உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுருப்யோநம:

மெய்கண்டசிவதூஷணநிக்ரஹம்:

மெய்கண்டசிவஸ்தவம்.

"வைதிகசைவசித்தாந்தசண்டமாருதம்"

ஸ்ரீலஸ்ரீ

சோமசுந்தரநாயகரவர்கள்

மாணாக்கரும்,

M. R. & Co

பெரம்பூர் இஞ்சினீர் டிபார்ட்மெண்ட்

ஸப் இன்ஸ்பெக்டரும்

ஆகிய

தி. முனிசாமிமுதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்கள் மாணாக்கரும்,

சென்னை கிறிஸ்டியன்காலீஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும்

ஆகிய

நாகப்பட்டினம்

வேதாசலம்பிள்ளையவர்களால்

சென்னை:

"பிரின்ஸ்ஆவ்வேல்ஸ்" அச்சுக்கூடத்தில்

வெளியிடப்பட்டன.

1900.

[illegible] ஒ-31, ஜரோட் ஜூலை

[illegible]

சிவமயம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௯	௧௦	யாக	யாகிய
௧௫	௭	ஒன்னெ	ஒன்றெ
,,	௰௪	விசிட்டடா	விசிட்டா
௧௪	௭	இறஞல	இநஞல
,,	௪௨	அத்துத	அத்துவித
,,	௪௬	அக்துதவித	அத்துவித
,,	௨௬	னெரு	ஞென்று
௧௮	௰௨	தமாயி	மாயி
௨௧	௯	அங்நதம	அநந்தம
௨௨	௰௪	சை	தை
௨௭	௫	பிாமங்	பிரமங்
௨௮	௭	என்பனை	என்பவை

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:

மெய்கண்டசிவதூஷண நிக்ரஹம்.

காப்பு.

மெய்கண்ட சிவநிந்தை மேவியே புரிந்துழலும்
பொய்கண்ட தீயரெம புரஞ்சேரப் பெரிது[illegible]
கைகொண்ட மாமுகத்துக் கடவுளருள் வ[illegible]மெய்ம்
யுய்கொண்ட குருமணிதா ளுவந்துநித மேத[illegible].

திருவணக்கம்.

காமசுந்தர வடிவினர் கண்வலைப் பாசந்
தாமகன்றிட மெய்ம்மொழிப் போதமாந் தருதகந்
தேமமார்தரு ஞானவீட் டெனையினி திருத்துஞ்
சோமசுந்தர குருமணி மலர்ப்பதந் தொழுவாம்

நூல்.

* சைவநிந்தையே தவமெனக்கொண்டு வாழும் ஒரு மாயாவாதியார் சிலரைக் கும்புகூட்டிக்கொண்டு, சைவசமயிகள் பிரசங்கஞ்செய்யு மிடங்கடோறும் அவர்களை யனுப்பிச் சில காலமாய்க் கல்லல்விளைத்து வருகின்றனர். அந்தக்கூட்டத்தார் சைவப்பிரசங்கிகளோடு சாஸ்திரவாதம் புரியவல்லுநரல்லர். பிரசங்கியார் ஒன்றையெடுத்துச் சொல்லுவதன் முன்னரே மூலைக்குமூலை கிளம்பிநின்று, பெருங்கூச்சலிட்டுப் பிரசங்க வொலி கேட்கவொட்டாமல் * ஆரவாரிப்பதே அவர்தொழில். இதனால், மாயாவாதம் சைவத்தைச் செயித்துவிட்டதென்பது அவர்துணிவு. இம்மட்டிலொழியாமல், அவர் வரும்பொழுது ஒரு தஸ்திரமூட்டை கொண்டுவருவர். அவை சிவநிந்தை பொதிந்த காயிதக் குப்பையாம். நாங்கள் அநேக சுவடிக ளெழுதி வெளியிட்டு விட்டோம், எங்களை மறுத்தா ரொருவருமில்லை யென்று காதுருப்பைத் திரட்சிகளைச் சுட்டிக்கூறி,

சிவநிந்தை - சைவநிந்தை - சைவாசாரியநிந்தை - சிவனடியார்நிந்தை - சிவாகமநிந்தை முதலியவைகளைப் பரப்பியிருக்கும் அந்தச்சுவடிகளை ஸாதுக்கள் பார்க்க அஞ்சுவர். அந்தக் கதம்பங்களி லொன்றாக நவீனமாய ஒருசுவடி இப்பொழுது வெளியாயிற்று. அதில், பழைய பாட்டிக் கதைகளே நிரம்பியிருப்பதோடு, சைவ சந்தானகுரவர்சிகாமணியாகிய ஸ்ரீமெய்கண்டசிவத்தைத் தூஷித்திருக்கும் கொடுமை எம்மனோர்க்கு அதிக துன்பத்தை விளைக்கின்றது.

என்னெனின், எங்கள் குருபுத்ரசிகாமணியாகிய நாகை வேதாசலம் பிள்ளையவர்கள் ஒரு வருடத்திற்குமுன் வெளிப்படுத்திய "முதற்குறள் வாத நிராகரணம்" என்னும் நூலை மறுத்துவிட்டதாக மனப்பாலகுடித்து, "முதற்குறள்வாத நிராகரண சததூஷணி" என்னும் பெயர் புனைந்து வெளிப்படுத்திய சுவடியில், அதனாசிரியோர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

பூர்வபட்சம்.

"மெய்கண்டார் மெய்யைக்கண்டனரா? விகாரரூபமுள்ளவனுக்கு மன்மதன் என்று பெயரிருப்பதுபற்றி அவன் அழகுள்ளவனாவனோ? அதுபோல மெய்யிலக்கண மின்னதென்றறியாத ஒருவருக்கு மெய்கண்டார் என்று பெயரிருப்பதுபற்றி அவர் மெய்யைக்கண்டவராவரோ? திருமாலுக்குக் கண்ணனென்று காரணம்பற்றிவந்த பெயர் பிறருக்குக் காரணக்குறியாக்கமாய் வைக்கப்பட்டது போல, மெய்கண்டார் எனனும் பெயர் காரணம்பற்றிவாராது, காரணக்குறியாக்கமாய் வைக்கப்பட்டதென்பது கீழ்வருமாற்றா லுணரப்படும். மெய்கண்டசிவனார் சிவஞானபோதம்-முதற் சூத்திரம்-முதலதிகரணத்தில், 'தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்' என்று கூறியிருக்கிறார். இதில் யாண்டு உள்ளது ஆண்டுத் தோற்றமும் ஈறும் இருக்கவேண்டும் என்பது பெறப்படுகின்றது; படவே, கடவுள் உள்ளதாகலின் அதனிடத்தும் தோற்றமும் ஈறும் இருக்கவேண்டும் என்பது சித்திக்கின்றது. கடவுளுக்குத் தோற்றமும் ஈறும் உண்டெனனும் பொருள்படத் 'தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்' என்று கூறுவதுதானா மெய்யைக் கண்டவரது இலக்கணம்? கடவுள் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாதலின் அதனிடத்துத் தோற்ற

போலவே யுழலுமிருகமாகிய பசுவுககும இவ்வமேத்ய வுண வேயன்றோ சிறந்திடத்தக்கது என்று கடாவுவானாயின், அவ னுககு யாதுபதில்கூறலாம்? அன்றியும், கழுதையுங குதிரையு மோரிடத்திலிருந்தன. அவற்றுள், கழுதையைவண்ணானதனது மூட்டைசுமகக வைத்துக்கொண்டான. குதிரையை அரசன் தனது வாகனமாக வைததுககொண்டான் அவைகளில், கழு தையினது முதுகுமூட்டையைக் கண்டவொருவன் இந்தககழு தையைப்போலவே உருவத்தி லொருவாறு ஒததிருககுங் குதி ரையும் வண்ணனமூட்டையைக சுமககவேண்டியது ஆவசியக மல்லவா என்று கடாவுவானாயின், அவனுககு யாது விடையி றுக்கலாம்? இவவிருவரையும் நமது சததூஷணிக்காரரிடம் அனுப்பிவிட்டால், நமககுச சள்ளையில்லாமறபோம. இவ்விரு வா கேள்விகளையுங் கேட்டுமகிழ்ந்து, இப்படியனறோ கேள்வி கேட்கவேண்டும-நான்றான் புத்திசாலியென்றிருநதேன் - என் னின் மிககவறிவுடையவர்களாக நீஙகள்காணப்படுகின்றீர்கள்- மெய்கண்டா ரெனபவர் உலகத்தைச்சுட்டி "தோற்றமும் ஈறும் உள்ள தன்பாலே கிடத்தலின்" என்று கூறினர். அப்போது உள் ளதாகிய கடவுளிடத்தும் தோற்றககேடுக ளிருக்கவேண்டு மெனறு யான் வாதித்தேன் - நீவிரும்யாமும் எழுபபிய ஆசங் கைகளால் பசுவானது மலந்தினனவேண்டுமென்றும், குதிரை யானது வண்ணன்மூட்டை சுமககவேண்டுமென்றும், கடவு ளானவர் பிறந்துசாகவேண்டுமென்று மேற்பட்ட வருமையை யாரறியப்போகினறார்கள் - எதோ கைகொடுஙகள் பார்ப்போ மென்று பூர்வபடசி மகிழ்ந்து கூத்தாடுவர்கண்டீர்.

பஞ்சகிர்த்திய ஸம்பநநராகிய ஸ்ரீபரமேசுவரரை அவரி யக்கவியங்கி, உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை யடைந்து, நடை பெற்றுவருமுலகத்தோடு ஒப்பிடத்துணிந்த இவரது சிற்ற மதிக்கு யாவர்தான் வியஸனப்படாமற் போவார்? இதனால், மெய்கண்டசிவத்தின்பா லெழுந்த இவரது துர்விரு மூலதோ ஹானியாயினதறிக. இன்னுமிந்தப் பொய்கண்ட நண்பர் குயவனையும், மண்ணையும், கடகலசாதிகளையுமபாராதது காணு வாராக. மண்ணினறனமையையே குயவனுககுஙகூறி, வரம் பழிபபா ருண்டுகொல்லோ? இவ்வாறாய தாழ்மதியை நமத ன்பர் தம்பாலணுகவொட்டாது இனியேனு மொதுங்கிவாழ வாராக.

தாஆாதது" என்று விலககபபடட அறபநெறியாகிய மாயாவாத ப்படுகுழியில வீழ்ந்துதடுமாறு மோராஸாமான்ய ஜீவனுகிய நமது பூாவபா—சியாா "பொய்கண்டாாகாணுப் புனிதமாமத்துவித-மெய்கணட நாதனருள் மேவுநாளெநநாளோ" என்று ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் வநதிதத எமது ஆராவமுதனை ஒருசிறிது மசசமின்றி 'மெய்கண்டாா மெயமைக்கண்டனரா? எனவும்' மெயயிலககணமறியாதவா எனவும், 'மெயகண்டார் என்பது அவருக்குக காரணக்குறியாககபபெயா' எனவுந் தூஷிதத கொடுமைக்கு வைவஸ்வதனே கூலிகொடுககத்தககவன. ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் காரண நாமமென்று வநதித்த வாயமைக்கு முனனே இவ்வஸமபாவித நாவலா காரணக்குறியாக்கப் பெயரென்று நிந்தித்தது நிலைகுலையாதுநிறகுமாறு யாஙஙனம்? முனனோராகிய ஸ்ரீதாயுமானுா சொற்றதறகுமாறுக இவரது சமயமுன்னோரில் யாராவது காரணக்குறி யாககப்பெயரென்று கழறிவாழ்ந்ததுண்டா? அபபெருந்தகையாருககு "சுவேதவனப்பிள்ளையார்" என்பதே காரணக்குறியாக்கப்பெயராம். இவ்வருமைகளையுணர்ந்து பிழைகரும் புண்ணியமிழந்து 'விகாரரூபமுள்ளவனை மன்மதனென்று அழைப்பதுபோல' என்று புத்திப்ரமங் கொண்டு பேசிய நமதன்பரை வெறுக்கின்றனர் பெரியோரென்க.

இனி மெய்கண்டாரைத் தூஷிக்கவெழுந்தவர் பொய்கண்டாரென்பது சத்தியமாகையால், அவ்வாறு தூஷித்த எதிரியினது பொய்யை இங்கே வரைந்துகாட்டுவாம. எமது மெய்கண்டப பெருமான் தமதுநூலில், "தோற்றமும் ஈறும உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்" என்று கூறியருளியது சத்தியம். இந்தமெயயை மறுத்தார்போன்று 'யாண்டு உள்ளது ஆண்டுத் தோற்றமும் ஈறும் இருக்கவேண்டும் என்பது பெறப்படுகின்றது; படவே கடவுள் உள்ளதாகலின் அதனிடத்தும் தோற்றமும ஈறும இருககவேண்டும் என்பது சிததிக்கின்றது' என்று தமது அறிவினறுர்மணம எம்மருங்கும் வீச இவா வாய்திறந்தது அறிஞர்க்கு நகையையே விளைக்கின்றது. எங்ஙன மெனின், உலகில் பனறியும் பசுவுமிருககின்றன. அவற்றுள், பன்றியோ அமேத்யபோஜனம பண்ணுகின்றது-பசுவோ, அவவாறின்றி வைககோலருந்தி வாழ்கின்றது. அவைகளில், பன்றியின் அமேத்யவுணவைக் கண்டவொருவன் அப்பன்றியைப்

போலவே யுழலுமிருகமாகிய பசுவுககும இவ்வமேத்ய வுண வேயன்றோ சிறந்திடத்தக்கது என்று கடாவுவானாயின், அவ னுககு யாதுபதில்கூறலாம்? அன்றியும், கழுதையுங குதிரையு மோரிடத்திலிருந்தன. அவற்றுள், கழுதையைவண்ணானதனது மூட்டைசுமகக வைத்துக்கொண்டான. குதிரையை அரசன் தனது வாகனமாக வைததுககொண்டான் அவைகளில், கழு தையினது முதுகுமூடடையைக் கண்டவொருவன் இந்தககழு தையைப்போலவே உருவத்தி லொருவாறு ஒததிருககுங் குதி ரையும் வண்ணனமூடடையைக சுமககவேண்டியது ஆவசியக மல்லவா என்று கடாவுவானாயின், அவனுககு யாது விடையி றுக்கலாம்? இவவிருவரையும் நமது சததாஷணிக்காரரிடம் அனுப்பிவிட்டால், நமககுச சள்ளையில்லாமறபோம. இவ்விரு வர கேள்விகளையுங் கேட்டுமகிழ்ந்து, இப்படியனறோ கேள்வி கேட்கவேண்டும-நான்றான் புத்திசாலியென்றிருநதேன் - என் னின் மிககவறிவுடையவர்களாக நீஙகள்காணப்படுகின்றீர்கள்- மெய்கண்டா ரெனபவர் உலகத்தைச்சுட்டி "தோற்றமும் ஈறும் உள்ள தன்பாலே கிடத்தலின்" என்று கூறினார். அப்போது உள் ளதாகிய கடவுளிடத்தும் தோற்றககேடுக ளிருக்கவேண்டு மெனறு யான் வாதித்தேன் - நீவிரும்யாமும் எழுபபிய ஆசங் கைகளால் பசுவானது மலந்தினனவேண்டுமென்றும், குதிரை யானது வண்ணான்மூட்டை சுமககவேண்டுமென்றும், கடவு ளானவர் பிறந்துசாகவேண்டுமென்று மேற்பட்ட வருமையை யாரறியப்போகினறார்கள் - எதோ கைகொடுஙகள் பார்ப்போ மென்று பூர்வபடசி மகிழ்ந்து கூத்தாடுவர்கண்டீர்.

பஞ்சகிர்த்திய ஸம்பநராகிய ஸ்ரீபரமேசுவரரை அவரி யக்கவியங்கி, உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை யடைந்து, நடை பெற்றுவருமுலகத்தோடு ஒப்பிடத்துணிந்த இவரது சிற்ற மதிக்கு யாவர்தான் வியஸனப்படாமற் போவார்? இதனால், மெய்கண்டசிவத்தின்பா லெழுந்த இவரது துர்விஞ மூலதோ ஹானியாயினதறிக. இன்னுமிந்தப் பொய்கண்ட நண்பர் குயவனையும், மண்ணையும், கடகலசாதிகளையுமபாராதது காணு வாராக. மண்ணினறனமையையே குயவனுககுஙகூறி, வரம் பழிபபா ருண்டுகொல்லோ? இவ்வாறாய தாழ்மதியை நமத ன்பர் தம்பாலணுகவொட்டாது இனியேனு மொதுங்கிவாழ வாராக.

இவரது பிரசங்கத்தி னிடையில் 'கடவுள ஆதிமத்தியாந் தரகிதமாதலின் அதனிடத்துத தோற்றமும மாறுமிலலை யெனின் இஃதுண்மையே. ஆனால், மெயகண்டார கூறியபடி அககடவுள உளளதாகாது, உளளதற்குத் தோற்றமும் மாறும் இருககவேண்டு மாதலின' என்று சிலகூறி, எமது மெயகண்ட நாதன் இவருக்குச சமாதானங கூறியதுபோலவும, அதனைத் தாம மறுத்துவிட்டதுபோலவும வருவிததெழுதி வாயமையிழந்தது பெருந்துக்கமாம. எமது அபபனெழுதிய சிவஞானபோததில், எஙகாவது பூர்வபட்சியா ரெழுதிக் காட்டியவாறு யாதேனும வாராததையுண்டா? தப்புவினுக்களை வருவிததுக் கொண்டு தடுமாறியவிவர் அதற்குத்தான் யாது பதில் கூறினா? கடவுள மாயையைப்போலத் தோறறக்கேடுகளை யடையவேண்டுமென்று இவ ரேவிய கடாவை யாம்வெட்டிக் காளிககுப பலிபோடடுவிட்டோமாகையால், இவரது மெய்கணடதூஷணம் ஸாதுக்களுக்கு வெகுதுசசமாம். எமது நியாயாக்னியால வெந்து முகம்புலர்ந்த விவரது நாஸ்திகதவததை மறைக்கவே எமது தெய்வத்திருவாளரை நாஸ்திகரென்றுகூறி, வேதனையெயதப் பெறுகின்றார். கடவுள் - ஆன்மா - உலகம் என்னும மூன்றில், கடவுளில்லை - ஆன்மா இலலை - உலகமொன்றேயுளது என்று சாதிக்கும உலகாயதனை நாஸ்திகனென்று பெரியோர் ஏன் கூறுகின்றனர்? உள்ள மூனறுபொருளகளில, இரண்டு பொருள்களை இலலாதனவாகஅவன்கூறியது கொண்டேயாம். அவனுககுத் தமையனாகத தோனறிய மாயாவாத சிசுவாகிய விவர் கடவுளிலலை - உலக மில்லை - ஆன்மாவொன்றே யுளது எனறு சாதிக்கு நீராய் வெளிப்பட்டதனால், இவரும உள்ள மூனறுபொருளகளில, இரண்டு பொருளகளை இல்லாதனவாகத துணிநத நாஸ்திகரேயாயினரெனபது சித்தாந்தமாயிற்று. உலகாயதனுககும், மாயாவாதியாகிய தனக்கும் இரண்டுபொருள்களை நீககுதலும், ஒரேபொருளைக கோடலும் மரபாயினமையால், இருவருமோரினமாகிய நாஸ்திகரேயாயினர். இத்தகைய நாஸ்திகஙகளை வெதுப்பி நிர்மூலப்படுத்தி, உள்ள மூனறு பொருள்களும் உள்ளனவேயென்று சாதித்து, ஆஸ்திக போததததை உலகமெங்கும் பரபபிய எமது அருளவள்ளலைச சுட்டி நாஸ்திகரென்று கூறியது இந்தப் பூர்வபட்சியார் எந்த வாழவெயதவோ அறியேம்.

அநுவாதபூர்வபட்சம்.

"தோற்றமும் ஈறும் பொருந்துகிற கயிற்றிற் பாம்புமுள்ளதாகவேண்டுமே; வேண்டவே, உள்ளதன்பால் தோற்றமும் ஈறும் கிடக்குமே என்பது தவறாமெனக."

சித்தாந்தம்.

இவர் 'தோற்றமும் ஈறும் பொருந்துகிற கயிற்றில்' என்றார். தோற்றமும் ஈறும் கயிற்றினிடத்திற் பொருந்துகிற பாம்பு என்று கூறவேண்டுமென்பது இவர்கருத்து. எண்ணியதொன்று, எழுதியது மற்றொன்றுமாக இவரைச் செலுத்திய வினைப்பெருக்கு அதிசயமுடைத்து. தோற்றமும் ஈறும் பொருந்துகிறகயிறு என்று கொண்டால் கயிறுக்குத்தோற்றம், அதற்கீறு என்று துணியவரும். அங்ஙனந் துணியுங்கால், கயிறுக்குத்தோற்றம் நாரு முதலியவற்றினும, அதற்கீறு அவற்றினிடத்துமே பொருந்தியிருத்தல் சாலப்புடைத்தாம். இரண்டுவரி தப்பின்றியெழுதத்தெரியாதயிவர் மெய்கண்டார் தூஷணத்திலிறங்கியது இவரது பூர்வகாமமேயாம். இனி, கயிற்றிற்பொருந்தியிருக்கிற அரவின் றோற்றக்கேடுகள் அரவினுக்குண்டாமாறு யாங்ஙனம்? ஒரு கயிற்றினிடத்தில் மலினநேத்திரமுடையவனுக்கு அரவுதோன்றும். அதேகாலத்தில், நிர்மலநேத்திர முடையவனுக்கு அது தோன்றாது. தோற்றமுண்மையாயின, இருவருக்கும் ஒரேகாலத்தில் சமமாகத் தோன்றவேண்டும். அதவா, மாலைக்கண்ணுடையானுக்குத் தோன்றிய பாம்பு அவனுக்கு அநுபவத்திற்கும் வந்ததில்லை. அநுபவத்திற்கு வராத (சொன்மாத்திரமாய) பாம்பினை இவர் தாபிக்கவந்தது இவருக்கே பெருநஷ்டமாம். எங்ஙனமெனின், இவரது நியாயத்தைக் கடைப்பிடித்து, மாலைக்கண்ணுடையான் இப்பியிறறோன்றுகிற வெள்ளியைச் சுட்டி, ஐயா மாயாவாதியாரே! உமக்கு நான் கொடுக்கவேண்டிய நூறுரூபா கடனுக்கு இதோ தோன்றுகிற இப்பிவெள்ளியை யெடுத்துக்கொண்டு சுகமாய்ப்போம என்று சொல்லுவானாயின், இவரென்செய்வார்? இப்பிவெள்ளியைத் தள்ளிவிட்டால், தமது மாயாவாதம் நாற்றமெடுத்துப்போகின்றது. அதனை அங்கீகாரம்பண்ணினால, நூறுரூபாநஷ்டம் தலையிலேறுகின்றது. இவ்வாறு தொலையத்தக்க அரவின் றோற்றக்கேடுகளை இனியிவரது

குருவுக்குத தடசணை தாம்பூலத்துடன் திலதாப்பணம பண்ணிவிடககடவர்.

அநுவாதபூர்வபட்சம்.

"உலகமுள்ள தென்றது 'இல்லதற்குத தோற்றமின்மையின்' என்கிறுா. இதில் உள்ளதறகே தோற்றமுண்டு, இல்லதற்குத தோறறமின்றெனப் பெறபபடுகின்றது, படவே, தோற்றமில்லாக் கடவுள் இல்லாதது என்றும், தோற்றமுளள உலகம் உள்ளதென்றும் ஏறபட்டன; படவே, மெயகண்டார் உலகம் உள்ளதென்றும், கடவுள் இன்றென்றுங் கூறும் உலோகாயதராயினுரென்பது பெறப்படடதென்க"

சித்தாந்தம்.

'இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின்' என்றது சத்தியம். சசவிஷாணம் இல்லது. இதில், யாதுதோன்ற இவர்கண்டார்? 'இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின்' என்றதேயன்றோ ஈண்டு நிதரிசனமாயது? இல்லது என்றது ஒருபொருளா? (ஒருபொருளுமல்லாத) இல்லாததினிடத்தில் அதன் காரியபேதங்கள் தோன்றுமென்னு மிவரை ஒன்றுமில்லாமையினின்றும் உலகந்தோன்றிய தென்னும் யேசுமதவாதியோடு இணைந்தமதவாதி யென்றேயெண்ணுவர் மேலோரென்க. இவரது கயிற்றரவின்றோற்றத்தை மேலே யாம் துவைததுவிடடோமாகையால், அதனை மீண்டு வருவிததிலம். இல்லது இல்லதே! உள்ளது உள்ளதே! என்னும்வாய்மை நியாயவாதிகளே ஒப்பத்தக்கது நியாயவிசசேத மதாந்தகார சிசுவாகிய இவருக்கு 'இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின்' என்ற தருக்கவுரை பொருள்படுதற்கு இன்னுமெத்தனைஜந்மம் போகவேண்டுமோ தெரியாது. 'இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின' என்றபடி 'உளளதற்குத் தோற்றமுண்மையின்' எனற சததியவுரையும் ஸாதுக்கள சபையிற்றுனே மணந்திடத்தக்கதென்க.

இனியிவா 'தோற்றமில்லாக கடவுள் இல்லாதது என்றும் தோற்றமுளள உலகம உள்ளதென்றும் ஏறபட்டன' என்று வருவித்து, மெய்கண்டார் உலகததையொப்பி, கடவுளை யொதுககிய உலகாயதராயினுரென்று சுடுமொழிகூறித் தொலைததது விந்தையேயாம். மாயையாகிய உலகத்தையொப்பியதுபோல அதிலுழலும் ஆன்மாவையும், அதனை அவ்வா

ணமாவுக்குக் கனமாநுகுணமா யூட்டித் தொலைபபிககும பர
னையும் உளபொருளகளாகத் துணிநது, திரிபதார்த்தபோத
ஞானதேசிகரா யெழுநதருளிய எமது ஜகதகுருமணியை (கட
வுளை இலபொருளாககொண்ட) உலகாயதரொனறு அசசமி
னறி யெழுததுணடிய கலிபுருஷன் காலிற்றுனே இவா வீழ்
நது காலஙகடததடடும. அம மாயாபாசததிலுழலும் ஜீவன்
அல்லது ஆனமாவொனறனையே யொபபி, அதனையே கடவு
ளெனறுகூறி, (எமதுசொல்லை ஸாடசிபபடுத்துமாறு) நானே
பிரமமெனறு நாணின்றிபபேசி, நகைமுகங்காட்டி விளையாடும
இந்த மாயாவாதியாகதாமே உளள தாகிய பிரமததில் தோ
றறககேடுகளெயதிய உலகததையொபபி, முனவந்த முதல்வ
ராயினூராகையால, இவாதாமே கடவுளாக கசககி, கருதியவா
றெலலாம சினனபினனப்படுததி, அஸதவியாபாரததி லிழிநத
வராயினுரெனக. உலகமானது தோற்றககேடுகளெய்திய
தெனனுஙகால, 'செயவோரினறிச செயவினையினமையின்' என்றபடி
ஒரு சேதனமுதலையேறறு நிலைபெறுநிறகும. நமதனபாஸித
நாந்தப்படிப பிரமம உலகமாகிய தெனனுஙகால, அதனதோற
றககேடுகளுககு (அதனை உலகமாகக காரியபபடுததுதறகு)
தனிமுதலாயநினற சேதனமயாது? செயவோரினறிச செய
வினையினமையால், இவரதுகடவுளை உலகமாககசெய்வதறகு
வேறொருகடவுளைததேடி, முன்னிருந்த கடவுளை அபரககடவு
ளெனறு ஒதுககவேண்டிய நிலைமை இவாதலையிறறுனே வநது
விடியும். எமதுகடவுள சேதனமாகையால அது தானேகாரி
யபபடுமெனின, நிாமலமாகிய சேதனம யாணடுங காரியபபடு
மாறிலலை. யாம காரியப்பட்டதெனல வெறுநதோறறமெ
னின, அவ்வெறுநதோறறக காரியபபிரசஙகம் எதன்பொரு
டடு? யாருககு வெறுந்தோறறம? ஒன்றாயிருந்த பிரமம
தானேதனனை வெறுந்தோறறக்காட்சிப் பிரமமாககண்டு இர
ண்டாவது பிரமத்துக்கு இடனுசெயதுகொண்டதெனல என
னமதியோ? உலகம பொருளாகக் காணப்படவிலலை - வெறுந்
தோறறமாகக காணபபடுகினறது என்று தோறறவாதங கூறி
மகிழு மிநதநணபா, பிரமம் - அதிற பொயயாயககாணப்படு
மூலகம-அபபொயயுலகத்தை முறபிரமததிறகண்டு பிரமிககும
வேறொருபொருள - அவ்வாறுபிரமித்தறகுக காரணம முதலி
யவைகளையொபபி, வெளிவராவிட்டால, வேறு கதியில்லை.

உள்ளதாகியவுலகம் தோற்றக்கேடுகளை யெய்தாநிற்குமென்ற போதத்தை யிழித்துககூறிய பாவநதானே இவரதுபிரமத்தை அல்லலிலவிடுதது, இவரை அஸப்யவாததததிறசெலுத்தி, அவ திபபடுத்தியதென்க. பிரமததில எலலாம வெறுந்தோற்றம்-யாவும்பொய என்றுவாதிடும நமது பூரவபட்சிகருத் தனது தேகேந்திரியப் பிராணநதக்கரணஙகளும, அவைகொண்டு தான் பிரவர்த்திககுஞ சேட்டைகளும வெறுந்தோறறமும், பொய்யுமாகாது நிலைகருஙகொல்லோ? அவை நிலையாதபோது இவர மெய்கண்டசிவத்தைததூஷித்து, சுவடியெழுதி வெளியிடடது வெறுந்தோற்றமும, பொயயுமாகவே யன்றோ முடியும்? இவ்வஸம்பாவித ஞானத்தைக கடைபபிடித்தொழுகுமிவரை (நீ ஏன் மெய்கண்டதூஷணத்தி லிறங்கி, அவரை யாசிரயித்துவாழும் பலஸாதுக்களுககு இடர்விளைத்தனையெனறு) ஒரு நீதியதிபாகேட்டால, எல்லாம் வெறுந்தோற்றம் யாவும்பொய் - மெய்கண்டாரும்பொய் - நானும்பொய் - நான் அவரைத்தூஷித்ததும் பொய்—நீரும்பொய்—நீர் எம்மைக்கேட்டதும்பொய் எனறு விடையிறுப்பாராயின், வெகு அழகாயிருக்குமன்றோ? இவரது மததகின்சீர் இவ்வாறு அலக்கண்பட்டு, கண்டவர்சிரிக்குமாறு உலகில எங்கும்பரவியிருக்குங்காட்சியை யுணராது, ஸ்ரீமெய்கண்டசிவதூஷணத்தைப் பாலும்தெளிதேனும் பாகுமாயககொண்டது இவரது கர்மபலனேயாம். இம்மட்டிலமையாமல், இன்னுஞ் சிறிது கூறுகின்றார்.

பூர்வபட்சம்.

மெய்கண்டதேவர் அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லை விளககினாரென்பது பொய். அவருக்கே அதுதெரியாது. அது வடமொழியாதலின, அதற்குப் பொருளுரைபபது அவ்வடபாஷையி லொருசிறிதும் பயிற்சியில்லாத இவருக்கு முடியுமாறுயாஙஙனம? இவருககுக் கீர்வாணபாஷை தெரியாதென்பதறகு இவர் வடநூற் சிவஞானபோதத்திற்குச செய்துவெளிப்படுத்திய தப்புமொழிபெயர்பபே சானறு. இவர் அத்துவிதத்தைப்பற்றிக்கூறியது 'அத்துவிதமென்ற சொல்லானே யேகமென்னின், ஏகமென்று சுட்டுவதுண்மையின், அத்துவிதமென்றசொலலே யந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு' என்றதேயாம் என்று நமது பூர்வபட்சியார் கூறுகின்றார்.

சித்தாந்தம்.

இவரே 'அததுவிதமென்ற சொல்லானே யேகமென்னின் ஏகமென்று சுட்டுவதுணைமையின், அத்துவிதமென்றசொல்லே யந்நியநாத்தியை யுணர்ததுமாயிட்டு' என்றதை மெய்கண்டார் கூறியதாக எடுத்துக் காட்டினர். மெய்கண்டார் அத்துவிதப்பொருளைக் கூறினராகவும், அவரதனை விளக்கவில்லையென்றும், அவருக்கு அது தெரியாதென்றும நிந்தைபுரிநதது சாலபாமா? விரிவாயெடுத்துரைக்கவில்லை யெனின், எடுததுக்காட்டியவளவே போதுமாயின், விரிவு எதற்கு? அவர்கூறிய பகுதிக்கு நமதன்பா என்னபொருள் கொண்டார்? யாதேனுந் தவறுகண்டாரா? கண்டிருந்தால், ஏனதனையநுவதிதது மறுக்காதொழிந்தாா? அதன்பொருள் அவருக்கு விளங்கவில்லையென்பதே எமதுகருத்து. கொஞசம் விளஙகியிருநதால், சுமமாவிரார். யாதேனுந் தப்புந்தாறுமாக நிந்தைபுரிந்துழல்வர். வடநூலில் எமது சற்குருநாதருக்குச சிறிதுஞானமுமில்லையென்ற பூர்வபட்சியார் 'அத்துவிதமென்ற சொல்லே யந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு' என்றதில்,'அந்நியநாத்தி' என்றதை என்னமொழியாகக்கண்டார்? இவரே அவரது வடமொழிப்பிரயோகததை யெடுததுக்காட்டிவிட்டு, பின்னர்த்தூஷித்தது என்னகொடுமை? எமது சிவஞானமணிக்கு வடமொழியும், தென்மொழியும் கற்றுவந்தனவல்ல. இவர் திருவவதாரஞ்செய்த இரண்டரைவருடமளவும் பால்முதலிய ஆகாரங்கொள்ளுதலும், அழுதலும்,, சிரித்து விளையாடுதலும, ஓடுதலும், ஆடுதலும், வாாத்தைசொல்லுதலுமின்றிக குழவிககல்லொத்துத் தரையிறகிடந்து திருவருளுபகரிக்க வொருகுறைவுமின்றி வளர்ந்துவந்தனர். இவருக்குத் திருக்கைலையினின்று மெழுந்தருளிய ஸ்ரீபரஞ்சோதிமுனிவரே வடநூற் சிவஞானபோதத்தை யுபதேசித்தருளினர். அதன்பொருளை இவருககுத் திருவெண்ணெய நல்லூர்ப் பொல்லாபபிள்ளையாா உபதேசித்தருளினர். அவர்தாமே தென்மெழியையுந் தெரிவித்து, அதிற் சிவஞானபோதத்தைத திரட்டியுபகரிக்குமாறு கட்டளையிட்டருளினர். இதனால், வடமொழி-தென்மொழிகளிரண்டுந் திருவருளுணர்த்தி யுபகரிக்கத்தெளிந்தவர் ஸ்ரீமெயகண்டதேவரொன்று ஸாதுக்கள்யாவரும அறிவாாகள். இத்தகைய பெரியபெருமானைச்சுட்டி, நமதனபர் நிந்தையெழுப்பியது ஆச்சரியத்தினும ஆசசரியமாம்.

ஈண்டெழுதியசரிதம பொயயெனறு இனியிவா தூஷியாமற் போகார். இவரது அநேகதூஷணஙகளி லிதுவுமொனருகட டும இவைகளுக்குக கூலிகொடுக்கக கரியமாடடுககாரன காத துககொண்டிருககிருன. இவவாறு சிவநிநதைபுரிந்து, அகம பிரமவாதஙகூறுவாரை "யாஙகளே கடவுளெனறிடும பாதகததவர்" எனறும, அனனோ ரியமனபககலே சேரததககவரெனபதை அறிவிககவேண்டி "தனமுகததிலுயிர் வரவழைக்குமெம தருமனும பகடு மேய்க்கியாய்த் தனியிருப்ப" என்றும ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் நனகு பிரகாசபபடுததினா. இதனை யோசித்து, சிவநிநதைககளுக்கு வா பூரவததவமுடையாரெனக. இனிச் சிவஞானபோதம் தபபுமொழிபெயாப்பாயுள்ளது எனறு பூரவபடசி கூறியதும அசடடுரையேயாம. ஸ்ரீமெயகணடபபெருமான் வடநூற் சிவ ஞானபோதததை ஸ்ரீபரஞ்சோதியாரிடமும, ஸ்ரீபொலலாப பிளளையாரிடமுங கறறுத தெளிந்ததேயனறி, அநதநூலை ஒவ வொருசொலலாகப பிரிதது, அவைகளுககுத தமிழ்மொழி பெயாபபு எழுதி வெளிப்படுத்திஞரில்லை. தமது நூலிஞரம் பததில, யாம வடமொழிச சிவஞானபோததததைத தென மொழியில மொழிபெயாககிறேமெனறு கூறியதுமில்லை. தாம் கறறுததெளிந்த சூததிரக்கருததுகளைத தமது அநுபூதிக்கி ணஙகத் தமிழ்ச்சூததிரஙகளாற செயதுவிளககிஞரெனபதே ஸிததம இதனை யொபபாதபடசததில, வடநூறசிவஞான போதம - முதறசூததிரத்திறுதியில, "ஸ்ருஜத்யேஷா ஹந்துஃமௌர:" என்னும பகுதிககுத தககவாறு தமிழ்மொழிபெயர்பபு இல் லாதவாறெனனை? 'ப்ரபுஹர:' எனபது தமக்கு யாதுவிரோ தம பயபபதாகவோ மொழிபெயர்க்காராயினா? அலலது இந்த வெள்ளையானபாடம தமககு எவவளவுகடினமாயிருக் கக்கணடோ மொழிபெயாககாதுவிட்டனா? இவறறை நோக் கிஞாககு எமதுகுருநாதா ஒவ்வொருசொல்லாக மொழி பெயாதது நிறுத்திஞரெனனும் வாதம் பொயயாயொழிநத வாறறிக. வடமொழிஞானம சிறிதுமில்லாதவரெனறு தூஷி ததபின்னர் 'யாவையுஞ் சூனியம' எனற சூத்திரத்தைமாததிரம் சரியாயெழுதிஞரென்றுகொண்டு, அதனைத தமக்காதாரமாகத தபபுநதாறுமாய்ப் பொருள்கொண்டு கொண்டாணடிதத இவர் மதியைச் சுட்டெரிப்பதே சால்புடைத்தாம். இவா கொஞ்ச மேனும் பயமின்றித தமிழ்ச சிவஞானபோதத்தைத் தப்பு

மொழிபெயர்ப்பு என்று கூசாதெழுதியது காலகதியின் பயனேயாம். எமது தேசிகமூர்த்தியை வடமொழிப்பயிற்சியில்லாதவரென்று தூஷித்தபூர்வபக்ஷிக்கு வடமொழியிலெவ்வளவு வல்லபமுண்டோ யாமறியேம். இவரை யொரு பெரியஸதஸில் நிறுத்தி, ஒருசுலோகத்தைப் படியென்றுசொன்னால், தப்பில்லாமலும் – வடமொழியுச்சரிப்புக்கெடாமலும் படித்துக்காட்டுந் திறமுண்டா? இவருக்கு வடநூல்களிற் சிறிதுவிஷயந் தெரியவேண்டியிருப்பின், யாரயாரிடமோதிரிந்து, யாசித்துத்தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய ஸ்திதியிலிவரிருப்பதை யுணராது, ஸர்வகலாஸம்பந்நராகிய ஸ்ரீமெய்கண்டசிவத்தைத் தூஷித்தது இவருக்குத் துக்கத்தைப்பயவா தொழியுமோ? அடங்கிவாழ்வாராக.

இனி, எமது ஆண்டகையார் அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளுரைத்த பகுதியையுஞ் சிறிது ஆராய்வாம் "அத்துவிதமென்றசொல்லானே ஏகமென்னின் ஏகமென்று சுட்டுவதுண்மையின், அத்துவிதமென்றசொல்லே யந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினாரன்றோ? இதன்பொருளறியாது, வழவழவென்று குப்தமாயவிடுத்த பூர்வபக்ஷிக்குச் சிறிது புண்ணியமிருத்தலால், அதனுண்மையை யாம் சிறிதுவிளக்கவிசைந்தாம். அத்துவிதமென்றசொல்லானே = அத்துவிதமென்ற சப்தசிரவணமாத்திரத்தானே, (அதற்கு) ஏகமென்னின்=ஏகமென்று நீ பொருள்கூறுவையாயின், ஏகமென்று சுட்டுவதுண்மையின் = பிரமத்தை ஏகமென்று ஜீவனாகிற நீ சுட்டுவது உண்மையானபடியால், அத்துவிதமென்றசொல்லே = (ஏகமென்றுபொருள்பயவாத அதற்குவேறாகிய) அத்துவிதமென்ற சொல்லே, அந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு = சித்சித்விசிஷ்டமாந் தன்மையால் அத்துவிதமாய்நின்ற சிவத்துக்கு வேறாக வொருபொருளுமில்லாதவாயமையை யுணர்த்தியவாறாயிற்று என்பதாம். இதில், அத்துவிதம்–ஏகம் என்னுமிரண்டு சொற்கள் பெறப்பட்டன. அத்துவிதமென்ற சொல்லுக்கும், ஏகமென்ற சொல்லுக்கும் ஒன்று என்றே பொருளுண்டாவதாயின், ஏகசக்ராதிபதி என்பதற்கு அத்துவிதசக்ராதிபதி என்றுகோடல் மரபாமோ? இப்படியே ஏகஸந்தக்ராஹி என்பதற்கு அத்துவிதஸந்தக்ராஹி என்றும், ஏகவாரம் என்பதற்கு அத்துவிதவாரம் என்றும், ஏகபுத்ரன் என்பதற்கு

அததுவிதபுதரன என்றுங்கூறி, மரபழித்தல சாலபாமோ? அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லும், ஏகமெனனுஞ் சொலலும் யாண்டும் ஒரேபொருளைப் பயவாது. அத்துவிதமென்றசொல இரண்டுபொருளகள் கூடியிருக்கு நிலையையும், ஏகமென்ற சொல் ஒருபொருள தனித்திருக்கு நிலையையுங கூறப்போந் தனவாம. தனித்திருந்தபொருள மற்றதனிபபொருளோடு பாலும் நீருமபோல விரவியிருக்குங்கால், இரண்டையும் பிரி ககவொண்ணுது. இவ்வமயத்துப் பாலுக்கு அன்னியமாக நீரில்லாமையால், பாலும் நீருங் கலந்தகாட்சியாகிய அத்து விதத்துக்குவேருக 'அந்நிய நாததி' என்று நீரைக் கூறுவதாயி ற்று. இவ்விளக்கத்தா லெமதுபரமகுருநாதர் பரமன் உல கெலாமாயிருக்கு முண்மையை யுணர்ததப்போந்த அததுவித த்தைசசுட்டி அத்துவிதமென்றசொல்லானே 'அந்நியநாததியை யுணர்த்துமாயிட்டு' என்று விளக்கியவாயமை சாதிக்கப்பட்டவா றறிக. அநநியநாத்தியை யுணர்த்துமென் றீண்டுவிளக்கியத னையே ஒழிவிலொடுக்கக்காரர் "தன்னையறியாது" என்ற திரு வெண்பாவில் "வேறுண்டாய்த் தானறியாது" என்றுதுதித்து மகி ழ்ந்தனரென்றறிக. இவ்வாறு அத்துவிதம் நிலைபேருயிடுதல் சிவபரிபூரணத்தையே நிறுத்தும். இவ்வாறு பகுத்துணருமறி விழந்து, அத்துவிதமென்ற மாத்திரததானே ஏகமென்று சாதி க்கவெழுவது அறிவின்மணம் வீசபபெருத பெருங்குறைவே யாம். உயிருடலெவற்றினிடத்துங் கலந்தியக்குஞ் சிவனுரது தாள் என்னுஞ் சிறசத்தியை "பண்ணையு மோசையும்போலப் பழ மதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையுமபோ லெங்குமாம் - அண்ணுருள்" என்று துதித்து, அவ்வாறுலகுயிர்கள் சிவனுரது சிற்சத்தியின்கண் ணே புணாந்திருக்கு நிலையை 'அத்துவிதமாதல்' என்று எமது மெய் கண்டவாழவே யன்ருே பிரசங்கித்தருளியது? இவவத்துவிதத் தை ஒன்றென்பாாமதத்தை மறுக்கவே, பினனா "அருமறைக ளொன்றெனறை" என்று வேதமறுதியிட்டதைக்கூறி, அவ் வாறு முடிந்தமுடிவினை அத்துவிதமென்றுகோடலே யமைவு டைததென்பதுபோதர "அத்துவிதமென்றறையுமாங்கு" எனறு இறுதிமொழிகூறி, உறுதிவழிதேறி யுலகமுய்யும்வகை யுபகரி ததன ரெமபெருமானென்றறிக.

எமது ஞானக்கொழுந்தாவாரருளிய திருவாக்கில், "ஏக மெனறு சுட்டவெதுண்மையின்" என்றுகூறியதில், பரனை ஏகமென்று

சுட்டியஆன்மாவுக்கு இடங்கண்டுபிடித்துக காட்டியதற்கு அத்துவிதப்போலிக ளிறுக்கும்விடையாது? ஏகமாகிய பிரமமே உள்பொருளாயிடுதலும், அதற்கு இரண்டாவது பொருளில லாமையைச சாதித்தலும நுமதுமதமாயின், ஜகஜீவர்களை யொபபாத நுமமதத்தில் பிரமததை ஏகமென்று சுட்டியது யாது என்றுகடாவுவார்க்கு நீவிர நிலங்கீறிநிறபதன்றி நாவசைக்கமுடியுமோ? ஒன்றாகிய பிரமமே தன்னை ஒனறென்று கூறிக்கொண்டதோ? பிரமத்துக்கு இரண்டாவதாக இவ்வொன்றென்னுஞசொல்லு மெஙகிருந்து முளைத்ததோ? தானொன்றேபொருளென்று தானேதனனை ஏனசொல்லிகொண்டதோ! யாரைப்பார்த்துச சொல்லியதோ? அவ்வாறு சொல்லாக்கால், அதனாலதற்கு என்னகேடுசூழப்பெறுவதோ? அவ்வாறு ஒன்று என்றுசுட்டித் திருப்தியடைந்தால், என்ன சுகப்பேறு கைகூடுவதோ என்று பலவினாக்களை யெழுப்பி, ஆசஙகிககும ஸாதுக்களைக்கண் டஞ்சுவதொழிந்து, இவர் வேறு என்செய்யலாம்? இதனால், அததுவிதமென்றசொல் ஏகமென்று பொருள்பயவாமையையும், சிவஜீவர்க ளிருவரும அநந்யமாயிருக்கும் உண்மையைத தெரிவிக்கின்றமையையும விளககிய தெனலே அமைவுடைத்து. இவ்வருமபொருளையே எமது மெயகண்டவள்ளல் 'அத்துவிதம்' என்னுஞ்சொல்லுக்கு நிறுவினாரென்பது போதர ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் முதலிய பெரியோர் "புனிதமாமத்துவித - மெய்கண்டநாதன்" என்றுவந்தித்து வாழ்த்தினரென்றறிக.

ஸ்ரீதாயுமானார் கூறியவிடத்துப் "பொய்கண்டார்காணா அத்துவிதம்" என்றதென்னையெனின், பொயகண்டார்=மற்றச்சமயவாதிகள் அவர்கள் சங்கரர் - இராமாநுஜர் - ஆநந்ததீர்த்தர் முதலினோர். சங்கரரது 'அத்துவிதம்' ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவரது அத்துவிதததின்முன்னர்க் கீழ்ப்போயினதை மேலேதெரிவித்தோம். இராமாநுஜர்முதலினோரும் சங்கரரது தவறுவழியைப் பின்றொடர்ந்து மோசமெய்தி, 'அத்துவிதம்' என்ற சொல்லுக்கு ஒன்று என்றே பொருளகொண்டு, அவ்வத்துவிதமென்னுஞ சொற்குமுன்னே 'விசிட்டம்' என்னுஞ்சொல்லைப் புணர்தது 'விசேடிககப்பட்ட ஒன்று' எனமயங்கிக்கூறி இடர்பபட்டனர். இவ்விசிட்டவாதிகள் விசிட்டாத்துவிதவாதம் என்பதைத்தொலைத்து விசிஷ்டைகவாதம் என்றுகூறிகொள்வது

யாறு பொருந்துமாயினும், அத்துவிதவாதம என்றுகூறிக ளவதே அவரது விசிஷ்டைகவாதத்தை இனிது நிறுத்து றறிக. இனி ஆநந்ததீர்த்தரோ, பின்வருமாறு கூறுகின ' அத்துவிதம ' என்றசொலலில, இரண்டனமறுதலையாகிய று என்று பொருளுண்டாவது ஸித்தம. இரண்டிலலாத ழுது, ஒன்று என்னும பிரசஙகத்திறகு அவகாசமின்று. றல, 'அத்துவிதம' என்றசொல் இரணடினையே தாபித்த யிற்று. இரண்டனமறுதலையாகிய ஒன்றும, ஒன்றனமறு யாகிய இரணடும பெறபபடட நிலைகளில, யாம ஒன்றன தலையாகிய இரணடு என்பதைக கடைபபிடித்து, எமது தஸித்தாந்தத்தைத் தாபித்தோமென்று அவா மகிழ்ந்த இவா தமது துவித்ததை அத்துதசொலலில, நேரே கக வகையிழந்து ஏனையபாடியககாரரைபபோல ஒன்றெ ற பொருளகொண்டு, அதறகு மறுதலைபபொருள் இரணடு று வருவித்துத் தடுமாறினர். இரண்டனமறுதலை ஒன்று று அத்துதவிதசசொல்லை இவரொபபியதுபோல ஒன்றன் தலையாகிய இரண்டென்னுஞசொல்லையொபபி வெளிவரு றவிழந்து, அத்துவிதத்திறகு இவா தூரமாயவிட்டமை ப, இவரதுமதம அநாதரணீயமேயாம. ஒன்றன்மறுதலை ிய இரண்டு என்று சாதிக்குஞ சொலலொன்றுதானு முள லாவெனின், 'அநேகம' என்றசொல்லை இவராதரிககலாம். த்தத்தினமறுதலை அத்துவிதமானபடி, ஏகத்தின்மறுதலை நேகம' என்று அவாகூறுஙகால, அதனை யொருவரு மங்கி பார. 'அநேகம' என்னுஞசொல் ஏகத்தை மறுத்திலது. இர ி என்னும்பொருளையும பயந்திலது. ஒன்று - இரணடு- று - நானகு - ஐந்து என ஒன்றன்பினனொன்றாகத தொடாந் ரும எண்ணிறந்தவெண்களைச சாதிககுநீரமையினதாம். மா, பரமான்மா எனனும் இருபொருளகளின கலபபினைச திககவெழுந்த அத்துவிதசசொலபோல, ஆனமா-அநா ா-பரமான்மா எனனும் பதிபசுபாசஙகளையும, பசு எண் றநதனவாதலையும், பாசம் மூன்றாயிடுதலையும், அவற்றுள மை தேகேந்திரியாதிகளாகப பலபடக காரியப்படடியஙகு யும், அவை பிரிபடாதுவிளங்குதலையுஞ சாதிககவெழுந் அவவநேகமெனனுஞ சொல்லென்றறிக.

'ஏகம்' என்று சிவபரஞ்சுடரைச் சுட்டியதும், 'துவிதம்' என்று சிவஜீவர்களைச் சுட்டியதும், 'அத்துவிதம்' என்று சிவஜீவர்கள் கலப்பினைச் சுட்டியதும், 'அநேகம்' என்று பதிபசுபாசங்களையும் - பசுவின் எல்லைகடந்த தன்மையையும் - பாசங்களையும் - பாசகாரியங்களையுஞ் சுட்டியதுமாகிய யாவும் சைவவாசகங்களாகவே முடிந்தவாறறிக. இவற்றுள் 'அநேகம்' என்னுஞ் சொல்லினையே "ஏகனனேக னிறைவனடிவெல்க" என்று ஸ்ரீவாசகப்பெருமான் விதந்தோதியருளின ரென்றுணர்க. 'அநேகம்' என்னுஞ்சொல்லின் முற்போந்த 'அகரம்' இன்மைப் பொருளால் ஏகமில்லை-சூனியமென்றும், மறுதலைப்பொருளால் ஒன்றன்மறுதலை இரண்டென்றும் பொருள்படவாமல், ஏகமன்று-ஏகமும், ஏனையவெண்களுங் கலந்திருப்பதனையே போதிப்பது என்றுகோடல் ஸாவஸமபிரதிபந்நமாம். அதுபோல அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லின்முற்போந்த 'அகரம்' இன்மைப் பொருளால் இரண்டில்லை-ஒன்றுஎன்றும், மறுதலைப்பொருளால் இரண்டன்மறுதலை ஒன்றுஎன்றும் பொருள்படவாமல், துவிதமல்ல-துவிதமும், ஏகமுங் கலந்திருப்பதைப் போதிப்பது என்றுகோடலே ஸாவஸமபிரதிபந்நமாம். இதனானும் சங்கர - ராமாநுஜராதியோர் ஏகவாதஞ்சாதித்ததும், ஆநந்ததீர்த்தர் துவிதவாதஞ்சாதித்ததும் பொய்யாயழிந்தவாறறிக.

சுருதி "సత్యంజ్ఞానమనన్తంబ్రహ్మ" என்று கூறுகின்றது. இதில், 'அநந்தம்ப்ரஹ்மா' என்று பெறப்படுதற்குப் பூர்வபட்சியார் யாது கூறுவர்? ஒன்றாயிருந்த பிரமம் அநந்தமாயிற்று என்று கூறுவதைக்காட்டிலும் வேறுகதியில்லை. அவ்வாறு கொண்டால், ஏகவாதசுருதி கனம்பெற்றிலது. ஒன்றாயிருந்தது பலவாகவேண்டிய ஆவசியகமென்னை? அப்படிப் பின்னராகத்தக்கது முதலிற்றானே (அது உள்ளபொழுதே) பலவாயிராதது என்னை? ஒன்றே பிரமம் எனச்சாதித்தற்கு எல்லாப்பாடியக்காரருங் கஷ்டப்பட்டுத்தேடிய "ఏకమేవాద్వితీయంబ్రహ్మ" என்ற வாக்கியத்தோடு 'అనన్తంబ్రహ్మ' என்றதுவிரோதித்ததை நமதுபூர்வபட்சியார் தமது விவர்த்தத்தின்மாட்டிவிட்டு ஓடவழிதேடுவர். அது செல்லாது. விவர்த்தவிதத்தை இவரது சொந்தச்சரக்காம். இதனைவேதமொப்பியதின்று ஸர்வஸமப்ரதிபந்நமாகாத இவரது கைச்சரக்கை (மாயாவாதிகள் தேடிவைத்த அழுகற்

சரகசை) யாம மதிததகில்லை. ஒன்றேபிரமம் - இரண்டாவது பிரமமில்லையெனபாருமு, ஒனறே பிரமம - இரண்டாவது வஸ்துவாகஜீவனில்லை - உலகமில்லையெனபாரும ஆடலபடுமாறு "அநந்தம்ப்ரஹ்மா" எனறசுருதி நிலைபேறுயிருத்தற்கு யாசொனன செய்யலாம்? மெய்பபிரம மொனறெனறும், பொய்ப்பிரமம பலவென்றும் வேதமுரைததெனல் வேதநிந்தையும், தெயவநிந்தையுமாம. மாயாவாதிகளைபபோலாது ஒரு பிரமந்தானே பல பிரமமாகியது எனறது பிரமநிந்தை யாமாறு யாஙஙனமெனின, முதலிறறுனே இதனை மறுத்தோம். அனறியு மிப்போதொன்று கேடகிறோம. ஒரு பிரமம் அல்லது முதற்பிரமம் (சிவன் - விஷ்ணு - பிரமன முதலினோரில்) யாவராவதாகடடும. பிந்தியபிரமங்கள (அநந்தம பிரமஙகள்) யாவை? அந்தப் பிரமக்கூடடஙகளைககாடடி, அவை சிவனுரது வடிவஙகள் அலலது விஷ்ணுவினது வடிவங்களென்று சாதிககுமாதரவுளதேல் பூாவபட்சிகள் வெளிவரடடும். இந்திரன்-சநதிரன்-சூரியன் முதலியவர்களைத தெய்வககூட்டத்திலெண்ணினுமு, அவர்களைச சீவர்களாகவே யொதுக்கி, சைவர்களும்-வைஷ்ணவர்களும் "அநந்தம் ப்ரஹ்மா" என்றசுருதியி லன்னோர்க்கு இடங்கொடுக்கமாட்டார்கள். வேதமானது "ஸர்வேதேவா:பஶவ:" என்று தேவர்களைப் பிரமஙகளல்லவென்று வர்ஜித்துவிடடது. இவ்வாறு வேதம்விளக்கியும், சைவருள் ஸ்ரீகண்டாசாரியரும், வைஷ்ணவராகிய இராமாநுஜாசாரியரும் தேவர்களையும், மனுஷ்யபசுபட்சி யாதிகளையும், பிருதிவ்யாதி ஸர்வப்பிரபஞசஙகளையும், பிரமத்தின் காரியபேதங்களாகவொபபிததடுமாறி, முன்னொடுபின்முரணி இடர்ப்படுகின்றனர். இதனைபின்னோர் "அநந்தம்ப்ரஹ்மா" என்றதை யாதரித்து, பிரமம சத்தியமானபடி, அதன் காரியபேதங்களாகிய ஜடாஜடங்கள் யாவும் சத்தியமென்றுகொண்டு, மிசசாவாதத்தைக் காலின்கீழ்மிதித்து, விவாத்தவாதத்தை வெந்நீர்விட்டுக் குதறிக்களறி வேரொடுகளைந்து 'அநந்தம்ப்ரஹ்மா' என்றதை "அத்விதீயம்ப்ரஹ்மா" என்றதனோடிணைத்து, சபையேறமுந்தலாம். இதுவுமஸங்கததமாயினும், பிரசசந்நபௌத்தவாதிகளது ஸித்தாந்தம்போலத்துச்சமா யொதுக்கத்தக்க வியல்பினதன்றும. மேற்போந்த "అనన్తం బ్రహ్మ" என்றதை ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டு "సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ" என மறறொருசுருதியெழுந்து கோஷிததது. இதனையே

"ஸர்வோ வை ருத்ர:" என்று மற்றொருசுருதி இனிது விளக்கியது. இதோ காணப்படுகிறயாவும் பிரமம் - அல்லது உருத்திரன் என்று சுருதிகள்போதிக்கும் பொருள்களை மிசையைென்று கூசாதுபேசும் விவேகிகளுறவு நஞ்சினுங்கொடிதென்றுணர்க. நிரூடனொருவன் ஒரு அரசனைசசுட்டி, இவர் கானனீரையெல்லாம் ஏரியிற்கட்டி, அங்கிருந்து குழாய்வழியாக ஊர்களிற்றிருப்பி, பிரஜைகளுக்கு க்ஷேமந்தேடுகின்றாரென்று சொல்வானாயின், அது அரசவள்ளலைப் புகழ்ந்ததாகுமா? மீண்டும் அவ்வரசர்கோமான் இப்பிவெள்ளியால் நாணயங்கள் போட்டு எங்கும் பரபபுகிறாரென்றால், அது அவருக்குத் துதியாகுமா? இவைபோல (அவாமதபபடி) ஸத்தாகிய ஜீவஜகங்களைசசுட்டி, இவை மிசையையென்றுகூறி, இவையாவும் பிரமத்தின் சொரூபம் என்றது எங்ஙனே அந்தப் பிரமததுக்குப் பாரம்யத்தை நாட்டும்? கானனீரையும், இபபிவெள்ளியையுமாதரித்தானென்று புகழெய்திய அரசனை அந்தக் கானனீரஇப்பிவெள்ளிகளைப்போல இல்பொருளாக நிரூபித்து ஒதுக்குவதுபோலவே யன்றோ மிசையாகிய உலகத்தையும், அதனைசசொரூபமாகவுடைய பிரமத்தையுமொதுக்கி, நமது பூர்வபட்சிக்குச சூனியவாதியென்று பட்டப்பெயர்கொடுத்து மகிழ்ந்திடுவர் பெரியோர்? 'உலகை ஸத்தென்றுகொண்டவர் மெய்கண்டவராவரா' என்று எமது மெய்கண்டசெல்வத்தைத் தூஷித்த இவர் ஜீவனை-அல்லது ஆன்மாவை ஸத்தென்று கூறியதைக்கண்டு, இவர்தம்பி உலகாயதவள்ளல் விலாவிறசசிரித்துப பழிப்பதை இவருணர்ந்திலர். உலகாயதன உலகினை ஸத்தென்றான். இவர் அவ்வுலகிற்சிககி வருந்தும் ஜீவனை (ஆன்மாவை) ஸத்தென்றார். இவையிரண்டும் ஸத்பதார்த்தஙகளாயினும், ஸத்தாகிய சிவஸந்நிதியில் உலகம் அஸத்தும், ஆன்மா ஸதஸத்துமாம். ஈண்டு யாமுலகினை அஸததென்றது மாயாவாதியைபபோல இலபொருளாகக் கருதியன்றாம். ஸத்துப்போன்ற தலலாதது (ஜடம) என்று பிரகாசிப்பிததென்றுணர்க. ஜீவனை ஸதஸததென்றது ஞானவடிவமாகிய சிவஸததைத் தனதுஞானததா லறிதலானும், ஜடவடிவமாகிய அஸதபிரபஞசததைத தனதுகிரியையா லியககலானுமென்று அறிந்திடுக. ஆனமாவினது ஞானம சிவமறிவிததாலறியும். தானேயறியாது. அதனது கிரியை சிவமசைவிததாலியஙகும. தானே

யியங்காது சேதனஙகளெலலாம் சிவனாரது அடிமைகளும், அசேதனஙகளெலலாம் அவரது உடைமைகளுமாம். இவ்வுண்மைபோதரவே "எல்லா முன்னடிமையே யெல்லாமுன்னுடைமையே யெலலா முன்னுடையசெயலே" என்று ஸ்ரீதாயுமானச்செல்வனா ரனகு பிரகாசபபடுத்தியருளினா. இந்தப்பிரசங்கத்தால ஜீவஜகததுககள்யாவும உள்பொருளகளெனறு நாடடியவித் தாந்தமே நிலைத்தவாறாயிற்று. இவ்வாறு தெளிந்தவிவேகிகள் கேவலம் அரிஷ்டவாதிகளை (விவர்த்தவாதிகளாகிய மிசசா வாதிகளை) எஙஙனே மதிததிடுவர்? இன்னே ரிவ்வாறுதொலையவே "அநந்தம்பரஹ்மா" என்ற சுருதியைச சேதனசேதனப பிரபஞசததை யியக்கவெழுந்த பிரமததை நிரூபித்ததொனருக நிறுவுதலே அமைவுடைத்தாம.

இனி "அஜாமேகாம்" என்றதுமுதலிய சுருதிகளில், ஜடாஜடப் பிரபஞ்சங்கள் பரவஸ்துவைபபோல உற்பத்தி யெயதாத ஸத்பதார்த்தங்க ளென்று பிரஸித்தி யுண்டாகின்றது. இவைகளைப் பரனதுவியாபகத்தி லந்தர்க்கதமாகிய வியாப்தி-வியாப்பியஙகளாக நிசசயித்தனர் பெரியோர். வியாபகபபொருளுக்கு அப்பாற்பட்டனவாக (வேறாய்நிற்பனவாக) வியாப்தி வியாப்பியங்கள் நில்லாமல் வியாபகவஸ்துவின் கர்ப்பத்திற்றேனயடங்கலால், மூன்று பொருள்களையும் கலப்பாலொருபொருளாகவே துணிந்து, அவ்வொருபொருளின் பெயராலேயே மற்றபபொருள்களையு மழைத்துப புகழ்ந்திடுவர் அறிஞர். கடல்வியாபகம-நீர்வியாப்தி-உப்புவியாப்யம். இம்மூன்றையும் பிரிககாமல் கடலென்றபோது நீருஙகடல்-உபபுங்கடலாகின்றது பொருண்மையால், நீருவர்களாகிய பேதமும், கலபபினல் கடலென்றுகூறு மபேதமும் சித்திககினறவமைதியே ரண்டறியத்தககது. வியாபகம=பதி. வியாப்தி=பசு. வியாப்யம்=பாசம். இமமூனறையும் பிரிக்காமல, பதி (பிரமம்) எனறபோது பசுவும்பிரமம-பாசமும பிரமமாகினறது. பொருண்மையால் பசுபாசங்களாகிய பேதமும, கலப்பால் பிரமமென்று கூறுமபேதமும் சித்தித்தலையுணர்நத பெரியோா 'அநந்தம் ப்ரஹ்மா' எனற சுருதியோடு ஏனையமதவாதிகள பிணங்குதலைக்கண்டு பரிகசிககின்றனரெனவறிக. "ஸர்வம் ப்ரஹ்மமயம் ஜகத்" என்றது முதலிய வாக்கியஙகள் பஞ்சகோசங்களையும் பிரமம் என்று கோஷிக்கின்றன. இவைகளைப பிரமமென்றபடியே இந்தப

பஞ்சகோச விலட்சணனாகிய ஜீவனை (ஆன்மாவை) யும் பிரம மென்றுகூறுகின்றது. இப்படியே இந்திரன்-சந்திரன்-பிரமன்-விஷ்ணு முதலாயினோரையும் பிரமம் என்று பிரதிபாதிக்கின்றது. இவ்வாறுவிசாரித்துத் தெளிவார்க்கே 'அநந்தம் ப்ரஹ்மா' என்றதனுண்மை இனிது விளக்கமாமெனக. இந்தச்சுருதியிலேயே "ஏகம்-அநேகம்" என்னுஞ்சொறகளில, அநேகமெனனுஞ்சொல் அடங்கியது. அநேகமென்னுஞ்சொல்லால் பரமன் உலகெலாமாகினின்ற பெற்றியை யாம் பிரகாசிப்பித்த வாய்மையையே மீண்டெடுத்துக்கொண்ட 'அநந்தம ப்ரஹ்மா' என்ற சுருதி நிலைப்பித்தலால், இவறறோடினப்பட்ட 'அத்துவிதம்' என்றசொல்லுக்கு அபார்த்தங்கொண்டு வெளிவந்தபூர்வபட்சி மதமழிந்து "அத்துவித-மெய்கண்டநாதன" மதமே பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டவாறறிக. இவ்வுண்மைகளை யறிந்தும் புண்ணியமிழந்த இவர் வேறொருவிசேடங்கண்டு கூறினார். அதனையும மறுததொழிப்பாம். வேதத்தில அத்துவிதம் என்ற சொல்லேயன்றி ஏகம் என்னுஞ்சொல்லுமிருக்கின்றது. அத்துவிதமென்றசொல் இருபொருள்களின் (சிவஜீவர்களின) கலப்பையும், ஏகமென்றசொல ஒருபொருளின் (பரமாதமாவின்) இருப்பையு முணர்த்துமெனலே அமைவுடைத்தாகவும், அத்துவிதம்=(இரண்டாவதில்லாததாகிய) ஏகமென்றும்,ஏகம=ஒன்றேயாகிய ஏகமென்றுங்கூறுதல் யாங்ஙனமென்று கடாயினார்க்கு அத்துவிதமாகிய ஏகம்இருபொருள்களையொப்பினரைப பிரதிஷேதித்தும், தனியேநின்ற ஏகம் ஓரேபொருளுண்டெனலைச சாதிததும வேதங்கூறியது என்று விடையிறுத்ததே அவரது பிரசங்கமாம். இதனைவிளககவேண்டி ஒரு உபமானமுங கூறினார். பிம்பசூரியன்-பிரதிபிம்பசூரியன் ஆகிய இரண்டுசூரியர்களைக் கண்டவொருவன் பிம்பசூரியன் மெய்-பிரதிபிம்பசூரியனை பொய்யென்று கோடலொழிந்து, இரண்டு-சூரியாகளுந மெய்யென்று தடுமாறுங்கால், அவன் மயக்கறுத்தறபொருட்டுப் பிமபசூரியனொருவனே உள்ளவன, அவனுக்கிரண்டாவது சூரியன்கிடையாது என்றுபோதித்தல் ஆவசியகமன்றோ? அதுபோலப் பிரமம்-பிரமததின் பிரதிபிம்பமாகிய உலக மிவைகளைக்கண்டு, இரண்டுபொருள்களுண்டென்று தடுமாறியவொருவனது மயக்கறுததற்பொருட்டுப பிரமம ஒனறேயுளளது, அதற்கிரண்டாவதுபொருளில்லை என்று போதிததல

ஆவசியகமாகாதோ? என்று பின்னர் விரித்துக்காட்டினர். இவரது தப்புமதத்தை நாட்டறகெழுந்த இவரதுபுத்தியில,இந் தஸமயம் தெளிவிருந்திருககமாட்டாது. சூரியனையும், பிரதி பிம்பசூரியனையுங் கண்டவொருவன இருவரையுஞ் சூரியா களாகவேகாணலால், மெய-பொய விதயாசந்தெரியாமல மய ங்கினனென்றது அமையும். பிரமத்தையும், பிரமத்தின் பிரதி பிம்பத்தையுங கண்டவொருவன் இருபொருள்களும் பிரமமா கக் காணப்பட்டாலன்றோ இரண்டுபிரமங்களுண்டென்றுமயங் குதல் கூடும்? மெய்யானபொருள் பிரமமாகவும, பொயயா னபொருள் உலகமாகவுமிருக்ககண்ட வொருவனுக்குப் பிரம த்துக்கும் உலகத்துக்கும் வித்யாசந் தெரியாமல் உலகத்தை யும் பிரமமென்றுகோடல யாங்ஙனமிசையும்? பிரமம் சுத்த சைதன்யமும், அருவமுமாயுள்ளது. உலகம் அங்ஙனமாகாமல் மண்-புனல்-தீ-காறறுமுதலிய விகாரவடிவமான ஜடமாகவும், உருவமாகவுமுள்ளது. விஜாதியான இரண்டுபொருள்களைக் கண்டு அவைகளை யொரேஜாதியென்று ஒருவன் மயங்கினனெ னல் ஸம்பாவிதமா? ஒருமனிதனையும், ஒருகழுதையையுங் கண்டவொருவன் அஙகிருந்தமனிதனது பிரதிபிம்பமே அவ னோடு கூடவிருந்தகழுதை யென்றுகோடல் மரபாமோ? பிம் பசூரியன் - பிரதிபிம்பசூரியனென் றிவர்பிரஸ்தாபித்ததனோடு பிரமம்-உலகம் என்பவை நிலைபெறுதழிந்தமையால், ஒருவன் உலகத்தைப் பிரமமென்று மயங்கினனெனவும், அதனைப் பிரதி ஷேதித்தற்கே இரண்டாவதுபொரு ளில்லையென்று வேதமறு தியிட்டுரைத்ததெனவும் இவர்தேடிய சமாதானம் வெகுதுச சமாம். இவா சமாதானங் கூறும்பொழுதே இவருக்கு நாவ றட்சியுண்டு. சூரியன்-பிரதிபிமபசூரியனென்று தாடடியாய்ப் பிரஸ்தாபித்தவா அதுபோலப் பிரமம் - பிரதிபிம்பமான பிர மம் என்று கூறுதலொழிந்து, பிரமம-பிரதிபிமபவுலகம் எனறு கூறியது நீதியாமா? அன்றியும, சூரியன் ஒருவனேயுளள வன்-இரண்டாவதுசூரியன கிடையாது என்று தெளிவித்தது போலப் பிரமம் ஒன்றேயுளளது, இரண்டாவதுபிரமங கிடை யாது என்று தெளிவித்திட லாவசியகமாகவும், அஙஙனந் தெளிவியாது பிரமம ஒனறேயுள்ளது, அதறகிரண்டாவது பொருளிலலையென்று (பிரமத்தைச்சுட்டாமல்) வேதமவிதந் தது என்றிவா தீட்டியது இவரது ஹேயபுத்தியையேயன்றோ

காட்டியது? இவரது புதநிகோசர மிவ்வளவிலடஙகாமல இனனுங்கொஞ்சம் அதிகரிககின்றது. அதனையுஞ சற்றுககூறுதும்.

சூரியன் மற்றொருசூரியனைப் பிரதிபிம்பித்தபோது, ஒரு பாததிரஜலம்-கண்ணாடி முதலிய யாதானுமொனறிற் பிரதிபிம பிததிடுவன். அவை யில்லாதபோது சூரியனிடததுப் பிரதிபிம பப்பிரசங்கமே கிடைக்கமாடடாது. சூரியன் பிரதிபிமபிககுங கால், அந்தப்பிரதிபிமபஸ்தானம சூரியனைபபோலவே ஸத்தானபொருளாம். அவவளவேயனறிச சததானசூரியனைச சத்தான கண்ணாடிமுதலியவறறிற் கண்டவொருவனும் சத்தானவனேயாவன. சததானசூரியன் அசததானசூரியனைககணடு பிரமிததவனல்லன். சூரியனுககுவேறான ஒரு சததானபுருடனே அசததான சூரியனைககண்டு பிரமித்தவன். இவ்வாறு பூர்த்தி கடடியவுபமானத்தோடு இவரது உபமேயததை எஙஙனே இவர் சாதித்திடுவர்? (இவரது ஆபாஸககோடபாட்டுககிணஙக) அத்துவிதமென்ற சொலலில் இரண்டாவது பொருளைப் பிரதிஷேதித்து, பிரமம் ஒன்றேயென்று வேதமுபதேசித்தது என்றிவர் பிணங்கியுரைத்த பேதைவாதம் ஒங்கிததலையெடுபபாய் நசுககபபட்டவாறறிக. இதனால், அத்துவிதமென்னுஞ சொல்லும்,ஏகமென்னுஞசொல்லு மொருபொருளையே சாதித்தற்கெழுந்தனவென் றிவாதீட்டிய மயககவுரையைஇனியிவர் திலதர்ப்பணம் பண்ணவேண்டியதெனலே அமைவுடைத்து.

இதனை யின்னுங்கொஞசங் கூறுவாம. அத்துவிதசசொல்லை யபிமானிததவாதிகளுள, விசிட்டவாதிகள் "ஒன்றே பிரமம் இரண்டாவது பிரமமில்லை" எனறு பிரசஙகிக்குஙகால, இரண்டாவது பிரமமில்லையெனறு சாதிததற காவசியகமென்னை? பிரம மொன்றேயாகவும், அதற்கிரண்டாவதுபிரம மிலலையாகவும, பிரமத்துககுவேறான எந்தப்பிரமததைப் பார்த்துச் சுரோதா பிரமித்தான? உளளபடியே இண்டாவதுபிரம மிருககுமாயின, அதனையொப்பவேண்டியதேயன்றி மறுத்தல்கூடாது. இரண்டு பிரமங்களிருந்திடல் அஸஙகதமெனின், இலலாததை இருந்ததாககொண்டு மறுத்தது கேவலம் அஸங்கதமாம. அன்றியும், பிரமமொன்றேயெனக் கூறியதும், இரண்டாவது பிரம மில்லையெனச சாதித்ததும் ஒருவாக்கியத்திற்றனே பெறபபட்டிருததல் அதனினுமஸங்கதமாம. முதற்கண்ணுபதேசம

பெற்ற அதிகாரிககு எப்போது பிரமையுண்டாயிற்று? அவவுப தேசங கேடகுமுன்னரே வேறுபிரமததைக் கண்டிருந்தால, அது பிரமமனறுவென்று ஆசஙகையெழுபபுதலும், அதற் கிறைதேடலும் ஸம்பாவிதமாம. பிரமத்துககுவேருக மற்றொரு பிரமம் முன்னுமிலலே-பினனுமிலலே. இதனுல, முனனுபதேச ஙகருதி ஆசஙகையெழுப்பினுனென லழிந்தது. பினனுபதே சமு மவ்வாறேதொலேயும. அதனுல், பினனே ஒரு பிரம முண்டாயிடுதலும், அதனே மறுததிடுதலும் அஸஙகதமாம. இவற்றைநோககுழி விசிட்டவாதிகளபோக்கு வெறும்போககா யழிந்தவாறறிக. இனி அவர்தேடவேண்டிய கதியினே யாமே சிறிதறிவிபபாம். பிரமத்துககு வேருகப பசுவும, பாசமும் அந்தப் பிரமமுள்ளபோதே யுளளனவாகையால, அவைகளி லொவ்வொன்றைசசுடடி, இதுபிரமம் - அதுபிரமம என்று ண்டாகும மயககறுத்தறபொருடடு 'ஒனறேபிரமம-இரண்டிலலே' என்றுபோதிததகாகக கூறுதலே அமைவுடைதது. இவ்வாறு கூறுங்கால், பிரமததுக்கிரண்டாவது பொருளகளாக ஜீவாகளே யும், ஜகத்தையு மொப்பி வெளிவரவேண்டியது ஆவசியக மாயினமையால, இரண்டில்லேயென்றவாதம் நசிததவாறறிக. இதனுல், விசிஷ்டவாதிகளது இன்மைபபொருள் இற்நதது. இவர்கதியே இவ்வாறுதொலேயுமாளுல், மாயாவாதிகள்கதியை சசொல்லவேண்டுமா? பிரமத்தைத தவிரஇரண்டாவது பிரமம் அல்லது ஜகஜீவர்களில்லாதபொழுது பிரமையும் - பிரமித்த வஸ்துவும் - பிரமிபபித்தவஸ்துவுங கேடகப்படுமாறு யாஙங னம்? இவ்வஸங்கதத்தை முன்னரே மறுததொழிததோமாயி னும், ஈண்டுஞ சிறிதறிவிபபாம்.

உலகில், ஒருவர் - இருவா - மூவா என்று தொடர்நது கூறுமாறு (பல்ஸஙகியைகளாகப்) புருடர் விளங்குகினறனர். இவர்களே நாம பிரஸ்தாபிக்கையில, ஒருவரிருககிறுா-இருவ ரிருக்கிறுர் - மூவரிருககிறுா என்பனவாதி பிரயோகஙகளேச் செய்கிறேம். அன்றியும, வேறு ஸநதர்ப்பஙகளில ஒருவரிரு க்கின்றுர் - இருவரிலலே என்று பிரஸ்தாபிககிறேம். ஒருவரா யும், இருவராயு மிருந்தவாகளே முனகண்டிருந்த வநுபவத் தால, பின்ஸந்தாயபத்தில் அவ்வாறுகாணபபடாதபோது ஒரு வர்தானிருககிறுா-இருவரில்லே என்றுபிரஸ்தாபிக்க நோவதே யன்றி வேறில்லே. எப்போதும் ஒருவரேயிருப்பதொழிநது,

இரண்டாவது புருடரில்லாதபோது (அபாவபபொருளான போது) இரண்டாவதுபுருடரை யொருகாற்காணுதலும, பின்னரில்லையெனறு கூறுதலும ஸமபாவிதமாகாது. இவ்வுபமானத்தை யுயததுநோக்குவாம். பிரமமும, இரணடாவதொரு பொருளு மோர்காலத்தி லிருககுமாயின, அவறறை யேககாலத்திற்கண்ட வொருபுருடன் பிரமமிருக்கினறது இரண்டாவது வஸ்துவிருககினறது எனறு பிரஸதாபிததிடுவன. அவனே மற்றொருகாலததில, பிரமததைமாத்திரங்கண்டு இரண்டாவது பொருளைக் காணுனாயின, பிரமமொனறேயிருககிறது இரண்டாவது வஸ்துவிலலை யெனறுகூறுதல ஸம்பாவிதமாம. பிரமமே எபபோதுமிருக்கும்பொருளும, இரண்டாவது பொருள சூனியமுமாகும்பட்சத்தில் பிரமத்தை ஏகமெனறும, இல்லதை இரண்டாவதெனறுங் கூறுதல் ஸம்பாவிதமாகாது. உள்ளதை ஏகமெனறும, இல்லதைத் துவிதமெனறுங் கூறிய மூனறாவதுபொருளுக்கு (ஒரு புருடனுக்கு) நமதன்பர் எங்கேயிடங் காட்டுவாரோ அறியேம. பிரமமொன்றே உள்பொருளும், இரண்டாவது பொருள் சூனியமுமாகிற படசத்தில், பிரமத்தை ஏகமென்றதும, அதனை ஏகமெனறொருவன் சுட்டினனென்றதும் வெறுங் கற்பனையேயாம. வேதமவ்வாறு கூறியதெனின், பிரமத்துக்கு இரண்டாவதாக அவ்வேதமுளைத்தது பூர்வபட்சியினது அத்துவிதத்திற கிடர்விளைத்தபடியாம். அன்றியும், சபதவடிவமாகியவேதம் ஜடமாம. அதனை யொருசேதனனது சமபந்தமபெறுதபோது பயனறறதாகத் தூற்றுதலே சால்புடைத்தாம். அந்தச்சேதனன் யாவன? அவன் உருவமா? அருவமா? பிரமத்துக்கு வேறு? உடனு? இஙகெழுஙகடாக்களால பிரமம் குஞசுபொரித்து, அதறகு ஸமஸாரம் பலக்கிறதாகையால், மலபத்தஜீவனுகியவதனை நிர்மலத்வா த்யநந்த கல்யாணகுணகணங்களால் ஸாதுக்கள்வந்திக்கும் (ஏகமாகிய) பிரமமென்று பூாவபடசி கூறிமகிழ்வது அஸாமஞ்சஸமெனறொதுக்கி இனபுறுவாபெரியோர். இதனுல, அததுவிதமென்னுஞ்சொல் யாண்டும் ஒன்றென்னும் பொருளபயவாமையே சாதிககப்படடவாறறிக.

இவரது சமயவுணமை யிவவளவினதாகவும, அததுவித மெனற சொலலில் "ஏகமென்றுசுட்டுவெதுண்மையின" என்று விளக

க்ககாட்டிய குருமொழியை மலையிலக்காகக்கொண்டு எம்ம ஞேரிறுக்கும்கடாவை விடுத்தற்காற்றலின்றி, ஏதேதோ கூறி மகிழ்ந்திருக்கிறா. "ஏகமென்று சுட்டுவேதுண்மையின" என்று மறு த்த ஜகத்குருமூர்த்தியின கோட்டிக்குமே விவரதுபூர்வீகாக ளும், இவரும, இவரினத்துப ப்ரகிருதமாயாவாதிகளும் இது காறுமெழுபபிய சித்தாநதவசனஙகள யாவை? ஒன்றுமே யில்லை. இது சத்தியமாகவும், இவா தன்ஞேடேபோகாமல் பிரமவித்யா பத்திராதிபரைக் குறுக்கேகொண்டுவந்து போட் டுக்கொண்டு, இவரும் அவரும் கொஞுசிமகிழ்ந்த வார்த்தை களைத் தமது ஆபாஸசசுவடியில் பரப்பிக்காட்டி, அதற்கு "அத்துவிதவிசாரம்" என்று தலைபபெயர்சூட்டி, சிலபக்கங்களை நிரபபி வெளிவந்தா ரிதென்கொலோ?

இவரது சாஸ்திரியார் (நாவலா) பிரமவித்யா பத்திராதிப ரது அத்துவிதவிசாரத்தில, சில குழபபுவார்த்தைகளே மலிந் துகிடக்கின்றன. எஙஙனமெனின், "எண்ணுபபெயர்மேல்வந்த நகரம் அன்மைப்பெயர் மாத்திரையே யுணர்த்திப் பொதுமையினிற்பதன்றி யேனைச சொற்களின்மேல்வந்த நகரம்போல இன்மைமறுதலைப்பொருள்களை யுணர்த் துதல் வழக்கின்கணின்மையின் அத்துவிதமென்கின்ற மொழிதானே பிரதி காரணம் வேண்டாது வேறின்மையை யுணர்த்திநிற்கும்" என்று ஸ்ரீசிவ ஞானமுனிவ ரெழுதியிருபபதை யநுவதித்து, எண்ணுப்பெயர் மேல்வந்த நகரம அன்மைப்பொருளைத் தராது என்று சாஸ் திரியார் பிரசஙகித்து "அஜரா" என்பதுமுதலிய சொற்களை யெடுத்துக்காட்டி, அவை அன்மைப்பொருளைத்தந்தில - இன் மைபபொருளையே தந்தனவென்று மறுத்து, தமது வியாகர ணக்கடையை விரித்து வீண்டம்பஙகாட்டினர். ஸ்ரீசிவஞான முனிவர் எண்ணுபபெயர்மேலவந்த நகரம் பொதுமையினி னறு அன்மைப்பொருளை விளக்குமெனவும், ஏனைய சொற் களினமேல்வந்த நகரம இன்மைமறுதலைகளை விளக்குவது போல அவ்வெண்ணுப்பெயர்மேல்வநத நகரம் இன்மை மறு தலைகளை விளக்காதெனவுங கூறியதனைக கவனியாதவர்போல இன்மைப்பொருள் கொண்டெழுந்த (எண்ணுப்பெயராகாத) 'அஜரா' முதலிய சொற்களைப் பிரஸ்தாபித்து, ஆடம்பரங் காட்டியதால் அவரதுமதத்திற்கு எனனலாபமோ தெரிந்தி லது. இப்போது நோந்தவழக்கெல்லாம துவிதமென்னுஞ் சொல்லின்மேல்வந்த நகரத்தைப் பற்றியது. இதைச சாதித

தறகு வேறெரு எண்ணுபபெயரை யெடுத்துக்காட்டி, அதன் மேல்வந்த நகரம் அன்மைபபொருளேத தராமல் இன்மைப் பொருளேயே தந்தது என்று சாதிததுக்காட்டுவது ஆவசியக மாகவும, அவ்வாறு செயதலொழிநது பூர்வபட்சியார் வாளா சொறசமபிரமங்காட்டி மகிழநதது அவருக்கு வெற்றியாவது யாஙஙனம? எமது முனிநாதர் கூறியதறகு ஏகமென்னும் எண் ணுப்பெயாமேல்வநத நகரம இனமைபபொருளேத தராமல் அன்மைப்பொருளேயே தந்து, ஏகமலலவெனறு பொருள்கொ ண்டெழுநத வாயமையே சானறும். ஏகமென்னும் எண்ணுப் பெயாமேல்வநத நகரம அன்மைப்பொருளேவிளக்கி, ஏகமல்ல வெனறு பொருள்தந்து நின்றதுபோலவே துவிதமென்னும் எண்ணுப்பெயர்மேல்வந்த நகரம் அன்மைபபொருளேவிளககி, துவிதமல்லவென்று பொருள்தநது நினறதெனலே அமைவு டைத்தாம. இதனே மறுததாலன்றே சிவஞானமுனிவரை வியாகரணந் தெரியாதவரென்று இவா தூஷித்தபெருமை இவ ருக்குச செரிக்கும? ஸததானமறுபபு எழுதவறியாது, தமக்கு வியாகரணமுங கொஞசந் தெரியுமெனபதைக் காட்டிககொள் ளவே பக்கங்களேநிரப்பி, பகடிககூத்தாடியது வெகுபரிதாப மாம். இவரது வியாகரண வன்மையை யாமறிவோம். பிர ஹ்மஸ்ரீ இராமசுப்பாசாஸ்திரியாரதுசிஷ்யர் பிரஹ்மஸ்ரீ இராம சந்திர சாஸ்திரியார் ஒரு நவராத்திரி யுத்ஸவத்தில இராமநாத புரம்வந்திருந்து வித்வதஸபையில் மாயாவாதகண்டநப் பிரச ங்கஞ்செயதபொழுது நமது பிரமவித்யாநாவலா அவரையெதி ர்த்து, தமது அதவைததததை ஸ்தாபித்துக்கொளளமாட்டாம லொதுங்கியதை மறநதுவிட்டனர்போலும். இவரையும், இவ ரதுபத்திரிகையையுங் கொண்டாடிக கொண்டானடிக்கின்ற அதிகாரிகள் தடுமாறிப்போமாறு அத்துவிதத்தி னரும்பொ ருளே எம்மனேர்க்குத் தெளிவித்த ஸ்ரீ சிவஞானமுனிவருக்குத் தெயவமாகிய எமது கண்மணியைச (ஸ்ரீமெய்கண்டபபெருமா னேச்) சுட்டி, 'அத்துவிதமெய்கண்டார்' என்று பூர்வீகர்கூறிய அரு மையைத்தெளிந்து ஸாதுககள் வந்திக்கின்றனர். இவ்வுண்மை கண்டே 'எலலாபபாடியக்காரரும ஐயுறக்கிடந்த அத்துவிதம்' என்று வேதாசலம்பிளளேயவாகள் கூறினர். இவரது சுபோதத்தைக கேட்டு உய்யும்வழிநாடவின்றி, இவரெடுததுக்காட்டிய மெய கண்டசாத்திரங்களே இழிததுககூறி, அவற்றேடு திருக்களிற்று

படியார் - திருவுந்தியார் என்பவை இணங்கவில்லையென்று பிணங்கியுரைத்து, வேதமுதலிய கலைகளினும் மெய்கண்ட நூல்கள் அதிகபயனைத் தருவனவென்று கூறியது வேதநிந்தையென்று பரிதபித்து நமதன்பர் போட்ட வெளிச்சத்தை வைவஸ்வதனே கண்டுமகிழத்தக்கவன். மெய்கண்ட நூல்களோடு சேராதனவென்று இவர்காட்டிய திருக்களிற்றுப்படியார் - திருவுந்தியார் என்பவைகளில் "அது இதுவென்று மவனேயென்றும்—அதுநீயே யாகின்றாயென்றும்—அதுவானே—னென்றுந்தமையுணர்ந்தாரெல்லாமிரண்டாக—வொன்றாகச் சொல்லுவரோ வுற்று" எனவும், "ஏகனுமாகியநேகனுமானவன் – நாதனுமானானென் றுந்தீபற—நம்மையேயாண்டானென் றுந்தீபற" எனவும் முறையேபோந்த பகுதிகள் ஒன்று—இரண்டு என்று பிணங்குவாரை மறுத்து, அத்துவிதச்சொல்லை நிறுத்திய வாய்மையைப் பூர்வபட்சியாரறியாதது அவரதுபாவத்தின் பயனேயாம்.

மேலே திருக்களிற்றுப்படியார் கூறிய மாவாக்கியங்களை வருவித்து, எமது திராவிடபாஷ்யமுனிவர் "அது நீயாகின்றாயெனவும், அது நானாகின்றேனெனவும், அது வதுவாகின்றதெனவு மூவிடம்பற்றி நிகழுந் தத்துவமசிமுதலிய மாவாக்கியங்களைக்கேட்டவழி, அதுவெனபதொரு பொருள், நீயெனபதொருபொருளாகலின் ஒருபொருண் மற்றொருபொருளாமாறு யாங்ஙனமெனனு மையநீக்குதற்கெழுந்ததாகலின் அதுவதுவாதற்கேதுவான அவ்விரண்டுமுளதாகிய சமபந்தவிசேட முணர்த்துதலே அத்துவிதமெனனுஞ் சொற்குப் பொருளென்றுணர்ந்துகொள்க" என்று கூறியதனால், திருக்களிற்றுப்படியார் ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் கூறியதனோடிணங்கவே அத்துவிதத்தி னரும்பொருளை நன்குசாதித்ததென்று மேலோர் துதித்திடுவர். இவ்வாறு பலபடியா னிரூபிக்கத்தக்க அத்துவிதத்தினையே ஸ்ரீமெய்கண்டதேவரைப் பின்பற்றிய எமது உமாபதிசிவம் 'உடலுயிர் கண்ணருக்க னறிவொளிபோற் பிரிவரு மத்துவிதச் சிறப்பினதாய்' என்று கூறி, அத்துவிதமானது உடலுமுயிருங் கலந்ததுபோலவும், கண்ணொளியுங் கதிரொளியுங்கலந்ததுபோலவும், ஆன்மபோதமுமநேத்திரபிரகாசமுங் கலந்ததுபோலவும் பிரசித்தியடைதலைக்காட்டி மகிழ்வித்தனரென்றுணர்க. இவற்றையே 'உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய்' என்று விளங்கருளினர் ஸ்ரீசகலாகமபண்டிதஸ்வாமிகள். 'உலகெலாமாகி' என்றதற்கு உடலுயிரும், 'வேறாய்' என்றதற்குக் கண்ணருக்கனும், 'உடனுமாய்' என்றதற்கு அறிவொளியும் நிதரிசனங்களா

யின. வேதததில "விசுவம் சிவன, விசுவாதிகன் சிவன, விசுவாந்தரியாமி சிவன்" என்று வாக்கியஙகள பிறநதுள்ளன. இவற்றுள, விசுவம்சிவன்எனபது 'உலகெலாமாகி' எனறதற்கும், 'விசுவாதிகனசிவன' என்பது 'வேறாய்' என்றதற்கும், 'விசுவாநதரியாமிசிவன' என்பது 'உடனுமாய்' என்றதற்கும பிரமாணஙக ளாயினவாறறிக. இததகையவருமைகளைச சைவநிநதையிற்பழுதத தீயோராயாாகக வெழுதுவது எமககுத துக்கமாயினும, அவரது தீயபோதத்தான் மயஙகி ஸாதுககள கெடாவண்ணமே எமககு இநதப் பிரவாத்தக முசிதமாயினவாறறிக.

எமது சைவத்திருவாளா மகிமையைப புறசசமயிகளறியாதது ஸஹஜம. சிவஞானசித்தியாருககு உரையெழுதபபுகுநதவொருபெரியவா பினவருமாறு கூறி மாபழிததனெனையோ? "இதனுடைய பரபக்கமானது சங்கராசாரியாாசெய்த சர்வதரிசன சங்கிரகததும், சாவமதோபநியாசததும், இராமநாதாசாரியர் பணணின பரமதநிராகரணத்தும், சர்வான்மசமபு பணணின சிததாநததீபிகையினும், அகோரசிவாசாரியர்பண்ணின சிததாநதாாத்தசமுசயததும பாாதது, அவைகளின் கருத்தைப பற்றிச் செய்ததெனவறிக" என்றுவிரிதது, சித்தியாரைச் சங்கராசாரியாதுநூலில் வியாப்பியமாக்கியது சைவநூலை நிந்திததகாகாதோ? ஸ்வமதப்பெரியோர் நூல்களைத தழுவினரென்பதுகுற றமன்றும். சங்கராசாரியர் - இராமநாதாசாரியர் என்னும்புறசசமயிகணூல்களைச் சிததியாருக்கு வியாபகமாக்கியது பெருங கொடுமையாம். சகலாகம பண்டிதஸ்வாமிகள எனறு பிரசித்திவாய்நத ஸாவஜ்ஞமூர்த்தியைக் குறைகூறியது குருபக்தியின் குறைவேயாம். புறசசமய நூல்களையும், வேறுசில சைவநூல்களையும் பாாத்து, அவரெழுதினரென்று இவவுரையாசிரியா கண்டுகூறியதுஎப்படியோ? தாம் அந்தப்புறசசமய நூல்களையும், மற்றநூலகளையும பாாததபெருமையைத் தெரிவிக்கவே (சைவாசாரியர் நிந்தையைக் கவனியாமல்) அந்த நூல்களின்பேரைப் பிரஸ்தாபித்தபடியென்று துணிந்திடலே அமைவுடைததாம். விரிக்கிற்பெருகும. நிற்க.

நமது பூர்வபட்சியார் வேறு சிலகடாக்களையேவினர். என்னெனின், பலபாடியககாரரும அத்துவிதமெனனுஞ் சொலலிலவநத நகரததுக்கு இனமைபபொருள் கூறவும, மெய்கண்டாாமாததிரம் அன்மைப்பொருள் கூறியது கனமபெறுமெனவும, வேதம - புராணமுதலியவற்றில பிரயோகித திருக்கும

அத்துவிதம இன்மைபபொருளேயே பயந்துவிளங்குகினறன வெனவும, இவறறிற் கெனனசமாதானமெனவும ஆசங்கித்த தேயாம. பலபாடியககாரரும இன்மைபபொருள கொண்ட தனுல இவருககெனனலாபம ? அவாகொண்ட இன்மைப்பொருளால சங்கரரைபபோல அன்னோ ஜகஜீவாகளை நிஷேதித்ததுணடா? ஜகஜீவர்களை நிஷேதிததனெனறு யாம் எதிரிமதந் தழுவிப பிரஸதாபித்ததேயன்றி வேறில்லை. அவா நிஷேதித்தது ஜகத்து-பரம் என்பவைகளேயே யாம். ஜகஜீவபரஙகளாகிய மூனறுபொருள்களேயுஞ சதமென்றுகொண்ட ஏனைய பாடியககாரரைபபோலவே மெயயுரைததருளிய சைவததிருவாளர் மதமபறறிவாழு மெம்மனோர் எல்லாப்பாடியக்காரரையும, ஸ்ரீ மெயகண்டதேவரையும் விரோதிததெழுந்த சஙகராசாரியரை உண்மைகண்டவரென்று யாஙஙனந துணிந்திடுவர்? சங்கரர் நீங்கலான பாடியககாரர் அகரத்தில் இன்மைப்பொருளகொண்டு தவறினும, உண்மைப்பொருள்களாகிய பதிபசு பாசங்களையொபபி ஸ்ரீ மெயகண்ட ஸ்வாமிகளோ டிணஙகி வாழ்ந்தாராகையால, இவாகளையதிகரமித்து பொயகண்டதேசிகராய்த் தோன்றிய புண்யஜநசிரேஷ்டரை நமதனபரும, அவரது சாஸ்திரியாருமே மெசசிவாழட்டும். பூர்வபட்சி யேவியகடா அவரையே திருப்பிக்கொண்டதறகு யாரென்னசெய்யலாம? சஙகரர் நீங்கலான ஏனையபாடியககாரர் அததுவிதமென்னுஞ் சொல்லுககு இரண்டாவதிலலாத ஏகம் என்று துணிந்தபொருள் பிரமததைப்போல அதற்கிரண்டாவது பிரமமில்லையென்று நிசசயிதத வாயமையினதாம. அவ்வளவேயனறிப பிரமததிறகிரண்டாவதாக ஜீவனில்லை-ஜகத்திலலையெனறு தப்புபபாடமபடித்துத்தடுமாறியதிலலை. வேததகில், "ஐஜா மேகாம்" என்றும், "வாஸுபர்ணா" என்றும், "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வௌ" என்றும் பலவசனஙகளெழுந்து பதிபசுபாசஙகளாகிய சத்தியபபொருள்களை ஸ்தாபித்த துணர்நதவாககுச சஙகரமதம் அசங்கரமதமாகவே தோனறி, விரஸமாமெனக. இவ்வுண்மைகளைப பரியாலோசியாமல, கீழ்களுககாகப்பிறநத (பக்குவ ஹீனாகளுக்காகப் பிறந்த) சில ஸாமானயோபநிஷததுககளாகிய குப்பைகளிறபொறுககி, ஜகஜீவபரஙகளை மிசசையெனறு அவை சாதிப்பதாக மயஙகி, வேதாதிகளில் அதவைதசசொல் இன்மைபபொருளேயே தெரிவிக்கின்றது என்று தெளிவின்றியெழுதியது அஸஙகத

மாகவே ஒழித்திடுவா ருதியோர். இவர் வேதாதிகளில் தேடியெடுக்கும் இன்மைப்பொருளால் அத்துவிதச்சொல் இவரைக் கனப்படுத்தாமலொதுக்கியதை ஏனையபாடியக்கார ரபிமதங்காட்டி மேலே விளக்கியதனறியும், இவர்காட்டிய இடங்களிலோறும் அத்துவிதச்சொற்கு அன்மைப்பொருளையே சாதிக்கயாம் சித்தமாயிருக்கின்றோமாகையால், "கடவுளேயில்லை" என்று ஒருமூலையில் போதிக்கும் வேதம்சொல்லிவிட்டதென்று அநதிகாரியாகிய இவரோடொத்த ஸாமானியருக்காகப் பிறந்த ஏகான்மவாதத்தை (அசம் பிரமவாதத்தை) நம்பி, இவராராவரித்தது எமக்கு வெகுதுச்சமாமெனக். இதுகாறுங் கூறிய நியாயங்களால் பூர்வபக்ஷிமதம் அடங்குமாறு அத்துவிதமானது சைவபக்ஷமாகச் சாதிக்கப்பட்டதே போதுமாயினும் இன்னுங்கொஞ்ச மிசைத்திடுவாம்.

சுருதி "శివమద్వైతంశాంతంచతుర్థంమన్యన్తే" என்று பலவிடங்களில் கோஷிக்கின்றது. இந்தவாக்கியத்தில், அத்வைதத்துக்கு முன்னே "ఏకమేవ" என்பது காணோம். ஒன்றேயுள்ளது இரண்டாவதில்லையென்று சொல்லவேண்டியது நியதமாயின், இந்த வாக்கியமும் அவ்வாறு போதிக்கவேண்டும். பூர்வபக்ஷிக்கு இது இடரையேவிளைத்தது. இன்னும், "మహాదేవం-భస్మోద్ధూళితవిగ్రహం-హిరణ్యనిధిం-అద్వైతం-చతుర్థం-బ్రహ్మవిష్ణురుద్రాతీతం-ఏకమాకాశ్యం-భగవంతగ్ం శివంప్రణమ్య" என்று கூறியசுருதியிலும், அத்வைதசப்தத்திற்குமுன்னே ஏகம்காணோம். அத்வைதசப்தத்திற்கு நெடுந்தூரத்தில் ஏகமிருக்கின்றது. ஒன்றேயுள்ளது – இரண்டில்லையென்று இந்தவாக்கியத்தொடர் போதியாமையால், சங்கரரது அபிமதம் சுருதிவிரோதமாகின்றது. இரண்டல்லாதது-ஒன்றேயுள்ளது என்று கூறும்பொருள் நிர்பபாதிதமாயிடுதலறிந்து ஸாதுக்கள் குணப்படுவரென்க. இவ்வுண்மைதெளியாமல், பிரமவித்யாநாவலரெழுதிய "அத்துவிதவிசார" த்தைத் துவைத்து, எமதுநாயகரவர்கள் செய்திருக்கும் "அத்வைதசப்தப் பிரகாசிகை" என்னுநூலை யாம் விரைவில் வெளியிடுவோம்.

இனி வேதமுதலியகலைகளினும் மெய்கண்டநூல்கள் அதிக பயனைத் தருவன வென்றதுங் குற்றமாகாது. பொன்னினும் பூஷணஞ் சிறந்ததென்பது குற்றமாமோ? நூலினும் ஆடைசிற

நந்தென்பது நூலைத் தூஷித்ததாகுமோ? "வேதம் பசுவதன்பால் மெய்யாகமநால்வ - ரோதுந்தமிழதனினுள்ளுறுநெய்-போதமிகு - நெய்யினுறு சுவையாம நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான - செய்ததமிழ்நூலினறிறம்" என்ற அபியுக்தா திருவாக்கைக் கடைப்பிடித்து, அன்புமேலீட்டினால் மெய்கண்டநூல்களை ஸாதுக்கள் வியந்துதுதிப்பதுகுற்றமாயினதில்லையறிக. இந்த அவசரத்தில் வேதம் ௪, அங்கம் ௬, நியாயம் ௧, மீமாஞ்சை ௧, புராணம் ௧, ஆகப் பதினான்குவித்தைகள் பூஜ்யமாயுள்ளவை என்று புகழ்ந்து, அவை தமக்கே சொந்தம்போல அபிநயித்து மகிழ்ந்தனர். அப்படியாயின்,வேதம் ௪, அங்கம் ௬ என்று கணக்கெழுதியவாறு ஏனைய சாஸ்திரங்களையுந் தனித்தனி இத்தனையென்று விவரமெழுதி, பதினான்குக்குமேல் வித்தைகள்விரிந்துகிடப்பதற்கு நியாயங்கூறாதது என்னை? வேதம் நான்குஎன்றபடிப் புராணம் பதினெட்டு என்று யாவருமறிவார்கள். வேதத்தை நான்குஎன்று விரித்ததுபோலப் புராணம்பதினெட்டு என்று விரித்தாவது, புராணத்தை ஒன்று என்று சுருக்கியதுபோல வேதம் ஒன்று என்று சுருக்கியாவது கணக்கேற்படுத்தல் மரபாகவும், அவ்வாறு செய்யாததென்னை? பூர்வ மீமாம்ஸை – உத்தர மீமாம்ஸை-அஷ்டாதச ஸ்மிருதி - நியாய சாஸ்திரத்வய முதலிய யாவும் சிவாநுக்ரஹ மெய்திய பசுக்கள் கூறினவையேயாம். இவைகளைக் கௌரவித்துவிட்டு, இவற்றினுக்கு எத்தனையோமடங்கு உயர்நலமெய்திச் சிறந்தனவாகிய மெய்கண்டநூல்களைப் பூர்வபட்சியார் தூஷித்தது பாபக் கலிகாலப்பண்பின் பயனேயாம. இவரீண்டு மெச்சிய வித்தைகளைச் சமயம் வாய்த்தபோது இவரே மிச்சையென்றுகூறி, உள்ளம்வெதும்புவர். அவற்றினைச் சத்தியமெனக்கொண்டுவாழுஞ் சமயிகள்பலருளர். அன்னோரவைகளைப் புகழ்வதே அவற்றிற்குப் பெருமையாம. அஸத்வாதியாகிய இவர் மெச்சியது வெகுதுச்சமாம். மெய்கண்டநூல்களை வந்திக்கும் யாம ஷெ வித்தைகளைவெறுத்து, உள்ளம் வெதுமபி ஒதுக்ககிலேமென்க. எல்லாப் பிரமாணங்களையுந் தாரதம்யமாகக் கொண்டொழுகும் எம்மனோர் இயல்பினையறியாதது இவரது குறைந்தகுணத்தின் பயனேயாம். இதனையிம்மட்டினிறுத்தி வேறுவிஷய மொன்றினை இனி விசாரித்திடுவாம்.

பூர்வபட்சம்.

'மெய்கண்டார முதலாயினோர் பந்தத்தை அல்லது மாயையினை நிதநியமென்று அதாவது சத்தியமெனறு கொண்டவர்கள். எது சத்தியமோ அது ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாது. கிரியையினாறறுன் நிவிாத்தியாம். எது அசத்தியமோ அது கிரியையினால் நிவிாத்தியாகாது, ஞானத்தினாற்றுன் நிவிாத்தியாம். சததியமான அரவொன்று நிவிாத்தியாக வேணடுமானால் அது தடிகொண்டடித்தலாகிய கிரியையினால் ஆகவேண்டுமேயன்றி ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாது. அசத்தியமான அரவொனறு அதாவது கயிறறினிடத்துத தோன்றும் அரவொன்று நிவிர்த்தியாகவேணடுமாயின அது கிரியையினால் நிவிர்த்தியாதலின்று. பின்னைக் கயிற்றைத்தவிர அரவில்லையென்று தெளிந்தஞானத்தாலேதான் நிவிாததியாகினறது. இங்ஙனமே மாயை - மாயாகாரியமானபந்தம சத்தியமாயிருக்கும்பட்சத்தில் அதை நிவிர்த்திகக ஞானம்ஏதுக்கு? கிரியைதான்வேண்டும். இவ்வாறுயின் பந்தத்தைச சததியமாகக்கொள்வோர் ஞானத்தை யேனவிரும்பவேண்டும்? இதனால் மெய்கண்டாராதியோர்கரு ஞானமின்றென்பது குன்றின்மேலிட்ட விளககாயிற்றென்க.'

சித்தாந்தம்.

இந்தப் பூர்வபட்சிக்குப் பந்தம் இன்னதென்று தெரியாது. மாயையினைப பந்தமென்று மயங்கிக்கூறினர். ஆணவபாசமே பந்தம். மாயையானது அவ்வாணவபாசத்தைப பேதிப்பது. ஆணவம் அறிவைமறைககும. மாயை அந்தமறைப்பைததவிர்க்கும். இவ்வுண்மையினையே "மாயாதனுவிளக்காய" என்றருளினர் எமது அருளாளர். சுழுத்தியில் அறிவுதோன்றுதிருபபது ஆணவத்திற்கும், அவ்வறிவு தோன்றவேண்டித் தேகேந்திரியாதிகளைப் பரமன் கூட்டியுபரித்து ஜாக்ரத்தையுண்டுபண்ணியது மாயைக்கும் நிதரிசனங்களாயின. மாயாகாரியமான முப்பத்தாறு கருவிகள்சூழ ஆன்மா அரசுபுரிவதே ஜாக்கிரம். அறிவற்று ஆணவம் அல்லது மூலமலத்தில் ஆன்மாகிடந்தது கேவலாவத்தையென்றும, மாயையின்காரியமாகிய பூதம் - பொறி - புலன் கரணமுதலியவற்றேடு சேர்ந்து உலாவிவருதல் சகலாவத்தையென்றும் உண்மைநூலகள் கூறும. இவ்வாறு அறியக்கிடந்த ஆணவமாயைகளின் வித்யாசநதெரியாமல ஆவேசஙகொண்

டெழுந்த பூர்வபட்சியின் புத்திக்கு வியசனப்படுகின்றனர் பெரியோர். இன்னுமிவர் சத்தியம்-நித்தியம் என்னுஞ்சொற்களின்பேதமறியாதுமாழ்கினர். இவருக்குச் சத்தியம்-நித்தியம் என்னுஞ் சொற்கள் ஒருபொருளையே தருவனவாகக்கருத்து. அங்ஙனமாகாது. சத்தியமென்பது ஒருபொருளின் இருப்பையும், நித்தியமென்பது அதுயாண்டும் மாறுமல் ஒருபடித்தாயிருப்பதனையும் உணர்த்துமியல்பினவாம். மாயை சத்தியப் பொருளே. அது நித்தியபொருளாகாது. "புல்லாகிப்பூடாய்ப் புழுவாய்" மரமாகி என்றதுமுதலிய விகாரவடிவங்களையும், பூதம் - பொறி என்பனவாதி வஸ்துபேதங்களான திரிவினையு மெய்தி மாறிக்கொண்டேவருந் தன்மையுண்மையால்,நித்தியம் எனனும் பெயர் நிலைக்கமாட்டாது. மாயாகாரியமான இந்தப் பேதங்களைச் சிவனுயிர்களுக்கு உண்டுபண்ணிக்கொடுத்தலே அவரது சிருட்டியாம். அந்தப்பரமேசுவரர் மாயையைச் சிருட்டித்திலர். அந்தமாயையில் உலகமுதலிய காரியபேதங்களையே சிருட்டித்தனர். இந்தமாயையானது ஸ்ருட்டிஸ்திதிலயங்களை அடைதலால், இவைகளையே (இந்தமாறறங்களையே) அநித்தமென்றுகூறும் ஆகமங்கள். ஆணவம் சத்தியமாய், நித்தமாய், ஏகமாய அறியாமையாய் நிற்பதொன்று. இதனை மாயையால் பேதித்து (உயிர்களுக்கு) ஒழிப்பதொழிந்து வேறொன்றுஞ் செய்திலர் சிவபரஞ்சுடரெனறறிக. இவ்வாறு வியவஸ்தைப் பட ஆணவமாயைகளினிலக்கணங்களை மேலோர்வாயக் கேட்டுத்தெளியு மறிவொழிந்து, மனம்போனவாறெல்லா மெழுதி வரம்பழிப்பது நமதன்பர்க்கு ஒருதுக்கத்தையும பயவாதோ? இனியேனும உய்யுமவழி தேடுவாராக.

அநுவாதபூர்வபட்சம்.

பந்தம சத்தியமாயின் அதுஞானத்தா லொழியாது, அதனைக்கிரியையினுல் ஒழிக்கவேண்டும, நிஜமானபாம்பைத் தடிகொண்டடித்தலாகிய கிரியையினுற்போக்குவதன்றி ரண்டுப் பாம்பு ஒழிந்தது எனறு எண்ணுதலாகிய ஞானத்தால் அது ஒழியமாட்டாது.

சித்தாந்தம்.

இவருக்குப் பந்தலட்சணந் தெரியாமையை மேலேதெரிவித்தாம். பின்னர், கிரியைஞானங்களைச் சிறிதுபேசினர். இது

வும் இவரது மயக்கவறிவின்பாலெழுந்த வார்த்தையேயாம். பாம்பைத் தடிகொண்டு அடிப்பது கிரியையேயன்றி ஞானமன்றெனப் பேசியது இவருக்கு ஞானமில்லையென்பதனையே தெரிவிக்கின்றது. தடியாலடித்தால பாம்பு இறக்குமென்றும், அவ்வாறு அடித்தல தலையைப்பார்த்து அடிக்கவேண்டுமென்றும் யோசிப்பது கிரியையா? ஞானமா? அதன்றலைமேல் தடிகொண்டடிக்கையில், அடித்தலாகிய கிரியையோடு ஞானமுங் கலந்திருக்கிறதா? இல்லையா? ஞானமின்றி இவர்கண்டவிடத்தி லடித்தால், அந்தப்பாம்புசீறித் தலைதூக்கி இவர்மேல்விழுந்து கடித்து, இவரைக் கொல்லாமற்போகுமா? ஞானமுங் கிரியையுங் கலந்து பயன்படுவதனையே பாம்பைக்கொல்லுதற்கு ஆதாரமென்று அறிஞர்தெளிந்திடுவர். ஞானம்–கிரியை என்பன சத்திகள். இவ்வாறுகேட்டால் சைவசித்தாந்திகள துணிவாம். பூர்வபட்சியினதுமதத்தில் சத்தியென்றுகூறுமல், அதுவே ஒரு முதலென்றுகூறுவர். ஞானத்தைச் சத்தி அல்லது குணமாகவும், அந்த ஞானத்தினையுடையமுதலைச் சத்தன் அல்லதுகுணியாகவுங்கூறுமல் ஞானத்தையே முதலென்றுகூறுவர். அவர் மதத்தில் ஞானமேபிரமம் அல்லது அறிவேபிரமம் என்றுகூறுவது அநாதிவழக்கு. சைவசித்தாந்தத்தில், ஞானமானது சத்தி அல்லது குணமென்றும், இந்த ஞானத்தைப்போலவே கிரியையானது சக்தி அல்லது தொழிலென்றுங்கூறுதல் மரபாம். சுருதி "పరాస్యశక్తిర్వివిధైవశ్రూయతే-స్వాభావికీజ్ఞానబలక్రియాచ" என்று கூறியதில, பரனது ஞானக்கிரியைகள் வெளிப்பட்டன. இந்த முடிவால் பரனை ஞானக்கிரியாஸ்வரூபன என்று சைவசித்தாந்திகள் துணிந்துகூறுவர். மற்றமதத்தவர் தங்கள் கடவுளை ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனென்று கூறும்வழக்கின்று. ஞானக்கிரியைகளைப் பரனதுசக்திகளாக வொப்பாதமதங்கள கேவலம் அவைதிகமேயாம. அவைதிகருள், தலைமைபெற்ற மாயாவாதிகள் குணகுணிபேதமில்லையென்பது வெறும் வாசாஞானமேயன்றி வேறில்லை. எந்த மாயாவாதியாவது என்சக்தி - என் அறிவு - என்றொழில் - எனது ஸாமர்த்தியம் என்று சிற்சில சமயங்களில சொல்லிக்கொள்ளாம லொழிகின்றனரோ? இந்த நண்பாதாரும வாளாவொழிகின்றாரா? பாம்பையடித்தற்கு ஞானம்வேண்டியதில்லை-கிரியையேவேண்டியது என்றுபேசித் தமது மதத்தின்வாயில் மண்விழச்செய்தா ரிதென்கொலோ?

அனறியுமிவரது ஆபாஸசசுவடியி னோர்மூலையில பிரமததின்
சகதி மூலப பிரகிருதியெனறு மொழிநதனா. விவாததவாதி
யாகிய இவா அவறறையெலலாந தொடடுககொண்டு, தமது
குருவாகிய சஙகராசாரியருககு நாமமபோடடது வெகுபரி
தாபமென்க. "இச்சா ஞானக் கிரியையென றிசைககுஞ் - சததிகளுளே
யுளதத்திறமெமக்கே" என்று எம்பெரியாா பணிததவாயமையால்,
ஞானக்கிரியைகள் சிவசீவாகளிருவாபாலும அமையககிடத
தல் சிததித்தது. ஞானமும, கிரியையும சிவசீவர்களிருவாக
கும குணமுநதொழிலுமாதலெ யொப்பாத நண்பர் கிரியை-
ஞானம என்னுஞசொறகளைக் கையாண்டது கேவலம அஸங
கமாம ஞானததைக குணமாகவுடையது ஒருமுதலெனறு
கொளளாமல, அஞ்ஞானத்தையே ஒரு முதலென்று துணிந
ததுபாவம். நிறக. இவா கிரியையெனனுஞ சொலலையாண்டது
எபபடி? ஞானததைபபோல இவாமதத்தில் கிரியை ஒரு
முதலா? இநதககிரியை எஙகிருந்துமுளைத்தது? இவர்மதத்திற
கிடாவிளைத்து நிர்மூலப்படுத்து மெமதுகிரியையை இவராதரி
த்தது விளக்கில்வீழ்ந்தழிந்த விட்டிலின்கதியையே வெளிபபடு
த்தியதென றுணர்க. இனி ஞானம ஒருமுதலேயென்று தாபிக
குமிவர்மதத்தில், அந்தஞானந்தானே பிரமபொருளாம். ஞான
த்தையுடையதுபிரமம் என்று அவர்கூறுர். அஙஙனமாயின்,
கோபம் ஒருமுதலா? கோபத்தையுடைய ஒருபுருடனே
முதலென்று யாவருங்கொண்டிடுவா. இப்படியே அகங்காரம்
ஒருமுதலா? அதனையுடைய வொருபுருடனே முதலாவன. அவ
னுக்குக் கோபமும, அகஙகாரமும அவனது தீயகுணங்களாம்.
அவன்பாலியையத்தக்க சாந்தி - தாந்தி - உபரதி - திதீடசை
முதலிய நலலகுணஙகளையும மேலோர் புகழ்ந்திடுவா. இவ
ரது பிரமமாகிய ஞானமே ஒருமுதலாகட்டும. அதனிடத்து
அஞ்ஞானபபிரசஙகங கிடையாது. கிடையாதபோது விவாத்
தமாகவாவது அஞ்ஞானம - சீவன - உலகம முதலிய விவிதப்
பிரசங்கத்துககு இடமுண்டானவாறு எப்படி? நமதன்பரையே
அதற்கு அதிஷ்டானமாகவைத்து விசாரிபபாம. இவருககுக்
குரோதமுதலிய தீயகுணஙகளும, சாந்தமுதலிய நல்லகுணங
களு மிருககலாம. அனறியுமிவர் தேகசசுமையைச சுமந்துழல்
கின்றுர். அந்தத்தேகததில், கண் - காது - மூக்கு - வாய் - மனம-
புத்தி - சித்தம் முதலிய கரணங்கள் அமைந்துகிடககின்றன.

கண்ணாலொன்றினை இவர்பார்க்கிறபோது காதுகேளாது. காதா லொனறினை இவாகேடகிறபோது கண்காணாது. இப்படியேபிற வறறினுஙகாண்க. கண்-காது-மனமமுதலிய கரணங்கள் ஒன் றையறிகையில அவை தாமே அறியா. கண்ணிலே கலந்துகண் டும, காதிலேகலந்து கேடடும், மனதிலேகலந்து நினைததும், பிறவிந்திரியஙகளிலே கலந்து நுகரவேண்டியவைகளை நுகர்ந் தும் அறிவு அலலது பிரமமேயன்றோ இவா சிததாநதபபடித் தலைபபடுகின்றது? அறிவாகிய பிரமததிறகு இநதிரியகரணங் களின்சோக்கை எற்றுககு? இவறறின சகாயமினறித தானே யறியமாட்டாத (பிரமமாகிய) நமதுநண்பா தமதுசொரூபம அறிவு எனறு சொல்வதைக்காட்டிலும ஒரு அவமானமவேண டுமா? அகண்டமெனறுகூறும் இவரதுபிரமம அலலது அறி விறகுக கண்ணின்வழியாக ஒன்றினைக்காணுமபோது காதுமுத லியனபாழததும், காதின்வழியாக ஒன்றினைககேடகும்போது கண்முதலியனபாழ்த்துமம், மூக்கின்வழியாக ஒன்றினைமுகரும் போது ஏனையெல்லாககரணஙகளும் பாழ்த்துந் தலைதடுமாறிப் போவது என்னையோ? இநதிரிய கரணங்களின்சேர்க்கையின்றி ஒன்றினையறியுஞ் சகதியொழிந்து, ஏககாலததி லெல்லாக்கர ணங்களிலும் விரவி, அக்கரணவிடயஙகளை யொருஙகுணருந் தன்மையிழந்துதிண்டாடும் இவரதுஅறிவைப பிரமமென்றும், அவ்வறிவின்றன்மையை நிர்மலமெனறும் விவேகிகளொப்பு வாாகளா? அறிவென்று தன்னைக்கூறிக்கொள்ளும் இவரது அறிவு நிாமலமன்றும். அழுக்குப்படிந்ததொன்றும். அவ் வழுககே ஆணவமலமாம். இந்தவிசேடத்தால் இவர் அறிவு என்றுதுணிந்தபொருளை மலினசேதனம் அலலது அசுத்த அறிவு என்றுதெளிந்து,அவ்வசுத்தவறிவுக்குப் பிரமமென்னும் பெயரைப்போக்கி, ஜீவனாகியவதனைக கழுதை-குதிரை-நாய்-பேய் முதலிய ஜந்மங்களி லுழல்வதொன்றாகத்துணிந்து பரிக சிததிடுவாமேலோர். இந்தசீவனுக்குத் தேகேந்திரியாதிகளை மாயையிலேநின்றுங் காரியப்படுததிப பரமன்கொடாராயின், இதனறிவு வெளிப்படுமேதுவே இல்லாமற்போகுமனறோ? இவ ற்றின சோககையினாலேயே (மாயையின்சோககையினாலேயே) அறிவுநிகழுமெனபதறகு, முப்பததாறு கருவிகளோடுகூடிய ஜாகரத்தில அறிவு அதிகரித்தும், பததுககருவிகள் குறைந்த அவசரததில(ஸ்வப்நததில்)சிறிது அறிவுகுறைந்தும்,பினனுங

கருவிகள குறையகுறைய அறிவுஙகூடவேகுறைந்தும், கருவிகளினசகாயஞ் சிறிதுமிலலாத சுழுத்தியில், அறிவின் ஸ்புரணம சிறிதும வெளிபபடவினறி அறியாமையேதலைதூககி, நமதனபருககும, அவரினத்தவாக்கும் ஆணவாத்துவிதஞ் சிறநதிடல் அநுபவஸிததம். இநதபபாகுபாடறியாது,மாயையினைபபநதமெனறுகூறிய இவருககு ஆணவபநதம்நீஙகுவது கஷ்டதரமெனக. ஸஹஜமாகிய ஆணவபந்தம் செம்பிறகளிமபுபோலவும, பரனுலுபகரித்த ஆகந்துகமாகிய மாயையின் சம்பந்தம் செமபிலேறிய களிமபைததவிர்ககும் புளிபோலவும அறிதல் மரபாகவும, அறிவைமறைத்த ஆணவமபோலாது, அவ்வறிவினை வெளிபபடுத்திய மாயையினைப பநதமென்று நமதன்பா கூறியது சைவநூல்களைத்தூஷிககும பாபததின் பயனேயாம்.

அநுவாதபூர்வபட்சம்.

"அசததியமான அரவொன்று அதாவது கயிற்றினிடத்துத் தோனறும அரவொன்று நிவர்த்தியாக வேண்டுமாயின் அதுகிரியையினுல நிவிாததியாதவினறு, பின்னைககயிறறைத் தவிர அரவிலலையெனறு தெளிநத ஞானத்தாலேதான நிவிாத்தியாகின்றது."

சித்தாந்தம்.

இவர் கயிற்றரவைப் போக்குதறகுக் கிரியைவேண்டியதில்லையென்றும், ஞானமே வேண்டற்பாலதென்றுங கூறியது பிராந்திவாாதததையாம. கயிறறரவைக்கண்டதும், அதனை இல்லையென்று கழிததுதுங கண்ணின்ருெழிலேயாம். இந்தக்கண் மஙகலாயிருநதபோது பாம்புதோன்றியது. அந்தமஙகல் நீங்கியபோது பாம்பு ஒழிந்தது. பாம்பு தோனறியபோது பார்வை மட்டாயும, அது ஒழிநதபோது பார்வை தெளிவாயுமிருப்பது ஸஹஜம். மட்டாயிருந்தகாலததில், பாதிகண் மூடப்பெற்றும், தெளிவாகுஙகாலத்தில: முழுக்கண் திறந்து மியஙகுதல் சித்தம். பொய்ப்பாம்பு தோன்றியபோது கண்ணைமூடியதும், அது ஒழியவேண்டிக கண்ணைததிறந்ததும் ஞானமா? கிரியையா? ஞானமேயென்று இவாகூறியதழிநது, ஞானமுங்கிரியையுங கலந்தகாட்சியே நிலைபேறுயிற்று. கண்ணைத்திறந்து பார்ததலாகிய கிரியையொன்றினுனே அது அமையாமல், தீபமேற்றிக்கொண்டுவநது கண்ணுக்குக்காட்டுதலாகிய கிரியையையு

மபேட்சிக்கும். இந்த நுட்பமுணர்ந்தால், அஞ்ஞானசசேற்றி லழுந்திக்கிடக்கும் இவர் ஞானம ஞானமென்று வாயப்பறை அறையார். இவரதுஞானம அல்லது கடவுள (பிரமம்) தனக்கு இரண்டாவதுபொரு ளில்லாதது. அதனாலதறகுத் தேகாதி களிலலை. இலலாதபோது அவ்வறிவாகிய தெயவம தனித்து நிறகவேண்டும.அவவறிவைத் தனிபபொருளாகககண்டவரும, காட்டவலலவருமுணடா? அவவாறுகாணபபடாத பிரமம அறிவாயிருந்தாலென்னை? அறியாமையாயிருநதாறறு னென் னை? அனறியும, உளபொருளாயிருநதா லென்னை? அல்லது இலபொருளாய் (சூனியபபொருளாய) ஒழிந்தாறறுனெனனை? அதனை அறிவு எனறுகூறியது சாடசியறறதாம. அறியாமை, அறியாமையோடுகூடிய வொருபொருள என்னும வேறுபொ ருளகள அவ்வறிவிருந்த காலத்திலேயே கேடகப்படின அறி யாமைக்கும், அவ்வறியாமை யோடுகூடிய பொருளுக்கும வேறுகச சுததஅறிவான பிரமமொனறிருபபதாகத துணிந் திடல் சாலும. இரண்டாவதொருபொருளு மில்லையென்று பேசும் அவாகூற்றினை யாநதழுவின், இபபோது காணப் படுந் தேகேநதிரியப் பிரபஞசாதிகளயாவும ஒன்றுகிய அப் பிரமத்தின் விகாரமேயாய் (சொரூபமேயாய) பிரமம் நிாவிகா ரம-நிர்மலம் என்பதழிநது நிர்மூலமாயப்போம. தேகேந்திரி யாதிகள அறியாமையைப் போககுவதற்கியைந்த கருவிகளா யினது சிததமாகையால், தேகேந்திரியாதிகளாகவோ, தேகேந் திரியாதிகளோடு கூடியோ நிலைமாறிப்போன பூர்வபட்சியி னதுஅறிவு - அல்லது தெய்வததை ஆணவமலம்விழுங்கி யேப் பமிட்டகதையை எவரும்யோசிகக இடந்தந்தது. இதனால், பூாவபட்சியினது தெய்வம எமது ஜீவஸ்தானத்தில் நிலைபே றுய நிற்கின்றது. தனித்துநின்று ஒன்றினையறியும் வகையிழந்த இவரது பிரமத்துக்கு (எமது ஜீவனுக்கு) தேகேந்திரியாதி களே அறிவைச சிறிதுவிளககியதெனல் சாதிக்கப்பட்டமை யால், அத்தேகாதிகளி னியககமாகிய கிரியையைபபழித்து, இவாஇருள்-அல்லது அஞ்ஞானமெனனு மோர்பொருளிருப் பதாக வநுபவியாதவாபோல ஞானமே பொய்யரவை யொழி த்தற்குப் போதுமென்றுதருககியது இவரது அஞ்ஞானத்தின் பயனேயாம. ஒருவனது கண்மயககாற்ருேன்றிய கயிற்றரவு போல, பிரமத்தினது கண்மயககாற்ருேன்றிய கயிறறரவுயாது?

கண்ணேயில்லாத பிரமத்துக்குக் கயிறும, கயிற்றரவுந் தோன றுமா? தோன்றுதபோது அதற்குப் பயகம்பனுதிகளும், அதை நிவிர்த்தித்துக்கொள்ளுமு ஸாதனமுமாகிய கிரியைகளெற்று க்கு? இவரொழுங்காயப் பிரமத்தினது கதியையும, ஸ்திதியை யும நாட்டவகையறியாமல், அதனைக்கொண்டுபோய ஜீவபபடு குழியிறறளளி, அங்கிருந்துகொண்டுபோய நிரயசுகண்காட்சி சாலையிலே நிறுத்தி, அங்குள்ள அட்டை - அரணை - தேள் - பாமபு - செய்யான் முதலியவை கடிக்கவிட்டு வேடிக்கை பார் க்கிறார். இவவளவும அவருககு விவர்த்தமேயாகையால், ஒரு துக்கத்தையு மடையமாட்டார். அவருக்கு நிரயத்துன்பம வெகுநிலக்ஷ்யமாகையால, அந்நிரயத்துக்கேதுவான பாபகர் மங்களைசசெயய அவர் பின்னிடைய ஆவசியகமில்லை. அத னுறறுன ஸ்ரீமெயகண்டதேசிகமணியை நிந்திக்கத் தலைப்பட் டார். இசசைவத்திருவாளர் தூஷணம் நிரயங்களில், பெரிய நிரயத்தைக் கூட்டுமாகையால், அது எப்படியிருக்கிறது பார்ப் போம், அது நம்மைக கலங்கசசெயயுமோ - அதுவே கலஙகிப் பின்னிடுமோ பரீட்சிப்போமென்று கருதி, கங்கணஙகட்டிக் கொண்டிருக்கின்றூர் கண்டறிவர். இவாபந்தத்தைப பொய்யெ ன்றுகொண்டு விவர்த்தவாதனு சாதித்தது அநர்த்தவாதமாக முடிந்தமையால், இனி அதனுண்மையைச சிறிதுகூறுதும்.

பிரமம சுத்தஅறிவாயுளளது. அதற்கு அறியாமையில் லை. சூரியன் சோதிவடிவாயுள்ளவன. அவனுக்கு இருளில்லை. ஒருகால் சூரியனுக்கு விவர்த்தமாக இருள்வந்துமூடி, அதனுல் அவன் மயஙகுவானுயின் அம்மயக்கம் கயிற்றரவு மயக்கமபோ ல்வதெனக கொண்டு இவா கரைந்திடலாம். அபபடிபபோலப பிரமத்துக்கும் ஒருகால் விவர்த்தமாக அஞ்ஞானமவந்துமூடி, அதனுல் அதுமயஙகுமாயின் அம்மயககமுங கயிற்றரவு மயக கம்போல்வதெனக கொண்டு இவா வரைந்திடலாம. சூரியனி டத்திலேயே இவ்வவலட்சணவாதம் பொருநதாதாயின், அறி வாகிய பிரமத்தினிடத்தில் நிலைபெறுமெனறுவாதிடல் அஸ ங்கதமாவதன்றி வேறுஎன்னுகும்? இதனுல் பிரமத்துக்கு விவ ர்த்தபநதமுண்டெனலழிந்து, அப்பிரமத்துக்கு வேருகிய ஜீவ னிடததில் சத்தியபந்தமுண்டெனல் சாதிக்கப்பட்டு, இவாது ஹேயசித்தாநதம் நாசமுற்றவாறறிக. "தானுவின்றன் கழலணையத் தவிருமலந் தவிர்த்தாற்—றுன்சுத்தனுயிருக்கை முத்தியான்றுளைப் - பூணவே

ண்டுகொண்டு பிலவெனினுருககன — புகுசவிருள்போமடியிற பொருந்த மலமபோமே" என்று எமது அருணந்திசிவம் கட்டளையிட்டரு ளிய திருவாககே (பூரவபடசியாரபோன்ற புபுக்ஷுக்களல லாத) முமுக்ஷுககள சிரமேறகொணடு வந்தித்து, உயயுநெ றியைக்காட்டி யுபகரிககுமென்க. கண்ணை இருள்மூடியது விவ ாததமாகாது. ஆனமாவை அஞ்ஞானம ஆவரிததது விவாதத மாகாது. மெய்யாயசசூழந்த பூதவிருளைக சதிரொளி கண்ணு ககுக கழிததது போல மெய்யாயசசூழந்த ஆணவவிருளை இவ ரது பிரமததிறகு (எமது ஜீவனுககு) சிவபாநுகடா கழித்து, தமது திருவடிபபேறு நல்கி இனபுறசசெயயுமென்க. மாநதி ரிகன கருடபாவனையால் தன்னைததாககிய சாபபவிஷம நீஙகி இனபுறுவன. அதுபோல ஜீவன சிவபாவனையால தனனைத தாககிய அஞ்ஞானவிஷம நீஙகி, ஜநநமரணமொழிநது, சிவப் பேறெயதி இனபுறுவன. நிறக.

இவர கயிறறரவுபோன்ற பொயயானபந்தத்தையொப்பி, பந்தம் நிததியமெனறல் கூடாதெனறும், நிததியமான பந்தத தை ஞானம்போககாதென்றும், பொயயான (தோற்றமாததிர மான) பந்தத்தையே அநதஞானம் போககுமென்றும பிரசங கிதது வீண்காலமபோக்கியதை மேலே விஸ்தரிததுமறுத்ததே போதுமாயினும், ஈண்டுஞ் சிறிது கூறுதும. ஒரு சுததவீரனை சுட்டி, இவன வெண்ணெவெட்டியென்று புகழுவதுபோலவன் றோ அஞ்ஞானவைரியாகிய ஞானத்தைசசுட்டி, இநதஞானம் தோற்றரவினையொழிபபதென்று இவர் கூறிய ஞானுதிக்கியம் நிலைபெறுகியது? அந்தசசுததவீரன் மெயயானகள்வனை மாயத் தலொழிந்து, குறறியினமகனைக் குத்தியொழித்தான் என்று புகழ்வது அவனுககுப்புகழாயின், நமதுபூரவபடசியார மெய யானபந்ததததை ஞானமொழித்த லொழிநது, பொய்பபந்தத் தையே அது பொடியாக்கிவிட்டது எனறு கூறியது அதறகுப் புகழாகும. இவர் கடைசியாக ஞானத்தையிகழ்ந்து அஞ்ஞான போதகராய் வெளிவந்தாரென்பதே முடிவென்றறிக. இனஞ் சிதனைப பரியாலோசிககின், கயிற்றரவுபமானஙகொண்ட இவ ரது பந்தோற்பத்தியில் அரவுக்கு அதிஷ்டானம கயிறுகின் றது. இதனுல, அரவுபொய - கயிறுமெய எனறு ஏறபட்டது. இவ்வாறு ஏற்பட்டது மெயயான வொருபுருடனுக்கேயாம கயிற்றினைப்போல அதறகுவேறுகிய வொருபுருடனுட உ ...

பொருளா யேற்படாதபோது, கயிற்றரவின் ரூறறபிரசங்கம் நிஷ்பலமாம். இவவுபமானததை நமதன்ப ரெடுத்துககொண்ட உபமேயத்துக கிணக்கவேண்டியது அவருக்குத தலைசசுமை யாம. பிரமமாகிய மெயபபொருளில உலகமாகிய பொய்ப் பொருளைக்கண்டு பிரமித்த (இவ்விரண்டற்கும்வேருய) மெய் யானபுருடன் யாவன்? கயிறறரவாகிய விசசாயந்ததலை இவர் புகழ்ந்ததற்கிணங்க அந்தப்பந்தத்தை யெய்திய புருடனைக்கா ட்ட வகைகெட்டு, அவனையும் பொய்யென்று சாதித்தவராயி னர். அதனுல், அந்தஞானத்துக்கு வேருகாத பிரமத்தையும் பொய்யென்று தாபித்தவராயினர். இதனுல் இவருக்கும், ஞானததுக்கும், ஞானகனமாகிய பிரமத்துக்கும் ஸம்பந்தஙக ளொழிந்து எல்லாம் பொய்ப்பொருள்களென்று சாதிக்கப்பட் டமையே நிலைபேருயிற்று. இனி இவரது பிரசஙகத்தைத் தலை மாறிக் கூறிப்பார்ப்போம். ஒருபுருடன் கயிற்றில் பொய்யரவி னைக்கண்டு பிரமித்துப் பின்னாத்தெளிந்ததுபோல, இவரது மெய்யாகியபிரமம் வேறு எந்தமெயப்பொருளில் பொயயா கிய எதனைக்கண்டு பிரமித்து, பின்னர்த்தெளிந்தது என்றெ ழுங்கடாவுக்கு இவரெவ்வாறு விடையிறுகக வலலார்? பிரம த்துக்கு இரண்டாவதுபொருளை யொபபுவதும, அதற்குப் பிராந்திஞானங்கூறி, பின்னர்த் தெளிவுண்டாகச செய்வதும் இவரதுபிரமத்தை இழிபொருளா யொதுககுவதற்கே உபகார மாயினமையால், இந்தப்பட்சமும் அஸததா யொழிந்ததென வறிக. வேறு எவ்விதமாககூறினும், பிரமத்தின் றலையிலேறிய ஆபாசத்தை யிறக்க இவரால் முடியாதாகையால, இவரது மத த்தில், பிரமலட்சணம்-ஜீவலட்சணம் - பந்தலட்சணம் - ஞான லட்சணம் - மோடசலட்சணம் முதலியவைகள சாதிக்கப்பட் டவா றிலலையென்பதே துணிவாயிற்று. இவரது சஙகராசாரி யார் அருமையாகத தேடியெடுத்துப் பாடியஞ்செய்த பதது உபநிஷத்துக்களில், எஙகாவது ரஜ்ஜுஸர்பபஞானங் கூறி, பிரமத்தைத் தெருவில் அலையவிடடதுண்டா? விவர்த்தவாத ப்பிரசங்கமுண்டா? விவகார பரமாாதத பிரசங்கமுண்டா? கீழ் களுக்காகப் பிறந்த சில ஸாமான்யோபநிஷத்துக்களை இவர் தேடியெடுத்துக்கொண்டு எமககுப் பூசசிக்காட்டினுல், யாம் அஞ்சுமாறு யாஙஙனம்? இந்திராஸ்தரம் - சநதிராஸ்த்ரம் - பி ரமாஸதரம - நாராயணுஸ்த்ரம முதலானவை அஸத்ரஙகளே

யாயினும, பாசுபதாஸ்த்ரம பெற்றவொருவனுக்கு அவை லக்ஷயமாகா. "తంమేలక్ష్యయదాచర్య యదాత్రమస్వాకాశిమా" என்று சுருதியில் பெறப்பட்ட வாககியார்த்தத்தையே "வெல்லுக்குமிதவி டும் நீள்செமபிற் காளிதமுஞ்-சொல்லிற் புதிதனறு தொன்மையே" என்று எமது மெயகண்டபெருமான விளக்கியருளினரென்க. இத னையே ஸ்ரீதாயுமானசசெல்வனுர் "கருமருவு குகையனைய காயததி னடுவுட் களிம்புதோய் செமபனையயான" என்று கூறியதனறியும், "காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற கண்ணிலாக்குழவியைபோற, கட் டுண் டிருந்தவெமை" என்றும் விதந்தருளினா. ஆணவபநதம் சத தியமும், அது ஜீவனுககே உரியதென்பதும் போதரவே ஷை தாயுமானசுவாமிகள் தமதுபந்தநிலையை "ஆணவததோ டததுவித மானபடி" என்று பிரகாசப்படுத்தியருளினர். இவ்வுண்மை "ஆணவவழுக்கடையு மாவியைவிளக்கி" என்றருளிசசெய்த ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாதர் திருவகுப்பினிற் கண்டெடுத்த மாணிக்க மணியாமென்றறிக. இன்னு மிவ்வாறுபோந்த பிரமாணங்கள் பலவுள. இவைகளையெல்லாம பொயயாக்க நமதன்பரெடுத்துக் கொண்ட ஆபாஸவாதம் இனியெங்ஙனே ஜீவித்திடும்? இவற் ருல் பந்தம் சத்தியமென்றே ஸ்தாபிககப்பட்டு, அந்தப்பந்தத் தின்வலியை (மலவலியை) அடக்கி வியாபிக்குந்தன்மையுடை யதாய், ஞானம் பிரகாசபபடுத்தப்பட்டு, அந்தஞானந்தானே சிவபரஞ்சுடரினிடம் ஆன்மாவைச் சோபபிககுமென்று வேதா திகள் துணிந்துகூறுமென்க.

(எங்ஙனமெனின்)

"ఉమాసహాయంపరమేశ్వరంప్రభుం। త్రిలోచనంనీలకంఠంప్రశాంతం। ధ్యాత్వా మునిర్గచ్ఛతిభూతయోనిం। సమస్తసాక్షింతమసఃపరస్తాత్" என்ற சுருதிவச னம் உமாஸஹாயத்வாதி விநகங்களோடுகூடிய ஸ்ரீபரமேசுவர ரைத் தியானிப்பதனுல் (சிவஜ்ஞாந விசாராதிசயததால்) ஆன் மா இருளின்மேற் போவன் (ஆணவவிருளைக் கடந்திடுவன்) என்று விளககியது.

"ఈశంజ్ఞాత్వాఅమృతాభవంతి" என்ற சுருதிவசனம ாசனை அறி வதால் (ஸ்ரீபரமேசுவரஞானத்தால) அமிாதரூபியாகிய அவ் வீசனையே ஆன்மா அடைகின்ருன் என்று போதிக்கின்றது. அம்ருதம் சாகாமையைப்பயபபது. ஆன்மாவுககு மரணததை யும், ஜநநதுக்கத்தையுந் தநதுகொண்டிருநத ஆணவபநதத்தை க்கடந்தான் ஆன்மா எனபதே இதன்முடிவென்றறிக.

"ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवति" என்ற சுருதிவசனம் பிரமமாகிய சிவத்தை அறிந்தவன் (சிவஞானசித்திபெற்றவன்) பரமாகிய ஆநந்தசிவத்தையே அடைந்திடுவன் என்று தெரிவிக்கின்றது. பூர்வம் அபரமாகிய ஆணவத்தோடுகூடியிருந்த ஆன்மா இப்போது பரமாகிய சிவத்தோடுமருவி இன்புற்றதென்பதையே ஈண்டறிந்திடுவா பெரியோர்.

"तरति शोकमात्मवित्" என்ற சுருதிவசனம் சிவபரமாத்மாவுக்கு அடிமையென்று ஆத்மாவாகிய தன்னையறிந்தவன் முன்னே ஆணவபந்தத்தாலெய்தியிருந்த சோகத்தினின்றும் அப்புறப்பட்டு இன்புறுவன் என்று அறிவிக்கின்றது. இந்த ஆத்தத்தையே ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் "என்னைத்தானின்னவண்ணமென்றறிகிலா வேழை - தன்னைத்தானறிந்திடவருள் புரியேதிறற்கோய் - பின்னைத்தானின்ற னருள்பெற்ற மாதவப்பெரியோர் - நின்னைத்தானிக ராரென வாழ்ந்ததுவா நெறியால்" என்று விசதப்படுத்தினரென்றறிக.

"ज्ञाननिर्धूतनाभ्यासात् पाशंदहति पण्डितः" என்ற சுருதி வசனம் சிவஞான பண்டிதனுவான் ஆணவபாசத்தைத் தகித்திடுவன் என்று வெளிப்படுத்தியது. முன்னே தன்னைவெதுப்பியிருந்த ஆணவத்தை (சிவசமபந்த விசேடத்தால்) பின்னாத் தான வெதுப்பினுனென்பது வெளிப்படை. தான் வெதுப்புதலாவது முன்னர் ஆதிக்யஞ்செலுத்தியிருந்த ஆணவம் இப்போது தலையெடுக்காது அடங்கிநிற்கச் செய்ததேயாம். இன்னுமிவ்வாறு பலவசனங்கள் ஆன்மா சிவஞானசித்தியினுலேயே சத்தியமான பாசத்தினது வலிகுன்றச்செய்து நிலைபெறெய்திய சிவாநுபவ வாழ்வினைப் பிரதிபாதித்துக்கொண்டிருக்கின்றனவென்றறிக.

நமதன்பா ஆணவபாசத்தின் றன்மையறியாது, மாயையினையே மூலமலமெனக்கருதிக் குழறிவழிந்ததை யாம் மேலே மறுத்தோமாயினும் இந்த மாயாமலம் ஆணவத்தைப் பேதித்துச் சிறிதுஞானத்தைவிளக்குவது என்றதற்கு மாருக "மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே" என்று சிவஞானசித்தியார் கூறியதென்னையெனின், ஈண்டு "மயக்கமும்" என்றதனுல் "தெளிவும்" என்பது தானே பெறப்படுகின்றது. தெளிவினையும், மயக்கத்தையும் செய்யுந்தன்மை எவ்வாறெனின், ஆணவத்தைப் பேதிக்குங் கால், சிறிதுசிறிதாய் ஞானம்வெளிப்படுகையால் தெளிவைப்

பயந்ததெனல் அமையும. அமமாயை காரியப்பட்டவஙந்தரம் தேகேந்திரியாதிகளாக உயிர்களிடஞசேர்ந்து அவவுயிாகளை ஸமஸாரபந்தததில வீழ்ததி மயக்கினமையால, "மயக்கமுஞ செய்தது" மாயை என்றது நிலைபேறுயினதுணாக. இமமாயை ஆணவபந்தத்தைபபோல ஆன்மஞானததை மறைககவறியா து. மறைத்தலுககும,மயககுதலுககும் பேதமுணராது ஒருவா கடாயின,அது அவரது அறியாமையேயாம. அழுக்குபபடிந்த நீரில் தேறறுஙகொட்டை சோககபபடட காலதது,அஙநீரைத தெளிவிததது, முனனழுககைக கீழடஙகசசெயது, தானும அத ேனாடு கீழடஙகிப்போகும். ஒரு அழுககு நீரைககெடுபபதும, மறறோரழுககு முன்னழுககைத தவிாப்பதுமாகிய நுட்ப முணாநத விவேகிகள ஆணவம் ஆனமாவிற்படிநத அழுக்கும், மாயை அவ்வானமாவிறகு அதனமூலவழுககைத தவிாககு மழுககுமாகவுணாந்து இனபுறுவரெனக. இவவருமை யெல லாம சைவநூலறியாதார்ககுத தெரிநதிடல ஸமபாவிதமாகா தென்க. இனியேனும் பூாவபட்சியாா ஞானநூல்களைததெ ளிந்து குணபபடுவாராக. இவா ஞானநூலகளலலாத ஆத்ம போதம்-வாசுதேவமநநம்-வேதாநதசூடாமணி-சததபபிரகா ணம்-பஞசதசபபிரகணம-கைவல்யம-வாசிட்டம-பிரபோத சநதிரோதயம-விவேகசாரம முதலிய ஆபாசநூலகளை மெசசிவாழ்கின்றவா. இவருக்குப பதிஞானநூலகளாகிய சிவ ஞானபோதம-சிவஞானசிததியாா-சிவப்பிரகாசமுதலியன கச ந்திடுவது ஸஹஜந்தான். இவரினததுப் பெரியாரையே "பசு நூல்கற்கும்-பிச்சரைக்காணுகண் வாய்பேசாதப் பேய்களோடே" என்றெ துக்கியருளின ரெம்பெரியாரென்றறிக. இந்தப்பசுஞானபோத கர் "மாயையானது சுத்தப்பிரமத்தை ஆச்சேதனம் பண்ணியது. அஞ்ஞா னம் சீவனுசிரிதம என்று வாசஸ்பதிகூறியது பிசகு"என்று "தத்வார்த்த தீப"க்காரரெழுதிய வெழுத்தையேகற்று வெளிவந்தவர். இவ ரினததவர்கற்ற தப்புப்பாடதனைத "பிரஹ்மததவ நிரூபணம" எனனுநூலில், எமது ஆசிரியமணியாவாா மாபதது, சரியான பாடததை ஸ்தாபித்திருககு முண்மையை விவேகிகளறிந்து குணபபடடு வருகினறனர். அவரைப் பினபற்றிவாழும புண் ணியமுளதேல,நமதனபரும் நன்மைகடைப்பிடிதது ஒழுகுவா ராக. இவற்றையெல்லாந் தெளியும் புண்ணியமிழந்து, கேவ லம பசுஞானபபிராபதிக்கருகராகிய பூர்வபட்சியார் பதிஞான

சசெல்வாகளைச (சிவாநுபூதிமான்களைச்) சுட்டி, இவர்கள் ஞானவிசாரஞ்செய்வது எறறுககென்றும், மெய்கண்டாா முதவினோககு ஞானமினறெனல குன்றினமேலிட்ட விளககாமென்றுங கூசாதெழுதி வேசாறிப்போனது குருட்டரிபபாளன் குபேரனைப பழித்ததறகே நிதரிசனமாம. சிவசன்மார்க்கம் பற்றிவாழும் அதிகாரிகளில், சரியையினின்றேனது செல்வத்துககுமுன்னே மாயாவாதஞானி தலைதூக்கி, வாழானென்றுணாக, இவனைசசேர்ந்த நமதன்பர் பிரமஞானிகள் சிரமேற்சூடிவநதிக்கும் ஸ்ரீபாதபத்மஙகளையுடைய எமது அபபனை (ஸ்ரீமெயகண்டநாதனை) வரம்புகடநது தூஷிததது தக்ஷன் சிவபாஞசுடரைத்தூஷித்து, வாரிக்கொண்ட பெரும்பயனையே அடைதற்குரியாரென்று தெரிவிததெதன்றுணாக. விரிக்கிற்பெருகும். எடுத்துககொண்ட விஷயத்தை இம்மட்டினிறுத்தி விசிராந்தியடைவாம். நிற்க.

நமதன்பர் தமது ஆபாஸசசுவடியில், பல சைவதூஷணங்களை நிரபபி, அவற்றுள் மெய்கண்டதூஷணமும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வெளியிடட தூயுக்தியைபபோக்கி அவருக்கு ஒருவாறு உபகரித்தோம். மற்றெல்லாத துர்யுகதிகளையும் போக்காமல் யாம்விடுத்தோமென்று இவர்குறைகூறுவர். எவ்வளவு காயிதச்சுமைகளைக் கட்டுககட்டாய வரிததுப் பார்த்தாலும், சொன்னதையே சொல்லிசசொல்லித் தூஷிக்குந் தூஷணங்களேயன்றி வேறொன்றுமில்லை. இச்சிவதூஷணங்களைப பார்த்து வீண்காலமபோககுவது அநாவசியகமெனக் கொண்டே உதவியற்றவிவரது புத்தகக்கந்தல்களை வரித்துக் காலங் கழிக்கும் வழக்கததை யாம்வைத்துககொள்ளவில்லை. யாம் வாளாவிருபபினும், எமது ஆப்தாகளாகிய ஸ்ரீ வேங்கடரமண தாஸா-ஸ்ரீகுருஸ்வாமிசர்மா-ஸ்ரீசெநதிநாதையா-ஸ்ரீஅரங்கசாமிஐயர்-ஸ்ரீ வேஙகடகிரி சாஸ்திரியார்-ஸ்ரீ முருகவேள - ஸ்ரீ குகதாஸர் - ஸ்ரீ அரக்கோணவாசியாா-ஸ்ரீ தினகரனா் - ஸ்ரீ சபாபதி நாவலர்-ஸ்ரீ சுந்தரனார்முதலினோர் எழுதியிருக்கும் விஷயங்கள் மலையிலககாயுள்ளன. அவற்றையெல்லாந்திரட்டி அச்சிடின், பூாவபடசியினதுசுவடிகள சிறுகுபபையாய் மிதியுண்டுபோம். அனறியும், குசப்பேட்டை, ஈ-சசசிதானந்தப்பிள்ளையின் வாதகாலநதொடடு, இதுவரையில எமது ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்கள் வெளிப்படுத்திய புததகங்களும் பத்திரிகைகளும் ஏராளமா

யுள்ளன. இவைகளைக் கவனித்துமகிழும் எம்மனோர்க்கு எதிரி கூவடிகள் ஒருபொருளாய்நிற்பது யாங்ஙனம? யாமூஞ சில பத்திரிகைகளும் புத்தகஙகளும வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இபபோது நமதன்பர் (பூர்வபட்சியார்) வெளிப்படுத்திய வழூ வாசகததுக்கு "சததூஷணி" என்று பெயரிட்டது இவருக்கு பபெரியதோ ரவமானமாம். எங்ஙனமெனின், "சததூஷணி" எனனுமோர் மாயாவாதகண்டனகிரநதம (போலிவேதாநத கண்டனகிரந்தம) வைஷ்ணவசித்தாநத(வடகலைக்)குருவாகிய வேதாந்ததேசிக ரென்பவரால் நெடுஙகாலத்திறகு முனனாச செயயப்பட்டுள்ளது. அதனை எடுத்துப் பாாக்கவுஞ சகதி யற்றுப பூர்வமாயாவாதிகள(இவரதுசமயமுன்னோ)பதுங்கிக் கிடந்தனர். இப்போதும் இவரினத்தவா பதுங்கிக்கிடக்கின்ற னர். தஙகளமதத்தைப் பூர்வபட்சபபடுததி வெளிப்படுத்திய நூலுக்கு எதிரிகளிடட பெயரைக்கௌரவித்து,அதனைத்தமது நூலுக்குப் பெயராக்கிககொண்டதைபபார்த்துச் சிறுவர்க ளுஞ் சிரிக்கினறாாகள. வேதாந்ததேசிகரல்லாத வேறு வைஷ் ணவாசாரியர்களும் இவரது மாயாவாதத்தை மடியவைத்தார் கள். இவர்போலவே துவைதிகளாகிய மாத்வர்களும் "பிரச்சனந பௌத்தம்" என்றொதுக்கி, "வாயுஸ்தவம" முதலியநூல்களால் மாயாவாதத்தை மாயததொழித்தனர். இவர்மதநூலை "మాయా వాదమసచ్ఛాస్త్రం" என்று பதுமபுராணம் ஒதுக்கியது. பிரச்சந்ந பௌத்தமென்றது மறைந்தபௌத்தமென்று பொருளாம்.நாஸ் திகராகிய பௌத்தர்களை ஸ்ரீமணிவாசகப்பெருமான் அரசனைக் கொண்டு தண்டிப்பித்தபொழுது சிவதரோகிகள்பலர் தண் டனைக்கஞ்சி, விபூதிருதராடச சிவபூஜாதிகளைத தாங்கி, அந் தச சைவவேடத்தின்மறைந்து திரிநதமையால், அன்னோர் பிரசசந்நபௌத்த ராயினர். அவர்தாமே இப்போது சைவ வேடந் தாங்கித்திரியும் மாயாவாதிகளென்றறிக. சிவன் மிசசை - விபூதிமிசசை - ருத்ராக்ஷம் மிச்சை - சிவாலயம் மிசசை - சிவபூஜைமிசசை என்றுதூஷிபபவர்கள் இசசைவ மங்கலங்களைத் தாங்குதல் "யார்குடியைக் கெடுக்கவோ ஆண்டிவேஷம் போட்டது" என்ற பழமொழிக்கேயன்றோ இணங்கியது? ஜாதி கிறிஸ்தவர் என்பவர்கள் தங்கள்மதவிரோதமான ஜாதியை யநுசரித்து, விபூதி - குங்குமம் - மஞ்சள் முதலியவைகளை வீட்டிலிருக்குமபோது தழுவி, பாதிரிகளிடம் போகுமபோது

நன்முயககழுவிவிடுகிருாகள். அவாகளோடும் நமது மாயாவா திகளொருசா ரொததிருக்கின்றனா. "நீறிலலாநெற்றிபாழ்" என்று உலகனனே கூறினள. பாழ்முகமாயிருந்தால (சூனியமுகங்களே ததாஙகிஞல) தமமை வைதிகரொதுககுவாரெனறு அஞசியே விபூதியா லுடலவெளுததுக்காட்டி, சாமானயாகளேக கெடுக கின்றனா. இவரது ஜாலவிததையை ஸசசிதானந்தபபிளளேயை மறுததுவெளிவிட்ட "உததமவாததுலவாதூலததில" "ஒன றுமிலா ஞானமுரைபபா யுனதுமுகத - தொன றவேபூசவதென ஞெண்பொடியே - துன றுமதை - இன்றுமுதறபூசா திருப்பையேனன்றுஙகாண - வெனறியிலாய் சொனனேனவ்டு" எனறு எமது நாயகரவர்கள நன்குபிரகாசப படுததின ரெனறறிக இநதப் பிரசசநகசமயிகளேயே ஸ்ரீவாச கததிருமுறையில "புததன்முதலாய புலலறிவிறபல்சமயம்" எனற திருவாககும, "மாயாவாதமெனனுஞ் சண்டமாருதம்" எனற திருவாக் குந் திரஸ்கரிததவாறுணர்க. இவவளவு வாய்மைகளே யாம நம தனபருக்குணாததியும, அவற்றைககவனியாமல (நாஙகள் பல புததகஙகளே வெளியிட்டோம், எங்களே மறுததாரிலலே எனறு பேசி) அவர் கௌரவமபாராட்டிககொளளாமல் ஒழியாா. அப்போது கிறிஸ்தவர்கள சைவ வைஷணவ மாயாவாதமதங களேயும், ஏனைய வைதிகாசாரஙகளேயும, திரிமூாததிகளேயுந் தூஷித்து வெளிபபடுததியிருக்குந் துண்டுபததிரிகைகளேயும், புததகங்களேயுந் திரளசசோததுப் பததுவணடிககு அதிகமான பாரமேறறி, இவருககுக்கொண்டுவநது காட்டுவோம. அவை களுககெல்லாம் பதிலெழுதாமையால், வைதிகசீலாக்கு ஒரு குறைவுணடோ? பிரகிருதமாயாவாதிகள் தமதுகையில அசசாபிசு இருககிறதெனறு காயிதக்குபபைகளில மையையேறறி, சிவதரோஹவியாபாரஞசெயது வருவதை யாம்பொருளபடுத் தாமல் சைவதவநிலேமேற்கொண்டு எமதுகண்மணியை வந்தித து வாழ்ததுவாமெனக. இந்த ஸதகிரநதம ஸாதுககள் க்ஷேமார்த்தம உலகில நீடுவாழ்க. சுபம! சுபம!! சுபம!!!

வாழ்த்து.

ஓததிசையாப பாடியஙக ளுரைத்து மலேநதவர்காண
அததுவித மெனனுஞ்சொலலுக் கருமபொருளகண் டமையா
மெததுபுகழ மெயகண்ட சிவமவாழி விளஙகுமவர் [ணட
சத்துரைதோந் தவர்மூவர் சந்தான நெறிவாழி.

திருசசிற்றம்பலம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:

மெய்கண்டசிவஸ்தவம்.

காப்பு.

மெய்கண்டதேவன் வியனருள்வாழ்த்திட்டச்
செய்கொண்டமாமுகன் கழல்பணிவோமே.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அண்டரெலாந் தொழுதிறைஞ்சி யரற்றி நிற்ப
வவாகமொளித்த வரன்பெருமை யறிந்த வனமெய்
கண்டசிவ னெனவுலகங் கழறு மாகக்
கண்ணிரண்டு மில்லாத கயவ னேனை
புண்டரிக நாயகனைப் பழித்துச் சொன்ன
புன்மையென வவ்வுரைக்கு மாறு கொண்டு
பண்டியலாப் பழிகூறிய பாவந் தேறிப்
பகட்டிலவருந் தென்னவனாற் படுவ ரென்னே. (1)

பொய்கண்டா ருணராமற் புதையக் கொண்டு
புனிதமாம் பொருட்டுருமந் துவிதச் சொல்லின்
மெய்கண்டா னீயென்றே மேலோர் கண்ட
மெய்ம்மொழியே மேல்வருமெம் பிறவி நோய்க்குச்
கைகண்ட வினியமருந் தாகு மென்றாற்
கண்மணியே நின்மலர்வாய் கனிந்த தீஞ்சொ
லுய்கண்ட சிவஞான மூட்டு மென்ன
வுணர்ந்துரைக்க வேண்டுவது முண்டோ சொல்லாய்.

பூவேய்ப பூவினிடைப் பொலிந்த தேனே
ரிற் பொதிசுவையே புகழ்மெய் கண்ட
னும் பல தெள்ளமுதே சிவஞா னத்தின்
ின் சீர்த்திசொலச் செல்லார் தங்க

ஞாவெவெந தீநாமற் றதனைக கேளா
நலமிலசெவி யேயரவ நண்ணும புற்று
சோவேநின குணநினையாா கூடும வாழககை
சொதிபபுறுவெங் நரகமெனக கூறு வேமால. (3)

அணியேயெம் மாருயிருக் குயிரே தாவா
வருமருந்தே யருணலகுங குருவாய வந்த
மணியேநற சிவஞான வாழவே போற்று
மறைபபொருளா மத்துவித மெயயை நாடடுங
கணியேயெங கைவந்த கனியே நானுன
கண்டதவப பயனகண்டாய நினனைக காண்டல
நணியேயெம பிறவிவே ரறுககுங கூாதத
நவஷியமே மெயகண்ட நாத தேவே. (4)

வேறு.

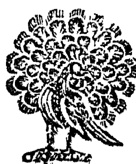
உய்திகொண் டோநின் னருளவழி நிற்றலி னுயவதிலலாப
பொயதிகழ பாழுஞ் சமயப புலையர் புகுநரகினை
செயதிகண் டோமெஙகன மெய்கண்ட தேவநின சேவடிகளீ
ழெயதினின் ரேமிது தாமபெறும் பேறென் றிசைநதனமே. ()

வாழ்த்து.

மெய்கண்டான் வாழி விளஙக வலமொழிநத
சைவந தழைந்தநூ ருனவாழி—துயயவன
சநதானம வாழி சகமவாழி வாழியே
சிநதாச சிவனடியார சீர.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ வாகீசதேசிகாயநமஃ.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி.

உலகெலாந் தனதொரு சிறுகூற்றி னுளமைய
வலகிலாற்றலா னிறைந்தவ னெவனரு ளுலோர்
குலவியேத்துவோ னெவனவ னுமையொரு கூற்ற
னலர்கறைக் களசிவபிரா னடியிணை போற்றி.

—:O—

ஞானத்திரயவிவரணம்.

பரமபதியாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்பட்ட வுண்மைஞானம் சத்திநிபாதர்க்கே யுரித்தாம். உலகாயதர்க்கோ வெனின், பாசபசு ஞானங்கள் சித்தியாம். ஆக மூவகைப்பட்ட ஞானங்களுள், சத்திநிபாதர்க் குரித்தாகிய வுண்மைஞானமே பதிஞான மெனனப்படும். இம்மூன்றனுள், தேகமுதலிய பாசகாரியங்களைத் தனித்தனிப் பொருள்களெனக் கொள்வது பாசஞானம். அப்பாசத்திற் பிணிப்புண்டு மயங்கும் பசுவைப் பொருளெனக்கொள்வது பசுஞானம். இயற்கையே பாசமில்லாததாகிய வொருபொருள் இவ்விரண்டிற்கும் வேறாயுளதெனக் கொள்வது பதிஞானம். இவற்றுள், தேகத்தைப் பொருளெனக் கொண்டவன் உலகாயதன். புத்தியைப் பொருளெனக் கொண்டவன் புத்தன். குணத்தைப் பொருளெனக் கொண்டவன் சமணன். இப்படி இன்னும் பலருளர். இவர்களே பாசஞானிகள். இவர்களுக்கு முறை

யே தேகம, புத்தி, குணமுதலிய சடப்பொருள்களை யன்றி வேறு சித்துபபொருளா யிருப்பதோரானமா வுண்டென்ப துடன்பாடில்லை இனி தேகம, இந்திரியம், பிராணன, கரணம், முதலாகிய பாசகாரிய பதததுைய், சிதரூபனுய் விளஙகும பசுவைப பொருளெனக் கொண்டவன் மாயாவாதி. இவனை வேதாநதி யெனவும, அத்துவிதி யெனவும அறியாதாா கூறுவா. பாசததிற் சகனுய், பசுவென்னப பட்டவனுயுளள தன்னைப பொருளென மயங்கலபோல தன்னைப போலவே பாசத்திற பிணிபபுண்டு மயங்கும பசுக்களாகிய சூரியன, சநதிரன், பிரமன, விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களைப் பொருளகளெனக கொளவதும பசுஞானமேபாம பசுவாகிய தன்னைக்கண்டு மயங்குதல்போல வேற்றுப பசுக்களைக்கண்டு மயங்கலால். இவற்றுள், சூரியனைப் பொருளென மயஙகுவது சௌரமெனவும, சநதிரனைப பொருளென மயங்குவது சௌமம் எனவும், பிரமனைப் பொருளென மயஙகுவது ஐரணியகருப்பமெனவும, விண்டுவைப பொருளென மயஙகுவது வைணவமெனவும பெயர்பெறும். வைணவமெனினும், பாஞ்சராத்திரமெனினும ஒக்கும். இவற்றுள் சௌர முதலியன பாஞசராததிரததை நோக்க அப்பிரகாசத்தை யடைந்திருககின்றன. மாயாவாதமுதல் பாஞ்சராத்திர மீறுகிய மாரக்கங்களிற் பிரவர்த்திப்பவா தம்மையும், தம்மையொத்த பிறபசுக்களையும பொருள்களென மயங்கலால், இவாகள் யாவரும் பசுஞானிகளேயாவா. இவர்களுக்கு அவரவர்கள கொண்டிருக்கும் பசுககளைக் காட்டிலும வேறு பதிப்பொருளுண்டென்ப துடன்பாடில்லை.

உலகாயதன் முதலிய பாசஞானிகள் பாச காரியங்களாகிய தேகம, புத்தி, குணமுதலிய பொருள்களை யன்றி வேறு ஆன்மாவாவது, பரமான்மாவாவது உண்டென்று கொள்ளாமையாலும, மாயாவாதி முதலிய பசுஞானிகள் ஆனமாவாகிய தன்னையும், சூரியன், சநதிரன், பிரமன, விஷ்ணுமுதலிய வேற்றுப் பசுக்களையுமன்றி வேறு பரமான்மா வுண்டென்று கொளளாமையாலும் யாவருமு பதியை யிழந்தவர்களே யாவர். தேகவாதிமுதல் பாஞ்சராத்திரி வரையில அமங்கலம் பெற்றியங்கலால் அவர்கள் யாவரும் நாஸ்திகருமாவர். தேகமே ஆன்மாவெனக் கொண்டு தேகத்துக்கு வேறுயுள்ள ஆனமாவையும், கடவுளையு மில்பொருள்களாகத் துணிந்தமையால், தேகாத்மவாதியாகிய உலகாயதன் அவற்றை யுண்

டென்பாரை நோக்க நாஸ்திகனுவன். இவனில் கொஞ்சம் பிராக் ஞாளாய் இந்திரிய முதலிய பொருள்களைத் தேகததினிடமாய்க் கண்டமையால் சமணுதிகள் நாஸ்திகருள் பாசஞான துல்யராவர். ஆன்மாவையே கடவுளெனக் கொண்டும், பிறஆன்மாக்களையே கட வுளர்க ளெனககொண்டும், அவர்களுககு வேறுயுள்ள பரமான்மா வாகிய பதிப்பொருளை யில்பொருளாகத் துணிநதமையால் ஆன்ம வாதி முதலியவாகளும பதிபபொருளொனறு வேறு உண்டென் பாரை நோகக நாஸ்திகராவா இவாகள் பதிஞானிகளை நோகக நா ஸ்திகரேயன்றிப பாசஞானிகளை நோகக ஆஸ்திகரேயாம. இவர்க ட்கு ஆஸ்திகத்வம பாசஞானிகளை நோகக வுண்டாதலால அவரோ டொருசேர்த்து நாஸ்திகா எனனும பெயாவழங்குந தனமை யொ ழிநதது

ஆத்மா இலலையென்பவனும, கடவுளில்லை யெனபவனும், ஆ த்மாவாகிய தானே கடவுளெனபவனும, பிறவானமாககளே கடவு ளர்க ளென்பவருமாகவே யொவ்வொரு மதத்தவரும் ஒழிதலால் அநீச்சுரவாதிகளாகிய அன்னோர்க் கபபுறபபட்டவனாய், பதிஞா னி யென்னப்பபட்டவனு யுள்ளவனொருவ னுளன். எனவே, மேல் வி வகரித்துவநத பாசகாரியஙகளுக்கும, பசுக்களுக்கும வேறுகப் ப திப்பொருளொன்று வேறு கண்டவனெனபது நிச்சயிக்கப்பட்ட து. அப்பதிப்பொருள் சமபு சப்தவாசசியனுகிய சிவபெருமானே யென்பது சமஸ்தவேத நிச்சயமாகையால, அப்பரசிவ சம்பந்தத் தால் சைவனென்னபபடுவோனே பதிஞானியாதல் திண்ணம்.

தேகமுதலிய பாசகாரியப பொருள்கள் அசேதனங்களாவது கொண்டு அவற்றைப் பொருள்க ளெனக்கொள்வ திழுக்காம். ஆன் மா அப்பாசத்தொடககிற் பட்டுழலுந் தன்மையுண்மையால் அதனை பபொருளெனக் கொள்வதும பிழையாம். சூரியனைப் பல்லையுடைத தும, சந்திரனைக் கீழேதேய்த்தும், பிரமனைத தலையை யரிநதும், வி ண்டுவைச் சூலத்திற் குத்தியும், அவரவதாரங்களில் மீனைக் கண்ணை ப்பிடுங்கியும், ஆமையை யோட்டைப் பறித்தும், பன்றியைக் கொ ம்பை முறிததும், இவை முதலிய நிக்கிரகங்கள் சிவபெருமான செ ய்த வுண்மையால் அவர்களைப பொருளகளெனக் கொள்வதும அசங்கதம இனிப் பதிஞானத்தாற் பெறபபடும் பரம்பொருளாயுள் ளவர் சிவபெருமானே யெனபதை விளககுதும.

சிவன் பூரணரென்றது.

பூரணம் என்பது நிறைவு என்று பொருள்படும். நிறைவு என்னுங்கால் எதில் நிறைவு? யாருடைய நிறைவு? என்னும் வினா நிகழும். உலகத்தில நிறைவு எனவும், சிவனுடைய நிறைவு எனவும் விடைவருமாறறால், முதல் அவ்வுலகத்தை விசாரிக்கில சரம், அசரம என இருவிதப்படும். இவ்விருபகுதியும நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், நிலா, பகலோன், ஆன்மா எனனும் எட்டுபபேதமாய் விரியும. இவ்வெட்டையனறிப பரமாணுவுங் கிடையாதென்பது திண்ணம். இதனையே அட்டமூர்த்தமென்று வேதசிவாகமங்கள் கூறும். எனவே, சிவனுக்குத திருமேனி யென்பது பெறபபட்டது. இதனால், சிவனுடைய நிறைவும வெளிபபட்டமைகாண்க சராசரங்களாயுள்ள அவற்றினுள்ளும புறம்பும அவர் கலந்து நிறறலால அவைகள் வியாத்தி வியாப்பியப் பொருள்களும், அவர் வியாபகப் பொருளுமாதல சாலும. இதனால் வியாபகத்துக் கிடமாகிய பொருள்களும், வியாபிக்கும் பொருளும் ஒரு பொருளாகாவாம். சரம, அசரமெனப்போந்த வியாபக தானபபொருளகள வியாத்தி வியாப்பியங்களாய்ச சதசததும, அசத்துமாய் விளஙகலான், அவ்விரண்டுமே யொருபொருளாதல நிரஸ்தம். இங்ஙனமாக, கேவலம் சத்தாகிய வியாபகப்பொருள் சதசத்தும், அசத்துமாகிய வியாத்தி வியாப்பியப் பொருள்களாத லெங்ஙனங்கூடும்? மூன்றும் விஜாதி பபொருள்களாத லுண்மையால். (வியாபகமாதி விரிக்குங்கால, வியாபகமேலிடு நிறைவாமென்ப, வியாத்தி சமநிறைவாகும் விளம்பின், வியாப்பிய மொன்றின் மிடைந்த நிறைவே) என்னும் வியாக்கியையுஞ் சிந்தித்தலமையும்

இவ்வுண்மையை யறியாதார் பூரணரென்ற மாததிரத்தானே ஏகவாதஞ்சாதிக்க வெழுகின்றனர்: எல்லாம அது என்னும் விபரீத மேற்கொண்டமையால். எல்லாம் என்பது கொண்டே ஏகத்வம் நசித்தலால மேல விபரீதம் தலையெடுக்காதென்க. ஒன்றே பலவாதல் செல்லுமெனின், விஜாதிப்பொருள்களாதல் இழுக்காம். அல்லதூஉம் ஏனையிற்று என்னுஞ் சங்கையும் வரும. லீலாமாத்திரமெனின் (வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடிசேர்ந்தார்க்,கியாண்டு மிடும்பையில) என்னுந் திருவாக்காற் பழிக்கப்பட்டொழியும். உலகத்தில விஜாதிப்பொ

ருளாயிருந்து வியாபித்தல் யாண்டமையுமெனின், உலகமயிழைக்க வென்பதுதெளிக பூதவிருளா லாவரிக்கப்பட்ட கண்களில் கதிரொளிகலந்து அவ்விருளைத் துரத்துமாபோல் ஆகவே, ஸ்வப்பிரயோசனமன்றிப் பரப்பிரயோசனம வெளிப்பட்டது இதனால் எம்முடைய கூற்று இழுக்கடையாமைகாண்க. அன்றியும,அவர் பலவாயினரெனின், இப்போது ஆயிருப்பதேயன்றி இன்னும் அவரதிக மாதலுங்கூடும ஆகவே, அட்டமூர்த்தம் கெட்டுப் பூரணம அபூரணத்தையடையும. இந்த விசாரத்தால வேதத்திறபோந்த அட்டமூர்த்தம சைவமொனறற்கே யுரிமையாகிச சிவனே பூரணனென்பது நாட்டப்பட்டது.

சராசரங்களைச சிவனுக்குத் திருமேனி யென்றமையால், சேதனமாகிய ஆன்மாவுக்கு அசேதனமாகிய தேகம திருமேனி யாதல போலாமெனின், அற்றன்று (அங்கியானது தானுமொன்றையணைந்து நின்று நிகழ்ந்திடும், பங்கியாதுயிர்தானு மிப்படி பற்றி யல்லதுநின்றிடாது) என்றபடிச் சிவனுக்கு இலக்கணம கூறப்படாமையால. (சிவனுருவருவுமல்லன் சித்தினோடசித்துமல்லன்) என்பது அவருண்மை யிலக்கணமாகையால். ஆன்மா மாயாகாரியமாகிய தேகத்தைத் தானியங்கும் பிரயோசனத்தை நாடிக்கலந்த தொரு பொருளும,சிவன ஆன்மாவையும், தேகத்தையுங்கூட்டி யியக்குவிக்கும் பிரயோசனத்தை நாடிக்கலந்த தொரு பொருளுமாகையால் முன்னையது ஸ்வப்பிரயோசனமும், பின்னையது பரப்பிரயோசனமும பெறப்பட்டமை காண்க. இதனால், உலகுயிர்களைச் சிவனுக்குத் திருமேனி யென்றது ஔபசாரிகமேயாம். (மாயைதான் மலத்தைப்பற்றி வருவதோர் வடிவமாகும், மாயவாணவ மகன்ற வறிவொடு தொழிலையாக்கு, நாயகனெல்லா ஞானததொழின் முதனண்ணலாலே, காயமோமாயை யன்று காணபது சததி தன்னால்) என்னும் அருள் வாக்கியத்தால் சிவனுடைய திருமேனி யீதென வெளிப்பட்டது. ஆகவே, அவர் தமது சிற்சத்தியிற திருமேனிகொண்டருள்வரென்பது உண்மை நூற்றுணிபாம்.

இனி,பூரணன் சிவனெனலடாது, விஷ்ணுவென்பதற்குப்பொருள் வியாபகப்பொருள் என்று பெறப்படு முண்மையால் என்று சிலர் கூறுவர். (விற்பிரம்பா லுற்றவடு மேவவுல கெங்குநிறை, சிற்பரனே தெய்வம் சிவசிவா—சொற்சிறந்த, அகரமுதல வெழுத்தெல்லாமாதி, பகவன்முதற்றே யுலகு) என்னுந திருவாக்கால சிவபெருமான அருச்சுனனிடத்தில் வில்லடிபட்டும், பாண்டியனிடத்தில் பிரமபடிபட்டும், சமஸ்த

சராசரங்களுந் தமது திருமேனி யென்பதை விளக்குவான் எங்கு மத்தமுமபுகள் புலப்பட்ட திருவுள்ளமிசைந்த வுண்மைவெளிப்பட்டது. அன்றியும, (வில்லாடன மாரனிருக்கவும் யோகம் விளைத்தவந்நாள், புல்லாதிருந்தனவெல்லாவுயிருந்தம் போகத்தையே)என்னுந திருவாக்கால் பிராட்டியைப் பிரிந்துபெருமான் யோகிருந்த காலத்தில் மன்மதன் முதலியவர்களுஞ் செயலற்று எல்லாவுயிர்களும் போக மொழிந்த புதுமையுங காணப்பட்டது. இன்னும பெருமானது திருக்கண்களைத் தேவியார் லீலாமாத்திரமாய் மூடிய காலத்தில் எல்லாச்சுடர்களு மொளிமழுங்கி யிருண்மூடி யுலகமயங்கியழிந்தது. இன்னவியாபக விளக்கத்திறபோந்த வுண்மைகள் விஷ்ணு முதலிய தேவர்பாற் காணுமையால் அவர் வியாபகராத லிழுக்கடைதல காண்க.

இரணியன் பொருட்டுத் தூணில்வந்தமை சாலுமெனின், இன்னகாரியங்கள் சிவனருள்பெற்றூர்க்கியலபினவேயாம். தந்திருமேனியிற்பட்ட அடிகள் உலகமெங்கும பட்டும, தாம்பெண்டொடக்கின்றி நிறப, வுலகமெங்கும போகமொழிந்தும, தமது திருக்கண்களைத் தேவியார் மூட, உலகமெங்கும இருண்மூடியும வெளிப்பட்ட சிவபூரணத்தின் முன்னர்க் கம்பத்தின முளைத்த சிங்க பூரணம் எங்கே தலையெடுக்கும் ? சிங்கம் கம்பத்தில வந்தபோது உலகமெங்கும் நிகழ்ந்த அதிசயமென்னை ? வசிட்ட வியாசாதிகளுந தம்மை நோக்கித் தவங்கிடந்தார்க் கருளவேண்டி அவா நினைத்த விடத்தில் வெளிப்படுத லியலபாம். ஆகவே, தமபத்தின் முளைத்த கதை தடுமாற்ற மெய்தினமை காண்க. கோபிகைகள் பதினூறுயிரம பேரிடத்தில நாரதர்க்குக் கண்ணன் காணபபட்டமை சாலுமெனின், இதனைச் சௌபரி விருத்தாந்தம் சாலநகைக்கும்.

எங்ஙன மெனின், ஓரரசன் பல பெண்களைப்பெற்று அவர்களை மணஞ்செய்விப்பது கருதி இராஜ குமாரர்களைப் பலதேசங்களினின்றும் வரிக்கையில், அப்பெண்கள் அவ்விராஜ குமாரர்களை மணம் புணரச் சம்மதித்திலர். பின்னர், சௌபரி என்னும் பெயரையுடைய முனிவரொருவர் வயதின் முதிர்ச்சியால் தள்ளாடிக் கொண்டேவந்து அரசனைக்கண்டு உன்னுடைய பெண்களை நான் மணமபுணர விரும்பிவந்தே னென்றூர். அரசன் வெறுப்போடு அம்முனிவரைத் தன்னுடைய பெண்களிருக்கும் விடுதியிலனுப்பினன். உள்ளே சென்று திரும்பிய முனிச்சிரேஷ்டர் தமமை மணம்புணர விசைந்த இராஜ புத்திரிகளிடம் வாங்கிவந்த முத்திரை மோதிரங்க

ளே அரசனுக்குக் காட்டினர். அரசன் வருந்தி நமது பெண்கள் கிழவனும், ஜிதேந்திரியனுமாகிய இந்தமுனிவை விரும்பியது அவரூ ழாயின் வேறு என்செய்வது என வொன்றும் யோசியாது அந்தப் பெண்க ளனைவரையும் அமமுனிவாக்குக் கலியாணஞ் செய்வித்து, அவர்களை அம்முனிவரோடுகூட்டி அனுப்பிவிட்டனன். சில வருட ங்கள் கழிநதபின்னர் அரசபததினி யொருநாள் அரசனைப்பார்த்து நமது குழநதைகள் க்ஷேமம இனனது என்று நமக்குப புலப்படா தவழி தெய்வம் செய்தது நம்வயிறுசெய்த கொடுமையென்று துக் கித்தனள். அதைச சகிக்கமாட்டாத அரசன் உடனே தன்னுடைய பத்தினியை யுடன்கொண்டு சிலசேனைகளோடு தன்னுடையபெண்க ளேயும், மருமகனையுந தேடிப புறப்பட்டனன். மார்ககத்தில் ஓர்பெ ரிய அடவியில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த முனிபுங்கவரொரு வர் தனக்கு முன்னே தோன்றினர். அவரைப பார்த்தபோது தன் னுடைய பெண்களை மணம்புணர்ந்த சௌபரியெனப் புலப்பட்டது: அப்போது அவர் இராஜனையும் இராஜபத்தினியையும் பார்த்து மா மன் மாமியென்னு மரியாதை பாராட்டியுபசரித்தனர். முனிவரைத் தங்கள் மருமகப்பிள்ளை யென்று தெளிநத அவ்விருவரும் பயநது நம்மபெண்கள கதியின்னதென் றெபபடி யறியப்போகிறோமென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில, முனிவர் தமது பத்னிமாராகிய இ ராஜகுமாரத்திகளிருககும் பட்டணத்தைச் சுட்டி வழிகாட்டி அவ் விருவரையு மனுப்பினர்.அந்தக்குறிபபின் வழியே சென்றஇராஜனு ம் இராஜபதனியும பட்டணத்தைக் கண்டுபிடித்து உள்ளேபிரவேசி த்தபோது, அது இரதனமயமான கட்டடங்களும, உப்பரிகைகளும் நிறைநத பேரதிசயத்தை விளைக்குங்காட்சியிற் காணப்பட்டது. அ தைக்கண்டு பிரமித்து இது தெய்வலோகமோ ஏதோ என்று சமுச யித்துக்கொண்டிருக்கையில், தங்கள் மருமகபபிள்ளையாகிய சௌ பரிமுனிவர் தந்துணைவரோடு அங்குவந்து அவர்களை அதிகமரியா தை பாராட்டி யெதிர்கொண் டுபசரிததனர். ஆரணியத்தில் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த முனிவர் பட்டணத்தில் தங்களுக்கு முன் வ ந்திருக்கும் விஷயமின்னதென்று புலப்படாமல் முழுதும் பார்ப் போமென்று அம்முனிவா பின் அவ்விருவரும போயினர்.

முனிவர் தம்முடைய கிருகத்துக்கு அவர்களை யழைத்துக் கொண்டுபோனபோது அங்கேயிருந்த தன்னுடைய மனைவியொருத் தி அவ்விருவரையும் தன்னுடைய தாயுந்தந்தையு மென்றறிந்து வந்

து கட்டிககொண்டனள புததிரியாகிய அவளை அவ்விருவருந தழுவிககொண்டு மனமகிழ்சசியோடு அவளுடைய க்ஷேமங்களையும், மறறைய பெண்களுடைய க்ஷேமஙகளையும் விசாரிக்கையில அவர்களை விடடுப்பிரிநது முனிவாபின் வநதுவிட்ட நாண்முதல் நடந்தவதிசயஙகளையும, தங்களுக்குண்டாகிய சமபத்தின் மகிமைகளையும் முறையே அவளசொலலிமுடிததனள. டாவுஙகேட்டு அடங்காதமகிழ்சசியோடு இரண்டொருநாள் அநதப பெண்ணினிடததிலேதானே அவவிருவரு மிருக்கையில தஙகள் மருமகப்பிள்ளையாகிய முனிவா தன்னுடைய மனைவியுடனகலநது வாழுமொருமையும,பிரிவின்மையுஙகண்டு எபபோது மிவவிடததிலேதானேயிருந்தால் மற்றைப்பெண்கள் கதியெபபடியாவது என்று யோசிதது அநதபபெண்ணைக் கேட்கையில, அவள அதிகவருத்தததுடன் தன்னுடைய கணவர் தன்னை விட்டொரு கணமும் பிரிவதிலலை யெனவும, அதனுல் தனது தமக்கைமாா தஙகைமார் முகத்தை அவர் பாாப்பதில்லை யெனவும, அந்த வொருகுறையே தனது நெஞ்சில குடியிருப்பதெனவுஞ் சொல்லினள். அநதவார்ததையைககேட்டு வருநதிய தாய்தநதையாகள அன்றுகழித்து மறுதினம மற்றைபபெண்களையும் பாாபபதுகருதி அந்த வீட்டைவிட்டு மற்றொரு பெண் வீட்டுக்குப் போயினா. இவர்களைக்கண்ட பெண் விரைநது ஓடிவநது தழுவிமகிழ்ந்தனள். அந்தப்பெண்ணைப் பார்ததமாததிரத்தில் அவளுடைய சமஸ்த சுபங்களும அவளுடைய முகவிலாசத்திறகண்ட அவவிருவரும உள்ளம பூரிததாாகள். சிலநேரங கழிததபோது தங்கள் மருமகபபிள்ளையாகிய சௌபரி முனிவா உள்ளேயிருநதுவநது அவாகளை அதிகமரியாதையோடு உபசரிததனர்.

இநத அதிசயத்தை யின்னபடித்தென் றறியமாட்டாமல் இவ்விருவரும் தஙகள் பெண்ணினுடைய க்ஷேமததை விசாரிக்கையில் முதல்கணட பெண்சொனனபடியே அவளும சொலலிவருநதினள். இப்படியே ஒவவொரு பெண்ணினிடத்தும போய்ப் பார்க்கையில் அநதநத விடஙகளிலும சௌபரி முனிவரிருநது தங்களை யுபசரித்து வரும அருமைகளையும், அந்தப பெண்கள் சொல்லி வருங் குறைகளையுஞ் சிநதித்து ஆச்சரியததை யடைந்து நமது குழந்தைகள செய்ததவமே தவமெனறு மகிழ்நது அநதப்பெண்களிடத்தும் மருமகப்பிள்ளையிடத்தும் விடைபெறறுக்கொண்டு அவர்கள்செய்த

சந்மாநங்களையும் அங்கீகரித்துத் தங்கள் இராஜயததுக்குப் போய் விட்டனர்.

இந்த விருத்தாந்தத்தின் முன்னாக் கண்ணனுடைய வியாபக நிலைப்பது அருமை ! அருமை ! ! ஆகவிபபடிப் பலவிதததானும் விசாரமுகத்தில் விஷ்ணுவுககுக கூறும்வியாபகங்கள் அசாமஞசஸ மேயாய் முடிதலால (நிலநீர்நெருப்புயிர நீள்விசும்புநிலாப்பகலோன், புலனு யமைந்தனே டெண்வகையாய்ப் புணாநதுநின்ற, னுலகேழெனததிசை பத தெனததா னொருவனுமே, பலவாகி நின்றவாதோணோக்க மாடாமோ) என் னுந திருவாககினபடிச சிவபெருமானே சாவ வியாபகரென்பது நாட்டபபட்டது.

இன்னும, விஷ்ணுவுக்குப் பாஞ்சராத்திரிகள் கூறும்பூரணத் தைதப பரியாலோசிககில, அவர் சாகார பூரணரென்பா. என்பது, பரமபதமெனகிற வீட்டில நீளாதேவி பூதேவி சமேதராய், திருமா மணி மண்டபததில் சஙகசககிரதாரியாய், நீலமேனியராய், நிததிய சூரிகளால சேவயமானராய எழுநதருளி யிருபபவரெனவும, அப் படி அவரங்கெழுநதருளி யிருக்குஙகால, அவருடைய பிரகாச மாத்திரத்தானே சர்வவியாபகதவம பெறபபடுமெனவும, அது சூரி யனுைரிடததி லிருக்கவும், அவன்பிரகாசததால் சாவவியாபியாதல் போலவதொன்றெனவுங் கூறுவதேயாம. இது பூரணவிலக்கென்ப தைநிரூபிபபாம. சூரியனுைரிடததி லிருநது அவன்பிரகாசததால் வி யாபிககையில், எஙகுமசமநிறைவு கூறுதலகூடாது. அவனிருக்குமி டததிலிருந்து பூமியைநோககுங்கால், சிறுகச்சிறுகப் பிரகாசவுஷ் ணங்கள் குறைநதிருப்பது பிரததியட்சமாதலால இன்னதன்மை யே விஷ்ணுவுககும சொலலவருமாகையால, அவர்பூரணராதல் அ மையாதெனக. வியாபகப்பொருளாயுள்ளது எங்குமொருபடித்தா தலமையும. நான்குபூதங்களும் தன்னிடம் விரவிநிற்க விடஙகொடு ததிருககும ஆகாசததைதபபோல. இனனலட்சண விருத்தமாய்க் கே வலம கண்டபபொருளாயுள்ள *விஷ்ணுவை அகண்டமாகிய பூர ணப பொருளென்றது பிழையாம.

சிவன் எத்தன்மைய ரென்பது.

சிவபெருமான் ஸ்ரீமஹா கைலாசத்தி லெழுந்தருளியிருப்பதா ல் அவர்க்கு மிததோடம வருமேயெனின், தத்தோஷததைப் பரிகரி

பபாம் (அன்றுந்திருவுருவங்காணாதே யாட்பட்டேன், மின்றுந் திருவுருவங் காண்கிலேன், மென்றுந்தா, னெவ்வுருவோனும்பிரானென்பாரகட் கெனனுரைக்கே, மெவ்வுருவோ நினனுருவமேது) என்னுந் திருவாக்கால் அவருடைய வுண்மை யிலக்கணம் வெளிப்பட்டது இன்னும், (மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங்கச்சி மயானத்தான வார்சடையா னென்னினல்லா, னொப்புடைய னல்ல னொருவனல்ல னோரூரனல்ல னோருவமனில்லி, யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா, லிப்படியனிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே) என்னும் பிரமாணத்தானுங் காண்க. இதனால், சிவபெருமானுக்கு உருவம், அருவமுதலிய வேறு இலக்கணங் கூறுதலு மமையாமை வெளிப்பட்டது. சில சமயிகள் கேவலம் உருவமே யெனவும், சில சமயிகள் கேவலம் அருவமே யெனவுங் கூறித்திரிகுவர் அவ்விருமையும் நம்மகொள்கையன்றாம் (சிவனுருவருவுமல்லன்) என்பதனானுந்தெளிக. இன்ன வியல்புடைய சிவன் ஸ்ரீ மஹாகைலாசத்தில் உருவமுடையவரா யெழுந்தருளி யிருப்பது ஆன்மாக்களிடம் வைத்திருக்குங் காருண்ணியமே காரணமென்க. அவர் தனக்கென வொரு பிரயோசனம் வேண்டாதவராகலின், இத்தன்மையரெனவும், இன்னவடிவினரெனவும், சொல்லுதற்கரியவராகிய அவர்செயல் யாவும் பிறர் பொருட்டேயாம் ஈண்டுப் பிறரென்பது மலபத்தராயுள்ள ஆன்மாக்களே யாகையால், அவர்க்கருளவிசைந்த கருணாசாலியாகும் நம்சிவன் உயிர்களெப்படி, அப்படி யிசைந்து நடிப்பது அமையும். உயிர்கள் மூவிதமாய், உருவமுடையவரும், உருவமில்லாதவரு மாகுந்தன்மையால், அன்னோர்க் கவரவர்போன்றருளு முறைமை வெளிப்பட்டது. பன்றிக்குட்டிகளுக்கு பால்கொடுக்க வேண்டிப் பன்றியுருவமும், ஒரு பெண்ணுக்கு மருத்துவம் பார்க்க வேண்டி அப்பெண்ணினுடைய தாயுருவமும் பெருமான் பெற்றமை கொண்டு சிவனுக்குப் பன்றி யுருவமும், தாயாகிய பெண்ணுருவமும் அவருடைய சொரூப விலக்கணமென்று கொள்வது யாண்டிசையும? அவை அருள்வடிவங்களாதல்போல மூவகைப்பட்ட வுயிர்கள்பொருட்டு அவர்கொண்ட ரூபாரூபங்களும் அருள்வடிவங்களேயாம். ஆகவே, ஸ்ரீ மஹாகைலாசத்தி லெழுந்தருளி யிருப்பதும் அருட்பிரகாச மூர்த்தமென்பது வெளிப்பட்டது. எப்படி ஸ்ரீ மஹாகைலாசத்தில் உருவமா யெழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ, அப்படியே உலகமுழுதும் அவர் அருவமாய் வியாபித் திருத்தலகாண்க. அருவமா'' வியாபித்திருப்பதும, உருவமாய் வெளிப்பட்டிரு

பபதும் உலகுயிரக ளியஙகுதற் பொருடடே யாகலின் அவ்விரு மையும் அவாககு நிசவிலககண மனறெனக (இல்லா முலைப்பாலுங கண்ணீரு மேந்திழைபால், நல்லாயுளவா மா னீசிழல்போ, மல்லா, வருவாகி நின்றானையா றிவார்தானே, யுருவாகிததோன்றுனே லுற்று) என்னுந் திருவாககால் தாய்க்குண்டாகிய முலைபபாலுங கண்ணீருமதனபொருட்டனறிக் குழநதையின் பொருட்டென்னு முண்மை வெளிப்பட்டதுபோல், அருவம, உருவமுதலிய தனமையைககடந்து நின்றசிவம் உயிரகள்பொருட்டு அவையுடையராக வெளிபபட்டமைகாண்க இதனால், அருவமாய் அவா வியாபிததிருபபதும அவரருள் வடிவங்களில ஒனறெனா வெளிப்பட்டது. ஆகவே, அவரைககேவலம அரூபியென்பது குறறமாதல காண்க ரூபமினமையும, அரூபமின்மையு முடையவராதலால, இவவுணமையை யறியாதார் அவா அரூபியென்றே கூறுவர். அவாகடகு அரூப விலககணமே யீதென்று தெரியாமையால. அவரை நோககி என அரூபி யென்றலடுககும? ரூபியென்றலடாது? எனின, காணபபடு முருவங்கள் யாவும மாயையிற் காரியபபாடு பெறுமாறனால, அவாக்கதடோடம் வாராமலிருக்கக்கருதி யெனபா. நலலழகிது! உருவஙகள மாததிரமேயன்றி அருவங்களும, அமமாயையிற் காரியபபாடு பெறுதல அவா விசாரியாதவாபோலும. ஆகாயம, மனசு, சததம், காலம் என்றினனன பலவுள வாதலறிக. அருவமாந தன்மை அவரொருவரேயனறி வேறு பொருள்கள் பெறுதொழியினன்றோ அவ்வருவஞ் சிறபபடையும? அபபடிககிலலாமை வெளிபபடலால், அவரைக் கேவலம் அரூபியென்றல் பிழையுடைததாம. (உலகினிற பதார்த்தமெல்லா முருவமோடருவமாகி, நிலவிடு மொன்றொன்றுகா நின்றவந்நிலையேபோல, வலகிலாவறிவன்றானு மருவமே யென்னிலாயநது, குலவிய பதார்த்தத தொன்றாய்க் கூடுவன்குறிததிடாயே) என்னுந திருவாககானுங் காண்க இந்தப் பிரமாண முககததால் ரூபமொன்றே மலகாரியமென்று கொணடதோஷம் நிவிர்ததிபெற்றதால், அவரை அரூபியென்று கூறியமாத்திரததானே அவர் நின்மலராதல செல்லாமை காண்க. இநத நியாயஙகளால அவருககிதுதா னுருவமெனறு ஒன்றைக் கறபிததுரைத்தல் கூடாதென்பது பெறபபட்டது. (பந்தமுமவீடுமாயபதபதார்ததஙகளல்லா, னந்தமு மாதியலலா னளப்பிலனுதலாலே,யெநதைதா னின்னனெனறு மின்னதா மினனதாகி, வந்திடானென்றுஞ் சொல்லவழககொடு மாற்றமின்றே) எனவும், (குறிததவொன்றாகமாட்டாக்குறைவிலனுதலானு, நெறிப்பட நிறைநத ஞானத தொழிலுடை நிலைமையானும், வெறுப்பொடு

விருப்புத்தன்பான் மேவதலிலாமையானு, நிறுத்திடு நினைந்தமேனி நின்மலனருளினாலே) எனவும்போந்த அருள் வாக்கியங்களால் எமது கர்த்தா இத்தன்மையனென்றும், இன்ன வடிவினனென்றும் இன்ன வடிவில்லாதவனென்றும் சொல்லுந்தன்மை யொழிந்து தனது காருண்யத்தால் தான் நினைத்ததொரு திருமேனியைக் கொண்டருளவனென்று பெறப்பட்டமை காண்க. (சிவஞ்சத்திநாதம்விந்து சதாசிவன்றிகழுமீச, னுவந்தருளுருத்திரன்றான் மாலயனொன்றினொன்றாய்ப், பவந்தருமருவநாலிங் குருவநாலுபய மொன்றாய், நவந்தரு பேதமாக நாதனே நடிப்பனென்பா) எனனும் பிரமாணத்தால் அருவம் நான்கும், உருவம் நான்கும், அருவுருவம் ஒன்றுமாக வொன்பது வடிவங்களை யுடையவன் எமது கர்த்தாவென்று பெறப்படுங்கால், இவ்வொன்பதும் தனக்கென வுடையனாகாது உயிர்கள் பொருட்டென்றே வெளிப்படலால், இவற்றை அதீதப்பட்டவனாகிய அனஞ்ஞனறன்மை இதுவெனக் கூறப்படாததன்மை யொன்றே யென வெளிப்பட்டவாறறிக.

இனனும்,(உருமேனி தரித்துக்கொண்டதென்றலுமுருவிறந்த வருமேனியதுவுங்கண்டோ மருவுருவானபோது, திருமேனியுபயம்பெற்றோஞ் செப்பிய மூன்றுநந்தங், கருமேனிகழிக்கவந்த கருணையின் வடிவுகாணே) என்னும் வாக்கியத்தால் உருவம், அருவம், உருவருவம் என்னும் மூவிதவடிவங்களும் அருள்வடிவங்களென்றும், அவை யுயிர்கள்பொருட்டுக் கொண்ட கோலங்களென்றும் பெறப்பட்டமையால், இம்மூன்று வடிவங்களுமுண்டாகு நிலைக்களமான சுபாவமொன்று இவற்றிற்குவேறாய, இவைகளை யுடன்கொண்டிருப்பதொன்றாய் நிற்குநிலைமை வெளிப்பட்டமைகாண்க. ஆக மூவிதவடிவங்களி லொன்றாகிய அரூபநிகழ்ச்சியின் பேறாய் விளங்கும் பூரணத்வவிசாரம் கேவலம் ரூபசாதனங்கூறு மவலம்பனத்தி லிழுக்கடையுமென்க. நமசைவமார்க்கத்தில நமது அருட்பெருந்தோன்றலாகிய சிவபெருமான் அருவமாயிருப்பதால சில நிகழ்ச்சியும், உருவமாயிருப்பதால சில நிகழ்ச்சியும், அருவுருவமாயிருப்பதால் சிலநிகழ்ச்சியும் பெற்றமையுமுண்மை பெறப்படுமுண்மையால, அவற்று ளொன்றாகிய அருவத்திற் பெறப்படு நிகழ்ச்சிகளில் அவர் பூரணராயிருத்த லொன்றென்பது வெளிப்பட்டது இதை விட்டு உருவமாயிருப்ப தொருபொருள் அருவமாச்சுதெனவாவது, அருவமாயிருப்ப தொருபொருள் உருவமாச்சுதெனவாவது கூறுவது செல்லாமைகாண்க. உருவத்தில்

உருவமேயன்றி அருவமும, அருவத்தில் அருவமேயன்றி உருவமும பிறவாதெனபது நிசசயமாகையால. நெல கமுகாய் நீளாதென்றபடி. இந்தநியாயத்தால் கேவலம அரூபவாதிகள் ரூபத்தைக் கோடலும், கேவலம் ரூபவாதிகள அரூபத்தைக் கோடலும் அசமபியமாதலகாண்க. ரூபம், அரூபம, ரூபாரூபம, ஆகிய மூன்றும் அவசரபேதஙகளெனவும, இவற்றையுடையது அவற்றைக்கடந்து இன்னபடித்தென றறியபபடாத வொருபொருளெனவும் நிச்சயிக்கபபட்டமையால, இபபேரிலககணமுடைய பரசிவசித்தாந்திகள் கூறும பூரண விசாரத்தின் முன்னா பாஞசராத்திரிகள கூறவரும் விஷ்ணுபூரணம எஙகே தலைகாட்டும ? பூரணம அம்மதநீதியாய்ச சித்தியாமை வெளிபபடலால, அபூரணமுடைய தொருபொருள அம்மதத்தாற் பெறபபடும் தெய்வமென்று வெளிப்பட்டு அது பூரணமாகாத பண்பால, தெய்வததன்மை கெட்டுச சேதனஙகளிலொன்றாந்தன்மை சித்தித்தல பெறறொழியும. உண்மையில், அம்மதத்திற பெறப்படும பொருள் பதிபபொருளலலாமையால். இந்த விசாரத்தால் பரமபத வாசியாகிய விஷ்ணுவுக்குப பூரணம கூறுவது பொருந்தாமை காண்க. அவர் அகண்டரல்லாது ஏகதேசியேயாகி ஓரிடமபற்றி வசிக்குமுண்மையால். அணுவே யாந்தன்மையைப பெறறுக கண்டமாகிய தேகமேறகொண்டியஙக லுண்மையால். இன்னஹேயகுணங்கள பூரணத்தைப பூரணஞசெய்யாமையின, விஷ்ணுவைச சர்வபரிபூரண ரென்றல சாலபுடைததன்றாம.

வேறு சிலநவீனசமயிகள் கேவலம அரூபங்கூறுவர். அவர் கூறும் அரூபம விரூபமேயாம் அவைவேதபாஹ்ய மார்க்கங்களாகையால். அரூபத்தையே முதலெனக்கொண்டமையாலும், ரூபத்தையங்கீகரியாமையாலும் போந்த குற்றமினைத்தென்பது மேல்விசாரததால வெளிப்படுதலகாண்க. அன்றியும,அரூபமா யிருப்பதொருபொருளுண்டென்று கொள்வதனால் அச்சமயிகளடையும் பயன்யாது ? அவரெபபடி யிருப்பாரென்று தியானிபபது? அவரொருவருளரென நினைபபதே தியானமெனின், பசியுடைய வொருவன் சோறு எப்படி யிருக்குமென்பதுந் தெரியாது அந்த மனததினினைததலென்றால் எவ்வளவுபயன்படும் ? அரூபமாயிருபப தொருபொருள் யாண்டும அரூபமேயாதலால், அவா உபாசகனுககு வெளிப்படுமா றெங்ஙனம? அவர் வெளிபபடாதவரெனின, அவரால் அடையும பயன்யாது ? அவா வெளியாகாமலே யாவுஞ் செயவரெனின்,அவாமறைந்து

செய்வதற்கு யாதுகாரணம்? அவரொருவருளரென்பதற்குஞ் சான்றெனனே? புகையால் வனனியையறிதலபோல உலகததால அவரிருபபு வெளிபபடுமெனின, புகையை நாடிபபோயினர் வன்னியைக் காணலபோல், உலகததைநோககி அவரைககாணுத லமையும். அவர் வியாபகராதலால வியாததியாகுமுயிர காணுதலேசெய்கிறதெனின், அவ்வியாபகம பெததமுததிகளிரண்டினு மமைதலுண்மையால், பெததததைபபோலவே அவா சாட்சாத்கரியாதபோது பெதததததினும் அமமுததிககுண்டாகிய ஆதிககம யாது? இன்ன ஆபாசங்கள் பல கிடததலின், அவா கூற்று இழுககடைந தொழிநதமைகாணக. இனி, ஆனமவாதி கூறுமரூபமோவெனின், அதுவும பிழையுடைததாம. ஆன்மா பதிபபொரு ளலலாமையால. அது ஒன்றைப்பறறியலலது தனிதது அரூபமாய் நிலலாததனமை யுண்மையால் அவன் கூறுவது பிரமமனறோ வெனின், பிரமம் சேவலம அரூபமிலலாததும, ஆன்மாவுக்கு வேறானதுமாகலு முணமையால அவன் பிரமமே ஆன்மாவெனனு மிழுககுடைமை கொண்டு அது செல்லாமைகாண்க. எததனேமததர் எநதெநதவிதங்கள் சொலலபபடினும சிவபூரணத்தை விளக்கப போநத சரிததிர வர்னனஙகள்போல், மற்றைமார்க்கங்களுககு வேதத்திற் பிரமாணம் வெளிபபடாமை பெருநதாழ்வெனக.

சிவபெருமானுடைய அருள்வடிவங்கள் மூன்றும் (நங்கருமேனிகழிக்கவநதகருணேயின் வடிவுகாணே) எனறு மேறகாட்டியபடி யமைந்துபெருமித முடையனவாகலின், அவைமூன்று மொன்றிலொன்றேற்றமுந தாழ்வுமுடையனவனறும இதனுல், அரூபமஉயர்ந்தது ரூபநதாழ்நதது எனறுகூறும பேயர்கூற்றும பட்டமைகாண்க இம்மூனறு வடிவஙகளும மாயாசபளிதஙக ளலலாமையால. சிவபெருமானதமது சிறசததியிற் றிருமேனிகொள்ளுந தன்மையுண்மையால் மாயையிற்பெறபபடின் உருவத்தைபபோலவே அருவமும வேறயபபடுமாதலின், அனனவுருவ வருவங்களேபபோலாது சததியிற்பெறபபடலால, அதிற்பெறபபடும அருவததைப போலவே உருவமுஞ் சால்புடைததெனவறிக. ஆகவே, உருவமொன்றே சிறபபுவகையால் நாமுபாசித்தற் குபகாரமாதலகாண்க. நமமதிகாரததுககேறகவே அவாககு உருவங்கூறபபடடவுண்மையால பொனனே பூஷணமானகாலத்தும, நாமபிரயோசனமாகப்பெறறு அநுபவிபபது பூஷணமேயன்றிப பொனனல்லாததுபோல, நமககனுபவவேத்யமாயிருபபது

உருவமேயன்றி அது வெளிப்படுதற்கான மூலமன்றும் பொன்னை மொத்தையாய் ஒருவன வைத்திருந்ததனுன் மாத்திரமே அதன் பிரயோசனம அவனுக்குச சித்தித்தல் யாண்டிசையும? அது பூஷணங்களாய் வெளிப்படாதொழிந்தால. இததிட்டாந்தத்தைப் பரியாலோசிக்கி லுண்மைவெளிப்படு மெனக பொன்னே பூஷணமான காலததுப பொனனுக்கும பூஷணததுககும ஏறறந்தாழ்வினமை வெளிபபடலால், சிவபெருமானுடைய சொரூபநிலைககும, அவருடைய அருளவடிவஙகளுககுந தாரதமயங கிடையாதெனவறிக.

இதுகாறுங் கூறிய நியாயததால ஸ்ரீமஹாகைலாசததி லெழுந்தருளியிருக்கும ஸ்ரீபரசிவமூர்ததிககு அவா சாகாரமாதல கொண்டு எபபடிபபூரணஞ் சித்திக்குமெனனு மாசஙகை நிவிர்ததிபெறறதால், உமாசஹாயதவாதி லட்சணங்களையுடைய அன்னகைலாசமூர்ததியே பூரணரென்பது நாட்டபபட்டது மேலவிவகாரததிற போநத எலலாவவசரஙகளும் சமநிலைபெறறு விளஙகுந தனமையுண்மையால. ஆகவே, சைவமாாககததாறபெறபபடும பூரணமே பூரணமெனவும, அபபூரணபபொருள் சிவபெருமானொருவரே யெனவும் வெளிப்பட்டமை காண்க.

பஸ்மாசுர விஜயம்.

சிவன் பூரணராகையில் அவரில்லாத விடமொன்றுமிலலையாக, அவரையனறிப பரமாணுவு மசையாதாக, அவா பஸ்மாசுரன் எனனும் அசுரனுககுப்பயநது ஏன் ஓடியொளிததனர எனறு பாஞசராததிரிகள் வினவுவர். இநதககதையோ வெனின், பஸ்மாசுரனெனபவனொருவன சிவனைநோக்கித தவமபுரிநது, அவர் வெளிபபட்ட காலையில, யாருடையதலையில தன்கை வைத்தபோதிலும் அவாகள தலை சிதறுமபடியான வரததை வேண்டியதாகவும, அபபடியே கொடுக்கப்பெற்று உடனே வரத்தைக் கொடுத்தவா தலையிலே தானே அவன் கைவைததுப பரிக்ஷிககத தொடஙகுகையில, அவர் பயந்து ஓடிப்போய் விட்டதாகவும், அப்போது விஷ்ணுமூர்த்தி அங்குவநது பெண்வடிவநதாங்கி அவனைமயக்கி நீ ஸ்நானம்பண்ணிவநதால உன

னைப் புணரவிசைவேனென்றுகூறி, அந்த விடத்தில எங்குஞ்சலமி லலாமற செய்த தாகவும், அதறகிசைநத வநத வசுரன் சேறு நீரு மாய்க்கிடநத சிறு பள்ளத்திலிரங்கி அந்தச சேற்றைத தன்கையா ல்வாரித தனறலைமேலவைதத மாததிரததில் அநதவரம் அவனுககே பலித்து உடனே யிறநதானெனவும வழங்கிவருகிறது. அநதக் கா லததில விஷ்ணுவால் அவன்சாகாவிடில சிவனறலையில் அவன் கை வைபபானுகையால சிவனசாவரென்பது அவா துணிபாம.

இதனைமுறையே மறுதது விவகரிபபாம. சிவன் பூரணராகை யால், அவரிலலாத விடமொனறு மிலலையென்பது திண்ணம். அவா பூரணராகுந தனமை அருபததாலென்பது விளங்கும். அப்படியே அவா எகதேசராகுநதனமை ரூபததாலென்பதும அமையும். அரு வததாற்பூரணராயும, உருவததா லேகதேசராயும விளங்கும அவரி யற்கைததனமை அவவருவமும, உருவமு மல்லாமையால், அவ்விரு தன்மையுந தனது அருளவிலாசமாக வுடையவன்ஞோபால் இர ணடு தன்மையு மேககாலததில எபபடிநிகழு மென்னுமாசங்கை நி ரஸதமென்க. அருவம் உலகுயிர்க ளியககுதற்பொருட்டும், உருவம உயிர்க்கு அநுககிரகிததற் பொருட்டுமெனபது சிவாகமத் துணிபா தலறிக. ஆகவே அருவத்தாற பூரணராகிய சிவன் உருவத்தா லேகதே சராகிப் பஸ்மாசுரன்மாட்டு நாடகம புரிநதமை அமைதிபெற்றமை காண்க இனி அவரையன்றி ஓரணுவும அசையாதென்பதும உண் மை! உண்மை!! அதனுல், பஸ்மாசுரன தீயவெண்ணமும, தீபசெய் கையும் சிவனையே பறறி நிகழுமெனின், அவைமாததிரமேயன்று எல்லாததீமையும சிவனையே பறறி நிகழ்தல்காண்க. எல்லாநன்மை யும் பறறி நிகழுமாபோல. நன்மையுந தீமையுஞ் சிவனையடியாகக் கொண்டே சீவிககுமெனின், உயிாகளை அவற்றிற் கிலககாககுவதெ ன்னையெனின், அவவுண்மையை விரிபபாம. சுததமொனறையும, அசுததமொனறையுங் காணபபோநதகண் சூரியனுதவியின்றி அவ றறைத தானே காணுதல யாண்டிசையும்? கதிரொளிகாட்டக கண்காணு முண்மையால, அககாட்சிக்குக் கதிரொளியே காரணமெ ன்பது வெளிபபட்டது. கணணொளியோடு கதிரொளி கலநதிருக குமுண்மையால் கதிரொளி கலவாதகண் தானேயொன்றையுங் கா ணுததன்மையால். இனி, சுததத்தைக்கண்ட சுகமும, அசுதத்தை ககண்ட சுகமின்மையும், கண்ணுக்கோ கதிரொளிக்கோ வெனின் கண்ணுக்கேயன்றிக் கதிரொளிககலலாமை வெளிபபடலால், நன்மை

தீமைகளை நாடு முயிர்களைபால் நிகழுமயாவும உயிர்கட்கே யெனவு
ம, அநநிகழ்சசி நமகருணைசாலியை யனறி யியங்கப பெறாவெனவு
ம, அவ்வியககம பறறியே ஆவறறுளுணடாகுங் குணதோடஙகளவ
ரபாற் சாராவெனவும நிசசயிககபபட்டது. தீமையை யெண்ணின
வன் அசுரன். எணபித்தவன சிவன். வரத்தைக் கேட்டவன அசுர
ன கேடபித்தவன சிவன வரததைப பெறறவன் அசுரன பெறு
வித்தவன் சிவன் சிவனைத துரத்தினவன் அசுரன. துரததுவிததவ
ன சிவன என்னு நிசசாரததம வெளிப்படலால, அவரையன்றிப பஸ்
மாசுரன் எபபடி விலகரிநதல கூடுமெனனு மாசஙகையும் பரிஷ்கரி
ககபபட்டது (உடுப்பானும் பாலனமுண்பானு முயவிதமொருவர் தம்மைச்
செடுப்பானு மேதெனறு கேளவிசெய்வானுங கெதியடஙகக, கொடுபபானுந
தேகியென் றேற்பானுமேறகக் கொடாமணினறே, தடுபபானு நீயல்லையோ இ
ல்லையாநததத தாண்டவனே) என்னுந திருவாசகமே யீண்டுச சிநதிகக
றபால தென்க. இன்னகலயாண குணைகவிசுிரஹமாகிய நமபரசிவப
பிரபுவைப பஸ்மாசுரனோடு சாமயங கூறததகக வோர் பசுவாகிய வி
ஷ்ணு மூாததி பிராணபிடசையை தநதிரட்சிததா ரெனனும பேடிவாச
கததைச சறறே பரியாலோசிப்பாம.

சிவனைக் காபபாறறவேண்டி யிரக்கம் வகித்த விஷ்ணு தனய
தார்தத வடிவததாலவநது அவனைக்கொலலாமல பெணவடிவததால
வஞ்சிததெதன்னை ? பெணவடிவமாய் வநதது தனறலையில அவன
கைவைப்பானென்று அஞ்சியேயன்றோ ? இதனால், சிவன் வரத்து
க்கு விஷ்ணுவும பயநதனரென்று பெறப்படுகிற தன்றோ ? அவன்
விஷ்ணு தலையில கைவைததால சிவன் வரம பலியாதெனின், விஷ்
ணுவுக்கே பலியாதபொழுது அவ்வரததைக கொடுததவர்க்கு அது
எபபடிப் பலிக்கும் ? தீவட்டியிலே நினறுங்கொண்ட தீபம அத
தீவட்டியைச் சுடுவதெபபடி ? விஷ்ணு தன்னுடைய பரததுவத்
தைவிளக்கிச் சிவனைக் காககவநத துணைமையாயின், தன்னுடைய
யதாாத்தவடிவமாய் வெளிபபட்டு அவனுடையகை தனறலையில
வைக்கப் பெறறுத் தான் சாகாத்வராகிப் பின்னரவனைக் கொலல
வேண்டும. அஙஙனமின்றிப் பெண்வடிவந்தாங்கி வஞ்சித்தது ஒரு
அருமையா ? சுநதோபசுந்தாளிறக்க வஞ்சவேடந தாஙகிவநத வோ
ர்பெண்ணி லிநத விஷ்ணுவுக் குண்டாகிய ஆதிக்கம் யாது ? இன்
னும, சிவனைக் காககவநத விஷ்ணுவை அந்தச் சிவன் புணர்ந்து அ
ரிகரபுத்திரனென்னு மோரபிளளையைத தந்ததென்னை ? விஷ்ணு த

ன்னுடைய முதலாகிறபோது அவரைச சுதந்தரமிழந்த பெண்மைரா கக் கொண்டு சிவன ஆண்ட தெப்படி? இதனால சிவன புருஷனும, விஷ்ணு ஸதிரீயும எனபது பெறபபட்டது ஆகவே, அனனோ உ யாவர்தாழவுகள் வெளிபபட்டமை காணக.

விஷ்ணுவுககு அபகாஷம வநதால்வரட்டும சிவன ஓடியதென் னையெனின, அதனைப்பரிகரிபபாம. சிவன் ஓடாது நிற்பரேல, அவ ன அவருடைய தலையில் கைவைபபதில தடையிலலை அபபடிவை த்தால் அவா சாகமாட்டாா. சாகாதபோது அவர் கொடுததவரம பொயபபடடொழியும ஒழியவே, அவா கொடுககிறவரம பலிக்கிற திலலை யென்னுமோ ரசஙகத மூலகிலுண்டாம உண்டாகவே, அவ ரை ஆச்சிரயிபபது அவலமென்று கொணடு உலகமழியும் இன்ன அவதிகளுணடா மெனபது கொண்டு, எலலாம வலல கடவுளாகிய சிவபெருமான் பயநதவராக வோடினா. ஓடுவதெறறுககு? வேறு வகையில அதை நிவிாததி செயயலாகாதோ வெனின், தாம கொடு ததருளிய வரததினுறுதியை விளக்கற பொருட்டெனவறிக. அநத வரததுக்குச் சிவபெருமானே பயநதனரெனின், உலகிலதற்கு அஞ சாதவர் யாருளர்? எனத்தெளிநது சிவன கொடுககிற வரம பொய் யா நலத்தது என்று நம்பி உலகம தமமை வழிபாட்டுயதற் பொரு ட்டெனறு முணமை யினிது வெளிபபடடது. ஆகவே ஓடியது அ ருளுடைகமெனபது புலபபடடது.

எல்லாந தாமேயாகிய கடவுள் ஓடவேணடுமா? அவன கை யைத தன்றலையிலவைக்க வருகையில அவன்கைக் கெட்டாதபடிச சற்றே நீணடாலாகாதா? பிரமவிஷ்ணுககள தம்மை யளநதறியாத படி ஆடல்கண்டவ ரிபபேதைப் பசுவை யாட்டிப் படைப்பது கூ டாதா? வரததைப் பெறறவனுககு உண்டாகிற வாதிககம வரததை க கொடுததவருக் கில்லாமற் போசசுதா? அவன இவாதலையில கை வைப்பதன் முனனா இவா அவனறலையில கைவைத தெரிததுவிட ககூடாதா? எதிாபபட்ட மனமதன்கதியை அநதப பாதகன் அ டையும்படிச் செயவது அவராலாகாதா? முப்புரங்களையுமட்ட பு ன்னகை யென்ன அபபோது ஒளிததிருநததா? எல்லாவுலகங்களை யும் சர்வசம்ஹாரத்தில் பஸ்மமாக்கி யழிப்பான் அவர் நெற்றியினி ன்றுமெழும் புலிங்கமென்ன தணிநதுபோய் விட்டதா? இத்திறப் பேராற்றலுடைய பெரியோன் உண்மை யாகவே பயந்தோடின ரெ

ன்னும் அகங்காரவாதம நிஸ்புருஹமென்க. இந்தவுண்மையை யறியாது விஷ்ணுகாவாவிடில சிவன சாவாரென்னும பேய்க்கூச்சல காலெவாரிக்கொண்ட தென்க. இன்னும விரிக்கிறபெருகும.

சிவன் நித்தியரென்பது.

நித்தம என்பது அழிவின்மையென்று பொருளபடும அழிவின்மை யெனனுங்கால், யாருடைய அழிவின்மையென விணு நிகழும. சிவனுடைய அழிவின்மையென விடைவந்த பாற்றால அது எப்படி யெனபதைச சற்றேப் பரியாலோசிப்பாம. தேகம உண்டாதலும், நிலைபெற்றிருத்தலும, அழிந்து போதலுமாகிய வநுபவத்தினுல பௌதிகமாகிய வதனைநோக்கப் பூதமாகிய உலகம உண்டாதலும், நிலைபெற்றிருத்தலும, அழிந்து போதலு மாகிய தனமை வெளிபபடும் இததொழிறபாடடைப் பெற்றிபகும பொருளை நோககின், அது கேவலம சடமாதல் திண்ணம சடமாகவே, தானேயியங்குந தன்மை யொழிநதது ஒழியவே, இதொழிறபாடடை அதனபாணிகழ்த்திய சித்துபபொருளொனறுளதாக நிசசயிககபபட்டது. அசசித்துபபொருளயாது ? ஆனமாவனறோ வெனின, அனறு. அதுசித்துப பொருளாயின், தேகமாகிய சிறையிறபட்டு நினைபபு மறப்புகளாகிய சகலகேவலத தனமை யெய்த வேண்டியதின்றாம். கேவலததிற் கேவலஞ சடமாகக் கிடததலால, அது சித்துப்பொருளாத விழுக்காம. ஆகவே, இவ்விழுக்குடைமை யொழிந்த வேறு பொருள் சித்தாதலமையும் அதுவே சிவமெனனும பெயர்த்தாம இதனுல், அசித்தாகிய உலகந் தொழிறபடுவது சித்தாகிய சிவத்தினுலன்றிச் சித்தும, அசித்துமலலாத ஆன்மாவா லன்றெனபது வெளிபபட்டது. இந்த வுண்மையால், சிவம சகல கேவலஙகளிற் றோயாத நின்மலப் பொருளென்பதும் நிசசயிக்கபபட்டது இந்த விசாரத்தால் சித்து ஒன்று, அசித்து ஒன்று, சித்தும அசித்துமலலாத தொன்று ஆகிய மூனறு பொருள்கள் வெளிப்படலால், இவற்றின றன்மையை யின்னும பரியாலோசிப்பாம.

என்று சிவமுண்டு, அன்றே அதன்குணமாகிய அருளுண்டு என்று அருளுண்டு, அன்றே அவ்வருளைப பெறுதற்கான ஆன்மாவு

ண்டு. என்று ஆன்மாவுண்டு, அன்றே அவ்வருள் பதிந்தா லொழிய த்தக்க மலமுண்டு. எங்ஙனமெனின், என்றுகதிருண்டு, அன்றே அதன்குணமாகிய வொளியுண்டு. என்று ஒளியுண்டு, அன்றே அவ்வொளியைப் பெறுதற்கான கண்ணுண்டு என்று கண்ணுண்டு, அன்றே அவ்வொளி பதிந்தா லொழியத்தக்க விருளுண்டு என்னு முவமானத்தாற்காண்க. கதிருக்கு ஒளியின் பிரயோசனம் தன்பொருட்டோ கண்ணின் பொருட்டோவெனின், கதிர் ஒரு பொருளையுஞ் சுட்டியறியாத ஸ்வயம்பிரகாசப் பொருளாகு முண்மையால், தன்பொருட்டென்றல் பழுதாம். பின்னர் அதன் பிரகாசம் கண்ணுக்கே பிரயோசனமாதல் வெளிப்படலால், அது பரப்பிரயோசன மென்பது பெறப்பட்டது. கதிரினிடத்துண்டாகிய வொளி பரப்பிரயோசனமாகு முண்மையால், அக்கதிருக்கு வேறாகிய கண்ணொன்று அதனைநுகாவதற் குளதென்பது வெளிப்பட்டது. கதிரைப்போல கண்ணும் பிரகாசமானமாய் விளங்குவதொன்றாயின், கதிர் பிரகாசத்தைத் தரவும், கண் அதனைப்பெறவும் இடம்பெறாதெனவறிக. கண் இருளாலாவரிக்கப்பட்டு அதுவாயொழிதலால், அது கதிரினொளியைப் பெற்றியங்குந்தன்மை வெளிப்பட்டது. இதனால், இருளொன்று அவ்விரண்டுக்கும் வேறாயுள்ள தன்மையும் வெளிப்பட்டது. இப்படியே சிவத்திற்கு அருளின் பிரயோசனம் தன்பொருட்டோ, ஆன்மாவின் பொருட்டோவெனின் சிவம் விருப்புவெறுப்பின்றி ஸ்வயம் பிரகாசமானமாய் விளங்கு முண்மையால், அதன்பொருட்டென்றல் பழுதாம். பின்ன ரதன்பானிகழுந் திருவருள் ஆன்மாவின் பிரயோசனமாதல் வெளிப்படலால், அது பரப்பிரயோசன மென்பது பெறப்பட்டது. சிவத்தினிடத்துண்டாகிய அருள் பரப்பிரயோசனமாகுமுண்மையால், அச்சிவத்துக்கு வேறாகிய ஆன்மா அதனை யநுபவித்தற்குரியதென வெளிப்பட்டது. சிவனைப்போல ஆன்மாவும் பிரகாசமானமாய் விளங்குவதொன்றாயின், சிவன் அருளைத்தரவும், ஆன்மா அதனைப் பெறவும் இடம்பெறாதெனவறிக. ஆன்மா மலத்தாற் பந்திக்கப்பட்டு அதுவாயொழிதலால், அதுசிவத்தி னருளைப் பெற்றியங்குந்தன்மை வெளிப்பட்டது. இதனால் மலமொன்று அவ்விரண்டுக்கும் வேறாயுள்ள தன்மையும் வெளிப்பட்டது இன்னநியாயத்தால், இருளோடு சேர்ந்தால இருளாயும், ஒளியோடு சேர்ந்தால் ஒளியாயும் விளங்குங் கண்ணைப்போல் சித்தோடு சேர்ந்தால சித்தாயும், அசித்தோடு சேர்ந்தால், அசித்தாயுங் காணப்படுந் தன்மை

யால், ஆன்மாவைச் சித்தசித்து என்று சிவாகமங்கூறும். சதசத்தென்று கூறுவதுமாம். இதனை யிடமவந்துழி விரிப்பாம். கண்ணுக்கு அடுத்தத்தன் வண்ணமாகுந் தன்மை யுண்மையால், அதுவே அதற்குச் சொந்தப்பிரகாசமாம் கண்ணுக்கென வோர்பிரகாச மின்றெனின், கண்ணொளியில்லானமாட்டுக் கதிரொளி பயன்படாமையால் கண்ணுக்கு ஒளியுண்டென நாட்டப்பட்டது. அவ்வொளி கதிரொளியை நோக்க அப்பிரகாசமாதல் காண்க. இது முறையே ஆன்மப்பிரகாசத்துக்கு உவமிக்கப்படுந்தன்மை யுயத்துணர்க

இந்த விசாரத்தால், பதிபசுபாசம் என்னும் மூன்று பதார்த்தங்களும் நித்தப்பொருள்களாய முடிந்தன. மேல உலகத்தை அசித்தெனக்கூறிப பின்னர் அவ்வசித்து ஸ்தானத்தில் உலகம் என்று வழங்காது மலம் என்று வழங்கிவருமாற்றால் உலகமெனபது தானே மலம்எனின், மலம் மூன்றாகக் கூறப்பட்டதில் மாயையென்னும் மலத்தின்காரியமே பிரபஞ்சமாகையால் விரோதமின்மை காண்க. இதன விரிவு பின்பகுதிகளில் வரும.

சிவனை நித்தியரென்று கூறததொடங்கிப பாசபசுக்களும நித்தியப பொருள்களெனக் கூறியது பிழையாமெனின், இது ஏகான்ம வாதிகள் கூற்றாம. சிவனொருவரே நித்தியரென்னுமிடத்து அவருக்கு வேறாயுள்ள பொருள்கள அநித்தமுடையன வென்று கொள்ளவரும். அநித்தமென்பது இருந்துகொண்டே யிருப்பது இல்லாமற் போய்விடுமொரு தன்மையாம இருந்த தொருபொருளில்லாமற் சூனியமாய் விடுமேல், அது என்றிருந்தது? என்று இல்லாமற் சூனியமாய் விட்டது? எனறெழும் வினாக்களுக்குச் சமாதானம் பிறப்பது கஷ்டமாம். ஓர்காலத்திலிருந்த பொருளெனின் முன்னில்லாத தொருபொரு ளோர்காலத்தி லுண்டாகாமையால ஓர்காலத்திலிருந்த பொருளென்றது பிழையாம. முன்னில்லாதது பின்னுள்ளதாகா தென்னுந் தருக்கத்தால. உள்ளது உள்ளதே! இல்லது இல்லதே! என்றபடி ஓர்காலத்தி லிருந்தபொருள அதற்கு முன்னும பின்னும் உள்ளதேயாம். ஆகவே அது ஓர்காலத்தில கெடும் என்று கூறுஞ் சூனியவாதம நிரஸ்தமென்க. உள்ளதுபோகாது. இல்லதுவாராது என்றதில் உள்ளபொருள் போகாத நியாயம வெளிப்பட்டமையால், இனி இல்லாதபொருள் வாராதென்பதைப் பரியாலோசிப்பாம்.

சிவமொன்றே நித்தம வேறுபொருள் கிடையா தெனின், சரம அசரம எனனும பிரபஞ்சம உண்டான விதமெப்படி ? சிவத்துக்குவேறாக மற்றொருபொருள் கிடையாதபோது ஏகமாகிய அசசிவத்தோடு முன்னிலலாத பிரபஞ்சம் எங்கேநினறும முளைத்தது ? இலலாத முயற்கோடு கோனறிற றென்பதெப்படி ? (ஏகநானெனவியம்பியிப்படியறிந்து முத்தியடைமின்னெனும்,மோகமான வுரைகொம்புமுனைமுடிந்திடாது மலடாகிய, காகமான துகருநகலின் றசைபறித்தழுநகரியகுஞசியின,ருகமாபசிதவிர்ககவாயிடைகொடுத்ததென்றுரைசெய்தன்மையே) எனனுந திருவாககுக கெஙகே சமாதானந் தேடுவது ? இலலது இல்லதேயாக, சகசீவாகள் உளளதனமையாது ? உள்ளது சிவம உளளதே ! இலலது சகம இலலதே ! உளளதாகக கூறுதல் பிராநதிமாததிரமெனபா. பிராநதியென்று லெனனை ? அபபிராநதி யாருக்கு ? ஏகமாகிய வசசிநதன்றி வேறு பொருளிலலாமையால. பிராநதி யெஙகே நினறும பிறநதது ? முன்னிலலாத பிராநதி பினபிறநததெபபடி ? சகசீவாகள பிரதயட்சமா யுள்ளது முள்ளவருமாக, அவாகள் முனனிலபொருள்களாத லெழுககாம முன்னிருநதமையால், இபபோதும், பின்னும, எபபோது மிருததல் சததியம ! சததியம் ! ! ஆகவே, அநாதிநித்தப பொருள்களாயின. வேறொருசாரார், பிராந்தி ஞானததி லொழியாது. சகசீவர்கள இடையில ஓரகாரணததிலே நின்றுந தோன்றின பொருள்களெனபா. சிவததையன்றி வேறுபொருள இவைகாரியபபடுதற கிலலாமையால, உலகுயிாகள் சிவததிற காரியபபட்டனவாக நிசசயிககபபடும. அஙஙனஙகொளளுங்கால, சிவம காரணமும, தோனறினவை காரியமு மாதலமையும ஆகவே, அசசிவம் உபாதானமாகி அவ்வுபாதானததிற் பிரபஞ்சததைக காரியபபடுததுதறகு நிமிததப பொருளொன்று விருமபவரும். தானே நிமிததமு மாச்சுதெனின், காரணமாகிய சிவததிற் காரியபபடும உலகுயிர்கள அசசிவததைப போலவே சிததாயிருததல வேண்டும. உலகம சடமும், உயிாகள் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடைமையால் காரணகாரிய விரோத சம்பவமுண்டாம். இன்ன பலவிரோதஙக ளுளவாகு முண்மையால், இலலாத சகசீவாகள் உண்டானமை அசமபியமாதலகாண்க இவவுண்மை விசாரத்தால, உலகுயிாகள் என்று மநித்தத்தை யடையாத நிததப் பொருளகளென்பது நிசசயிக்கப்பட்டது.

மேல் விசாரததால நிததப பொருள்கள் மூனறுண்டென வெளிபபட்டமையால், சிவனொருவரே நிததியரெனப தெங்ஙன மிசையுமெனின, அதனை விரிததுரைபபாம. மூன்றுபொருள்கள நிததியமாயினும, ஒனறு மலமிலலாததும, ஒன்று மலமுடையதும், மற்றொன்று அமமலமூமே யாகையால, இமமூன்றில, மலமில்லாமையால சிவம் ஒரு விகாரததையும அடையாது. மலமுடைமையால் ஆனமா பிறப் பிறபபுகளாகிய விகாரஙகளை யடைந்து மெலியும. மலமேயாகையால மலம சடததுவததால் தன்னிற காரியஙக டோன்றுவதறகான வுபாதானமாய் விகாரததையடையும. இதனல், சிவனொருவரே யெநதவிகாரததையும அடையாது ஒரேதனமையரா யிருககு முண்மையால, நிததியரென்னபபடுவா. ஆனமா பலயோனிகளிறபுககுத தன் சொரூபநதோனறுதவழி யுமூன்றுவருதலால, சநமததிரிவுகளை நோககி அநிததமுடையவெனக கூறபபடும. மலம காரியப்பாட்டால சொரூபம மாறிககொண்டே வருநதன்மையால் அநிததமெனனபபடும. ஆகவே, அநிததமென்பது உருவு திரிநது தோன்றுத தனமையைக் காட்டபபோநத தொன்றுமனறி முதலுக்கே மோசஙகூறு மூடா கூறறின முடிபொருளாகா தெனவறிக

இநத விசாரததால் பதிபசுபாசமாகிய மூனறும அநாதிநிதத பபொருளகளாய், என்றும் அழியாதனவா யுளளனவெனறும, அவற்றுள பாசபசுககள விகாரத்தை யடைநது வருவதால், அவ்விகாரததை யெயதாத பதியை நோகக அநித்தமுடையனவாகக் கூறபபடு மெனறும, பதி அவிகாரியும, நின்மலருமாகுந தன்மை யுண்மையால், அவரொருவரே நிததியபபொருளாதல சாதிககப படுமென்றும வெளிபபட்டமைகாண்க.

(எல்லார்பிறபபு மிறப்புமியறபாவலாதஞ், சொல்லாற்றெளிந்தேம நஞ் சோணேச, ரில்லிற், பிறநதகதையுஙகேளேம்பேருலகில்வாழ்நதுண, டிறநதகதையுஙகேட்டிலேம) என்னுந திருவாககால சிவபெருமான பிறநதாா, இறநதார் எனனும அமஙகலமான்மியம் எநத நூலகளினுங் கூறப்பட்டதில்லையென்று பெறப்பட்டது உயிர்கள் தனுவாதிகளைப் பெற்று உலகிற் பிறப்பதும், பிறநதவாறே சாவதும, மீண்டும்பிறப்பதுமாகிய தன்மையெய்தல் மலம் பரிபாகமாதற் பொருட்டேயாக, அங்ஙனம் பிறந்திறநதுழலு மொவ்வொருவரும் ஏன்பசுககளாக மாட்டார்கள் ? எங்கேபிறப்புண்டு, அங்கே யிறபபுண்டு, எங்கே அவ்வி

ரண்டுமுண்டு, அநேகமலமுண்டு எநேகமலமுண்டு, அநேக பசுத்வமுண்டு. ஆக வின்னதன்மை யெம்பரசிவனிடத்திற காணப்படாத வுண்மையால் அவரொருவரே பதிப்பொருளாகிய நித்தியராதல் காணக "நதஸ்ய கச்சித் பதிரஸ்தி லோகே நசேசிதா நைவச தஸ்ய லிங்கம், நகாரணம் காரணாதிபாதிபோ நதஸ்ய கச்சிஜ் ஜநிதா நசாதிபஃ" என்னும் சுவேதாசுவதர வசனத்தால், அந்த வுருத்திரமூர்த்திக்குப் பிரபுவானவனும், ரக்ஷகனும் லோகத்தி லொருவருமில்லை யெனவும், அவருக்கு ஜநமஸ்தானமும், காரணமு மில்லையெனவும், அவர் காரணங்களுக் கெல்லாம் பிரபுவானவரெனவும், அவர்க்கு உற்பத்தி காரணமானவர்க ளொருவருமில்லையெனவும், அவர் ஆகாசாதிபதி யெனவும் பெறப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தைப் பரியாலோசிக்கில், அவர் தமக்குமேலொருபிரபு வில்லாதவரென்பது கொண்டு தாமொருவ ராஞ்ஞைக்கு இல்லாதவரெனவும், அவர் தமக்கு மேலொரு ரக்ஷகரில்லாதவ ரென்பது கொண்டு தாமொருவ ரிரக்ஷகத்தை யெதிர்பார்க்க வேண்டிய குறைவு தம்பாலொன்று மில்லாதவரெனவும், அவர் தமக்கு ஜநமஸ்தான மில்லாதவரென்பது கொண்டு பிறப்புக்கேதுவாகிய மலமொன்றுந் தம்பாலணுகப் பெறாதவரெனவும், தானமில்லாதவ ரென்பதனால் ஓர் காலத்திலு மோரிடத்திலும் பிறந்தேயறியாதவ ரெனவும், காரணமில்லாதவ ரென்பது கொண்டு நிமித்தம், உபாதானம், சஹகாரியென்னு மூன்று காரணத்திரயங்களில் அவர் திருமேனியுண்டாதற்கு மாயை யுபாதானமல்லா தொழிந்தமையாலும், உபாதானம் வேண்டாதபோது அது காரியப்படுந் தானமாகிய நிமித்தமும், காரியத்தைச் செய்யுஞ் சஹகாரியும் அதற்கு முன்னமே யொழிந்தமையாலும், எவ்விதகாரணங்களுந் தம்பாலெய்தப்பெறாதவ ரெனவும், அவர் காரணங்களுக் கெல்லாம் பிரபுவானவரென்பது கொண்டு மூவிதகாரணங்களுந் தம்பாற்றொழிற்பாடு பெற விசைந்தவ ரெனவும், அவர்க்கு உற்பத்தி காரணமானவர்க ளொருவருமில்லையென்பது கொண்டு அவரின்றொரிடத்தினின்றும் பிறந்தாரென்னுந் தோட மெய்தாதவரெனவும், அவர் ஆகாசாதிபதி யென்பதுகொண்டு ஆகாசத்தைப்போல் யாவும் தம்மிலடங்கப்பெற்று அவை சீவிக்க விடங் கொடுத்திருப்பவரெனவும், அல்லது ஒன்றிலுந்தாக்கற்று நிராலம்பமாத்திரமா யிருப்பவரெனவும் வெளிப்பட்டமைகாண்க.

இதற்கு முறையே பொருள் கொள்ளுங்கால் தம்முடைய ஆ
ணையில் யாவரையு முடையவரெனவும், எல்லாவுயிர்களையுந் தா
மே ரக்ஷிக்கின்றவ ரெனவும், யாவும் பிறப்பதற்குத் தாமே ஜந்மஸ்
தானமா யிருப்பவரெனவும், சமஸ்தமாயுள்ள சராசரங்களுந் தம்
மிடத்திலே தானே பிரகாசங் காண்கின்றவரெனவும், காரணத்திரய
ங்களுந் தம்மிடத்திலே தானே லயித்து நிற்கச் செய்கின்றவரென
வும், மூவித காரணங்களுக்குந் தாமே கர்த்தாவா யிருப்பவரெனவும்,
யாவருந் தம்மையன்றிச் சம்பந்தற் கிடம்பெறாத தாரகமாத்திரமா
யுள்ளவ ரெனவும், இவையிற்றை யுடன்கொண்டியங்குதல் செய்து
மொன்றுஞ் செய்யாதவ ரெனவும் பிரகாசப்படுதல் காண்க.

இவ்வுண்மையை அறியாத பாஞ்சராத்திரிகள் நாராயணனே
பரமென்று வியாசபகவான் பிரமாணித் துரைத்தமையால், அப்பர
ம பொருளாகிய விஷ்ணுவே நித்தியபரத்தல் சாலுமென்பர். அவர் ம
யக்கந் தெளியும்பொருட்டுப் பின்வரும் வாக்கியத்தைச் சிந்திப்பா
ராக.

வியாசபுஜஸ்தம்பநம்.

மாமறைமுழுதும் வகுத்துணர்ந்த வாதராயணமுனிவன் மதிமாழ்ந்து
நிலையிலனாதனெதிர் நாரணனே பிரமமென நிகழ்த்தலோடு
மறைதருமயங்கோசென முன்புநாட்டிய சயத்தூணவனேயாக
முறைநிறீஇ யருள்கொழிக்குநந்திபிரானடிகமலம் முடிக்கொள்வாமே.

இ-ள். எல்லா வேதங்களையும் வரம்பிறப்படுத்து ஒருவரிடத்த
ன்றித் தாமே யுணர்ந்தவராகிய வாதராயண ரென்னும் பெயரையு
டைய வியாதமுனிவர் அவத்தைவயத்தா னறிவுகலங்கிப் பூரணகர்
த்தாவாகிய விசுவநாதர் திருமுன்னர் நாராயணனே பரமபதியென
று கூறுதலும், மேல் பூரணகர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட விசுவநா
தர் சந்நிதிக்கு முன்பாக நாட்டியுள்ளதாகிய வெற்றிக்கொடித்தம்ப
ம் அவ்வியாதனேயாம்படி அவனைத்தமது ஆணையானிறுத்திப் பே
ரருள் புரிந்தவராகிய நந்திதேவருடைய ஸ்ரீபாத கமலங்களை யெம
து முடியிற் குஞ்சிப் பூவெனக் கொள்ளா நிற்பாம். எ-று.

ப-ம. வேதங்கள நான்கேயனறி அநநதமெனபது அவ்வேத ததிற்ருனே பெறப்படுதலால மறைமுழுதும எனறு கூறினர் "அந ந்தாவை வேதா:" எனபது சுருதிபபிரமாணம

அநநதமாயுளள வேதஙகளை யுணர்வது அநநதமாகிய காலத தை யாசசிரயிததுக காலம முடிவு பெருத வுணமையால வேதமுழு னனதேயாய முடியும. பரிமிதததா னுணாதறபாலன வலலாத வே தமட்ஙகளுந தமது தெய்வததனமையா லொருங குணர்நதமையா ல வகுததது எனறு கூறினர். தெய்வததனமை யென்பது விஷ்ணுவி னுடைய அவதாரமாதல பறறியெனக

"ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:" எனவேததகிற புகழபபடு ந்தன்மை யுண்மையால, உணாநது என்பதறகுத தாமே யுணாநது என்று பொருள கொளளபபட்டது.

சாட்சாத் விஷ்ணுவே யாயினும், மறைநது வியாசரூபங் கொ ண்டமையால, அவவுணமைதோனற வியாதமுனிவ ரெனருது மறை சொல்லாய் வாதராயணரென்று கூறினா

விஷ்ணுவே வியாதமுனிவராயினும அவதனைவயததா னமுங குமோா பசுவெனபது தோன்ற மதிமாழாநது என்று கூறினர். வி யாதர் பசுவானபோது அவாக்கு மூலமாகிய விஷ்ணுவும் பசு வென் பது தானே போதரும். "ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஸுரேந்த்ராத்யா: பசவ பரிகீர்த்திதா:" என்னும பிரமாணத்தால பிரம னிநதிரன முதலியவ ர்களோடு விஷ்ணுவு மோர்பசுவென்பது வெளிப்பட்டது. பசுததுவமுளள விஷ்ணுவைத தெய்வத்தன்மை யுள்ளவராக மேறகூறிய தெனனை யெனின, சிவபெருமானை வழிபட்டு அவருடைய அதிகா ரசததிகளிற பரிபாலனசததி தம்மிடம பதியப்பெறறுக கொண்ட தனுலென்க எனவே, அததெய்வததன்மை * ஆகநதுகமெனக் கொள்ளப்பட்டது.

> "வ்யாஸரூப மஹம்க்ருத்வா ஙக்ருஹ்ணமி யுகேயுகே
> சதுாலக்ஷ ப்ரமாணேந த்வாபரே த்வாபரேததா
> தாஷ்டாதமஸதா க்ருத்வா பூலோகேஸ்மின் ப்ரகாசயே
> அத்யாபி தேவலோகேதச் சதகோடி ப்ரவிஸ்தரம்."

என்னும் மச்சபுராண வாக்கியததால் வியாசரூபியாய்ப் பிரதி துவாபரயுகங்களினும் சதுர்லட்சப் பிரமாணங்களால் புராணங்களை

ச் சங்கிரகித்து அஷ்டாதச விதமாயப பூமியிற் பிரகாசிக்கச் செய்கினறே னெனவும, இபபோதுந தேவலோகத்தில் சதகோடி விஸ்தாரமாய்க கிடககினறன வெனவும, விஷ்ணுவால் சொல்லப்பட்ட வுண்மை வெளியானதால், விஷ்ணுவே வியாசரென்பது துணியப்பட்டது இன்னும புராணஙகள பதினெட்டே யன்றிச் சதகோடி விஸ்தாரமாய்க கிடககினறனவென்னு முணமையால புராணததின் முதனூலாகிய வேதம அநந்த மென்று மேற கூறினதுந தெள்ளிதின விளஙகற பாலதாயிறறு

விசுவததையாளுந தனமைபொனறினுனே வநதவோா பேரென மயஙகாதவழி வியாபகத தனமையானு மமைநத வுணமைதோன்ற நிறையகிலநாதனென்று கூறினா

விசுவநாதரென்னுந திருபபெயருடைமையால, அமமூாததிக்குரிய காசியெனனு மிடநதோனற எதிா எனறு கூறினா

மண்முதல ளுதமீறாகிய ததது வஙகள தாமேயாகியும, கடந்துமொப்புவமையினறி விளஙகுமெய்பபதிக கெதிரில் பரததுவங் கூறபபோநத வேறறுபபொருளின சிறுமைதோனற நாரணனே பிரமமென நிகழ்ததலோடு மென்றுகூறினா. நாரணன் எனபது சலாா்நவத்திற கிடககு மொருவனென்று பொருளபடும். சலாாநவமெனவே, பிருதிவி கழிநத விரண்டாவது தததுவாதிககம் பெறபபடும அதற்கு மேலுந தததுவஙக ளுளவாகலி னவற்றை நோககுழி யவவவற்றிற்குரிய தெய்வஙகளின் முன்னர்ச சலாாநவ தேவதை தலையெடுபபது பரியாசமாய முடியும் சலம தீயிற் சுவறுகையால. சலத்துக்காதிக்கம வந்துழி மண்ணு மதனதிட்டான தெய்வமுங் கெடுமாபோல, தீக்காதிககம் வநதுழிச் சலமு மதனதிட்டான தெய்வமுங் கெடும. மேல் தீயுங்காற்று மாகாயமுமாகிய பூதங்களும், அவ்வவற்றிறகுரிய தெயவஙகளும மொன்றினென் றேற்றமுடையனவாய் வெளிபபடுமாறறால, சலமாகிய தானம் ஆபாவத்தை யடைந்தபோது அதனோடு நாசததை யடைகிற தேவதையைப் பரமபொருளாக மதிததல் பேதமையிற பேதமையெனக. ஆயின்,வேதத்தில் நாராயணனே பரம்பொருளென்று கூறப்பட்டமை யெனனை யெனின், அந்தவேததறிறுனே சநதிரன், இநதிரன பிரமன் முதலியவாகளும் பரம்

* ஆகந்துகம்=இடையில் வந்தேறியது. எனவே, இயற்கையிலிலலாதது என்பது வெளிப்படை.

பொருள்களாகக் கூறப்படுதலின் அமைவுடைத்தன்றாம். அப்படிக் கூறுவ தென்னை யெனின், அவரவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களை நோக்கியென்க. சந்திரனிந்திரன் முதலியவர்களை நோக்கப் பிரமனுக் காதிக்கமும், பிரமனை நோக்க விண்டுவுக் காதிக்கமு முளவாகு முண்மையால். அன்றியுமன்றோ சிவபெருமானுடைய தனுவாகுந் தன்மையால். "அஹம்ஹி ஸர்வஹவிஷாம் போக்தாசைவ பலப்ரதஃ, ஸர்வதேவ தநுர்பூத்வா ஸர்வாத்மா ஸர்வஸம்ஸ்திதஃ" என்னுங் கூர்மபுராண வாக்கியத்தால் சர்வஜ்ஞனும், சர்வசொரூபியாயும், அக்னி சோமேந்திர விஷ்ணுவாதி சர்வதேவ தநுர்ப்பூதனுமாயும், சர்வமுகக்கிய ஹவிர்த்திரவியங்களுக்கும் போக்தாவாய் யாவர்க்கும் பலப்பிரதாதாவாகின்றே னென்று சிவபெருமான் கூறியருளினமை வெளிப்பட்டதால், சமஸ்ததேவர்களுஞ் சிவனுடைய தனுவாதல் பெறப்பட்டது. இதனால், சிவபெருமானுக்கெதிரில் நாரணனைப் பிரமமெனக் கூறல் அசப்பியமாயிற்றென்க. "ஸத்யம் ஸத்யம் புனஸ்ஸத்யம் நதைவம் கேஸவாத்பரம்" என்னும் வாக்கியமோ வெனின் அது கூறியப் பிரமாணித்த தன்மையாக, ஈண்டு நாரணனைப் பிரமமெனக்கூறலா யாண்டமையு மெனின், விஷ்ணுவுக்குரிய கேசவாதி பன்னிரு நாமங்களில் நாராயணனென்பது, மூலமந்திரமும் பரியாயமுறுமா தல் பற்றியென்க. கேசவன் என்பதற்குப் பிரமனையும் ஈசனையுந் தன்னிடத்திற் பெற்றவன் என்று பாஞ்சராத்திரிகள் பொருள் கூறுவர். பிரமனைத்தானே பெற்றதுண்டாயினும், அப்பிரமனுடைய தலை சிவபெருமான் கழித்ததை மீண்டுமேனு முண்டாக்கிக் கொடுத்திலர்? சிவனைப் பெற்றதுண்டாயின், அச்சிவனிடம் கைலைக்குச் சென்று பிள்ளைவரம் வேண்டி யேன் யாசித்தனர்? பிருதிவி அப்பு தேயுக்களில் பிருதிவி அப்புவினும், அப்பு தேயுவினும் உதித்து மொடுங்கியும் வருதல் சகசம். அவற்றி னதிட்டான தெய்வங்களில் முறையே பிரமன் விஷ்ணுவினிடத்தும், விஷ்ணு ருத்திரனிடத்துந் தோன்றியும், ஒடுங்கியும் வருதல் சகசம். தேயு அப்புவிற் பிறப்பினன்றோ விஷ்ணுவினிடம் சிவன் பிறத்தல்கூடும்? அப்படியே தேயு பிருதிவியிற் பிறப்பினன்றோ பிரமனிடஞ் சிவன்பிறத்தல் கூடும்? திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய ருத்திர மூர்த்தியே பிரம விஷ்ணுக்களிடம் பிறத்தல் செல்லாமையின், துரியமூர்த்தியாகிய பரமசிவம் பிரம விஷ்ணுவாதி பசுக்களிடம் பிறந்தாரென்பது சர்வாபத்தமென்க. உண்மையில், கேசவன் என்பதற்குப் பொருளை விசாரிக்குங்

கால், சவத்தைத் தலையிலுடையவன் என்று வெளிப்படும். தக்கனுடைய யாகத்தில் சிவாபராதத்தால் இறந்த தெய்வப் பிணவுடல்களை விஷ்ணுவினுடைய தலையிலேற்றி அவரை நாகபாசத்தாற் பிணித்து அந்தயாககுண்டத்தைச் சுற்றிவரும்படி வீரபத்திரர் தண்டித்தமான்மியம் பைப்பலாதம், காந்தமுதலியவற்றிற் கூறப்பட்டமை காணக.

விசுவநாதரென்னுஞ் சொல்லானே பூரணகர்த்தாவாந் தன்மை பெறப்படுமுண்மை தோன்ற அறைதருமென்று கூறினர்.

பிரமாணஞ் செய்யும்பொருட் டணுகிய வியாத முனிவருக்கு ச * சேய்மைப் பட்டவராகு முண்மை தோன்ற அவவிலேசனென்று கூறினர். இன்னும் விசுவநாதரெனப் படுந்து மேலிடத்தில் அகிலநாதரென்றபடி அவர்களே விசுவேசரென்னும் பேருடையரென்பதை விளக்கும் பொருட்டே அவவிலேசரென முரெனின்று மமையும். சேய்மைப்பட்டவரப்படியே யாகாதப்படி அவருக் † கண்மையராய்த் துசத்தம்பமாகி வியாதமுனிவர் நிற்றல் தோன்ற முனபு என்று கூறினர்.

நேர்ந்த விவாதம் பரிஷ்காரப்பட்டு வேறு ஆசங்கைக்கிடம் பெறுமைதோன்ற நாட்டியவென்று கூறினர். எங்ஙனம் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டதெனின், விளம்புதும். வியாதமுனிவர்பால் வேதங்களையும், புராணங்களையும், பிறகலைகளையு முணர்ந்த முனிவர்கள், அவற்றுற் றெளிவுபெறுராகி போரப்கல் வியாதரையடைந்து தேவரீரிடங் கேட்ட வுபதேசங்களா லெமக்குச் சந்தேகமே அதிகரிக்கின்றது. ஆகையால், நான்முகமா யெங்களுக் குபதேசித்த லொழிந்து தேவரீருடைய வுள்ளத் துண்மைப் பொருளாகத் தெளிந்திருக்கும் பரமபதி யாவான் இவன் என்று பிரமாணித்துக் கூறல் வேண்டுமென்று கேட்டனர். அப்போது வியாதமுனிவர் அவர்களை நோக்கி நாராயணனே பரமபதி யென்று பிரமாணித்துக் கூறினர். அவர்கள் வியாதரை நோக்கித் தேவரீர் காசியில் விசுவநாதர் சந்நிதியின்கண் வந்து இவ்வாறு சொல்லவேண்டு மென்றுகேட்டனர். அதற்கிசைந்து, அப்படியே சிவசந்நிதியில் நின்றுகொண்டு இரண்டுகைகளையு முயரவெடுத்து நாராயணனே பரம் என்று கூறினர். உடனே பிர

* சேய்மை=தூரம்.
† அண்மை=சமீபம்.

ண்டு கரங்களுந் தம்பித்துத் தம்பமாய் நின்றனர் அப்போது நந்தி பகவான் வெளிப்பட்டுத் தம்பித்துநின்ற வவருடைய விரண்டுகரங் களையும் வாள்கொண்டு சேதித்தனர் உடனே விஷ்ணு மூர்த்தியு மங்குவந்து வியாதமுனிவரைப் பார்த்து "தத்வம் மேவசநம் வ்யா ஸா ச்ருணுமூட யதார்த்தவத், அஹமேவ ஜகத்கர்த்தா மமகர்த்தா ம ஹேச்வர:, தஸ்யதேவாதிதேவஸ்ய கர்த்தாகோபி நவித்யதே" என் று கூறினர். என்பது;—மூடனாகிய வியாசனே! சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேள். உலகத்துக்கெல்லாம் நானேபதி யென்பது ண்மை எனக்குப் பதியாவார் மகேசுவரரென்றறிவாயாக. மஹா தேவராகிய அவர்க்குமே லொருபதிப்பொருள் கிடையாது என்று பெறப்படுத்தற்கு இவ்வுபதேசத்தை வியாதமுனிவருக்குச் செய் துவிட்டு விஷ்ணுபகவான் யதேச்சையாய்ச் சென்றனர். பின்னர் முனிவர்கள் தமமிருப்பிடஞ் சேர்ந்தனர். வியாதமுனிவர் நந்திபக வானை வணங்கி அடியேன்பா லிரங்கி இரண்டு கரங்களையு மருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தபடியே அருளப்பெற்றுக் கொண்ட னர். நந்திதேவர் தாம் செய்தருளிய சிவபரத்துவ தாபனம் யாண்டு மூலகி னிலைபெற்றிருக்கும் பொருட்டு வியாதமுனிவரையே விசுவ நாதர் சந்நிதிக்கெதிரில் வெற்றிகொண்ட தம்பமாக நிறுத்தினர் இவ்வுண்மை சநற்குமார சங்கிதையிற் காண்க.

சிவபாரம்ய விடயத்தி னேர்ந்தவாதத்தில் வெற்றி நந்திபகவா ன் பக்கல் சார்தலால் அவ்வெற்றியைக் காட்டு மறிகுறியாக வவர் நி றுத்து முறைமை தோன்றச் சயத்தூணென்று கூறினர்.

அவரங்ஙனநாட்டிய தூண் அவரால் கரங்களொழிந்து வாய டைந்து தம்பாகாரமாய் நின்ற வியாதரென்பது தோன்ற வவனே யாகவென்று கூறினர். சிவபெருமானுக்கு வாகனமாகிய நந்திபகவா ன்தமக்குரிய வன்புமபிமானமுங் கொடியாவார்க்கு முளவாதல்க ருதி யமைந்தாரென்பது தோன்றக் கொள்ளினுமமையும் தானுமோ ர்வாகனமாதலா லபிமானமுற்றி விஷ்ணுவே யாண்டடைந்து வியா தருக் கறிவுறுத்தியபடி.

சிவநிந்தை செய்வாரைத் தண்டித்தறிவுறுத்தல் விகிதமென்ப துதோன்ற முறைநிறுவி யென்றுகூறினர்.

அறிவுறுத்த வுணர்ந்து வழிபட்டார்க் கிரங்குதன் முறைமை யென்பது தோன்ற வருள் கொழிக்குமென்று கூறினர்.

பெருமானைத்தாங்கி வாழ்தன்மாததிரமே யன்றிச சைவத்துக்கு முதலாசிரியருமாக தனமைதோனற நநதிபிரா னென்று கூறினா

முடியிற சூடடிககொள்வது பூவென்பதுதோனற அடிககமல மென்று கூறினா இனனும அவரடியிற சூடிய கமலமெனினு மொககும

மலரைமுடிப்பது * குஞசியிலெனபது தோன்ற முடிககொளவாமென்று கூறினா. முடி வுததமாங்க மாதலறிக. இனனும, அவர்திருவடியை முடிமேற கொளவாமென்பது முடிமேலிருககக கொள்வாமெனறு பொருள்கொண்டு அவா திருவடிநீழலில வசிககபபெற்று மெனினுமமையும. எமமுடைய தலையிற பிரமனெழுதிய வெழுததை அவர்காலாற றடைககப பெறறுககொண்டே மென்பதும பொருநதும. அவரிடம திருவடிதீக்ஷை யடையபபெறறே மென்பது மொனறு. இன்னும, முடிககொளவாமெனபது நநதிதேவர் தருமதேவதையாதல்க ண்டெனக. தருமம என்பது யாவரானுஞ் சிரசாக வகிததொழுகற பாலதாகிய பதியினுடைய வாணையின் சொரூபம். அது அபபதியின காலினகி ழொதுஙகிக் கிடபபதொன்று. அப்பதி யொருவருடைய வாணையில் வசிகக வுரியவனலலாமையால். அவராணையில யாவரும வசிககவும், அவரொருவருடைய வாணையில வசியாமலிருக்கவு முளள வாதிக்கததாற பதியைச சர்வ நியநதாவெனறு வேதஙகூறும. தருமம் சிவன காலினகீழ்க் கிடபபதுதோனற வாகனமாய்ச சமைநதிருத்தல சான்றும், அததருமமதனையதுட்டிபபார் முடியிற்கொளவ தொன்றுகலா னததருமவடிவமாகிய நநதிதேவா பாதங்கள முடியிறசேரும் பெறறிமைநதாதலறிக. இதனால், வியாதரைத் தருமமே தண்டித்தது எனறு கூறுவதும் பொருநதும்.

இங்ஙனநிற்க, வியாதமுனிவர் வேதத்திற் புகழப பெற்றவரும், ஓதாமலுணர்நதவரு மாதலுண்மையாக, பினனா மலைவுறறுக் கூறினமை யாண்டமையுமெனின், வேதததிற புகழபபெற்றவரும, தெய்வத்தன்மை யுடையவருமாகிய விஷ்ணு பகவான் பொயசசான்று கூறி மலைப்பாம்பாகச சமைநததென்னை? வேதததிற் புகழபபெற்றவரும், தெய்வத் தன்மை யுடையவருமாகிய பிரமதேவர் விஷ்ணு

* குஞசி=குடுமி.

வினிடம் பொய்யுரைத்துப் பூசையுங் கோயிலும் போக்கிக்கொண்டதென்னை ? பசுக்களாந் தன்மையாகலின், மலைவுற்றழுங்க லியல்பாம். (உதியாமறியா வுணராமறவா, விதிமாலறியா விமலன்புதல்வா) என்பது பிரமாணம். இதனால், மறப்பு மாத்திரமேயன்றி நினைப்பு என்னுந் தெளிவுமுடையராதல் பெறப்பட்டமையின், வியாதமுனிவர் நாராயணனே பரமென்று கூறியதை மறந்து கூறினாரென்னாது தெளிந்து கூறினாரென்றுமடையும் தெளிந்து கூறுங்கால் பொய்யுரைத்தலாகாமையுமெனின், அது பொய்யன்றாம் எங்ஙனமெனின், வியாதரையடைந்த முனிவர்கள் வேதங்களையும், பிறகலைகளையும் பலகாலவரிடங் கேட்டுமையமகலாமையால், மீண்டுமவர்க்கு முற்படியே யுரையாராயினர் பிறழப்படக்கூறினர் விஷ்ணுவே யாண்டடைந் துண்மை புரைத்தவரெனப்படுகிறது, அவராலம்முனிவர் சந்தேகத்தைப் பொறுத்த பொருட்டே யவ்வாறு கூறியதாம். (பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மைபயக்குமெனின்) என்னும் பிரமாணமே யீண்டு கருதற்பாலதென்க. விஷ்ணுவே வியாதராதலுண்மையாக, வியாதரை விஷ்ணு விசழ்ந்து புகழ்ந்தி கூறலாயுண்டமையுமெனின், கருத்து வேறுபாடின்மையால் பிழைப்படாதென்க. கருத்து வேறுபடினும் பிழைபடுதலின்மையைப் பின்செய்யுளாற் காண்க. (அரியீரைந்தவதாரஞ் செயலியாவுமரனசெயலாமாலறியாமுகந்தைகூறற், றிரிவாகுமுடலே வாலருணமூபபினசெயதுயிரின் செயலாகுஞ் செய்திபோலும், விரிவாமைந்தொழிலைப் மெய்யிறைவனருளே யிருப்பாக்கை முன்னிலைத்தன்மையிலுண்டாகுந, அரியாதலும் மறுடல் பாகராமன்சழர் பொருத்தகதையுலகிற் சாற்றுவீர்) என்பது பிரமாணம். வியாதர் கூறினது பொய்யலலாமையாகப் பெறப்பட்டவாறு நியாயத்தால் அவருக்குக் கரங்கள் தம்பித்ததும். அவ்வைந்தாறுகைக சிவசந்நிதியிறுத்தியதும் யாண்டமையுமெனின், அவ்விழவை யவர் படிவிக்க விருந்ததனாலெனக. அன்றியும், அவருடன்பாடு மெய்யாடையொத்திருந்தமைகாண்க எங்ஙனமெனின், சிவாபராதமுள நாடனரு செய்வது சிவபுண்ணியத்திற் றலையாய வுண்மையால், அது செய்ததில் பேறுகக்கொண்டிருந்தவராகலின், சிவசந்நிதியிற் றலைப்படுவார் ரடையுங்கதியை விளக்கவும் அத்தம்பானிகழ்ப் பெற்றுக்கொண்டனரென்றறிக. (அன்பிலாரெல்லாந்தமக்குரியரன்புடையார், ரென்புமுரியர் பிறர்க்கு) என்னும் பிரமாணத்தால் எலும்பையும் பிறர்க்கு மேலோர் கொடுப்பரென்று வெளிப்படுமாற்றால், அவற்றைப் பெருமானுக்கென் றர்ப்பணஞ்செய்வதி லார்வங்கொண்டொழுகிய வியாதர்தன்மை யிழுக்

கடைவதெப்படி? (செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்) என்பதற் கிணங்செய்தலால். மேதாவிய ரிதுகொண்டே யின்னுமநந்த யுத்திகளைவரித்து மேல்விஷயங்களைப பரியாலோசிக்கக கடவரென் றிவ்வளவி னிறுத்தினம். இநத விசாரத்தால அவைதிக சித்தமான ஷேயநியாயாவலம்பநங்களால் பரசிவைகநிஷ்டமான நித்தியதவததில் அசூயை மேற்கொண்டு வீண்விவாதஞ் செயதல நிஸ்புருஷமா யொழிதல் காண்க.

இதுகாறுங் கூறியநியாயஙகளால், ஓர விகாரததையும அடையாது நின்மலததனமையால விளஙகும ஸ்ரீ பரசிவபபிரபுவே நித்தியரென்பது பெறப்பட்ட வுண்மையால, பாஞசராததிரிகள் விஷ்ணுவை நிததியராகககூறி மயஙகுதல் அசபயமாதல்காண்க. அவர் யோனிவாயபபட்டு இராமகிருஷ்ணாதி சநமஙகளைபபெற்று வருநதியவுண்மையால். இராமகிருஷ்ணாதிகளாக அவதரிதத விஷ்ணுவுககு அவ்வவதாரஙகள அவருடைய ஜாயமானததாலமைநத லீலாமாத்திரமென்று அன்னோர்கூறுவா. பிருகுவினுடைய சாபததால் தசவித ஜநமஙகள வநதமை பிரமாண புரஸ்ஸரமாகையால அவாகூற்று அவலமாதல்காண்க. மீனாகவும, ஆமையாகவும, பன்றியாகவும், சிங்கமாகவும், வாமனனாகவும, மூவிதராமாகளாகவும, கிருஷ்ணனாகவும, கற்கியாகவும பிறவிகள் வரபபெற்ற காலையில், அபபிறவிகடோறும் சாவைமேறகொண்டு வருநதிய விருததாநதங்கள் பாரத பாகவத ராமாயண முதலிய நூல்களி லேராளமாய்க காணபபடுமாறறால், சநநமரண விகாரஙகளையுடைய அநத விஷ்ணுவை நின்மலததன்மையால அவிகாரியாய் விளஙகும நிததியபபொருளென்று நிரூபித்த லமைவுடைததன்றாம். கண்ணன, கீதையில் "தாம ஸம்ஸ்தாப நார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே" என்றுகூறியதால் அவர் அவதாரம லோகாநுககிரஹாாத்த மாதல் சாலுமெனின, உலகத்துககு அநுக்கிரஹத்தைச செய்யவநதவர் சிவனால நிககிரஹததையடைநததென்னை? மேல்சநமஙகளில மூவிதராமாகளும், கிருஷ்ணனுந் தவிர ஏனைய சநமங்கள் நிககிரஹிககப பட்டமையாலும, அவ்விராம கிருஷ்ணாதிகள் அசுரபாதைகளான் மெலிநது தாநிவிாத்தியர்த்தம சிவாராதனததால உஜ்ஜீவனததைப பெற்றமையாலும அவை லோகரக்ஷணாதத மாதகிரமெனபது நிரஸ்தம ஆஞசநேயா பிரம்ஹாவாகவும, அசுவததாமா வியாசராகவும இனிவரபபோவதாய் வெளிபபடடிருககும பிரமாணஙகளால், அவருமலோகரக்ஷ

ஞார்த்தமாகப் பிறக்கின்றவரேயாயினர். ஸ்ரீராமன் தசரதபுத்திரனாகப் பிறந்த காலையில், அவனுடன் வானர சேனைகளாக வந்த தேவர்களும லோகத்தைப் பாலித்தவரேயாயினார். மலபத்தராயுள்ள வுயிர்கள் பிறக்குந்தோறும் அவ்வப் பிறவிகளில் தம்மையொத்த அனேகவுயிர்க்கு அகிதஞ் செய்தலன்றி இதஞ்செய்தலுமுள வாகுந் தன்மையை நோக்கின், லோக ரக்ஷணார்த்தமாகவே யாவரும் பிறக்கின்றவரென வெளிப்படுகின்றது. அக்கண்ணனுபதேசிக்கப்பெற்ற அருச்சுனனும் யுகங்கடோறும் லோகரக்ஷணார்த்தமாய் வருபவனே யாவன். ஒவ்வொரு தாயதந்தைகளும் தத்தங்குழந்தைகளை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டே வருகின்றவ ராவர். ஒவ்வொரு புருஷரும தத்தம ஸ்திரீகளைக் காக்கவே வருகின்றவராவா. அரசாகள் யாவரும் குடிகளைப் பாதுகாக்கவே வருகின்றவராவா. இடும்பாசூரன், பகாசூரன், மணிமாலன் முதலியவர்களை அவர்களுடைய பலங்களோடு அழித்த வீரனாகிய வீமசேனனில, கம்சன், சிசுபாலன் முதலியவர்களை யழித்த கிருஷ்ணனுக் குண்டாகிய ஆதிக்கமயாது? வீமனாலிறந்த துஷ்டரொழிவாலும உலகத்துக்கு நலமுண்டாயினமை பெறப்பட்டபோது, கிருஷ்ணனாலிறந்தவரொழிவால் மாத்திரமே உலகத்துக்கு நலமுண்டா மெனப்படுவதெப்படி? கிருஷ்ணன், வீமன் இவர்களேயன்றிப் புரூரவன், யயாதி, மாந்தாதா, சிபிமுதலிய சக்கிரவர்த்திகளாலும அநேக நன்மைகளுண்டாயினமை சாஸ்திர சித்தமாகையால், யாவரும லோகசமரக்ஷணார்த்தமாகவே பிறக்கின்றவராயினா. இந்த விசாரத்தால் உலகிற் பிறக்கும் உயிர்கள் யாவும ஒன்றற்கொன்று உபகரித்துவரும நலம் வெளிப்பட்டமை காண்க.

மலசகசத்தாற் பிறந்துழலு மேழைப்பசுக்கள் தத்தம் வினைதுகர்ச்சிக்கீடாக ஒன்றற்கொன்று இதாகிதங்கள் செய்துவருந் தன்மையுண்மையால, அவற்றையெல்லாம பார்த்துக் கண்மூடித்தனமாய் லோகாநுக்கிரகார்த்தமான அவதாரங்களிவைபோலுமென்று மயங்குவது கூடாது. தருமசமஸ்தாபனார்த்தமே யுலகிற்பிறந்த துண்மையாயின், உலகிலுள்ள அதருமவழியைத் தானசாராது அவ்வுலகுக்குபகாரஞ் செய்தல சாலும். அதருமரூபமாகிய உலகவழியையே தானும்பற்றி மாதாவுதரத்திற்றங்கி, யோனிவாயிற் பிறந்து, மரணாவஸ்தையிலிறந்து, வருந்துந்தன்மை லோகரக்ஷண்யத்தை எங்ஙனம் நாட்டும்? எல்லாவுயிர்களும ஒன்றற்கொன்று நன்மைசெய்

வந்தேயன்றி நன்மையுஞ் செய்துவருகையில் நன்மையைப்போக்க வுப
காரமும், தீமையைப்போக்க அபகாரமுஞ் செய்யுந்தன்மை வெளிப
படும். ஆகவே, தருமசமஸ்தாபனார்த்த மென்பதோடு, அதருமசம
ஸ்தாபனார்த்த மென்பதும் மாண்டுபோகவரும். இப்படியே மேற்போ
ந்த பத்துப்பிறவிகளிலும் விஷ்ணுவினிடம் நிகழ்ந்த நன்மை தீமை
களைப்பலவுள. இராவணன் இராமன் கையில் தப்பி அகப்பட்டுக்கொ
ண்ட கலையில் அவனைச் சுலபமாய் அந்த அவசரத்தில் தான் கொ
ல்லக்கூடுமாயினும், தருமத்தை நோக்கி இன்றுபோய் நாளைவா மன
றிரங்கிக் கூறினமையால், தருமசமஸ்தாபனார்த்த மென்பது பொரு
ந்தும். சுக்கிரீவன் என்னுங்குரங்கால் இராவணனபகரித்துக் கொ
ண்டுபோன தன்மனைவியை யடையக்கருதி அநியாயமாய் அச்சுக்
கிரீவனுடைய பிரீதியார்த்தம் வாலியைக்கொன்றது என்ன சமஸ்தா
பனார்த்தம்? இராமன் வந்ததெல்லாம் ராக்ஷசர்களைக் கொல்லவே
யாகக் குரங்கு அவனை யென்ன பண்ணிற்று? குரங்கைக் கொல்ல
வா இராமன் வந்தது? அன்றியும் அவ்வாலியென்னுங் குரங்கைத்
தான் கொல்லத் தொடங்குகையில் அவன் எதிர்நின்று போராடில்
தன்பாதிபலம் அவனைச் சாருமென்றஞ்சி மறைந்துநின்று சரந்தொ
ட்டது என்னசமஸ்தாபனார்த்தம்? ஆகவே, இராமன் சேதனரி
லொருவனென்பது வெளிப்பட்டு உயிர்க்குணமாகிய இதாகிதம் புரி
யுந்தன்மையுடையனாயிருந்தானென்பது பெறப்பட்டது. இன்னும்
வாலி சுக்கிரீவரோரேதன்மையான வுருவமுடையவராயிருந்தமை
யால், அவர்களில் வாலியின்னானென்று அறிந்து கொள்ளமாட்டா
மல் சுக்கிரீவனைப் பசுந்துணரொன்று சிரசில் அடையாளமாக வை
த்துக்கொள்ளச் சொல்லிப் பின்னர் அவ்வடையாளத்தால் சுக்கிரீவ
னையறிந்து அவனைவிட்டு வாலியைக்கொன்றதென்னை? அன்றியும்
தன்னை மறைந்துநின்று கொல்லும்படிச் சரந்தொட்ட இராமனை அ
வனது மறுஜன்மமாகிய கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அவ்வாலி வேடுவனா
கிச் சரந்தொட்டுப் பழிக்குப் பழிவாங்கியதென்னை? இப்படியே
கண்ணன், வாமனன் முதலியோரிடத்திலும் நிகழ்ந்த தன்மைகளை
ப் பாரத பாகவதாதிகளில் பார்த்துணர்க.

இந்த விசாரத்தால், பசுவாகிய மூலவிஷ்ணுவுக்குப் பத்துப்
பிறவிகள் சாபத்தால் வந்ததுண்மை யெனவும், அப்பிறவிகடோறு
ஞ் சீவகுணத்துக்கிசைய இதாகிதங்கள் புரிந்ததுண்டெனவும் வெ
ளிப்படுமாற்றால், அந்நன்மை தீமைகளை அம்மூலவிஷ்ணுவுக்கும்,

அவதார விஷ்ணுக்களுக்கும், அவவவ் வவசரங்களிலேறியுங் குறைந்து மிருநத கனமவேறுபாடுகளுக் கிசைய நுகர்விநதுச் சித்திரப ப துமைகளென்ன ஆட்டுவிக்கும பரசிவனுக்கு முனனர் அஸ்வதந்திரத தன்மையே சுவபாவசிததமாக வுடைய அவவிஷ்ணுவையும, அவரவதாரஙகளையும நிர்விகாரத தன்மையெய்தும் அமலமாகிய நித்தியராக மயஙகல் தோஷகிரஸ்தமாய் நிரசிக்கபபட்டது. இதனால், தர்மசம்ஸ்தாபனார்த்தமே விஷ்ணு பிறககின்றாரெனபது உசித மாகாதெனவறிக. மற்றென்னெனின், கண்ணன கீதா வுபதேசஞ் செய்கையில, சோகம பாவனை மேறகொண்ட தன்மை யுண்மையால, தானேசிவம் என்னு மநுபவததைவிளக்கு மவசரம அதுவாகையால் அநதப் பிரமஹபாவ மேற்கொண்டு நான தாமசமஸ்தாபனார்த்தம் பிறக்கின்றே னென்று கூறினதாம. எனபது, எனனைச சிவபெருமானதிட்டிதது வேண்டிய நன்மைகளை நான் பிறககுநதோறும என்னை யிடமாகக கொண்டு உலகில நிகழ்ததுவ ரெனபது உண்மைக் கருததாம.

இன்னும இராமனுடைய தாமசமஸ்தாபனததை நோக்குழி நகைப்புக்கே யிடநதருகின்றது வாலி மஹா சிவபகதாக்ரேசனென்பது இராமனறியாதவனல்ல அபபடிபபட்ட சிவபகத சிரோமணியைச் சுக்கிரீவன் தமையனை யபேக்ஷிததுக கொலலததுணிந்தது அதிசயம்! அதிசயம!! ஓர பெண்ணபிமானததால சிவபகதாபராதம் செய்யததுணிநதது பரமதருமம போலும. இதனால், இராமன் சிவபக்தி பாரமய முடையவனாயிருப்பினும, அவனது பகதி போதநஷ்டமாகாத தெனபது வெளிபபட்டது. மெய்ப்பொருணாயனார் அதிபாதகனாகிய சமணனொருவன் சிவவேடந்தாங்கி வந்தபோது தம்முயிர் கழியினும அடியாராக கொண்டுவிளைததல் தீது எனனும அநுபவததை விளங்கக காட்டினமை யாலும், ஏனாதிநாயனார் தம்முடனெதிர்த்து வாள்கொண்டு போராடு மதிபாதக னொருவனமுகத்தில் விபூதியைக் கண்டமாத்திரத்தில் சிவனடியாராகிய விவர்க்குத் தீங்கிழைத்தல் பிழையென் றொதுங்கினமையாலும, இயற்பகை நாயனார் சிவவேடத்தார் வேட்டனவறுறை யில்லை யென்றுது கொடுத்துவருமன்புமேலீட்டால் தமது மனைவியாரையு மோர் சிவனடியார்க் களித்தமையாலும், புகழ்ச்சோழநாயனார் தமது சேனைகள் யுத்தமுகத்தணுகிச் சத்துரு ஜயம்பெற்றுத் தம்மாலிறந்த வீரர் தலைகளைப் பொதிபோட்டுக் கொண்டுவந்து முன்னேநிறுத்தி யொவ்வொரு வீரர் தலை

யாகக்காட்டி வருகையில் ஓதலையில் சிறியதொரு ஜடை யிருக்கக் கண்டமாத்திரத்தில் பதைபதைத் துள்ளம் நடுங்கி நான் புரிந்துவரும் அரசு மிகமேலானது என்று தம்மை நொந்தவராகிச் சிவனடியார்க் கிழைத்த தீமைக்குச் செயற்பால திதுவேயென வச்சிரசைச் சிரமேல் வகித்துக் கொண்டபடியே அக்கினியைவளர்த்தி அதில் இறங்கினமையாலும், இன்னுமிப்படியே மிகமேலான தருமங்களை யுலகம்பிழைக்கும் பொருட்டுப் பலசிவனடியார்கள் விளக்கினமையாலும், தருமசமஸ்தாபனார்த்தம் அவதரித்த சீமான்கள் தன்மை வெளிப்பட்டது. இவ்வவதாரமூர்த்திகள் தர்மசமஸ்தாபனமும், இராமனது தர்மசமஸ்தாபனமும் இத்திறப்பகுதியன வென்று பரியாலோசனையில் வெளிப்படுகையால், தர்மசமஸ்தாபனார்த்தமே யுகங்கடோறும் நான் பிறக்கின்றேன் என்று கண்ணன் கூறியது அவனிடம் பொருந்தி யிருக்கக் காணக் கூடாமையால், மேல் விளக்கிய சோகம் பாவனைக் கருத்தே வெளிப்பட்டவாறறிக.

இப்படியே விசாரமுகத்திலொவ்வொன்றும் தர்மசம்ஸ்தாபனத்துக் கிடங்கொடா தொழிகையால், சேதனாசெய்கை மேற்கொண்டு, கர்மாநுசாரமாய்க் கட்டுண்டொழுகிய இராமனாதியர் தோற்றலயங்களைப் பரியாலோசிக்கில், அவர்க்கு நித்தியத்துவம் நாட்டலாமென் றாசைமேற்கொண் டெழுவார் செயல் அவலப்பட்டழிதல் காண்க.

ஆயின், அந்த இராமனுடைய நாமத்தையே காசியி லுயிர்விடுமான்மாக்களுடைய வலக்காதில் ஸ்ரீ விசுவேசுவரர் உபதேசித்து அவர்களுக்கு முத்தியளிக்கின்றாரென்று பாஞ்சராத்திரிகள் கூறுவதென்னையெனின், அவ்வாபாச விருத்தாந்தத்தை மீண்டு விசாரிப்பாம்.

தாரகசித்தாந்தம்.

தானங்களெதுசொற்றாலுந் தனைமுதலெடுத்துக்கூறு
மானங்களுடையதாகி மாதேவன்வடிவுற்றார்க்கு
ஞானங்களோடுநல்கி நலமுறவைகுமொண்பூங்
கானங்கள்பொலியுந்தெய்வக் காசியைவணக்கஞ்செய்வாம்.

இ-ள். எந்தத்தலமாகாத்மியத்தை யெடுத்துச் சொல்பவர்களும் அவற்றிற்கு மாகாத்மியம் விளங்கும் பொருட்டுத் தன்னையே முதலி லெடுத்துக்கூறுஞ் சிறப்புடையதாயெந் நாளுங் கலங்காத மகாதேவரைப் பிரதிட்டித்து வழிபடுவோர்க்கு ஞானமோக்ஷங்களை யளித்து எல்லாவுலகங்களும் பிரகாசிக்கும் அழகிய பூஞ்சோலைகளால் விளங்குந் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய காசியென்னும் பதியை வணங்குவாம். எ-று.

தெய்வக்காசியென்பதனால், தாரகக்ஷேத்திர மென்பது பெற்றும். இந்தப்பதியில் தேகத்தை விடுமுயிர்கட்கு பிராண தசையில் ஸ்ரீ விசுவேசர் வலக்காதில் தாரகமந்திரத்தை யுபதேசித்தருளுவரென்று வேதமுதலிய கலைகள் சாற்றலால். தாரகமந்திர மென்பது உடனே பாசத்தினின்று தாண்டச்செய்யு மாற்றலுடைய மந்திரமென்றும். அது தசரதனுடைய மூத்தசேயின் பேரெனச் சிலர்சாற்றுவர். அவனுடையபேரை எல்லா முடையானாகிய பெருமானுபதேசித்தல் அடாது. அவனே பாசத்தின் மூழ்கி யோனிவாய்ப் பட்டழுங்கியும், பெண்டைப்பறிகொடுத்து அசுரன் வாதையிற்பட்டு நொந்தும், பின்னாப்பல வருத்திக்குள்ளாகிச் சரயுநதியில் வீழ்ந்து இறந்து மொழிதலால். அப்பெயர் இராமனென்பதேயாக, அது தசரதன்மகன் பேரென்பதுமடாது ஜமதக்கினிக்கும், வசுதேவனுக்கும் அப்பேரையுடைய பிள்ளைகளுளவாதலால். தசரதன் சேயைப்போலவேயேனையவிருவரும் விஷ்ணுவினுடைய அவதாரங்களாதலால். மூவரும் விஷ்ணுவினவதாரங்களேயாக, இருவரைக் கழித்து ஒருவனைக்கொண்டது பிழையாம். ஜமதக்கினிசேய் விஷ்ணுவினற்பாம்சமாதலும், வசுதேவன்சேய் விஷ்ணுவின் சுவேதரோமமொன்றாதலு நோக்கித் தசரதன் சேயைக்கொண்டதெனின், தசரதன் சேய்க்குப் பூர்வஞானமின்மையும், வசுதேவனிளையசேயாகிய கண்ணனுக்குப் பூர்வஞானமுடைமையும் பெறப்படுதலால் மூவரையும் விடுத்துக் கண்ணனையேன் கொள்ளக்கூடாது? கண்ணன் பூர்வஞானமுடையனா யிருப்பினும், அவன் விஷ்ணுவின் கிருஷ்ணரோம மொன்றாதனோக்கிக் கழித்தனர்போலும் மற்றை யவதாரங்களை சிங்கம், ஆமை, மீன், பன்றி குதிரையாதிகளாய் முடிதலா லவற்றை அறவே யொழித்தனர் போலும். இவ்வாபாசங்களா லோரவதாரமுஞ் சாலபுடைத்தன்றும். இதனால், தசரதராமனை யிழுத்துவிடுத்தது நலமாய்முடிந்தது. அன்றியும். அவதாரபரமாகிய இராமமந்திரம் தாரகமாகிறபோது

மூலமந்திரமாகிய நாராயணமந்திரம் தாரகமாகாததென்னை? மூலமந்திரத்துக்குத் தாரகத்துவஞ் சித்தியாதபோது அவதார மந்திரத்துக்கவ்வாதிக்கமுண்டா மென்பதெப்படி? மோக்ஷப்பிரதாயகமாகிய மூலமந்திரத்தை நோக்க இராமமந்திரத்துக்கு மோக்ஷப் பிரதானியத்துவமின்மையும், உடனே பாசவிச்சேதஞ் செய்யுந் தன்மையால் இராமதாரகத்தைநோக்க மூலமந்திரத்துக் கஃதின்மையும் வெளிப்படலால், ஒன்றைநோக்க வொன்றழிந்து இரண்டு மந்திரங்களும் மவலமாதலசாலும் இவ்வுண்மை விசாரத்தால் மூலமந்திரமுந் தாரகமந்திரமுமாகிய மோக்ஷமந்திர மொன்றேயாதல் பெறப்படும். அஃது ஏகாக்ஷரமாகிய பிரணவமென்று உண்மை நூலினைத்துங்கூறும். பிரணவம் தாரகமும் மோட்ச மந்திரமுமாயின், ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம் மோக்ஷமந்திரமும் தாரகமுமாத லெழுக்காயேயெனின், பிரணவமும், ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமும் ஏகமேயாகிச் சூக்குமமும், தூலமுமாய் விளங்கிச் சூக்கும பஞ்சாக்கரம், தூலபஞ்சாக்கரம் என்று வெளிப்படலால் ஒன்றிலொன்று முரணுவாம். இவ்வுண்மை சூதசம்ஹிதையிற்காண்க. ஆகவே, ஸ்ரீவிசுவேச ராணுபதேசித்தருளுவது தமது ஸ்ரீபஞ்சாட்சரமாகிய பிரணவதாரகமென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுபதேசத்தைப் பெற்று நீங்குமான்மா சிவசாரூப்பியமெய்தல் வேதமுதலியகலைகள் சாற்றலால் இதனால் அச்சிவப்பேற்றை யுதவு மந்திரம் பரசிவசம்பந்த மொன்றேயன்றி யிதரதேவதாசம்பந்த மொன்றுமெய்தாமைதெளிக. "மாதேவனவடிவுற்றாக்கு ஞானங்களோடு நல்கி" யெனவிசைசெய்யுளிற போந்தமையு மிதனை விளக்கும். எனவே, தன்னிடத்தி னிரியாணத்தைப் பெற்றபோக்குத் தாரகோபதேசத்துடன் அதன் பிரயோசனமாகிய மகாதேவருடைய சாரூப்பியத்தையு மருளுந்தகைமைத் தென்பது வெளிப்படை. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, விஷ்ணுவானவர் நரசிங்கமாகவந்தபோது சரபமாகவந்த சிவனை வென்றும், திரிவிக்கிரமனாக வந்தபோது தன்னுடைய பாதத்திற்பிறந்த கங்கையைச் சிவன் தரித்துக்கொண்டதனால் அவ்வரைப் புனிதமாக்கியும், கிருஷ்ணனாகவந்தபோது பாணாசுரன் சண்டையில் சிவனை முதுகுகாட்டச்செய்தும் தம்பரத்துவத்தை விளக்கினாரென்று பாஞ்சராத்திரிகள் கூறுவதற்குப் போக்கேதெனின்; அவ்வாபாசங்களை முறையே யீண்டு மறுத்துக்கூறுவாம்.

நரசிம்ஹவதம்.

முதல், விஷ்ணு நரசிங்கமானது இரணியவதையின் பொருட்டென்பது சர்வசாஸ்திரசம்மதம். இராவணனைக்கொல்ல இராமனுதித்தபடி. ஆகவே, சரபத்தை வென்றாரென்பது அசங்கதம். இராவணனோடு கும்பகர்ணனையுங் கொன்றபடி யாகாதோவெனின், இராவணகும்பகர்ணாதிகள் மஹாபராதிகளா யுலகத்தை யுபத்திரவிப்பதறிந்து இராமனுதித்தபடி இரணியனோடு சரபமும் உலகத்தை யுபத்திரவப்படுத்தியதால் நரசிங்கம் வந்ததில்லை. இரணியன் பொருட்டுமாத்திரமே. இரணியன் பொருட்டேயாயினும் நரசிங்கமாய்த் தான்வந்தபிறகு தன்னை யெதிர்த்தகாரணம்பற்றி ஆண்டுவந்த சரபத்தையும் அழித்ததெனின், சரபத்துக்கஞ்சுவதாகிய சிங்கம் அதன்பா லாதிக்கத்தைச் செலுத்தியதென்பது அவலமாம். அது சாமானிய சிங்கசரபங்கட்கேயன்றிக் கடவுளாகிய நாராயணனிடங் கொள்வது குற்றமெனின், இரணியனைத் தன் யதார்த்தவடிவத்தால் மாய்ப்பதில் அந்த நாராயணருக்குக் கடவுட்டன்மை யெங்கே யொளித்திருந்தது? கடவுள் தன்மையால் கூடாமை பற்றியேயன்றோ அவனுடைய வரத்தையஞ்சி நரவடிவும், சிங்கவடிவுங் கொள்ளநேரிட்டது? இதனால், அவர் கடவுளல்லரென்பதுந் தானேபோதரும். ஆயின், எம்மவர் சிலரெழுதிய நூல்களில் விஷ்ணுபகவான் கண்டபேருண்டம் என்னும் பட்சிவடிவந்தாங்கியே சரபத்தை யழித்ததாகக் கூறியிருப்பதால், அது ஈண்டுப் பொருந்துமேயெனின், அப்போது சிங்கமே சரபத்தைவென்றது என்னும்வாதம் பொய்யாயொழிந்தது. அது அழியினும் இது நிலைக்கட்டுமேயெனின், ஆனால் இதையுஞ் சற்றே பார்ப்போம். கண்டபேருண்டம் சரபத்தையழித்தது என்னுமிடத்து விஷ்ணுவுக்கு அவதாரங்கள் பதினொன்றாம். விஷ்ணுவின் அவதாரம் பதினொன்றென்றாவது, அது கண்டபேருண்டஞ் சோந்தென்றாவது எந்த நூல்களில் யாவர்கண்டனர்? அதிகாரிகளுளரேல் வெளிவரட்டும் பார்ப்போம். இனித் தசாவதாரம் என்பதுபோய் ஏகாதசாவதாரம் விஷ்ணுவுக்குக் கூறவரும்போலும். அவ்வவதாரம் பதினொன்றாகாவிடினும் நரசிங்கத்தினவதாரம் கண்டபேருண்டமென்றாகாதோவெனின், அப்போது பன்றிக்கும், ஆமைக்கும், குதிரைக்கும் வேறு வேறு அவதாரங்கள் சொல்லவரும். அப்பன்றி

முதலியவற்றையும் சிவனழிக்க வெழுந்தமையால். ஆகவே, சரபத்தைச் சிங்கம், அல்லது வேறு எந்தக்குரங்கவதாரமாவது அழித்த தென்பது சாமஞ்சஸமாகாதெனவறிக.

பைப்பலாதசுருதியில் "யோகோரம் வேஷமாஸ்தாய சரபாக்யம் மஹேச்வர:, ந்ருஸிஹ்மம் லோகஹந்தாரம் ஸஞ்ஜகாந மஹாபல:,ஹரிமஹரம்தம் பாதாப்யா மநுயாந்தி ஸுரேசவரா:, மாவதீ: புருஷம் விஷ்ணும் விக்ரமஸ்வ மஹேச்வர, க்ருபயா பகவாந விஷ்ணும விததாரநகை:கரை:, சர்மாமபரோ மஹாதேவோ வீரபத்ரோ பபூவஹ" என்னும வாக்கியததால் மஹாதேவராகிய வீரபததிரர் கோரமாகிய சரபவடிவங தாஙகிவநது லோகஹநதாவாய்நின்ற நரசிமஹனையடித்துக் கால்களாற் கிரகித்தகாலையில தேவர்களெல்லாம் சுவாமியைத் துதித்து விஷ்ணுவை ஹிமசிககவேண்டாம் ஆககிரமித்துக்கொள்ளுமெனறு பிராத்தித்தாாகளெனறும, அபபோது சுவாமியானவர் தயையினால நரசிம்ஹம வருநதாதபடி நகங்களாற் பிளந்து சர்மத்தை அம்பரமாக அரையில தரிததருளினாரென்றும பெறபபட்டது. இபபடியே பிரமஹாணடபுராணம, உபரிபாகததில் "ததஸ்ஸம் த்யக்தவாந் விஷ்ணுர் ஜீவிதம் ஸ்வாபராததஃ, தத்வக்த்ரம தஸ்யக்ருததிஞ்ச ஹ்ருத்வா சாரபவிக்ரஹ:, அதீந்தரியத்வ மகமத் வீரபத்ர க்ஷணாத்தத:" என்னும் வாக்கியததால் விஷ்ணுவானவர் தன்னுலநோகத அபராதத்தால் வீரபத்திரரால் சிக்ஷிக்கப்பட் டிறந்தாரெனறும், அவரது முகத்தையும, தோலையுங் கிழிததுககொண்டு சரபாகிருதியாய்வந்த சுவாமியானவா இந்திரியாகோசரத்தை யுடனே யடைநதாரெனறும் பெறபபட்டது.

மேற்போந்த உபநிஷத வாக்கியமென்ன, உபபிரம்ஹணமாகிய புராண வாக்கியமென்ன, இதயாதி சப்பிரமாணவிருத்தமாய், இராமனை இராவணன்வென்றானென்றபடிச் சிவபராதமான ஹேயசித்தாந்தத்தை அவலம்பிக்கவெழுதல தலையெடுக்காதெனவறிக. சரபத்தை விஷ்ணு அழித்தாரென்று கூறித்திரியும பாஞ்சராத்திரிகள அச்சரபம ஏன் ஆவிர்ப்பவிததது? எபபோது ஆவிர்ப்பவிததது?என்பதற்கு யாதுவிடைகூறுவா? இரணியனைக்கொலல நரசிம்ஹம் தூணில் வநதபோது சரபமிருநததுண்டா ? இலலையே! இரணியனுடைய துன்மார்க்கததைக்கண்டு நரசிம்ஹம வநததுபோல்,நரசிம்ஹத்தின் கொடுமையை அறிநதே சரபம ஆவிர்ப்பவித்ததெனவறிக.

இரணியனைவதைத்து, அவனுடைய இரத்தத்தைப் பானம்பண்ணி, மயவெறியால் மயக்கெய்திக் தேவர்களையெல்லாம உபத்திரவப்படுத்தத் தொடங்குகையில் அவருக்கு அம்மயக்கத்தை யொழித்துத் தேவர்களுக்கு உபகரித்தற் பொருட்டே சிவன் சரபாகிருதியாய் வெளிப்பட்டாரென்பது மேற்போந்த வாக்கியத்துவயங்களில "நிருஸிஹ்மம் லோகஹந்தாரம்" எனவும, "ஸ்வாபராதத:" எனவும வந்தபிரயோகங்களால் கண்டறிந்துகொள்க.

இவ்வுண்மைகளை யறியாமல் சரபத்தை விஷ்ணு அழித்தாரென்றும், அப்போது உமாதேவியார் பதிபிக்ஷை கேட்டாரென்றும், அதனால் மறுபடியும சிவனையுயிர்ப்பித்துக் கொடுத்தாரென்றும் பிதற்றித்திரியும் பேடிவாசகங்கள் சபேடிகை செய்யப்பட்டமையால், அந்தவிஷ்ணுவினுடைய கௌரவத்தைக் கமலாலயம என்னும க்ஷேத்திரத்திற்சென்று விசாரித்து மகிழ்வாராக.

விஷ்ணுவானவர் ஓர்காலத்தில், தனதுகையில் வில்லொன்று தாங்கிக்கொண்டு, அதை வலதுகாற்பெருவிரலானும், மோவாய்க்கட்டையானும பற்றி நிற்கையில், அதிற்பூட்டியிருந்த நாரியைத் தனது விரோதிகள் செல்லுருவாய்வந்து அறுத்துவிட்டமையால், உடனே நிமிர்ந்த வில்லினுடைய வேகத்தால் தன்னுடையதலை யறுபட்டுத் திருக்கண்ணமங்கை யென்னும பதியில வீழ்ந்தகாரணத்தால், இறந்த தன்னுடைய பதியாகிய விஷ்ணுவை யுயிர்ப்பித்துக்கொள்ள வேண்டித் திருவாரூரின்கண், கமலையென்னும பேரையுடைய விஷ்ணுபத்னி தவங்கிடந்த வுண்மையை அந்தத்தலம் இன்றும சாட்சிகூறிக் கொண்டிருக்கும். கமலையிருந்து பூசித்த ஆலயம் கமலாலயம் என்பது வெளிப்படை. (நாகமிசைநடித்தவருக் குயிர்வேண்டித்திருதவஞ் செய்களினகோயில், சேகுமனத்தவராகுமருவாரூர் தனையெரித்தார்திருவாரூரே)என்பதனானுங்காண்க. இதனால், பதிபிக்ஷை, தாலிபிக்ஷை முதலியனபெற்றுப் பிழைத்தவர்கள் இலட்சுமி,சரஸ்வதிமுதலிய தெய்வப்பெண்களேயன்றி உலகமாதாவாய் விளங்கும் உமாதேவியார்மாட்டு இத்திறத்து ஆபாசங்களை மனத்தால் நினைப்பதும் அபராதத்துக்கிடமாகி நிரயத்துன்பத்தில்வீழ்த்து மென்பதுசித்தம். (ஒதவிடமுண்டு பயந்திறத்தாமரைமேற், கோதையர்க்குத் தாலிகொடுத்தவரார்) என்பது முதலிய வாக்கியங்களைச் சிந்தித்துப் பிழைப்பாராக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும.

இனித்திரிவிக்கிரமனுடைய பாதநிஸ்ருதமாகிய ஜலம சிவனால் தரிக்கப்பட்ட தில்லையென்பதும, அவரால தரிக்கப்பட்ட கங்கை இதுவென்பதும், அதற்குக்காரணம இன்னதென்பதும தெளிவு பெறக் கூறுகிறபாம.

கங்காதாரணப்பிரக்யானம்.

(கஙகோற்பத்திகூறியது)

வாமனபுராணம (ருரு) வது, அத்தியாயத்தில், "ச்வேதாங்கீ பத்மபத்ராக்ஷீ நீலகுஞ்சித மூர்த்தஜா, ச்வேதமால் யாம்பரதரா குடிலா நாம சாபரா" என்கிற வாக்கியத்தால் வெண்மையாகிய நிறமுடையவளும, தாமரையைப்போல கண்களையுடையவளும், நீலநிறத்தோடு சுருண்டு விளங்குங் கூந்தலையுடையவளும், வெண்மையாகிய மாலையும, வஸ்திரமுமுடையவளும, குடிலையென்னும் பேருடையவளும் என்று உமைக்குச் சியேஷ்டையான ஹிமவானுடைய பெண்ணைப் பிரஸ்தாபித்து, "திவாகரைச்ச ருத்ரைச்ச வஸுபிச்ச தபஸ்விநீ, குடிலா ப்ரஹ்மலோகந்து நீதா சகிகரப்ரபா, அதோசுர்த் தேவதாஸ் ஸர்வா: கிம் த்வியம் ஜநயிஷ்யதி, புத்ரம் தாரகஹந்தாரம் ப்ரஹ்மந் வ்யாக்யாது மர்ஹஸி, தத்ரோப்ரவீத் ஸுரபதிம் நேயம்சக்தா தபஸ்விநீ, சார்வம் தாரயதும்தேஜோ வராகீ முச்யதாமியம், ததத்ஸுகுடிலா க்ருத்தா ப்ரஹ்மணம் ப்ராஹநாரத:, ததாயிஷ்யேதி பகவந் யதாசார்வம் சுதுர்த்தரம், தாரயிஷ்யாம் யஹம்தேஜ: ததைவ ச்ருணுஸதம, தபஸாஹம்ஸுதப்தேந ஸமாராத்ய ஜநார்த்தநம், யதாஹரஸ்ய தத்வீர்யம் பாரயிஷ்யே பிதாமஹா, ததாதேவகரிஷ்யாமி ஸதயம்ஸதயம் மயோதிதம், தத: பிதாமஹ: க்ருதத குடிலாமதிதாருணும், பகவாநாதி சதப்ரஹ்ம ஸர்வேசஸ் ஸமஹாமுநே, யதவாமதவஜநே பாபே நஸ்திதம் குடிலேதவயா, தஸ்மாங்பசசாப நிரததக்தா த்வமதயாபோபவிஷ்யஸி, இதயேவம் ப்ரஹ்மணுசப்தா ஹிமவததுஹிதாமுநே, ஆபோமயீ ப்ரஹ்மலோகம் ப்லாவயாமாஸவேகிநீ, தாமுததித ஜலாம்தருஷ்ட்வா பபந்த ப்ரபிதாமஹ:, ருக்ஸாமாதர்வயஜுாப்பி: வாங்மயைர்ப்பந்தனைத்ருடம், ஸாபஸததா ஸம்ஸ்திதாம்பரஹ்மந் ததைவகிரிகந்யகா, ஆபோமயீ ப்லாவயந்தி ப்ரஹ்மணோ விமலாஜடா:" என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் அந்தக் குடிலையென்கிற பெண்ணைத் துவாதசாதித்தியா

ஏகாதசருத்ரா, அஷ்டவசுக்கள் முதலாகிய தேவகணங்களெல்லா மவந்து பிரஹ்மலோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார்களென்றும், அங்கேயுள்ள தேவர்க்களெல்லாம பிரமஹாவை நோக்கித் தாரகாரியாகிய குமாரஸ்வாமியை யுண்டுபண்ணப்போகிறவள் இவளதானோவென்று கேட்டகாலையில, பிரமஹா தேவர்களைநோக்கிச் சிவனுடைய உக்கிர தேஜஸைத்தரிக்க இவளாலமுடியாது, இவளை விட்டுவிடுங்கோளென்று கூறினாரென்றும, அதன்மேல குடிலையென்பவள் கோபத்தையடைந்து பிரமஹாவைநோக்கிச சிவனுடைய உக்கிரமான வீரியத்தைத தாங்குமபடியான சக்தியை நான் விஷ்ணுவைநோக்கித் தவஞ்செய்து பெறுகிறேன் இதோபாரென்று கூறுதலும, பிரஹ்மதேவர்கோபித்து நீயெனவார்த்தையைக் கடந்தாயாகலின் ஜலரூபமாகக் கடவையென்று சபித்தாரென்றும, அப்படியே சாபக்கிரஸ்தையாய்ச் சலரூபத்தையடைந்த குடிலையானவள் உக்கிரவேகத்தோடு பிரமஹமலோக முழுதும ஆவரித்தகாலையில், ருக்கெஜுஸ்ஸாமாதாவணங்களாகிய மந்திரங்களால அதிக்கிரமியாதவண்ணங் கட்டிவைத்தாரென்றும், கட்டப்பட்ட குடிலையானவள் பிரம்ஹாவினுடைய நின்மலமாகிய ஜடைகளில பாய்ந்துகொண்டிருந்தாளென்றும் விஸ்தரித்துக கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படியே, இராமாயணம் (பாலகாண்டம) "ஏதேவை சைலராஜஸ்ய ஸுதே லோக நமஸ்க்ருதே, கங்கா ச ஸரிதாம் ச்ரேஷ்டா வுமாதேவீச ராகவ" என்கிற வாக்கியத்தால் ஹிமவானுக்கு லோகபூஜையைகளாகிய பெண்களிருவ ருண்டென்றும், அவாகள கங்கையும உமையுமென்று சொல்லப்படுவார்களென்றும் பெறப்பட்டதை நோக்குங்கால் உமாஜ்யேஷ்டையான குடிலாபதஸ்தானத்தில் கங்காபதமிருப்பதால் குடிலையே கங்கையென்பது நிர்ப்பாதிதமாய்ப் பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மைதோன்ற "அதஜ்யேஷ்டாம் சுராஸ்ஸர்வே தேவதார்த்த சிகீர்ஷயா, சைலேந்த்ரம் வரயாமாஸுர் கங்காம் த்ரிபதகாம் நதீம், ததௌ தர்மேண ஹிமவாந் தநயாம் லோகபாவநீம், ஸ்வச்சந்த பதகாம் கங்காம் த்ரைலோக்ய ஹிதகாம்யயா, ப்ரதிக்ருஹ்ய ததோதேவாஸ் த்ரைலோக்ய ஹிதகாரிணః, கங்காமாதாயவைகச்சந் க்ருதார்த்தேநாந்தராத்மநா" என்னும் வாமனபுராணவசனத்தால் சகலதேவர்களும் தேவகாரியங்களைச் செய்யவேண்டிய விச்சையினால் ஹிமவானைநோக்கிச் ஜியேஷ்டபுத்திரியான மூன்று பிரிவோடுங்கூடிய கங்கையை வரித்தார்களென்றும், ஹிமவானும் சந்துஷ்டனாய் மூவுலகிற்கு மிதத்

ணைதச் செய்யவேண்டிய வெண்ணதகோடு லோகபரிசுத்திகரமான தன்னுடைய பெண்ணைக் கொடுததானென்றும், பின்புதேவாகள் கங்கையை யழைத்துக்கொண்டு சபலமான மனசோடு போனாகளெ ன்றுங கூறப்பட்டிருககின்றது இப்படி ஐககண்டமாய் இராமாய ணமுமம், வாமனபுராணமுங கூறுமுண்மையால அவற்றில பேதமின் மைவெளிப்பட்டது. அன்றியும, "தேவதார்ததசிகீரஷயா" என்றும், "வரயாமாஸ-ஃ" எனறும "தாமேணு" எனறும வநதபிரயோகஙக ளால தாரகவதாதிரூபமான தேவகாரியததைச செயயுமபொருட்டு க் குமாரசுவாமி யவதரிககவேண்டுமெனனும விருபபததால "தவே மாம் கங்யாம் சிவஸ்ய தர்மப்ரஜாாத்தம் வ்ருணீமஹே" என்கிற தியா யபபடிச சிவபதனியாய கனனியாவரணப பிரகாரததால வரிததார்க ளென்றும, ஹிமவானும் அபபடியே கனனிகாதானதாமமாய்க கொ டுததானென்றும், ஆததமவெளிபபடடது. மேல (திரிபதகாம்நதீம) என்றுவநத பிரயோகததால மூன்றுபிரிவோடுங கூடிய நதியென்றுகூ றியது பினனரடையபபோகிற கதியை நோககியேயனறிப பழமை பாராட்டியன்றென்க "பகவந் ச்ரோதுமிச்சாமி கங்காம் த்ரிபதகாம் நதீம், த்ரைலோக்ய ப்ரதமாக்ரம்ய கதாநதநதீபதிம்" எனறு கூறிய இ ராமவாக்கியததால் மூன்று பிரிவையடைநத கஙகையின வரலா ற்றையும், அது சமுததிரகாமினியான வுணமையையுங கேடக அபேட்சிக்கின்றேன் என்று வெளிபபடடது. "சைலேந்த்ரோ ஹி மவாந்நாம தாதுநாமாகரோமஹாந், தஸ்யகந்யாத்வயம் ராம ரூபேண ப்ரதிமம்புவீத்" என்றுகூறிய விசுவாமித்திர வசனததால ஹிமவா னென்கிற சைலராஜனுக்கு ரூபத்தா லொபபறற விரண்டுகன்னிகை களுண்டென்று பெறபபட்டது. மேலிரணடு வாககியஙகளாலும், (திரிபதகாம்நதீம) என்றும (ரூபேணபரதிமம்புவீத) என்றும வநதபிர யோகங்களால வாமனபுராணபததிமே மூன்றுபிரிவோடுங் கூடிய நதீரூபப்பிராப்தியும், அதிக சௌநதரியசாலியா யிருபபதனல் சிவ வீரியத்தைத் தாங்குதற்கு யோக்யமான சகதியு முடையவ ளெனப தாய்க் கன்யாரூபமாய்ப் பிரம்ஹலோகத்தை யடைவிககப்பட்டா ளென்கிற அர்ததம கிரகிக்கப்படடது. மூனறுபிரிவாவது, ஒன்றுபிர ம்ஹலோகததில் நதீரூபப்பிராப்தியும், ஒனறு பகீரதபபிரீதயர்த்தமா ய்ப்பூமியிலவநததும, மற்றொன்று பாதலத்திற பிரவேசித்ததும் ஆ க நிச்சயமென்க, ஆயின, பிரம்ஹலோகத்தில சலரூபத்தையடைநத து கூறாமல் விட்டதென்னேயெனின், அது ஸ்ரீராமனால கேட்கபபடா மையால் விடப்பட்டதாயினும் இடம வந்துழியெலலாஞ சூசிககப ப

டடேயிருக்கின்றது. குமாரஸ்வாமி அவதாரத்தை விரும்பிப் பிரம்ஹதேவரை யடைந்த தேவர்களைநோக்கி "இயமாகாசகங்காய ஸ்யாம் புத்ரம்ஹுதாசந:, ஜநயிஷ்யந்தி தேவாநாம் ஸேநாபதிமரிந்தமம், ஜ்யேஷ்டா சைலேந்த்ர துஹிதா ஜநயிஷ்யந்திதேசுதம், உமாயாஸ் தத்பஹுமதம் பவிஷ்யதி நஸம்சய:" என்றுகூறிய பிரம்ஹவாக்கியத்தால் இந்த ஆகாசகங்கையினிடத்தில் தேவஸேனாதிபதியை அக்கினிபகவானுண்டுபண்ணப் போகிறானென்றும், ஹிமவானுடைய ஜியேஷ்டபுத்திரியால் அந்தப்புத்திரனுண்டானது உமாதேவியாருக்குஞ் சம்மதமாகப் போகிறதென்றும் பெறப்பட்டதில் "இயமாகாசகங்கா" என்று பிரம்ஹலோகஸாந்நித்யம் கங்கைக்குக் கூறப்பட்டது. அன்றியும், "இயம் ஹைமவதீ கங்கா ஜயேஷ்டா ஹிமவதஸ்ஸுதா" என்று பகீரதனைநோக்கிப் பிரம்ஹதேவர் கூறியவசனத்தால் இவள் ஹிமவானுடைய ஜியேஷ்டபுத்திரியாகிய கங்கையென்று வெளிப்பட்டதனாலும் இவள் என்னுஞ்சாமீப்யம் சித்தித்ததெனக. பிரம்ஹலோகத்தினின்றுங் கூடவந்ததாகவே பின்னு மேராளமாய்க் கூறப்பட்டிருத்தலால் பிரம்ஹலோகத்திலேயே நதீரூபப்பிராப்தி சித்தித்ததென்பது இராமாயணத்தாலும் வெளிப்பட்டது.

இதுகாறுங் கூறிவந்த நியாயங்களால் கங்கை ஹிமவானுடைய ஜியேஷ்டபுத்திரியாய் மேனையென்னுந் தாய்வயிற்றுதித்தவளென்றும், உமையாகிய சகோதரியைப் பெற்றுக் குடிலாநாமத்தோடு வளர்ந்தவளென்றும், தேவர்களால் பிரம்ஹலோகத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு அங்கே பிரம்ஹசாபத்தினால் நதீரூபப்பிராப்தியடைந்தவளென்றும், அக்னியினால் பானம்பண்ணப்பட்ட சிவவீரியத்தைத்தரித்துக் குமாரஸ்வாமியை யுண்டுபண்ணினவளென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

கங்கைபூமியில் வந்ததுமதனைச்
சங்கரர்சடையிற் றரித்ததுமுரைத்தது.

"கரிஷ்யாமி மஹாபாக வசஸ்தேநாத்ரஸம்சய:, வேகஸ்துமமதுர்த்தார்யம் பதந்த்யா ககநாச்யுதம், நக்ஷமஸ்த்ரிஷுலோகேஷு கச்சித்தாரயிதும்ந்ருபா, அநந்யவிபுதச்ரேஷ்டாந் நீலகண்டாந்மஹேச்வராத்" என்னும் பாரதவசனத்தால் பூஜ்யனாகிய பகீரதனே! உன்சொற்படியே நான் செய்கிறேன். சந்தேகம் வேண்டாம், ஆகாசத்திலே நின்றும் விழாநின்ற வெனதுவேகத்தைத் தரிப்பதற்குச் சர்வதேவச்சி

ரேஷ்டப்பிரபுவாகிய சிவபெருமானன்றித் திரிலோகத்திலும வேறெவனுஞ் சக்தனன்றா என்று கஙகைகூறியதாக வெளிப்பட்டது. இதனால பகீரதன் பூமியில் ஒருமபடித தவங்கிடந்து கஙகையை வேண்டினனென்றும, அப்படியே வரவிசைநதும தனனைபபூமியில் நின்று தாஙகுஞ சகதியுடையா ரொருவரு மிலலாமைகண்டு சிவபெருமானொருவரே அது செயயவலலவரெனறு கஙகை கூறினளென்றும் பெறபபடடது.

இன்னும், "கோப்திாரயிதும் வேகம் பதந்த்யாமே மஹீதலே, நசேத்பூமிதலம் பிதவா ருபயாஸ்யே ரஸாதலம்" எனகிறவசனத்தால் பூமியில் விழாநினற என்னுடைய வேகததை எவன் தரிபபானென்றும,என்னைததரிககாவிடில் நான பூமியைப பிளநதுகொணடு பாதலத்தைச் சேருவேனெனறுங் கஙகை கூறினதாக வெளிப்பட்டது இநதவாக்கியததால பகீரதனைநோககி இநதவுலகததில் என்னைததாங்குவா ரொருவருமிலலையெனறது பதியாகிய சிவனை நீககிக கொள்ளப்பட்டது. இதறகுப பிரதயுததரம,ஷிபாகவதம,பகீரதவசனம் "தாரயேத பவதீவேகம் ருதரஸ்வாதமா சரீரிணும், யஸ்மிந்நோதமிதம் ப்ரோதம் விச்வம் சாடீப,தந்துஷூ" என்னும வாககியததால அதயுக்ரமாகிய கங்கையைததரிபபது தேவாசுரமனுஷ்யாகளி லொருவராலும் சாத்தியமாகாமையை நோககிச சர்வஜகத்காரணரும, சமஸ்தசரீர அநதராத்மாவுமாகிய சிவபெருமான் உனதுவேகத்தைத தரிப்பாரென்று பெறபபட்டது. இதனால், மேல்வாக்கியததில கஙகைகூறியது ஜகத்காரணரும,அநதராதமாவு மாந்தனமை யொழிநத சேதனகோடிகளையென்றே யினிது வெளிபபட்டது.அன்றியும, "கங்காயாஃ பதநம்ராஜந் ப்ருதிவீநஸஹிஷ்யதே, தாமவைதாரயிதுமவீர நாங்யம்புச் யாமி சூலிநஃ" எனனும இராமாயணவசனத்தால் பகீரதனை நோக்கிக் கங்கையானது ஆகாசததிலே நின்றும் பூமியில்விழுந்தால் பூமிசகிக்கமாட்டாது. அதனைததரிப்பதற்குச் சூலபாணியாகிய சிவபெருமானைக் காட்டிலும வேறொருவரையும் நான் நினைக்கவிலலை யென்று பிரமஹதேவா கூறியதாக வெளிப்படடது. இதனால், கங்கை யெப்படிப பூமியில் வரபபோகிறதென்று ஏஙகித்தவங்கிடநத பகீரதனுக்குப் பிரம்ஹாவெளிபபட்டு அவனுககு அது அடையுமுபாயங் கற்பித்தருளினமை பெறப்பட்டது.

மேல்வாக்கியங்களால் கங்கை பூமியில்வருவதறகுப் பகீரதனே காரணமென்றும், அவன் வேண்டாக்கால் கங்கையினுடைய பிரஸ்

தாபம் பூமியிலொன்று மில்லையென்றும், அவன் வேண்டியபடி அவன் பொருட்டே கங்கை பூமியில் வரவிசைந்தும் அவளைத்தாங்குனரிலராகால் உலகத்தையழித்து பிலமுகத்திற் பாய்ந்து பெருங்கேடுசெய்வளென்பது தெரிந்து அவளையடக்கித் தரிப்பதற்கு ஆற்றலுடையவர் சிவபெருமானொருவரேயென்று பகீரதன் கண்டானென்றும் வெளியாகின்றது.

இனி, "தாரயிஷ்யே மஹாபாஹோ ககநாத் ப்ரச்யுதாம் சிவாம், திவ்யாம் தேவநதீம் புண்யாம் த்வத்க்ருதே ந்ருபஸத்தம" என்னும் பாரதவசனத்தால் பகீரதனை நோக்கி, நரேந்திரனே! ஆகாசத்திலேநின்றும் விழப்போகிற பரிசுத்தமானகங்கையை உன்பொருட்டு நான் தரிக்கின்றேனென்று சிவபெருமான் கூறினாராக வெளிப்பட்டது. இராமாயணத்தில்; "ததோ ஹைமவதீ ஜ்யேஷ்டா ஸர்வலோக நமஸ்க்ருதா, ததா ஸாதிமஹத்ரூபம் க்ருத்வா வேகஞ்ச துஸ்ஸஹம், ஆகாசாதபதத்ராம சிவேசிவசிரஸ்யுத" என்னும் வசனத்தால் சர்வலோகநமஸ்கிருதையும், ஜ்யேஷ்டையுமாகிய ஹிமவானுடைய புத்திரியானவள் பெருத்தரூபத்துடன் அதியுக்ரவேகமாய் ஆகாசத்திலேநின்றும் மங்களகரமான சிவபெருமானுடைய சிரசில் விழுந்தாளெனவும் "ஸாதஸ்மிந் பதிதாபுண்யா புண்யே ருத்ரஸ்ய மூர்த்தநி, ஹிமவத்ப்ரதிமேராம ஜடாமண்டலகஹ்வரே" என்னும் வசனத்தால் அந்தப்புண்ணியரூபியாகிய நதியானவள் இமாசலத்துக் கொப்பானதும், பாதலத்தைநிகர்ப்போல் ஜடாமண்டலத்தையுடையதுமாகிய ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியினுடைய சிரசில் விழுந்தாளெனவும், "கந்தர்வோரக யக்ஷாச்ச ஸமாஜிக்மூர்த்ததிருக்ஷவ:, தத:பபாத ககநாத் கங்கா ஹிமவதஸ் ஸுதா" என்னும் வசனத்தால் கந்தர்வர், யக்ஷர் முதலியவர்களெல்லாம் பார்க்கும்படி ஆகாசத்திலேநின்றும் சைலராஜசுதையாகிய கங்கை விழுந்தாளெனவும் பெறப்பட்டது. அன்றியும், "ஸமுத்ரசமஹாவர்த்தா மீநக்ராஹஸமாகுலாம், தாமதத்தார ஹரோராஜந் கங்காம் ககந மேகலாம்" என்னும்வசனத்தால் சுழிகளோடுங்கூடி மச்ச மகரங்களை வாரிக்கொண்டு ஆகாசத்திலேநின்றும் விழுந்த கங்கையைச் சிவபெருமான் தரித்தருளினாரென்றும், "ப்லாவநார்த்தம் நரச்ரேஷ்ட புண்யோ ஸலிலேநச, கங்காயாதாரணம் க்ருத்வா ஹரோ லோகநமஸ்க்ருத:" என்னும் வசனத்தால் சகராளைநனைத்துப் பரிசுத்தமாக்கும்பொருட்டுச் சர்வலோகவந்திதராகிய சிவபெருமான் கங்கையைத் தரித்தருளினாரென்றும் பெறப்பட்டது.

மேல்வாக்கியங்களால் பகீரதன் செய்ததவத்தைதமகிழ்நது சிவ பெருமான் வெளிப்பட்டு உன்வேண்டுகோளின்படிக் கங்கையையட க்கித் தரிக்கிறேனென்று வாக்குக்கொடுத்ததறகிசைய அதிவேகத்து டன் தன்னுடைய சிரசில்விழுநதகங்கையைத் தரித்தருளினுரென்று பெறப்பட்டது. அன்றியும, பகீரதன் கங்கையைப பூமியில்வரித்த காரணமும வெளிபபட்டது. எங்ஙனமெனின, சகரர்களைநனைத்துப் பரிசுத்தமாக்கும்பொருட்டு என்று வநதசம்பந்தததைப பரியாலோ சிப்பாம. இராமாயணம பாலகாண்டம "ஸதுக்கவச மாயந்ந" என் றற்றொடக்கத்து வசனங்களால அசமஞசனுடைய புததிரன அம் சுமானென்பவன் கபிலருடைய ஊஙகாரததினுல் பஸ்மராசியாய் வி ழுநதிருக்கும சகரபுததிரர்களைக்கண்டு துக்கிதது, அவாகளுக்கு உத் தரகிரியை செய்யவேண்டி ஜலததைத்தேடுகையில், ஜலம எஙகும லபிக்காமல் வருநதுகிறசமயத்தில், கருடபகவான் அஙகுவநது அம் சுமானே! இவாகளுடையவதம் லோகசம்மதமானதினுல் துக்கிக்கவே ண்டாம். கபிலருடைய கோபத்தினுல தகிககபபட்டாாகளாதலால இவர்களுக்கு லௌகிகமான உதககிரியை செய்யறபாலதன்று. இம வானுடைய ஜயேஷ்டபுததிரியான கஙகையைகொண்டுவந்து அந தக் கங்கையாலுதககிரியை செய்தால் பஸ்மராசியாய்க் கிடககுமிவாக ட்கு லோகபாவனியான கஙகை சொர்ககததைக கொடுபபாளென றுசொன்னதாகப் பெறபபட்டதன்றியும், "த்வாத்ரிம்சச்ச ஸஹஸ்ரா ணி" என்றற் றொடக்கத்துவசனங்களால அமசுமான் முபபத்திரா யிரம் வருடம் தவஞசெய்தும் இஷ்டசித்தியடையாமல காலமடைந் தபிறகு, திலீபனென்பவன் முபபதினுயிரம்வருடம் அரசாண்டு கங் கையைஅடையு முபாயமறியாமல் காலஙகழித்தானெனவும, பிற்கு ப கீரதன் முயன்று கங்கையைப பூமியில்வரித்துப பஸ்மராசியாய்க்கிட ந்த சகரர்களைக் கங்காசலத்தில மூழ்குவித்து அவர்கள் சொர்க்கத தையடையுமபடிச் செய்தானெனவும பெறபபட்டது

இதனுல், கஙகை பூமியில்வருங்காரணம், பகீரதன அவளைவரித்த தகாரணம, சிவன் அவளைபபரித்தகாரண முதலிய பகுபபியாவும ந ன்குவெளிபபட்டது. இதுநிற்க, சிவபெருமானுடைய சிரசிலவிழுந தகங்கையானவள என்னுடையவேகத்தினுல சஙகரனைத்தள்ளிககொ ண்டு பாதலததிற பிரவேசிக்கிறேனென்று சிநதித்தாளெனவும, அப போது சிவபெருமானதையறிந்து அவளைமறைக்க நினைததமாததிரத தில் கங்கை பூமிக்குவரும்படி மிகவும் பிரயாசததோடு யத்தனித்தும

ஜடாமண்டலத்தில் மோகத்தையடைந்து அவ்விடத்தினின்றும் வெ
ளிப்படக்கூடச் சக்தியில்லாமல் அங்கேயே அநேகவருடங்கள் சுற்
றிக்கொண்டிருந்தாளெனவும், அப்போது பகீரதன் அந்தக்கங்
கையைக்காணாமல் மறுபடியும் சிவனைநோக்கி உக்ரமான தவஞ்செய்
ததைமகிழ்ந்து சிவபெருமான் இமயமலையிலிருக்கும் பிந்துஸரஸ் என
னுமிடத்தில் கங்கையைவிட்டாரெனவும், அப்படி விடப்பட்டகங்
கை ஏழுநதிகளாகப்பிரிந்து ஹ்லாதினி, பாவனி, நளினி என்னும்பெ
யருடைய மூன்றுநதிகள் கிழக்குநோக்கியும், சக்ஷு, ஸீதை, ஸிந
து என்னும்பெயருடைய மூன்றுநதிகள் மேற்குநோக்கியும்போயி
னவாக, ஏழாவது பகீரதன் இரதத்தினைப்பின்தொடர்ந்து அவ
னுடன் கூடச்சென்றது எனவும் இராமாயணம், பாலகாண்டத்திறு
னே பெறப்பட்டது. இன்னும் இராமாயணம் பாலகாண்டம், "தச்ச
ங்கர சிரோப்ரஷ்டம் பூமிதலேபுந:, வ்யரோசத தத்ராதோயம்
நிர்மலம் கதகல்மஷம், தத்ரதேவர்ஷி கந்தர்வா வஸுதா தலவாஸிந:,
பவாங்க பதிதம்தோயம் பவித்ரமிதி பஸ்ப்ருசு:" என்றமொழிக்கரு
த்துவசனங்களால் சங்கரருடைய சிரசினின்றும் பூமியில் விழுந்த அ
ந்தக்கங்காசலம் பாபமற்றதாய் நிர்மலமாய்ப் பிரகாசித்தது. அந்த
ஜலத்தில் தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலானவர்களும் பூமியிலுள்ள
வர்களும் பவாங்கத்தினின்றும் விழுந்தது ஆகையால் பரிசுத்தமெ
ன்று ஸ்நானம்செய்தார்கள் எனவும், சாபத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தினின்
றும் பூமியில் நழுவிவிழுந்தவர்களும் அந்த ஜலத்தில் ஸ்நானம்பண்
ணிச் சாபத்தினின்று விடப்பட்டவர்களாய்ப் பாபத்தையுதறிவிட்டு
மறுபடியும் தங்களுடைய லோகங்களையடைந்தார்களெனவும், சட
[illegible]லாநும் அ[illegible]ஸ்நானம்பண்ணிச் சோகரஹிதயாகிச் சந்தோ
[illegible] எனவும் பெறப்பட்டது. (தெலுங்கிரைத்தீ
[illegible]குசாகதேசப்ரகியுகாய) [illegible]றபடிய பகீர
[illegible] பாட்டன்மார் உத்தரக்கிரியையின் பொருட்
டு[illegible] பரிசுத்தத்தைப்பெறும்படி பூமியிலிருந்த க
[illegible]ய பகீரதனுக்கேயன்றி வேறிடங்களிலும் சி
த்[illegible] இமட்டேயன்றி, பாரதம் ஆரணியபர்வத்தில்,
ம[illegible] அகஸ்தியமுனிவரால் பானம்பண்ணப்பட்டும்,
லோகபரிசுத்திகரமானதால் சகலலோகோபகாரியாகவுமுள்ள சமுத்
திரத்தைப் பூரிக்கும்உபாயத்தைக் கேட்கும்படி வந்ததேவர்க்களைநோ
க்கி பகீரதன் தனதுபிதாமக உத்தாரணத்தின்பொருட்டு கங்கை
யைக்கொண்டுவரப்போகிறான். அதனால் சமுத்திரம்பூர்த்தியாகப்போ

கிறது. அதனால் நீங்கியதாபத்தை யடையக்கடவீர்களாக வென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தவிசாரத்தால் சிவபெருமான் கங்கையைத்தரித்தருளினது பகீரதபிதாமகனுடைய உத்தாரணமாத்திரமேயன்றிக் கங்கையின் வேகத்தால் பூமிபிளந்து அழியாதவண்ணம் பரிகாரமாக லோகசமரக்ஷணார்த்தமாகவும், அகஸ்தியபகவானால் பானம்பண்ணப்பட்ட சமுத்திரத்தைப் பூரிக்குமபொருட்டுமென்னு முண்மை வெளியாகின்றது.

இங்ஙனமாக, விஷ்ணுபாதத்தினின்றும் அதுபெருகிய பாவனத்தைக்கருதிச் சிவன்தரித்தாரென்று கூறுந்துர்வாதத்தை நிரசிப்பாம். காளகூடபக்ஷணமானது மதுரமென்று படசிக்கப்படாமல் லோகசமரக்ஷணார்த்தமாகப் பகவானாகிய சங்கரனால் எப்படிப்பட்சிக்கப்பட்டதோ அப்படியே கங்காதாரணமும் அவரால் செய்யப்பட்டதென்பது சத்தியம். பாகவதத்தில், “தருக்ரவேகம் திசிதிச்விபர்யதோ, விஸர்ப்பதுத்ஸாப்பத ஸஹ்யவீர்யஃ, பீதாஃப்ரஜாஃ த்ருதபுராங்க ஸேச்வராஃ, அரக்ஷமாணாச் சரணம்ஸதாசிவம்” என்னும் வசனத்தால் திக்குகளிலும் ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் பரவிச சகிக்கக்கூடாத வீரியத்தையுடைய காளகூடத்தி னுக்கிரவேகத்தைக்கண்டு பயந்தவர்களாகி யொருவராலுங் காப்பாற்றப்படாதவர்களாய்த் தங்கள் பிரபுக்களுடைய பிரஜைகள் பரமசிவனைச் சரணமாக அடைந்தார்கள் எனவும், “நதேகிரித்ராகில லோகபால, விரிஞ்ச வைகுண்ட ஸுரேந்த்ரகம்யம், ஜ்யோதிஃபரம் யத்ரரஜஸ்தமச்ச, ஸத்வம்நயத்ப்ரஹ்ம நிரஸ்தபேதம்” என்னும் வசனத்தால், ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக்பாலகாள், பிரமஹா, விஷ்ணு, இந்திரன் இவர்களாலும் அடையக்கூடாதது. சத்வரஜஸ்தமோ குணரகிதமாகவும், பேதரகிதமாகவுமுள்ளது எனவும் பெறப்பட்டது. பினவசனத்தில் குணவிசேஷங்களாகிய உபாதியோடுகூடிய பிரமஹ விஷ்ணுருத்ர பேதரகிதமென்பதும், இவர்களுடைய சமஷ்டிரூபமான பரமசிவாத்மகமென்பதும நிரஸ்தபேதம என்பதால் பெறப்பட்டது. இப்படிப்பாகவதத்திற் கூறப்படுமுண்மையால், அநுக்கிரகார்த்தமாகவே காளகூடபக்ஷணம் வெளிப்பட்டதுபோல கங்காதாரணமும் அநந்யசாத்தியமாகாமையால், மேலிடங்களில காட்டிய பாகவத பாரத ராமாயணப் பிரமாணங்களாலும அநுக்கிரகார்த்தமென்றே கொள்ளப்பட்டது.

ஆயின், அப்பாஞ்சராததிரப் பேயர் விஷ்ணுபாதநிஸ்ருத ஜல மே சிவன்தரித்தா ரென்பதற்கு ஏதாவது பிரமாணமுண்டோ வெ ன்பதைப பரியாலோசிபபாம.

விஷ்ணுவினபாதகஙகையைசில
கண்டர்தரிததிலரென்றுகடிந்தது.

பாகவதம் முதல் ஸ்கநதத்தில், பதினெட்டாவது அத்தியாய த்தில், "அதாபி யத்பாதநகாவ ஸ்ருஷ்டம், ஜகத்விரிஞ்சோப ஹ்ருதார் ஹணாம்ப:, ஸேசம்புநாத் யங்யதலோமுகுந்தாத், கோநாமலோகே பக வத்பதார்த்த:" என்னும வசனத்தைக்கூறி, இதற்கு அவர் கூறும் பொருளோவெனின, யாதொருவருடைய பாதநகத்திலிருந்து பிர ம்ஹாவினுல விடபபட்டதாயுள்ள பூஜாதீர்த்தமானது ஈசுவரனுட ன் ஜகததைப் பரிசுத்தம் பண்ணிற்று, அதனுல பகவான் என்கிற பததத்துக்கு அர்த்தமாக வுலகத்தில் யாரைச் சொல்லலாம் என்பதே யாம. இதில ஈசனென்பது சிவன் என்று அவர்கருதும பொருளா ம் இங்ஙனங்கொள்வது பிசகென்பதை நிரூபிப்பாம். உலகத்துக்கு ப்பதியாய் விளங்கும் பிரம்ஹாவுக்கு அதிகமாகிய ஞானமும், வை ராக்யமும், ஐசுவரியமும, தர்மமும் ஸ்வபாவசித்தமென்று ஹைர ண்யகர்ப்பமுதலிய ஆகமங்களிலும, இன்னுஞ்சில புராணங்களிலுங் கூறப்பட்டமையால, உலகத்துக்குப் பதியென்னும் பொருளைத்தரு ம் ஈசனென்னும பிரயோகம் ஆண்டுப் பிரம்ஹதேவரை நோக்கியே கூறியதெனவறிக. ஆகவே, ஈசனுகிய பிரம்ஹாவுடன் கூடியிருக்கி றஜகத்தைப் பரிசுததம்பண்ணிற்று என்றுசொல்லுதலமையும். அந் தவசனத்தில் திரிவிக்கிரம விஷ்ணுசரணஸ்ருத கங்கையை ஈசுவர ன்தரித்தானென்று அர்த்தம் வராமையாலும், அப்படி யிதரபுரா ணங்களிலும பிரமாணமில்லாமையாலும், அன்னோர் விரிக்கும் அர் த்தம் அநர்த்தமேயாம் ஈசனென்னும்பதம் சிவனையேபற்றும் ரூடி யால் அது பிரமனிடம் ஏறுவது பொருந்தாதெனின், அப்போது விஷ்ணுவுக்கும் அவ்வீசபதம் ரூடியால் செல்லாதாக, அவ்வீசத்வ முதலிய ஷட்குணநிறைவால் சமர்த்திக்கத்தக்க பகவச்சப்தம் அவ் விஷ்ணுவுக்கு நிலைப்பது எங்ஙனங்கூடும் ? ஈசத்வத்தைச் சிவனுக் குரூடியாக்கினமையால், அதையிழந்தவராகிய விஷ்ணுவுக்குப் பக வானென்கிறபேரும் இரவன்மாத்திரமாகவே யேர்ப்பட்டொழிந்த து. பிள்ளைவரங்கேட்கப்போய்ப் புருஷனையிழந்தவளொத்துப் பக

வலட்சணம் நாட்டமுயன்று ஈசலட்சண மிழந்தவராயினர். ஈசனல்லாமையால் பகவானல்லாமையும், பகவானல்லாமையால் ஈசனல்லாமையுமாகிய தன்மை வெளிப்படலால், ஒன்றிலொன்று விரோதித்து அன்றோ கூற்றுமுற்றும் பிழைபட் டொழிந்தமைகாண்க. உண்மையில், ஈசனென்பது சிவனுக்கே ரூடியாகிப் பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு யௌகிகமாத்திரமாய் வருதல் வழக்காதலேகெகிப பிரமனை யாண்டீசனென்று கூறியதாம். அப்படியே விஷ்ணுவையும் பகவானென்ற தெனவறிக. இதனால், ஈசபதரூடியைப் பெற்றசிவனுக்கே பகவானென்பதும ரூடியால சித்தித்தமைகாண்க.

இனி, ஈசனென்பது விஷ்ணுவுக்கே ரூடியெனவும், அதனால், அவ்வீசத்வாதி ஷட்குணங்களைபபெற்று விளஙகுமவரே பகவான் என்று வெளிப்படுவரெனவும் அவர்கூறுவரேல், அதையுஞ்சற்றே பரியாலோசிப்பாம. இபபடிக் கூறவருஙகால், சிவனுககே ஈசபதம் ரூடியென்பதொழிநது சிவனைப்போலவே பிரமனும அதையௌகிகமாய்ப்பெற்று விளங்கினமை வெளிபபடலால், ஈசனோடுகூடிய பிரபஞ்சம் என்பது பிரமனோடுகூடிய பிரபஞ்சம எனறு யாமகூறியது நிர்ப்பாதிதமாய்ப பெறபபட்டது அப்போது ஈசதவம சிவனுக்குக் கௌணமாதல் எமது சம்மதமோவெனின், அன்றும் யாம்கூறுவது ஈசத்வம் சிவனுக்கே ரூடியெனவும, விஷ்ணுவுக்கும, பிரமனுக்குங் கௌணமெனவும் அமையும். அபபடியே, அவர்கூறுவது ஈசத்வம் விஷ்ணுவுக்கே ரூடியெனவும், சிவனுக்கும் பிரமனுக்குங் கௌணமெனவும் அமையும். இருவர்கொள்கையாலும் பிரமனுக்கு ஈசத்வம் சம்பவித்தமை கௌணமாத்திரமாவாவது அங்கிகரிக்கப்பட்டமையால், மேல்சுலோகத்திற்போந்த ஈசசப்தப பிரயோசனம் பிரமஹூரவினிடம் சமர்த்திப்பதிலுண்டாகிய பாதகம் விட்டொழிந்தது. பகவச்சப்த நிரூபணம் யாம்பின்செய்யப்போவதில் விஷ்ணுவுக்குண்டாகிய ஈசத்வலட்சணம் வெட்டவெளியாகுமாகையால, ஆண்டு கண்டுணர்ந்தடங்குக. இங்கேவிரிக்கிற் பெருகும்.

இன்னும், மைத்திரேயோபநிஷத்தில் பிரம்ஹத்தினுடைய ராஜசாம்சம் பிரஹ்மாவெனவும், சாத்விகாம்சம் விஷ்ணுவெனவும, தாமசாம்சம் ருத்ரனெனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியே விஷ்ணுபுராணத்தில் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்கள் பிரம்ஹத்தினுடைய சக்திகளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப்பிரமாணங்களால் திரி

மூர்த்திகளுக்கு அதிக்கிரமித்த வேறுபொருளுண்டென்று வெளிப்பட்டதன்றியும், தேவேந்திரன் முதலான சமஸ்தமானபேரும் அதினுடைய சக்திகளென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது. அவர்களில், பிரதான சத்திகள் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ராகளென்றும், சர்வேசுவரராயும், சாவஞ்ஞராயும், அநாதியாயும், பரமாத்மாவாயும், மஹேசுவரராயும், சூலபாணியாயும் விளங்குவதொன்று மந்தப்பிரமமெனவுங் கூர்மபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டமையுங் காண்க. அந்த விஷ்ணுவானவர் பிரமஹத்துக்கு அந்தரசக்தியா யிருக்கின்றவர் அநந்தரமென்றால், இரண்டாவது என்றொருபொருளோடது அதற்குக்கீழாயிருப்ப தொன்றொன்று ஆத்தகல்பனத்துக்கிடமாய்ப் பிரகாசியாநின்றது விஷ்ணுபுராணத்திலேதானே பிரமஹத்துக்கு ரூபமாகிய பரமசிவனிடத்தில் அந்தரசக்தியாயுள்ளவர் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படுகையால் பிரமஹத்தினுடைய அம்சமாகிய விஷ்ணுவின் பாதநிஸ்ருதசலத்தைப் பிரம்ஹமாகிய ஈசுவரன் றனக்குப் பரிசுத்தமுண்டாம் பொருட்டுத் தரித்துக்கொண்டாரெனபது கேவலம் அசங்கதமாய்முடிதலால், ஈசனென்கிறபதத்துக்குச் சிவனென்று ஆண்டுரைக்கும்பொருள் வியபிசாரதோஷத்தை யடைந்தொழிதல் கண்டு, பிரமஹாவோடே கூடியஜகத்தைப் பரிசுத்தம் பண்ணினாறு என்று பொருள்கொண்டு குணப்பட்டுய்வாராக.

மேல்விவகாரத்தில் திரிமூர்த்திகளை யதிக்கிரமித்த பரமபொருளொன்றுண்டென்று வெளிப்படினும், அந்தமூன்றுமூர்த்திகளில் உருத்திரர் தாமசராமசமுள்ளவரெனவும், விஷ்ணு சத்வாமச முள்ளவரெனவுங் கூறினமையால், விஷ்ணுவைக்காட்டினும் உருத்திரர்க்குபகாஷமுண்டாவது சைவாசாரவிருத்தமாமெனின், அதைப்பரிகரிப்பாம். சூதகீதையில், “அஸ்திருத்ரஸ்ய விப்ரேந்த்ரா அந்தஸ்ஸத்வம் பஹிஸ்தம:, விஷ்ணோரந்தஸ் தமஸ்ஸத்வம பஹிரஸ்தி ரஜோகுண:, அந்தர்ப்பஹிச்ச விப்ரேந்த்ரா அஸ்திதஸ்ய ப்ரஜாபதே:, ரஜஸாதமஸாக்ராந்தௌ ப்ரஹ்ம நாராயணௌகலு” எனனும வாக்கியத்தால் உருத்திரமூர்த்திக்கு அந்தஸ்ஸத்வமும, பஹிஸ்தமசும், விஷ்ணுவுக்கு அந்தஸ்தமசும், பஹிஸ்ஸத்வமும், பிரம்ஹதேவருக்கு அந்தர்ப்பஹிசுக ளிரண்டும ரஜசுமென்றும், பிரம்ஹநாராயணாகள ரஜஸ்தமசுகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவர்களென்றும பெறப்பட்டது. சிவதர்மோத்தரத்தில், “அந்தஸ் ஸத்வகுணோபேதோ புஹிஸ்தாமஸ ஸம்யுத:, சுத்தஸாத்விக இத்யுக்தச் சங்கரோ லோகசங்கர:, அந்தஸ்தா

மஸ ஸம்யுக்தோ பஹிஸ்ஸத்வ குணாந்விதஃ, சுத்ததாமஸ இத்யுக்த விஷ்ணுஸ்ஸாக்ஷாச்ரியப்பதிஃ" என்னும் வாக்கியத்தால் மேற்குறித்தையிற் பெறப்பட்டவாறே நிச்சயிக்கப்பட்டுச் சிவனைச் சுத்தசாத்விகனென்றும், விஷ்ணுவைச் சுத்ததாமசனென்றும் நிச்சயித்திருக்கின்றது. இந்தநியாயங்களால், விஷ்ணுவைச் சத்வாமிசமென்றும், உருத்திரரைத் தாமசாமிசமென்றும் மேற்கூறிய சாத்ருசம் வெளிப்பட்டமைகாணக.

சிவனுக்கு அந்தஸ்ஸத்வமும், விஷ்ணுவுக்கு அந்தஸ்தமசும் கூறிய தென்னையெனின், ஞானமோஹங்களுடையராதல்பற்றியென்க. இருவரும் ஞானமோஹங்களுடையவர்களென்பதை நடனமூர்த்தியாகிய சபேசனிடத்தும், சயனமூர்த்தியாகிய கோவிந்தராஜனிடத்துங் கண்டிணாக. சயனம் நித்திரையைப்பற்றிவந்த மோஹமென்பது சொல்லாமேயமையும். உள்ளத்தின்குணமே வெளித்தோன்றுகையால் சிவனுடையரூபம் சுவேதமும், விஷ்ணுவினுடையரூபம் நீலமுமாய் விளங்கியதுகாணக. ஆயின், இவர்களில் பாஹ்யகுணம் விஷ்ணுவுக்குச்சத்வமும், சிவனுக்குத்தமசுங்கூறிய தென்னையெனின், ஸ்திதிலயங்களைநோக்கியாம். சிவனுடைய சம்ஹாரம் ஆத்மாக்களினோய்பாறுமிடமாகையால் கேவலம் சத்வமேயாகி வியாவஹாரிக திருஷ்டியாதாமசம் போன்றுவிளங்கும். விஷ்ணுவினுடையரக்ஷகம் துக்கஹேதுவேயன்றிச் சுகோதயமாகாமையால் கேவலம் தமமேயாகி வியாவஹாரிக திருஷ்டியாசத்வம்போன்று விளங்கும். இவ்வுண்மையைச் சுஷுப்திஸ்வப்னங்களாற் கண்டறிவாராக. இந்தவிவகாரத்தால் குணமூர்த்திகளுண்மை வெளிப்பட்டதன்றிக் குணாதீதரும், துரீயஸ்வரூபருமாகிய பரசிவமூர்த்தியுண்மை வெளிப்பட்டதின்றாகையாம், அவ்வுண்மையைச் சற்றுவிசாரிப்பாம். பிரம்ஹோபநிஷத்தில் "அதாஸ்ய புருஷஸ்ய சத்வாரிஸ்தாநாநி பவந்தி ஹ்ருதயம் கண்டம் மூர்த்நா தத்ரசதுஷ்பாதம் ப்ரஹ்மவிபாதி ஜாகரிதேப்ரஹ்மா, ஸ்வப்நே விஷ்ணுஸ் ஸுஷுப்தௌ ருத்ரஸ் துரீயமக்ஷரமாதித்யோ விஷ்ணுச்சேச்வரச்சேதி" என்னும் வாக்கியத்தால் புருஷனுக்கு ஸ்தானங்கள் நான்கென்றும், அவை, நாபி, ஹ்ருதயம், கண்டம், சிரசு என்று வெளியாகிச் சாக்கிரத்தில் பிரமனும், ஸ்வப்நத்தில் விஷ்ணுவும், சுஷுப்தியில் உருத்திரனும், துரியத்தில் அக்ஷரசப்தவாச்யரும், சூரியமண்டலாந்தர்வர்த்தியும், வியாபகசைதன்யருமாகிய ஸ்ரீ பரசிவமூர்த்தியும் அதிதெய்வங்களாக விளங்குகின்றார்களென்று பெறப்பட்டது.

இதனால், நான்காவது தத்வம் வெளியாகி "நதத்ரதேவா ருஷயः பித்ராசதே" என்கிறவாக்கியத்தால் அந்தத்துரியதத்துவத்தில், தமெதிரிகதமான தேவர்களும், ரிஷிகளும், பிதிர்க்களும் ஈசர்களாகமாட்டார்களென்று பெறப்பட்டதனால் அந்யேசுவரத்வமும், "ஏகோதேவஸ் ஸர்வபூதேஷு கூட:" என்கிற வாக்கியத்தால் ஏகமாயுள்ள அந்தத்தவம் சமஸ்தபூதாவாச்சின்னமாயுள்ளதென்று பெறப்பட்டதனால் ஸர்வாந்தரியாமித்வமுனு சாதிக்கப்பட்டது. தாபநீயோபநிஷத்தில், "அகாரம் ப்ரஹ்மாணம் நாபௌ வுகாரம் விஷ்ணும் ஹ்ருதயே மகாரம் ருத்ரம் ப்ரூமத்யே" என்றற்றொடக்கத்தால் நாபிஹ்ருதயப்ரூமத்தியங்களில் அகாராதிமாத்திராத்திரய வாச்சியர்களான பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களுக்கு உபாசனாவிதானஞ் சொல்லியபின்னர் "ஓங்காரம் ஸர்வேச்வரம் த்வாதசாந்தே" என்று சமஷ்டிபபிரணவ வாச்யமாயும், த்வாதசாந்தோபாஸ்யமாயும், சர்வைசுவரியசாலியாயும், மாத்திரத்திரயாதீதமாயும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டு, "ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணி சேந்த்ரியைஸ் ஸஹ காரணம் காரணாநாந்து த்யேயஸ் ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நச் சம்புராகாசமத்யே" என்னும் அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரேந்திராதிகள் பிறப்பிக்கப் படுகிறார்களென்றும், அதனால் அவர்கள் ஜகத்காரணரல்லரென்றும், சர்வைசுவரிய சம்பன்னனும், சகலஜகதீசனும், அந்தரூபாசனாவிதிகளால் தியானிக்கப்படுபவனும், தஹராகாசமத்யகதனாகிய சம்புசப்தவாச்சியனுமாகிய பரமசிவனே ஜகத்காரணவஸ்துவென்று பெறப்பட்டதனால், மூன்றுதத்வங்களுக்கும் அதிக்கிரமித்தத்த்வம் சம்புசப்தரூடிவாசகத்தால் வெளிப்பட்டது. அந்தத்தத்வம், "உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும், த்ரிலோசநம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம், த்யாத்வா முநிர்க்கச்சதி பூதயோநிஸ், ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸः பரஸ்தாத்" என்கிற கைவல்யோபநிஷத் வாக்கியத்தால் உமாசஹாயத்வமும், பரமைசுவரியசாலித்வமும், பிரபுத்வமும், திரிலோசனத்வமும், நீலகண்டத்வமும், சமதமாத்யநந்த கல்யாணகுணசம்பந்நத்வமுமுடையதாகிச் சமஸ்த சாட்சியும், தமோதீதமுமாய் விளங்குமென்றும், அதனைத்தியானிப்பவர்க்குச் சம்சாரபந்தவிமுக்தியை யநுக்கிரகிப்பதென்றும் பெறப்பட்டதன்றியும், "ஸ்திரேபிரங்கைः புருரூபவுக்ரः" என்கிற ருக்வேத வாக்கியத்தால் அநசுவரமான அவயவங்களோடுகூடினதும், அநேக வடிவங்களுடையதுமென்று உக்கிரநாமவாசகத்தாற் பெறப்பட்டதனால், உமாசஹாய நீலகண்டத்வாதி ஸ்வரூபதிவ்யமங்கள விக்ரஹ

தேஜோநிதியாய் விளங்குவதுனாவது தத்வமாகிய துரியபதமென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், (அங்காவ்யயாத் யநந்த மாங்கல்யகுண கணமணிஜலதேः பரமசிவஸ்ய) என்று ஸ்ரீகண்டாசாரியமூர்த்திகள் அருளிச்செய்தவாக்கியத்தால் அங்காவ்யயங்களாகிய அநந்தகல்யாணகுணசமபந்நத்வமுடையவர் ஸ்ரீ சிவபெருமானென்று பெறப்பட்ட வுண்மையானுங்காண்க. இனனும், "தோலுந்துகிலுங்குழையுஞ்சுருடோடும், பால்வெள்ளைநீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ், சூலமுந்தொக்கவளையுமுடைத்தொன்மைக், கோலமேநோக்கிகுளிருந்தாதாயகோததும்பீ" என்று நம் பரமாசாரியமூர்த்திகளருளிய திருவாசகத்தும் அநாதிசித்தத்வம் வெளிப்பட்டது இவ்வுண்மை விசாரத்தாற் பெறப்பட்ட குணாதீதமாகி பரசிவமூர்த்தியையறியாது திரிமூர்த்தியந்தாப்பூதராகிய குணீபூதருத்ரரையே பரப்பிரம்ஹமென்று சைவர்கள் கொண்டிருப்பதாக மயங்குவார்கோ ளிரிந்தமைகாண்க சூதசமஹிதையில்,"உமார்த்தவிக்ரஹாசுத்தா த்ரிநேத்ராசந்த்ரசேகரா, நீலக்ரீவா பராநந்தா ப்ரமோதாதாண்டவப்ரியா, ப்ரஹ்மா விஷ்ணு மஹாதேவை ருபாஸ்யாகுணமூர்த்திபிः" என்னும் வாக்கியத்தால் உமார்த்தவிக்ரஹஸ்வரூபரும், திரிநேத்திரரும், சந்திரசூடரும், நீலகண்டரும், ஆநந்ததாண்டவமூர்த்தியுமாகிய பரமசிவம் குணமூர்த்திகளாகிய பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களால் உபாசிக்கப்படுகிறார் என்று பெறப்பட்டதன்றியும், "தேவாகோவறியாததேவதேவன் செழும்பொழில்கள்பயந்துகாத்தழிக்குமற்றை, மூவர்கோனாய்நின்ற முதல்வன்மூர்த்தி மூதாதைமாதாளும்பாகத்தெந்தை" என்று பெறப்பட்ட அருள்வாக்கியத்தையுஞ் சிந்திப்பாராக. இதனால், துரியதத்வம் நிராகாரமுடையதென்று கூறும் அரூபவாதிகள்கூற்றுங் கண்டிக்கப்பட்டது.

மேல்விவகாரத்தால், திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராகிய உருத்திரரைப் பிரமஹத்தினுடைய தாமசமென்று கூறிய அர்த்தம் வெளிப்பட்டதன்றியும், அவ்வுருத்திரரே சைவத்திற்பெறப்பட்ட பிரம்ஹமல்ல வென்பதும் ஏர்பட்டதாகையால், அநந்தகுணமூர்த்திகளில் ஒருவரும், அநந்தஸ்தமசுடையவருமாகிய விஷ்ணுவினுடைய பாதநிஸ்ருத ஜலத்தைக் குணாதீதரும், திரிமூர்த்திகளுக்கும் ஐஸ்வர்யஸ்தானீபூதருமாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரர் தமக்குப் பரிசுத்தமுண்டாம்பொருட்டுத் தரித்துக்கொண்டாரென்று கூறுந்துர்வாதம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இங்ஙனமிருக்க, குணாதீதராகிய ஸ்ரீ பரசிவப்பிரபுவுக்குக் குணமூர்த்திகள் அம்சமாதல் செல்லாதெனின், அதனை விசாரிப்பாம். திரிமூர்த்திகளும் மாயாசபளிதராகையாலன்றோ சத்திசபளிதனாகிய சிவனுக்கம்சபூதராதல் தவறும் எங்ஙனமெனின், சத்தியென்பது சூரியனில் வேறாகாத வொளியைப்போல் பரசிவனில் வேறாகாத தாதாத்மிய சம்பந்தமுடையதொன்றாம். மாயையென்பது சிற்சொரூபனாகிய சிவனில் வேறுபட்ட அசித்தாயிருப்பதொரு பொருளாம். ஆகவே, அசித்தாகிய மாயையில் சிவனுக்குத் திருமேனி கூறுதல் அடாது. அம்மாயாதேகம் வருதல் மலபத்தராயுள்ள பசுக்களுக்கேயென்று வேதசிவாகமங்கள் கூறுதலால், அம்மாயையைக் காரியப்படுத்தித் தநுகரணபோகங்களாக ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுக்குஞ் சிவனுக்கு மமாயையில் திருமேனியுண்டாதல் செல்லாமை காண்க. விஷ்ணுவாதிதேவர்கள் யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறந்துழலல் சுருதிநிஷ்டமாகையால், அங்ஙனம் பிறக்குங்கால் ஆன்மவர்க்கங்களாகு மன்னோர்க்குச் சிவன் மாயையைக் காரியப்படுத்தித் தருவனென்பது சித்தம். அப்படிச் சிவன் அவர்களுக்கு மாயையைக் காரியப்படுத்தித் தருவதற்குத் தான சத்திசபளிதனாதல் அவசியமாம் அச்சிவமும் சத்தியும், மரமும் காழ்ப்பும்போல்வ துண்மையாகையால், அவ்விருபொருளொருமை யித்திறத்ததென் றறிக. ஆயின், மலபத்தராகிய விஷ்ணுவாதிபசுக்களை நிர்மலராகிய சிவனுக்குச் சத்திகளாகச் சொன்னதியாதெனின், மேற்கூறியபோந்த சிவசத்திக்கு வேறாய் மாயையானது சிவனிடத்தில் பரிக்கிரஹசம்பந்தத்தைப் பெற்று விளங்கலால் தத்சம்பந்திகளாகிய வன்னோரைச் சத்திகளென்று கூறியதாம். (நங்கையினுனைத்துஞ்செய்வதுபோனுடனைத்தும், நங்கையினல்செய்விக்குநாயகனை) என்னுந திருவாக்கைப் பரிபாலோசிக்கில், நம்முடைய தேகத்தில் கையானது வேறாகாமலிருப்பதால் அந்தக்கையைத் தேகத்தில் தாதாத்மியசம்பந்தமுடைத்தென்று கூறுவோம். அந்தக்கையில் கோலொன்று தாங்கியொருவனையடிக்கையில் அந்தக்கோல் தேகத்தில் தாதாத்மிய சம்பந்தமொழிந்து பரிக்கிரஹ சம்பந்தத்தைப் பெற்று விளங்கும். இந்தவிசாரத்தால் ஒருவனை யடிப்பதற்குக் கையும், கோலும் சத்திகளென்று பெறப்படினும் இரண்டு சத்திகள் தன்மையும் வெளிப்பட்டது. இதனால் தேகமே கையும், கையே தேகமுமாகி யொன்றிலொன்று வேறாகாத தன்மையும், கையிலிருந்த கோலும், அக்கையும் ஒன்றாகாத தன்மையும் வெளிப்பட்டது. கையிலிருக்கும் கோலாலொருவனையடிக்கையில் அடித்தது கையா? அல்லது கோலா? என்கையில் கை

யென்று கூறினும், அல்லதுகோலென்று கூறினுமமைந்து உண்மையில் சாரத்திலகோல் கையைவிட்டுநீங்கினுலொருசேட்டையுஞ் செய்யச் சத்தியற்றதாகிய தன்மை வெளிப்பட்டமை காண்க. இப்படியே விஷ்ணுவாதி தேவர்களும் இவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்திகளாதல் கண்டறிந்தடங்குக. ஆகவே, விஷ்ணுவாதிதேவர்கள் செய்யுங்கிருத்தியங்கள் சிவனுடைய கிருத்தியங்களெனவே நிச்சயிக்கப்பட்டன. அன்றோ கோன்மாத்திரமாகவே கிரகிக்கவுரியாராகையால் அவரைச் சத்திகளென்று மேற்கூறிய விஷ்ணு புராணவாக்கிய சம்பந்த மித்திறத்ததென்ன விவேகிகள் துணிதல் கூடும். இந்தநியாயங்களால் குணாதீதராகிய சிவனுக்குக் குணமூர்த்திகள் அமசபூதராதல் யாண்டமையுமென்னுங் கடா விறைபெறறொழிந்தமையால், மேல அவவிஷ்ணுவின பாதத்தில வழிந்தசலத்தை நமதுகர்த்தா தரித்தாரென்று அவர் புதுமைகாட்டித்திரியும் மறறைவசனங்களையும் பரிகரிப்பாம்

பாகவதம் மூன்றாவது ஸ்கந்தம், இருபத்தோராவது அத்தியாயத்தில "யச்சௌசநிஸ்ருத ஸரித்ப்ரவரோதகேந, தீர்த்தேநமூர்த்நி வித்ருதேந சிவச்சிவோபூத்" என்னும் வசனத்தைக்கூறி, அதற்கு அவர் கொள்ளும் பொருளோவெனின், யாதொரு விஷ்ணுசரணத்தை அவலம்பியதீர்த்தத்தைப் பரமசிவன சிரசில தரித்துக்கொண்டதனால பரிசுத்தத்தை யடைந்தாரோ, அந்தச்சரணமே தியானிக்கத்தக்கது என்பதாம. மேல யாமவிவகரித்துக்காட்டிய நியாயங்களால விஷ்ணுபாதஸ்ருதகங்கை சிவனால் தரிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டமையால அன்றோ அநாதத்தமபடப புலம்புமாபாசங்க ளசாமஞ்சசமேயாம். அதனையினனும பரியாலோசிப்பாம. சங்கரசமஹிதையில், "யத்ப்ரஹ்ருதவாந் பூபஸ்தம்பேவம் ப்ருதகாக்ருதிம், தாடிதேஸதிவேத்ரேண ப்ரஹாரம் த்விகுணம்புந:, பச்சாத்பாகேஷு ஜகதாம ஜங்கமஸ்தாவராத்மநாம், ஸாவேஷ்யபிச லிங்கேஷு த்ருச்யதே வேத்ரதாடநம், க்ருஹப்ரப்ருதிஷூத்பூதா ததக்ருதா வ்ரணவேதநா, தத்ரஸ்தாச்ச ஜநாஸ்ஸாவே வேத்ரதாடநவேதநாம், ஆநுபூயாசுதத்ருசுஸ் ஸர்வேஸ்வபிடரேஷ்வபி, தீரஞ்சபூரிதமபூத் விஷ்டாம்பாம்சம்விசேஷத:, பஹூநாம்கிம் ந்ருபாங்கேபி ஸம்ஜாதாவ்ரணவேதநா, ராஜாசஸசிவாஸ்ஸாவே பௌரஜாநபதாச்ரயா:, ஸந்தாடிதா விஸ்மிதாச்ச விசேஷேண பயாகுலா:" என்னும வாக்கியத்தால எப்போது அரிமாத்தன பாண்டியனுனவன் பிட்டுவாணியனுசெய்பவள் பொருட்டுக் கூலியாளாக வந்த பகவானைப பிரம்பினுல அடித்தானே அப்போதே அசையும

பொருள், அசையாபபொருளயாவும் அவவடியையுண்டன. வீடு, மரம, மலை, பாஙா, சட்டி, சுரர், நரர், பசு, பட்சிமுதலியவறறின் பின்புறத்திலும அந்தப பிரம்படியைக் கண்டு பிரஜைகள் வருநதினார்கள. அனறியும, அரிமர்ததனனும் ரணததிஞன் மிகவும பீடிக்கபபட்டான். மநதிரிகள், பட்டணததிலுளளவாகள், தேசத்திலுளளவர்கள அனைவரும பினபுறத்திலுண்டாகிய காயத்தினல் விசேஷபீடையும, ஆசசரியமும, பயமுமுளளவாக ளானாகள். உடனே அநதபபிட்டுவிற்பவள பஙகாகிய வெட்டுமடையும உறுதியாககப்பட்டதாய்த தோன்றிறறு' என்றுபெறபபட்டது. இநதவசனததால் ஜடசித்துக்களாயுளள சாவபபிரபஞசாதிஷ்டான மூர்ததியாகிய பரசிவன றன்மை வெளிபபட்டமையால, இன்னகல்யாண குணகநிதியாகிய வப்பரமேசுவரன், அவனசைவிததாலசைநதும, அறிவிததாலறிநதும் இயஙகுமோர் ஜநதுவாகிய விஷ்ணுவின் காலலம்பியஜலத்தால பரிசுததத்தை யடைநதாரென்பது கேவலம் அசங்கதமாயிறறென்க.

அன்றியும், ஆதித்யபுராணத்தில் "ப்ரஹ்மாண்டேள நாமஸம்க்யாநாம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு பவாத்மநாம், உத்பவே ப்ரளயே ஹேதுர் மஹாதேவ இதிச்ருதஃ" என்னும்வசனததால் கணககிலலாத பிரமஹவிஷ்ணுஸ்வரூபமாகிய பிரமஹாண்டஙகளுடைய வுறபத்தி, பிரளயம் இவைகளுக்கு ஹேதுவாயிருக்கினறவரும், அநேககோடி பிரம்ஹாண்டங்களில் பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ராகளை யுற்பத்தி லயமபண்ணுதறகுக் காரணமாயிருக்கின்றவரும், மஹாதேவர் என்று பெறப்பட்டது. சாநதோக்கிய சுருதியில் "த்வம்தேவேஷு ப்ராஹ்மணோஹ்யஹம் மநுஷ்யேஷு ப்ராஹ்மணஃ, வைப்ராஹ்மணம் உபதாவதி, உபதாவாமீதி, விஷ்ணுர்வை க்ஷத்ரியோ ப்ரஹ்மா வைச்யஇதி" என்னும வாககியததால் பிரம்ஹா வைசியனெனவும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியனெனவும், ஈசுவரன் பிராம்ஹணனெனவும வெளிபபட்டது. இநதப்பிரமாணங்களைப பரியாலோசிக்கில் அநேக பிரம்ஹாண்டங்களிலொன்றுகிய இநதப்பிரமாண்டத்தி லடங்கினவராயும், பிராம்ஹணவர்நத்துக் கிரண்டாவதாகிய க்ஷததிரியவர்நத்தை யுடையவராயும், பிரம்ஹத்தையுபாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றவராயும் விளங்கும் விஷ்ணுவின காலலம்பிய சலத்தைச் சகலாண்டகோடிகளுக்கும் யஜமானனுகிய பரமசிவன் பாவனர்த்தமாகச் சிரசில் தரித்துக் கொண்டாரென்பது கேவலம் அயோக்யமாதல்காண்க. அந்தச்சு

லோகத்தில், சிவஃ, சிவோபூத் என்றுசொன்னமையால சிவ.—வேத மானது, சிவோபூத—விஷ்ணுவின காலலம்பிய ஜலத்தைச சிரசில தரித்து இதரமாகிய சப்தஜாலங்களுக்குள்ளே தான் உதகிருஷ்டத் தை அடைநதது என்றே அர்த்தம கிரகிககபபடுமென்க. எனவே வேதம அநதசசலததைச் சிரசிலேதாஙகி அதன்மகிமையைப் பிரதி பாதிககின்றது எனறு பொருள்சாலும "ஸிதாஸிதேஸரிதோ யத்ரஸ ங்கதே தத்ராப்லுதாஸோதிவ முத்பந்தி" என்னும வேதமநதிரததில் கருமையும் வெண்மையுமாயுளள நதியெங்குசோநததோ அவவிட ததில மூழ்கினபோ சொர்க்கததை யடைவார்களெனறு பெறபபட் டதே சானறும மேறபோநத நியாயஙகளால யாம்கூறிய அர்த்த ம ன்றிககே அன்யதாபொருள் கூறுவதற்குப பிரமாணங காணுமை யாலும, பாரதராமாயண வாமனபுராணுதிகள் விரோதிககினறமை யாலும எம்மசிததாநதமே சாலபுடைதததென வறிக.

இனிப்பாகவதம எட்டாவது ஸ்கநததததில, "ததபாதசௌசம் கலிகல்மஷாபஹம், ஸ்வதர்மவிங்மூர்த்ந ததாதஸுமங்களம், யத்தே வதேவோ கிரசச்சந்த்ரமௌளிர், ததாரமூர்த்நா பரயாசபக்த்யா" என் னும் வசனததால, தேவதேவராயும், சநதிரமௌளியாயும விளஙகு ம ஈசுவரன் கலிகல்மஷஙகளைப போக்கடியாநினற அநத விஷ்ணு வின் காலலம்பிய சலத்தைச் சிரசில் தரிததார் எனறு அாததஙகூறி மகிழ்வர. இதுவும் அநர்த்தமேயாம். இதறகுப பொருள், யாதொரு கங்கையைச் சநதிரமௌளிதரித்தாரோ அதற்குச சாத்ருசமாகிய வாமன சரணக்ஷாளன சலததைப பலிச்சக்கிரவர்ததி தரிததாரென் று மேலோர் தெளிநதுரைப்பரென்க. மேல் தேவதேவரென்று கூறி னமையால் தேவாகளுக்குத் தெய்வமாகியசிவன் தேவர்களி லொரு வராகிய விஷ்ணுபாதஜலத்தைத தாங்குவது அசபயமெனவறிக. ஒ ருவாக்கியத்திலேதானே சிவனையும், விஷ்ணுவையும் பிரஸ்தாபித்து ச சிவனைத தேவதேவரென்று சொல்லுகையில், விஷ்ணு தேவரெ ன்பது சொல்லாமேயமையும். ஆகவே, தேவராகிய விஷ்ணுவைநோ க்கத் தேவதேவராகிய சிவன் அபகர்ஷராதல் செல்லாது செல்லாது. "தமீச்வராணும் பரமம்மஹேச்வரம், தம்தேவதாநாம் பரமஞ்சதைவ தம்" என்னும் சுருதிவாக்கியததானும் சிவனை மஹேசரெனவும, தே வதேவராகிய மகாதேவரெனவுங கூறினமைகாண்க. தேவதேவராகி யசிவனுக்கும பெருமையுடைமையால் அவ்விஷ்ணுபாதசலம் சிவ ன்தரித்தார் எனின், தேவதேவராகிய சிவனுக்கும் பெரியதேவரான

போது அவ்விஷ்ணுவைத தேவதேவதேவரென்று சொல்லவரும் அ ப்படியே மஹாதேவதேவரென்றுஞ் சொல்லவரும. தேவதேவரெ ன்பது மஹாதேவரென்று வெளிப்பட்டவுண்மையால. இப்படிப் பரிஹசிக்கும் பண்பிறசான்ற அவ்விஷ்ணுவாதிகயம் சாலவழகுடை த்து! அழகுடைத்து!! கலிகல்மஷங்களைப் போக்கடிக்கும் பாதச லம் என்றமைகொண்டும், தேவதேவரா யுள்ளவருக்குக கலிகல்மஷ ங் கூறுதல் குற்றமாகி, அதற்குமேல சாமானிய தேவனுக்குக் க லிகல்மஷத்தைப் போக்குந்தன்மை யுண்டெனலுந்தாழ்வாகி, பலி ச்சக்கிரவாத்தியினுடைய கலிகல்மஷங்களைப் போக்குந் தகுதியு டையானெனலே யுரியதாகி அவ்வாற்லுடைமை நோக்கியே ஷ டிரிவிக்ரமசரண ஸ்ருதகங்கையைப் பலிச்சகரவர்த்தி தரித்தாரெ ன்று யாமகூறியது சமாத்திககப்பட்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிற பெருகும.

பாகவதம், ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில, "ததேதிராஜஞாபிஹித ஸ்ஸர்வலோகஹிதச்சிவஃ, ததாராவஹிதோகங்காம் பாதபூதஜலாம்ஹ ரேஃ" என்னும் வசனத்தால, சர்வலோகஹிதராகிய பரமசிவன், அர சனாகிய பகீரதனால வேண்டப்பட்டவராகி, விஷ்ணுவினுடைய பாத த்தினாற் பரிசுத்தத்தைப்பெற்ற தீர்த்தமாகிய கங்கையைச சிரசில்த ரித்தார என்று பொருள் கூறுவா. மேலிடங்களில கங்கையைநோக் கிப பகீரதன சாவாதமரூபியாயிருக்கும் பரமேசுவரர்தானே உன் னுடைய வேகத்தைத தரிக்கவேண்டியதென்றும், வஸ்திரத்தைநெ ய்யும நெய்யற்கோலபோல் உளர்ந்துவாதோ லோகங்களாயுள்ள சம ஸ்தமானவண்டங்களும அவருடைய சுவாதீனமாகவே யிருக்கிறது என்றும் சொன்னமையாலும், இந்தவசனத்தில் சர்வலோகஹித ரென்று பெறப்பட்டமையாலும எல்லா அண்டங்களையுந் தாமே சு தந்தரமாகவுடையவரெனவும, அவ்வண்டங்களில வசிக்கும் உயிர்க ளுக்குத்தாமே யிதத்தைச் செய்கின்றவரெனவும, அப்படியே பகீரத னுடைய வேண்டுகோளால கங்கை பூமியில வருங்கா லுலகத்துக் கு ண்டாகும ஆபத்தைததவிர்க்கும் பொருட்டே ஹிதத்தைநாடி அந்த க்கங்கையைத் தாம தரித்தருளினரெனவும திராடங்கமாய்ப் பெறப் படுகின்றது. இந்தவுண்மையால மேலபசவ்யார்த்தம் பாழ்பட்டொ ழிதலால், அதற்கு மேலோர் கூறும் பொருளைச்சிந்திப்பாம். "யோ ஸௌ ஸர்வகதோவிஷ்ணுஃ சிதஸ்வரூபீ நிரஞ்சநஃ, ஸஏவத்ரவரூபே

ண கங்காம்போ நாதரஸம்சய:” எனனும பிரமாணவசனததால யா தொருசர்வகதரான விஷ்ணுவானவா சிற்சொரூபரும், நிரஞசனரு மாயுள்ளாரோ, அவாதானே திரவரூபமாகிய கஙகாஜலமாயிருககிறு ர், இதில சமுசய மிலலை என்று பெறபபடலால மேல சுலோகத்து க்குப் பதம் என்முல், அமசம என்று கிரகிதது விஷ்ணு அமிசமா கிய ஜலத்தைச சிவன சிரசிலதரிததாரென்பதே சமாததிக்கப்ப ட்டதெனக

இனி, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டத்தில், “விஷ்ணுபாதச் யுதாம்திவ்யா மபாபாம் பாபநாசிநீம், தாம்சங்கர ஜடாஜூடாத ப்ரஷ் டாம் ஸாகரதேஜஸா” என்னும் வாக்கியத்தால விஷ்ணுபாததினி ன்றும் நழுவினதாயும், பரிசுததமாயும பாவஙகளைப் போக்கடிபப தாயும், சஙகரருடைய ஜடாமண்டலத்தி லிருநதிழிந்ததாயு முள்ள து கங்கையெனறு பொருள கூறுவா மேலிடஙகளில் விஸ்தரித்துக் காட்டிய இராமாயணப பிரமாணஙகளால கங்கோற்பத்தி, தததார ணமுதலிய வினிதுபெறபபட்ட பிரஸ்தாபஙகளில விஷ்ணுபாத ச ம்பநதம் அநதக்கஙகைக்கு வநததாக எஙகும பெறபபடாதொழிய, அநாமத்தாய் ஈண்டு அவவிஷ்ணுபாத சமபநத மதற்குண்டெனறு பிதற்றவந்தது என்னமதி, ? அதறகுப பிரமாணமெஙகே ? இஙகே யேன் சொல்லாமல் விடபபட்டது? இராமாயணததால் பெறபபடா தகதையை அவாநதரகலபனமாகக் கொண்டு ஈண்டிழுவாடவநதது செல்லாதுசெல்லாது மறறையத னுண்மைப் பொருளைச்சிநதிககில், விஷ்ணுபாதமெனமுல விஷ்ணுபதமென்று வியாகரணரீதியாய் வரு ம. விஷ்ணுபதமென்முல ஆகாசத்துக்குப பெயராகையால் ஆகாசத திலிருந்து நழுவியகஙகையே அவர்தரிததாரென்று உண்மை வெளி ப்பட்டது இன்னும விரிக்கிற் பெருகும

இனி, பாத்மபுராணம் உத்தரகாண்டம (௬௰)வது அத்தியாயத் தில் “அதஸர்வேச்வரோ விஷ்ணுர் த்விதீயம் பாதமுததமம், திவிப்ர சாரயாமாஸ ப்ரஹ்மலோகாந்தமச்யுத:, தத: ப்ரதமநா த்ருஷ்ட்வா சக்ரபத்மாதி சிஹ்நிதம், ச்ரீபாதம் தேவதேவஸ்ய ஹர்ஷஸம்ப்ரமசேத ஸா, தங்யோஸ்மதிவதந்ப்ரஹ்ம க்ருஹீத்வாஸ்வகமண்டலும், பக்த்யா ப்ரக்ஷாளயாமாஸ தத்ர ஸம்ஸ்திதவாரிணு; அக்ஷய்ய மபவத்தோயம் தஸ்யவிஷ்ணோ: ப்ரஸாதத:, தத்தீர்த்தமேருசிகரே யபாதவிமலம்ஜல ம், தாம்த்ருஷ்ட்வா மேருமத்யாது ப்ரவஹந்தீம்சுபாநநே, ஆத்மந: பா

வரார்ததாய சிரஸாதாமதாரயம்'' என்னும வாககியஙகளால சர்வே சுவரனுகிய விஷ்ணுபகவான இரணடாவது பாதத்தைப் பிரமஹ லோகபரியநதம நீட்டினுரெனவும, அபபோது பிரமஹதேவா சஙக ம, பதுமமுதலிய ரேகைகளாகிய அடையாளஙகளால விஷ்ணுபாத மெனறுகண்டு அதிகசநதோஷததையடைநது நான்தன்னியனுனே னெனறு சிநதிததவராகித தனனுடைய கமணடலததிலிருககும் ஜ லததையெடுத்து விஷ்ணுபாததததை யலமபினுரெனவும, அந்த ஜல ம விஷ்ணுவின் பிரசாததகதினுல் அகூயமாய் மேருபாவததின்பே ரில விழுநதபோது, அஙகிருநது பிரவாகமாய் வருகிறநதியைப பரிசு த்ததகினபொருட்டுச சிரசினுலதரிதகோம எனறு பாரவதியாரைப பாரததுச சிவனசொன்னுரெனவும பொருள்கூறுவர், இநதவசனத் தில, (அதாரயம) என்னுமபிரயோக மிருததலால, இதறகு அர்தத ம வியாகரணரீதியாய் நமமுடைய சமபநதிகளாகிய பிரமஹாமுத லியவாகளைத தரிககசசெய்தோம என்றேவெளிப்படாநிற்கும ஆ கையால, மேறபோநத அசங்கதார்த்தம் நிரஸ்தமாயிறறென்க யா தாமொரு பெரியவாளைவரித்து அவாகளுடைய பாததததை யலமபி பபூசிக்கையில் அந்தத்தீர்ததத்தைப பூஜித்தபோகள தஙகளை பாவ னுததமாகச சிரசாதரிபபது பரமதருமமாகையாலும, அப்படியே அநுஷ்டான முண்டாகையாலும பிரமஹாவினு லலமபிய வநதத தீர்த்ததததை அநதப் பிரமஹதேவரே தரித்தாரெனபது சாவசம பிரதிபநநமாதலகாண்க இனனுமிதற்கு வேறொருபொருளைக் கூ றுஙகால (ஸ்வகமண்டலுஙக்ருஹீத்வா) பிரமஹதேவர் தம்முடை ய கமண்டலததைபெடுதது (தத்ர) அநதப பிரமஹலோகத்திலு ள்ள சரஸவினஜலத்தால எனறுகிரகித்துப பினனா விஷ்ணுபா ததததை யலமபினுரெனவும, அபபோது விஷ்ணுவின் பிரசாதததால சரஸ்வினஜலமானது அகூயமாசசுதெனவும, அதனுலபெருகிவழி ந்தஜலம் மேருசிகரததில்விழுநதது எனவும, அதைலோகபாவனுத தமாய் என்னுடையசிரசில் தரிததேனென்று சிவன்சொன்னுரென வுமமையும. இவைகளன்றி, வாமனசரணகூாளன ஜலதாரணம் சி வனுர்க்குக் கூறுவது பொருநதாது பொருநதாது.

இது நிறக, விஷ்ணுபுராணததில், இரண்டாவது அமிசத்தில் எட்டாவது அத்தியாயததில, "வாமபாதாம்புஜாங்குஷ்ட நகஸ்ரோ தோவிநிர்க்கதா, விஷ்ணோர்பிபர்த்தியாம்பக்த்யா சிரஸாஹர்நிசந்த்ரு வ:, தத்ஸ்ஸப்தர்ஷயோயஸ்யா ப்ராணுயாமபராயணு:, திஷ்டந்திவீசி

மாலாபி ருஹ்யமாநஜடாஜலே, வாய்வேளகைஸ் ஸங்கதைர்யஸ்யாஃ ப்
லாவிதம்சசிமண்டலம், பூயோதிகதராம்காந்திம் வஹய்யேததஹாஃக்ஷ
யே, மேருப்ருஷ்டே பதித்வோர்ச்சைர் நிஷ்க்ராந்தாசசிமண்டலாத், ஜக
தஃ பாவநார்த்தாய யாப்ரயாதிசதுர்த்திசம், சீதாஜாலகநந்தாச சக்ஷுஸ்ஸா
பத்ரேதி ஸம்ஸ்திதா, ஏகேவயாசதுர்ப்பேதா திகபேதகதிலக்ஷணா, பே
தஞ்சாலகநந்தாக்யம் யஸ்யாச்சாவோபிதக்ஷிணம், ததாரசிரஸாப்ரீதயா
வாஷாணுமதிகம்சதம்இதி" என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவினு
டைய வாமபாதாரவிந்தாங்குஷ்ட நகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட யா
தொருகங்கையுண்டோ, அதனைத் துருவன் பக்தியினாலே இராத்தி
ரியும் பகலும் சிரசினாலே தரித்தான் எனவும், பின்னர் அலைகளால்
பெருகும் அதில் சப்தரிஷிகள் பிராணாயாமம் செய்துகொண்டிருந்
தார்களெனவும், அப்போது, வாயுவின் சமூகத்தினால் ஜலமானது
பெருகிச் சந்திரமண்டலத்திற் றங்கினமாத்திரத்தில், அங்கிருந்து
ஜகத்துக்களையெல்லாம் பரிசுத்தம்பண்ணவேண்டுமென்று நாலுதிக்
கினும் பிரவேசித்தது எனவும், சீதை, அளகநந்தை, சக்ஷு, பத்
திரை என்னும் பிரிவுகளாக ஒன்றே நாலுபேதமாகச் சென்றது எனவும், அ
வற்றுள், அளகநந்தையென்னும் இரண்டாவது பேதத்தை ஈசு
வரன் பிரீதியாய்ச் சிரசில் நூறுவருஷமாய்த் தரித்தாரெனவும் பொ
ருள்கூறித்திரிவர். இதனைப்பரிபாலோசிக்கின், மேல்வாக்கியத்துக்கு
அடுத்தவாக்கியங்களில் அந்தஜலமானது ஈசுவரனுடைய ஜடாகலா
பத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுச் சகரானுடைய எலும்பைநனைத்துப்
பரிசுத்தம்பண்ணினமையால் அவர்கள் சொர்க்கத்தையடைந்தார்க
ளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச்சகரரைப் பரிசுத்தம்
பண்ணினஜலம் ஹைமவதி கங்கையேயன்றி விஷ்ணுபதியல்ல. ஆக
வே, மேல்வாக்கியத்துக்கு அன்னோர் கூறும்பொருள் பொருந்தாது.
மற்றெப்படிப் பொருள்கொள்ளற்பாலதெனின்; மேல்வாக்கியத்தில்
(விநிர்கதா) என்றபிரயோகம் வந்திருத்தலால் வாமபாதாம்புஜாங்
குஷ்ட நகஸ்ரோதஸ் ஸம்பந்தமற்றதாயுள்ள யாதொருகங்கையைத்
துருவன் தரித்தானென்று கொள்ளின், அது ஹைமவதியென்று
பொருள்படுஞ் சிவன்சிரசாதரித்தது சமர்த்திக்கப்படும் இல்லையே
ல், இன்னுமநந்தவசம்பவ ஹேதுபரிகாரமின்றிக்கே யழிவுபெறும்.
என்னெனின், வாமனாவதாரவிஷயம் வாமனகல்பத்தில் நடந்தேறிய
து பகீரதனுடைய தபஸ்ஸும், சிவன் கங்கையைத்தரித்ததுட வை
வஸ்வதமந்வந்தரத்தில் வராககல்பத்தில் நடந்தேறியது இந்தக்க

வித்தியா சங்கோபபாத்துரி மேல பிரக்ஷிப்தபாசம் வெட்டவெளியாகுகையால், மேலவாக்கியத்தால் விஷ்ணுபாதசம்பந்தம் சிவன் தரித்த கங்கைக்குண்டென்று காட்டவந்த கல்பனாத்தம் பாதிதமாயிற்றென்க. அன்றியும், ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில், "தச்சித்ராத்ஸ்யந்தி தாதத்ர பாதாத்பரஷ்டாதநிம்நகா, ஸஸாரஸாகரம்ஸாசு பாவநீஸாகரம் கமேதி" என்னும் வசனத்தால், அப்படிப்பட்ட ரேகைகளாலங்காரமாயவிளங்கும் பாதத்திலிருந்து வெளியாகிய நதியானது மேருவிலவிழுந்து சமுத்திரத்தை யடைந்தது என்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப்பிரமாண பரியாலோசனையாலும் சமுத்திரகாமினியாய்விட்ட விஷ்ணுபதிக்குப் பரசிவதாரணமாகிய ஹைமவதி கங்காசம்பந்தமில்லையென்பது இனிது காட்டப்பட்டது. மேல்காட்டிய பாத்மத்தும் திரிதீயஸ்கந்த முதலியவற்றில் விஷ்ணுபதீகங்கையைச் சிவன் தரித்தாரென்று சொல்ல வொருவாறு பொருள் தரினும், பஞ்சமஸ்கந்தத்தில பாரதத்திற் சொல்லியபடியே விஷ்ணுபாதத்தினின்று பிறந்த கங்கை மேருவிலவிழுந்து அப்படியே சமுத்திரத்தை யடைந்துவிட்டதென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அதையீண்டு விரிவஞ்சியெழுதாதுவிடுத்தாம் பஞ்சமஸ்கந்தம திரிவிக்கிரமன் கதையையே பிரதிபாதிக்கவந்ததொன்றாக, வதிற்பெறப்படாத விஷ்ணுபதீகங்காதாரணம் மற்றை ஸ்கந்தங்களின் வழியாயச்சித்திக்குமென்பது எங்ஙனமிசையும்? மற்றை ஸ்கந்தங்களில் திரிவிக்கிரமன் கதை வந்ததேயில்லை. ஆகவே, ஆங்காங்கு விஷ்ணுமகிமாவர்ணன பிரசம்சமாத்திரமென்பது வெளிப்படை. பிரசம்சையெனினும் பொருளிருந்தன்றோ வமையுமெனின், அதைவிரிப்பாம். இராமனென்பவன் காவேரியில சௌசம்பண்ணினன். சோமனென்பவன் யமுனையில் ஸ்நானம்பண்ணினான். அவ்விரண்டும் நதிகளேயன்றி வேறில்லை. இங்ஙனமாக, ஸோமனென்பவனொப்பிட்டு இராமனுக்குக் கௌரவத்தை நாட்டவெண்ணி இராமன் நதியில சௌசம்பண்ணினன், சோமன் நதியில் ஸ்நானம்பண்ணினான் என்று கூறுமிடத்து அந்நதிகளின் பேரைக் காட்டாதொழிந்தமையாலும், அவ்விருவரும்படிந்தது நதியேயாகையாலும் இராமன் சௌசம்பண்ணின நதியிலேதானே சோமன் ஸ்நானம்பண்ணினன் என்றுவெளிப்பட்டு இராமன் சௌசம்பண்ணினது கொண்டே அதற்குமஹாத்மியம் வந்ததெனவும், அந்தமஹாத்மிய விசேஷத்தால் தான் பரிசுத்தத்தை யடையவே சோமன் அதில்மூழ்கினனெனவும் பெறப்பட்டுச் சோமனைக்காட்டிலும் இராமனுக்கு

ப் பிரசமசாபாவத்தால் கௌரவங் கற்பித்தலமையும் இரண்டுக்கு மந்திபென்னும் பெயர்வந்ததுகொண்டே அப்பெயரொருமையால் இராமனுக்கு மாஹாத்மிய முண்டாயினமைகாண்க அப்படியே கங்காபத் நாமசாமானயத்தால் விஷ்ணுகாலிற்பிறந்தது கங்கையெனவும், சிவனசடையிற்றரித்தது கங்கையெனவுங்கூறி அவ்விஷ்ணு பாதகங்கையே சிவன்றரித்த கங்கையென்று விஷ்ணுவுக்கு மாஹாத்மிய முரைத்தலுமமையும். விஷ்ணுகாலலம்பிய கங்கை பிரமஹஸ்தமண்டலுதீர்த்தமும், சிவனசடையிற் றங்கியகங்கை ஹைமவதி தீர்த்தமுமாகையா லொன்றாகவென்று காலத்தினாலும் தேசத்தினாலும், ஸ்வரூபத்தினாலுஞ் சம்பந்த முண்டானதில்லையென்று மேதாவியா துணிந்துரைப்பரெனக. இதனால், அப்பாஞ்சராத்திரப் பாவிசா கூறியாருமபசித்தாந்தம் நிரஸ்தமெனபது கண்டுகொள்க. இன்னும் வாக்கியங்களைக்காட்டி மேல்பாசகங்களை நாட்ட முயல்வினும் அவையுமுன்காட்டிய வாக்கியங்களுக்கு நேரிட்டகதியையே பெற்றொழிதல் திண்ணம்! திண்ணம்!!

இதுநிற்க, இதுவரையில் யாமகாட்டிப்பரிகரித்த வாக்கியங்களை பமொருபிரமாணமெனக்கொண்டு சமாதானஞ் சொல்லவரவில்லை அவற்றுள் மோர்திரணமு மெழுமபினதில்லை யென்று காட்டப்படுந்தேயாம். மேற்போந்த பிரமாணங்களில் பாகவதம் என்னுநூல் அஷ்டாதசசத்திற் சேராதபெற்றியொன்றே அது அப்பிரமாண மெனபதனைவிளக்கும். அப்பெயரையுடைய நூல் தேவிமஹாத்மியங்களைப் பிரதிபாதிக்குமோர் புராணமெனத்துணிந்து தேவிபாகவதமன்று உலகமுழுதுங் கொண்டாடப்பட்டு வருந்தன்மையால் இந்தத் தேசத்தின்மாத்திரமே கிருஷ்ணா சரித்திரத்தைப் பாகவதமென்று சிலபேதையர் குழறிவழிகின்றாகள் இதில் விவாதநேரிட்டுத் தேவிபாகவதம் பிரமாணமா? கிருஷ்ணபாகவதம் பிரமாணமா? எனனுமாசங்கையில் பகவதியாரென்னு மம்மையாரைப் பிரதிபாதிக்கும் புராணமே பாகவதமெனவும், அவர்க்கு அப்பெயர் பகவானுடைய பத்தினியாதலின்வந்த தன்மையெனவும், இலக்குமி முதலிய தேவதாஸ்திரீகளுக்கு அப்பெயர்தனித்து வழங்காமைக்குக் காரணம் அன்னோரையுடைய முதல்வர்க்குப் பகவச்சபதமுரிமையலலாமையாலெனவும், கிருஷ்ணபகவான், விஷ்ணுபகவான் என்று நூல்களில் வழங்குவன வியாசபகவான், அகஸ்தியபகவான் என வழங்கு மவ்வளவுமாத்திரமே யெனவும், அன்னதேஹதுவால் விஷ்

ணுவாதிதேவர்கள் ஷட்குணைச்வரிய சம்பந்நத்வமுடைய பகவச்சப்தப் பிரதிபாத்யராதல் செல்லாதெனவும், தேவியே பகவதியாரெனவும், அவரையுடைய பரசிவப்பிரபுவே பகவானெனவும் பரீக்ஷிக்கப்பட்டு வேறு ஹேயசித்தாந்தத்தை யவலம்பிப்பவராய்ப் பாகவதம் என்னும் பெயர்வழக்கால் கிருஷ்ணகதை முதலியவற்றை யாதாமொருவர் பிரஸ்தாபிப்பரேல் அவர்க்கு அவர்குற்றத்துக்குத் தக்கபடி தண்டம்விதிக்கப்படுமெனவும் வடதேசத்தில் ஜோதிபுரமென்னும் பட்டணத்தரசன் வியவஸ்தை பண்ணித் தீர்மானித்திருக்கின்றமையு மிந்நூற்கோர் நிதரிசனமாம். இவ்வுண்மையறியாது "உத்பபர்ஹாத்மநஃ கேசாவிதி" என்னும் பாரதவசனரீதியாய் விஷ்ணுவின் கறுப்புமயிரொன்றி னவதாரமாக வெண்ணப்படுங் கிருஷ்ணரைப் பகவானெனவும், அவர்சம்பந்திகளைப் பாகவதரெனவும், அவர் கதையைப் பாகவதமெனவும் வழங்குவது பொருந்தாது! பொருந்தாது!!

இது அப்பிரமாணமென்பதை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம். எங்ஙனமெனின், இது அஷ்டாதசத்திலொன்றாகுமேல் அஷ்டாதசபுராணங்களுக்குங் கர்த்தா சத்தியவதீசுதரென்றபடி இதற்குமவரே கர்த்தாவாதல்வேண்டும். அங்ஙனமேல், இந்தப்பாகவதத்தில் ஆரம்பத்தில் மங்களசுலோகங்களில் சுகரை நானமஸ்கரிக்கிறேன் என்று சத்தியவதீசுதராகிய வியாசர்கூறியது பழுதாம். பிள்ளையைப் பிதாவணங்குவது கேவலவிருத்தமாகையால். அப்படிவியாசர் சுகரைக்காட்டிலுந் தாழ்ந்தவரல்லாமையால். இதுமாத்திரமேயன்றி அந்த நூலில் விதுரமைத்திரேயசம்வாதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மைத்திரேயர் வேதத்திற பெறப்பட்டவரும், பராசரமுனிவரால் விஷ்ணுபுராண முபதேசிக்கப் பெற்றுக்கொண்டவருமாகிய வுண்மை வெளிப்பட்டு அப்போதே அவர்முத்தியடைந்தாரென்பதற்கு விரோதமாய் விதுரன்காலத்தில அவருண்டாயிருந்ததாகக் கூறியது சர்வாபத்தமெனவறிக. இதுநிற்க, அந்தப்பாகவதம் பரீக்ஷித்துக்குச் சுகப்பிரம்ஹரிஷி சொல்லப்பட்டதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சுகர் சீதையின்பிதாவாகிய ஜனகரிடம் தத்வோபதேசம்பெற்றுத் தமக்கு ஞானம் சித்திக்கப்பெற்றதன்மையை நாரதரால் பரீட்சிக்கப்பெற்றுக்கொண்டு அப்போதே ஆகாசமார்க்கத்தெழும்பிச் சூரியமண்டலத்தில் தமதுதேகத்தைத்தகித்துவிட்டு விதேகமுத்தியாய்ச் சாயுஜ்யத்தையடைந்தாரென்பது உண்மை. அதன்பிறகே ராமனவதா

ரமும், சீதைவிவாகமும் பெறப்படுமாயின், இராமன்காலத்திலேயே பிரஸ்தாபமில்லா தொழிந்துபோன சுகப்பிரம்ஹரிஷி பரிக்ஷித்துக்காலத்தி லுண்டாயிருந்தமை யெங்ஙனங்கொள்ளப்படும் ? இராமன்காலத்துக்கும், பரிக்ஷித்துக் காலத்துக்கு முண்டாயிருந்த காலபேதத்தைநோக்குழி மேலுண்மை விளங்கும். வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் பத்தொன்பதாவது கிரேதாயுகத்தில் இராமனவதரித்தது. அந்தயுகத்திலேயே சுகரவதாரமுமாம். கிருஷ்ணாவதாரமோவெனின், மேற்படிமன்வந்தரத்தில் இருபத்தெட்டாவது துவாபரயுகத்தில் நடந்தேறியது. இந்தக்காலத்திலேயே பரிக்ஷித்துப் பிரஸ்தாபம் பெறப்பட்டது. ஒன்பது சதுர்யுகங்களுக்குப்பின் பிறந்தவராகிய பரிக்ஷித்துக்கு ஒன்பது சதுர்யுகங்களுக்கு முன்னரே விதேகமுத்தியடைந்த சுகர் பாகவதமுபதேசித்த புதுமையேபுதுமை. இன்னும், ஷை பாகவதாரம்பத்தில் வியாசமுனிவர் அநேகபுராணங்களையும், பாரதத்தையுஞ்செய்து முடித்தபின்னர் நாரதரைக்காணநேரிட்டதென்றும், அப்போது நாரதர் வியாசரைப்பார்த்து நீசெய்தபுராணங்களிலும், பாரதத்திலும் அதிகமாய்ச்சிவமகிமைகளைச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் அவையசாமஞ்சசமென்றும், தத்தோஷபரிகாரமாய் விஷ்ணுபாரம்யத்தை விளக்கிச் சிவாபகர்ஷத்தைநாட்டி யொருபுராணஞ்செய்வது அவசியமென்று கூறினரென்றும், அதன்பிறகே பாகவதம் என்னுநூல் விஷ்ணுபரமாகச் செய்யப்பட்டதென்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வியாசர் எல்லாவிதநூல்களையுஞ் செய்துமுடித்துக் கடைசியாய்ப் பாரதத்தைச்சொன்னரென்றும், அதன்பிறகு ஒருநூலும் அவரால் செய்யப்பட்டதில்லை யென்றும் பாரதத்திலேதானே பெறப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு விரோதமாய்ப் பாரதத்திற்குப்பிறகு பாகவதஞ்செய்யப்பட்டதென்பது விருத்தம். அப்படிச்செய்யப்பட்ட நூலில் சிவாபகர்ஷங்களே யிருக்கவேண்டியதற்கு பதிலாய்க் கிருஷ்ணர் கைலாசயாத்திராகமனஞ்செய்தது முதலிய சிவோத்கர்ஷங்களும், காளகூடோற்பவ சந்தர்ப்பாதிகளில் விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளுக்குண்டான வபகர்ஷங்களுமே பெறப்பட்டிருக்கின்றன இப்படிமுரணியிருப்பதேயன்றி விருத்திராசுரவதம், காயத்திரீபிரசம்சை, அந்தத்தில் கிருஷ்ணர்சரித்திரவர்ணனை முதலியவற்றைக்கூறும் புராணமெதுவோ அதுவேபாகவதமென்று பாத்மபுராணத்தில் பாகவதலட்சணம் படிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு விரோதமாய் காயத்திரி பிரஸ்தாபமே பெறப்படாமலும், புராணமுதலிலேதா

னே கிருஷ்ணசரித்திரத்தைக் கூறியும் பிரக்ஷிப்தமாய்க் காணப்படுமவ்வாபாசத்திரட்டைப் பாகவதமென்றலெங்ஙனங்கூடும்? இன்னுமநந்த விரோதங்களுண்டாயிருத்தலை விரிவஞ்சிவிடுத்தாம். ஆகவே, அது பாகவதமென்பதும், அதனை வியாசர் செய்தாரென்பதும், அது அஷ்டாதசத்திலொன்றென்பதும் சாவாப்தமென்று துணியப்பட்டது. மற்றையுண்மைவிசாரத்தில் பொப்பதேவன் என்னுமோர் பாபிஷ்டனால் அவனவினையிருந்தவாறு புலம்பப்பட்டதொருவழுத்திரட்டாமென்று மேலோர்கூறுவர். அது பாகவதமல்லவென்பதைப் பன்னிரண்டாயிரங்கிரந்தத்தால் பங்காளதேசத்திலுள்ள கௌடபண்டிதர்கள் தாபித்த நூலொன்று வெளியிட்டிருத்தலாலீண்டியாமிவ்வளவினிறுத்தினம்.

எப்படிப்பாகவதம் அப்பிரமாணமென வேற்பட்டதோ, அப்படியே விஷ்ணுபாதமோத்தரமும் அப்பிரமாணமென்றதைக் காட்டுவாம். சிலதினங்களுக்கு முன்னர்ப் புதுச்சேரியாரொருத்தன் பாதமோத்தரபுராணம் என்றொருசுவடியைத் தமிழிலப்பத்தியரூபமாக வெளியிட்டனன். அவன்புத்தகத்துக்குப் பேரிட்டபுதுமையே அவன்புத்திவிசாலத்தைக்காட்டும். அவ்வவலட்சணத்திரட்டு மூலகிரந்தத்தின் மொழிபெயர்ப்பென வவன் கூறியபிரமையால் சிலர்மயங்கினுமவன் கொட்டியவவ்வளவு ஆபாசங்களமூலவழுத்திரட்டினும் பெறப்பட்டதில்லை. அவ்வபண்டித சிரோமணிக்கு அப்போதே பிராயச்சித்தமாகப் (பாதமோத்தரராசாபாசதர்ப்பணம்) என்னுநூலொன்று வெளிப்படுத்திச் சிலமுதியோர் சபேடிகைசெய்ததேபோதும். அவனுக்குமூலமாயிருந்த கீர்வாண பாத்மோத்தரமுங் கலப்புமாத்திரமென்பதைக் காட்டுவாம். பாத்மபுராணம் பூர்வம், உத்தரம் என்னுமிரண்டுபகுதியில் பாத்மபூர்வத்தில் முழுதும் சிவோத்கர்ஷமஹிமாவர்ணனமன்றிவேறில்லை. முக்கியாம்சங்கள் இராமனுக்கு விரஜாதீக்ஷைசெய்வித்தலும், கீதாவுபதேசஞ்செய்தலு மாகியவைகளேயாம். இவைகளுக்கு நேர்விரோதமாய் உத்தரபாகத்தில் சிவநிந்தையேவிஷயமாக வெப்படிப்பிரதிபாதிக்கும்? அனேகருக்கு அவ்விஷயத்தில் மயக்கமுண்டாகி, ஒருபாகம் சிவோத்கர்ஷமும், மற்றொருபாகம் சிவாபகர்ஷமுங்கூறுதல் யாண்டமையுமென்னும் பரியாலோசனையி லிருக்கையிலேதானே, அஷ்டாதசபுராணங்களையு மிப்போதிச் சென்னையிலச்சிட்டுவரும் பண்டிதர்சிலர்க்கு இதில்சமுசயமேற்பட்டுப் பாத்மோத்தரம் யாம் அச்சிடுவதற்கு வெளிதேசத்தி

உள்ளபலரும் தங்கள் தங்கள் வசத்திலுள்ள[illegible] மெய்மைக்குப் கரிக்கவேண்டுமென்று அறிக்கைசெய்தனர். அப்படியே பலவிடங் கள் அனுப்பியப்பிரதிகளைப் பார்த்துழிச் சில விஷ்ணுசம்பந்த முடையனவாகிய புளியோரைமானமியம், கூட்டுக்கோலமானமியமுதலியவைகளைப் பிரதிபாதிப்பனவும், சிலபிரதிகள் பூர்வபாகத்துக்கு விரோதமில்லாமல் பரசிவமகிமைகளையே பிரதிபாதிப்பனவுமாகக் காணப்பட்டது. இதனால், பாத்மபுராணம் அடங்கலும் சிவபாரம்யமுடைய நூலெனவே துணியப்படும் பிரகிருதத்தில் பாஞ்சராத்திரிகள் கையாண்டுவரும் விஷ்ணுபாதமோத்தரம் அவாந்தரமாயக் கற்பிக்கப்பட்டதொன்றுமென்பது நிச்சயிக்கப்படுகையால், அவ்வசங்கதாலங்கார பிரக்ஷிப்தமாகிய பாதமோத்தரத்தால் சிவன் விஷ்ணுபதியைத்தரித்தாரென்று கூறியது அநாதரணீயமென்றே தவிர்க்கப்பட்டது

இனி, விஷ்ணுபுராணமேனும் பிரமாணமாகுமாவென்பதைச் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். சங்கராசாரியர் (தத்வவிவேகோ விஷ்ணுபுராணத்) என்று கூறினாராகலின், அன்னியசமயியாகிய அவர்க்குமொப்பமுடிந்த நூலாமதுவென்று கொள்ளவரும். அவ்வாசாரியரும், தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் முதலினோருமாண்டாண்டுந் தமது பாடியமுதலியவற்றில் விஷ்ணுபுராணவாக்கியமென விதந்தெடுத்துக்காட்டியுள்ள வுபப்பிரம்ஹணங்க ளிப்போது பாஞ்சராத்திரிகள் கையாண்டுவரும் விஷ்ணுபுராணத்திற் காணப்படாமையா லன்னவாக்கியங்களை யொழிவுகோட லாகப் பெற்றப்புதுமைத்தென்றே அப்புராணம் வெளிப்படாநிற்கும். எப்படி யொழிவுகோட்டலைச் சிலவம்சத்தானெய்திற்றோ வப்படியே முன்னில்லாத நவீனச்சாப்புகோட்டலுஞ் சிலவம்சத்தா னெய்திற்றென்பது சொல்லாமே யமைதலால், உள்ளது அகன்றும், இல்லதுசேர்ந்து மாபாசத்தையடைந்த வசங்கதப்பகுதியுடைத்தே அஃதென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. இதனால், சங்கராசாரியர்கூறிய விஷ்ணுபுராணம் தலைமறைந்து போலிவிஷ்ணுபுராணமே யிப்போது தலைகாட்டித்திரியு முண்மை யுணர்ந்தபேர் பாஞ்சராத்திரிகள் கூறும்புராணத்தை யாதரிக்கமாட்டாரெனவறிக. அன்றோ ரிதுவேயன்றிப் பிரமாண்டபுராணம் என்னுமோர் கற்பிதப்போலிப்புராணங்கண்டு, அதில் அந்தியஜன், கூரன முதலியகுடிகேட்கதைகளும், புளியோரை, சர்க்கரைப்பொங்கல்முதலிய மோத்தையுருட்டுக் கதைகளும், கைகொண்டுமட்டுமே வரைந்து வைத்

துள்ளவராகலி னித்திறத்தனவாய பலவாபாசங்களைக் கொட்டுமவர் புராணங்களெல்லாவுமே யசப்பமுடையன வென்றறிக. இவ்வுண்மை யால அப்போலிப்புராணத்தில விஷ்ணுபதீசங்காதாரணத்துக்காதா ரமபோலவதாயக் காணப்படு மேகதேசவாக்கியமும பிரக்ஷிப்தமாத ல துணியப்பட்டது. இப்படியே பாஞ்சராத்திர முதலியனவும் வே தபாஹ்யமாதலகண்டு சதநுக்கள பரித்யஜிப்பா அன்னபிரமாணங் களை அசமஞ்சசமாகையி லவற்றிற போந்தனவாக வப்பாஞ்சரா த்திரப்பாவிசாகூறும ஹயசிரத்தாந்தம சமஞ்சசமாத லெங்ஙனங் கூடும? ஆகவே, யாவும அப்பிரமாணமெனபது வெளிப்படை. இப் படிவிசாரமுகத்தால அசமஞ்சசமாய்ப்போகும பாகவதாதிகளா லப்பிரக்ஷிப்தமாயக் கற்பிக்கப்பட்ட விஷ்ணுபதீசங்காதாரணம சிலரா கருக்க கூறுவது தலைபெடுக்காமையால அன்னதோஷபரிகாரத்தை யிங்ஙனும பரியாலோசிப்பாம.

மேல (௪௪ - ௪௫ - ௪௭ - ௪௮) வது பக்கங்களில யாம் காட்டிய இராமாயணவசனங்களால கங்கை ஹிமவானுக்கு மேனையென்னுந் தாய்வயிற்றில் குடிலையென்னும பெயாதாங்கி உமையாகியசகோத ரியோடு பிறந்தவோர பெண்ணென்றும, அந்தப்பெண்ணைக் கன்னி காதானதானமாய் ஹிமவான்கொடுத்தானென்றும, அவளுக்குச் ச லரூபமாகிய வடிவம பிரமலோகத்தில சாபத்தினால வந்ததென்று ம, அந்தச்சலரூபமாகிய கங்கையே பகீரதன் வேண்டுகோளால சிவனா லதரிக்கப்பட்டதென்றும பெறப்பட்ட வுண்மைக்குமாறாய், மாம னனது அங்குஷ்டநகத்தாக்கியதால அண்டபித்தியுடைந்து அங் கேநின்றும கங்கையெனனும பெயரால பிரவஹித்தசலத்தைத்தா சிவன தரித்தாரென்றும, பிரமன தனனுடைய கமண்டலசலத்தா ல் வாமனனது பாதபிரக்ஷாளனஞ்செய்கையில அவனகாலினின்று மொழுகிய சலத்தையே சிவன தரித்தாரென்றும, வாமனனுடைய பாதத்தினின்றே கங்கை பிறந்தபோது அதைச்சிவன தரித்தாரெ ன்றும பலவாறு அனேனார் கூறுமாபாசங்க ளசங்கதமாதல்காண் க. மேல் தாமதாவலம்பனத்தில், விஷ்ணுவினுடைய காற்பெருவிர னகமபட்டுடைந்த ஆதாவரணடகடாகத்தினினறும பெருகிய ச லத்தைச் சிவன்தரித்ததுண்மையா? பிரமன்றன்னுடைய கமண்ட லதீர்த்தத்தால் வாமனன்பாதத்தை க்ஷாளனஞ்செய்கையி லப்பா தத்தினினறு மொழுகியசலத்தைச் சிவனதரித்ததுண்மையா? அ லலது வாமனனுடைய பாதத்தினின்றே பிறந்து பரிசுத்தத்தைப்

பெற்றசலத்தைச் சிவன்தரித்ததுண்மையா? இவைமூன்றும் ஒன்றிலொன்று முரணியுதைத்துக்கொள்ளுமுண்மையால், மூன்றும்பிரக்ஷிப்தமென்பது சொல்லாமேயமையும். இதனால், மேல்வாதனைகள் குணவாதமாத்திரமேயன்றி யதார்த்தகதனமாகாதெனவறிக. இந்தவாதனையெல்லாம் திரிவிக்கிரமன்பாதசம்பந்தசலத்துக்கேயாகையால், தஜ்ஜலோற்பவம் அத்திரிவிக்கிரமன்காலத்துக்கு முன்னில்லாமையைநாட்டவரும். அங்ஙனமேல், மத்ஸ்யகூர்மவராகநாரஸிம்ஹ அவதாரகாலங்களிலும், அதற்குப்பின் மன்வந்தரங்களிலும் கங்கையின்மஹிமாவாதனம் அநந்தமாய்ப்புராணங்களில் விஸ்தரித்துரைக்கப்பட்டமையெனனை? ஆகவே, கங்காவதரணம் மத்ஸ்யகூர்மாதியவதாரங்களுக்குப்பூர்வமேயாம். மேலேபிரவசனித்துக்காட்டிய விஸ்ரா மாயணநீதியாய்ச் சித்தித்தமை சாவசப்பிரதிபன்னமாதல் காண்க.

இன்னும் மந்தபபாவிசாகூறும் விசித்திரத்தைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம். கங்கை பகீரதனோடுவருகையில் மார்க்கத்தில் ஜன்ஹு என்னுமுனிவர் அதையுள்ளே கிரஹித்துவிட்டபோது பகீரதன்காணாது தியங்கிப்பிரார்த்திக்கையில், அந்தமுனிவர் தன்னுடைய காதின்வழியாகவெளிப்படுத்திய காரணம்பேசுகிற்யவெப்படி ஜாந்ஹவியென்னும் பெயரை அந்தக்கங்கையடைந்து ஜன்ஹுபுத்திரியென்றுபசரிக்கப்பட்டதோ, அப்படியே விஷ்ணுபாதத்தினின்றும் பிறந்து ஹிமாசலத்திற்பிரவகித்த ஹேதுவால் ஹைமவதியென்னும் பெயரை அந்தக் கங்கை யடைந்து ஹிமவத்ஸுதையென் றுபசரிக்கப்பட்டதேயன்றி வேறில்லை யென்றுகூறுவர். மேலயாமுதகரித்த வாமனபுராணவசனத்தால் மேனையென்னுந் தாய்வயிற்றிற்பிறந்த வோர்பெண்ணொன்றும், அவள்பிரம்ஹலோகத்திற்போனபிறகு அவளுக்கு நதீரூபப் பிராப்திவந்ததென்றும், நெடுங்காலத்தின்பிறகு அங்கேநின்றும்பிரவகித்துப் பகீரதன்பொருட்டுப் பூமிக்குவருகையில் ஹிமாசலமார்க்கமாய் வந்ததென்றும் பெறப்படுகையால், பிரம்ஹலோகசாந்நித்தியம் அவளுக்குண்டாவதன்முன்னரே ஹிமவானுக்குப்புத்திரியாந்தன்மை சித்தித்தமைபெறப்பட்டது "இயம்ஹைமவதீகங்கா ஜ்யேஷ்டா ஹிமவதஸ்ஸுதா" என்று பகீரதனைநோக்கி இவள் ஹிமவானுடைய ஜ்யேஷ்டபுத்திரியாகிய கங்கையென்று பிரம்மதேவர் சொன்னமையாலும், "இயமாகாசகங்கா" என்றமையாலும், ஆகாசத்தினின்றும் பூமியில்வருவதன்முன்னரே அந்தக்கங்கைக்கு ஹைமவதி யென்னும் பெயருண்டாயிருந்தமையும், பிரம்ஹலோக

சாந்நித்யம் பெறப்பட்டமையும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தவிசார த்தால் விஷ்ணுபாதமே அதற்குற்பத்திஸ்தானமென்றும், அங்கே நின்றும் பிரவகித்துவருகையில் மார்க்கத்தில் ஹிமாசலப் பிரவேச [illegible]னே அதற்கு ஹைமவதியென்னும் பெயர்வந்ததென் [illegible]றும் பேடிவாசகங்கள் சபேடிகைசெய்யப்பட்டன வெ ளாமிக

இன்னும், (சகூ,சஎ)வது பக்கங்களில் யாம்காட்டிய பாரத பாகவத ராமாயணவசனங்களால் தேவச்சிரேஷ்டராகிய நீலகண்டரைக்காட்டிலும் எனது வேகத்தைத் தரிப்பதற்குச் சக்தாளன்யதராகி டையாது என்று கங்கைவாக்கியம் பெறப்பட்டமையாலும், பகீரதன் தவங்கிடந்தபோது பிரமதேவா வெளிப்பட்டுக் கங்கைபூமியிலவிழுந்தால் அவளைத்தரிப்பதற்குச் சூலபாணியாகிய சிவனைக்காட்டிலும் வேறொருவரையும் நான் நினைக்கவில்லையென்று கூறினமையாலும், சர்வஜ்ஞகாரணரும், அந்தராத்மாவுமாகிய சிவபெருமான் உனதுவேகத்தைத் தரிப்பாரென்று கங்கையைநோக்கிப் பகீரதன் கூறினமையாலும் விஷ்ணுமுதலியசாமானியர்கள் அதைத்தாங்குவது துஸ்ஸாத்யமென்பது வெளிப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், பிரமன் அதைத்தானே தாங்கச் சக்தியுடையானேல் பகீரதனுக்குச் சிவனை நோக்கித் தபம்புரிகவென்று சொன்னதுபழுதாம். விஷ்ணுதாங்கச் சக்தியுடையானேல் சிவனையன்றி வேறொருவரையும் நான்நினைக்கவில்லையென்றது பிழைபாம். பிரமனும் விஷ்ணுவுமே தாங்கச் சக்தியற்றபோது இந்திரன்முதலியவேழைகளை நினைக்கவேயிடமின்று. இப்படியே யேனையவசனத்தாலும் சிவாதிக்யம் பெறப்படுதல்காண்க. அனனிய சாத்தியமல்லாத கங்காதாரணம் சிவனுக்கேயுரிதென்று கங்கையும், பகீரதனும், பிரமனுந்தெள்ளிதினுரைத்த சீரபபட்டால் விஷ்ணுமுதலியோர்க்கு சுவாதிக்யஹானி சித்தித்தது திண்ணம்! திண்ணம்!!

இதுநிற்க, மேல்(சஅ)வது பக்கத்தில் ஹைமவதியானவள் மங்களகரமான சிவனுடைய சிரசில விழுந்தாளெனவும், (ருO)வதுபக்கத்தில் சங்கரருடைய சிரசினின்றும் பூமியிலவிழுந்த அந்தக்கங்காசலம் பாபமனறியிலெநிர்மலமாய்ப்பிரகாசித்தது, அந்தஜலத்திலே தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலானவர்களும், பூமியிலுள்ளவர்களும் பவாங்கத்தினின்றும் விழுந்தது ஆகையால் பரிசுத்தமென்று ஸ்நானஞ்

செய்தார்களெனவும், சர்வலோகவந்திதராகிய சிவபெருமான் கங்கை யைத்தரித்தாரெனவும் பெறப்பட்டவாக்கியங்களைப் பரியாலோசிக் கில் சிவபெருமான் மங்களாகரரெனவும், அவருடைய சிரசில் விழு ந்தமைகொண்டே கங்கையும் மங்களாகரை யாயினளெனவும், அம்ம ங்களத்தவமறிந்தே பரிசுத்தையாகிய அவளையடைந்து தேவர்கள், மு னிவர்கள் முதலாயினோரும் தங்கள் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டார் களெனவும், அவ்வாதிக்யமுடைய சிவபெருமான் சர்வலோகவந்தி தரெனவும் பெறப்படுகின்றது. ஆயின், மேல்(சஅ)வது பக்கத்திற்கு னே ஆகாசத்திலிருந்து விழப்போகிற பரிசுத்தமான கங்கையை உன்பொருட்டு நான் தரிக்கிறேனென்று சிவபெருமான் பகீரதனை நோக்கிக் கூறினாரெனவும், அந்தப்புண்ணியரூபியாகிய ஹைமவதியா னவள் ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியினுடைய சிரசில் விழுந்தாளெனவும், சர்வ லோக நமஸ்க்ருதையும், ஜ்யேஷ்டையுமாகிய ஹைமவதியானவள் மங்களகரமான சிவனசிரசில் விழுந்தாளெனவும் பெறப்பட்டவாக் கியங்களில் கங்கைக்கும் சிவபெருமான் அவளைத்தரிப்பதன்முன்ன ரே பரிசுத்தத்தவமும், புண்ணியரூபத்வமும், சர்வலோகபூஜ்யத்வமு ம் சித்தித்தலகூறியதென்னையெனின், அங்ஙனங்கூறியதுகொண்டே யுசிதம்பெறப்பட்டதின்றும். எங்ஙனமெனின், சந்நிதிக்கேற்றும் சி வலிங்கப்பெருமானுடைய பூஜாகத்தம திருமஞ்சன தீர்த்தமுதலாக ச்சேகரிக்கப்பட்ட பூஜாதிரவியமனைத்தும் பரிசுத்தமா? அபரிசுத்த மா? பரிசுத்தமென்பது சர்வசம்பிரதிபன்னமாக, அவைசிவப்ரீதிக ரமான வந்தரம் அதிக பரிசுத்தம்பெற்ற துண்மையன்றோ? பொன்ம லர்நாற்றமுடைத்து என்பதேயன்றோ வாண்டுபுகலாநிற்பர் புத்ஜ னச்சிரேஷ்டர்? சிவப்ரீதிகரமாவதன்முன்னரேவற்றைச்சுத்தமென் றுமாத்திரங்கருதுவதன்றித் தங்களபாவனாத்தமாக வவற்றையங்கீ கரிப்பவராயாவர்? ஆகவே, அப்பரிசுத்தத்வாதி யாரோபணங்கள் இ னியடையப்போகிற நலம்பாராட்டிச் சமாதிக்கப்பட்டமைகாண்க. இவ்வுண்மையறியாது கங்காதாரணாந்தரம் சிவனுக்குப் பரிசுத்தி கரமுரைப்பது மாயாவிகள் கூற்றெனத்தவிர்க இந்தவிசாரத்தால் நிர்மலரும், புண்ணியசொரூபருமாயுள்ளவர் சர்வலோக வந்திதராகி ய சிவபெருமானென்னு முண்மைபெறப்பட்டமையால், இன்னகல யாணகுணைக விக்ரஹமாயுள்ள நம்பரசிவப்பிரபு, கங்கையைத்தரிக் கவே சத்தியற்றவோராஜந்துவாகிய விஷ்ணுபாதநிஸ்ருத சலத்தைத் தரித்துப் பரிசுத்தராணாரென்று கூறித்திரியும் அஹங்காரவாதம் நிர

ஸ்தமாயினமைகாண்க. அப்பாஞ்சராத்திரிகள் கூறிவழியு மவ்வடங்கலமெத்திறச்சீர்ப்பாட்டினதெனின், சண்டாளனது பாததீர்த்த பரிக்கிரஹத்தால் பிராஹ்மணன் பரிசுத்தமெய்திறனென்பதே சால்புடைத்தெனவறிக. விஷ்ணு, சிவனிருவர் தாரதம்மியங்களையு நோக்குழி யேனுண்மை நிதரிசனம் போதாதாகையால்

இன்னும், சிவபெருமான் கங்கையைத்தரித்தகாரணம் மற்றொருவிதமாகவும் புராணங்கள்கூறும். எங்ஙனமெனின், உமாதேவியார் ஓர்காலத்தில் தமதுநாயகராகிய சிவபெருமானுடன் ஏகாந்தமாயிருக்கையில் சுவாமியைப்பார்த்துச் சூரியசந்திரர்யாவரென வினவினார். அதற்குச்சுவாமிமகிழ்ந்து அவ்விருவரும் நமது திருக்கண்களாமென்றனர். உடனேதேவியார் லீலாமாத்திரமாகத் தமது இரண்டுதிருக்கரங்களாலும் சுவாமியினுடைய இரண்டுகண்களையுமமூடினர். மூடினவளவில் எல்லாஉலகங்களுமிருண்டன. அப்போதுசுவாமி தமதுநெற்றிக்கண்ணைவெளிப்படுத்தி யொளியைத்தந்து உலகத்தைநிலைபெறச்செய்தனர். அந்தச்சமயத்தில் தேவியார்பயந்து தமதுதிருக்கரங்களை வாங்கிக்கொண்டனர். அப்போது, அவ்விருகரங்களிலும் விளங்கும் பத்துவிரல்களினின்றும் பத்துவிதகங்கைகள்பிறந்து எல்லாவுலகங்களையு மழிக்கத்தொடங்குகையில் பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலிய பெருந்தேவர்களெல்லாரு சிவபெருமானைத்துதித்துத் தங்களையச்சலார்ணவத்தினின்றுங் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபெருமான் அதற்கிரங்கி அப்படிப்பிரவஹித்த அந்தக்கங்கைகளனைத்தையு மொன்றாக்கித் தமது ஜடாமண்டலத்திற் றரித்துக்கொண்டனர். அதனால், தேவர்களெல்லாம் சந்தோஷித்தவர்களாய்த் தத்தம் பதங்கள் நிலைக்கப்பெற்றுக்கொண்டனர். அப்போது பிரமனும், விஷ்ணுவும், இந்திரனுமாகிய மூவரும் சிவபெருமானைவணங்கித் தங்களுலகங்களுக்குக் கொண்டுபோகும்பொருட்டுக் கொஞ்சம்தீர்த்தம் தனித்தனி விரும்பினர். அப்படியே சுவாமிதமது ஜடையினின்று மவர்களுக்குக்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு அம்மூவருந் தத்தமுலகங்களுக்குக் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்ட மூன்றில் பிரமஹதேவரால் கொண்டுபோகப்பட்ட யாதொருபாகமுண்டோ, அதுவே பிரம்ஹலோகத்தினின்றும் பகீரதன்வேண்டுகோளால் பூமியில்வந்தது. அதனையேமீண்டும் சிவபெருமான் லோகசம்ரக்ஷணார்த்தம் சிரசா தாரணம் பண்ணினார் என்றுபெறப்படுகின்றது. மேலவிசாரங்களால் பிரம்ஹலோகத்தில் ஜலரூபத்தையடைந்

திருந்த ஹைமவதியையே பகீரதனவரித்தபோது சிவபெருமான தாங்கினரெனவும், விஷ்ணுபதியையே பகீரதன பிதாமகவுத்தாரணார்த்தமாகவும், தனதுபாவனார்த்தமாகவும் சிவன் தரித்தாரெனவும், உமாதேவியாரகையிற் பிறந்தகங்கையினோபாகம பிரமஹலோகத்திலிருந்ததையே பகீரதனபொருட்டுச சிவபெருமான் தரித்தருளினாரெனவும வெளிப்படுதலால இம்மூன்றுமொன்றையொன்று உறபத்திக்கிரமத்தில விரோதித்துப பகீரதன விஷயமாயச சிவபெருமான தரித்தருளினரெனபது மாத்திரம் ஏறபடுகின்றது. உற்பத்தியில விரோதிக்கினறமையால மூன்றும்வேறுவேறு கங்கைகளென்பதுநிச்சயம. பகீரதனபொருட்டுச சிவனா தரித்தாரென்று பெறபபட்டமையால எல்லாமொன்றென்று சொல்லவரும இம்மூன்றையும ஐங்கணடமாக வெபபடிககொணடதனால பகீரதனவிஷயத்தில சமாத்திககபபட்டதெனின், இம்மூன்று ஜலங்களும பூபதனமானபிறகு சமுத்திரகாமினியாகிற சநதியில ஒன்றோடொன்றுகலந்து ஒரேசலமாகிறவுண்மையால் அவைகளுககு மகிமைகறபிக்குமபொருட்டேயொவ்வொன்றையுந தனித்தனி ஆர்த்தவாதமாகச சிவன்தரித்துக கொண்டாரென்று அவவப்புராணங்கள் கூறினவெனறறிக பிரமஹலோகத்திலேதானே யிம்மூன்றுங கலந்தொன்றாகிப பகீரதன் பிரார்த்தித்தபோது பூமியிலவந்ததாகக் கொள்ளககூடாதோவெனின, கூடாது. அங்ஙனமேல், பகீரதன ஹைமவதியையேநோககித் தவங்கிடந்ததுபிழையாம. அபபோது அந்தஹைமவதியே வெளிபபட்டுஎன்னைச சிவபெருமானன்றித தாஙகுவாரொருவருமிலலை யென்றுகூறினதுந்தவறும இந்தசசந்தாப்பத்திலமறறைககங்கைகள் சம்பந்தம் பெறபபடாமையால் அவைகளுக்குப பிரம்ஹலோகத்தில் கலப்புண்டென்பது கூடாது அதவா கலப்புண்டாயிருக்கலாமென்று ஒருவாகருதினும ஆண்டும பாதகமினறெனக வங்ஙனமெனின், பிரமஹலோகத்திலேதானே யொன்றாய்க்கலந்தனவாகக் கருதும மமூன்றில பரசிவதாரணார்த்தம பகீரதன உததேசித்துததவங்கிடந்தது ஹைமவதியென்றே மேல்விசாரத்தால் பிரித்துக் காட்டப்பட்டமையால் ஹைமவதியொன்றே பிராதான்ய மெய்தபபெறுமனறியேனையவெல்லாமுஞ சிந்திக்குமயோக்ய முடையனவனறாம். அவை சேர்ந்திருககலாமென்றது கொண்டே விஷ்ணுபதியைச் சிவன தரித்தாரென்பதெனபோலுமெனின், சிவபெருமான் ஹைமவதியைத்தரிக்கையில் அபபிரவாகத்தி லிலைகளாலடித்துககொண்டுவந்த மச

சமகரங்களெல்லாம் அவர் சிரசிலிருக்கலா மென்றதுகொண்டு அவற்றையுந்தமது பாவனாத்தம சிரசாவகித்தா ரென்றுரைக்கு மூடவாதம் போலவதேயாம். அப்படியே அவர் சிரசில் சந்திரனைத்தரித்தா ரென்பதும், சாப்பங்களைப் பூண்டாரென்பதுங் கொள்ளவரும் அப்படியுங் கொள்ளவாமெனின், கௌத்துவம், துளவமுதலியவற்றை விஷ்ணு தரித்தாரென்பது மன்னவேயாய் முடியும். அப்படியே அவர் சலத்திற்கிடப்பதும், சர்ப்பத்திற்கிடப்பது மவ்வப்பட்டொழியும். இன்னபலவேதுக்களால் விஷ்ணுபதி பிரமஹலோகத்திலேதானே ஹைமவதியோடு கலந்திருக்கலாமென்று தலையுடைத்துக்கொண்டு வாதிடுந்தாவாதம நிரஸ்தமாயிற்றெனக. விஷ்ணுபதியைப்போலவே பார்வதிபாாகரத்திலவந்த கங்கைக்கும் அபகர்ஷங்கூறுவது சைவாசாரவிருத்தமெனின், பார்வதியார் கரத்திலவந்த கங்கையால் சிவனார்க்கு மகிமையுண்டாயினும், சிவபெருமானு லக்கங்கைக்கும் பாவனத்வமவரினும் இரண்டுமொப்பமுடிந்த ஆசாரமேயாம். (சிவன் சத்திதன்னையீன்றுஞ் சத்திதான்சிவத்தையீன்றும்) என்பது சைவமூக்கா தலுண்மையாகையால இவ்வுண்மையை யானறோர்வாய்க் கேட்டடங்குக மேலவிசாரத்தால பார்வதியாகரத்திலதோன்றியகங்கையை முதலொருதடவை பூரணத்தானும் இரண்டாவது தடவை அமிசத்தானுஞ் சிவபெருமான் தரித்தாரென்றோப்பட்ட விரண்டில் முதல் கூறியது யதார்த்தமும், இரண்டாவது கூறியது அர்த்தவாதமுமென்று மேதாவியா துணிந்துரைப்பரெனக. அங்ஙனமேல், பார்வதியார்கரத்திற் பிறந்த கங்கையொன்றும், ஹைமவதிகங்கையொன்றுமாக விரண்டு கங்கைகள் சிவனாதரித்ததாகக் கூறவருமேயெனின், அவைகளேயன்றிக்கங்கையும, தததாரணமும் சிவனார்க்கு அநாதியே நிருபாதிகமா யுண்டென்று வாயுசங்கிதையுட் கூறப்படுதலுங் காண்க இப்படியே விஷ்ணுபதியாகிய கங்கையுமொன்று அமைதல்கூடாதோ வெனின், மேல்செய்துமுடிந்த தீர்க்கவிசாரத்தால் அங்ஙனங்கூறுவதற்கு அனுகூலமையுமிடம் பெறப்படாமையால் அதுநிரஸ்தமெனக. இந்தவுண்மையால், பகீரதபிரார்த்தமகவுந்தாரனுர்த்தம் ஹைமவதியொன்றேயன்றி வேறுகங்கைகளையுஞ் சிவபெருமான் தரித்தருளினாரென்று இதரபுராணங்களில் கூறுவது அர்த்தவாதமென்றே நாட்டப்பட்டது

இதுநிற்க, திரிவிக்கிரமன் தனதுபாதத்தைமேலே நீட்டியபோது அவன் காலின்மேலின்றுங் கங்கைபிறந்துபிரவகித்தாலும், அவன்கா

ல்பட்டு ஊர்த்துவாண்டகடாகம் பேதித்து அங்கேநின்றும் ஜலம்பி ரவகித்தாலும், அல்லது பிரமன்தனது கமண்டலுஜலத்தாலவ ன்பாதத்தைக்ஷாளனஞ்செய்ததனால் ஜலம் பிரவகித்தாலென்ற போ ஜலம்நேரே அவன்கால்வழியாக வழியுமாகையால் தும்பிபாணன் தா த்திரிவிக்கிரமன்றலையின்மேலேதானே வீழ்ந்திருக்கலாமென்றுஞ் சண்டை லாமேயமையும். ஆகவே, அவன்காலக்கழுவியஜலம் ஆண்டேவந்து இ ஷேகமாச்சுதென்பது வெளிப்படை. அன்றியும், அந்த சிவபெரு மன் வாமனனையிருந்து நீண்டவனாகையால், அந்நீண்டதற்பிதத்தனர். பிரசாதத்தா லுண்டாச்சுதென்றறியாமல் குறளனாய்வந்தவனை நெட்டையனாக்கிய சிவனைமறந்து இறுமாந்தனன் அவ்விறுமாப் போடு மீண்டுங் குறுகப்பார்க்கையில் தன்னிறுமாப்புக்குக் குறுக கம் வராமையால் தானுங்குறுகச் சத்தியற்றவனே யாயினன். அப் போது சிவபெருமான் பைரவரைவிடுத்து அவன் முதுகெலும்பை முறித்து அவனிறுமாப்பையும், அவனையுங் குறுக்கிவிட்டனர். (படி விண்-முழுதளந்தமாயன் முதுகெலும்பைச்செந்நீ-ரொழுகவேவாங்கினர்வே றுண்டோ) என்னு மிரட்டைப்பாவாக்குண்மையைப் பைப்பலாதம், ஸ் காந்தமுதலிய பிரமாணவாயிலாய்க் கண்டுணர்க. அவ்வெலும்பே சிவபெருமான் கையிலதரித்திருக்கும் வீணாதண்டமெனவறிக. இப் படியவதிக்குள்ளாகி யழிந்தொழிந்துபோன வோரற்பஜந்துவின் கா லலம்பியஜலத்தைச் சிவபெருமான் தனதுபாவனார்த்தமாகத் தரித் தாரென்று வாய்வம்பாடித்திரியு மூர்க்கவாதம் அடியோடே மாய்ந் து விட்டதெனவறிக "மூன்றடிகேட்டோரடியான் மூதுலகையேயளந் தோ, மூன்றடியினால் விண்ணுலகளந்தான், மூன்றுபலி, யெங்கிருந்தானத் தகிய லெங்குவைத்தானமற்றடிமாவிங்கிதறகோ துந்தாத ரே" என்றெழு மபேரிடிக்குத் தப்பித்துக்கொள்ள வழிகாணாது மூலையிற்பதுங்கும் பாவிசரென்னோ வங்கியாயமாய்ச் சிவநிந்தையிற்றலைப்பட்டழிவது? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

பாணாசுரவிருத்தாந்தம்.

இனிப் பாணாசுரன்சண்டையில் சிவபெருமான் கிருஷ்ணனுக்கு முதுகுகாட்டி யோடினாரென்னும் விசித்திரத்தைச் சற்றே விசாரிப்பாம்

பாணனென்பவன் சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடந்து யாறனைத்தும் வெல்லுதற்கரிய அனேகவரங்களைப் பெற்று நிகரில்லாமல் வாதம்பே கொண்டிருந்தனன். அவன் சிவானுக்கிரஹ விசேஷத்தால் ரென்பதும், ச்சங்களைப்பெற்றவனாகி யிந்திராதிகளைத் தனது பரிசாரகராப்படியுங் கொண்டு அமராவதிமுதலிய விசேஷங்களோடு வாழ்ந்துகொ விஷ்ணு தரித்தல் சிவபெருமான் அவனுக்குக் கொடுத்தவரப்படியே வாசலத்திறகித் தலைவாயிலில் காவல்பூண்டெழுந்தருளியிருந்தனர். அயும். இன்னம் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களெல்லாம் அவனைத் தலையெடுத்துனே ஹைறதறகும் பயந்தவராகி யெப்படியிவனுக்கு மழியப்போகிறதெண்டு மேக்கமேலிட்டவராய் வருந்தி நின்றனர். அவர்களுடைய நலலசாலத்தால் அந்தப்பாணனுக்கோர் விபரீதந்தோன்றிந் தனக்கு நேரிட்டிருக்குஞ் சைசவரியங்களெல்லாஞ் சிவானுக்கிரஹத்தால் வந்ததைமறந்து சிவபெருமானிடம் தானே வலிந்துபோய்ச் சுவாமியைப் பார்த்து எனக்கோர் ஆயிரங்கைகளிருக்கின்றன, என்னுடனே நின்றுபோராடி யென்னிரண்டுகைகளுக்கு உத்தரவுசொல்வாரோ வுலகிலில்லை, என்னுடைய ஆயிரங்கைகளும் பசபசவென வூறுகின்றன, அவற்றின் றினவடங்க யாரோடாவது சண்டைசெய்ய வெனக்காசையெழுகின்றமையால் நீரேவாரும் சண்டைசெய்யலாமென றழைத்தனன். அதைக்கேட்டருளிய கருணாசாலியாகிய பகவான் அதிலொரு அருசையுங் கொள்ளாதவராகிக் காலப்ரிகாரமாந்திரஞ் செய்வதற்கெண்ணி "விஷவ்ருக்ஷோபி ஸம்வ்ருத்யஸ் வயம்சேத்துமசாம்ப்ரதம்" என்னுநியாயப்படித் தாமகொடுத்தருளிய வரங்களைத் தாமேயழிப்பது தமது பிரபுத்வஹானியெனக்கொண்டு மற்றொருவரால் அதைமுடிக்கத்திருவுளம்பூண்டு, அவனைப்பார்த்து என்னோடு சமானமானவொருவனால் உன்னுடைய புஜங்களறுந்து விழும்படியான சண்டை விரைவிலேதானே நடக்குமென்றுகூறினார். அப்படியே பரசிவப்பிரேரணையால் பாணனுடைய மகளாகிய உஷையென்பவள் கிருஷ்ணனுடையமகனாகிய வநிருத்தனை மோகித்து அவனைக் களவால் கிரகித்துக்கொண்டனள் அந்தஹேதுவால் கிருஷ்ணனுக்கும் பாணனுக்குங் கலகமுண்டாகிச் சண்டைக்கேதுவுண்டாயிற்று. அந்தச்சண்டையில் சிவபெருமான் அவனுக்குக் கொடுத்திருக்கும் வரத்தின்படியே உபகரிக்கும்பொருட்டுத் தமது பிரமதகணங்கள்சூழத் தாமபிரவேசித்தனர். அங்ஙனம் பிரவேசித்தபோது கிருஷ்ணனோடு சண்டைசெய்து அவனைச் செயித்துவிட்டால் பாணனுக்குச் சண்டை பிரசக்தமாகாமற்போகிறதென்றியிரு, அவனுடைய புஜங்க

கர்வாபஹாரமாவதும் சித்தியாகப்போகும். அதனால், கிருஷ்ணனோ
டு சண்டையிடத்தொடங்கிய சுவாமியானவர் அபஜயமடைந்தவராக
நாடகம்புரிந்தனர். அப்போது, சிவனால் வெற்றியுண்டாகாமற் போ
னகுறையை நிவிர்த்திபண்ணிக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பாணன்றா
னே கிருஷ்ணனையெதிர்த்தனன். எதிர்த்து இரண்டுபேருஞ் சண்டை
செய்கையில் பாணனுடைய புஜங்களறுபட்டுக் கொண்டேவந்து இ
ன்னுமிரண்டு புஜங்கள் சேஷித்திருக்குமவ்வவசரத்தில் சிவபெரு
மான் அம்மட்டிலே நிறுத்தவெனக் கிருஷ்ணனுக்குக் குறிப்பித்தனர்.
அச்சிவாக்ஞையால் பாணனுடைய இரண்டுகரங்களும் கிருஷ்ணனா
ல் துணிக்கப்படாமல் நிறுத்தப்பட்டன. இந்தவுண்மை விசாரத்தா
ல் சிவபெருமான் ஓடினது நடனமாத்திரமெனவும், கிருஷ்ணன் பா
ணனை வென்றது சிவனுடைய இச்சையின்படியெனவும் வெளி
ப்பட்டது.

இவ்வுண்மையறியாமல் கிருஷ்ணனுக்குச் சிவபெருமான் ப
யந்தேயோடினரென்னும் பாவிகளறியாமையைச் சற்றேயாலோசி
ப்பாம். கிருஷ்ணன் விஷ்ணுவினுடைய கறுப்புமயிரொன்றினவதா
ரமென்பது பாரதத்தால்விளங்கும். பலராமன் அவனுடைய வெள்
ளைமயிரொன்றின்படி இந்தமயிரவதாரமூர்த்திகள் சிவனைவென்றக்
கதை குருவுக்குத்திரைமுட்டை வாங்கிக்கொடுத்த வதிகாரிக்கே ப
ன்றிமேயனையோர்க்குப் பயன்பட்டதெனவறிக. அந்தமிராமமூர்த்திக
ளில் நீலமோராமமூர்த்தியாகிய கிருஷ்ணன் ஜராசந்தன்பால் விரோதப்
பட்டு, அவனால் பலமுறையுத்தத்திலபஜயத்தையடைந்து முதுகுகா
ட்டியோடிக் கடலிலொளித்துக்கொண்ட கதையைப் பாரத பாகவதா
திகள் கூறு முண்மையைப் பரிகரித்துக் கொள்ள வகையறியாமலே
னோவராயினது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இதுவேயன்றி மதுகயிட
வர்க்கதையை நினைக்கினுமவர் மானங்குலையுமே! எங்ஙனமெனின், ம
துகயிடவரென்னு மிரண்டசுரர் விஷ்ணுவினுடைய காதுக்குறும்பிக
ளிலுண்டாகி அவரையே யெதிர்த்துப் போராடுகையில் அவ்வசுரர்
பால் நலிவுடைச்சலுண்டு வருந்தினர். அப்போது தேவனொன்றுஞ்
செய்யச்சக்தியற்றவராகி அவ்வசுரரைநோக்கி யென்னைவருத்தவே
ண்டாம் விட்டுவிடுங்கோள், நீங்கள் கேட்பவைகளைக்கொடுக்கிறே
மென்றனர். அதற்கவ்வசுரர் விஷ்ணுவைநோக்கி எங்களைச் செயிக்க
வகையற்றவனாகிய நீ எங்களுக்குவரங்கொடுப்பது மிக்கவழகாமெ
ன்றுபரிகசித்து வேண்டுமானாலேதாவது நீ யொருவரத்தைக்கேள்,

யான் தருகிறேமெனறனர். இதுதானசமயமென்று நீங்களிருவரு மென்னாலே சாகவரந்தரவேண்டுமென்றிரந்தனர். அப்படியே யவ்வசுரர் கொடுத்தவரத்தாலவரைச் சூழ்ச்சியாலகொன்று விட்டவராகிய மூலவிஷ்ணுவினமகிமையே சாலநகைக்கவிடந்தருமெனின், அவருடைய சாட்சாத்தவதாரமுமன்றி அவருடைய ரோமாவதாரமூர்த்திக்குஞ் சிவபெருமான பயந்தோடினரென்பது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? பாரதயுத்தத்தில், சரீரமெல்லாம் ரக்தமயமாகப் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டுவருந்தியபோது ஆயுதத்தைக்கையாற் றீண்டமாட்டேனென்று கொண்டிருந்த சபதத்தையுங்கடந்து சக்கரத்தைத்தாங்கிச் சண்டையின்மொத்துண்டும், பௌண்டரீக வாசுதேவனென்பவனால் அவமானத்தையடைந்து முழன்றவோர் கருமயிரசேயர்க்குக் கைலாசநாதன் றோற்றோடினனென்னுங் கபோதிக்கதையை யெந்தவைதிகரோ வங்கீகரிப்பவர்? இன்னபலவாபாசங்களைப் பிறபாஷியனும், தொழிலிலாரும் பெற்றுழன்றொழிந்த வோர் ஜந்துவாகிய கிருஷ்ணனுக்குச் சர்வலோகசரண்யராகிய சிவபெருமான பயந்தோடினரென்பது அசப்யமென்பதை யினனும் பரியாலோசிப்பாம். பாகவதம், தசமஸ்கந்தத்தில் "ஸஹஸ்ரஸ்துத்வயா தத்தம் பரம்பாராயமேபவேத, த்ரைலோக்ய ப்ரதியோத்தாரம் நலேபேத்வத்ருதேஸமம், கண்டூத்யநிக்ருதைதாதோர்பி ருச்வஸதத்திக்கஜாநகம், அபயயார்சூர்ணயந் நதரீந் பீதாஸ்தேவிப்ரதுத்ருவுஃ, தச்ருத்வாபகவாங்க்ருதத், கேதுஸ்தே பஜயதேயதா, த்வத்தோத்பங்கோபவேநமூடஸ் ஸம்யுகேமத்ஸமோநே, இத்யுக்தஃ குபிதோஹ்ருஷ்டஃ ஸ்வக்ருஹம் ப்ராவிசந்ருப" என்றதுமொழுடக்கத்து வசனங்களால பாணன சிவபெருமானைப்பார்த்து ஆயிரங்கைகளெனக்குக்கொடுத்தது மிகவும் பாரமாகவே யிருக்கின்றது, உம்மையல்லாம மூன்றுலோகத்திலும் என்னுடன யுத்தஞ்செய்கிறவனை நானடையவில்லை, திக்கஜங்களுடன முட்டினவைகள் ஓடிப்போகின்றன, பர்வதங்களை முட்டினு லவைகள பொடிந்துபோகின்றன, ஆகையாலுமிடத்திலே தானே வந்தேன் என்று சொன்னபோது அதைக்கேட்ட பகவான் கோபித்தவராகி, ஏ மூடனே! எனக்குச் சமானமாகிய வொருவனாலுன்னுடைய *டக்கயம் அறுபடப்போகின்றது அப்போது உன்னுடைய பாகுக்களுக்குப் பங்கமுண்டாகுமென்றுசொன்னார். அதனாலவன் சந்துஷ்டனாய்த் தன்னரண்மனையைச் சேர்ந்தான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கி

* டக்கயம்=துவசம், அலலது கொடி.

ன்றது இந்தவாத்தங்களை யூகிக்குமிடத்துச் சிவனையன்றியில்லவே று ஒருபொருளையும் பாணன் மதிக்க வில்லையெனவும், விஷ்ணு முதலியவர்களு மவனாற்றலுக்கஞ்சியே பதுங்கியிருந்தாரெனவும், தன்னாயிரங்கைகளையும் பயன்படுத்தத்தக்கவிடங் காணாமையா லவைகளை வெறுமனேயவன் றாங்கியிருந்தது அவனுக்குப் பாரமாகவே காணப்பட்டதெனவும் பெறப்பட்டது. அன்றியும், எனக்குச் சமானமான வொருவனாலுனது டக்கயம் அறுபடுமெனவும், அப்போது உனது புஜங்களுக்குப் பங்கம்வருமெனவும் அவனைநோக்கிப் பகவான் சொன்னாரென்றதனால், இனிப்பவிஷயத்தில் கிருஷ்ணனாலவனது டக்கயமறுபடுதலும், அவனது புஜகர்வபங்கமுண்டாதலும் பெருமானது திருவுள்ளத்திசைவெனவும், அந்தப்படிக்குக் கிருஷ்ணனைக்கொண்டு முடிக்கப்போகிற தம்மபிப்பிராயத்தைக் குறிப்பானே வெளிப்படுத்தினாரெனவும், அவர் திருவுள்ள மிசையாதபோது அந்தக் கிருஷ்ணனாலொன்றும் பாணனை யசைக்கமுடியாதெனவும் வெளிப்பட்டது. கிருஷ்ணனைக்கொண்டே பாணனுடைய புஜகர்வபங்கஞ்செய்யத் திருவுள்ளத் தெண்ணியுரைத்தவராகிய சுவாமி கிருஷ்ணனுக்குப் பயந்தோடினாரென்றல் யாண்டிசையும்?

இன்னும், பாணனைப்பார்த்து எனக்கொத்த வொருவனாலுனது டக்கயம் அறுபடப்போகிறது என்று சொன்ன சுவாமி வார்த்தையின் மகிழ்ந்து அவன் தன்னரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தானென்று வந்தமையால் பாரமாயிருந்த கைகளொழிந்துபோவது அவனுடைய விஷ்டாபத்தியென றோப்படுகிறது. அதுபற்றியே கிருஷ்ணனைக்கொண்டு அவைகளைத் துணிப்பித்தனரெனவறிக. இதனால் பாணனுக்குபகாரஞ் செய்தலே சித்திக்கையின்; சிவபக்தனாகிய பாணனைக் கிருஷ்ணன் பரிபவப்படுத்தினனென்பது அசங்கதமெனுக. இதனை யுபாத்தியாயரைக்கொண்டு தன் பிள்ளையைத் தண்டிப்பித்தும், மருத்துவனைக்கொண்டு தன் பிள்ளைக்குவந்த புண்ணை யறுப்பித்து முபகரிக்கும் பிதாவின் செய்கையோடுவமித்தறிவர் கற்றுணர்ந்தமேலோர். * பாணனுடைய திருஷ்டியில் கண்ணன் சிவனடியானாகவே காணப்பட்டிருப்பதனால் சிவனடியாரால் சிட்சிக்கப்படுதலவனுக்குப் பரிபவமாயத் தோன்றுதெனவறிக அத்துணையாதிக்க

---

* இன்னும், சிவபெருமானைத்தனது ஏவலாகவிரும்பிய பாணனுக்குப் பாவமேறாதபடிச் சிட்சித்தமையும் பெறும்.

மாவது கண்ணனபால சாரூபமேயெனின், அவன் சிவபெருமான
து பரிக்கிரஹசக்திகோடிகளிலொன்றாய் முடிவானெனினவ்வாற்றால்
தெய்வத்துக்கே விசேஷமாம் புஜைகளும் பஞ்சகிருத்தியமுஞ் செய்
யுமாற்றல் சிவாக்கினையாற் பெற்றிருக்குமுண்மையால். அந்தக்கிரு
ஷ்ணனையே யவனிற்று ந பலரைக்கொண்டு பரிபவமுண்டாக்கச்
செய்தபடி மேல் விவகரித்துக் காட்டப்பட்டிருக்குமுண்மையால்
இது நிற்க, பாணன் சிவதீக்ஷாசாரியச் சைவசின்னந்தாங்கி நின்ற
கண்ணனுலைத் தன்குருபரமாயிருந்த தோள்களறுக்கப்பட்டமைகொ
ண்டங்ஙனமுபகரித்தபடியாலு மதிகசந்துஷ்டனு யவனை வாழ்த்து
தலைசெய்பவன். பூர்வமே சிவபெருமானை லெடுத்தோதப் பெற்ற
பெருமிதமுங்கண்டுபசரிக்கக் கடமைப்பட்டவனாதலால். இவ்வுண்
மையை யூன்றி விசாரியாத மந்தமதிகளே சிவநிந்தையிற் றலைப்பட்
டழிவார்! அழிவார்!! ஆயின், கிருஷ்ணனையெடுத்தோதுங்கால் எ
ன்னோடு சமானமான வொருவனாலுனது டக்கய மறுபடுமென்று
பாணனிடஞ் சிவன் சொன்னமையால் கிருஷ்ணனுக்குச் சிவனோடு
சாமியமுண்டாகிறதே யெனின், அது ஔபசாரிகமெனக. சாமா
னியனொருத்தன் கௌரவஸ்தனொருவனைத் தன்னுடனோரிடத்துக்
குவந்து தனக்காக வேண்டிய காரியங்களை முடித்துத் தருகவெனக்
கேட்குங்கா லவனுடன்போவது தனது கௌரவஹானியெனபதை
யுட்கொண்டு அவனுக்கிதஞ்சொல்லித் தனக்குப் பதிலாக வேறொ
ருவனை யனுப்பி யிவனென்னிற் சமானமானவன், இவன் வருவது
நான வருவதுபோலவேகொள், என்னினுமிவனுனக்கு அதிககாரி
ய சாதகங்களுண்டாமென்று போகக்குக்காட்டி யநுபவமாய் நடந்
துவரும் விவகாரத்தாலுங் கண்டறிந்திடப்படுக இதன்முடிவு அவ
னகாரிய சாதகமாக வேண்டியதொன்றே யாதலால் மேலவியவஸ்
தை சாவசமபிரதிபன்னமாதல்தெளிந்திடுக.

இப்படிக்கொள்ளாது, கிருஷ்ணனுக்கு நேருமபகாஷ நிவிர்த்
தியாத்தம கிருஷ்ணனை யென்னோடு சமானமானவனென்று சிவன்
சொன்னதுபசாரமன்று, உண்மையேயெனக் கொள்வாமெனின,
அப்போதும சமானனாகிய கிருஷ்ணனுக்குச் சிவன்பயந்தோடினு
னென்றல்பிழையாம. அன்றியும், இரண்டுசமானப் பொருள்களுண்
டாகிப பிரமஹம் சமானுதிக ரஹிதமாயுள்ள தென்னுஞ்சுருதியும
பொய்யப்பட்டுப்போம ஆயின், பாணனிடந் தலைக்குறைத்துச்
சொல்லக்கூடாமையால் சிவன் தன்னிலு மதிகனாகிய கண்ணனைச்ச

மானுக்குக் கூறினாரென்பாமெனின், அப்போது பாணனைச் சிவன் வெல்ல வகையற்றுச் சொன்னாரென்பது பெறும். தானே வெல்லக் கூடுமாயின் வேறொருவனைச் சுட்டவேண்டிய வாவசிகமின்மையால். இல்லை, பாணனைச் சிவன்வெல்லுவது கூடுமெனின், தானே கௌரவமாய் முடிப்பதைவிட்டுப் பின்னாய்ப் பாணனுக்காகப் பரிந்துபோய்க் கண்ணனிடம் பரிபவப்படுலைய வழிதேடியதென்னோ? பின்னே தனக்குப் பரிபவமுண்டாமென்றுதெரியாமையா லப்படிச் சொன்னாரெனின், கண்ணனால் பாணனுக்குமாத்திரங் கரங்கள் சேதிக்கப்படுமென்றவர் முன்னமே தெரிந்துகொண்டதெப்படி? இப்படி விசாரிக்கவந்த வுண்மையால், சர்வஞ்ஞராயுள்ள சிவபெருமான் பாணனது புஜசாவாபஹாரம் கண்ணனாலுண்டா மென்றறிந்து அவ்விருவர் வினைக்கேற்பவவரை யொருங்குகூட்டி யொருவனைத் தோற்கச் செய்தும், மற்றொருவனைக் கெலிக்கச்செய்தும் தமதருள்விலாசத்தை நடத்தினரென்றே மேலோர் துணிந்துரைப்பர். இல்லை, பாணனையே கெலிக்கச் சிவன்சத்தனுமெனின், அவனுக்குவந்த வாக்கப்பாடெல்லாஞ் சிவனே கொடுத்தாரென்பது சாஸ்திரப் பிரசித்தியாகையாலது செல்லாது! செல்லாது!! இன்னும்பாணன் சிவன்பக்கல் சார்ந்து இந்தமூன்று லோகத்திலும் என்னுடன்யுத்தஞ் செய்கிறவனை நானடைய வில்லையாகையா லுன்னிடம் வந்தேனென்பதும் பொய்யாய்முடியும். என்னெனின், மூன்றுலோகத்திலு மெனக்குச்சமானமான பேரில்லை யென்றதனால் விஷ்ணுவுங் கழிப்புக் கணக்கிலேதானே யொதுக்கப்பட்டார் அவரிறுதியாகக் கழிந்துபோட்டுத் தனனின்மேலான வாற்றலுடைமை சிவனிடத்திலே தானே கண்டு வந்திருந்து கொண்டா னாகையா லவனைச் சிவன் வெல்லவல்லாரல்லரென்பது புல்லா சொல்லாய்முடிந்தது. அவன் வாக்கால் சிவனையொழிய வவனுக்குத் திரிலோகத்திலுஞ் சமானராவது, அதிகராவது இல்லையென்று பெறப்பட்டதோடு, சிவன்வாக்கால் தானவனை வெல்லக்கூடாத வபிப்பிராயம் வெளிப்படுமாயின், சிவனிறுதியாக யாவரும்பாணனாற்றலுக் கஞ்சுபவராகிய பாணனே யாவரினு மேலானபரமென நிச்சயிக்கவரும். அங்ஙனமேல், அன்ன ஆதிக்ய சீலனைக் கண்ணனென்றதுங் கட்டுக்கதை யாயப்போம்

இங்ஙனநிற்க. "பாணோபி பரதிபத்யார்த்தம் மைத்ராசாஹ த்ரிலோசனம், தேவபாஹு ஸஹஸ்ரேண நிர்விண்ணஸ்யாமஹம்புர', கச்சின்மமைஷாம் பாஹூநாம் ஸாபல்யஜனகோரஹி, பவிஷ்யதிவிராயு

த்தம் பாராயமமகிம்புஜைஃ, மயூரத்வஜபங்கஸ்தே யதாபாணபவிஷ்ய தி, ஹதாசஜகதாநந்தம் ப்ராப்ஸ்ய ஸேத்வம்ததாரணம்'' என்னும பா கவதவசனததால பாணனுனவன பரமேசுவரனை யடைநது மிகுநத பிரேமையோடு அவரைப்பாரதது ஹேஸ்வாமின்! இநத ஆயிரங் கைகளால் நான் துககிததுக கொண்டிருக்கின்றேன், இநதக கைக ளுக்குச் சாபலயததை யுண்டுபண்ணுவா ரொருவரையுங்காணேன், யுத்தமிலலாமல இநதப்பாருக்களால் நானடையும பிரயோஜனம்யா து? என்றுகேட்டதறகுப் பகவானுகிய பரமேசுவரா உனது மயில கொடி யெப்போது அறுநது விழுமோ, அப்போது ஜகததுககு ஆ நநதமாகிய யுததமுண்டாகுமெனறு சொலலியருளினரென்று வெ ளிப்பட்டது. இநதவுண்மையால பாணன்தனது கைகளுககுச் சா பலயத்தை யுண்டுபண்ணுகிற யுததமுண்டாகாமையால ஏககிநது யிருநதானெனவும, யுததத்தையே விருமபிககேட்டா னெனவும, அப்போது பகவான் யுததமுண்டாகப போகிறகாலததைக குறிப்பி த்தருளினு ரெனவும வெளிப்பட்டது. அவனேடு தாமே சண்டை செய்வதி லவனுககினபஞ் செனியாமையு முணாநதே யவனேடொ த்த வேறொருததனைக் காட்டியதென்க. என்னையெனின், பூனை யோடு பூனையும, புலியோடு புலியும, ஆனையோடு ஆனையும, சிஙகத் தோடு சிங்கமும போர்புரிதலா லவவவறறின்றிமிா விட்டுப்போம. பூனையுஞ்சிங்கமும போரபுரியத்தொடங்கி னெவ்வாறு முடியும்? சிங்கததின் வலிவத்தனையும் பூனையின்மேற்றுக்கலா லதுநிருபமான வளவால் நசுககுண்டுபோ மாகையாலது சண்டையாகாதெனவறி க. இநதநிதரிசனப பிரகாசத்தால் பாணனைககிருஷ்ணனேடு சண் டையிற புணர்ததிய பரமன்செயல் பண்புடைததாதல் வெளிபப ட்டது.

இனனும், "பாஹுஷுச்சித்யமானேஷு பாணஸ்யபகவாஞ்சிவஃ, பக்தாநுகம்பீஸத்பூஜ்யச் சக்ராயுதமபாஷதா, அயம்மமேஷ்டோதயிதோ நுவர்த்தீ மயாபயம்தத்தம முஷ்யதேவ, ஸம்பாத்யதாம் தத்பவதஃப்ர ஸாதஃ யதாஹிதே தைத்யவதேப்ரஸாதஃ'' என்னும வசனங்களால் பா ணனுடைய கைகளறுபடும்போது பக்தாளிடததில் தயையுடையவ ரும, சத்பூஜயருமாகிய சிவபெருமான் சக்ரதரனுகிய கிருஷ்ணனைப் பார்தது இநதப்பாணன் நமக்கு அதிக இஷ்டனும், அநுவர்ததியா ல் வேண்டியவனுமாகையால் இவனுக்கு நாம் அபயங்கொடுத் திருக் கின்றேம், இவனைவதஞ் செய்கிறவிஷயததில் எமது அநுக்கிரகத

தை நீ பெப்படியடைய வேண்டுமோ அதைத்தேடிக்கொள்வா யெ ன்றருளிச செயதவுண்மை வெளிபபட்டது இதைவியவஸ்தை ப ண்ணுமிடத்தில், பாணனுக்குச சிவபெருமாஞ லபயஙகொடுக்கப பட்டதனல் அவன் ஒருவராலும் வதஞசெய்யபபட மாட்டானெ னவும், அதையறியாமல் கிருஷ்ணன அவனைவதஞ்செய்யவே முய ன்றுனெனவும், அதைப பார்ததருளியபகவான் கிருஷ்ணனை நோ ககி யிவனைவதைககவேண்டுமாஞல என்னுடைய வநுகரகததை நீ பெறவேணடுமென றுரைத்தாரெனவும பெறபபட்டது. எனவே, யொருவராலுங் கொலலபபடாமலிருக்க வரததைப்பெற்றவிவனை நீ கொலவதோ சாதயமன்றெனவும, எமது அநுகரகததைப பெற் றுவது நீகொலலலாமோவெனறுல, அவனுக்குநாம் அபயஙகொடுத த பின்னரதறகு விரோதமாயுனக் கநுககிரகததைச் செய்யமாட் டோ மாகையால அதுவுங்கூடாத காரியமெனவும, ஆகையால், அ வனைகககொலல வேணடுமென்னு மெண்ணததைவிட்டு அவன்றனவ டஙக வவனுடன் சண்டைபணணாக கடவாயெனறு பகவான கிருஷ் ணனுககுணாததினமைமேயபெறும இஙகே, என தநுககிரகததைத தேடிககொளளென்றது நாமநுககிரகஞ்செய்ய மாட்டோமெனறு பொருள்தநது நினறமைகாண்க. இமமட்டேயன்றி. (அஸ்மத்ஸம்ச்ரயதருப்தோபி நாயம்வத்யஸ்த்வயாஸ்வயம்; மயாதத்த வரோதைத்ய: தஸ்தம்க்ஷமயாம்யஹம்.) எனனும விஷ்ணுபுராண வசனததால இ நதபபாணன காவமடைநது திரிநதாலும நமமாலே யநுககிரகிககப பட்டவனுயிருததலால இவனபராததத்தை க்ஷமித்திருககின்றோம, இவன உனனுலே சுவதஹாகொலலததககவ னலலவென்றறியக்கட வாயெனறு கிருஷ்ணனைபபார்ததுப பகவான சொல்லியருளினூராக வெளிபபட்டது மேலஉன்னுலசுயமாயககொலல முடியாதென்றபோ து நாமநுககிரகிததால முடியுமெனவும, அவனுக்கு முனனமேதா னே நாமபயஙகொடுத திருப்பதால அவனுக்கு விரோதமாயிப்போ துனககு வரததைக்கொடுகக மாட்டோமெனவும வெளிபபட்டமை யால, எமமநுககிரகததளவே நின்செயலெனத்து மென்று சிவபெரு மா னருளிசசெய்தமை பெறபபட்டது. இதனுல பாணனது கரஙக ளொடிநதுவரக் கண்ணனசேதித்த மாஙமியம சிவாக்ஞாபுரஸ்ஸர மென்றே துணியப்பட்டது. அஙஙனஞ் சேதிககபபட்டமையால பா ணன்றனது பசையடங்கி மகிழ்ந்தமையால் சிவபெருமானவனுக கு பகரிததமையே பெறப்பட்டு அவனுக்குததாமபயங் கொடுததிரு ந்த வுண்மைக்கு விரோத முண்டாகாமையும வெளிப்பட்டது.

இவ்வுண்மையையறியாமல் பாணனுக்குச் சிவன் கொடுத்த வரம் பாழாய் விட்டதெனவும், சிவன் கண்ணனுக்குப் பயந்து தன் மக்களோடு ஓடியொளித்தானெனவுங் கூறியழிவார் கோளகுணபின்மையாய் முடிந்தது. பிள்ளைப்பெருமாள் என்னும் அந்தியஜமதப் பிரஷ்டனொருவன் றனதுமாலைப்பிரபந்தத்தில் (முங்கரன், முடுகியோட முருகனோட முக்கணீசன் மகனோடு. தேடியோட வாணனாயிரங் கரங்கள் குருதிநீர் சிந்தியோட) வென்றுடனிருந்து கண்டவனைப்போலப் பிதற்றியிருக்கிறானாகையால், அவன் பேதைமையைக்காட்டி மறுக்கு நமானரோ திருவாக்குக்களை யீண்டுச்சிந்திப்போமாக. (முருகனோடு முக்கணீசனோடு வென்று முன்னியே, திருக்குரைத்த பேதையே சினந்துவாணனூறுடைந்த, தருகொடிந்து வீழவாயிரங்கரங்களன்றுமா, லொருமை வெற்றிகண்டால் முண்டகண்டனுண்ணையே) என்று கூறி (அங்கியோட வய்யன் மயங்கியோட வங்கஜன், மங்கியோட வாசவன் மலங்கியோட மாலவன், சங்கியோடமாதருங் கலங்கியோட வேசவம், பொங்கி நீட வேமகம் பொடித்த தாப்புகனறிட்ட) என்று விஷ்ணுவும், அவனது பெண்டிரும் அவனது மக்களும் யாகத்தி லோடிப்பறந்தமையும் பிரவசனஞ் செய்திருத்தலால், சிவாதிக்ய நலம் வெளிப்பட்டவாறறிக.

ஆயின், யுத்தாந்தரம் கிருஷ்ணனைச் சிவபெருமான் சர்வோத்கிருஷ்டமாகத் துதிசெய்ததென்னையெனின், அது கிருஷ்ணனைக் கௌரவப்படுத்தும் பொருட்டெனவறிக. எங்ஙனமெனின், பிரமதேவரைச் சிறையிட்டருளிய முருகக்கடவுளிடம் பிரணவோபதேசம் பெறவேண்டிச் சிவபெருமான் தாமசிஷ்யபாவத்திலிருந்து அவரைவணங்கியுந் துதித்தும் பாராட்டிய வுரிமைகளைக்கொண்டு எந்தமூடனே முருகக்கடவுளைநோக்கச் சிவபெருமான் குறைந்தவரென்றுரையாநிற்பன்? பாணனுக்கே சிவபெருமானுடைப்பட்டிருப்பாரெனின், கிருஷ்ணனுக்கவர் பணிவுகோடலும், அவனுக்கு அநுசின்வராக நாடகம்புரிதலும் சிவாபகாரமாவதெப்படி? பாணன் சிவபக்தாக்ரேசனனபடியே அவனுக்குச் சிவபெருமான் பணிவுற்றனராயினர். அப்படியே யன்றோ கண்ணனிடமும் [illegible]? கண்ணன் உபமன்னியரிடம் தீக்ஷிதனாகிச் சிவபூஜா நிஷ்டனாயிருந்தானாகையால் பூர்வோத்தரசந்திகளை நோக்காமல் [illegible] விஷயத்தையும் முடிவுரைக்கக் கூடாதாகையால் முன்பின் சந்தியறியாது கண்ணனுக்குச் சிவபெருமான் பயந்தோடினரெனவும், அவனைத் துதிசெய்தாரெனவும் வாய்வம்பாடுதல் வசையுண்டு போயிற்றெனக.

இப்படி யறிவதொழிந்து பாணன் சண்டையில் கிருஷ்ணனுக்குச் சிவன் முதுகுகாட்டி யோடினுனெனக் கூறித்திரியும் பாவிசர் பின்வரும் வினுக்களைப் பரிகரித்துக் கொள்வாராக. விஷ்ணுவை யாகபதியாகக்கொண்டு வைஷ்ணவயாகஞ்செய்த தக்கனது தலையுருண்டகாலையில, அது விஷ்ணுவால் தடுக்கப்படாததென்னை? விஷ்ணுபுத்திரர்களாகிய பிரமன மன்மதனிருவருக்குஞ் சிவனுல் கேடுவந்தபோது அக்கேடடைத்தவிர்த்துத் தனது மைந்தரை யந்த விஷ்ணுபகவான் காத்துக்கொள்ளாததெனனே? சிவபக்தராகிய ததீசி முனிவாமேல விட்டபோது பொடிந்துபோன சக்ராயுதம் சிவனைத்துராத்திற ொன்பதெப்படி? (சங்குகர்ண கணேசேந ப்ரிங்கஸ்தே கேசஸஞ்சயஃ) என்றபடிச சங்குகாநனெனனும் பாரிஷதனுகிய சிவகணத்தலைவனுல சிகையறுப்புண்டொழிந்த விஷ்ணுவுக்குச சாட்சாத சிவபெருமான் பயந்தோடினு ரென்பதெப்படி? ஷைததீசி பகவான் றனதுகாலின கட்டை விரலைப்பிசைத்தபோது பலபலவென றுதிர்ந்த விஷ்ணுக்களோடொருசேரக்கழிக்கப்படும் மூலவிஷ்ணுவுக்கு அம்முனிவாக்குபாஸ்யமானராகிய சிவபெருமான பயந்தோடினுரென்பதெப்படி? இப்படி யநநத முளைவற்றைப்பரிகரிக்க வகைதேடாது கிருஷ்ணனுக்குச் சிவன்றோற்றார், சிவனறோற்றாரெனறு கூப்பமண்டுகமபோற் கத்திக்கழிவார்கோள குணமினமையாய முடிந்தமைகாண்க இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும. இதுவரையாம கூறிவந்ததெல்லாம விஷ்ணுபரத்வபோதகமாகிய பாகவதத்திற பெறப்பட்டபடிக்குஞ் சிவாபகர்ஷம் சித்தியாமையைக் காட்டவேண்டியேயாம. முக்யவிரதியால் அந்தப்புராணமுழுது மப்பிரமாண மெனபதே யெமமமுடிவுரை யென்க இதனைமேல் கதாகாரணப் பிரகயானத்தி லினிது விளக்கியிருக்கினறோ மாகையாலாண்டுகணடுணாக

இந்தமுடிவால மேலெடுத்துக்கொண்ட நரசிமஹவதம, கதாகாரணபபிரகயானம, பாஞ்சரா விருத்தாநதமாகிய மூன்றுக்கு முப்சமன முண்டானதா லினனவந்த சிவபாரமயப் பிரவசனங்களை ஸ்ரீமதுப்பயவேதாந்த பிரவாததகாசாரியருமசிவாகமசித்தாந்த ஞானநிஷ்டருமா யெழுந்தருளியிருந்த காட்டாலூர, ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியசுவாமிகள் செய்தருளிய சிவாதிகயரத்நாவளி முதற்பாகத்தினும், எமமால் செய்யபபட்ட ஷை சிவாதிகயரதநாவளி இரணடாவது பாகத்திலும் பரக்கக்காணலாமென்க.

பிரமாணத்திரட்டு.

இங்ஙனநிற்க. மேற்கூறியபோந்த சிவபாரமய ஸித்தியாற் பெ றப்படும பதிஞானங்கைவரப்பெற்றவர்க்கே பரசிவஸித்தி யுண்டா மென்பது திண்ணமாகையா லன்னமாஹாத்மியங்களை யுணாத்துஞ சிலசுருதிகளை யீண்டெழுதிக்காட்டுவாம.

"ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்மா" என்றபடியே "ஏகஏவருத்ரோந த்விதீயாயதஸ்தே" என்று கூறினமையால் பிரமஹபத ருத்ரபதங்கள் பரியாயபதங்களாக வெளிப்பட்டன இப்படியே "ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்மா" என்று பெறப்பட்டதற்கேற்ப "ஸர்வோஹ்யைஷ ருத்ர:" என்று வெளிப்பட்டது ஈண்டும பிரமஹருத்ரசபதங்கள பரியாயமாயின. இவ்வுண்மையால பிரமஹமே ருத்ரனெனவும, ருத்ரனே பிரம்ஹ மெனவுமறியலாச்சுது இந்தவியவஸ்தையால் உருத்திரரைக்காட்டி னும வேறொருபிரம்ஹமங்கிடையாதென்பது தீர்மானம "ஏகோஹ வை நாராயண ஆஸீத்" என்றதும் பிரமஹபரியாயமாகாதோ வெனி ன், இதில் (அத்விதீயம) என்னும விசேஷணமிலலாமையால ஏகாத் தமபயவாது அதனுலிது பிரம்ஹபபிரதிபாதக சுருதிக்குப பரியாய மென லமையாது ஆகவே, இந்திர சந்திரர்களைப் பிரதிபாதிக்கு ம ன்னவற்றோடு சேருந்தகைமைத்து.

"யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்திகிஞ்சித்" எனவும், "நதத்ஸமச்சாப் யதிகச்ச த்ருச்யதே" எனவும போந்த வாக்கியங்களால் யாதொருவ னைக காட்டினும உத்கிருஷ்டனுஞ் சமானனுமில்லையோ அவன் சிவ னென்றுவெளிப்பட்டது. இந்தவுண்மையால் சிவனுக்கு உத்கிருஷ்ட ஸமத்வமுடைய தேவதையைப பிரதிஷேதித்துச சிவனுக்கே ஸா வோத்காஷதவம சாதிக்கப்பட்டது. இதனையே "பராதபரதரோப்ரஹ் மா தத்பராத்பரதோஹரி:, தத்பராத்பரதோஈச: தஸ்மாத் துல்யோதி கோநஹி" எனனும வாக்கியமும் நிறுத்தும் இங்கே பெறப்பட்ட ஈ சபதம் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களுக்கு வேறானதொருபொருளைக் காட் டலா லவ்விருவரும் ஈசாகளாகாரென்பது போதரும. ஈண்டு ஈசச ப்தம் ருத்ரஸ்தானத்தில் விநியோகம் பெற்றமையா லவ்வுருத்திர ன் ஈசுவரனுக்கு விபூதியென்பது ஸித்தம். ஈசுவரன், உருத்திரனெ ன்ற சேத்யாதிநாமங்க ளிருவருக்குங் காரணகாரியத்வத்தால் ஸித் திக்கும் இதனால், திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய வுருத்திரரே சிவாக மஸித்தாந்ததத்தாற் போந்த பரமபதியென்று துணியற்க. சைவசித்

த்ரந்தத்தில் திரிமூர்த்திபுத்தீானரான துரியமூர்த்தியை யங்கீகரித் திருப்பதுபோல பாஞ்சராத்திரத்தில் துரியவிஷ்ணுவை யங்கீகரித்த தில்லை. இந்தவுண்மையால் சைவநூல்களில் விஷ்ணுவுக்குக் கூறும் அபகர்ஷங்களெல்லாம் அந்தவொருவிஷ்ணுவையே சாரும். வைஷ்ணவநூல்களில் உருத்திரருக்குக்கூறும் அபகர்ஷங்களெலாங் குண ருத்ரரையேயன்றித் துரீயருத்ரரைச் சாரா. இன்னும், ஏகாதசருத்ரா, சதருத்ரா, சஹஸ்ரருத்ராரிருபபும் வேதத்திற்கூறப்படுதலால் துரியசிவனிடம் அபகர்ஷமேறவே யிடமில்லை. அபகர்ஷோத்கர்ஷங் களை யொரேபொருளிடங்கூறுதல் அமையாமையால், வைஷ்ணவ நூல்களிற் பெறப்படு முத்கர்ஷங்களு மந்தர்யாமிபரவத்தால் சிவைக நிஷ்டமேயாம், இப்படிப் பராசரபுராணத்தில் வியவஸ்தைபண்ணி யிருத்தல் காண்க

துரியமூர்த்தியைத் திரிமூர்த்திகளுக் குற்பத்திஸ்தானமான வரும், வேறானவருமாகச் சொல்லியிருக்கும் வாக்கியத்தையும், அகாரவுகார மகார வியஷ்டிப்பிரணவ வாச்சியர்கள் திரிமூர்த்திகளெனவும், ஓங்காரமாகிய ஸமஷ்டிப்பிரணவ வாச்சியர் துரியருத்ரரெனவுமுணர்த்தும் வாக்கியத்தையும், மேல் (௯௬) (௯௭) வது பக்கங்களிற் காட்டியிருக்கின்றோம். இன்னும், "சிவமத்வைதம் சாந்தம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே" என்னும் வசனத்தாலும் அவர் மூன்றுமூர்த்திகளுக்கும்பபாற்பட்ட நாலாவது மூர்த்தியென்பது விதித்தது. இந்தநாலாவது மூர்த்தியே "தரிஷ்டாதாமசுயத்போஜ்யம் போக்தாபோகச்ச யத்பவேத், தேப்யோவிலக்ஷணஸ்ஸாக்ஷீ சிந்மாத்ரோஹம் சதாசிவ:" என்னும் வாக்கியத்தால் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றுஸ்தானங்களிலும் எது புஜிக்கத்தக்கதோ, எவன் புஜிக்கிறவனோ, எதுபோகமோ அவைகளுக்கு விலட்சணமும், ஸாட்சியும், சிந்மாத்திரமுமான நான் சதாசிவன் என்று கூறினர். "சிவஏகோ த்யேயசசிவம் கரஸ்ஸர்வ மந்யத்பரித்யஜ்ய" என்னும் வசனத்தால் அன்னியமாயுள்ள சகலமானவற்றையுந் தள்ளிவிட்டுச் சிவமென்னுந் தன்மையான் மங்களத்தைச் செய்கின்ற சிவபெருமானொருவரே தியானஞ்செய்யத்தக்கவரென்று பெறப்பட்டமையால், துரியப்பொருளாகிய வச்சிவமூர்த்தியையே முமுக்ஷுக்களடைகின்றனர் சகலமானவற்றையுந் தள்ளவேண்டிய தென்றதில் "ஹேயாந் விஷ்ணுவாதிகாந் சுரார்ந்" என்று விஷ்ணுவரையில் குறிப்பித்ததமை தெளிக. மேற்போந்த 'தேப்யோ விலக்ஷணஸ் ஸாக்ஷீ" என்னும் வாக்கியத்தையும், "ஸாக்ஷீசேதோ கேவ

லோ நிர்க்ருணக்ச" எனனும் வாக்கியதனதயும ஸமநவயஞ்செய்து பாததால ஸ்ரீசிவபெருமானே விஷ்ணுமுதலான ஸகலபிரபஞச அந்தராதமாவா யுள்ளவரென்பது தெறறென விளங்கும சிவனைச சேவிக்காமல துககாநதரூபமாகிய மோக்ஷததையடைவது கூடாதெனபதை "யதாசர்மவதாகாசம் வேஷ்டஇஷ்யந்தி மாநவாஃ, ததாசிவம விஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தே பவிஷ்யதி" என்னும வாககியஙகாட்டலா லிவவாககியததிற கூறியிருககும்படியே யெவனொ லாகாசததைச் சாமமாகசசுருட்டி மேலே போநதுகொள்ளுவானோ வவனுன்றோ சிவனைச சேவிககாமல் மோக்ஷததையடையக் கூடும?

மேல்விவகரிதத வாக்கியஙகளால சிவஸேவையாற்றுனே முக்தியுண்டாமென்று வெளிபபடடதை வறபுறுததிக்காட்டு மேனையவாககியஙகளையும பரியாலோசிபபாம. 'ஈசம்ஜ்ஞாத்வா அம்ருதாபவந்தி" என்னும வசனததால சிவபெருமானையே ஜகஜ்ஜநமாதி காரணமென்றும, முமுக்ஷுஜநபபிராபயபதமென்றுந தெரிநதுகொண்டவர்கள முகதராகின்றாகளென்று பெறபபட்டது. இநத ஈசசப்தமானதுஅநயதாபொருளைப் பயவாதபடி "ஜ்ஞாதவாசிவம் சாந்தமத்யந்தமேதி" என்னும் வசனததில சிவசபததா லவவீசனே சிவனென்பதுதோன்றச சிவனை யறிநதவாகள ஜநநமரணப பிரவாகதுஸ்தரமாகிய ஸமஸாரதுககததி னினறு மதயநதசாநதியடைகின்றார்களென்று சொலலப்படடிருக்கினறது. சிவனைககாட்டிலும ஈசுவரனென்று வெளிவருதற்கு வேதமொருவருககு மிடஙகொடாமையால் அப்பரமசிவபபிரதிபாதகமாகிய ஈசுவரசபததைக்கோஷிககும் வேறு சுருதியொன்றையீண்டு வெளிப்படுததுவாம. "ஈசாநஸ்ஸர்வவித்யாநா மீச்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம் ப்ரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணோதிபதிர் ப்ரஹ்மாசிவோமே அஸ்துசதாசிவோம்" எனபபோநத வாக்கியததுக்கு லடசியபபொருளினைத்தென்பது வெளியாக "ருதம்ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்மா புருஷம்க்ருஷ்ணபிங்களம், ஊர்தவரேதம் விருபாக்ஷம் சங்கரம்நீலலோஹிதம், உமாபதிஃ பசுபதிஃ பிநாகீஹ்யமிததயுதிஃ" என்று பரிஷ்காரபபடுத்தி யிருததலேபோதும.

மேல்வாக்கியங்களில வித்தை எல்லாவற்றிற்கு மீசரெனவும், பூதங்களெலலாவற்றிற்கும் பதியெனவும், பிரமஹாவுக்கதிபதியெனவும், பிராமஹணருக் கதிபதியெனவும விதநதுரைத்தலால் அதிபதியாகிய சிவனைநோக்கப் பிரம்ஹாவும், பூதங்ளாகிய வாத்மாக்களும் ஈசுவராகளாதல் எஙஙனங் கூடும்? ஈண்டுப்பூதங்களுக்கும், பி

ரம்ஹாவுக்கு மதிபதித்வம் சிவனிடம் பெறப்பட்டமையால் அவரே விஷ்ணுவுக்கு மதிபதித்வமுடையாரென்பது தானே போதரும். பிரமஹவிஷ்ணுருத்ரர்கள் சிவனிடத்திற்பிறந்தாரகளென்னும் வசனமுண்மையால் விஷ்ணுவுக்குஞ் சிவன் அதிபதியென்பது இழுக்காதெனக.

அன்றியும், "ஏதாவந்தோவை பசவோத்விபாதச் சதுஷ்பாதச்ச" என்னும் வசனத்தில பசுக்களையும், "தஸ்மாத்ருத்ரஃ பசூநாமதிபதிஃ" என்னும் வசனத்தில அப்பசுக்களுக்குப் பதியையுங்கூறலால், சரவ பசுக்களுக்கும் பதியாகியவுருத்திரர் விஷ்ணுவாகிய பசுவுக்குமாத்திரம் பதியாகாரென்று ஈமசொலவது கூடாது. "ஸர்வேதேவாஃ பசுநாமவாபுஃ, ஸ்வயம்தஸ்மாத் பசுபதிஸ்ஸம்பபூவ" எனவும் "ஸ்வதச்சிவஃ பசுபதிஸ்ஸாக்ஷீ ஸர்வஸ்யஸர்வதா, ஸர்வேஷாம்து மநஸ்தேந ப்ரேரிதம்நியமேநது" எனவும் போந்தவசனங்களால சமஸ்தமான தேவர்களும் பசுக்களாவாரெனவும், அப்பசுக்களுக்குப்பதியும், ஸர்வத்துக்குமஸாட்சியும், ஸகலருடைய மனசுகளையும் நியமமாகவெங்குமேவச்செய்கின்றவரும் ஸ்ரீசிவபெருமானுவாரெனவும் வெளிப்பட்டமையால், அத்தேவஸமூகங்களி லெண்ணப்பட்டவராகிய விஷ்ணுபிரமஹாக்களுக்குப் பசுபதியாகிய வச்சிவபிரான அதிபராதலி லென்னபாதகமுண்டாம்? விஷ்ணுவை யாகபசுவாகக்கொ தேவர்கள் சிவபிரீதிகரமான யாகஞ்செய்தாரகளென்பதற்கு "யஜ்ஞேந யஜ்ஞமயஜந்ததேவாஃ" என்னும் வாக்கியமும், அப்படிப்பட்ட யாகபசுக்களுக்குக் காத்தா வுருத்திரரென்பதற்கு "ருத்ரஃபசுகர்த்தா ருத்ரோயாகதேவஃ" என்னும் வாக்கியமுஞ் சான்றுதல் தெளிந்திடுக அந்த விஷ்ணுவானவர் சிவனைத்தனக்கதிபதியாகக்கொண்டு சிவாராதனஞ்செய்தாரென்பதற்கு "அவஸ்தாத்ரயாதீதம் துரீயம் ப்ரஹ்மஸஞ்ஜ்ஞிதம், ப்ரஹ்மவிஷ்ண்வாதிபிஸ்ஸேவ்யம் ஸர்வேஷாம் ஜநகம்பரம், ஈசாநம் பரமம் வித்யாத் ப்ரேரகம் புத்திஸாக்ஷிணம்" எனவும், "தக்ஷிணாம் திசிவிவிஷ்ணுஃ க்ரத்வைவ மூர்த்தஞ்சலிமுபாஸ்தே" எனவும், "தவச்ரியேமருதோ மர்ஜயந்த ருத்ரயத்தேஜ நிமசாருசித்ரம், பதம்யத்விஷ்ணோ ருபமம்யதாயிதே நபாஸிதுஹ்யம் நாமகோநாம்" எனவும் போந்தவசனங்கள் ஏராளமாயுள்ளன இவற்றின் பொருள்களை நோக்கின், துரியராகிய வச்சிவபிரான் பிரமஹ விஷ்ணுக்களால ஸேவ்யமானராய் விளங்குகின்றாரெனவும், காசியின்கண்ணே தென்றிசையி லிருந்துகொண்டு விஷ்ணுவானவர் சிரசில கூப்பியவஞ்சலியுடன் சிவபெருமானையு

பாசிக்கின்றாரெனவும், விஷ்ணுவானவர் சிலாமயமான சிவலிங்கபூசை செய்து பரமபதமென்னும் வைகுண்டலோகத்துக் கதிபதியானாரெனவும் வெளியாகின்றன. இன்னும் அந்தப் பரமேசுவரரை யோசிக்கையில் "விச்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:" எனவும், "மாயாந்து ப்ரக்ருதிம்வித்யாந் மாயிநந்து மஹேச்வரம், தஸ்யா வயவபூதோத்தம்வ்யாப்தம் ஸர்வமிதம்ஜகத்" எனவும் போந்தவாக்கியாத்த விசேஷத்தால் "வாசுதேவ: பராப்ரக்ருதி:" என்னும் வாக்கியத்தால் ஹிதிகரும ஆத்தஸ்வரூபராகிய வாசுதேவருக்கு அதிபதியாயிருக்கின்றாரென்பதிலென்னவாக்ஷேபமுண்டு? இதனையே, "யோவேதாதே ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தேசப்ரதிஷ்டித:.தஸ்யப்ரக்ருதிலீனஸ்ய ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:" என்னும் வசனமும் சிறுத்தும். இப்படிப்பட்ட பரமேசுவராராதனத்தைக்காட்டிலும் மோக்ஷோபாயமான வழி வேறேகிடையாமையால் ஸ்ரீசிவபெருமானையே யாவரும் வணங்கியுய்யக்கடவர் அவருடைய வதிகாரசக்திகளை வகித்து அவரிட முத்தியோகஞ் செய்யும் விஷ்ணுவாதிகளுக்குச்செய்யு நமஸ்காராதி ஸ்தோத்திரங்களுமப்பரமேசுவரரையே யடைதலால் ஸர்வவந்திதராகிய வந்தத்தயாலிந்துவே நமாச்சிரயிக்கத்தக்கவரா யிருக்கின்றனர். "ஸ்தோமம் வா அந்யருத்ராய ஸர்வசேக்ஷயத்விராய நமஸாதித்திஷ்டந" என்னும் வாக்கியத்தால் மேலுண்மை வெளிப்பட்டவாறறிக. இப்படிப்பட்ட பரமசிவனை 'ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமீதி' வசனங்களால் ஆசசிரயிக்குந்தன்மையும வேதபடிதமாயிருத்தலா லபபஞ்சபபிரமஹ ஸ்வரூபராகிய ஸதாசிவமூர்த்தியையே சிவலிங்கமுகமாக வாதமாாத்த பராத்தங்களாகப பூஜாப்பிரண்மங்களால் ஸேவித்துய்வோமாக. "யதாதமஸ்தம் நதிவாநராத்ரிர் நஸந்நசாஸச்சிவ ஏவகேவல." எனவும், "ப்ரத்யக்ஜநஸ்திஷ்டதி ஸஞ்சுகோசாந்தகாலே, ஏகஏவருத்ரோ நத்விதியயாயதஸ்தே, நப்ரஹ்மா நவிஷ்ணுர் நசூர்யோ நாக்நிசந்த்ர தாரகா:" எனவும போந்த வின்னவநேகவசனங்கள் சிவபாரமயத்தைக் காட்டிவிளங்கலால், அவற்றையீண்டெழுதாம லிவ்வளவிலுபரதியடைந்தோம. இந்நூலில ஸங்கிரஹமாகவிடுத்த ஸதஸதம்பிவேகவிஷயங்களைக் (குதாக்கவாதவிபஞ்சிநி) "ஆபாசஞானநிரோதம்" இதயாதி பிரபந்தங்களிற் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

மேலவிசாரத்தால ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியே பரபபிரம்ஹமெனவும, அவரேயாவுமெனவும அவரையன்றி யறபமுஞ சீவிக்கவிட மின்றெனவும், அவருக்கு வேறாகப பிரமஹத்வநிரூபணாம காந்தப்பொருளி

டத்து மற்பமுளுசெய்ய யோக்கியமினறெனவும், அவர் பிரம்ஹவி ஷ்ணுவாதி மூர்த்தித்திரயாதீதரா யுள்ளவரெனவும், அவரேயீசசப் தவாச்யரா யிருத்தலா லவரைநோக்க வேணேயா ரீசுவரராகின்று ரெனவும், அத்வைதரும், சாந்தருமாகிய வவரைநாலாவது பொரு ளாக வறியவேண்டுமெனவும், அவர் ஸாவத்துக்கும் ஸாட்சியாயும், சிந்மாத்திரமாயுமுள்ள ஸதாசிவமூர்த்தி யென்று சொல்லப்படுவ ரெனவும், அப்படிப்பட்ட பரமசிவத்தையே யந்நியமாயுள்ள ஸம ஸ்தத்தையும் விட்டுத் தியானிக்கவேண்டு மெனவும், அவ்வந்நியங் கள் விஷ்ணுவிறுதியாகக் கொள்ளப்படுமெனவும் வெளிப்பட்டது. விஷ்ணுவை வேதங்களிற் பரமபொருளென்று சொல்லுகையால் அவரைவர்ஜித்தல் கூடுமோவெனின், அந்தவேதந்தானே வர்ஜனத் தைக் கூறினமையால் குற்றமில்லை யெனக. பரமாகவும், அபரமாக வும அவரை வேதங்கூறிய தென்னையெனின், பிரமனாதி கீழிட்டவ ரை நோக்கப்பரமும், உருத்திராதி மேலிட்டவரை நோக்க வபரமு மாகக் கூறியதாம். உருத்திராதி மேலிட்டவா துரியசிவனது விபூதி களும், பிரமனாதி கீழிட்டவர் தன்னைப்போல சிவாநுக்கிரகம்பெற்ற சேதனர்களு மாகையால் சுருதிவிரோதமில்லை. பாசத்தாற் கட்டு ண்டு கிடக்கும் பசுக்கள் தங்கள் கட்டுகளைத் தாமேயவிழ்த்துக்கொ ள்ளக்கூடாமையாலும், ஒருபசுவுக்கு மற்றொருபசுவு ம கட்டையவி ழ்த்துவிடக் கூடாமையாலும், விஷ்ணுவாதிஸமஸ்த தேவர்களையும் வேதம் பசுக்களென்று கூறுகின்றமையாலும், விஷ்ணுவரையில் சி ஷ்டராயுள்ளபேர் வர்ஜிக்கத்தக்கது என்றவுரை ஸாமஞ்சஸமேபெற் றது பசுக்களைப்போலவே பதியும்பிறந்துழல விடமில்லையாகையால், பிறந்து பிறந்து சாகும்பசுவாகிய விஷ்ணுவுக்குப் பதித்தன்மை செ ரிக்காதெனக. விஷ்ணுபிறந்து சாதலைத் தாமஸம்ஸ்தாபனார்த்த மென்று [illegible] கிதையிற் கூறினமையால் அது சிவத்தன்மை [illegible], நாராயணனைப்போலவே நரனும் பிறந்து செத்த [illegible] ஸ்தாபனத்தின் பொருட்டென்று கேட்கப்படு கை[illegible] முன்னையது உசிதம்பெறுதென்க.

விஷ்ணுவைப்பசுவாகக் கொண்டால் அந்தப்பசுவுக்குப் பத்து என்னும் வரையறுக்கப்பட்ட ஜந்மமுண்டாகுமா? பசுக்கள் எண் ணிறந்தபிறவிகளை யுடையவர்களல்லவா? அப்படியேயன்றோ விஷ் ணுவும் பிறந்துழலவேண்டும்? அப்படிக்கின்மையால் காரணங்கரு தியே பதியாகிய நாராயணர் கிணற்றில்விழுந்த சிசுவை யெடுக்க

த தானுங்குதிகருந்தாமைபபோல தசாவதாரங்கள் செய்தாரெனவும், இந்திரன் முதலினோர் ஸாமான்யசீவராகையால எண்ணிறந்த பிறவிகளை யுடையவன்றோ ஜந்மங்களையவசியமெனக் கொண்டு வேதங்கூறுதபடி அவருளொருவராக வெண்ணபபடும உருத்திரருடையஜந்மங்களையும வேதஞசொலலாதெனவும், அபபடிசசொல்லாததுகொணடே சிவனுககுப் பரமபதித்வம் ஸித்திப்பது கூடாதெனவுமுணடாகுங கடாககளுககிறைதருவாம்.

விஷ்ணுவுக்குப பததுபபிறவிகளென்னும் வரையறையுண்டாயினமையே அவர் பதியாதலைககாட்டுமானால், ஜயவிஜயாகளுககு மூன்றேபிறவிகளென்னும வரையறை யுணடாயினமையால அவரெனவாதலை அதுகாட்டுமே? பததுக்குஞ சுருககமாக மூன்று ஜன்மம பெற்றாராகையால அனறோ விஷ்ணுவுககும மேலிட்ட பதிகளாயினர்போலும ஜயவிஜயாகளுககு அமமூனறு ஜன்மஙகளுஞ சாபததாறகிடைத்தமையால, அபபடியேயனறோ பதது ஜந்மங்களைச சாபததால் விஷ்ணுவும்பெறறனர்? பிருகு சாபத்தால் விஷ்ணுவுககுப பிறவிகளுண்டாயினமை பிரமாணஸித்தமாகையால் வேறு ஜாலம் பகாவது விருதாவெனக. எணணிறநத பிறவிகளைக கொண்டுழலும் பசுக்களாகிய ஜயவிஜயாகளுக்கு விஷ்ணுதுவாரபாலகாகளாயப் பவித்தமையுந தனிதனி யோரஜநமமாகையால அநத ஜந்மமுடிவதற்குமுன் அபராதத்தாலிடையிலவநத ஜநமஙகள்மூன்றும இபபடியேயன்றோ விஷ்ணுவிடமுங கொளளததக்கது? பிறநது பிறநதுழலு மோர்பசுவுககுச் சிவாராதனபலததால் விஷ்ணுவென்னும பட்டமும, பரமபதமென்னும வைகுநத நாட்டரசுங் கிடைத்த போது, அது செவ்வனேநடநதுவருகையி லிடையினேர்நத வபராததத்தாற பததுபபிறவிகளுண்டாயின. பததுஜநமஙகளு முடிநதவுடன பழையபடியே விஷ்ணுவாகியரசுபுரிநது, காலமவநதபோது செத்து, மேலகூட்டிமுடிககும வினையினபடிச சநமஙகளை யெடுத்துழலுமாட்சி யுண்டாயினமையா லின்னஹேய லடசணஸஹிதமாகிய வோர ஜீவனையெபபடிப பரமபதியென்று நாமசொலவோம? அவதாரஙகளெடுககையில பரமபதத்தில் விஷ்ணுவிருநததிலலையா? அதுபாழாயப்போசசுதா? எனின், அவவிஷ்ணுவெடுதத வவதாரஙகள பூர்ணாவதாரமும, அம்சாவதாரமுமென விரண்டுவிதமாகச் சொலலப்படுதலால், பூர்ணாவதாரகாலத்தில வைகுண்டம் பாழாயிருந்ததென்பதிலென்னவாக்ஷேபமுண்டு? வாமனனாக விஷ்ணுபிறந்தகாலையில அதி

தியினிடத்தில அவவிஷ்ணு பதுமாசநதஙகி யிருந்தாரெனவும், அநதஸமயததில, விஷ்ணுவிடததிற கண்டுபேசவேண்டி நாரதமுனி வர் வைகுண்டததிறகுப் போயினரெனவும, அப்போது வைகுண் டததில விஷ்ணுவில்லாமற் போயினரெனவும, முனிபுஙகவர் விசா ரிததபோது அதிதிகாபபத்திற சென்றிருககினறாரென்று தெரிநது, உடனே திருமபி அவவிடததிறகு வநது அமயாதினுடைய காபபத திற றனுமணுபபிரவேசஞசெய்து, உளளேயிருநத விஷ்ணுவை ந கண்டு வாரதனதை சொலலிபபோயினரெனவும ஆதிதயபுராணததிற் கூறியிருததலுககு நாம் எனனசமாதானந தேடலாம? இபபடி யநேக முளவற்றை விரிவஞ்சிவிடுததாம.

இனி, இநதிராதிகளுடைய ஜநமஙகளை வேதம்விதநது கூறுத படி யுருததிரருடைய ஜநமஙகளையுங கூறவிலலையென்று கொண் டால, மேல (உரு) வது பககததிறகாட்டிய சுவேதாசுவதர வச னததுககு என்னகதிதேடுவது? அவருககு ஜநமஸதானமுமம, கா ரணமுமிலலையெனவும, அவர் காரணஙகளுக கெல்லாம பிரபுவா னவரெனவும், அவருககு உற்பததிகாரணமானவாகளொருவரு மிலலையெனவும் பெறபபடுமுண்மையை யூகியாது வீண்விபரீதம பேசுவது பயன்பெறுவதெபபடி? பாசததிற பிணிபபுண்ட பசு வுக்குண்டாகத்தக்க ஜநமங்களை யெபபடிபபசுபதிககும் வேதங கூறும? பசுபதியென்று சிவனொருவரையேயனறி விஷ்ணுவாதி களைமறநதேனும வேதங்கூறிறறு? அவாகளைபபசுக்களென்று ஏ ராளமாயக கூறியிருததல் பிரத்யட்சம. இபபடிப்பட்ட வசநதரியா யஙகளால் பிறநதிறந்துழலும் விஷ்ணுவரையில் சிவஞானிகள வா ஜிக்கவேண்டுமெனபது நிலைபெற்றது

மேல, ஸாவஸஙகபரிதயாகாநநதரம அடையத்தகக பரம் பொருள சிவமொன்றே யெனவும், அதுவே மோக்ஷப்பிரதாயக மெனவும, அநதமோக்ஷம சிவஞானஸிததியால பிராப்தமாகதத க்க அமிர்தபதமாகுமெனவும, அதுவே பரமசாந்திஸ்வரூபமென வும பெறபபடுகையால், அது ஸிததிக்குமபொருட்டு ஈசானதி மநதிரஸ்வரூபனும், உமாபதி, பசுபதீதயாதி திருநாமங்களுடைய வனும ஏஜஞாதிபதியும, பிரமஹவிஷ்ணுககளுககு ஸேவ்யமா னனும், விஷ்ணுவுககுப பரமபததனை பிரஸாதிததவனும், பிர கிருதிமாயைகளுக கபபாறபட்டவனும, ஸர்வராலும நமஸ்கார

பூஜ்யனும், பிரம்ஹா - விஷ்ணு - சூரியன் - சந்திரன் - நட்சத்திரங்களிவை முதலொன்றுமில்லாமற் போகத்தக்க தமோமாத்ராவசேஷமாயிருக்குங் காலத்திற் றனியொண்டியா யிருப்பவனுமாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரனையே சரணடைந்து மகிழ்வோமாக. "நாமார்க்குங்குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம் நரகத்திலிடர்ப்படோம் நடலையில்லோம், ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோ மின்பமேயெந்நாளுந் துன்பமில்லை, தாமார்க்குங் குடியல்லாத்தன்மையான சங்கரனற்சங்க வெண்குழையோர்காதிற், கோமாற்கேநாமென்று மீளாவாளாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சேவடியிணையே குறுகினோமே" என்னும் வேதப்பிரமாணமே சான்றாதல் தெளிக.

இங்ஙனமிற்க, மணவாள மாமுனியென்னும் பாஞ்சராத்திரிக்கும், ஸ்ரீமத்சிவாக்ரயோகிகளுக்கும், ஓர்காலத்தில் நடந்தஸம்வாதத்தில் அப்பாஞ்சராத்திரி தனதுபூர்வீகர்கள் வாக்கைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு வாதிக்கத் தொடங்குகையில் அவற்றை மறுத்து ஸித்தாந்தியார் கூறிய ஸமாதானங்கள் வருமாறு.

சிவதத்துவவெண்பா.

எங்கள் நாராயணர் நான்முகனைப்படைத்தார், நான்முகன் சங்கரனைப்படைத்தா னென்றதற்கு விடை

நான்முகனுந்தான்முகமாய்ச்சங்கரனை நன்மையுடன்
றான்படைத்தானென்னனுந்தரமிலாய் - நான்முகவன்
றன்குதத்தில்வந்த விண்டுதானேமுகத்துதித்த
சங்கரனின்மேலாவான்சாற்று. (௧)

விண்டுவாந்தாய்பால்வெளியாஞ்சதுமுகனார்
கண்டரனையுள்ளேகருதியதால் - பண்டையரன்
றோன்றினனன்றேன்றெழிலருளமாமுகத்தி
லேன்றுகொளாய்வேதத்திலின்று. (௨)

நீரின்கண்மண்டோன்றுநீர்மைபோனமாமலரோன்
கார்வண்ணன்பால்வந்தகாரணங்காண் - சீரமைந்த
மண்ணினெருப்புதிக்குமாண்புண்டேலன்றோமுக்
கண்ணனயன்பால்வருநீகாண். (௩)

பிரமனுருத்திரனும்பேதாய்மாலோனும்
அரனாலுண்டாக்கப்பட்டாரென் - றுரமாகச்

சொலலுமதர்வசிகை சோதியாயெனஞேநின
புலனுரையார்கொள்வாரிபபோது. (ச)

சமணமுதலியவற்றோடு சேரும் பெற்றிமைததே
சைவமெனறதற்கு விடை.

சிவபபட்டாரீனரெனசசேர்த்தாயமஞே
டவபபட்டநீயவரோடாவாய் - சிவபபட்ட
சொன்மங்கலநதேராயசோமபனேநின்மதமே
புனமங்கலஙகாணிபபோது (ரு)

ஈசனேவென்ற சிலையை யெஙகளிராம
னேறருனென்றதறகு விடை.

ஈசனேவெனறசிலேயேறருனிராமனெனப
பேசிஞயீசனறன்பேரபபடைகொண - டாசி
லிலஙகையாறசெறறதியமபுமபதுமம
விலஙகேநீசொலலாயவிதநது. (சா)

வளேயாமலேயைவளேத்தமாதேவ
னிளேயாநின ருனமாலகைவிலலிற - களேயாடி
யென்ருனெனலவேதவேதாநதவிததகாமுனை
செனறேறுமோவெனககுசசெயபு (எ)

எஙகள் திரிவிக்கிரமமூாததி பாதநீரையே சிவனசடையிற
கொணடாரென்றதறகு விடை.

கறைகொண்டகண்டததானசென்னிமேன்மாலோன்
நிறைகொண்டபாதநீரெனறாய் - வெறிகொண்டாய
கங்கைதனேததாஙகறியாக்கண்ணனகாணீரோவெஞ
சஙகரன்கொண்டானெனமைசாற்று. (அ)

வாமனகற்பாநதன்னிலவநதமுகுநதன்காணீர்
காமதகனன்வராககற்பததின - மாமறைகள
போறறபபுனேநதநீரெனறேபெருமபுளுகைச
சாற்றினுலேறுமோதான. (சு)

மாரக்கண்டமுனிவா பெற்றது எஙகளவிஷ்ணுப்
பிரஸாதமேயென்றதறகு விடை.

மாரககணடனகண்டவகையேவருமென்ற
மூர்ககனேயநதமுனிமாற்ற - மேற்குமோ
நின்மததததுக்கநதோநெடுமாலிறநதுபல
சநமமெயதல்கேடடிருநதுநதான. (கO)

என்றுஞ்சிரஞ்சீவியாயிருக்கமாககண்டர்க்
கனறுசிவனுருளுமாட்சிமறை - யினறுமெவ

ருஙகாணககூறுமேயோகோவறியாயநீ
சஙகைகொணடாயகொணடாயசநி. (கக)

எஙகள் பரவாசுதேவரையே தக்ஷிணாமூாததியாகிய சிவன
ஸநகாதிகளுககுபதேசிததா ரெனறதறகு விடை.

ஆலநிழறகிழறநெறியை நாலவர்க்கு
மேலையரனகூறினனவிண்டுவையே - மூலமெனக்
கொளளுமபடியெனறகுததிரனேசான றுணடேல
விளளுதிவநதெனமுன விரைநது. (கஉ)

வாணிககுமெயஞஞான வைபவகாணடநதன்னைப்
பேணியுரைததறபினபிஞஞகனா - நாணிலாய
மாலுககுமனறோவழஙகினா சூதனுரை
கோலிககுணபபடுவாயகொணடு. (கந)

இன்னுமிசைபபேணிராமன் சிவகீதை
முனனவனபாறகேட்டமுறைமைபோல - மனனுமுணா
வில்லாய்புராரி யிடங்கேடடனனகபிலனை
சொலலாருஞசாஙகியநூலசூழநது. (கச)

எஙகள திருமாலை நீருடியாகிய சிவன காணபது
கூடாதெனறதறகு விடை.

நீருடி தானகாணுனினமாலடியெனறுய
கூறுயிரவிகுவையிருளோ - மாறுது
காணுமோமாலிருளாஙகணணுதலோனேரவியாம
நாணுவாய்வேததததைநாடு. (கரு)

எஞசிவனைநீருடியெனறபடினமாலை
வஞசனேயெனசொலவாயமாயோனுஞ - செஞசடையான
றனகணமணிநீறுதானகொணடமையுமெனும
நன்கறிவாய்நானமறையைநாடு. (கசா)

பனறியாயமாலோனபரனூரடிதேடிக
கனறினனுளளஙகலஙகியெனும - வென்றிமறை
அநதோதினமாலவிசுவாதிகளைககாணபெளிநதோ -
வநதோதாயமாலவிசுவம (கஎ)

சிவனுககுநேரிட்ட பிரம்ஹசாபம எஙகள விஷ்ணுவால
நீககபபட்டதெனறதற்கு விடை.

மேலநானமுகனரனையிட்டவியனசாபந
தானநாரணனறவிர்ததானென்றுய் - மானநோககுங்
கையானின்றுயசசீதைகாநதன்பிரமகததி
கொய்யானின்றுன் கண்டுகொள். (கஅ)

பிரமன்றலையோடுபேதாயெமபெம்மான்
கரமேவுஙகாட்சியாலன்றோ - பிரமனரி
யென்போரகநதைபிரியுமிசைக்குமதின்
மனனுமேமால்சோரியும். (கக)

எஙகள் திருவேஙகடததானைச சிவன் இரவில்சென்று
ஆராதிககினருரெனறதறகு விடை.

திஙகளசடையேறவைததான்சீரவேஙகடததானக
கஙகுலபுகுநதணிநதான்காபபெனருய் - மஙகுறவழ
வேஙகடததானசெஞசடையெமவிததகனுாபெறறெடுதத
தேஙகடபபநதாரனெனதகோ. (உ0)

மாலவேஙகடமலையாய்வாழகுமரனைச்சுமநது
மாலகிழரனவடிவையாண்டொருபால - மாலகல
வாசசிததுமபோறறியகமகிழுமெனபதறகோ
பிசசனேவேறுரைததாயபேசு (உக)

பாணசுரன் சணடையில் எஙகள் கணணனுககுச சிவன்
இளைததாரென்றதறகு விடை

உவரிக்கடனஞசமுண்டபிரானவாணன
றவறிலசமாககொதுஙகிததாழநதான - உவரிவணணற
கென்றுய்நின்மாலெஙகளீசனருளகொண்டன்றோ
வெனறுன்சமரிலவிரைநது. (உஉ)

சிவனருளாலவாணன்றிமிர்விடநின்கண்ணன்
அவனுயாதோண்மாய்ததததறியாய் - சிவபெருமான
வாணனுக்குததநதவரஙகணடாய்முன்கதையைப
பேணுதியேலுண்டோவீண்பேசசு. (உ௩)

வீரன்சராசநதன்வெம்முனையிலேபதுஙகும்
வீரனன்றோநின்கண்ணன்வீமனல் - சூரனவன்
றனைபபகைமாய்ததுத்தானுயிர்வாழநதுய்நதகதை
பின்னையறியாய்போலுமபேசு. (உச)

பரமபதமென்னும எஙகள் விஷ்ணுபதி சிவனுககு
எட்டாதது என்றதறகு விடை.

கார்செறிநதகண்டத்தானகாணவைகுநதமெனுங்
கார்செறிநதநெஞசததாய்காணுதியால - காாசெறிநத
வண்ணததான்பெற்றதுமேல்வைகுநதவாழ்வரனை
யெண்ணிததானென்னுமறையே (உரு)

எஙகள் நாராயணர் ஸர்வப்பிரபஞசததையுஞ் சிவனோடு
சேர்ததூ உணடுவிட்டாரெனறதறகு விடை

கார்ககண்டனேடுண்டான்கார்வண்ணன்யாவையுமென்
ருர்ககுமறிவிலலாயன்றலநீ - மீக்கொண்டா

னென்பையவன்கொள்ளாதென்னுவநீரையெனக்
கென்பகாவாய்மண்ணுண்டானென. (உசு)

மண்ணையேமாலுண்டான்மாமலரோன்றன்கெடவே
யெண்ணியேநீருண்டானிநதுதரன் - கண்ணனவன
றன்கெடவேயினனுமுளததுவமுறறுஙகண்டா
லேன்கெடுவாய்வினையிரைநது. (உஎ)

எஙகள் விஷ்ணுவையே சிவன் பூஜிக்கின்றார்
என்றதற்கு விடை.

ஆடரவததார்மாலையர்சசிததாரென்றுரைத்த
கேடனெயாாசொலலககேட்டனையோ - மூடமொழிந
தர்சசிததான்சஙகரனையனபாகமாயோனென
றாசசிததேயோதுமறையாம (உஅ)

எஙகள நெடுமாலோசனுககும், பிரமனுக்குந்
தெயவமெனறதறகு விடை.

ஈசாக்கும்நானமுகாக்குமேற்றபெருநதெய்வமெனப
பேசினையேமாலமிகப்பேதையே - ஈசனறு
னென்றபொழுதேயவனுககில்லைமேலோனென்று
நின்றபொருளகேட்டிலையோநீ. (உகூ)

ஈசன்சிவனெனனல்கேட்டிலையோரூடியெனப்
பேசுமேநூலெல்லாம்பித்தாகேள - ஈசன
சிவனனபோதயன்மாலசீவாகளாஙகண்டாய்
தவமில்லாய்சற்றேனுநதான். (௩0)

(மஙகளாசரணை)

பாசத்திலொனறும்பசுவாகுநின்மாலை
யீசனெனுதன்னுேற்குமீசனுந - தேசரனை
யுள்ளேநினைநதுருகியுததமமாஞசைவநூல்
கொளளாயுண்டாகுஙகுணம. (௩க)

(வாழ்த்து)

வாழிமாமறையாகமமாபதிக
காழிமாதவனுதியர்கட்டுரை
வாழிமாதுமையாகமுமாபதிக்
காழிமாதரபயூஙகழற்கானமே.

ஸ்ரீஸமபந்தகுரு
சரணாரவிந்தாப்பணமஸ்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்த குருவேநம:

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சிவாதிக்யரத்நாவளி

முதற்பாகம்.

காப்பு.

உலகெலாந் தனதொரு சிறுகூற்றி னுள்ளடைய
வலகிலாற் றலானிறைந் தவனெவ னருளுரோவா
குலவியே தத்துவோ னெவனெவனுமை யொருகூற்றி
னலாகறைக் களசிவ பிரானடி யிணைபோற்றி.

வேறு.

மலைமக ணணவன் முக்கண னீலமணிமிடற் றவனென வானோர்
திலகனே யுன்னைத் தகரமாங் குகையுடியானஞ் செய்திடு முறைசெப்பி
யலரவன் முகுந்த னீசனே டுடையு மையநின் விபூதி யென் றுரைக்கு
மலவிரு ளொழித்துச் சிவசுடர் விளக்க வந்ததை வல்லிய மறையே.

நூல்.

அகிலலோக பூஷணமாய்விளங்குஞ் சென்னையின்கண் பொன்னப்பபிள்ளை யென்பவரொருவர் சில தினங்களுக்கு முன் "மூடமதி கண்டனம்' என்றொருநூல வெளியிட்டனரென்றும், அது கேவலம் வேதவிரோதமா யிருத்தலால் நாராயணனே பரனென்று நாட்டி யொருநூல செய்யும்படி "நாகபட்டினம் இராமாநுஜ சித்தாந்த சபையார்" கேட்டுக்கொண்டனரென்றும், அதன்மேல செய்யப்பட்டதென்று அபவித்திரஸ்தானமாகிய குதத்தினிடத்தே தோன்றிய புண்ணைப் பவித்திரம் என்பதுபோல "நன்மதிவிளக்கம்" என்னும் பெயர்புனைந்து ஒருபுத்திமான எழுதிவிடுத்த பாழ்வாசகம்

பஞ்செனப்பறக்கவும, அதனை நன்மதியுடையார் கண்டு சபாசென நகைக்கவும், நகைக்கப்படுமவர் நாணிநிலைவழிதேடிப் பிழைக்கவும், சகலசமயாதீதாத்வைத சுத்த சைவசித்தாந்த ஞானிகள் நன்றீதா மென மதிக்கவும் வரைந்துவிடும் வாய்மைவருமாறு.—

அவ்வழு வாசகத்திரட்டில் "ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:" என்னும் சுருதிவாக்கியப்படி வியாசர் சத்தியவாக்கியரானபடியால அவரியற்றிய வேதாந்தசூத்திரத்தில "பத்யுரசாமஞ்ஜஸ்யாத்" என்று கூறினரென்றும், அதற்குப் பாஷியஞ்செய்தருளிய சங்கராசாரியர் பசுபதிசம்பந்தமான பாசுபதமும் ஆகமமும அநாதரணியமென்று கண்டித்துவிட்டாரென்றும ஓர் கற்பனைவாக்கியத்தை யெழுதிவிடுத்தார். அவ்வாக்கியத்துக்குச் சங்கரருடைய அபிமதம் ஈசுவரனுக்கு நிமித்தகாரணத்வம சைவர்கூறுவது விருத்தமென்றும், அபின்னநிமித்தோபாதான காரணத்துவம பொருந்தமென்றும் சாதித்துத் தமது மரபை விளக்கியிருக்கின்றனர். அப்படியே "உத்பத் யஸம்பவாத்" என்றும் "நசகர்த்து: கரணம்" என்றும விஜ்ஞாநாதி பாவே வீதஸ்யஸ்வத: ப்ரதிஷேதாத்" என்றும வருமஅடுத்த வாக்கியங்களால "வாசுதேவாத் ஸங்கர்ஷணாத் ப்ரத்யும்நா தநிருத்த:" எனகிறபடிச் சீவாகளுக்கு உற்பத்திகூறுவதும, கர்த்தாவுங் கரணமும ஒன்றென்பதும், குணமுங் குணியும வேறென்பதும, விருத்தமென்பது கருதி "பக்தா பாகவதாச்சைவ வைஷ்ணவா: பாஞ்சராத்ரிண: வைகாநஸா: கர்மஹீநா: ஷட்விதா: வைஷ்ணவாமதா:" என்கிற வைஷ்ணவபேதங்களையுங் கண்டித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனமாகவும், சைவத்தைமாத்திரங் கண்டித்தாரென்று கூறியது அறியாமையென்க.

இங்ஙனநிற்க, வேதத்தில்கூறியது வியாசரையேயல்லது சங்கராசாரியரையல்ல. சைவநிந்தை சங்கரர்கூறியது தமது ஏகான்மவாதத்தைச சாதிக்கவேண்டியாகலின் அதுவே வியாசர் கருத்துமென்பது கூடாது கூடுமென்னும்பட்சத்தில் பாஞ்சராத்திராதி நிந்தையையும அங்கீகரிக்கவேண்டும. அங்கீகாரமாயின் ஒன்றையொளித்து ஒன்றையுரைப்பது பெருவஞ்சமென்க. அவ்வாக்கியங்களுக்கு இராமாநுஜரபிமதம வேறுமெனின், மேல்வாக்கியத்துக்கும் சைவபாஷியத்தில் வேறுபொருளை நாட்டியிருக்கு முண்மையை யறியாது பிதற்றுவதென்னமடமை! சங்கராசாரியர்-இராமாநுஜாசாரியர்-மத்துவாசாரியர் ஆகிய மூவரும் சிவாகமங்களுக்கு மறுதலை

ப்பட்ட வொன்றிலொன்று முரணிய வேறுவேறு சித்தாந்தங்களைச் சாதிக்கப்புகுந்த பசுஞானிகளாகலின் அற்பபரிபாகிகட்கே அவர்கூறிய பாஷியங்கள் பயன்படுமெனக் "வயந்து வேதசிவாகமயோர் பேதம் நபச்யாம:·வேதோபீ சிவாகம:" என்னும் வாக்கியத்தால் வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங்காணகின்றிலம் ஸ்ரீ சிவபெருமானே பிரதமமஹாசிருட்டியில் வேதசிவாகமங்களைக் கூறினபடியானும், பொருண்முடிபில் அபேதமாக விளங்கலானும் வேதமே சிவாகமம் என்று ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள் தமது பாஷியத்தில் உண்மைஞானத்தை விளக்கி யிருக்கின்றனராகையால் அவர் திருவாக்கே யெமக்குப் பிரமாணமெனக்.

சிவாகமங்களில் பதிபசுபாசபதார்த்தத்திரய பிரதிபாதகமும் பஞ்சபிரமமூர்த்தி பிரதிபாதகமும், ஷட்தத்துவா பிரதிபாதகமும், சிவபூஜாப்யுக்த தேவாலயோற்சவாதி பிரதிபாதகமும் விளங்குமாறே வேதத்தினும்முறையே "ஏதாவந்தோவை பசவோத்விபாதச சதுஷ்பாதச்ச" என்றும், "தஸ்மாத் ருத்ர: பசூநாமதிபதி:" என்றும் "ஜ்ஞாத்மாதேவம் சர்வபாப ப்ரஹாணி: க்ஷீணை: க்லேசைா ஜந்ம ம்ருத்யு ப்ரஹாணி:" என்றும், "ஜ்ஞாந நிமதநா ப்யாஸாத் பாசம்தஹதி பண்டித:" என்றும் வரும் வாக்கியங்களால் துவிபாத சதுஷ்பாத பிராணிகளெல்லாம் பசுக்களென்றும், எல்லாவுயிர்களும் பசுக்களேயென்று அறியத்தக்கதென்றும், அப்பசுக்களுக்குப் பதி ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்றும், பதியாகிய பரசிவத்தையறிந்தவர்கள் சர்வபாவங்களினின்று நீங்கி யெல்லாக்கிலேசங்களுமொழிந்து ஜநமமிருத்துவைக் கடந்து பரமுத்தியடைவரென்றும், சர்வகாலங்களிலும் சிவஞான விசாராதிசயத்தால்·சம்சாரபாசத்தைச் சிவபக்தர்கள் தகிப்பரென்றும் முறையே கூறுமாற்றால் பதத்திரயப் பிரதிபாதகமும், எசுராரணிய காந்தாகத்தமா யிருக்கும் நாராயண பிரசிநசத மந்திரத்தில் "ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமி ஸதயோஜாதாயவை நமோநம:" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஸ்ரீ பரசிவமூர்த்தியினுடைய பசுசிமமுகமாகிய சதயோஜாதமுகத்தை ஆசிரயிக்கின்றேன் அல்லது நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்றுகூறி வாமதேவாதி முகங்களையும் வாமதேவாதி மந்திரங்கள் நமஸ்காரங்களால ஆசிரயிக்குமுண்மை விளங்குமாற்றால் பஞ்சப பிரமமூர்த்தி பிரதி பாதகமும், "[illegible]மத்வபதே ச்ரேஷ்டஸ்யாத் வசுபாரமஸீயர்" என்றற் [illegible] வாக்கியங்களால் ஷடத்துவாதிமார்க்கங்களுக்குப்

ஹேருத்ராமூர்த்தி,' அத்துவாக்களில் முக்கியமாக காநுசாரியாய் வாத்திக்க கடவேன் என்று கூறுமாற்றால் மந்திரவாநபத்கலாபுவன தத்வாத்மக ஷடத்துவா பிரதிபாதகமும், "தமுஷ்டுஹியஸ் விகஸ்சுதந்வாயோ விசவஸ்யக்ஷயதி பேஷஜஸ்ய யக்ஷ்யாமஹேசௌ மநஸாயருத்ரம்நமோபிர் தேவமசுரந்துபஸ்வ" என்னும் ருக்மந்திர போதாயந கற்பசூத்திரங்களால் எந்தப் பரமசிவம் விஷ்ணு சந்திர ரூபமான பாணமும், மேருவில்லும் உடையதாயச் சகலசம்சார பிரபஞ்சங்களையு நசிப்பிக்குமோ அந்தப் பரமசிவத்தை யோக்யமான மனமுண்டாகும்பொருட்டு நமஸ்காரங்களோடு பூசிக்கின்றேன் என்று கூறுமாற்றால் சிவபூஜாரஹஸ்வாசாராதி பிரதிபாதகமும் தெளிதினுணர்த்தப்படுமாகையால் வேதமே சிவாகமம் என்னுமுண்மையினிது விளங்கும்.

ஏதத்விருத்தமான அவைதிக பரிபாஷா மூலமாயச் சிதசித்ஈசுவர பதார்த்தத்திரயப்பிரதிபாதகயுக்தமாய் விளங்கும் இராமாநுஜ சங்கேதித மதாசாரமே நிரஸ்தமென்று கண்டு கொள்க. கூர்மபுராணத்தில் "ஏவம் சம்போ திதோருத்ரோ மாதவேந முராரிணு சகார மோஹ சாஸ்த்ராணி கேசவோபி சிசேரிதஃ காபாலம் லாகுளம சாக்தம் பைரவம் பூர்வபச்சிமம் பாஞ்சராத்ரம் பாசுபதம் ததாந்யாநி ஸஹஸ்ரசஃ" என்னும் வாக்கியத்தால் சிவகேசவாதிகளிருவரும் மோகனசாஸ்திரங்களைக் கற்பித்தார்களென்பது பெறப்படுதலால் சிவாகமங்கட்கும் பாதிதமுண்டாமேயெனின், "ததாந்யாநி ஸஹஸ்ரசஃ" என்னும் சம்பந்தத்தால் அன்னியமான அனேகமாயிரம் ஆகமங்களைச் செய்தனரென்று காணப்படுதலின் அது பொருந்தாதென்க. என்னை, சிவாகமங்களை யவற்றிற்சேர்க்காததென்னின், அக்கூர்மபுராணத்திலேயே "நிர்மிதம ஹிமயாபூர்வம் வ்ரதம் பாசுபதம்சுபம் குஹ்யாதகுஹ்ய தமம் சூக்ஷ்மம் வேதசாரம்விமுக்தயே ஏஷ பாசுபதாசார ஸ்ஸேவநீயோ முமுட்சுபிஃ" என்னும் வாக்கியத்தால் பாசுபதவிரதத்தைத் தெரிவிக்குமாகமமந்திரங்கள் வேதசாரமென்றும், மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களால் சேவிக்கத்தக்கதென்றுங் கூறுமாற்றால் உண்மைவிளங்குமெனக. ஆயின "அந்யாநி சைவசாஸ்த்ராணி லோகேஸ்மின் மோஹநாபவை வேதவாத விருத்தாநிமயைவகதிதாநிதுஃ" என்னும் வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமும் அன்னியமுமாகிய சைவாகமங்கள் அக்கிராஹ்யமென்பது கூறப்படுமேயெனின் "வாமம் பாசுபதம் சோமம் லாகுலம் சைவபைரவம் ஸஸேவ்யமேதத் கதி

தம் வேதபாஹ்யம் ததேதரத" என்றும் "யாநி சாஸ்த்ராணி த்ருச்யந்தே யுகேஸ்மின்விவிதாநிது, ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தாநி தேஷாம் நிஷ்டாஹிதாமசீ" என்றும் வரும் வாக்கியங்களால் சவபஸ்ம நராஸ்தி கபாலதாரணங்கள் முதலிய வேதவிருத்த தருமங்களைச்சொல்லிய வாமபாசுபதமும், குருதார கமநமுதலிய விருத்ததருமங்களைக்கூறும் சௌமம் என்கிற சந்திர தேவதாகமமதமும், லகுலீபைரவ தேவதாகமங்களாகிய கபாலபாதந்திரசுராபாநாதி கிருத்தியங்களையுடைய தாமதங்களும் ஆகியநான்கும் வேதபாஹ்யமதங்களென்று கூறப்படுதலால் ஏண்டுச் சைவாகமங்களென்றுபசரித்துக்கூறியது இவைகளைப்பெயெனக் இதனால் மூலாகமங்கள் ஒருவாற்றானும் பாதிக்கப்படுவதல்லவெனக் —இங்ஙனநிறக, "காபாலம் பாஞ்சராத்ரஞ்ச யாமளம் வாமமார்ஹதம் ஏவமாதீநி சாஸ்த்ராணி மோஹநார்த்தாநி தாநிதவிதி" என்னும் வாக்கியத்தால் காபாலம் பாஞ்சராத்திரம் முதலிய மதங்கள் அசுராதிவியாமோகார்த்தமாகக் கற்பிக்கப்பட்டனவென்று காணப்படுதலால் மேற்சொன்ன தாமதங்களில் இவ்விருமதங்களுஞ் சேர்க்கப்படுமெனக் அன்றியும் "வாம பாசுபதாசாராஃ பாஞ்சராத்ரா ச்ரயாஃபரே ச்ருதி ஸ்மிருதி விருத்தத்வாந் நஸேவ்யாஸ்தே முமுக்ஷுபிஃ" என்கிற வசனத்தால் வாமபாசுபதாசாரமும் பாஞ்சராத்திராசாரமும் சுருதிஸ்மிருதி விருத்தாசாரமாக விளங்கலான் அத்துராசாரமுடையவர்கள் முமுக்ஷுக்களால் தரிசனஸ்பரிசன தான பூஜாதி சத்காரங்கள்செய்தற்குரியரல்லரென்று கூறுமாற்றால் வேதபாஹ்யமான தாமதங்கள் இவையென்று விளங்கும். ஆயின் "த்ரயீ ஸாங்க்யம் யோகஃ பசுபதிமதம் வைஷ்ணவமிதி" என்று மஹிம்நஸ்தவத்தில் கூறுவதெனனையெனின், தக்ஷிணபாசுபதமாகிய உத்தரசைவமும் சங்க சக்ராங்கித ரஹிதமாகிய விஷ்ணுபக்தி யுக்தமாகிய வைஷ்ணவமுமே புஷ்பதந்தமுனிவருடைய அபிப்பிராயமன்றிச் சூடுண்டுகிடத்தலாகிய வைஷ்ணவமாதிகளையன்றென்று அறியத்தக்கதாம். இந்த நியாயங்களால் பாஞ்சராத்திராகமசித்தமான இராமாநுஜமதமே வேதபாஹ்யமான தாமதமென்பதுநாட்டப்பட்டது "த்வம் தேவேஷு ப்ராஹ்மணோஹ்யஹம் மநுஷ்யேஷுப்ராஹ்மணஃ விச்வாதிகோருத்ரோ மஹர்ஷிஃ" இந்தச் சுருதிகளால் சகலதேவகணங்களில் பிராஹ்மணத்துவமும், தேவதாதிகயமும், மஹாருஷித்வமும் உடையவராய மனுஷ்யாதி சிவபரிய யந்தம் ஆத்ம காரணமியங்களினால் [illegible]

பெருமானருளிய வாக்கியம் ஒருவராலும் பாதிக்கப்படுவ தல்லவெ ன்க இவற்றின் விரிவை வாமனபுராணத்தும், சிவாக்கிரயோகிகள் செய்தருளிய சித்தாந்த தீபிகையினும், ஸ்ரீமத் அப்பையதீக்ஷிதரவர்கள் செய்தருளிய சிவாகமமணிதீபிகையென்னும் ஸ்ரீபாஷிய வியாக்கியானத்தினும் பார்க்ககாணலாம்.

இவற்றுள் வேதம் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என நான்காம். அவற்றுள் இருக்குவேதம் இருபத்தொரு சாகையும், யசுர்வேதம் நூற்றொரு சாகையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகையும் உடையனவாம். இவை அற்ப சுருதிவாக்கியம் பிரபலசுருதிவாக்கியம் என இருபகுதிப்படும் அவற்றுள் அற்பசுருதி வாக்கியம் கன்மாநுட்டானக் கிரமங்களைச்சொலலும். பிரபலசுருதிவாக்கியம் அத்தியான்மஞானத்தைச் சொலலும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும் வேதம் என னுஞ்சொல அறிதற்கருவியெனப் பொருள்படும் இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள் சிட்சை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதியென ஆறும். அவற்றுள் சிட்சையாவது வேதத்தின் உச்சாரணலட்சணத்தை யுணர்த்துவதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலட்சணத்தை விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிக கருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவாலயநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தம்பம் முதலிய சூத்திரரூபத்தினாது வைதிக கருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைமையைக் கூறுவதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேதத்தில் உக்தைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியை கூறுவதாம். இவற்றை யுணராக்கால் வேதங்களை யோதுதலும், அவற்றின்பொருளை யுணர்தலும், அவைகளில் விதித்தவழி யொழுகுதலும் ஏலாவாம் ஆதலால் இவை ஒருதலையாக உணர்தற்பாலனவாம். இங்ஙன முணராதபேதையரே அபார்த்தங்கொண்டு சிவாகமத்திற்கு மாறாய்ப்புலம்புவரென்க. "ஆதிமறையோதி யதன்பயனொன் றுமறியா - வேதியர்சொலமெய்யென்று மேவாதே." என்றுகூறியதும் இவ்வுண்மை கருதியென்க. இங்ஙனநிற்க, ஆகமமானது "சிவசம்ஸ்காரிஞ்ஞைசவஜ்ஞாநதர்மவதாம் ஸதா அஷ்டாவிம்சதிபேதேநசாகமாஸ்துசிவோதிதா: காமிகம்யோகஜம்சிந்த்யம்கார்ணம்த்வஜிதம்ததா தீப்தம்சூட்ச்மம்ஸஹஸ்ரஞ்சாப்யஞ்

சுமாசுப்ரபேதகம் விஜயஞ்சைவவிச்வாஸம்ஸ்வாயம்புவமதாநலம் வீரஞ்சரௌரவஞ்சைவமகுடம்விமலந்ததா சந்த்ரஜ்ஞானஞ்சபிம்பஞ்சப்ரோத்கீதம்லளிதந்ததாஸித்தம்சந்தாநசர்வோக்தம்பாரமேச்வரமேவசகிரணம்வாதுளஞ்சைவேத்யஷ்டாவிம்சதிஸம்ஹிதாः" என்றுகூறிய வீராகமவசனத்தால் காமிகம்-யோகஜம்-சிந்தியம்-காரணம்-அசிதம்-தீப்தம்-சூக்குமம்-சகஸ்ரம் - அஞ்சுமான் - சுப்பிரபேதம் - விஜயம்-நிசுவாசம் - சுவாயம்புவம் - ஆக்கினேயம்-வீரம்-ரௌரவம் - மகுடம் - சந்திரஜ்ஞானம்-முகபிம்பம் - புரோற்கீதம் - லளிதம் - சித்தம் - சந்தானம் - சர்வோக்தம் - பாரமேசுரம் - கிரணம் - வாதுளம் என்னும் பேதங்களாய்ப் பெறப்படும். இவ்வாகமங்கள் மந்திரமெனவும், தந்திரமெனவும், சித்தாந்தமெனவும் பெயர்பெறும். இவ்விருபத்தெட்டு சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்குக் கோடிகிரந்தமாக இருபத்தெட்டுகோடிகிரந்தங்களுள்ளவாம் இவை ஞானபாதம்-யோகபாதம் - கிரியாபாதம் - சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபாதங்கள் உடையனவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதிபசுபாசமென்னுந் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களையுடைய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம் - சந்தியாவந்தனம் - பூசை - செபம் - ஓமம் என்பனவற்றையும், சமயவிசேஷநிருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும் உபதேசிக்கும். ஆகமம் என்பது (பரமாப்தரினின்றும்) வந்தது எனப்பொருள்படும் இன்னும் ஆ என்பது பாசம் எனவும், க - என்பது பசு எனவும், ம - என்பது பதி எனவும் பொருள்படுதலால் ஆகமம் என்பதற்குத் திரிபதார்த்தலட்சணத்தை யுணர்த்தும் நூல் என்பதே சிறந்தபொருளென்க. ஆ - என்பது ஞானமும், க - என்பது மோக்ஷமும், ம - என்பது மலநாசமுமாதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தலைப்பற்றி ஆகமம் எனக் கூறுதலுமொன்று. இவ்வாகமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவகன்மம் ஈறாகிய உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம்

ஆகமம் என்பது ஆப்தவாக்கியம் ஆகமங்கள் லௌகிகம்-வைதிகம் - அத்தியான்மிகம் - அதிமார்க்கம் - மாந்திரம் என ஐந்துவகைப்படும். தற்காலத்தில் பயன்றருவது லௌகிகம் காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம். ஆத்மவிசார வியற்கையது அத்தியா

ன்மகம். யோகவியற்கையது ஆதிமார்க்கம். சிவஞானவியற்கையது மாந்திரம் எனப்படும். அவற்றுள் மாந்திரம் பிறநூல்களைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படுத்தி மேற்பட்டு விளங்கும் காமிக முதலிய சைவாகமங்கள். ஆகமாந்தமென்னும் ஞானபாதப்பகுதி யோகரூடிநாமமாகியசித்தாந்தமென்னும் பெயரையுடையது அது இரத்தினத்திரயத்தில் "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அதற்கு வேறானவை பூர்வபக்ஷங்கள்" என்றும், ஸ்காந்தத்தில் "இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சநகர் முதலிய முநீந்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்தங்களினாலே சம்மிதமாகியும், இரகசியம் ஆகியும், ஆகமாந்தம் என்னும் பெயர்பெற்றதாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்" என்றும், காமிகத்திலே "இருக்கு-யசு - சாமம் - அதர்வணம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன. காமிகமுதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவ சுரோதோற்பவங்களாகி மேன்முகத்திற்பிறந்தன" முன் கூறிய சகலநூல்களையும் பரமசிவன் பூர்வபக்ஷமாகச்சொன்னார் பின்னர் அவற்றையெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திப் பரமார்த்த தவிர்க்கற்பாலனவுங் கொள்ளற்பாலனவுமாகிய பொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தத்தைச்சொன்னார். சித்தாந்த மாவது காமிகம் முதலியனவாம் இதிலுயர்ந்தது பிறிதொன்றுமில்லை. இந்தச் சைவநூலே மூலமாம் சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகம் எனப்படும். வைதிகமே சைவம் எனப்படும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும். வைதிகம் சைவத்திற்றாழ்ந்தது. முனிவரரே, அற்றாயினும், சைவம்வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாயிருத்தலால் வைதிகம் என்றும், வேதசாரம் என்றுங் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம். பசுபாசபதார்த்த போதகமாகிய வேதம்முதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரதுகண்ணும் பூனையின்கண்ணும் விலட்சணமாய் இருப்பது போல் இந்தப்பர ஞானமும் அபரஞானமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்" என்றும் கூறு மாற்றாலறிக. லௌகிகமுதலிய ஐந்துசாத்திரங்களும் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையன. காமிகத்திலே "சித்தாந்தம் மந்திரதந்திரமாகும். அதிமார்க்கம் அதனிற்றாழ்ந்தது அத்தியான்மகம் அதனினுந்தாழ்ந்தது. அதினுந் தாழ்ந்தது வைதிகம். வைதிகத்திலும் தாழ்ந்தது லௌகிகம்" என்று சொல்லப்பட்டது. வாயுசங்கிதையில் "சைவநூலிற்கூறப்பட்டதும், பாசமூன்றையுந்தவிர்ப்பதும், மேலானது மாகிய தீக்ஷையைத்தவிர யாதொ

ரு ஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மனிதருக்கு மேன்மையன்று. ஆதலால் தீக்ஷையினாலேதான் மோக்ஷம். ஆச்சிரமங்களினாலும், மற்றைக் கருமங்களினாலும் மோக்ஷமில்லை. அத்துவசுத்தியின்றி முத்தியைவிரும்பும் மனிதர் கோலின்றி நடக்கத் தொடங்கிய குருடர் போலவர். தோணியின்றிக் கடலைக் கடக்க விரும்பினவர் போல்வர்" என்றும், ஸ்காந்தம்—பிருகுசாபப்பிரகரணத்தில் "இங்கே மும்பாசத்தை அகற்றுவதும், மேலானதும், சிவசம்பந்த முடையதுமாகிய தீக்ஷையாலன்றி ஆத்மாக்களுக்கு ஆச்சிரமத்தால் செய்யப்பட்ட உயர்ச்சி யொன்றுமில்லை. ஆதலால் தீக்ஷையாலேதான் மோக்ஷம் ஆச்சிரமங்களாலும், பிறகருமங்களாலும் முத்தியில்லை" என்றும் முறையே கூறுமாற்றானுமறிக. இவ்வதிப்பிரபலப்பிரமாணங்கள் வெகுவாய்விளங்கியிருக்கவும், சங்கராசாரியர் சைவத்தைக் கண்டித்தாரென்பதும், வியாசருடையகருத்தும் அதுவேயென்று மயங்குவதும் மௌட்டியாந்தகாரமென்க

"வேதாந்தநிஷ்டை பெற்றுக் களங்கமற்ற ஞானிகளும், என்து சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானபாதத்திலே நிலைநின்றோரும் ஆகிய இருவகையோரும் பெறுதற்கரிய சாயுச்சியம்பெறுவார்கள். கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் வேதாகமமென்று பிரசித்தம்பெற்ற இரண்டுமார்க்கங்களிலும் நில்லாதபாவிகள் சாத்திரத்திற்கூறிய நாலவகைத்தண்டங்களாலும் தண்டிக்கற்பாலர்கள்." என்னும் ஸ்காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியத்தில் சிவன்கூறிய பொருளையுடைய வியாச வாக்கியத்தினாலே சங்கரர் அபிமதமே வியாசருடையதுமென்னுங் குதர்க்கவாக்கியம் அறவே நிரஸ்தமென்க.

இங்ஙனநிற்க, சைவாகமங்களுக்கு வேதபாஹ்யத்தன்மை எந்த நியாயத்தினாலே கூறுவது? வேதப்பொருளுக்கு விருத்தத் தன்மையே வேதபாஹ்யத் தன்மையெனின், அப்போது வேதத்தில் கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் பூர்வோத்தர காண்டங்கட்கு விருத்தத்தன்மையுண்மையால் அந்தப்பிரசங்கம் அங்குமுண்டாம். அங்கே இலக்கணையால் தாம் கருதியபொருளில் முடிவுபெறுமெனின், அது எங்கும் ஒக்கும். வேதத்துக்குவேறாய் இருக்குந் தன்மையே பாஹியத்தன்மை யெனின், அப்போது ஸ்மிருதிகளும் அப்பிரமாணம் எனக் கொள்ளப்படும். வேதத்தை மூலமாகக்கொள்ளாத தன்மையெனின், அப்போது வேதத்துக்கும் வேதத்தை மூல

மாகக்கொள்ளாத தன்மை உண்மையால் வேதத்துக்கே அப்பிரமாணிய பிரசங்கமவரும் ஆதலால் வேதப்பிரமாணியத்திலே நித்தியத்துவமும், வேதத்தைமூலமாக உடைமையாதலும் முடிவல்ல மற்றென்னெனின், ஆப்தவாக்கியத்துவமேயாம. வேதம் சுத்தசைவசித்தாந்தம் என்பவை ஒருவாற்றால் ஒவ்வோரிடத்தில விருத்தப்பொருளையுடையனவா யிருப்பினும் சாமானிய விசேஷத்தன்மையால ஐக்யம் உள்ளனவாயே இருக்கும.

வேதம பொதுவாகவும், சிவாகமம சிறப்பாகவும இருத்தலால் இரணடும பிரமாணங்களென்றே துணியப்படும ஆகமம வேதவிசேஷமாய் இருத்தலால அதற்கு வேதபாஹ்யத்தன்மையின்றென்க. வேதவிசேஷமென்று ஆலாஸ்ய மானமியத்தும, சுப்பிர பேதத்தும சொல்லப்பட்டது. மோக்ஷ சூரோத்தரத்திலே "புராணம வேதங்களாலும, வேதங்கள் ஆகமங்களாலும வாதிக்கப்படும. அவை சாமானியமும விசேஷமுமாம. சைவமே மிகு விசேஷமாம."என்றும, வாய்வு சங்கிதையிலே "பிறநூல்களிற கூறப்பட்டதெல்லாம சிவாகமத்தில இருக்கின்றது சிவாகமத்திற காணப்படாதது பிறிதோரிடத்திலும இல்லை" என்றுங் கூறப்பட்டது அற்றேல், வியாகரணம் முதலிய வேதாங்கமாகலின வேதமே பிரமாணம - ஆகமம் பிரமாணம அன்றெனின, யோகரூடிநாமத்தால சிவாகமமே நால்வகைப் பிரமாணங்களாலும முடிந்த ஆகமம எனப்படுதலாலும, "சித்தாந்தமேசித்தாந்தம" என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலாலும, அதுவே பிரமாணம. வேதமும ஆகமம-சித்தாந்தம என்னுஞ் சத்தங்களாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமெனின், ஆகமம வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமென்பது நாட்டப்படும ஆதலால சிவாகமமே முக்கிய விருத்தியால ஆகமம எனவும், சித்தாந்தம எனவும் படுதலில் சாவோத்கிருஷ்ட பிரமாணமென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இருக்காதிகளிலும, அவற்றின் சிரசிலும லௌகிக வைதிக அத்தியான்மக அதிமார்க்க நூற்பொருளை விளக்கினும, அதர்வசிரசிலே மாந்திர நூற்பொருள் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்டது. சூதசங்கிதையிலே "பதினெண்புராணங்களையும சத்தியவதியின் புத்திரர்செய்தார். காமிகமுதலியவற்றைப் பரமசிவனேசெய்தார்" என்று கூறுதலால், சிவாகமங்களைச் சாட்சாத் சிவனேசெய்தார் என்று

துணியப்பட்டது. சநகாமுதலிய முநீந்திரர் நால்வரும் வேதங்களை யும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாளவரையும் ஓதி ஞானம் நிலைபெறு தவராயினர் என்றும், பின்பு ஆகமாந்தமெனனும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை ஓதி ஞானம் பெற்றனரென்றும் சநகரசங்கிதை யிற் கூறியவாற்றானும், சுவேதா - உபமன்யு - கிருஷ்ணர் - அருச் சுனர் முதலியோர் சிவசித்தாந்த மார்க்கசிரவணசாரணஞ்செய்தமை யானும், சிவாகமத்திற் கூறப்படும் ஞானமே ஞானமென்றும், அது வே சிவனைப்பற்றிய பெரியோர்களுக்கு முதன்மைசாதனம் என்றும் சைவபுராணத்திற் கூறிய வுண்மையானும் சிவசித்தாந்தோத்கா்ஷம் வெளிப்பட்டதென்க

இதுகாறுங் கூறிவந்த நியாயங்களால் வேதசிவாகமங்களிரண் டும் பொதுவுஞ் சிறப்புமாகக் கொள்ளற்பாலனவாய்ச் சாதிக்கப்ப ட்ட முதனூல்களென்று நாட்டப்பட்டதாகையால் குமதிகளால் தூற்றப்படும் சிவாகமதூஷணம் நிஷ்பிரயோஜனமென்க. ஆத்மாக்கள் பரிபாகம் பல வேறுபாடுடையனவாகலின் அவரவர் பரிபாகத்துக் குத்தக்க வுணர்ச்சியைத்தரும்பரிசினையுடையதுபற்றி வேதத்தைப் பொதுவென்றும், பரிபாகமுதிர்ச்சியில் வரத்தக்கசிவஞானத்தைப் பலிப்பிப்பது ஆகமமாதலால் அதனைச்சிறப் பென்றுங்கொள்ளப்படு டும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாலையுங்கூறுவது வே தமும் வீட்டைமாத்திரம் தனித்துக்கூறுவது ஆகமமுமாகவிளங்க லான் வேதம் உலகிலுள்ள சாமானியருக்கும், ஆகமம் சிறந்த சத்தி நிபாதர்க்குங் கொடுக்கப்பட்டனவென்று சைவநூல்கள் கூறுமெ ன்க பலவேறுவகைப்பட்ட கிரியுணர்ச்சியைக் கனமதத்தினுள்வாய் விளைவிக்கும் வேதத்துண்மையை ஆகமத்துணையாலன்றி யறியப்பு குவது வெறுங்கதையா மெனக. வேதம் பொருள் பலபடத்தோன் றுஞ் சூத்திரமும், ஆகமம் அதனை அங்ஙனமாகவொட்டாது தெளி த்துரைக்கும் பாஷ்யமுமாக ஸ்ரீ சிவபெருமானால் அருளிச்செய்ய ப்பட்டனவாகலின, வேதசிவாகமங்களிரண்டையும் பிரமாணமாகக் கொண்ட உத்தமபரிபாகிகளாகிய சைவர்கள் துணிபே உண்மையு டையதெனபது நாட்டப்பட்டது.

"இத்யாகமேஷு வேதேஷு வேதாந்தோபநிஷத்சுச தர்மஸ்து சா ச்வதஃ ப்ரோக்தோமுக்த்யே மாஹேச்வரோ மஹாந்" என்று விளங்கும் ஆகமவசனத்தால் இந்தச் சிவாகமங்களினும், வேதங்களினும், உப

நிஷித்தங்களினும் சாசுவிதமாகிய சிவாகமங்கள் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது என்று கூறுகையால் வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதமின்மை வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மையையறியாமல் சிவாகமங்களுக்கு அப்பிரமாணியம் சொல்லுமிடத்துக் காயத்திரீமந்திர ஜபபுரச்சரணவிதிகளையும், ஜபநியமஹோமதர்ப்பணாதி விதிகளையும் விளங்கக்கூறுவது ஆகமமேயாதலான், சகல பிராஹ்மண்ய முக்கியமாகிய காயத்திரீ மஹாமந்திரங்களுடைய ஜபஹோமாதிகளும் அகாரியங்களாகும். இவற்றை விதித்தவேதமும் அப்பிரமாணியமெனப்படுது தானேபெறப்படும். அன்றியும் சரலிங்கஸ்தாவர லிங்கபிராண பிரதிஷ்டாகாலகர்த்தவ்ய துவாதசசம்ஸ்கார விதாயகவசனங்களாலும், "குண்ட மண்டப நிர்மாணம் தத்தத் ஸம்ஸ்காரமேவச வாஸ்துபூஜாஞ்ச ஹோமஞ் பாலிகா சுப்ரதிஷ்டிதம்" என்றுகூறியகுண்டமண்டபசம்ஸ்காரமுதலாகியவாஸ்து பூஜாவாஸ்து ஹோமபாலிகாதி பிரதிஷ்டாதி விதாயக வசனங்களாலும், "பட்டிகாகஞ்ஜ கண்டாப்ஜ பட்டிகாத்யப்ரதாரிக" என்று கூறிய சரலிங்கஸ்தாவர லிங்காவயவங்களில் நியாசஞ்செய்யப்படும் புவனதத்வாமந்திராத்வா முதலாகிய ஷடத்துவாநியாசவிதாயக வசனங்களாலும், சிவாகமங்கள் அதிதுலயப்பிரமாண மென்பது பெறப்படும். இதனையறியாது அக்கிராஹ்யமெனின், ஆகமவசனோக்த லிங்கபிரதிஷ்டாதி சம்ஸ்காரங்களும் அக்கிராஹ்யமென்பது சொல்லாமேயமையும். களாநியாச மண்டபாராதன வாஸ்துபூஜாதி சம்ஸ்காரநிரூபணங்களை எந்த சுருதி ஸ்மிருதிபுராண வசனங்களாலும் உதகரிக்கப்பட்டதில்லை யாகலின் சர்வ ஜன கிராஹ்யமாகிய ஸ்தாவரலிங்கசரலிங்கபிரதிஷ்டாதி காரியங்களை நிரூபித்திருக்கும் காமிகாதி சிவாகமங்கள் முக்கியகிராஹ்யமாயிற்றென்க.

ஸ்ரீநீலகண்டாசாரிய கிருதமாகிய சூத்திரபாஷ்யத்தில் "அங்காவ்யயாத் யநந்த மாங்கல்ய குணகண மணிஜலதேஃ பரமசிவஸ்ய" என்றற்றொடக்கத்துவாக்கியத்தால் சிவபெருமானை அங்காவ்யயங்களாகிய அநந்தகல்யாணகுண சம்பந்நராகக்கூறி "ஸர்வஜ்ஞதா த்ருப்திரநாதிபோதஸ்வதந்த்ரதா நித்ய மலுப்தசக்திஃ அநந்தசக்திச்ச விபோர் விதிஜ்ஞாஷ்ஷடாஹுரங்காநி மஹேசவரஸ்ய" என்று சர்வக்ஞத்வம் நித்யதிருப்தி, அநாதிபோதம், ஸ்வாதந்திரியம், நித்யாலுப்தசக்த்வம், அநந்தசக்த்வம், ஆகிய ஆறு அங்கங்களும், "ஜ்ஞாநம்விராகதைச்வரியம் தபச்சக்திஃ க்ஷமா த்ருதிஃ ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமாத்மஸம்போதோஹியதிஷ்டா

த்ருத்வமேவ சஅவ்யயாநிதசை தாநிநித்யந்திஷ்டந்திசங்கரே." என்னும் திரிகாலஜஞானம, பிராகிருத போகவிமுகதத்துவம், அணிமாதயஷ்டைசுவரியம, சததிய சமதமாதிதபம, சகலப்பிரஹ்மாண்டதுரீணபிரகிருதி, சாநதி, நிதயதைரியம் அலலது நிதயாநநதம, சர்வதிருஷ்டி, சர்வஜீவபிரேரகதவசமபநதம, சாவபிரபஞசாதிஷ்டாநதவம ஆகிய பதது அவ்யயங்களும் சிவாகமவசனங்களால நிரூபணம பணணியிருககினறு ராகலானும, லலிதாஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் "ஸகலாஸம சந்தேஹ கக்திசம்புடமோக்திகா" என்னுந திவ்யநாமத்தைக காமிகாதி சிவாகமஙகளால பாஸ்கராசாரியர் நிரூபணம பண்ணியிருக்கின்று ராகலானும சிவாகமங்கள் அதிதுல்யப்பிரமாணமென்பது இனிதுபெறபபடும.

இநதநியாயங்களால சங்கராசாரியரபிமதமே வியாசசூததிரததுண்மையெனபது ஒருவாறறானு நில்லாதொழிநத தாகலின், ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள செயதருளிய பாஷ்யமே மேதாவியாகொள்வரெனக

ஸ்ரீநீலகண்டவிஜயததில் வேதாநத பிரவாததகராகிய சங்கராசாரியரும், சித்தாந்த பிரவர்த்தகராகிய ஸ்ரீகண்டாசாரியரும ஒருவரையொருவர் சநதித்துத் தாங்கள்செய்த பாஷ்யவிஷயங்களை விவகரிததுக்கொண்டு வருகையில சங்கராசாரியா துர்பலிஷ்டராய சமாதானங்கள் சொலலமயங்கி "ஹேநருஸிம்ஹா" என்று அலறிக் கூப்பிட்டனரென்றும், அப்போது கோரரூபநதாஙகி நரசிங்க மூாததி வெளிபபட்டு ஸ்ரீசிவாசாரியரை யணுகுதலும், சிவாசாரியர் "ஹேசரபா" என்று தியானவசத்தராய் நிற்கவும, பரமசிவம் சரபாகருதியாய்த்தோன்றி நாரசிங்கததை யிருகூறாய்ப் பிளந்தனரென்றும், சங்கராசாரியா அஞ்சி ஸ்ரீகண்டாசாரியரைச் சரண்புகுந்து, அவர்பால் சிவதீக்ஷை பெற்றுககொண்டு சிவானந்தலஹரி-சௌநதரியலஹரி - சிவபுஜங்கமுதலியசிவோத்கர்ஷகிரந்தங்கள் செய்து, அவற்றுள் சைவாசாரியராயுள்ள திருஞானசம்பநதமூர்த்திசுவாமிகளையும், கண்ணப்பசுவாமிகள்-சிறுத்தொண்டநாயனுர் - இயற்பகைநாயனுர் - சண்டேசுரநாயனுர் முதலியவுண்மைநாயன்மாாகளையுந துதிதது சிவாநந்தவாழ்வடைநதனரென்று இனிது கூறுதலால், சங்கராசாரியர் சைவத்தைக்கண்டிததாரென்னும வீணவா

தம் அறமே நிரஸ்தமாமென்க. சங்கராசாரியர் சிவனிடத்தில் அன்புடையவ ராகையால் சம்பந்தாதிகளை சிவனடியாக ளென்னும் உபசாரங்கருதித் துதித்தன ரெனின், அவர் விஷ்ணுவினிடத்தும் அன்புடையவரா யிருந்தவராகையால் மாலடியாகளென்று இவர்கள் பேயாழ்வார்களை யேன் மறந்துங்கூறினாரில்லை? சங்கராசாரியர் சுத்த சைவராய் விளங்கினராகலின், உண்மை நாயன்மார்களைத் துதிக்கும் பெருஞ்செல்வத்தைப்பெற்றன ரெனக. இவ்வுண்மையை யுணரப்பெறாத முடிசசூாமுதலிபொருத்தன வெளியிட்டபிரபன்னகாயத்திரி யென்னுஞ் சுவடியில் (நுஅ) வது பாடலவியாக்கியானத்தில் "கேயம்கீதா நாமஸஹஸ்ரந்த்யேயம்ஸ்ரீபதிரூபமஜஸ்ரம் நேயந்நித்யம்ஸ ஜ்ஜநஸங்கம்தேயம்தீநதநாயசவித்தம் பஜகோவிந்தம் பஜகோவிந்தம் பஜகோவிந்தம்மூடமதே" எனகிறவாக்கியத்தை யுதகரித்து பகவதகீதையையும், விஷ்ணுசகஸ்ரநாமத்தையும், கோவிந்தனையுஞ் சிறப்பித்துக்கூறியதுகொண்டு சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவராய்த் திருந்தப்பட்டாரென்று துரபிமானத்தால் பிதற்றி யிருக்கின்றனன். சங்கராசாரியர் செய்தருளிய பிரஸ்தானத்திரய பாஷ்யத்தில் கீதாபாஷ்யமொன்றாகலானும், விஷ்ணுஸஹஸ்ர நாமவியாக்கியானம் அத்வைதபரமாய் செய்யப்பட்டுள்ள தாகலானும், அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறியதன்றி இவர்கள் பேயக்கருத்துக் கிணங்கவன்றெனபதாம். இங்ஙனமாகவும், இப்பேயர்கள் அவர் திருந்தப்பட்டாரென்று கூறவந்தது எதுகருதியோ அறிகிலம். கோவிந்தனை பஜிக்கச் சொன்னமையாலெனின், "கோவிந்தயோகீந்த்ரமதாஸ்யசிஷ்யம் ஸ்ரீ சங்கராசார்யம்" என்றுவருங் குருமரபுவணக்கத்தால் கோவிந்த யோகி என்பவர் சங்கராசாரியருக்கு ஆசிரியரெனபது பெறப்படுதலால் "பஜகோவிந்தம்" என்ற றொடக்கத்துத் தியானசுலோகங்கள் ஆசாரிய பரமமாயவிட்டதெனக. ஆயின் ஸ்ரீயபபதியை தியானிக்கும்படிச்சொல்லுவ தென்னையெனின், கோவிந்தநாமத்தையுடைய லட்சுமீநாயகனே கோவிந்தனாக வந்தானென்று அலங்கார பிரசமதைபெறக் கூறியதென்க. இச்சாமபிரதாயம் வேதாந்த நூல் படித்தறியாத வெறித்தாதனுக்கு எப்படிவிளங்கும்?

"படைப்பானும்வியன்ஞாலங்காக்குமாழிப்
படையானும்படைத்தளிக்கப்பட்டதெல்லாந்
துடைப்பானுஞ்சுருதிகளுந்தொழுதுபோற்றுந்
தொருபாதத்துடைத்தொழுதலசெய்வாம்."

என்றுகூறிய தத்துவராயர் திருவாக்கா லிவ்வுண்மை வெளிப்படுமெனக. சொரூபாநந்தரென்று அவராசிரியருக்குப் பேராகலின் பிரமபரியாயநாமங்கள் வேறுபலவுண்டாயிருப்பினும் அவற்றைக் கூறாது, ஆசாரியநாமத்தை அதிட்டித்துடைய அதிதிவ்யநாமத்தால் விதந்துகூறினர். வேதாந்தபட்சம் சிவவிஷ்ணுக்களுக்குப் பேதமின்மை யுடையதாகலின் சங்கராசாரியர் விஷ்ணுநாமாங்கிதத்தால் கூறினர்.

"சுந்தரர்க்குங்குந்திசுதர்க்குந் தணிவுடனப்
பைந்தொடிபால்வேந்தர்பாற்பைம்பொனடி-நோந்திடவே
அன்றுதூதானவாபாலடியேற்கா
வின்றுநீதூதாயெழுந்தருளாய"

என்றுகூறிய தத்துவராயர் திருவாக்கானும் அபேதம்வெளிப்பட்டதெனக. இந்நியாயங்களால் சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவராய்த் திருத்தப்பட்டாரெனனும் வீணவாதம் பாழாகிவிட்டதென்க. கீதாஸஹஸ்ரநாமங்கள் அவ்வாறேருழிந்தனவாகலின் "தத்வவிவேகோ.ஷ்ணுபுராணத்' என்றுகூறியதும் அத்வைதபட்சமென்பது சொல்லாமேயமையும் இதனால் பாஞ்சராத்திராகம சித்தமானவிஷ்ணு தத்துவமன்றென்பது கருத்தாமென்க இதுநிற்க "ஸஜ்ஜந ஸங்கம்" என்றுகூறியது அரிபக்தர்களையென்று தன்னைப்போல் சூடுண்டுதிரியுஞ்சோம்பர்களாக மயங்கிக்கொண்டனன். சூடுண்டு மண்பூசியவர்களைக் கண்டால் உடனே ஸ்நானஞ்செய்து பிரணவோச்சாரணையால் அத்தோஷத்தைப் பரிகரித்துக்கொள்ளும்படி சங்கரவிஜயமாதி கிரந்தங்களில் கூறியிருத்தலால் அதுபொருந்தாதென்க.

அதுமட்டோ, வேதங்களில் நாலுவாக்கியங்கள் மஹாவாக்கியங்களென்று கூறி, அவைகள் முறையே 'ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரம்ஹ" என்றும், "தத்வமஸி," என்றும், "அஹம்ப்ரம்ஹாஸ்மி," என்றும், "ப்ரம்ஹவேதப்ரம்ஹைவபவதி" என்றும்வரும் வாக்கியங்களாகத் துணிந்து, அவற்றை அத்வைதசித்தாந்தத்திற்கு மாறாக்கண்டிக்கப் புகுந்தனன். என்ன அறியாமை! வைதிகர்கள் பார்த்தால் நகைப்பார்களே என்று நாணுத்தஜந்மம் சீசீ வெகு அல்பம்.!! இவ்வசடனும் ஒருநூலாசிரியனாகி மதஸ்தாபனஞ்செய்வதும், அமழுமேடசிரோமணியை மறைமூடர்கள் வியந்துமகிழுவதும் ஆச்சரியம் ஆச்சரி

யம! மஹாவாக்கியங்கள நாலுமேவதங்களிலுமநாலுவாக்கியங்களாக "அஹம்ப்ரம்ஹாஸ்மி" எனறு தன்மைவாக்கியமாகவும், "தத்வமஸி" என்று முன்னிலைவாக்கியமாகவும், "அயமாத்மாப்ரஹ்மா" என்று படர்க்கை வாக்கியமாகவும், "ப்ரஜ்ஞானம்ப்ரஹ்மா" என்று பொதுவாக்கியமாகவும உண்மையையுணர்ததுமாகவும் இவ்வுண்மையை யறியாமல் எல்லாந்தெரிந்தவனைப்போல ஏடுகொண்டது மனஞ்சென்றது என்று எழுதிவிடுதத அவனேழைமதிக்கு விசனபபடததககதாயிருககின்றது.

மேற்கூறியபோநத நியாயஙகளால ஒன்றுமதெரியாதவனுய மோகநூல்வலையில் முடஙகிக்கிடக்கும மூடசிரோமணியாகிய அயமுடிச்சூர்முதலி எழுதிவிட்ட பாழ்வாசகம பாழாகிவிட்டதாகலின, சங்கராசாரியா வைஷ்ணவராய்த திருநதபபட்டாரெனபது ஒருவாற்றானும பொருநதாதெனக. இதனால யாமமேற்கூறிய நியாயபபடி சங்கராசாரியா சுததசைவராயின ரென்பதே யினிது பெறபபடும்.

இதுநிற்க அம்முடிச்சூர்முதலி இன்னுஞ்சிலவிஷயங்களைவெகுதுஷ்டத்தனமாய் அனேகவிடங்களில் எழுதியிருக்கின்றானாகையால், அவற்றை யிடம்வநதுழியெடுத்துக் காட்டிக கண்டிப்போமாக.

இங்ஙனநிற்க அவ்வழுவாசகப்பிறலில சஙகராசாரியரால்கண்டிக்கப்பட்ட ஆகமஙகளினகருத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு சமயகுரவாகளலவருமதஙகணூலகளில விஷ்ணுவையிகழ்நதிருக்கின்றன ரென்று கண்ணீர்விட்டழுதாா. சங்கராசாரியர் ஆகமங்களைக் கண்டித்தாரெனனுமவெறுங்கதையை மேலே விளககினோமாகையால், சித்தசமாதானத்தோடு பின்வருவனவற்றையுஞ் சிநதிபபாராக.

> "பிரமனரியென்றிருவருநதம் பேதமையாற்
> பரமமியாம்பரமென் றவர்கள்பதைப்பொடுஙக
> வரனாழலுருவாயஙஙே யளவிறந்து
> பரமாகிநின்றவா தோணோக்கமாடாமோ."

என்றற்றொடக்கத்தனவே சமயகுரவர்கள் இகழ்ந்து கூறியவைகளாக மயங்கிக்கிடக்கும் பேதைகள் சங்கராசாரியர் கூறிய சிவானந்தலஹரியில் "பாணத்வம்வ்ருஷபத்வமர்த்தவபுர்பார்யாத்வ

மார்யாபதே கோணித்வஞ்சகிதாம்நதங்கவஹதாசேத்யாதிநபஸ்ததே ஊ
த்வத்பாதேநயநார்ப்பணஞ்சக்ருதவாந்த்வத்தேஹபாகோஹரி: பூஜ்யாத்
பூஜ்யதரஸ்ஸஏவநஹிசேத்கோவாததந்யோதிக:" என்னும் வாக்கியத்
தால் சிவபெருமானது திருவடியைத் தேடும்பொருட்டு விஷ்ணுபன்
றியாய்ப் பிறந்தாரென்னு முண்மைக் கென்செய்வல்லரா? அதுமன்
றோ? சிவபெருமானுக்கு பாணமாகவும், அவர் ஏறும் எருதா
கவும், அவரைப்பூசிக்கும் அர்ச்சகராகவும், அவருக்குப் பெண்டிராக
வும், அவருடைய நிருத்தத்தில் மத்தளசேவை செய்வோராகவும்
அன்புபாராட்டியுய்ந்த பெரியவனென்று விஷ்ணுவைக்கூறியதெந்த
ஆதாரவுகொண்டு? அன்றியும் ஸௌந்தரியலஹரியில் "விரிஞ்சி: பஞ்
சத்வம் ப்ரஜதிஹரிராப்நோதிவிரதிம் விநாசங்கீநா சோபஜதி தந்தோ
யாதிநிதநம் விதந்த்ரீ மாஹேந்த்ரீ விததிரபி ஸம்மீலதித்ருசாம்மஹா
ஸம்ஹாரேஸ்மிந் விஹரதி பதித்வதபதிரஸௌ" என்னும் வாக்கியத்
தால் பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன், இயமன், குபேரன் முதலாயு
ள்ள அஷ்டதிக்குப்பாலகர் நாசத்தை யடைந்தகாலத்தும் உன்னு
டைய நாயகராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவான் நித்தியரா யழிவின்றி யிருப்
பாரென்று கூறியதெந்த ஆதாரவுகொண்டு? பைப்பலாதத்தில் "ஸ
ஏகோருத்ரோத்யேயஸ்ஸர்வேஷாம்ஸாவஸித்தயே யோப்ரஹ்மணம்பஞ்
சமவக்த்ரஹம்தாதஸ்து" என்றும், "போலீலயைவத்ரிபுரம்ததாஹ
விஷ்ணும்சல்யம் ஸோம மக்நிஞ்ச பாணம் ஸர்வேதேவா: பசுதாமாபுர்ய
ஸ்யதஸ்து" என்றும், "யோவிஷ்ணுநேத்ரார்ச்சிதபாதபத்மஸ்தஸ்மைத
தௌ சக்ரமதீவஹ்ருஷ்ட: விஷ்ணோ: கலாயாமவதீர்ணதேஹ ஈசிச்சேத
சூலேநஜநாந்தகாலேதஸ்து" என்றுமவரும் வாக்கியங்களால் சமயா
சாரியர்களும் சங்கராசாரியருங் கூறிய வாக்கியங்களை உபநிஷத் பிர
திபாதகமென்று நாட்டப்பட்ட தாகையால், சமயாசாரியர்க ளிந்
நதுகூறினாரென்னு மிழிபுரையேலாதெனக். வேதசிவாகமங்க ளிர
ண்டு மொரேயுண்மையுடையனவாகலின் அவற்றை ஒகாமனுணர்
பெற்ற ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் முதலிய சமயகுரவர்கள் தே
வாரப்பதிகங்களிலவிதந்துகூறினார். அவ்வுண்மையினை யேசங்கராசா
ரியருமுடையவராகலின், அவ்வாறு தாமுமவிதந்துகூறினர். சிவாக
மங்களை விருத்தமெனக் கொண்டவராயின், சைவாசாரியராய்வி
ளங்கியிருந்த ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளை "தவஸ்தந்யம்மந்யே தர
ணிதரகந்யேஹ்ருதயத: பய: பாராவாரம்பரிவஹதிஸாரஸ்வதமிதி தயா
வத்யாதத்தம்த்ரவிடசிசு ராஸ்வாத்யதவயத்கவீநாம்ப்ரௌடாநாமஜநிக
மநீய: கவயிதா" என்று ஸௌந்தரியலஹரியில் தேவியினுடைய திரு

முலைப்பாலுண்டு உண்மைஞானம்பெற்றவரென்றுபுகழ்ந்து கூறுவதெங்ஙனம்? இதனால் அவர் சிவாகமங்களைநிந்தித்தாரென்னும் நிந்தாவசனம் நிஸ்புருஹமென்க.

"வேதநெறிதழைத்தோங்கமிகுசைவத்துறைவிளங்க
பூதபரம்பரைபொலியப் புனிதவாய்மலர்ந்தழுத
சீதவளவயற்புகலித்திருஞானசம்பந்தர்
பாதமலர்தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டுபரவுவாம்"

என்னும் பெரியபுராணத் திருவிருத்தத்தால் வைதிகநெறியும் சைவநெறியும் ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்கு உரைக்கப்பட்டது. இதனால் சைவம் வேதசிவாகமங்களை அங்கமாகவுடையதென்பது நாட்டப்பட்டது. இங்ஙனமிறுக,

"தாழிளங்காவிரிவடகரையடைகுரங்காடுதுறை
போழிளமதிபொதிபுரிதருசடைமுடிபுண்ணியனைக்
காழியானருமறைஞானசம்பந்தனகருதுபாடல்
கோழையாயழைக்கினுங்கூடுவார்வானுலகினூடே"

என்று ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் அருளிய தேவாரத்திருக்கடைக்காப்பில் தமது வாக்கியத்தில் அன்புடையார் உய்யுநெறி கூறப்பட்டது. "கோழையாயழைக்கினும்" என்று எளிமைதோன்ற அனுக்கிரகித்தன ராகவும் சங்கராசாரியர் மெய்யன்போடும்வாழ்த்திக் கூறினாராகலின், சிவஞானவின்பஞ்சேரப்பெற்றவரென்பதேமேலோர் துணிபென்க. எங்கள் ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளருளிய அற்புதவாக்கியத் துண்மையைக் காஞ்சிமான்மியத்து இருபத்துநான்காம் அத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவைநோக்கி சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுக் கலியுகத்திலே சீர்காழியிற் கௌணியர்கோத்திரத்தி லவதரிக்கும் ஞானசம்பந்தனுடைய தமிழ்ப்பதிகத்தினாலே நமது சாரூப்பியம் பெறக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினரென்றும், அப்படியே நிகழ்ந்ததென்றுங் கூறியுள்ள வாக்கிய விசிட்டத்தினானுங் கண்டுணர்க.

ஆயின், சங்கராசாரியர் தாம்செய்த பாஷியத்தில் பாசுபதமுதலியவற்றை நிந்தித்திருப்பதென்னையெனின், அங்ஙனஞ்செய்தது ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியரனுக்கிரகத்தைப் பெறுவதன்முன்னாகலின் அது பிரமாணமல்லவென்க.

அன்றியும், சங்கராசாரியர் ஒருகாலத்தில் தமது மாணாக்கர்களுடைசூழக் காஞ்சிக்கெழுந்தருளியபோது சமஸ்தவேதவேதாந்தங்களையு முழுதுணர்ந்த ஆதிசைவமூர்த்திகளனேகர் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் சிவாகமபடனஞ் செய்துகொண்டிருந்தகாலை இவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் படனத்தைநிறுத்திவிட்டு மௌனமாயிருந்தனரென்றும், சங்கராசாரியர் சிவாசாரியர்களைநோக்கி சிவாகமபடனஞ்செய்யும்படிக் கேட்டுக்கொண்டனரென்றும், சிவாசாரியர்களநீர் சிவதீக்ஷையில்லாதவ ராகையால் உமக்குணர்த்த எங்களுக்குச் சிவாகஞையில்லையென்று மறுத்துரைத்தனரென்றும் பரிபாகந்தாழ்ச்சியால் அவ்வுண்மைவாசகத்தை மாருகக்கொண்டு அக்காலத்தில் தமக்கிருந்த ராஜபலத்தால் சிவாசாரியர்களையும் சிவாகமங்களையும் நிஷேதங்கூறித் தமமாறுகூடிய விடங்களில் சிவாலய பூசைக்கு வைதிகரை சேர்த்தும், ஆகமநிந்தைகூறியும் ஒழுகிவருங்காலத்தில் ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியமூர்த்திகள் தரிசனப்பிரபாவ விசேஷத்தால அவ்வல்லலெல்லாந் தொலைந்து சிவானுபவச் செல்வராய் விளங்கினரென்றும், ஸ்ரீநீலகண்டவிஜயத்தில் தெளிவுபெறக் கூறுமாகையால் முனனெடுப்பின முரணுமைவெளிப்படுமெனக. அன்றியும் "பிரபஞ்சசாரம்" என்னும்பெயரால் அவரியற்றிய மாந்திரிக நிபந்தன கிரந்தத்தில் திரியம்பக ஷடக்ஷரீபிரபுருதி மஹாமந்திரங்களுக்கு மந்திராநுஷ்டானபுரச்சரணாதி காரியங்களை ஆகமவசனங்களால் நிர்ணயித்திருக்கின்றன ராகலானும் உண்மை வெளிப்படுமென்க. இந்த நுட்பங்களறியாது சிவாகமங்களை நிந்தித்துவரும் பாதகர் எக்கதியடைவாரோ அறிகிலம்! "சிவேசிவாகமேசைவதுர்மேசிவபரிக்ரஹே விபரீதாபவேத்புத்திர்யஸ்யஸ்யாத்ஸபஹிர்நர:" என்கிறஸ்காந்தவசனத்தால் சிவபெருமானிடத்தும், சிவாகமங்களிலும், விபூதியுருத்திராக்கதாரணமாதி சிவதருமங்களிலும், சிவபெருமானால் ஸ்வீகரிக்கப்படும் நின்மாலியமாகிய கந்தமாலிய பாதோதக பிரசாதங்களிலும் எவனுடையபுத்தி விபரீதத்தையடையுமோ அவன்பதிதன் என்று துணிவுபெறக் கூறுமாறானும், "சிவநிந்தாபரோபூத்வாசிவசாஸ்த்ரவிநிந்தக: தஸ்யநோநிஷ்க்ருதிர்த்ருஷ்டாக்வாபிசாஸ்த்ரேபிகாசந" என்கிற சிவதர்மோத்தர வசனத்தால் சிவநிந்தாபரனாய் சிவாகமங்களை எவன் தூஷிப்பானோ அவனுக்கு சாஸ்திரங்களில் பிராயச்சித்தம் நிர்ணயித்ததுக்கூறவில்லை எனபதுகொண்டு பிரமஹத்தியாதி மகாபாதகங்களைசெய்த துர்ஜனனுக்கு செய்யப்படும் மர

ஞாநத்தப்பிராயச்சித்தமே சிவதீக்ஷகனுக்குச் செய்யவுரிமையென்னு முண்மை வெளிப்படுமாற்றானும் இப்பதிதர்களை சைவர்களாவார் கனவிலுஞ் சிந்தியாதொழிவாராக. "அரனைப்பழித்துத் திரிபவரைப் பாராதே" என்றருளிய சந்தானகுரவர் வாக்கியத்தானுமறிக.

ஸ்ரீமத் அப்பய்யதீக்ஷிதஸ்வாமிகள் இவ்வுண்மைகளையெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்த வுத்தமபரிபாகவிசேஷத்தால் சைவாசாரங்கொண் டொழுகுமுண்மைகண்டு அகோர சிவாசாரியசுவாமிகள் அவர்க்கு சிவதீக்ஷை செய்து சிவபூசை யெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுத்துத் தமது மாணாக்கருளொருவராகச் சேர்த்துக் கொண்டனரென்றும், தீக்ஷிதரவர்கள் ஆசாரியராஞ்ஞாவழித்தாகவே "சிவார்க்கமணிதீபிகை" என்னும்வியாக்கியை ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யத்திற்குச் செய்தன ரென்றும் வழங்கிவருஞ் சம்பிரதாயவுண்மையை யினிது தெளிந் துய்வாராக. ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு பிரஹ்மவித்யாதரர்முதலிய பூர் வாசாரியர்களால் தாபனம், தாராவளி, ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமர்த்த நம் எனகிற வியாக்கியைகளும் செய்யப் பட்டுள்ளவாகலின் பரிபா கிகள் கண்டுணர்வாராக.

இந்த நியாயங்களால் சங்கராசாரியார்செய்த பாஷியம் சிவஞா னிகளால் ஆதரிக்கற்பாலதன்றெனக. ஆகவே, ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ் யமே உரிமையென்பது நாட்டப்பட்டது.

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழு முனிமொழியுங் - கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்"

என்றருளிய ஔவையார் திருவாக்கானும், முனிமொழியென்னும் வியாசசூத்திரத் துண்மைவெளிப்பட்ட தாகையால் இதனை மாயா வாத முதலியனவாக மயங்கிக்கோடலும், சிவாகமங்கள் அநாதர ணியமென்று பிதற்றுவதும் நிரஸ்தமாயிற்றெனக.

இங்ஙனமிருக்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் சமயகுரவர் நால்வர், பட்டினத்தடிகள் முதலியவர்கள் யாருமில்லாதவூரில் அசுவமேதம் செய்தவர்களென்றும், எந்த வைஷ்ணவர்களோடாவ தெதிர்த்து வாதித்துத் தங்கள்மத தாபகஞ் செய்ததுண்டாவென்றும் வினவிய மூடா. உண்டிவெறுத்தல், உயிர்க்கிதஞ்செய்தல்முதலிய தவங்க

ளைக் கைவிட்டுப் பெருண்டி, பெருந்தூக்கம், கடுங்கோபம், வீண்சண்டை முதலியவற்றையே தவமாய்க்கொண்டொழுகும் வைணவப்பேய்களுக்கே தன்வலிபிறன்வலிபாராது மேல்விழுந்து அறைச்சலுண்டுபோவது சுபாவமொழிய வாய்மை, தவம், இரக்கமுதலிய அருட்செல்வப்பேற்றினராகிய சிவஞானிகள் சமயிகளை யெதிரிட்டு வாதிக்க வுடன்படாரெனக.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

"விரிவிலாவறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே
யெரிவினாற்சொன்னாரேனு மெம்பிராற்கேற்றதாகும்
பரிவினாற்பெரியோரேத்தும் பெருவேளூர்பற்றினானை
மருவிநான்வாழ்த்தியுய்யும் வகையது நினைக்கின்றேனே

பட்டினத்தடிகள்.

"ஒன்றென்றிருதெய்வமுண்டென்றிருவுயர்செல்வமெல்லா
மன்றென்றிருபசித்தோர் முகம்பார்நல்லறமுநட்பு
நன்றென்றிருநடுநீங்காமலேநமக்கிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமே யுனக்கேயுபதேசமிதே"

என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களே சான்றுமெனக.

இவ்வுண்மையநுபூதியுடையார் வைணவப்பேய்களையெதிர்த்து வாய்வம்பாடுதற் கெங்ஙனமிசைவார்? ஆகவே, அகங்கரித்து மேல்வந்து விழுஞ்சமயப்பேய்கள் அறைச்சலுண்டோடத் திருவுள்ளமிசைவரென்க. இங்ஙனமாகவும் சமயகுரவர், பட்டினத்தடிகள் தாயுமானசுவாமிகள் முதலிய சிவஞானச்செல்வர்பால் எந்த வைஷ்ணவர்களும் வந்ததில்லையாமே! இவ்வவதாரமூர்த்திகள் காலத்தில் மற்றைப் பாழ்ஞ் சமயங்கள் சூரியசந்நிதிப்பட்ட மின்மினியாமென வொளி மழுங்கிக்கிடக்கவும், சிவாநுபவசெல்வர்களாகிய எம்பெருமக்களை யாவரெதிர்க்க வல்லார்? சைந பௌத்தாதிகளாலேயே நசுக்குண்டு வைணவாதிசமயங்கள் சொரூபநாசமடைந்திருக்கவும், எந்த வைஷ்ணவர்களோடாவ தெதிர்த்ததுண்டாவென்று கேட்பது என்ன மடமை? அன்றியும் தங்கள் மதத்தாபகஞ்செய்த துண்டாவென்றும் புலம்பினர். மதத்தைத் தாபித்தலென்றாலென்னை? அல்லாததை ஆமென்றுசாதித்துக்கூறுவது தாபிதமாகுமன்றி, உள்ளதை உள்ளது என்று கூறுவதுதாபிதமாகாதென்க. உள்ளது கெடுமா

ஞல் அதனை மீண்டுஞசாதிததலுக்குத் தாபிதமாமேயெனின் உள்ளதியாணடுங்கெடாதாகவும, ஆணடுநதாபிதமமையாதெனக. உள்ளது உள்ளதேயாகலின சிததாநதமென்றமையும; அஃதும அநாதிசித்தமெனக.

தாயுமானசுவாமிகள்.

“இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யெண்குணமுஙகாட்டியன்பாலின் பமாகிப
பயனருளப் பொருளகளபரிவாரமாகிப்
பண்புறவுசௌபானபட்சஙகாட்டி
மயலறுமந்திரஞசிட்சைசோதிடாதி
மற்றஙகநூலவணஙகமௌனமோலி
யயாவறசசெநநியிலவைததுராஜாஙகததி
லமாந்ததுவைதிகசைவமழகிதந்தோ.”

“அநதோவீததிசயமிசசமயமபோலின்
றறிஞரெலாநடுவெறியவணிமாவாதி
வநதாடிததிரிபவர்க்குமபேசாமோனம்
வைததிருநதமாதவாககுமற்றுமுற்று
மிநதிராதிபோகநலமபெற்றபோககு
மிதுவனறிததாயகமவேறில்லையில்லை
சந்தானகறபகமபோலருளைககாட்டத
தககநெறியிநநெறியேதானசநமாாககம.”

என்றருளிய வுண்மையால அநாதிசித்தமாகிய சற்சமயத்தியல்பு இனிது பெறபபடும இதனையறியாது பிதறறுவது முழுமூடத்தன்மையெனக.

இங்ஙனநிற்க, திருமங்கை மன்னன் ஞானசம்பந்தரையெதிரதது அவாகையில தாஙகியிருநதவேலைப பறிததுககொண்டதாய் சில மூடா பிதறறுவர். நலலழகிது! உமாதேவியார் கொடுத்தருளிய திருமுலைப்பாலுண்டு சமஸ்தவேதங்களையும் ஓதாதுணாநத எங்கள் சுவாமிகளை மறவா குலத்துவநத திருமங்கைமன்னனெதிர்த்தது நனறுநனறு! ஞானசமபநதரை யெதிரததாரெனவே, எதிர்த்தவர் அஞ்ஞானசமபந்தரென்பது தானேபோதரும். ஞானசமபந்தரென்பது காரணங்கருதியவழியானேவந்த அற்புதத்திருநாமமாகலினென்க. இஙஙனமாகவும, மாலடியாராகிய திருமங்கைமன்னாக்கு அஞ்ஞானசமபநதரென்னுந தீட்சாநாமம இபபெருமபாதகர் இட்

டுத்தொலைக்க எத்தனைகாலம் தவஞ்செய்தனரோ அறிகிலம் இது நிற்க, எங்கள் சுவாமிகள்கரத்தில வேலேது? அவர் மாகமியங்களாக கூறும திருத்தொண்டத்தொகை, நம்பியாண்டார்நம்பி திருவந்தாதி, பெரியபுராணம், காஞ்சிமாகமியம், சீகாழிமாகமியம், ஆலாசியமாகமியம், உபமன்யுபக்தவிலாசம், அகஸ்தியபக்தவிலாசம், சௌந்தரியலஹரி, சிவரஹஸ்ய முதலிய பிரமாணங்களால உணர்த்தப்படாத வேலை இப்பேதைகள கண்டுபிடித்தது அருமை அருமை அவர்பால் வேலைப்பிடுங்கிக்கொண்ட புதுமை முயறகொம்புபறித்துவந்த மூடக்கதையி னெண்ணப்படுமென்க. ஆகவே, இத்திருமங்கைமன்னர் எங்கள் சுவாமிகள் காலத்தவரல்லரென்றும், அவர் விஷயமாய்ப் பிதற்றிவரும பெருங்கேடானகதைகள் மேலோர்களால் பழிக்கப்படுமென்றும நிச்சயிக்கப்பட்டது புறச்சமயம் ஆறினு ளொன்றாகிய பாஞ்சராத்திரமார்க்கம்பற்றி யொழுகும வைணவப்பேய்களை சிவஞானிகள பொருட்படுத்தாரென்க "மாலயனையிந்திரனைய்வாழுவதாயமானுவதாஞ்-சாலமயல்பார்த்துத தலையசைப்பார்" என்னும உண்மையநுபூதியுடையார் இப்பேதைகளை யெதிரிடுவதெங்ஙனம்?

இங்ஙனமிறக, இவர்களாழ்வார்கள் சிவவாக்கியரைத்திருத்தியும், சிவனது நெருப்புக்கண்ணை பங்கப்படுத்தியும், பாண்டியன் சபையில் கிழியறுத்ததும், மதுரைச்சங்கப்புலவரைத்தாழ்த்தியும், சோழன்முதலியவர்களைவென்று வைஷ்ணவத்தை நாட்டியும் தங்கள்மத சித்தாந்தஞ் செய்தனாகளென்று இரண்டுசாமங் குரைத்தார். இவற்றை முறையேவிவகரிக்கு மிடத்து பரசிவனருளால் "சிவசிவ" என்றற்றொடக்கத்து ஸ்ரீ மூலமந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே அவதரித்தவுண்மையால் "சிவவாக்கியர்" என்று காரணங்கருதிய வழியானேவந்த அற்புதத்திருநாமங்கொண்டு மெய்ஞ்ஞானிகளெல்லாம் அவ்வன்பரைத் துதித்திருப்பாராகவும், முழுமூடசிரோமணிகளாகிய இப்பேதைகள் மாறுகப் புலம்புவதுகொண்டு எமக்கொருதாழ்வுமின்றென்க. "கண்டதுபொய்யென்றகண்டாகாரசிவமெய்யெனவேவிண்டசிவவாக்கியர்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ" என்றருளிய தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கே சான்றுமென்க.

சிவவாக்கியம்.

"குண்டலங்கள்பூண்டுநீர்குளங்கடோறுமூழ்குவீர்
மண்டுகெங்கள்போலநீர்மனத்துமாசறுக்கிலீர

மண்டையேந்துகையரைமனத்திருத்தவல்லிரேல்
பண்டைமாலயன்றொழப்பணிந்துவாழலாகுமே"

என்று உண்மையுணர்த்தும் எமது சுவாமிகள் வேறுசமயத்தை அடைந்தாரென்னும் பிதற்றுரையை யாவரங்கீகரிப்பார்? இதனையதிகமாகவிரித்தெழுத வெமக்குடன்பாடில்லையாகலின் இவ்வளவில் விட்டனம்.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் சிவனது நெருப்புக்கண்ணைப் பங்கப்படுத்தினரென்றார் அதனை விசாரிக்குமிடத்து அவ்வாழ்வார் தனது காலிலிருந்த கண்ணால் சிவனைவென்றாரென்று அவர்கள்சுவடியில் எழுதியிருக்கின்றது. அவ்வாழ்வார்க்குக் காலிலே கண்வந்ததெப்படி? காலிலே கண்ணொன்றுபெற்றவராகவும், சூத்திலே வாயொன்றுடையவராவார்போலும் சமஸ்தான்மாக்களும் நெற்றியிலே கண்படைத்தவராகவும், அவ்வாழ்வார்காலிலேகண்பெற்றதுகலியின்புதுமையெனக். உத்தமாங்கமல்லாவிடத்துக் கண்பெற்றதனால் இந்திரனைப்போல சாபத்தால் விகாரப்பட்டவரென்றமையும். இவ்வலட்சணமுடையார் சிவனை வென்றாரென்பது முழு மூடக்கதையாமென்க. "யோவிஸ்புலிங்கேநலலாடஜேநஸர்வம்ஜகத்பஸ்மஸாத்கரோதிபுநச்சஸ்ருஷ்டவாபுநரப்யரக்ஷ தேவம்ஸ்வதந்த்ர:ப்ரகடீகரோதி" என்றுபைப்பலாதத்திற் கூறியவாறு சமஸ்தாண்ட சராசரங்களையும் நெற்றிக்கண்பொறியொன்றினால் சுட்டெரிக்கவல்லவராகிய பரசிவப் பிரபுவை வினைவயப்பட்டுக் கிருமிகீடங்களாய்ப் பிறந்திறந்துழலுமோரேழை வெல்லுமென்பது வேதமிருந்தவூரிற் குடியிருந்தறியாத விழலர் கூற்றாமெனக.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் பாண்டியன் சபையில் கிழியறுத்தாரென்றார். அவர்கிழியறுத்தபுதுமை யிங்கேகிழியுண்டதென்க. எங்ஙனமெனின், அவரைக் கிழியறுக்கும்படி எதிரிட்டு வாதித்த சமயிகளொருவருமில்லையாகவும், எங்களாழ்வார் கிழியறுத்தாரென்பது யாரைநோக்கி?

ஓரரசன் தனது அறப்பரிபாகத்தளவாய் விரும்பியதற்கேற்பச் சென்று அவனாலகட்டிவைத்திருந்த கிழியைப்பறித்தகற்பனைக்கதையை அவர்கள்சுவடிகளாலேயே அறியக்கூடுமாகவும், அதனால்சிவோத்கர்ஷந் தாழ்க்குமென்பது என்ன அறியாமை? உள்ளபடியே அவர் பரத்துவஸ்தாபனஞ் செய்திருப்பாராயின், எங்கள் சொக்கலிங்க

ழுந்தருளியிருக்க வைப்பரோ? அன்றே வேரைக்கெல்லிவெந்நீர்விட்டிருக்கமாட்டார்களா? ஒன்றுமில்லாதகாலத்திலேயே அவர்கட் கொவ்வோர்காலத் துண்டாயிருந்த அதிகாரத்தினால் எமது அருட்பெருஞ்செல்வமாகிய முருகக்கடவுள் வரைப்பாகிய திருவேங்கடம், சோலைமலைமுதலிய தலங்களையெல்லாம் புரட்டி அவ்வெறியிற் புலம்பித்திரியும்பேதைகள் தம்பால் ஏதாவது உண்மை கண்டிருப்பார்களாயின் சும்மா விருப்பார்களா? இதனால் அநாதிதொட்டு இதுகாறுஞ் சிவப்பிரகாசங்கமழ்ந்துகொண்டினிது விளங்கும் அம்மதுரையில் வைஷ்ணவமொருகாலத்தில் ஓங்கியதென்னும் ஒநதித்தலை யெடுப்புநசுக்கப்பட்டதென்க.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் தமது பாசுரங்களால் சங்கத்தாரைக் கீழ்ப்படுத்தினரென்றார். இது நுழைந்தான்கீழ் நுழைந்தகதையாமென்க. சிவாநுகஞைக்கொண்டு திருவள்ளுவர்-ஔவை-இடைக்காடராகிய இவர்கட்டாமே சங்கத்தாரென்று அருட்பிரகாசம்பூண்டுலவியம்மாநமியம் எச்சமயிகளுங் கூறுநிற்கவும், யாருமில்லாதவூரென்று கருதி அசுவமேதஞ்செய்ய வந்தனர்போலும். 'பொய்யடிமையில்லாதபுலவர்க்குமடியேன்' என்று திருத்தொண்டத்தொகையில் எடுத்துக்கூறப்பெற்ற பெருஞ்செல்வர்களை இவர்களாழ்வார்வென்றது இராமனை யிராவணன் வென்றதுபோலு மென்க.

இதுநிற்க ஓராழ்வார் சோழனையெதிர்த்து சைவத்தைவென்றாரென்றார். இதனை விசாரிக்குமிடத்துச்சோழராசன் "சிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்று எல்லாரிடத்தும் கையொப்பம்வாங்கி வருங்காலத்தில் நாலூரான்கண்டு எம்பெருமானார் கையொப்பமிட்டாலன்றோ பிரயோசனமுண்டாவது, மற்றவர்களெழுதினாலென்ன பயனென்று சொன்னதாகவும், அதுகேட்ட அரசன் உடையவரை அழைத்துவரும்படிச் சிலரையனுப்பினதாகவும், கூரத்தாழ்வான் அரசன் வஞ்சகனென்றறிந்து தேவரீரெழுந்தருளுவது யுக்தமன்று, அடியேன்போய் வருகிறேனென்று உடையவருடைய திரிதண்டகாஷாயாதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு பெரியநம்பிமுதலியவர்களோடு இராஜசபைக்குப் போனானென்றும், பின்பு உடையவர் சகோதரிகளின் புத்திரர்களாகிய முதலியாண்டான்-நடாதூராழ்வான் முதலியவர்கள் தேவரீரிங்கிருக்க வொண்ணாதென்று உடையவருக்கு வெள்ளைசாத்தி மேனாட்டுக்கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போனார்களெ

னறும், முன்சென்றகூரத்தாழ்வான் சோழராஜன்சபையில விருது வானகள் சொன்னகட்சிகளுக்கு உத்தரஞ்சொல்லிக் கண்டித்துவிட்டாராயினும், அரசன் பலாத்காரமாய் "சிவாத்பரதரம்நாஸ்தி" என்று கையொப்பமவைக்கச்சொல்லி நிரப்பந்தித்ததின்மேல "த்ரோணமஸ்தித்தஃ பரம்" என்று கையொப்பமிட்டாரென்றும், அதனால அரசன் குபிதனாய் அவருக்கும் பெரியநம்பிகளுக்குமநேத்ரரோத பாட்நம பண்ணுவித்தனனென்றும், பெரியநம்பிகள திருநாட்டுக கெழுநதருளினரென்றும, ஆழ்வார நேத்திர முள்ளவர் போலவே கோயிலில எழுநதருளியிருநதாரென்றும, இவைகளை யெல்லாம உடையவரறிநது மிகவுஙகிலேசித்துக கூரத்தாழ்வானிருக்கப பெறறோமேயென்றுதேறிய பெரியநம்பிகட்கு ஸ்ரீசூர்ணபரிபாலனஞ்செய்து முடித்தாரென்றும அவாகள் வெளியிட்டிருக்கும் சுவடியினாலேயே தெளிவுபெறவிளங்கும.

இதனைவிவகரிக்குமிடத்து, உடையவரை அழைத்தபோது கூரத்தாழ்வான்சென்றதனாலஉடையவரினும இவாககாதிககம அதிகரிக்கின்றது அரசனையெதிரபபது சொறபகாரியமாகையால் ஆசிரியர்வேண்டுவதில்லையெனின், அவர்பூண்டிருநத காஷாய திரிதண்டங்களைத்தாங்கிச்சென்ற தென்னை? பொய்வேடங்கொண்டு சென்றதனால் தாமே அவ்வுடையவரென்று அரசனை வஞ்சிக்கப்புகுநதாரெனபதுதானே போதரும். இங்ஙனமாகவும, அரசனைவஞ்சகனென்றது பெரும்பாவமெனக ஆசாரிய பக்தியினால அவரைநிறுத்திவிட்டுததாமபோயினரெனின, அரசனது ஆண்மைககு ஆசிரியரஞ்சினரெனபது சொல்லாமேயமையும். ஆசாரியருடைய மானத்தையும் பிராணததையுங்காபபது விரதமாய்ச்சென்ற சிஷ்யாகளை அரசனுககுக காட்டிக்கொடுததுவிட்டு ஓடிப்போயொளிததிருநத ஆசாரியவைபவம நன்று நன்று! காஷாயாதி சிநநங்களின்றி வெள்ளுடைதாஙகிச்சென்றதனால வாரண்டுகொளிததவைபவஞ சொல்லவேண்டி வருகிறது அரசனுககுபபயந்தோடிப் பதுஙகியிருந்த இவ்வதிசூரர் பன்னீராயிரஞ்சமணர்களோடு வாதிதது அவாகள்காண ஆயிரமபணமுடிகளுள்ள ஆதிசேடனாக எழுநதருளியிருநதாரென்றும் இரண்டுமுழநீளம் எழுதிவைத்திருக்கின்றது. ஸ்ரீஞானசமபநதமூர்த்திகள் சமணபௌத்தாதிகளைவென்று எண்ணாயிரம்பேரைக் கழுவேற்றிச் சைவப்பிரசாரஞ் செய்தனர் என்று ஸ்காநதாதி பிரமாணஙகளிற்கூறு முண்மையில் அருளையைகொண்டு கைகொண்

டது மனம்போனது காகிதஞ்சென்றது என்று நாலாயிரங்கூட்டச் சேர்த்துப் பன்னீராயிரஞ்சமணர்களை எங்கள் ஆழ்வார்வென்றா ரென் றெழுதிக்கொண்டது கற்பனைவயத்ததென்று மேதாவியர் சிந்தியாமற்போகார். சமணபௌத்தாதிகளால் தேய்ப்புண்டு சொரூபநாசமாகிக்கிடந்த இவர்கள் சமயம் சைவத்தை அதிக்கிரமித்த தென்பது வீண்வழக்கென்க. அரசனைமாறுவேடத்தால் வஞ்சிக்கச் சென்றகூரத்தாழ்வான் கண்ணிழந்தபுதுமை காணப்பட்டது. உடன் சென்ற பெரியநம்பி பெரியவாளிடஞ்சோர்ந்தனன். ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இங்ஙனநிற்க, "சிவாத்பரதரம்நாஸ்தி" என்று அரசன் கையொப்பம்வைக்கச் சொன்னகாலத்தில் சிவம் என்பது குறுணி யென்று பொருள்கொண்டு குறுணிக்குமேல் பதக்கு பரமாகை யால் 'த்ரோணமஸ்திதத: பரம்' என்று விபரீதங்கொண்டெழுதின வாக்குக் குறுணிக்குப்பொருள் சிவம் என்று வந்ததுபோல பதக் குக்குப் பொருள் விஷ்ணுவென்று வந்திருக்கவேண்டுமே? துரோண மென்பது விஷ்ணுவை விளக்காதாகவும், அத்துரோணத்தைப் பரங் கூறியதென்னமடமை? துரோணமே பரம்பொருளாகக்கொண்ட வர்போலும். பதக்குக்குமேலே முக்குறுணி தூணிமுதலியவைகள் பரமாகுமே! அவைகட்கென்செயவல்லார்? இதுநிற்க, இராமாநுஜா சாரியர் தப்பிப்போய்விட்டது நல்லகாலம். அரசன்கையில் அவர் அகப்பட்டிருப்பாராயின், சிஷ்யர்கள்பெற்றபேறு தாமும்பெறுவதிற் சந்தேகமிராது. பின் விளைவாகப் பாஞ்சராத்திரம் பரவி அப்பாழ்ஞ் சமயப்படுகுழியிற் புன்மக்கள் வீழ்ந்தழியவரும் வினையிருப்பதால், சிஷ்யர்களுக்கு அரசனாலகிடைத்த சித்திமுதலிகள் தமக்குக்கிட் டாமற் போயிற்றென்க. இதனால் இவ்வற்பாதிகாரிகள் சைவத்தை வென்றாரென்பது பாழாகிவிட்டதெனக.

இனி சோழவிஜயத்தில் குலோத்துங்க சோழமஹாராஜன் திக்விஜயங்கொண் டெழுந்தருளி எல்லாமதங்களையும் வென்று "சிவாத்பரதரம்நாஸ்தி" என்று கையொப்பம்வாங்கிக்கொண்டு வருகையில்இராமாநுஜாசாரியரென்பவர் அதிபிரபலியராய் வைஷ்ணவ மத சித்தாந்தஞ் செய்துவருகின்றாரென்று கேள்வியுற்று அவரை அழைத்துவரும்படிச் சிலரை யனுப்புதலும், அவர் அரசனுடைய பேராற்றலைக் கேள்வியினாலுணர்ந்து ஒருவரோடுஞ் சொல்லாமல் தமது எதிவேஷத்தைமாற்றி வெள்ளுடைதாங்கி யிடம்பெயர்ந் தோடிப்போய் விட்டனரென்றும், எஞ்சினவர்களில் கூரத்தாழ்

வான் உடையவராகவும், பெரியநம்பி கூரத்தாழ்வானுகவும் பொய் வேடந்தாங்கிக்கொண்டு இராஜசபைக்குப் போனகாலத்தில் சதுர் வேதபாரகராகிய பிராமணோத்தமர்களும், திருநெறித் தமிழ்வேத முணர்ந்த சிவனடியார்களுஞ்சூழ இனிது வீற்றிருக்கும் அரசனுடைய அருட்கோலப்பொலிவைக்கண்டு நெஞ்சுலர்ந்து, முகம் புலர்ந்து நடுங்கிநிற்கையில் அரசன் அவர்களைநோக்கி, ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் இருபத்தாறுபடியே றிசாதித்த கட்சிகளைச்சொல்லி வாதித்தகாலையில் ஒன்றுஞ்சொல்லவகையறியாது மயங்கவும், அரசன புன்னகைகொண்டு ஆயின் உங்களுடைய அபிமதமென்னை யென்று கேட்டகாலத்தில், அவ்விருவரும் பயந்தவர்களாய் நடித்து உமது கருத்தின்படிக் கையொப்பமிடுவோ மென்றுரைக்கக் கூறி, அரசனுலகொடுக்கப்பெற்ற அந்தத்திருமுகத்தைவாங்கி "த்ரோணமஸ்தி தத:பரம்"என்று விபரீதங்கொண் டெழுதினார்களென்றும், அதன்மேல் அரசன் கோபித்து "சிவநிந்தாகரம்த்ருஷ்ட்வாகாதயேதத வாசபேதுதேசம்வாததபரி தயஜ்யகச்சேதந்யதரபுததிமாந்" என்னும் பிரமாணப்படி இப்பதிதர்களைக்கொன்று விடுங்கோளென்று கொலைஞரை யழைத்து ஆக்ஞைவிதித்தனரென்றும், கூரத்தாழ்வான் பயந்து"அரசனே! எங்களை நிரபராதியாகக் கொள்ளும். நான் எதிராஜனல்லன்; இவர் கூரத்தாழ்வாரல்லர். எமமுடைய ஆசிரியராகிய உடையவர் உமது பேராற்றலுக்கஞ்சி ஓடிப்போய்விட்டபடியால் அவர்நாமத்தைக் காப்பாற்றும்படி நாங்கள்வந்தோம். எங்களைக் காப்பாற்று"மென்று கெஞ்சிக்கேட்கவும், அரசன் இரக்கமுற்று உங்களைக்கொல்ல ஒருவாறு இசைவில்லையாயினும், நீங்கள் சிவநிந்தகர்களாயிருப்பதுபற்றி ஒருவித சிட்சைக்குரியவர்களாவீர்களென்று கூறிக் கொலையாளிகளைநோக்கி, இவர்கள் கண்களைப்பிடுங்கிக் காட்டில்விட்டு வாருங்கோளென்றுவிதித்து அவ்வாறே நடத்தினரென்றும் முறையேகூறி, எல்லாமதங்களையும்வென்று திருநீற்றுச்செல்வத்தை யுலகமெங்கும்பரவச்செய்த காரணம்பற்றி அவ்வரசப்பிரபுவைத் திருநீற்றுச் சோழமகாராஜனென்றும் புகழ்ந்து கூறுமாக.

இவ்வுண்மையை மறைத்து வேறுவிதமாய் இவர்கள் கூறினுங் கூரத்தாழ்வான் கண்ணிழந்ததும், இவர்க்காசிரியராகிய உடையவர் காஷாயமிழந்ததும் ஏசகாது கூறினராகலின், இதனுண்மை இவ்வாறாமென்பது விவேகிகளறியாமற் போகார் அவ்வாழ்வார்கள் உற்ச

வதில் வெள்ளைசாத்து என்று நடந்துவருவதே அதற்குச் சான்றுமென்க. இதனை சிலர் கூரத்தாழ்வான் அரசனைப்பார்த்தகண்களால் ஆசிரியரைப் பார்க்கக்கூடாதென்று கர்ப்பூரக்கட்டியைக் கண்களிலொத்திக்கொண்டதால் கண்களவிந்தனவென்றும், சிலர் ஆழ்வார்தாமே கண்களைக் கையால் தோண்டியெடுத்து அரசன்மேலெறிதலும், அதனால் அரசனுக்கு சிலதீங்குகள் விளைந்தனவென்றும், சிலர் ஆழ்வார்களுடையகண்களை அரசனே களைந்துவிட்டனனென்றும் ஒன்றுக்கொன்றுமாறாக ஒருவர்சொன்னபடி யொருவர் சொல்லாமல் குழறுபடையென்பது தோன்றப்பிதற்றுகின்றனர். அன்றியும் சோழமகாராஜனைக் கூரத்தாழ்வான்வாதித்து வென்றதாகவும் சிலபொய்யுரைகளை நிறைத்துக் "கூரேசவிஜயம்" என்றொரு நூலையுங்கற்பித்து வெளியாக்கியிருக்கின்றனர் இந்தப்புரட்டெல்லாம் இனி யச்சிட்டு வெளியாக்கப்படும் சோழவிஜயத்தால் தொலையுமென்க இதனால் சோழனை யிவர்களாழ்வார்கள் வென்ற பொய்க்கதை வெட்டவெளியாய் விட்டதாகையால் இனி பின்விஷயங்களை விசாரிப்போம்

அரசனால் சிட்சிக்கப்பட்ட இருவருள் பெரியநம்பி யென்பவர் உடனே யிறந்துவிட்டதால் கூரத்தாழ்வான் திகிலடைந்து சிறகொடிந்தபட்சிபோல் சித்தப்பிரமைகொண்டு திரிந்துகொண்டிருக்கையில் சிஷ்யர்களைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டோட்டம்பிடித்த பரமாசாரியமூர்த்திகளாகிய உடையவர் நடந்தவிருத்தாந்தங்களை யெல்லாங் கேள்வியுற்று, இனியென்னசெய்வதென்று ஆலோசித்துத் தம்மவர்களையனுப்பிக் கூரத்தாழ்வானை யழைப்பித்துக்கொண்டு பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்ததுபோல் ஒருவருந் தாங்க ளின்னாரென்றறியாதபடி வஞ்சவேடங்கொண்டு மறைந்திருந்து காலங்கழித்துக்கொண்டுவருகையில், இவர்களுழிருந்தபடி சிலகாலத்தில் சோழமகாராஜன் விதேகமடையவுங்கேள்வியுற்று அதிகசந்தோஷத்தையடைந்து நம்முடையதவம் பலித்தது என்று நல்லநாள்கொண்டு அவிழ்த்தெறிந்த காஷாயத்தை யாதரவாயுடுத்து வெளியேபுறப்பட்டு மூடஜனங்களாகிய ஒட்டர் உப்பரவர்களையும், சிலவடமாளையும் பிடித்து கூடுபோட்டு, அப்பிரமாணிய சித்தமான பட்டைநாமங்களைசாத்தித் துராசாரநிலையில் வேதசிவாகமவிருத்தமாய் ஒழுகிக் காலங் கடத்திக்கொண்டுவருகையில், சோழமகாராஜனுடைய திருக்கூடத்தவர்களால் பலமுறை அபஜயப்

'பட்டவ'ரான ரடைந்தவர்களாயினும், "பாபக்கலிகாலப்பண்புகாண்" என்றருளிய இரட்டையர் தெய்வவாக்கின்படி மந்தமதிகளுக்கு ஞாபபோதகங்களைச்செய்துகொண்டு ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அப்பியசித்து அதனைத் தமது ஊழின் வலிபெற மனம்போனபடிக்கெல்லாம் பொருள்கொண்டு விசிட்டாத்துவித பாஷ்யம் என்னும் பெயரால் வேறொன்று புதுக்கிப் பாஞ்சராத்திரப்படுகுழியில் புனமக்களைவீழ்த்தி வேதசிவாகமங்களுடைய உண்மைகெட்டு முறைபிறழும்படிச் செய்துகொண்டிருந்தழிந்தனாகளென்றும் சோழவிஜயத்தால் உண்மையினிது விளங்குமாகையால் புத்திமான்கள் பகுத்துணர்வாராக.

இதுகாறுங் கூறிவந்த நிபாயங்களால் இவர்கள் பேயாழ்வார்கள் சைவத்தை வென்றாகளெனனும் வீணவாதம் நிரஸ்தமாகிவிட்டதாகையால், சிவனடியார்களாலிவர்கள் பூர்வாசாரியர்கள் பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்களை பொருவாறு சுருக்கிக்காட்டுவாம்.

கஞ்சனூரிலே மதுசூதனுசாரியென்னும் பேருடையபாஞ்சராத்திரியொருத்தன் சிவநிந்தகனுய அனேகரைத் தனது ஞாபபோதத்துக்குள்ளாக்கிக் கெடுத்துக்கொண்டுவருகையில், அவனுக்கு ஒரு சுபுத்திரர் அவதரித்து சிவநேசத்தோடுவளர்ந்து வரும் அதிசயத்தைப் பாஞ்சராத்திரியுணர்ந்து உள்ளம்வருந்தியொருவாறு தெளிந்து அப்பிள்ளைக்கு சுதரிசனுசாரியென்னும் பெயர்புனைந்து பாஞ்சராத்திர காமங்களை செய்யத்தொடங்குகையில் அவர்தந்தையை நோக்கி உம்மாலதரப்பெற்ற இச்சிறுதெய்வப்பேரும், உம்மால்செய்விக்கப்படும் அவைதிககருமங்களும் எமக்குடன்பாடில்லையென்று மறுத்துரைத்து சிவபிரானருளிய வேதசிவாகமங்களிரண்டுமே முக்கியப் பிரமாணங்களென்றும், அவற்றால் துணிந்து கூறப்படும் உண்மைப்பொருளாயுள்ளவர் பரமபதியாகிய சிவபெருமானேயென்றும், அவரையடையவருஞ் சந்மார்க்கம் சைவமார்க்கமே யென்றும், அச்சமயத்தார் பெறப்படுஞ் சிவதீக்ஷைமுதலியனவே முத்திசாதநமென்றும், இவ்வுண்மைமுத்தியடைபவர்கள் சிவனடியார்களேயென்றும், இதுவேயென்னுடைய நிச்சயமென்றுந் துணிந்துகூறி, சர்வமங்களகுணாகரனுயவிளங்கும் ஹரன்என்னும் திவ்வியநாமத்தினையுடையசிவபெருமானுக்குநான் தத்தமாகிவிட்டேனுகையால்என்னையினி ஹரதத்தனென்றழைக்கடவீரென்றுரைத்

தருளி விபூதி யுருத்திராக்கமாதி சைவமுத்திரைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு சிவநேசாதிருவடிகளை ஆசிரயித்து சைவமார்க்கப்பிரசாரஞ்செய்துகொண்டுவருகையில், பாஞ்சராத்திரி அசூயையதிகரித்தவனாய் ஹரதத்தரையடைந்து சிலவேதவாக்கியங்களைக்கூறி நாராயணனே பரமபொருளென்று உபதேசிக்கப்புகுந்தகாலத்து, அவன் சொன்ன வாக்கியங்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கண்டித்துப் பூர்வபட்சஞ்செய்து மேல் சித்தாந்த வாக்கியங்களால் உண்மையைத் தெளிவுபெறக்கூறி சர்வஜன பிரசித்தியாய அரசன்முதலியவர்களறிய அக்னிசம்ஸ்காரப்பட்ட இருப்புப்படிகளின்மேலேறி "காயத்ரீவல்லபத்வாத்தசரதநயஸ்தாபிதாராதித்வாச் சம்போ: கைலாசயாத்ராவ்ரதமுதித்தயாபீஷ்டசந்தாநதாநாதுநேத்ரேணஸ்வேநஸாகம்தசசதகமலைர்விஷ்ணுநாபூஜிதத்வாத்தஸ்மைசக்ரப்ரதாநாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: கந்தர்ப்பத்வம்ஸகத்வாத்கரடகபாநாத்காலகர்வாபஹத்வாத்தைதேயாவாஸபூதத்ரிபுரவிதாநாத்தக்ஷயாகேஜயத்வாதுபார்த்தஸ்யஸ்வாஸ்த்ரதாநாந்நரஹரிவிஜயாந்மாதவேஸ்த்ரீசரீரே சாஸ்தஸம்பாதகத்வாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: பூமோலோகைரந்கைஸ்ஸதஸரசிதாராதநத்வாதமீஷா மஷ்டைச்வர்யப்ரதாநாத்தசவிதவபுஷாவிஷ்ணுநாபூஜிதத்வாத் ஹம்ஸக்ரோடாங்கதாரிதருஹிணமுராஹராந்விஷ்டசிர்ஷாங்க்ரிகத்வாத தாநாதப்ரக்ஞாந்முக்தயோரபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: வாராணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமபுஜஸ்தம்பநாத்ப்ராக்புராணம் சீரத்வம்ஸேகேசவேநாச்ரிதவ்ருஷவபுஷாதாரிதத்வாரதத்வாதஅஸ்தோகைர்ப்ரம்ஹப்ர்ஷைரதிசகளகதாலங்க்ருதாபூஷிதத்வாத ஜந்மத்வம்ஸாத்யபாவாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட:" என்கிற சுலோகங்களைக்கூறி ஒவ்வொருபடியிலிருந்துகொண்டு ஒவ்வொருவிஷயமாகவாதித்து ஒருவருந்தமமெதிர்நின்று வாய்திறப்பதற்கிடமில்லாமல் எல்லாரையும்வென்று அனற்பரிசத்தால செந்நிறந்தோய்ந்துவிளங்கும் அப்படிகளினுச்சியிலிருந்துகொண்டு "ஹரதத்தஸஹஸ்ரம்" என்னுங் கிரந்தமொன்றியற்றி ஆயிரங்கட்சிகளால் தமது சித்தாந்தத்தைநாட்டித் தந்தையுட்பட எல்லாரையுந் திருத்தி யாவர்க்குஞ் சிவதீக்ஷைசெய்து சந்மார்க்கத்திலுய்வித்த பிரபாவம் ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகளருளிய "ஹரதத்தமாஹாத்மியம்" என்னுங் கிரந்தத்தால் இனிதுபெறப்படும். இவரைத் திருநந்திதேவா அவதாரமென்று சிவரஹஸ்யமாதிகிரந்தங்களகூறும். இவரால் செய்யப்பட்ட நூல்கள் சதுர்வேததாரம், தத்வநிரூபணம், ஹரிஹரதாரதமயம், ஸ்ரீகண்டபாஷ்யசமர்த்தநம், உஜ்வலம் என்கிற ஆபஸ்தம்ப சூத்திரபாஷ்யம், ஞாநரத்நாகரம், சிவாதிக்யசிகா

மணி, பக்தாதிக்யசிகாமணி, சைவாகமபூஷணம், விபூதிபஞ்சகம், ருத்ராட்சபஞ்சகம் முதலியனவாம். இவரை நூலகளில சுதரிசனா சாரியெனறும், ஹரதத்தாசாரியென்றும மேலோர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் இருபபுப்படிமேலேறிக் கூறியசுலோகப்படித திருவாவடுதுறையாதீனதது சிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயாததருளிய உண்மைவாககியம்வருமாறு. "உயாகாயததிரிக குரியபொருளாகலிற, றசாதன்மதலை தாபிததேததலிற, கணனைகயிலையினண்ணினறிரப்பப், புகழ்சசியினைநத மகப்பேறுதவலிற, றனுதுவிழியுடனொராயிரஙகமலப், புதுமலர்கொணடரி பூசனையாறறலி, னுஙகவுறகிரஙகி யாழியீநதருடலி, னஙகணைகிழவனை யழல்விருந்தாககலி, னமைப்பருஙகடுவிட மமுதுசெய்திடுதலிற, றென்றிசைததலைவனைச செகுத்துயிாபருகலி, னவுணர்முப்புர மழியவில்வாஙகலிற, றககன்வேளவி தகாததருள்செய்தலிற், றனஞ்சயன்றனக்குத்தன் படைவழஙகலின், மாநடமடஙகலைவலிதபககோறலின், மாயோன்மகடூஉ வாகியகாலைத, தடமுலைதிளைததுச சாததனைததருதலி, னூழ்கடல்வரைப்பி னூன்றோரனேக, ரனபுமீதூர வருசசனையாற்றலி, னூன்கிருசெல்வமு மாஙகவர்க் கருடலி, னையிருபிறப்பினு மரியருசசித்தலி, னிருவருமன்னமு மேனமுமாகி, யடிமுடிதேட வழற்பிழம்பாகலிற், பிறப்பிறப்பாதி யுயிர்க்குணமின்மையிற கஙகைசூழ்ககிடநத காசிமால்வரைப்பிற், பொய்புகல்வியாதன்கைதம்பிததலின், முப்புரமிறுப்புழி முகுந்தப்புததேண், மால்விடையாகி ஞாலமொடுதாஙகலி, னயனசிரமாலை யளவிலவணிதலின், ஞானமுமவீடும் பேணினர்க்குதவலிற், பசுபதிபபெயரிய தனிமுதற்கடவு, ளுமபர்களெவர்க்குமுயாந்தோ, னென்பதுதெளிகவியல்புணர்ந்தோரே" எனனுந திருவாக்கால் உணர்ந் துய்யபபெறுவாராக.

இனிக் காஞ்சிபுரததிலே தாத்தாசாரி யென்னும் பாஞ்சராத்திரி யொருத்தன் ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷித ஸ்வாமிகள்விஷயத்தில் அருவை யதிகரிதது அவரை யெநதவிதத்தில் வெலலுவதென்று ஆலோசிதது அவாபாற்சென்று, உமமுடைய சிவன் விடமுண்டருளியது சத்தியமாயின் யாங்கடரு மிவவிடத்தை நீருமுண்டு சுகிததிரும் பார்பபோமெனறு கூறுதலும, அதற்கு தீக்ஷிதஸ்வாமிக ளிசைநது அப்பாதகனுல் கொடுககப்பட்ட விஷஙகலநத பாலையுண்டு ஒருசற்றேனு மதனுல்வருந்தாது "சிவதத்வவிவேகம" என்னுங் கிரந்தமொன் றபபோதே யியறறி சர்வ ஜனப்பிரசித்தியாய் அரசன்முதலியவர்களஞ்சும்படிப் பிரசஙகித்தனரென்றும, அதனைமறுத்துக் கூறவகையில்லாமல பேய்போல்விழிககுந தாத்தாசாரியினுடைய தீயசெய்கையையும், விசாரலோபத்தையும் அறிநத அரசன் சிவஞானச்செல்வராகிய தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை யடைந்து ஆசாரிய மாி

யாதைகொண்டு தன்னுடைய தவம் பலித்ததாக கைவந்தது போலும் மகிழ்ந்து பேரன்புடையவனாய் ஒழுகிவருங்காலத்தில், தாததாசாரி அதிகமாச்சரியங்கொண்டு அரசனிடத்திற்சென்று என்னுடைய சிஷ்யனாகிய நீ என் விரோதியை யபிமானிப்பது யுக்தமன்று எனக் கூறி தீக்ஷிதரோடுவாதித்தது அவர் செய்த கிரந்தங்களையெல்லாங் கண்டித்து வைஷ்ணவ ஜயஸ்தம்பம் நாட்டப் போகின்றேனாகையால் இப்பெருவிஷயத்தை நீ முன்னின்று முடிக்கவேண்டுமென்று சொல்லவும், அரசன் உள்ளமபுழுங்கித் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் விஷயத்தில அவ்வாறு நடத்தத தனக் கிசைவில்லையாயினும், தாததாசாரி தன்னுடைய ஆசாரியனென்னும் விசுவாசம் பாராட்டி அவனை மறுக்கக்கூடாதவனாய்த தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையடைந்து வந்த னம்புரிந்து விஷயம் இன்னதென்று அறிவிக்கவும், சுவாமிகள் சந்தோஷித்து அரசனைநோக்கி இந்தவாதமுடிவில் தோல்விவெற்றிகளை நிச்சயித்துக்கூறுவதற்கு மத்தியஸ்தர்வேண்டுமாகையால் யாரையாவது சித்தப்படுத்துமென்று திருவுளமபற்றுதலும் அரசன் வியாசபட்டர், பராசரபட்டர் என்னும்பேரையுடைய மத்துவாசாரியர்களையும், இன்னுமஅனேக மதவாதிகளையும் வரவழைத்து அவர்களில் மத்துவாசாரியர்களாகிய இருவரையும் மத்தியஸ்தராக நியமித்து வாதாரம்பமாகி நடந்துவருகையில் தாத்தாசாரி பின்னிடைந்து கட்சிகள சொலல வகையறியாமல் குவாதஞ்செய்யத்தொடங்கவும், மத்தியஸ்தராய்நின்றவர்களில்வியாசபட்டரென்பவர்எழுந்துநின்று தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு "ஸஞ்சாரிதே சிவமதேப் பயக்ஷீதேநதோர்மூல தாஹகமதம்ஸ்தராம் நிரஸ்தம் ச்ருங்கத்வமத்ரி ஷுவ்ருஷேஷுச தப்தமுத்ரா ஹாரித்ரசூர்ணமபலாகுசமண்டலேஷு" என்கிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சைவாசாரியராகிய அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகள் செய்துவரும் சைவப் பிரசாரத்தால் வைஷ்ணவமதம் பாழாகிவிட்டதென்றும், அது பாழாகிவிடவும அம்மதசின்னங்களிலொன்றாகிய ஊர்த்துவபுண்டரரேகைகளாகிய சிருங்கங்கள் பர்வதசிகரங்களையடைந்தனவென்றும், தப்தமுத்திரைகளாகிய சங்குசக்கரமுத்திரைகள் எருதுகளுக்காய்விட்டனவென்றும், ஸ்ரீசூர்ணமென்கிற மஞ்சட்பொடி ஸ்திரீகளுடைய குசமண்டலத்திற்சேர்ந்துவிட்டதென்றும் எடுத்துப பிரசங்கித்து அஞ்சலிபத்தராய் நிற்கையில், பராசரபட்டர் என்பவர் கொஞ்சமவருந்தி மத்தியஸ்தமாகவந்த நம்மில்வியாசபட்டர் சைவராய்விட்டனரேயென்று சகிக்கமாட்டாமல் தாமெழுந்து தீக்ஷிதரோடு அனேகவிதமாய்வாதிக்கத்தொடங்கி

ஏழுநாள்பரியந்தம் வாதித்து நதீக்ஷிதா பினவாங்காமல்வாதித்துவரு நதிரத்தையும், அதமெதய்வசபையில விளங்கிவரு முண்மையையுங கண்டு பரிபாக விசேஷததால் தீக்ஷிதாபால் தமக்கும் பக்திஜநித்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு அபசாரக்ஷமை வேண்டிநிற்கையில தீக்ஷிதரவாகள் எழுநதுநின்று அனேகமதவாதிகள நிறைந்திருக்கும் அச்சபையைநோக்கி இபபோது நாம செய்துவரும சைவபபிரசாரத்தை மத்துவ ராமாநுஜாசாரிய மதஸ்தர்கள மறுதது எமமால கண்டிக்கப்பட்டார்களானபடியால் இசசபையில்வேறு எநதமதஸ்தாகளாவது எம்மை மறுக்கக்கூடுமாயின் அவவாறுசெய்யலாமென்று திருவுளம்பற்றுதலும், வரநநதியெனனும் பௌத்தனொருவனெழுந்து பிடகாகமவழித்தாய் சில பொய்யுரைகளைப்பிதற்றியுடனே கண்டிக்கப்படவும, மாயாவாதிகளாகிய சிலஸமாாததாகள் அவரையணுகி, தேவரீா வைதிகதுலயாராயிருந்தும அதனை யிங்கே விளககி அத்வைத ஸ்தாபனஞ்செயயாமல வேதபாஹ்யமாகிய சிவாகமவழிததாய் சைவபபிரசாரஞ் செய்துவருவது யுக்தமன்றென்று கூறியகாலத்தில அவர்களைநோக்கி, வேதசிவாகமஙகளிரண்டும் பதியாகிய சிவபிரானருளிய உண்மைபபிரமாணங்களாகவும, நீஙகள் சிவாகமங்களைநிநதித்து வேதவிருததமான துராசாரம்பூண்டு தீயவொழுக்கத்தில் நிற்கும பாஷண்டிகளாவீர்களென்று அவர்களைக் கண்டித்து, “வைதிகாசாரநிாணயம” என்னுங் கிரந்தமொன்று அப்போதே யியற்றி வேதசிவாகமசமமதமான தருமங்களைககூறிச் சித்தாநதப படுததிவிட்டு மேல ஒருவருந தம்மை யெதிர்ததுவாதிக்க விடமில்லாமல எல்லா மதங்களையுங் கணடிதது, “பரமததிமிரபாநு” என்னுங்கிரநதமொனறியற்றி சைவததினுண்மையை அநேக விதங்களால் எடுததுக்கூறிப பிரசஙகிககவும், இவ்வற்புதஙகளையெல்லாங்கண்டுகொண்டு நிற்பவராகிய பராசரபட்டா தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை வலமவந்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு அரசன்முதலிய மஹாஜனஙகள்கூடிய அபபெருஞ்சபையைப்பார்த்து “மத்வத்வாந்தாதிகவித்வம்ஸநதிவஸமணிர்ப்பௌத்தஸித்தாந்தவங்யா வஹ்நிஃ பாஷண்டஷண்டோரகபணபடலோத்கண்டதுண்டாண்டஜேந்த்ரஃ தருப்யத்ராமாநுஜோதயத்தரணிதரமஹாதம்பதம்போளிகேளிஃ சைவாசாராப்திசந்த்ரஸ்ஸஜயதிகவிராடப்பயாக்யாத்வரீந்த்ரஃ ”என்கிற சுலோகத்தைக்கூறி மாத்துவமதமாகிய காடாந்தகாரந் தொலைய உதிக்கும் ஞானசூரியனென்றும், பௌத்தசித்தாந்தமாகியமஹாரணியத்தைத்

த்திக்கவரும் ஜ்வாலாக்னியென்றும், சிவாகமங்களை வேதவிருத்தமென்றுகூறித்திரியும் பாஷண்டிகளாகிய சர்ப்பசமூகங்கள் நசிக்கவெழுந்த கருடபகவானென்றும், இராமாநுஜமதமென்கிற பாவதம் பொடிபட்டுப்போகப் பேதித்துடைக்கும் வச்சிராயுதமென்றும், சைவாசாரம் என்கிற சமுத்திரத்தினின்றுந்தோன்றிய பூரணசந்திரனென்றும், மஹாசிதவசிரோமணியாகிய அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகளை (யாவராலும்புகழ்ந்துரைக்க) சர்வோத்கர்ஷராய்ப் பிரகாசிக்கின்றாரென்று தெளிவுபெறப் பிரசங்கித்து முடிவுகூறுதலும், இவ்வற்புதங்களையெல்லாம் பிரத்தியட்சமாகக்கண்ட அரசன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்தவனாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளைப்பணிந்து, என்னுடைய அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துத் தாததாசாரியைநோக்கி இனி யிப்படிப்பட்ட சிவாபராதவிஷயத்தில் என்னை அழைப்பது யுக்தமன்றென்று கூறிவிட்டு, தீக்ஷிதஸ்வாமிகளிடத்தில் விபாசபட்டர் பராசரபட்டர் முதலியவர்களோடு தாமும் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு சைவப்பிரசாரஞ் செய்து வருகையில் தாததாசாரி திகிலடைந்து இனியென்னசெய்வதென்றாலோசித்து, ஒருநாள் தீக்ஷிதரவர்கள் நதிக்குச்சென்று ஸ்நானம் நித்தியானுஷ்டானமுடித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயம்பார்த்து சிலதுஷ்டர்களையேவி இதுநல்லசமயமாகையால் அவரைக்கொன்றுவிட்டுவாருங்கோள் என்று அனுப்புதலும், அவர்சென்று பாதகர்கள் தீக்ஷிதரை யணுகியகாலத்தில் அனேகர் சூலபாணிகளாய்த்தோன்றி அவரைச்சூழ்ந்துநிற்கவும், வந்தவர்களெல்லாம் பயந்து தீக்ஷிதரைச் சரணடைந்து தமது தீயவெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தலும், சுவாமிகள் அவர்களைநோக்கி சிவனடியார்களுக்குத் தீங்குநினைக்கும் அப்பாதகன் இப்பூமியிலிருப்பனாயபாரங்கிலும் ஒழிந்துபோய்விடுவது அதிகநலமென்றுரைத்து, "ஸகலபுவநகாத்தாஸாம்பமூர்த்திச்சிவச்சேத்ஸகலமபிபுராணம்ஸாகமஞ்சேத்ப்ரமாணம் யதிபவதிமஹதவம்பூதிருத்ராக்ஷபாஜாம் கிமிதிநம்ருதிரஸ்மதரோஹிணஸ்யாதகாண்டே" என்கிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சாம்பமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே சகலபுவனகர்த்தாவாயிருந்தால், சிவாகமங்களோடு சமஸ்த வேத புராணங்களும் உறுதிப்பிரமாணங்களானால், விபூதி யுருத்திராக்கங்கள் தெய்வீகமுடையதானால், என்னுடைய சத்துருவாகிய துன்மார்க்கனுக்கு அகாலமிருத்து சம்பவிக்குமாக என்று பிரமாணஞ்செய்து கூறுதலும், உடனே தலையிலேயிடிவிழுந்து செத்தா

னென்று ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் செய்தருளிய "தீக்ஷிதமாஹமியம்" என்னும் கிரந்தத்தால் உண்மையினிதுவிளங்கும். இந்தமூர்த்திகளைச சிவாஷ்டமதநுவிலொன்றென்று மேலோர்கள் கூறுகின்றனர். இவராலசெய்யப்பட்ட கிரந்தங்கள் சிவகர்ணாமிருதம், பிரஹ்மதர்க்கஸ்தவம், சிவார்க்கமணிதீபிகை, தப்தமுத்திரவித்ராவணம், பாகவததாத்பரியசாரசங்கிரகம், பாரததாத்பரியசாரசங்கிரகம், இராமாயணதாத்பரியசாரசங்கிரகம், சிவபுராணதாமசத்வநிராகரணம், சர்வார்த்தசாரசங்கிரகம், பரிபாஷாமஞ்சரி, ஹரததமாஹமியம், பாஷண்டமதசபேடிகை முதலியனவாம். இந்நூல்களில சிலவற்றை ஸ்ரீசிவஞானசுவாமிகள மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர் அவற்றை யிடம்வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

இவ்வுண்மைகளை யுணரப்பெறாத எழும்பூராளொருத்தன் வெளியிட்ட "சைவவாதசைலாசனி" என்னும் தெலுங்குசுவடியில் ஸ்ரீகண்ட சிவாசாரியஸ்வாமிகளையும், ஹரதத்தாசாரியஸ்வாமிகளையும், தீக்ஷித ஸ்வாமிகளையும பலவாறு நிந்தித்திருக்கின்றனன். அவற்றையெல்லாங்கண்டித்து "வைஷ்ணவவாததூலவாதூலம்" என்னுங்கிரந்தமொன்று கந்தசாமிதேவரென்பவரால் முன்னமேதானே வெளியிடப்பட்டிருத்தலால், அவ்விஷயத்தைப்பற்றி யிங்கேவிரித்தெழுத வேண்டுவதில்லையாயினும் ஒருவாறு சுருக்கிக் காட்டிக்கண்டிப்போமாக. ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யம இராமாநுஜ பாஷ்யத்திற்குப் பிறபட்டதாகையால் முன்னோர்கள யாரும் அதனைக் கண்டிக்கவில்லையென்றும், அந்தபாஷ்யத்தை சாந்திசெய்து எந்தப்பிராம்ஹணனும அப்யசிப்பதில்லையென்றும், அதற்குபதேச பரம்பரையில்லையென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு ஹரதத்தாசாரியரால் "சதுர்வேததாத்பரிய நிர்ணயம" என்கிற சைவகிரந்தமொன்று பிறந்து அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டதென்றும், இந்நூலாசிரியர் அத்வைதமதஸ்தரென்றும, அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு சைவர்கள்வருந்தித தங்களுக்கு கீர்வாணசம்பந்தமான கிரந்தங்களொன்றுமில்லாத துக்கத்தினால் அப்பதீக்ஷிதரென்கிற அத்வைதியையடைந்து சிலகிரந்தங்கள் அவர்செய்துகொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டனரென்றும், அவைகளும் அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டனவென்றும், அந்தகிரந்தங்களை தீக்ஷிதரவர்கள் பிராமாணிய புத்தியாய் செய்யவில்லையென்றும், சைவபாஷ்யாதிகளுக்கெப்படி வியாக்கியானங்கள் செய்தனரோ அப்படியே மதத்துவ ராமாநுஜசங்கர

பாஷ்யங்களுக்கும் வியாக்கியானஞ் செய்திருப்பதால் சைவபாஷ்யாதி கிரந்தங்களுக்குச் சிறப்புகூறுவது பொருந்தாதென்றும் மனம் போனபடிக்கெல்லாம் பிதற்றியிருக்கின்றனன. இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யம் எல்லாபாஷ்யங்களினும் முற்பட்டதென்பதை நிரூபிப்போம். ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள் தமது பரமாசாரியமூர்த்திகளாகிய சுவேதாசாரியர் திருவருளால தேவீபாகவதம், மஹாபாரதம் முதலிய கிரந்தங்களுக்கு பாஷ்யஞ் செய்து முடித்துச் சூத்திரபாஷ்யம், உபநிஷத்பாஷ்யம், சிவஞானபோதம் என்னும் ஆகமாந்த சூத்திரபாஷ்யங்களுஞ் செய்திருக்கின்றனர். இதுகளெல்லாம் பிராசீனமேயன்றி நவீனமன்று. அவர்க்காசிரியராகிய சுவேதமுனிவர் சிரஞ்சீவித்வமடைந்து இன்னுமெழுந்தருளியிருப்பவராகக் கூர்மபுராண முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்டவர். ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள் மாணுக்கருளொருவராகிய பிரஹ்மவித்யாத்வரர்என்பவரால் "தாப்பணம்" என்னும் வியாக்கியானமொன்று ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யத்திற்கு அப்போதே செய்யப்பட்டது. சிலகாலத்தின்பிறகு "ஸ்ரீகண்டபாஷ்யசமாத்தநம்" என்றொரு வியாக்கியானம் ஸ்ரீஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் செய்யப்பட்டது. "தாராவளி" என்றொரு வியாக்கியானம் சிலகாலத்தின்பிறகு நிஜகுணயோகீந்திரரென்பவரால் செய்யப்பட்டது சிலகாலத்தின்பிறகு "சிவார்க்கமணிதீபிகை" என்னும் வியாக்கியானம் ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகளால் செய்யப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும இராமாநுஜர்முதலியவர்களாலகண்டிக்கப்படாதகாரணத்தால் ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் பிற்பட்டதென்று பிதற்றியது பேதைமையென்க. சங்கராசாரியர் ஸ்ரீகண்டாசாரியரோடுவாதித்துத தோல்வியடைந்து சைவதீக்ஷைபெற்றுக்கொண்ட மாஹாத்மியம் மேலிடங்களில் விவகரித்தோமாகையால் சைவபாஷ்யம் அவரால்கண்டிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டது. சங்கராசாரியர் நீங்கலாக மற்றைப் பாஷ்யகர்த்தர்கள் கேவலம் அற்பாதிகாரிகளேயாகையால், அவர்களால் கண்டிக்கப்படுமென்பது ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது. இராமாநுஜர் விருத்தாந்தம் சோழமகாராஜன விஷயத்தில் வெட்டவெளியாகியதால சைவபாஷ்யத்தைக்கண்டிக்கு மவ்வளவுதிறம எங்கேயிருந்துவரும்? தாம் வேறாகச்செய்துகொண்ட விசிட்டாத்துவித பாஷ்யத்திற்கு ஆதாரமாகிநின்றசைவபாஷ்யத்தை இராமாநுஜர் கண்டிக்காமைகொண்டே அதுபிற்பட்டதென்று கூறியது அறியாமையென்க. இவர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் "கூரேசவிஜயம்" என்னுஞ் சுவடியில் கண்டிக்

கபபட்டவைகளாக எழுதியிருககும விஷயஙகள் முறையே ஹர ததநாசாரிய சுவாமிகள் சுலோகமொழிபெயாபபேயனறி வேறிலலே. இதனல்கூரததாழ்வான் ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளுககுப பிறபட டவனென்பது பெறப்படும். ஸ்ரீகணடபாஷ்யத்திறகு ஹரததத வியாக்கியானமொன்று "ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமாததனம்" என்னுமபே ரால் பிரகாசிக்கின்றது. இதற்குமுனனு மொருவியாக்கியானம "தா பபணம்" என்னும்பேரால பிரகாசிக்கின்றது இநதநியாயங்களால ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள் காலம் இராமாநுஜாமுதலியவாகள கால ததிற்குநெடுங்காலம் முறபட்டதென்று ஸ்பஷ்டமாய்விளஙகும. இநதநியாயங்களை யுணராது ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் பிறபட்டதென்று குரைத்த மட்டிவாசகம் பாழாகிவிட்டதெனக.

மேறகூறியவியாக்கியானங்களை ஸ்ரீபாஷயத்தைச் சாநதிசெய்த புண்ணியவிசேஷத்தாலேயேபிரஹ்மவித்தியாதவரர்முதலிய மஹாத் துககள செயதிருபபாராகவும, இதனையறியாது அநதபாஷ்யத் திறகு உபதேசபரம்பரை யிலலையெனறுகூறிய மடமைககு விச னபபடவேணடியிருக்கிறது அது கேவலம் சுத்தசிவசநமாாககப பிரதிபாதகமாயிருத்தலால், ஆதிசைவர்களுககே அதிகாரவிசேஷத தால் பலிதமாகிவரும். இபபோதும அதிகாரிகள் அநுட்டித்து வருகின்றனர். ஆயின சாவபிராஹமண சமமதமின்றேயெனின், அது எநதபாஷ்யததிற்கு மிலலையாகவும அங்ஙனங் கேட்பது அறி வீனமெனக இராமாநுஜபாஷ்யம வைஷ்ணவாகளுககு மாத்திரம் பிரயோசனபபடுவருமன்றி, அதை எநத ஸ்மார்ததனும மாததுவ னும் பரிசிககவுஞ்செய்யான. வைஷ்ணவருளளும வடகலையாா அத னை விசேஷமாகப பாராட்டாாகள். அபபடியே ஒவவொரு மதஸ்த னும தந்தம் பாஷயத்தையே ஆதரிதது வருவானன்றி எலலா பாஷ் யததையுமசமமாகபபாராட்டுவானெனபதிலலையாகவும, சஙகராசாரி யர் மதஸ்தராகிய ஸ்மாரத்தகும்புகள் சைவபாஷ்யத்தை அப்பசிக காதது கொண்டு குறைவுகூறவநதது என்னமதியீனம்? இதுநிற்க, "உ ஜ்வலம" என்று செய்யப்பட்ட ஆபஸ்தம்ப சூத்திரபாஷ்யத்தால ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சைவாசாரதுல்யரென்பது இனிது பெ றப்படும. இவரையும தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையும் அதவைதிகளென்று கூறியமூதரன் தீக்ஷிதர்விஷயமாய் மேலிடஙகளில் யாம உதகரிதத சுலோகங்களால அவரை சிவமதஸ்தரெனறும், சைவாசாரதுலய ரென்றும ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருததலானும, அவர செய்திருக

குரு சைவகிரந்தங்களானும் அவாமதம இன்னதென்று புத்திமான்க ளறியாமற்போகா. அவா சைவபாஷயத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்ததுபோலவே மத்துவராமாநுஜ சங்கரபாஷயங்களுக்கும் வியாக்கியானஞ்செய்திருப்பதால் ஸ்வபாண்டித்ய பிரகடனார்த்தமேயன்றிப பிராமாணியபுத்தியா லன்றென்று பிதற்றினன். அபபோது எலலாபாஷ்யங்களுமம அபபடியேயாகி, அவருடையஸ்வமத மின்னதென்று விளஙகாமற்போகும. அவாசுததசைவாசாரியரென்பதறகு எண்ணிறநதனவாய் செய்யபபட்டுள்ள சைவகிரநதஙகளே சான்றுமாகவும அவரை அதவைதியெனறும அவா பிராமாணியபுத்தியாயச சைவநூல்கள செயயவிலலை யென்றுங கூறியது விசார சூனியமெனக ஆயின் அவா மறறை மதஙகளுக்கும நூலசெய்த தென்னையெனின், அக்காலத்திலிருநத அதவைதிகள சிலா இவரைநோககி நீா வைதிக குலயராயிருநதும சஙகர பாஷயாதிகளை அபயசிககாததென்னையெனறு கேட்டகாலத்தில அவாகளைநோககி எலலாமத வுண்மையையுமறிநது மீசுரபபடும்பரிபாகிகளே சைவாதிகாரிகளாவராகையால யாம சுதத சிவசநமார்க்கம் பற்றியொழுகும்புண்ணிய விசேஷததையடைநதோமென்று கூறி, இனியாரும் அபபடிமயங்காவண்ணம் சங்கரபாஷ்யம், மததுவபாஷ்யம, இராமாநுஜபாஷ்யம ஆகிய மூன்றுககுந தனிதனி வியாககியானங்கள் செய்தனர்

"புறசசமயநெறிநின்றுமகசசமயம்புக்கும்
புகன்மிருதிவழியுழன்றுமபுகலுமாசிரம
வறததுறைகளவையடைந்துமருந்தவங்கள்புரிநது
மருஙகலைகளபலதெரிந்து மாரணங்களபடித்துஞ்
சிறப்புடையபுராணஙகளுணர்நதும்வேதச
சிரப்பொருளைமிகத்தெளிநதுஞ்சென்றுற்சைவத
திறத்தடைவரிதிற் சரியைகிரியாயோகஞ்
செலுத்தியபின்ஞானததாற்சிவனடியைசசேர்வா."

என்றருளிய அருணநதி சிவாசாரியசுவாமிகள் திருவாக்கானுமுணர்க. இநதநியாயங்களால் அவர் விஷயத்தில் மனம்போனபடிக்கெல்லாம் பிதற்றித்திரியும் துஷ்டவாசகங்கள் நிரஸ்தமாயிற்றென்க. ஸ்மார்த்தர்கள்கதி இப்படியாகவும், அக்காலத்திலிருந்த மார்த்துவ வைஷ்ணவர்களுள் சிலா சைவததில் தமக்கிருந்த அருசையால் இப்போதிவ வெழும்பூரிரெட்டி குரைத்தபடியே தீக்ஷிதா

சைவபாஷ்யத்திற்கு வியாக்கியானம்செய்ததுபோலவே மாத்துவ வைணவ பாஷ்யங்கட்கும் வியாக்கியானங்கள் செய்திருப்பதால் சிவோத்கர்ஷ துல்யங் கூறுவது பொருந்தா தென்று புலம்பிய காலத்தில் அவர்கள் கர்வமடங்க மாத்துவ மதவித்வம்சம், இராமாநுஜ சிருங்கபங்கம் என்கிற கிரந்தங்களால் உடனே அவர்களைக் கண்டித்துவிட்ட வுண்மையை அந்நூல்கள் காட்டுகின்றனவாகலின் அதனைப் பரிபாகிகள்கண்டுணர்வாராக இதனால் சைவர்கள்வேண்டு கோளால் சிலகிரநதங்கள் செய்தாரென்னும பித்துரை கண்டிக்கப் பட்டதென்க. கோவர்த்தனகிரி ரங்காசாரியென்பவர் இராமசுப்பிரமணியசாஸ்திரியென்னும் அத்வைதியையடைநது "விஷ்ணுதத்துவ ரகசியம" என்னுமநூல் செய்துகொடுக்கபபெறறு இப்போது வெளியிட்டிருக்கும் பிரத்தியக்ஷ பிரமாணத்தால் கையிலாகாமல் பிறரைவேண்டி நூலாதாரவுபூண்டொழுகு நுண்ணுணர் வில்லா மநத மதிகளிவர்களென்று புத்திசாலிக ளறியாமற்போகார். இவர்கள்பெருங்காப்பியமாகக் கொண்டிருக்குங் கம்பராமாயணம், இராமாயணகீர்த்தனைமுதலியவைகள் சைவர்கள்செய்து கொடுத்தனவேயன்றி வேறில்லையாகவும், நூல்யாசகம் யாரிடத்துண்டென்பது விவேகித்துணர்வாராக. இதுமட்டோ! சின்னசாமிசாஸ்திரிஎன்னும் ஸ்மார்த்தபிராமணரை யாசிததுத் தங்களில் யாரும் பிரபன்னனில்லாதகாரணம் பற்றியேயன்றோ அவர்பால் வைஷ்ணவப்பிரசங்கங் கேட்டுவருகின்றனா? இதனை யாருமறிவாராகளே! இதுநிற்க. மூடசிரோமணியாகிய முடிச்சூர்முதலி போலவே இவ்வெழும்பூர்க்கவியும சில துஷ்டத்தனங்கள் அனேகவிதமாய்த் தனது நூலில் காட்டியிருக்கின்றானாகையால, அவற்றை இடம்வநதுழியெடுத்துக் காட்டிக் கண்டிப்போமாக.

இனித்தஞ்சாவூரிலே சிவாக்ரயோகிகளென்னுஞ் சிவயோகியொருவர்சைவப் பிரசாரஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், அக்காலத்திலிருந்த மணவாளமாமுனி யென்னும் பாஞ்சராத்திரி யொருத்தன் அவரிடத்தில் அசூயை யதிகரித்தவனாய்த் தனது பெருங் கூட்டத்தோடும் சர்ப்போஜி மகாராஜனையடைந்து சிவாக்ரயோகியைவெற்றிபுனைந்து வைஷ்ணவஜயஸ்தம்பம்நாட்ட வுத்தேசித்திருக்கின்றேனென்று கூறுதலும், அரசன்வருந்தி இது தக்கசெய்கையன்றாயினும் பின்னிடுவது குறைவென்றுகொண்டு சிவாக்ரயோகிகளையடைந்து விஷயததைத் தெரிவித்து அவர் சம்மதப்படிப் பெருஞ்சபை

யொன்று சேர்த்துப பதினெட்டுநாள் வாதமென்று தீர்மானிதது, வாதத்திற்பின்னிடைநதவர்கள் வெற்றியடைந்தவர் சமயஞ்சேர்வ தென்று முடிவுகொண்டு வாதாரம்பஞ்செய்து பதினேழுநாளாகி வெற்றி சிவாக்ரயோகிகள் புறமேயாகிவரு மதிசயததால் அரசன் சநதோஷமடைநது வருமுண்மையை நோக்கிப் பாஞ்சராத்திரியும் அவன் கூட்டத்தாருமபயந்து இன்னும் ஒருநாள்தா னிருக்கின் றதே என்ன செய்வதென்று ஆலோசித்துப பதினேழாநா ளிரவில் வாதமுடிநது சிவாகரயோகிகள தமது திருமடத்தையடைந்து நிஷ் டைசாதித்திருக்குங காலததில, அவாமடத்தைசசுற்றி நெருப்பிட்டு விட்டு ஒன்று மறியாதவாகள்போல் மறுநாளகாலையில வாதசபைக் குப போனகாலத்தில சிவாகரயோகிகள் வராமைகண்டு அரசன எதிர்பார்ததுக் கொண்டிருககையில், அவருடையமடம் தீபற்றி யெரிநதுவிட்டதெனறு ஊாமுழுதும் பிரஸ்தாபமாகி அரசன் செவியிறபுகுதலும், உள்ளமநடுஙகிப் பதைபதைதது ஓடோடியுஞ் சென்று மடததைபபாரததகாலையில எல்லாங்கரிநது சாம்பராய்க் கிடந்தும் சுவாமிகள திருமேனிவருநதாது அசைவறற நிலையினிற்கு மற்புதத்தைக்கண்டு அததியாநநதஙகொண்டு சநநிதியை யணைந்து அடியற்றபனைபோல திருவடிகளிலவிழுநது நமஸ்கரிததுக்கொண்டு இச்சிவாபராதஞ்செய்தவாகள் அப்பாதகர்களேயென்று அவர்க ளெலலாரையுமு ஓா அறையிற்சேர்த்து நெருப்பிட்டுக்கொளுத்தி விட்டதாக சிவாக்ரயோகிகள் மான்மியபததால் இனிது பெறப் படும. இவர் வைதிகதுல்பராயிருந்து சிவதீக்ஷையடைந்த மஹா சைவரென்க. இவராற் செய்யப்பட்ட கிரநதங்கள் சிவஞானபோத பாஷ்யம், சித்தாநததீபிகை, சிவஞானசிததிமணிபபிரவாள வியாக கியானம, வேதாந்ததீபிகை, தத்துவதரிசநம், பாஞசராததிரமதச பேடிகைக் முதலியனவாம்.

இனிக்கொப்பூரிலே பிப்பபாச்சையரென்னும் மெய்யன்பரொ ருவர் சிவனடியார்களுண்ட பரிகல சேஷததைவண்டியி லேற்றிக் கொண்டு தமது திருமடததுக் கெழுநதருளப் பண்ணிக்கொண்டு போகையில், மாாக்கததில் சில ஸ்மார்ததாகளும் வைஷ்ணவர்களுங் கூடி எங்களுடைய அக்கிரகாரத்தில் இவ்வசுததங்கொண்டு போவ து யுகத மனறென்று மறுத்தகாலையில அவா புன்னகைகொண்டு வண்டியிலிருக்கும் பரிகலசேஷப் பிரசாதத்தைக் கைகளால்வாரி அந்த பிராமணர்களுடைய மடங்களின்மேல் வீசுதலும், அககிர

கார மெல்லாம புகைநது வெந்துகரிந்துபோகவும, அவர்கள் பயநது சிவனடியாராகிய பிப்பபாச்சையரைச சரணடைநது உயிா பிழைதததாகவென்று வசவபுராணத்திற கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

"எசசிலல்லவிதுசமயிஞோகககமு திகழ்ந்தபேரையிறப்பிப்பதென்றலுங
கசசெழுமவிடமோ சிஙகமோவெயய காலஞேவெங கதப புலி யோவன
வசசமின்றி மறையவாகூறவே யையர்பிபபபாசசையாதுதனே
முசசுமாடையை நீககிககரததிஞனை மொண்டுவேதியரிலவினமுனிந்திட."

"பல்விததநில் விழுந்தீயிடிகளோ பாவுமின்னினமோ வடவங்கியோ
சொல்லுதறகரி தாமவடவாவனற ஞெனியதாகச சொடில்படி லெனறெழுந்
திலலமெஙகுந திரிபுரமோவெழி லீசனெற்றி விழி யஙகி யோவெனப், புலல
ரநதணா கொப்பூாத தெருவெலாம் புகைநதெழுநது பொடிபட வேகவே."

"துட்டராமையரில்லுந்தாமோதரர் துய்யவில்லமுமசசுதரில்லமு
முட்டவெநதது பாற்கரபட்டரில முடியவெந்தது நாரசிஙகையர்தம்
பட்டசாலையு மாரணப்பட்டரப் பண்ணரிலலுமபரநதெரிக்கொத்ததே
தட்டிலாதசசயாசிபுராணிகா சாமவேதாமடம்வெந்துசாய்நததே"

என்றுவரும் வாக்கியங்களாலுங கண்டுணாவாராக.

இனிக் காசிப்பதியிலே மஞசிதேவரென்பவ ரொருவா சைவபபிரசாரஞ்செய்துகொண்டுவருகையில அவர்பால்அசூயைகொண்ட வைஷ்ணவர்கள சிலர் அங்கேயுள்ள பெருமாள் கோயிலிலிருநது கொண்டுமஞசிதேவரைத தங்களோடு வாதிககும்படி யழைத்தகாலையில அவா புன்னகைகொண்டெழுநதருளி அவர்களைபபாாதது, இஙகே யெழுந்தருளியிருக்கும பெருமாள் யாவருஙகாண வீதியிலே நடநதுவந்து எங்கள் விசுவநாதசுவாமியை வணஙகுமபடிச செய்கிறேன் பாருங்களென்று கோயிலுக்குள்ளேசென்று பெருமாளை யழைத்துக்கொண்டுபோய்ப பரமசிவததை வணங்குமபடிச் செய்த மானமியமும வசவபுராணத்தாலினிது பெறபபடும.

"நீயருசசிப்போனெஙகணிததனேயாவனுயி
னீயலாககரஙகொளெஃகநிமலனதாமேயாயி
னீயளிததிடுந்தொழிற்கெ னெஞ்சிறைகர்த்தாவாயி
னீயரன்விசுவநாத னிலயமுன்பணிவாவென்றுர்."

"தரையினரதிசயிப்பச சஙகரனன்பராஞே
ரரகரவெனக்களிப்ப வகந்தைசோவாதர்வெள்கி

வெருவியுணமருணடுநிற்ப மெயததவாமஞசிதேவா
வருதியென் றுரைததசொலலைமாதவன் றலைமேற்கொணடே"

"அஞ்சியஙகோயில்விட்டங கடிபெயாநதகன்றவீதி
விஞ்சியவெளியிற்சென்று மேதினிமதிததுசசெல்ல
மஞ்சையர்முதலாநல்லோர் மகிழ்ந்துமுன்விரைநதுசெல்ல
வஞ்சகசசமயவாதர் மயஙகினர்பின்னேசெல்ல."

"வந்திகோயிலுட்புகுந்து மாதவன்விசவநாதன்
கநதமார்மலர்ததாணமுன்னங காதலிற்பணிநதஙகினன
மிநதமாநிலத்தோர்காணக் கிடப்பதையெழுப்பமாட்டா
ரநதமால்சமயததோாக ளாதலாலரனேமேலோன்."

என்று வருமவாககியஙகளை சான்றுமென்க.

இவ்வாறுபலபிரமாணங்களால விஷ்ணுபக்தர்கள் சிவனடியார களால் பங்கபபட்ட விருததாநதஙகளை வெளிபபட்டகன்றியும், திக் விஜயம் எம்பாவையங்கார என்னும பாஞ்சராத்திரி பொருக்தன "அதர்வசிகாவிலாசம்" என்றெழுதிவிட்ட துர்வாதநூலைக் கண்டி த்து "அதாவசிகாவிலாசநிரசநம்" எனனுஙகண்டந கிரந்தமொன றா மைசூர்வீரபத்திரராரத்ய ரென்பவரால செயயப்பட்டது மன்றி, அவர்பால் வாதித்துத் தோல்வியடைந்த அப்பாஞ்சராத்திரி தன் னுடைய விருதுகண் முதலியவற்றை யெல்லாம அவா திருவடியில் தத்தம்பண்ணிவிட்டுத தானும் அவர்க்குத் தனது பெருங் கூட்டத் தோடு கொத்தடிமையாகி யொழுங்வநத பிரபாவம் சஙகரபட்ட ரென்பவரால செய்த "சகலவேத சிகாமணி" என்னும் கிரந்தத்தா லினிது பெறபபடும் இவைகளன்றியும், இநதிரததுாய்மன் என்னும் விஷ்ணுபக்தன் சிவனடியாராகிய அகஸ்தியபகவானைக்கண்டு வணஙகாதசெருக்கால் காட்டானையாக அமமுனிவரால சபிக்கப்பட்ட வுண்மையைப் பாகவதாதி பிரமாணங்க ளுணாத்தும இதுநிறக, விஷ்ணுபகதனுகிய பிரகலாதனென்னும் இரணியகுமாரன் அர சாண்டுகொண்டிருக்குங்காலத்தில் சிவனடியா ரொருவர் அவன் கொலுவீற்றிருககுஞ் சபைக்கெழுநதருளுதலும், அவரைக்கண்ட இராககதவரசன் மிகுந்த செருக்கால வழிபடாதொழியவும், முனிச சிரேஷ்டா அவனைநோக்கி நீயிவவளவுமமதைகொண்டிருபபது நாம விஷ்ணுவை வழிபடுகினறோமென்னுஞ செருககேயொழியவேறி லலை யாதலால நீயும்அவவிஷ்ணுவும ஒருவரையொருவா விரோ

தித்துத் தீராபபகைவர்களாகக்கடவீரகளென்று சபித்துவிட்டுப் போய்விடுதலும், உடனேயவனுக்கொருவிபரீதம்பிறந்துநமமுடைய தந்தையைக்கொன்ற சத்துருவாகிய விஷ்ணுவை நாம்வழிபட்டுவருவது நமபால். என்னபேதைமையென்று ஆலோசிதது இபபோதே சென்று அவ்விஷ்ணுவை யெதிர்த்துப் பழிக்குபபழி வாங்கவேண்டுமென்று ராக்ஷதவிருத்தி யதிகரித்துச் சேனைகளோடு திருபபாற்கடலையடைநது என்னுடைய தநதையைக்கொன்ற வுன்னை யுயிரோடு விடுகிறதில்லை; என்னோடு போர்புரியவாவென்று விஷ்ணுமூர்த்தியை யழைத்தகாலையில் அவர் ஆச்சரியமடைநது, இது சிவனடியார்க் கபசாரமிழைத்தகொடுமையாலல் நாமென்னசெய்வதென்று சிந்திதது அவனோடு பதினாயிரம்வருடம் போர்புரிந்து அவனுடைய செருக்குடைநது போகநன்றாகப் புடைததுப புறங்கண்டோடும்படிச் செய்ததாகக் கூர்மபுராணததா லினிது பெறப்படும். பின்னர் அப்பிரகலாதன் விஷ்ணுவினிடத்த தன்மொழிந்து சிவபெருமானை வழிபட்டொழுகுமபுண்ணிய விசேஷததையடைநது காசிப்பதியிற்சென்று சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்துய்நததாகக் காசிகண்டமுதலிய வுண்மைநூல்கள் துணிநது கூறும. இதுமட்டோ, இவர்கள் பெரியதிருவடியென்று வணங்குங்கருடனைச் சிவபெருமானுடையதிருமுடிமேலுலாவும்பெருவாழ்வுபெறறசர்பபமொன்று "ஏன்கருடாசுகமா" என்று கேடடுபபங்கபபடுததியும், அக்கருடனது செருக்கழிய வொருகாலததில நந்திகேசுரா தமது சுவாசததால நாசிவழியாய்பபலமுறை யுள்வாங்கியும் வெளியேவிடுத்தும வருததிச் சிறகுகளெல்லாம முறிந்துபோகசசெய்து பங்கப்படுத்தியும், சிறியதிருவடியென்று கொண்டாடும் அநுமானை இராமபத்திரர் தாம இராவணனைக கொன்ற ஹத்திதொலையச் சிவபபிரதிஷ்டைசெய்யவேண்டிச் சிவலிங்கமொன்று கொண்டுவரும்படிக் காசிக்கனுப்பிய காலத்தில் நநதிகேசுரருத்தரவின்றி யிறுமாப்போடு சிவசநநிதியை யணுகுதலும், ஆகஞையின்றி முன்னே நடக்கும அநுமானுடைய இடையெலும்பு முறிநது போகுமபடி நந்திபகவான் தமது திருவடியைத்தூக்கிப் பின்னேயிருநதோருதைகொடுத்து இரத்தங்கக்கிவிழும்படிச்செய்து பங்கப்படுத்தியும் நிகழ்நதபிரபாவங்கள் முறையே ஸ்காந்தம், வேதாசலமாநமியம், காளிகாகண்ட முதலிய பிரமாணங்களாலினிது பெறப்படும். இப்படி யின்னுமநேகமுளவாகவி னிதனை யிவ்வளவிலே நிறுததிவிட்டு மேல சிவனடியாாகளால

விஷ்ணு பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்களிரண்டொன்று எடுத்துக்காட்டுவோமாக.

க்ஷுபதேவனென்னும் அரசன் சிவபக்தராகிய ததீசி முனிவரை விரோதங்கொண்டு அவரை வெல்லும்படி விஷ்ணுவைநோக்கித் தவஞ்செய்த காலையில் விஷ்ணுமூர்த்தி வெளிப்பட்டு அவன்பக்கல் சார்ந்து ததீசிமுனிவரை யெதிர்த்துத் தமது சக்கராயுதத்தை அம்முனிவர்மேற் பிரயோகித்திடலும், அஃது குயவன்றிகிரியா மெனக் கூர்மழுங்கிய வலமாய்ப்போகவும் நாணி விலலைவளைத்து அநேகமாயிரம்பாணங்களை வருஷித்துப் பராக்கிரமசாலியாக நின்றகாலையில் முனிச்சிரேஷ்டர் புன்னகைகொண்டு தருப்பைப்புல் லொன்றெடுத்து அப்பாணங்களையெல்லாம் விழுங்கும்படி விடுத்தலும் அத்தனை பாணங்களும் பாழாகிவிட்டதால் இனி யென்னசெய்வதென்றாலோசித்து முனிவர் பிரமிக்கும்படி விசுவரூபங்கொண்டு எண்ணிறந்த விஷ்ணுக்களாகத் தோன்றி அவரைச் சூழ்ந்து கொள்ளுதலும், முனிபுங்கவர் அவ்வதிசயத்தைக்கண்டு அஞ்சினவர்போலொதுங்கித் தமது திருவடியைத்தூக்கிப் பெருவிரலொன்றை யசைத்த மாத்திரத்தில் சங்கு சக்ர கதாகட்க கோதண்டபாணிகளாகிய விஷ்ணுக்கள் பற்பலகோடிகளாயுதித்தலுங்கண்டு விஷ்ணுமூர்த்தி பயந்து ததீசிமுனிவரைச்சரணடைந்துய்ந்த மான்மியம் பாத்மபூர்வத்தினும், ஸ்காந்தத்தினும் விசிதமா யெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் அகஸ்தியபகவான் குற்றாலமென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய சிரத்திலே தமது திருக்கரத்தை யமைத்து அவருக்கு சிவசாரூப்பியத்தைக் கொடுத்தருளிய பிரபாவம் குற்றாலமான்மியம், ஸ்காந்தமுதலியவற்றாலினிது பெறப்படும். இதனால் விஷ்ணு சிவசாரூப்பியத்தை யடைந்தாரென்பது பெறப்படினும் முக்கியவிருத்தியாற் சிவனடியாரால் பங்கப்பட்டது வெளிப்பட்டதென்க. இதுநிற்க, சங்குவர்ணரென்பவரால் ஒருபெரிய யுத்தத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி சிகையறுப்புண்டு பங்கப்பட்டாரென்று ஸ்காந்தபுராணத்திற் கூறப்பட்டதன்றியும், சங்கரதாசையரென்னும் மெய்யன்பரொருவர் காசிப்பதியி லெழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தமது நெற்றிக்கண்ணால் எரித்துவிட்டாரென்றும், பெருமாள் எரிந்துபோய்க் கோயில் குட்டிச்சுவராகிச் சூநியாலயமென்னும் பேராலிப்போதும் வழங்கிவருகிறதென்றும் வசவபுராணத்தில் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

'மோகவாலயததுவாழு முகுந்தனுககுடலாம்பஞ்ச
லோகமுமெரிந்துவீழ்நத துரைபிரமாணமன்றே
போகவேயிந்தீயாள் புரத்தினுளரிக்குததாதா
சோகமேவிடவிருககுஞ சூநியாலயததைககாண்டி"

என்று வருமவாககியமே சான்ருமென்க இபபடியேயின்னுஞ் சிவகணங்களால பங்கப்பட்ட விருததாந்தங்கள ஸ்காநதமுதலிய பிரமாணஙகளி லேராளமாயுரைககப் படுமாகையா லிதனே யிவவள விலே நிறுததி யினிச் சிவனடியாாகளால விஷ்ணு அநுககிரகம்பெ றற மான்மியஙகளே யெடுத்துக் கூறுவோமாக.

ஸ்ரீராமசநதிரா தமது குலபத்தினியாகிய ஜானகியை யிழநது சித்தபபிரமஙகொண்டு ஆரணய சஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டிருக் கையில அகஸ்தியமுனிவருடைய ஆசிரமததையடைநது தன்னு டைய குறைகளையெலலா மவாபாலெடுத்துசசொல்லி அநுககிரகஞ செய்யுமபடிப பிரார்ததித்த காலேயில முனிபுங்கவர் கிருபைகூா நது அவருடைய சித்தபபிரமநதொலேயுமபடித ததவஞானோபதே சஞசெயது தெளிவிதது மேல விரஜாதீக்ஷைசெய்து சிவலிஙகப பெருமானே யெழுநதருளபபண்ணிப பூசிககுமபடி அநுக்கிரகிதத ருளலுமட, சிவபெருமான உமாதேவியாரோடும வெளிப்பட்டுப பாசு பதாஸ்திரமுதலிய திவவியாஸ்திரஙகளுமட சீதையையடையும வர மும் அருளிபபோயினரென்று பாதமோததரததினும, வானமீகப புரோகதமாகிய இதிகாசததினும் விசிதமாயக கூறபபட்டிருககின றது. இராமாயணததில "அதரபூாவம்மஹாதேவம்" எனனுமட வாககி யததால சீதையைமீட்டுக கொண்டு ஸ்ரீராமபததிரர் அயோததிக கெழுநதருளுகையில பஞசவடிதீரததை யடைநது பூாவததில நான இவவிடததில மகாதேவரை யாராதிதது உன்னேயடையும வரத்தைப பெறறேனெனறு கூறிய வுண்மையை யறியாமல முடிச சூர்முதலியெனபவன் தானவெளியிட்ட "கூரேசவிஜயம"என்னுஞ சுவடியில இராவணனேககொன்ற அததிதொலேயுமபடி இராமன சிவபிரதிட்டை செய்தற்காதாரமாகச சைவாகள இந்தவாககியத தையே யுதகரிப்பதாக வெணணிககொணடு பூாவம என்கிற சப்தத தால இராவணனேக கொனறபிறகு செய்த சிவபிரதிட்டைக்குப பொருததமிலலேயென்றும், மஹாத என்பது சலமாகவும மஹாதே வனெனபது வருணனுகவுஞ சமர்ததிதது அவனே நான பிராாத திததேனெனறு சொனனதாககாயமேதநவைவிடடுக கழுதையிா

காலில் விழுவா னிவனேபோலும புரட்டியிருக்கின்றனன். பிரமக த்திதொலையும்படி இராமன் சிவபிரதிட்டை செய்ததற்காதாரமான வாக்கியங்களை யிடம்வநதுழி யுதகரிப்போமாக. எமது பிரசங்கத் தால் மேல்வாககியம் பூர்வசபததால பாதிக்கபபடாமை வெளிப் பட்டதன்றியும், பாதமோததர வசனததால இராமன் சிவதீட்சா விசிட்டததை யடைநதானெனறு கூறுமுண்மையினனும, மஹா தேவரூடி நாமபபிரதிபாதக விசேஷத்தானும அப்பேதையினுடைய தூவாதம நிரஸ்தமாயிறறெனக

இனி ஸ்ரீகிருஷ்ணருககு உபமன்யுபகவான் சிவதீக்ஷைசெய்து சிவபூசை யெழுநதருளப பண்ணிககொடுதத விசேஷததால் அதனை விதிபபடியநுட்டிததுச் சர்வாபீஷ்ட சித்தியடைந்தனரென்று சை வபுராணம், மஹாபாரதம், கூர்மபுராணமுதலியவறறால் துணிநது கூறபபடும். இனி ஞானசமபநதமூர்த்திகள் விஷ்ணுவுக்குச் சிவசா ரூபபியமளிதத வுண்மையை மேலிடங்களில இருபத்திரண்டாம் பககத்தி லெழுதியிருககினறோம் மாகையா லாண்டு கண்டுகொள்க. அன்றியும பிரததியட்சப் பிரமாணமாய்த திருமேறறளியென் னும் தலத்தினுஞ்சென்று கண்டுணாவாராக. இதுமட்டோ, ஸ்ரீசுந தரமூர்ததிசுவாமிகள் திருவஞசைக்களததில் சுவாமிதரிசனஞ்செ ய்து கொண் டிருக்கையில் விஷ்ணுமூர்ததி பிரமன் முதலிய தேவ ர்களோடு ஆங்கடைந்து சுவாமிகளை யழைத்துக் கொண்டுவருமப டிச் சிவாக்ஞையாகையால நாங்கள் யானை கொண்டுவநதிருக்கிறோம்; தேவரீர் இதன்மேலாரோகணிததுக்கொண்டெழுந்தருளல் வேண்டு மென்று பிரார்ததித்து அவ்வாறே சுவாமிகளை ஸ்ரீகைலாயததிற் கழைததுககொண்டுபோனதாக உபமநயுபகதவிலாசம, திருத்தொ ண்டர்புராணமுதலிய வுண்மைநூல்களில் கூறப்பட்டதன்றியும், சுந் தரமூர்த்திசுவாமிகளருளிய தேவாரத்திலும் விஷ்ணுமுதலியதேவ ாகள் தம்மைவநதெதிரகொண்டு வழிபட்டதாகக் கூறியிருக்கின் றனர்.

> "இந்திரன்மால்பிரமன் னெழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
> வநதெதிர்கொள்ளவென்னை மத்தயானை யருள்புரிந்து
> அநதரமாமுனிவ ரிவனாரென வெம்பெருமா
> னநதமாரூரனென்றா னொடித்தான்மலை யுததமனே"

என்றுவரும் அருள்வாக்கியமே சான்றுமென்க. புராணப் பிரமாணங்களைப்பற்றத் தேவாரப்பிரமாணம் பிராகரியமுடைய தெ

ன்க பிரத்தியக்ஷ சித்தியாய் அவர்கள்வந்தெதிர்கொண்டு வழிபட்டதைக் கூறியவுண்மையுடைய தாகையால் ஒருவராலும் பாதிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டது. இதனால் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய அருளைப் பெறுதற்கான பெரும்பாக்கியத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி யடைந்தாரென்பது நாட்டப்பட்டது. ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள்முதலாகச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிறுதியாய இதுகாறும் யாமகூறிவந்த சிவபக்தாதிசயவிசேஷப் பிரசங்கத்தால் இவர்கள் பேயாழ்வார்கள் சைவத்தைவென்றார்களென்னும வீண்வாதம அறவே நிரஸ்தமாயிற்றெனக. கூறனுதிபராகிய இவர்களாழ்வார்கள் பாஞ்சராத்திராகம சித்தமான துர்மதப பிரசாரத்தால் உலகத்தைக் கெடுக்கவே பிறக்கப்போகிறார்களென்று கேதாரகண்டமுதலிய நூல்களி லெழுதப்பட்டிருப்பதால அவ்வுண்மையைப பாலிக்கவே பிறந்து துர்மதப் பிரவர்த்தகம பூண்டொழுகிவந்தவர்களைப்பற்றி யாமிங்கென்னை விஸ்தரித்தெழுதவுரியேம. இதனை யின்னும் விரிக்கிறபெருகுமென்றஞ்சி யிவ்வளவிலே நிறுத்திவிட்டுப் பின்வருங் கட்சிகளுக்குச சமாதானம் வரையப்புகுந்தனம.

இனியவ் வழுவாசகப்பிறலில் நாலு-ஐந்து-ஆறு-ஏழு இலக்கங்களிட்டு எழுதியவிஷயங்கள சிறுபிள்ளைகள் விவகாரமாய்க் காணப்படுதலால, அவைகட்கிங்கே சமாதானங்கூறாமல்விடப்பட்டது. அவற்றின் விஸ்தாரத்தை யாம வெளியிட்டிருக்கும "இராமாநுஜ மதசபேடிகை" என்னுநூலில பரக்கக்காணலாம். இதுநிற்க, மேற்கண்ட ஆறாவதிலக்ககுறிப்பி லீண்டுசிந்திக்கவேண்டிய அத்யாவசியகரமான விஷயமொன்றுண்டு. என்னவெனின், அத்துஷ்டவாசகத்தில் "ஏகயேவருத்ரோநத்விதீயதே" என்கிற வாக்கியத்தையெழுதி இதனபொருள் தேவர்கள்யாகஞ்செய்து யாகப்பதியாகிய விஷ்ணுவுக் கவிசளித்து முறையே சமஸ்ததேவர்களுக்குங் கொடுத்த பிறகு இன்னும அவிசுபெறுதற்கு யாரேனுமுளரோவென்று கேட்டதற்குஉருத்திரனன்றி யிரண்டாவதியாருமில்லையென்று சொன்னதாகக் குலவிக்கூறியமுதார். அதனைப பார்க்குந்தோறும் எமக்கு வியப்பும் நகைப்புமதிகரிக்கின்றது. சமஸ்ததேவர்களுக்கும அவிசுகொடுத்தானபிறகு உருத்திரனன்றி அவிசுபெறுதற்கிரண்டாவதி யாருமில்லையென்று பொருள்கொண்டக்கால் உருத்திரமூர்த்தி அவிசுபெற்றபிறகு மற்றும் அவிசுபெறுவார ஒருவருமில்லாதிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே அவிசுபெறுவாரில உருத்திரமூர்த்தி கடைப்பட்

டவராதல்வேண்டும் அவிசு பெறுவாராகிய தேவர்கள் அதிகார பேதத்தினாலேயே கிரமவரிசையாயப் பெற்றுவருவாராகலின், உருத்திரமூர்த்தியைக் கடைபபட்டவராகக் கொள்ளுமிடத்து அவரை சமஸ்ததேவர்களினுங் கீழ்ப்பட்டவராக நிசசயிக்கப்படும். ஐயையோ இப்படிப்பொருள் கொண்டுதிரியும் பாவிகள் உருத்திரனுக்கு மேலொருதெய்வமும், சம்ஹாரதததுககு மேலொருகிரியையும் இல்லையென்றுகூறும்வேதசாட்சிக்கென்னசெய்வார்கள்? இது நிற்க, அவிசுபெறுதற கியாரேனுமுளரோ வென்று கேட்டகாலத்தில் உண்டு இல்லையென்று சொல்லவேண்டிவதொழிநது இரண்டாவ தியாருமில்லையென்று சொலவது எவவளவும் பொருந்தாது இரண்டாவதில்லையென்னும பிரயோகம் உயர்நதவிடத்திற் பிரயோசனகரமாமன்றித் தாழ்ந்தவிடததில் நிஷ்பலிதமாகும் "ஏகமேவாத்த்விதீயம்பிரஹ்ம" என்று வரும் வாக்கியத்தால் உத்கர்ஷப்பிராப்யமே சிததியாயினதன்றி ஸ்வல்பாநுகூலசிதத பாதகமாய்விட்டது. இந்த நியாயங்களால் உருத்திரமூர்ததிக் காதிக்கமதிகரிக்கின்றது அன்றியும் "காதபதிம்மேதபதிம்ருத்ரம்ஜலாஷபேஷஜம்" என்னும் ருக்வேதவாக்கியத்தால் உருததிரமூர்த்தியை மேதபதியென்றும், யஜ்ஞபதியென்றும் சத்துக்கள் நிச்சயிககின்றனர் "ஆவோராஜாநமத்வரஸ்யருத்ரம்" என்கிற எஜுஸ்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் உருத்திரமூர்த்தியை யஜ்ஞபதியென்று நிச்சயிக்கபபடுகின்றது. "அபம்ஸோமஃகபர்த்திநேக்ருதம் நவபதேமது த்ரிஸ்ஸப்தயத்துஹ்யாநித்வேயித்யதாவிதம்நிஹிதோயஜ்ஞியாஸஃ" இநதமநதிரத்தால் சப்த ஹவிர்யஜ்ஞ சப்தபாகயஜ்ஞசபதஸோம யஜ்ஞங்களிலும ருத்ரபதகபர்த்திபதங்கள் பிரகாசிததலால் உருத்திரமூர்த்தியை யிருபததொரு யஜ்ஞங்களுககுந தலைவராக நிசசயிக்கபபடுகின்றது. "இமம்பசும்பசுபதேதேஅத்யபத்நாம்யக்நேஸீக்ருதஸ்யமத்யே" என்றும், "ருத்ரோவாயேஷயதக்நிஃ" என்றும் வரும் சுருதிகளால் உருத்திரமூர்ததியை அக்னிஸ்வரூபரென்று துணிநதுரைக்கபபட்டது. மேல்வாககியஙகளால் அக்கினியைக்காட்டிலும் வேறுபடாத ஹேபசுபதி! இநதபசுவை யஜ்ஞமததியில் உன்பொருட்டே கட்டுகின்றேன் என்று ஸ்பஷ்டமாயுண்மைபபொருள் வெளிபபட்டதாகையால் யஜ்ஞபதித்வமசிவபெருமானுக்கே யுரிமையென்பது நாட்டபபட்டது. அன்றியும, கூர்மபுராணததில்"அஹம்ஹிஸர்வஹவிஷாம்போக்தாசைவபலப்ரதஃ ஸர்வதேவதநுர்ப்பூத்வாஸர்வாத்மாஸம்ஸ்திதஃ" என்று கூறப

பட்டுள்ளவாக்கியத்தால் சர்வகதனுகியும சாவசொரூபியாகியும், அ
க்னி சோமேந்திரவிஷ்ணுவாதி சர்வதேவ தநுர்ப்பூதனுகியும், சாவ
முக்கிய ஹவிர்த்திரவியங்களுக்கும்போக்தாவாய் நானே பலப்பிர
தாதாவாகின்றேன் என்ற பரசிவவாககிய வுண்மைவெளிப்பட்ட
தால் சிவபெருமானுக்கே யஜ்ஞபதித்வம் சித்தமாயிற்றென்க.

ஆயின், இந்திராக்னிமுதலிய தேவர்களைச் சுருதியாதிகளிற்
கூறுவதென்னையெனின், அக்னி உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அஷ்
டதநுவி லொருதனுவாகலானும, அக்னிமண்டலமத்தியில் அநதரி
யாமியாயிருப்பவா ஸ்ரீருத்திரமூாததியேயாகலானும சமஸ்த அக்
னிஹோததிராதி கர்மங்களெல்லாம் ருத்ரசேஷமாகவே காணப்பட்
டதன்றியும், தேவதத்தாதி சப்தஙகளால சரீரவிசிஷ்டமாகிய ஆத்ம
ஸ்பாவம் வெளிப்படடதுபோல இந்திராதி சபதங்களால் ததநதாயா
மியாகிய பரமேசுவரன் அநதநதஆஹுதிகளால் திருப்தியடைந்த
வராய் அவ்விநதிராதிகளைத திருப்தியடைவிபபரென்பது சுருதிசம்
மதயுகதி போதகமெனக. இவ்வுண்மையை மேல்யாமகாட்டிய கூர்ம
புராணவாக்கியத்தால் ஸ்ரீருத்ர மூர்ததியை சர்வதேவதநுர்ப்பூத
ரென்றுரைத்த நியாயத்தை விசாரித்துத் தெளிநதுய்வாராக. இந்
திராதி தேவர்களுக்குதததந்தர்யாமியாய் விளஙகுவார் பரமசிவம்
எனபதற்கு அருச்சுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடத்திற்செய்த பூஜோபஹா
ராத்யுபசாரங்கள் சிவபபிரீதிகரமாயிறறெனறுரைக்கும் பாரதத்
துரோணபர்வ வாக்கியமே சான்று மென்க. இதுகாறும்யாமெ
மூதிவந்த நியாயங்களால் யாகபதியாவார் சிவபெருமானேயென்று
இனிது பெறப்படுதலும், இவ்வுண்மையையறியாமல் யாகபதியா
கிய அச்சுதனுக கவிசெளிதத பிறகு எனறு முழநீளமெழுதிக்
கொண்டஅபபோலி நூற்புலவாவிசாரஹீனத்திறகுப் புத்திமான்கள்
விசனபபடாமலிரார்கள். இமமஹாகவியைப போலவே முடிச்சூர்க்
கவியொன்றும், எழும்பூர்க்கவியொன்றும் தமது துஷ்டவாசகங்க
ளில் பலவாறு பிதற்றியிருக்கின்றதுகள். அத்துராக்ஷேபங்கள் யா
மிங்கேயெழுதிய சமாதானங்களாலேயே பரிகரிக்கப்பட்டதாகை
யால், அப்பசுபிராயர்கள் கூற்றுபாழாகிவிட்டதென்க.

ஆயின் விஷ்ணுவை யஜ்ஞபதியாக வேதங்களிற் கூறியதில்லை
யோவெனின், "யஜ்ஞேநயஜ்ஞமயஜந்ததேவா:" என்கிறபுருஷசூக்
தத்தால் யாகியபசுவாத்யுபகரணமான யஜ்ஞநாமத்தையுடையவிஷ்

ணுவால் யஜ்ஞேசுவராராதனரூபயாகத்தை தேவர்கள் செய்தார்களென்றுண்மை வெளிப்பட்டதாகையால், விஷ்ணுவை யஜ்ஞரூபியென்று கொள்ளவிடமுண்டா மன்றி யஜ்ஞபதியென்று கூறுவது எவ்வளவும் பொருந்தாதென்க. "யஜ்ஞோவைவிஷ்ணு:" என்கிற சுருதியேசாட்சியாவதோடு எழும்பூரிரெட்டி யெழுதிக்கொண்ட வாக்கியங்களெல்லாமும் விஷ்ணுவை யஜ்ஞரூபியெனறே விளக்கினதாகலானும், வேதத்தில் கூறுத யஜ்ஞபதித்வம் விஷ்ணுவுக்கு இப்பசுபிராயர்கள் வேறெங்கேயிருந்து சொல்லவல்லவராவர்? விஷ்ணுவைப்பசுவாகக்கொண்டு தேவர்கள் சிவப்பிரீதியாக யாகஞ்செய்தார்களென்று சுருதிப்பிரமாணங்கள் வெகுவாயக் காணப்படு முண்மையை விசாரியாத இவர்கள் வினையிருந்தவாறு அந்தோ கொடிது! கொடிது!! சிவபெருமானை காதபதியென்றும், மேதபதியென்றும், அத்வராஜனென்றும், யஜ்ஞபதியென்றும் பலநாமங்கள் பாராட்டி வேதங்கள் உதகரித்தவுண்மையை மேலிடங்களில் விஸ்தரித்துக் காட்டினோமாகையால யஜ்ஞபதித்வமயாருக்குண்டென்பதை புத்திமான்கள் பகுத்துணர்வாராக.

இதுமட்டோ, ஸ்ரீராமபத்திரர் பரதலட்சுமணுளோநோக்கி வினனென்னும் அரசன்மஹாதேவரையாராதித்துப பரிமேதஞ்செய்தய்த்தாலுகையால், நாமும் அபபரிமேதஞ் செய்வோமென்று சிவாராதனத்தால அசுவமேதயாகஞ் செய்தாரென்று உத்தரராமாயணத்திலும், பரிமேதத்தால் மகாதேவரையே யுபாசித்தாரென்று போதாயனராமாயணத்திலும் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருக்கு முண்மையால் யஜ்ஞபதி சிவனேயென்பது பெறப்பட்டது.

இவ்வாறே சைவம், ஸ்காந்தம், லைங்கம், பாகவதம், நாரசிங்க முதலிய புராணங்களால யஜ்ஞபதியாவார் சிவபெருமானேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட தாகையால் விபரீதசாஸ்பதமான வீண்வாதங்கள் விட்டொழிந்ததென்க. பிரமன் - விஷ்ணு - இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும், மறறை முனிவர்களும் காசி - குருக்ஷேத்திரம் - கங்காதீரம் - இந்துசரசு - மாநதசரசு - யமுனாதீரம - சேதுகட்டமுதலிய ஸ்தானங்களில உருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்து அநேகயாகங்கள் செய்தார்களென்று பூர்வபபிரமாணங்கள் வெகுவாய்விளங்குகையால், முழுபபூசினைகாயை சோறறுள்மறைப்பதுபோல சிவபெருமானுக்கு யஜ்ஞபதித்வம யாண்டுங் கூறினதில்லையென்னும

இவர்கள் பெரும்புரட்டுகளெல்லாம் பாழாகிவிட்டதென்க. இன்னும் யாகத்திரவியமாகிய பசுவும், தத்ஸம்பந்தமாகிய கௌவியமும் சிவ சம்பந்தமென்பது சர்வசம்மதமாகையால் யாகீயமான சமஸ்தகர்மங்களும் சிவசம்பந்தமென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ஆயின் "அபஉபஸ்புருஸ்ய" என்கிற வாக்கியத்தால் உதகபரிஷேசனம், ருத்ராஹுத்யனந்தரத்தில் ஆசாரமாவதென்னையெனின், யாகங்களில் ருத்ராவிர்ப்பாகம் முதலிய கொடுக்கவேண்டியதாகலின், அங்ஙனங்கொடுத்தபிறகு விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்கு அவரோடு சமானமாக வுடனே கொடுக்கப்படாதாகையால் ருத்ராஹுத்யனந்தரமாகிய ஜலபரிஷேசனம் உருத்திரமூர்த்தி அந்தர்த்தானமாதற் பொருட்டென்று முதனூலுணர்த்துமென்க. "அபஃ பரிஷிஞ்சதிருத்ரஸ்யாந்தர்ஹித்யை:" என்கிறசுருதியால் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அந்தர்த்தானத்திற்காகச ஜலபரிஷேசனம் செய்கின்றார்களென்று பெறப்பட்டது. "யோமஹாதேவமந்யேநஹீநதைவேநதுர்மதி: ஸக்ருத்ஸாதாரணம்ப்ருயாத்ஸோந்த்யஜோநாந்த்யஜோந்த்யஜ:" என்கிற புராணவசனத்தால் எவன் அன்னியமான ஹீனதெய்வங்களோடு சமானமாக ஒருவாரத்தையாவது மஹாதேவரைப் பேசுவானோ அந்ததுர்மதியே சண்டாளனுவனன்றி லோகப்பிரதீதியால் சண்டாளனென றழைக்கப்படும் அவன் சண்டாளனாகான் என்றுஸ்பஷ்டமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மேல்வாக்கியங்களால் ருத்ராஹுத்யனந்தரம் ஜலபரிஷேசனப்பிரசங்கம் நிர்ப்பாதிதமாய் விட்டதென்க இன்னுஞ் சிவபெருமானைச் சாமானியமாகிய இதரதெய்வங்களோடு சமானமாகக்கொண்டு நமஸ்காரஸ்தோத்திராதிகள் செய்யப்படாதென்று விதிக்கும் ருக்வேதவாக்கியத்தை யிங்கே யுதகரிக்கின்றோம். "மாதவாருத்ரசுக்ருதாமாநமோபிர்மாதுஷ்டுதீதிவ்ருஷபமாஸஹூதி" இந்தச்சுருதியில், சுரசிரேஷ்டப்பிரபுவாகிய ஹேருத்ரமூர்த்தி! உன்னை இதரதெய்வங்களோடு நமஸ்காரங்களாலும், துஷ்டஸ்தோத்திரங்களாலும், ஆஹ்வானங்களாலும் கோபிக்கச்செய்யோமாக என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் சிவபெருமானோடு சமானமாக இதரதெய்வங்கட் கவிர்ப்பாகங்கொடுப்பாரைப் பரமேசுவரர் கோபிப்பாரென்பது பெறப்படுதலால், சகலதேவதாஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கு அன்னியதெய்வங்களோடு சமானமாய் ஸ்மார்த்தசுரௌதகர்மங்களில் ஆஹுதிசெய்தல் கூடாதென்றும், ருத்ராஹுதிகொடுத்தபிறகு அவர் அந்தர்த்

தானஞ்செய்தற்காகவே ஜலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற்றென்றும், உருத்திரமூர்த்தி அந்தர்த்தானஞ்செய்தபிறகே மற்றைதேவர்களுக்கு ஆஹுதிகொடுத்தல் வேண்டுமென்றும் நிச்சயித்து மேலோரநுஷ்டித்துவருகின்றனர். சிவபெருமான அந்தர்த்தானஞ் செய்யாதபட்சத்தில் அவரோடுசமானமாய் அன்னியதெய்வங்கட்கு ஆஹுதிசெய்யக்கூடாதாகையால், ருத்ராஹுத்யனந்தரமான ஜலபரிஷேசனம் அத்தியாவசியகரமாயிற்றென்க. இப்படி விசாரித்தறியாத மூடஜனங்கள் உருத்திரமூர்த்தி நீசதெய்வமாகையால் ஜலபரிஷேசனம அவர்க்காசாரமாயிற்றென்று தங்கள் சுவடிகளில் எழுதியிருக்கின்றனர் அவர்களறியாமையை யெடுத்துரைக்க எமக்கு நாணமாயிருக்கின்றது. அவரப்படியே நீசதெய்வமாகிறபட்சத்தில் சமஸ்ததேவர்களுக்குங் கொடுத்துத் தீர்ந்தபிறகு அவர் பெறுதற்குரியாரேயன்றி முதலில் அல்லது இடையில் பெறுதற்குரியாரென்பது எவ்வளவும்பொருந்தாது. இங்ஙனமாகவும், ஜலபரிஷேசனம விதித்தமையால் அவர்க்குப்பின்னர் ஆஹுதிபெறுதற்கான தேவர்களின்னுமிருப்பதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆகவே, அவர்க்குப பிற்பட்டவர்கள் அதிக நீச்சமுடையாரென்பது பெறப்பட்டது. அதிக நீச்சமுடையாரைவிட்டு அற்ப நீச்சமுடையார்க்குச் ஜலபரிஷேசனம் விதித்ததுயாதுகாரணம்? அன்றியும், உருத்திரமூர்த்தி நீசதெய்வமானபோது முறையே அவர்க்குப்பின்னவர்கள அதிக நீச்சமுடையாரென்பது பெறப்பட்ட நியாயத்தால் ஜலபரிஷேசனம் அநாவசியமென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது. உருத்திரமூர்த்தியொருவர்தவிர மற்றவர்கள் நீசமுடையாரல்லவெனின், அல்லாதவர்களைப் பின்னிருத்தி உருத்திரமூர்த்தியை முன்னிருத்தியதற்குக் காரணம்வேண்டும். இது எங்குள்ள சாம்பிரதாயம்? இனி யிந்த விதிமுறையால பஞ்சமனுக்கு முன்மரியாதையும், பிராமணனுக்குப் பின்மரியாதையும் செய்யவேண்டிவரும். இப்படிப் பூர்வோத்தர விரோதங்கள் வெகுவாய்க் காணப்படுதலால், உருத்திரமூர்த்தியை நீச்சதெய்வமென்று பிதற்றியது பேதமையாய்விட்டது ஆகவே. அதிபரமாப்தராகிய உருத்திரமூர்த்திக்குக் கொடுத்த கரங்கொண்டே நீச்சதெய்வங்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குச் சமானமாய் ஆஹுதிகொடுக்கப்படாதென்றே ருத்ராஹுத்யனந்தரமான ஜலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற்றென்க. மேலிரண்டுநியாயங்களாலும் ஜலபரிஷேசனப் பிரசங்கம நிர்ப்பாதிதமாய்விட்டதாகையால், யஜ்ஞபதித்வம் சிவபெருமானுக்கே யென்பது எல்லா வித்தா

னுஞ் சாதிக்கப்பட்டது இதனையறியாத அம்மூடசிரோமணி "ஏக யேவருத்ரோ" என்கிறவாக்கியத்தை யஜுசம்பந்தமாக அபார்த்தங் கொண்டு உபக்கிரமோபசம்ஹார நியாயங்களையறியாமல் எசுர் வேதம முதற்காண்டம் எட்டாமபிரசினத்திலுள்ளதாகப் பெரும் புளுகொன்று சாதிக்கவநதார். அதனைச் ஜகத்காரணவிஷயமாய்ப பிரதிபாதிக்கும் ருக்வேதவாக்கியமென்று மேலோர்கள நிச்சயித் திருக்கின்றனர். அன்றியும், அநதவாக்கியததை "நத்விதீயதே" என்று முடித்தார். "நத்விதீயாயதஸ்தே" எனறு விளங்கும் வாஸ் தவசொருபததை ஆபாசபபடுததிக் கெடுததுவிட்டார். அநதிகார தோஷத்தாலேயே யிவ்வாபாசஙகள் சமபவிப்பதாகலின், அவரு டைய அதிகாரமிப்பகுதியினை யுடையதென்று புத்திமான்கள் கண் டிராமற்போகார இதுகாறும் விவகரிதத நியாயங்களால் யஜுபதி யாவார் சிவபெருமானேயென்று பிரசஙகிக்கப்பட்ட தன்றியுந தக்ஷகபிரஜாபதியினுடைய யாகத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி யாகபதி யாயிருந்து வீரபத்திரரால் நாகபாசத்தாற்கட்டுண்டழிநத மானக் கேடும், அவரை யாகப்பதியாகக்கொண்ட தக்கனுடைய தலையுரு ண்டுபோய்விட்டதும சாவபபிரசித்தியாகையால் யஜுபதி சிவனே யென் றறியாதவர்கட்குத் தலைபோய்விடுமென்பதே சாஸ்திர சம் மதமென்க. இன்னும் விரிககிற் பெருகும்.

இனி யவ்வழூவாசகபபீறலில் சிவநின்மாலியப்பிரசாதம் அசுத் தவான்களுககே யுரியதென்றும, சுத்தாத்மாக்களுக்கு அருகமல்ல வென்றும், அதனை மண்ணிடைப்புதைததல, தடாகங்களிற்போடல் விகிதமென்றும், அதவாவுட்கொண்டால் அதோகதியடைவார்க ளென்றும், இவவாறு ஸ்காநதம மநுஸ்மிருதிமுதலிய பிரமாணங் களிற் கூறப்பட்டதென்றுந தாறுமாறுகபபிதற்றி அப்படி நிகழ்நத வுண்மை வெளிபபடத் தவளையின்கதையொன்று எழுதிவிடுத்தார். அன்றியும, "எவ்வமில் சிவன்கோயினின்மாலியம" என்றற்றொடக் கத்துவாக்கியததால் சிவநின்மாலியம் சிலமுடையோர்களுக்கு ஆகா மையை அறபபஸீசுரசதகத்தால் சாதிக்கத்தலைப்பட டொருமுறை யழுது தொலைத்தார்.

இதனைமுறையேவிவகரிக்குமிடத்து சிவநின்மாலியம் போஜ னயோக்ய மல்லவென்பது எவ்வளவும பொருந்தாது. ஜாபால்சுருதி யில் "ருத்ரபுக்தம்புஞ்சீத ருதரபீதம்பிபேத ருதராக்ராதம்ஜிக்ரேத

ருத்ரேணுத்தம் மச்நந்திருத்ரேணபீதம்பிபந்தி ரேளத்ராக்ராதம்ஜிக் ரந்திதஸ்மாத்ப்ராஹ்மணுஃ ப்ரசாந்தமநஸோநிர்மால்யமேவபக்ஷயந்தி" என்கிறவாக்கியத்தால் சிவபுக்தமாகிய பிரசாதத்தையே புசிக்கவே ண்டுமென்றும், ருத்ரபீதமாகிய ஜல க்ஷீராதிகளையே பானம்பண்ண வேண்டுமென்றும், ருத்ராக்ராதமாகிய கநதபுஷ்பாதிகளையே ஆக்கி ராணிக்க வேண்டுமென்றும் பெறப்படுதலால் சிவநின்மாலியகிராஹ்ம யம் சாந்தசிலாகளாகிய பிராஹ்மணர்களுக்கு நிர்ப்பாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது இதற்குபப்பிரஹ்மணம இலிங்கபுராணத்தில், "புஷ்பம்பலம்ஸுகந்தஞ்சவஸ்தராண்யாபரணுநிசசிவார்ப்பிதாநிஸ்வீகு ர்யாதந்யதாகில்பிடீபவேத" என்கிறவாக்கியததால் சிவாப்பிதமாகிய கநதபுஷ்பமாலய வஸ்திராபரணுதிகளையே கிரகிக்கவேண்டுமென் றும், அப்படி கிரகிக்காமல் ஆத்மபோகார்த்தமாய்க் கிரகித்தபக்ஷத் தில் பாபத்தை யடைவரென்றும் நிசசயிககப்பட் டிருக்கின்றது. அன்றியும் பிரஹ்மாண்டபுராணத்தில் "மஹ்யமந்நம்ப்ரயத்நேநநிவே த்யாச்நாதியஸ்ஸதா ஸபூபாலஸ்ஸர்வவேததாபவதயேவஹிவர்வதா அதீ தாநாகதம்ஜ்ஞாநம்பூபாலத்வஞ்சசாச்வதம் ஜாதிஸ்மரதவம்ஸௌந்தரி யம் மநநைவேத்யஸ்யபக்ஷணுத்" என்றற்ருெடககதது வாக்கியங்க ளால் சிவநின்மாலியத்தை எவன் புஜிப்பானே அவன் சகலார்த்த வே த்தாவாகிச் சக்ரேசுவரனுவனென்றும, அவனுக்குத திரிகாலஜ்ஞா னமும், நிதயபூபாலத்வமும, விசேஷசௌநதரியமும் உண்டாகு மென்றும் விஸ்தரித் துரைக்கபபட்டிருக்கின்றது. இந்த வாக்கிய விசேஷங்களால் சிவநின்மாலியம் பரமபாவனமாகக் கிரகிககத்தக்க தென்று நிசசயிக்கப்பட்ட தாகையால், பூர்வோத்தர சம்பந்தங்கள் தெரியாமல் பிதற்றிவரும் பேடிவாசகங்கள் சபேடிகை செய்யப் பட்டனவென்க.

இனி யந்தத்துஷ்டவாசகததில் சிவநின்மாலியம் அசுத்தவான் களுக்கே யுசிதமென்றும், சுத்தாதமாக்களுக் கருகமல்லவென்றும் எழுதித்தொலைத்தார். மேலயாம் உதகரித்துக்காட்டிய உபநிஷத் வாக்கியத்தால் சாந்த சிலர்களாகிய பிராஹ்மணர்கள் பக்ஷிக்கின்ருர் களென்று பெறப்பட்டதன்றியும், காமிகாகமததில் "அசுத்தாத்மா சுசிர்லோபாந்மதபுக்தம் பாவநம்பரம் பக்ஷயேந்நாசமாப்நோதிசூத்ரோ ஹ்யத்யயநுதிவ" என்று கூறிய சிவ வசனத்தால் உபநயன சமஸ் கார ரஹிதர்களாகிய சூத்திரர்களுக்கு வேதாத்யயனம் விநாசகர மாவதுபோல் சிவபாவனுரஹிதத்வத்தால் அபரிசுத்தாளாகிய பிரா

கிருதஜனங்களுக்குச் சிவநின்மாலியசேவனம நரகஹேதுவென்று நிச்சயிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. அன்றியும், சைவபுராணத்தில் "நிர்மால்யம் நிர்மலம்சுத்தம் நிர்மலத்வாதநிந்திதம்தஸ்மாதபோஜ்யம் நிர்மால்யம்ப்ராக்ருதைரசிவார்ச்சகைః லோபாந்நதா ரயேச்சம்போர் நிர்மால்யம்நசபக்ஷயேத்ஜிஹ்வாசாபல்யஸம்யுக்தஃ சிவஸம்ஸ்காரவர் ஜிதஃ சிவநிர்மால்யபோஜீசேத்ரௌரவம்நரகம்வ்ரஜேத்" என்கிற சுலோகத்தால் சிவசமஸ்கார வர்ஜிதர்களுககுச் சிவ நின்மாலியம் அபோஜ்யமென்றும, அதவாகிடைக்கபபெற்றால் நரக ஹேதுவெ ன்றும, சைவதீக்ஷாவிசிஷ்டர்களாகிய சிவபக்தர்களுக்கே சிவநின் மாலியம் ஜன்மபாவனகரமென்றும் சாதித்துரைக்கப்பட்டது. இநத நியாயஙகளால் சிவநின்மாலியம சுத்தாத்மாக்களுககே யுரித தென்றும, அசுததாதமாக்களுககு நரகஹேதுவென்றும் நாட்டப் பட்டது. இஙஙனமாகவும், சிவநின்மாலியம் சுத்தாத்மாக்களுக்கு அக்கிராஹயமென்றுரைத்த மட்டிவாசகம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இதுநிற்க. "எவ்வமில் சிவன்கோயி னின்மாலியஙகிரண மிலகுசுடரில் லாதவூ, ணிவையெலாஞ் சீலமுடை யோர்களுக்காகா வெனப்பழைய நூலு ரைசெயும்." என்னு நீதிவாக்கியத்தை யொருபெரிய பிரமாணமாகக் கொண்டு தனது மட்டி வாசகத்தைச சாதிக்கப்புகுந்தார். அது எவ்வளவும பொருநதாது. அநத நீதிநூல் சாதாரணமான ஒரு வித் வானால் செய்யப்பட்டதன்றிப் பூர்வாசாரியர்களால செய்யப்பட்ட தல்லவாகலின் அதனை யிங்கே யங்கீகரிதது நியாயஞ்சொல்வதவசிய மன்றாயினும், அவவாக்கியத்துககு அபார்த்தங்கொண்டெழுதிய அப்பேதையினுடைய விபரீததததைக்காட்டிக் கண்டிக்கவேண்டும் மென்பதுபற்றியே யீண்டுவரையபபுகுந்ததென்க. எவ்வமில் சிவன் கோயிலென்றெடுததுச் சிவோதகாஷப்பிராப்யந தோன்றக்கூறினவர் சிவபிரசாதத்தை நிந்திப்பாரென்பது இம்மூழுப்பேதைபோல் வார் துணிபாமேயன்றி மேதாவியர் கொள்ளாரென்க. மேலவ்வாக் கியத்துக்குப் பொருளியாதெனின், அந்தவாக்கியததில் சிவனுடைய கோயில்நின்மாலியமென்று கூறபபட்டதனால் அதனுண்மைவிளங்க சில நியாயங்களைப் பிரமாணபூர்வகமாய விஸ்தரித்துக் காட்டு வோமாக. பிரம்மாண்ட புராணததில "சிவாநுபூதமகிலம்நிர்மால்யந் பரிபாஷியதேபோஜ்யம்தார்யமிதித் வேதாஷட்விதஞ்சபவிஷ்யதிதேவஸ் ம்தேவதாத்ரவ்யந்நைவேத்யஞ்சநிவேதிதம்சண்டத்ரவியம்பஹிః க்ஷிப்த ம்நிர்மால்யம்ஷட்விதம் ததாதேவஸ்வம்க்ராமபூம்யாதிதாஸீதாநசதுஷ்ட யம்ஹேமநப்யகரதாந்தி தேவத்ரவ்யமிதிஸ்மிருதம்யந்ஸங்கல்ப்யசதேவா

யபத்ரம்புஷ்பம்பலம்ஜலம்அந்நபாநாதிதத்ஸர்வம் நைவேத்யமிதிகீர்த்திதம்ஏதத்த்ரிவிதநிர்மால்யமநர்ஹமிதிகச்சதேப்ரமாதாத் போஜநம்குர்வந்பூமௌஸஸ்யாதமங்களஃ சிவத்ரவ்யாபஹாரேண நரகம்யாத்யஸௌநரஃ சிவோபபுக்தஸ்ரக்கந்தமந்நபாநாதிகம் ததாநிவேதிதமிதம்புரோக்தம்ஸர்வபாபஹரம்பரம்ஸ்தாபிதம் விதிவல்லிங்கம்ஸர்வைர்தேவாஸுரைர்நரைஃஏதத்த்ரிவிதநிர்மால்யம்சண்டேசாதிக்ருதம்பவேத்பஹிஃக்ஷிப்தமநர்ஹம்ஸ்யாதந்யத்ரவ்யத்வகாரணாத்பிசாசாநாஞ்சஸர்வேஷாமதிகாரோத்ரஸர்வதாநிர்மால்யேஷ்ட்விதேநிதயமேகமேவநிவேதிதம்" என்றறமொடக்கதது வாககியங்களால நிணமாலியமானது தேவஸ்வமென்றும, தேவதாத்ரவ்யமென்றும, நைவேதயமெனறும், நிவேதிதமென்றும், சண்டாதிக்ருதமென்றும, பஹிக்ஷிப்தமென்றும, ஆறுவிதங்களாய்ப பகுக்கப்பட்டு அவற்றுள் தேவஸ்வமெனபது சிவசமபநதமான கிராமபூமியாதிக ளெனறும, தேவதாத்ரவ்யமென்பது, சிவசமபநதமான சுவானரஜித ரதஞதிகளெனறும, நைவேதயமென்பது சிவாாததமாய்ச் சஙகற்பிககபபடடு அர்பபணமாகாத அன்னபலபுஷ்பாதிகளென்றும, இமமூன்றுவித நிணமாலியங்களுஞசுத்தாதமாக்களுக்குக் கிராஹ்யமலலவென்றும, மேலநிவேதித மெனபது சிவாாபபிதமாய்விட்ட அன்னபலஜலாதிகளென்றும், இஃது பாவனமும், பாபஹரமுமாய்ச் சுததாதமாககளால கிராஹ்யமாகத்தககதென்றும, சண்டாதிக்ருத மென்பது, "உத்தரதஹாசண்டேஸ்வராயநமஃ" என்று ஆரபிககப்பட்ட திரவியமெனறும, பஹிக்ஷிபதமெனபது பாஹ்யதேசததில வைத்திருக்கும் ஜலானனபதர புஷ்பாதிகளென்றும, இவ்விரண்டில் முதலாவது சண்டேசுரபபிரீதிகரமும, இரண்டாவது பிசாசபபிரீதிகரமுமாகையால இவைகளும சுததாதமாக்களுக்கு அக்கிராஹயமாகு மென்றுநிச்சயிதது ஒன்று கிராஹ்யமும், ஐந்து அக்கிராஹ்யமுமாக நாரதமுனிவா கூறினதாகப பெறப்படுதலால யாமஙகேகாட்டிய கோயில நிணமாலியமென்பது தேவஸ்வமாதிகளையே விளக்கினதன்றி நிவேதிதமாகிய சிவப்பிரசாதத்தை யன்றென்பது நிர்ப்பாதிதமாய்ச் சாதிககப்பட்டது.

இதுநிற்க, அமமடடிவாசகததில சுருதிஸ்மிருதிகளிலும சிவநின்மாலியதோஷங கூறுவதாக எழுதபபட்டிருககின்றது. அது இநதச்சுருதியில ஸ்மிருதியிலென்று காணப்படவில்லை. சிவநின்மாலிய கிராஹ்யமான சுருதிவாககியததை மேலயாம காட்டியிருக்கின்றோமாகையால் அப்பேதையினுடைய தூவாதம நிரசிக்கபபடடது அதவா ஸ்மிருதிகளாா லேகதேசமாய்ப்பாதிககப்பட்டாலும அது

"ஸ்ருதிஸ்மித்யோர்விரோதேதுஸ்ருதிரேவபலியஸீ" என்கிற நியாயத்தால் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்குப் பரஸ்பரவிரோதமுண்டாகிற பட்சத்தில ஸ்மிருதியைககாட்டினுஞ், சுருதிப்பிரமாணம் பலிஷ்டமுடையதாகக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறபடிச் சுருதிபாஹுள்யமுடைய எமக்கு ஸ்மிருதிபாதகத்தால் வருநதோஷம் நிஸ்புருஹமென்க.

இன்னும், அத்துஷ்டவாசகத்தில் சிவநிஙமாலியத்தை மண்ணிடைப் புதைததல் தடாகஙகளிற்போடல விகிதமெனறும், அதவாவுட்கொண்டால் அதோகதியடைவாாகளென்றும் ஸ்காநததததிலும, சுபபிரபேதமென்னும் ஆகமததிலுங் கூறப்பட்டதாக அழுதார். மேலிடங்களில் யாம்விவகரித்துவந்த நியாயங்களால நிர்மாலியபபகுதிகள் வெளிப்படடதாகையால் சண்டாதிகருதம், பஹிஷ்பதமாகிய இவவிரண்டுமே பக்ஷணயோககிய மல்லவென்று தடாகங்களில் விட்டுவிடச் சிவாகமஙகள் விதிககுமன்றிச் சிவார்பபிதமாய்விடட நிவேதிதமாகிய சிவபபிரசாதத்தை யொருபோதுஞ் சொலலாதென்க. இனி அம்மூடவாசகத்தில இறக்கமுததியென்கிற காசியில் சிவப்பிரசாத நுகாநத பாதகததவளையை அதறகிறுதி நாள்வநதபோது அமராகள் இப்புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் சிவப்பிரசாதநுகர்நத இந்தபபாதகததவளை யுயிர்விடலாகாதென்றெண்ணிக் காகத்தைக்கொண்டு அதனைக காசியெலலைக்கபபுறததே யெறிநது விடுமபடிச் செய்தாாகளென்று காசிகண்டததிற கூறியிருததலால் சிவநின்மாலியத்திற்குப் போஜனயோககிய மில்லையென்று சாதிககபபுகுந்தாா காசிகணடததில ஓஙகாரவிலிஙகத்தின் சிறப்புரைத்த அததியாயத்தில சிவநின்மாலியநுகர்நத தவளையைக் காசிக்கபபுறததேகொண்டுபோய்க்காகமொன்று அதன் வினையிருநதபடித் தின்றுவிட்டதாக எழுதபபட் டிருக்கிறதன்றிக் காகததைக்கொண்டு தேவர்கள் காசிக்கபபுறத்தே எறிந்துவிடுமபடிச் செய்ததாகக் காணபபடவிலலை தேவர்கள் செய்தார்களென்று இல்லாத விஷயத்தைக் கறபித்துரைத்ததனு லென்னபலன்கண்டார்? இப்படியெழுதுவதனுல நாற்புரட்டரென்று நிச்சயிக்கப படுகின்றனர். இதுநிற்க சிவபபிரசாத நுகர்நத தவளைக்குத தோஷாரோபிதம் வந்ததென்னையெனின், மேல்யாம் பலவிடங்களிலும் சிவநின்மாலியம் சுத்தாத்மாக்களுக்கே பிரயோசனங்கூறினுமன்றி அசுத்தாதமாக்களுக் கல்லவாகலின் முழுமலதேகியாகிய தவளைக்கு எப்படி அப்புண்ணியப் பிரயோஜனங்கிட்டும்? இத்தவளை விருத்தாந்தத்தால் சிவநின்

மாலியம் அசுத்தாத்மாக்களுக்கே அருகமல்லவென்று பெறப்பட்டதால் சுத்தாத்மாக்களுக்கு உரிமையென்று நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மையைப் பகுத்துணராமல் தவளையின் கதையைத் தனக்காதாரமாகக்கொண்டு தடுமாறிப்போய்விட்டார். இந்த நியாயங்களால் சிவப்பிரசாத கிராஹ்யம் சத்துக்களுக்குப் பரமபாவனமாமென்று நாட்டப்பட்டது

ஆயின் சைவசமஹிதையில் "அநர்ஹம்மமநைவேத்யம்" எனகிற வாக்கியத்தால எமமுடைய நின்மாலியம அபோஜ்யமென்று சிவபெருமான்கூறிய தென்னையெனின், இவ்வாறு கேட்ட சைமினிபகவானுடைய சந்தேகமொழியும்படி "தேவதேவஸ்யவசஸோவிஷயோயம்நஜைமிநேயேவீரபத்ரசபிதாஃ சிவபக்திபராங்முகாஃ சப்போரந்யத்ரதேவேஷுயேபக்தாயேநதீக்ஷிதாஃ தேஷாமநர்ஹமீஸஸ்யதத்தப்ரஸாதசதுஷ்டயம்" எனகிற வாக்கியத்தால வீரபத்திர மூர்த்தியால சபிக்கப்பட்டவர்களும, சிவபக்தி விமுகர்களும, சிவபெருமானைவிட்டு அன்னிய தெய்வங்களிடத்துப் பக்திசெய்பவர்களும், சிவதீக்ஷாசம்ஸ்காரமில்லாதவர்களுமாகிய அநதிகாரிகளுக்குத் தமது நின்மாலியம் கிராஹ்யமாகாதென்று சிவபிரானருளியதாக வியாசபகவான் உபதேசித்தவுண்மைவெளிப்பட்டதனால சிவநின்மாலிய போஜ்யத்திற் கருகமல்லாதவர்களினரென்பது வெளிப்பட்டது. இதனால் சுத்தாத்மாக்களுக்கே சிவநின்மாலிய போஜ்யம் கூறப்பட்டது. பிரம்மாண்டபுராணத்தில் "நிர்மால்யஸலிலம்பீத்வா தேவதேவஸ்யஸம்லிநஃ க்ஷயாபஸ்மாரகுஷ்டாத்த்யைஹிஸதயோமுச்யேதபந்தநாத்நிர்மால்யம்பரமம்புண்யம்நைவேத்யம்பாபநாசனம்பிரஹ்மசாரிக்ருஹஸ்தாநாம்யதீநாஞ்ஸவிமுக்திதம்நிர்மலத்வாச்ச நிர்மால்யம்நிர்ணம்நைர்மல்ய காரணம்" என்னு மிந்தவாக்கியத்தால் சிவபாதோதக பானத்தினாலும், சிவார்ப்பிதமான ஜலபானத்தினாலும், க்ஷயாபஸ்மாரகுஷ்டாதிரோகங்கள் நசிக்குமென்றும், பரமபுண்ணியமாகிய சிவநின்மாலியம் பாபக்ஷயமென்றும், பிரம்ஹசர்ய கிருஹஸ்தாதி எதிகளுக்கும் முக்திப்பிரதாயகமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது "உபவாஸசகஸ்த்ராணிப்ரஜாபத்யாயுதாநிச சிவப்பிரசாதசித்தஸ்யகோட்யாட்ஸேநாபிநோஸமாஃ பத்ரம்புஷ்பம்பலம் தோயமந்நபாநாதிகோஷதம்சிவார்ப்பணம்விநாபுங்தேசத்யோபவதிகில்பிஷீ" என்னும வாக்கியத்தால் உபவாசசகஸ்ரங்களும, பிராஜாபத்ய கிருச்சிராதிகளும, சிவநின்மாலியமாகிய சிவப்பிரசாத பாதோதக கிரஹணபுண்ணிய பலங்கட்குக் கோடியமிசத்திலொன்றிறகுஞ் சமானமாகாது என்று பெறப்படுதலால் சிவாப

பிதஞ் செய்யாமல் பதரபுஷ்பஜலான்னௌஷதங்களை யெவன் புஜிப்பானோ அவன் உடனே பாபாத்மாவாய் விடுவனென்று மேலோர்கள் நிசசயித்திருக்கின்றனர். இப்படியின்னும் அனேகவாககியங்கள் சுருதிசம்மதமாய்ப புராணவசனஙகளா லுதகரிக்கப்படுமாகையால் சிவநின்மாலியப் பிரசாதங்களுக்குத் தோஷங்கூறிவரும பாபாத்மாககளுடைய துர்வாதம நிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இஙஙனநிற்க ஸ்மார்ததருட் சிலா வேதத்தில் சிவநின்மாலியம் விதிததது வைதிகசம்பநதமேயன்றித தாநதிரிக சம்பநதமல்லவென்று சிவதவிஜோததமர்களை நிநதைகூறுகின்றனர். சிவபூஜாவிதிகளைச சிவாகமங்களே பாஹுள்யமாய் விளக்கினதன்றி வேதஙகளல்லவாகலின் வைதிகபூசையைச் சொன்னதென்பது எவ்வளவும பொருந்தாது. திருமறைக்காட்டில வேதங்கள சிவாகமவிதிபபடிச் சிவாராதனஞ்செய்தது பிரமாணசித்தமாகையால் தாநதிரிகசம்பநதந்தோஷமுடையதெனறு பிதற்றுவது மூழுமூடத் தன்மையென்க. இலிங்கபுராணத்தில் "சிவாக்ரேசிவநிர்மால்யமக்ஹிரிதவாசிவத்விஜாத் ஸ்வயமேவாததாநச்சேந்நரகமப்ராதிபத்யதே" எனகிற வாககியததால் எவன் சிவத்விஜோததமா கொடுகக வாஙகிக்கொளளாமல் தனக்குத்தானே விபூதி பிரசாதகநத குசுமாதிகளாகிய நின்மாலியங்களைக கிரஹிப்பானோ அநத நரன் நரகததை யடைவனென்று ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருத்தலால் வேதததில விதிததது தாநதிரிகாராதனமேயென்று பெறபபட்டுப பிராமணோதி சாதுர்வர்நத்தாரும சிவப்பிராஹ்மணர்க ளிடத்திலேயே சிவபபிரசாதம பெறமேண்டு மென்பது சாதிக்கப்பட்டது. இதுகாறுங் கூறிவந்த நியாயங்களால் சிவநின்மாலியம் சர்வோதகர்ஷமாய்ச் சாதிக்கபபட்டதாகையால் பேதைகளால் தூற்றப்படுநதூஷணங்கள் நிஸ்புருஹமாய்விட்டதென்க.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகததில் "விஷ்ணோர்நிவேதிதம்சுத்தம்" என்கிறவாக்கியததை யெழுதி விஷ்ணு நிவேதிதம் சுத்தமானதென்றும, அது போஜனயோக்யமென்றுங குலவிக் கூறியழுதார். சிவப்பிரசாதமொன்றிறகே போஜனயோக்யம வேதத்தில் விதிககப்பட்டதேயன்றி இதரதேவதா சமபநதமொன்றுங கூறினதில்லையாகலின் விஷ்ணுப்பிரசாதகிராஹ்யோத்கர்ஷம் நிரசிக்கப்பட்டது. பாகவதாதிபிரமாணங்களில் "உச்சிஷ்டபோஜிநோதாஸா:" என்று விஷ்ணு நின்மாலிய கிராஹ்யங்கூறபபட்டதேயெனின், "தேஹபுத்யாத்மதாஸோகம்" என்கிறவாக்கியபபடித் தேகபுத்தியுடைய தாசா

களாகிய பாஞ்சராத்திரிகட்குச் சொன்னதேயன்றிச் சர்வவைதிக ஜனசம்மதமாய்ச் சொல்லப்பட்ட தல்லவென்க. பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு மாத்திரமே விதித்ததால் அவைதிகத்வம்பெறப்பட்டது அன்றியும் பாகவதம் ஏகாதசஸ்கந்தத்தில் "நோபயுஞ்ஜ்யா ந்நிவேதிதம்" என்று கூறப்பட்டவாக்கியத்தினாலும் அதனுண்மை வெளிப்பட்டது. சிவப்பிரசாதமோவெனின், சுருதிசம்மதமா யுதகரிக்கப்பட்டதனால் நிரபராதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டதென்க வைதிகர்கள் தாந்திரிகசம்பந்தமான நிர்மாலியம் கொள்ளார்களேயெனின், அவர்கள் கொள்ளுவதனமுன் கொடுப்பாரொருவருமில்லையாகவும் அது கொண்டொரு தாழ்வுகூறவந்தது பேதமையென்க. சிவதீக்ஷா சமஸ்காரமில்லாதவர்கட்குச் சிவாலய நிவேதிதப்பிரசாதம் போஜன யோக்ய மாகாதாகையால் வைதிகருள்ளும் சிவதீக்ஷா விசிட்டத்தை யடைந்து மஹாசைவரானவர்களே அதற்குரியவர்களெனபது பெறப்பட்டது. மஹாசைவரானபிறகும் சிவாசாரியரைவிட்டுத் தாமே நிர்மாலியத்தைக் கிரஹிப்பவர்கள் நரகத்தை யடைவரென்று இலிங்கபுராண வாக்கியத்தை மேல் காட்டியிருக்கின்றோ மாகையால் தாந்திரிகாராதன நிர்மாலியப் பிரசாதத்தை வைதிகர்கள் கொள்ளார்களேயென்னும் வீண்வாதம் நிரஸ்தமாயிற்றெனக இவ்வுண்மை நியாயம்பற்றியே சிவாலயங்களில் சிவப்பிரசாதபாதோதகங்கள் சிவதீக்ஷா விசிஷ்டர்களாகிய சைவாசாரியர்களுக்கு மாத்திரமே கிராஹ்யமாகி மற்றை அதீக்ஷிதர்களுக்கு அக்கிராஹ்யமாய்விட்டதென்க. மேல் விவகரித்தது தாந்திரிக வைதிக ஆராதனபேதமேயன்றி மூர்த்திபேதமல்லவாகலின் வேதத்திற் கூறிய ருத்ரபுக்தமாகிய பிரசாதபாதோதகங்கள் ஸர்வசம்மத மென்பது நாட்டப்பட்டது. தாந்திரிக வைதிகபூஜைகள் அதிகாரபேதத்தினால் சிவனை வழிபடும்மார்க்கங்களாக நிச்சயமாகையால் எந்த மார்க்கத்தாலும் சிவப்பிரசாத கிராஹ்யசித்தி சர்வோத்கர்ஷமாய்ப் பெறப்பட்டது. வைதிகதாந்திரிக தீக்ஷாபேதங்களைப் போலவே தாந்திரிகதீக்ஷையுள்ளும், சமயவிசேஷ நிர்வாண ஆசாரியாபிஷேகங்கள் விதிக்கப்பட்டு மூர்த்திமானொருவனையே காட்டுமுண்மையால் அவற்றை அதிகாரபேதமென்றே கொள்ளப்படும். மேல் விவகாரத்தால் வாதமெல்லாந் தீக்ஷாபேதத்தாற் பெறப்பட்டதன்றி மூர்த்திபேதத்தாற் பெறப்பட்டதில்லையாகலின் வைதிகர்க்கும், சைவாகட்கும், சிவநிர்மாலியகிராஹ்யம் சுருதி சம்மதப்படி யெங்ஙனமிததனுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. விஷ்ணுப்பிரசாதம் சுருதிவிலக்கானபடியால் வைதிகர்கட்கு

அக்கிராஹ்யமாயவிட்டதென்க. வைதிகர்கள் சாளக்கிராமாதிகளை யாராதிப்பாரகளே யெனின், முனிவர்களுடைய சாபத்தால் சாளக்கிராமாதிகளைப் பூசிக்கப்பெற்றவர்களாயினும் சிவலிங்கபூசையில், ஆதித்தியன், அம்பிகை, விஷ்ணு, கணநாதாமுதலியவர்களைப் பரிவாரரூபமாகவே கொள்வார்களன்றி முக்கியோத்தேசமாய்க்கொண்டு பூசிக்காரென்க. இதனால் அப்பஞ்சபூசையில் விநியோகமான நின்மாலியமும் ருத்ரசேஷமேயானதால் விஷ்ணுநிவேதிதம் வைதிகர்கட்குக் கிராஹ்யமாயிற்றென்பது நிரசிக்கப்பட்டது. மேலிடங்களில் யாம் விவகரித்த எச்ஞவிஷயத்தில் இதரதெய்வங்களோடு சமானமாக நமஸ்காரங்களாலும், துஷ்டஸ்தோத்திரங்களாலும், ஆஹ்வானங்களாலும், ஸ்ரீருத்தரமூர்த்தியை யாராதிக்கப்படாதென்னும் ருக்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தைக்காட்டி யிருக்கின்றோமாகையால் அச்சுருதிக்கு விரோதமாயப் பஞ்சபூசையென்றுகொண்டு சிவபெருமானோடு ஹீனதெய்வங்களையும் ஆராதித்துவருவது அவர்கள் வினையிருந்தவாறென்க. இங்ஙனிற்க, ருக்ஸம்ஹிதையில் "அந்தரிக்ஷம்திதம்ஐநேருத்ரம் பரோமநீஷயாச்ரந்திஜிஹ்வாயாக்நுகந்தி நஸம்" என்கிறவாக்கியத்தால் ஜனங்களிடத்து அந்தரியாமியாய்நிற்கும் பரனாகிய அந்தஉருத்திரனைப் புத்தியினாலுள்ளே பற்றுபவர்கள் சுகியத்தை நாவினாலே கிரகிப்பர்கள் என்றுகூறுமாற்றால் அவ்வுருத்திரனை யுள்ளே பற்றாதவர்கள் மலத்தையே நாவினால் கிரகிப்பர்களென்று அப்பிரஸ்துதப் பிரஸம்சாலங்காரத்தாற் பெறப்பட்டது. இதனால் உருத்திரமூர்த்தியை யாராதிப்பவர்களே யுருத்திர நிவேதிதமாகிய அன்னத்தை யுண்பவர்களென்றும், உருத்திராராதன மில்லாதவர்கள் இதர தேவதாராதனர்களாகி மலத்தையே நாவினாற் பற்றுபவர்களென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்த நியாயங்களால் சிவாராதனமும், சிவபிரசாதமுமே கிராஹ்யமாகி யிதர தேவதாராதனங்களும், நிவேதிதங்களும் அக்கிராஹ்யமாயிற்றென்க மேல்வாக்கியத்துக்குப் பிரமாணமாய்ப் பராசரஸ்மிருதியில் "அந்தர்நேச்சந்தியேருத்ரம்பவாநிசகிதம்சிவம் புரீஷமேவக்ருஹ்ணந்தி ஜிஹ்வாயாதேநசம்ஸயః" என்று கூறப்பட்டது.

மொழிபெயர்ப்பு.

வாசகியார்த்தம்.

"நற்றகையுருத்திர நாயகனற்னைப்
பெற்றிடுபுந்தியாற பெரிதகத்திடைப

பற்றிடுவோாகிதம பரிந்துநாவினுற்
குற்றமிலமுதினைக கொள்ளுவாரகளால”

கம்பியாாததம.

“உற்றிடுமுமைபுணருருததிரனறனைப
பெற்றிடுநதியாற பெரிதகததிடைப்
பற்றிடாததீயாகள பரிந்துநாவினுற
குற்றமாமலததினைக கொள்வருண்மையே”

என்றுவரும் வாக்கியங்களாலினிதுதெளிவாராக சிவநிவேதிதமல்லாதனவற்றை யுண்பவர்கள மலபோஜனததிற்கு யோகயர்களென்று பெறபபட்ட வுண்மையையறியாமல விஷ்ணுநிவேதிதம சுத்தமென்றும், அது போஜனயோகயமென்றுங் கூறவநத சுருதி பாதகவாதம் கண்டிக்கபபட்டதென்க விஷ்ணுநிவேதிதம சுததமென்று கூறவநதது கிறிஸ்துமதமதீயாகளுந தங்கள்தஙகள் தேவதாராதனங்களில அர்ப்பிககப்பட்ட பதார்ததங்களைச சுததமென்று கூறுவதுபோலாமனறிச் சுருதி சம்மதகிராஹ்யமான சுதததமுடைமை பாதகமாய்விட்டது. சைவபுராணத்தில் “சமபோர்நிர்மால்யகம்சுத்தம்புஞ்ஜீயாத்சர்வதாத்விஜாஃ அந்நியதேவஸ்யநைவேத்தியம்புக்த்வாஸாந்த்ராயணம்சரேத்” என்கிற வாககியததால் பரிசுத்தமாகிய சிவப்பிரசாதம சர்வபிராஹமணபோஜனயோகயமென்றும, அன்னிய தேவதாராதித நிவேதிதம் அபோஜயமென்றும பெறபபட்டதுமன்றி ஸ்காநதத்தில “ப்ரசாதமந்நியதேவஸ்யபுக்த்வாவை கில்பிஷீபவேத்” எனகிற வசனத்தால் சிவப்பிரசாதமல்லாத அன்னிய தேவதாராதன பிரசாதத்தையுண்டவர்கள நரகததையடைவர்களென்றும் நிசசயிக்கப்பட்டதனுல் விஷ்ணுபபிரசாதம் போஜனயோகயமுடையதென்று பிதற்றவந்தது பேய்ததன்மையாய்விட்டதென்க. இதுமட்டோ, “ஈஸாவாஸ்யமிதம்சர்வம்யத்கிஞ்சித்ஜகதாம் ஜகத்தேநத்யக்தேநபுஞ்ஜீதாமாக்ருதஃ கஸ்யசித்தநம்” என்கிற உபநிஷத்வாக்கியத்தாலும் சிவநிவேதித கிராஹ்யமும இதர தேவதாநிவேதித அக்கிராஹயமுங் கூறபபட்டதாகையால் விஷ்ணுநிவேதிதம் போஜனயோகயமென்று கூறவநதது பாழாகிவிட்டதென்க இதுகாறுங் காட்டிவநதநியாயங்களால் சுருதி சம்மதபோதகமாகிய சிவநின்மாலியப் பிரசாதமொன்றே சுத்தாதமாக்களுக்குப போஜனயோக்யமென்றும், விஷ்ணுமுதலிய க்ஷுத்ர தேவதாராதனநின்மாலியங்கள் அயோக்யமென்றுஞ சாதிக்கப்படடது. இவ்வுண்மை

யைப் பதுமம், மானவீயசமஹிதை, இராமாயணம், பாகவதம்,
விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றுள்ளுங் கண்டு தெளிவாராக.

இனி யவ்வழுவாசகததில் ஸ்ரீயப்பதி கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்
தருளியபோது சதுர்வேதபாரகாகளிலுஞ் சிலர் அவனது அதிதிவ்ய
மாயாமோகனததால் கெட்டுப்போகக் கேவலம் மௌட்டியாளான
ஏகாலியன், யாதவாள், ததிபாண்டன்முதலாயினோர் பிரபத்திசெ
ய்து மோட்சமடைநதார்களென்றும, பிததப்பெருமானைக் கண்
ணபபர் எறிபததர் முதலாயினோர் தெரியாமல் ஒருவிதபத்திப
ண்ணி உருத்திரபதவியையடைந்தார்க ளென்றுங்கூறிப் பிரபத்தி
பண்ணுகிறவாகளை முட்டக்கல் லடுக்கியென்றும், முடிச்சவிழ்க்கிற
வர்களென்றுந தூஷிககபபடாதெனறு அபிமானம்பூண்டமூதார்.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடதது ஸ்ரீயப்பதி கிருஷ்ணாவதா
ரஞ்செயதாரென்பது பிரமாணவிரோதமென்க. ஸ்ரீமகா பாரதத்தில்
விஷ்ணுமூர்த்தி தன்னுடையதேகததினின்றும் எடுத்துவிட்ட வெள்
ளைமயிரொன்று பலராமனுகவுங் கறுபபுமயிரொன்று கிருஷ்ணனுக
வும் பிறநததாக இனிது பெறப்படுதலால் ஸ்ரீயப்பதியே கிருஷ்ணனு
கவந்தாரென்பது வெறுங்கதையாய்விட்டது இபபடிபபட்ட அவ
தாரவிசேஷததை மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன், அமபட்டன,
வண்ணான், ஓட்டன், உபபரவன்முதலியவர்க ளாசசிரயிப்பார்களே
யன்றிச் சதுர்வேத பாரகாகள் எப்படியாச்சிரயிப்பார்கள? அப்படி
யவதரித்த கிருஷ்ணனுடைய பிரபாவத்தை விசாரிக்குமிடததுத தந்
தையாகிய வசுதேவனுடைய கர்பபத்தி லிரண்டுமாசநதங்கியிருநது
அவன்விட்ட வீரியததின்வழியாய்த தாயுதரததிறசோநது அங்கு
பததுமாசமவரையில மலசலத்திலூறியும, புழுககளாற்குடையப
பட்டுப பலதுன்பங்களை யநுபவிததிருநதும், பின்னர் வெளிவநது
பாலியாவததைமுதலிய பலசேட்டைகளையடைந்தும, கடைசியில்
வேகாத குறைக்கட்டைபபிணமாக யாவருங்காணச செகநநாதததிற்
கிடப்பதுமாகிய விருத்தாநதங்கள் வெளிப்படுமானு லியார்தானுச்
சிரயிபபார்கள்? சதுர்வேதபாரகர்கள் பிரபத்திசெய்யாது அவனு
டையமாயாமோகனததால் கெட்டார்களெனமூா. இதனுல் அவர்க
ளைக்கெடுத்தவன் இவாகள்கரியபெருமாளேயென்று பெறபபட்ட
தால் பதிதர்மம பாதகமாய் விட்டதென்க. சதுர்வேதபாரகர்கள்
கெட்டார்களென்றும், ஏகாலி, இடையன் முதலியவாகள மோக்ஷ

மடைந்தார்களென்றும பிதற்றிப்பழுதார். வேதபாரகர்களை அவனுடைய மாயாமோகனத்தால கெடுவாராயின் பௌட்டியாளாகிய ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள பிரபததிசெய்தார்களென்பது விருததநியாயத்தை விளைவிக்கும். ஏழை, இடையன், இளிச்சவாயனெனபவர்களாகிய இராமன், கிருஷ்ணன், நரசிங்கன முதலியவர்களை அவதார விசேஷஙகளாககொண்டு பரசிராமன், பலராமன், மீன், ஆமை, குதிரை, பன்றி அவதாரஙகளை யோக்யமன்றெனக்கழித்துப பகதிபாராட்டிவரும இப்பேதைகளில ஏகாலி, இடையன் முதலியவாகள் பிரபததிககு யோகயராவரன்றிச் சதுர்வேதபாரகர்கள் ஆகாரெனபதே யெமமுடைய சமமதமுமெனக இவாகள் உடையவாகாலததும, ஒட்டன் உபபரவன் முதலியவாகளையே பிடித்துச் சூடுபோட்டுச சோததுக்கொண்டு சிஷ்யசாமபிரதாயம விருத்திசெய்ததாக மேலிடஙகளில யாம காட்டியிருக்கின்றோமாகையால் அது இஙகே சமாததிககப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும, ஆததமாக்களுடைய கன்மானுகூலசித்தியாய்ச சமஸ்ததாமங்களும் நிகழப்பெறுமென்பதே சாஸதிரசமமதமாகலின் அவனுடைய மாயாமோகனத்தால் கெட்டார்களென்று பிதற்றவநதது பேதமையாய்விட்டதென்க.

இங்ஙனநிற்க, கண்ணப்பாமுதலாயினோரடைந்தது உருததிரபதவியாகிய கைலாசகிரியெனறும, இவாகள் ஏகாலி முதலியவர்களடைநதது மோக்ஷவீடென்றும முத்தி தாரதமயங கண்டெழுதவந்தார். கண்ணனுமேல கீதாவுபதேசமபெறற அருச்சுனன்றானே கண்ணப்பராக அவதரிததுச் சிவாராதனததால முத்தியடைந்த மான்மியம் காளஹஸ்திபுராண முதலியவற்றால நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் கண்ணனை ஆசிரயிததவர்ககுப பிறபபுடைமையும, சிவனை ஆசிரயித்தவாககு முத்தியுடைமையுமபெறப்பட்டது.

“கண்ணப்பனொப்பதோ ரன்பின்மைகண்டபி
னென்னப்பனென்னொப்பி லென்னையுமாட்கொண்டருளி
வண்ணப்பணிததென்னை வாவென்றவான்கருணை
சுண்ணபபொன்னீற்றற்கே சென்றூதாய்கோததும்பீ.”

என்னுந்திருவாக்கால் கண்ணபப சுவாமிகளுடைய அன்பின் திறத்தை ஸ்ரீமந்மாணிககவாசக சுவாமிகளாலெடுத்துக் கூறப்பட்டதனறியும், சிவானந்தலஹரியில “மார்க்காவர்த்திதபாதுகாபசுபதேரங்

கஸ்யகூர்ச்சாயதேகண்டேஷாம்பு நிஷேசனம்புரரிபோர்திவ்யாபிஷேசாய தேகிஞ்சித்பக்ஷிதமாம்ஸஸேஷகபளம்சவ்யோபஹாராயதேபக்திः கிம்ந கரோத்யஹோவனசரோபக்தாவதம்சாயதே" எனகிற வாக்கியததால் அவருடையபகதிவிஷயங்களை முறையேயெடுத்துக்கூறிபபக்தசிரேஷ்டசிகாமணியெனறும் சஙகராசாரியரால துதிககபபெற்றதனுல் அப்பேதையினுடைய பாழ்ம்பிரசங்கம் பேய்ககூச்சலாய்விட்டதென்க. பேயினுற்பிடியுண்டான் செய்கையாவும் பேய்ச்செய்கையேயாமாபோல சிவபக்தியுக்தபாரம்ய விசேஷததால எலலாஞ் சிவச்செயலாக அற்புதங்கண்டருளும் எமது சுவாமிகளைதெரியாமல் அருவித பக்திசெய்தாரென்று நிநதைகூறிய அப்பேதையினுடைய வாய்புழுத்தழியுமென்பதே நிசசயமென்க. இங்ஙனமிறக, எல்லாபபுறறினுஞ் சிறநதது சிவப்பேறென்னு முண்மையையுணராமல் விஷ்ணுபததவைதை மோக்ஷவீடெனறும, ருதரஸ்தானத்தை யொருபதவியென்றும புலம்பினுர். "தவச்ரியேமருதோமர்ஜயந்தருத்ரயத்தேநிமசாருசித்ரம்பதம்யத் விஷ்ணோருபமங்யதாயிதேநபரஸிகுஹ்யாம்நாமகோநாம்" என்னும் ருக்ஸமஹிதாவாககியததால சமஸ்ததேவாகளும் சிவலிங்காராதனத்தால தங்கள் ஐசுவரியஙகளை யடைந்தார்களென்றும், லட்சுமீசமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூசைசெய்து பரமபதத்தையடைநதாரென்றும் பெறப்பட்டதனுல விஷ்ணுபதமானது சிவாராதனததால வந்ததாக நிச்சயிககப்பட்டது. உருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்துப்பெற்ற விஷ்ணுபதம் அவ்வுருத்திரஸ்தானத்தைகாட்டிலு முயர்நதமோக்ஷஸ்தானமென்று கூறவநதது என்ன அறியாமை? மேலுதகரித்த சுருதிக்குபப்பிரமஹணமாய்ப் பிரம்ஹகைவர்த்தத்தில் "ரௌத்வம்ஸமப்யார்ச்யஹிலிங்கமாதோசிலாமயம் சாருஹரிஸ்துபக்த்யாஸம்துர்லபம்வைஷ்ணவமாத்யமக்வயமவாப்தவாநேஷபரம்பதந்தத்" என்கிற வாக்கியத்தால் இந்த விஷ்ணுவானவர் ஆதியில் சுந்தரமாகவும, சிலாமயமாகவுமிருக்கின்ற சிவலிஙகத்தைப்பூசித்துச் சர்வோத்கர்ஷமாகிய பரமபதத்தையடைந்தாரென்று கூறப்பட்டிருத்தலால் விஷ்ணுபதம் மோக்ஷஸ்தானமென்பது நிரசிக்கப்பட்டது. மேலநியாயஙகளால் உருததிரஸ்தானமே விஷ்ணுவாதிபதஙகளைககாட்டிலுஞ் சிறநத மோக்ஷஸ்தானமென்று சாதிக்கப்பட்டது. ஸ்காந்தத்தில் "ப்ரதமாத்ப்ரஹ்மலோகாப்திம்த்விதீயாத் வைஷ்ணவம்பதம் ப்ரதக்ஷிணாத்ருதீயாத்துலோகம்மாஹேச்வரம்வ்ரஜேத்" என்கிற வாக்கியத்தால் முதற்பிரதக்ஷிணத்தால்

பிரமலோகத்தையும், இரண்டாவது பிரதக்ஷிணத்தால் விஷ்ணு லோகத்தையும், மூன்றாவது பிரதக்ஷிணததால் சிவலோகத்தையும் ஆத்மாக்களடைவர்களென்று பெறப்பட்டதனுலும் "ஸூர்யோய த்ப்ரபச்யந்திதத்விஷ்ணோ: பரம்பதம்" எனகிற வசனத்தால் எநத பததைதை வித்வான்கள் பார்க்கின்றார்களோ அது விஷ்ணுபதத்தைக் காட்டிலு முயர்ந்த பரமபதமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதனாலும், ருத்ரஸ்தானமே மோக்ஷபதமென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதுநிற்க, பிரபததிசெய்பவாகளை முட்டக்கலலடிககியெனறும், முடிசசவிழ்க கிறவரென்றுந் தூஷிக்கபபடாதெனறார் இதனால இவாகளில் பிர பத்திசெய்பவாகள் முட்டக்கலலடிககியும, முடிசசவழ்ககிறவருமே யாகி அவ ரெவ்வியலபோராயினும அவாகளை யொனறுஞசொலல பபடாதென்ற இவர்கருதது வெளிபபடுகினறது முடிசசவிழ்க்கி றதுமுதலிய தூர்ககுணஙகளை யெடுதது ககாட்டிக கணடிபபவர்களை யிபபேசுதைவெறுப்பதனால அவாகளில தாமு மொருவர்போலுமெ ன்று சங்கிக்க விடமுண்டாகிறது இவருடைய பாழ்ம்பிரசங்கத் தில மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன் முதலியவர்களென்று தாமே குறித்ததனல் முட்டக்கல்லடிக்கிகளாகிய மூடசிரோமணிகளே பிர பததிக்குரியாரென்பது நிச்சயிககபபட்டது மெடலன்னங் கோவி ந்தராஜபெருமாளிடத்துப் பிரபததிசெய்வாாகளு மிவர்கருப் பக் கததுணைவர்போலும. இவர்களுடைய பிரபத்திமார்க்கத்தைச் சட கோபர்முதலிய பூர்வீகர்க ளனுட்டித்ததிலலைபாகவின் முட்டக்கல் லடிக்கிகளுக்கே பிரயோசனமாயிற்றென்க நம்மாழ்வாருடைய பிர பந்தத்தில், "எறியபித்திரோடு"என்னுங் பாசுரத்தில் 'நீறுசெவ்வேயிடுவா ரைக்காணி னெடுமாலடியாரென்றோடும்' என்று கூறியிருத்தலால் விஷ் ணுபக்தர்களும் நீறு பூசுபவர்களேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுச் சித் தூர்த்துவபுண்டர தபதமுத்திராங்கிதங்கள் நிரசிக்கப்பட்டதனால் பிரபத்திமார்க்கம் அவலமாய்விட்டதெனக. இவர்கள் பாகவத சி ரோமணிகளாககொண்ட விபீஷணன், பிரகலாதன், அருச்சுனன், துரோபதை முதலியவர்கட்கும் பஞ்சசம்ஸ்கார விதாயகமாகிய பிர பத்திமார்க்கம பிரசங்கிககப்படாமை நிசசயமாகையால் அதனுண் மை யித்திறததெென்று புததிமான்கள கண்டிராமற்போகார். இது நிற்க, பிரபததிசெய்பவர்களைத் தூஷிக்கபபடாதென்பதற் காதார மாய்ப் பிள்ளைபபெருமாளையங்காருடைய பாடல்களிலொனறை யுத கரித்தழுதாா அப்பாட்டோவெனின், அப்பர்சுவாமிகளருளிய தே வாரபபொருளைக் களவுகொண்டதாகப புலப்படுகின்றது.

அப்பர்சுவாமிகள்.

"சஙகநிதிபதுமநிதி யிரண்டுநதந்து
தரணியொடுவானாளத் தருவரேனு
மஙகுவாரவாசெலவ மதிப்போமல்லே
மாதேவாக்கேகாந்த ரல்லராகி
லஙகமெலாஙகுறைநதழுகித தொழுநோயரா
யாவுரித்துததின்றுழலும் புலையரேனுங
கஙகைவார்சடைககரநதாரக் கனபராகி
லவாகண்டீாயாம்வணஙகுங கடவுளாரே."

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்.

பாதியாயழுகியகால் கையரேனு
பழிதொழிலுமிழிகுலமும படைததாரேனு
மாதியாயரவணையா யெனபாராகி
லவாகணடீாயாம்வணஙகு மடிகளாவாா
சாதியாலொழுககத்தான் மிககரேனுஞ
சதுமறையால்வேள்வியாற் றககாரேனும்
போதிஞன்முகன்பணியப் பள்ளிகொள்ளும்
பொன்னரஙகம்போற்றாதார் புலையாதாமே"

மேல் வாககியங்களால இவர்க ளையங்கார்திறம் வெளிப்பட்டது. ஆகவே, அத்திருட்டுப் பாட்டைக்கொண்டு சபையேறவநதது அறிவினமையும், அவமானமுமாய் முடிநதது. ஆயினும, அது அபபர்சுவாமிகள் கருத்தை யுடன கொணடிருபபதொன்றாகலின, அஙகீகரிதது நியாயஞ்சொல்வ தவசியமாயிற்று. அப்பிள்ளைக்கவியில் பிரபததிசெயவா ரிழிவுடையராயினுமென்றது பகவத்குணானுபவஞ் செய்பவாமாட்டுத தமக்கிருககும அன்பு வெளிபபடுததவெனக. இதனால் பிரபததிசெய்வாா முடிசசவிழ்ககிறவாகளும முட்டக்கல்லடுக்கிறவாகளுமாகவே யிருபபார்களெனறு அபிமானமபூண்டு துர்வாததநிற்கெழுந்தது விசாரசூனியமெனக. இபபடியே யிவர்களாழ்வார்களும தேவார திருவாசகபபொருள்களைத் தங்கணூல்களில் கிரகித்திருக்கின்றனா.

வாதவூரடிகள்.

"இனறெனக்கருளி யிருள்கடிநதுளளத
'தெழுகின்றஞாயிறேபோன்று

நின்றநின் றன்மை நினைப்பறநினைந்தே
னீயலாற் பிறிதுமற்றின்மை
சென்றுசென்றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாந்
திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யொன்றுநீயல்லை யன்றியொன்றில்லை
யாவரேயறியகிற்பாரே.”

சடகோபர்.

நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக
கதனுண்மை யதுவிதுவென்
றொன்றுமொருவர்க குணரலாகா
துணர்ந்துமேலுங் காணபரிது
சென்றுசென்று பரம்பரமா
யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று
நன்றுதீதென் றறிவரிதாய
நன்றாய்ஞானங் கடந்ததே.”

மேல்வாக்கியங்களால பொருளமைதியோடு சொல்லமைதியும் பெற்று விளங்கலான் வாஸ்தவார்த்தம் வெளிப்பட்டதென்க. திருவாசகம், திருவாய்மொழியெனனும் பிரபந்தங்களே யிதற் காதாரமாகையால அவற்றின்பொருளை விரிக்கு மிடத்துத் திருவாசகமெனனுஞ் சொற்பொருளே திருவாய்மொழியென்று பெறப்பட்டதனையும் புத்திமான்கள் பகுத்துணர்வாராக. இங்கே யாமிதுகாறும விவகரித்துவந்த நியாயங்களால முன்னொடுபின் முரணுறக்கூறிவந்த மூடவாசகங்கள் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இனி யவ்வமூடவாசகப்பிறலில் “காரணந்துத்யேய:” என்கிற வாக்கியத்தால் ஜகத்காரணவஸ்துவாகிய கடவுளையே தியானிக்கவேண்டுமென்று கூறி, ஆங்கீரச உபநிஷத்வாக்கியமாக “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் நப்ரம்ஹா நசங்கர:” என்னும் வாக்கியத்தையெழுதிப் பிரம்ஹருத்ராதிக ளிறந்தகாலத்தில் நாராயணனொருவனே யிருக்கின்றானென்றும் “ஸமசிந்தயதத்தயே தேத்யாநாஜ்ஞாயந்தே விஸ்வோ ஹிரண்ய கர்ப்போக்நி யமம்வருணருத்ரேந்திர:” என்கிற வாக்கியத்தால் அவனினைத்தமாத்திரத்தில் உலகங்களும், பிரமன், அக்னி, யமன், வருணன், உருத்திரன் இந்திரனு முண்டானார்களென்றும், ‘பிரம்ஹாணமிந்திரம்ருத்ரஞ்ச, யமம்வருணமேவச, நிக்ரஹ்யஹரதேயஸ்மாத், தஸ்மாத்தரிரிஹோச்யதே.” என்கிற்வாக்கியத்தால் பிரமஹருத்திராதிக்

ளைச் சம்ஹரிக்கிறபடியால அவனுக்கு ஹரியென்னும பெயருண் டாயிற்றென்றும பிரசங்கித்து, இபபடிச்சுருதிகளி லுதகோஷித் திருபபதையே, ஔவையார் "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீ ரேல்." என்றும் அத்தெய்வம் நாராயணனேயென்று பொருள்படத "திருமாலுக கடிமைசெய்" என்றும் அவனது அஷ்டாட்சர மந்திர செபமேமோட்சசாதகமாகையால் "எண்ணெழுததிகழேல்" என்றும, சக்ராங்கிதம்பெற்று அவனுக்குத் தாசரென்கிற பிரபததிநெறியில் நிற்கவேண்டுமென்பதை "சக்கரநெறிநில" என்றும் அருளிசசெய்த தாகக்கொண்டு "ஆரோக்யம்பாஸ்கராதிஸ்சேத் - ஸ்ரியமிஸ்சேதஹுதா ஸன.— சஙகராதஞானமன்மிஸ்சேத - மோக்ஷமிஸ்சேதஜனாததனாத்" என் கிற வாக்கியத்தால ஆரோக்யம் சூரியனிடததிலும, செலவம் அக் னியினிடததிலும், ஞானம சிவனிடத்திலும, மோக்ஷம விஷ்ணுவி னிடத்திலும பெறவேண்டுமென்பதற்கேற்பச் சிவனால ஞானமாத் திரமே சிததிக்குமென்பதற்கு "பல்லூழிகாலம் பயின்றரனையர்சசிக்கில், கல்லறிவுசற்றே நகும" என்று கூறிய ஔவைவாக்கே சாட்சியாமென் றும வாயில்வநதபடித் தாறுமாறுய்ப பிதற்றியிருக்கின்றனர்.

இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து முதலில் "காரணந்துத் யேயః" என்று முன்னும்பின்னும்தள்ளி யிடையே நின்ற வாக்கியத் தை யுதகரிக்கவநதார் காரணவஸ்துவைத் தியானிக்கவேண்டுமெ ன்றதனல் அநதக்காரணவஸ்து இதுவெனறு அநத வாக்கியத்திலே தானே யிருககுமதொழிய வேறுபாகததிலேயுள்ள பூர்வபட்சசுருதி யொன்றையுதகரித்தது தென்னலிராமன் கதையாய்முடிந்தது. "ப்ர ஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்ஸம்ப்ரஸூயந்தேநகாரணம் காரணந்துத்யே ஸஸ்ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ்ஸர்வேச்வரசம்புராகாசமத்யக இதி" என் னும் அதாவசிகாவசனத்தால் பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ரேநதிராதிகள் பிறப்பிக்கபபடுகிறுர்களென்றும், அதனல் அவர்கள சகத்காரண ரல்லரென்றும, சர்வைசுவரியசமபன்னனும், சகலஜகதீசனும், அந் தருபாசனவிதிகளால் தியானிககபபடுபவனும், தஹராகாசமத்யகத ஞகிய சம்புசப்தவாச்யனுமாகிய பரமசிவனே ஜகததகாரணவஸ்து வென்று பெறபபட்டதனல் அபபேதை யுதகரிக்கவந்தவாக்கியம் சிவோத்கர்ஷப் பிரதிபாதக சுருதிசம்பந்தமென்பது வெளிப்பட டது. இப்படி வாக்கியங்களைத்திருடி யெழுதிக்கொண்டு திருட்டுப் பிழைப்புபிழைககச்சொல்லி யிவரை யாரடித்தார்கள்? இப்பேதை யைப் போலவே யிவர்கள் பூர்வீகர்களும் அந்தவாக்கியத்தைத் திரு

டியிருக்கின்றனர். இவர்கள் திருட்டு வெளிப்பட்டுப் போய்விட்ட தாகையால் "காரணந்துத்யேயః" என்று புரட்டிப்புரட்டி யெழுதிக் கொண்டுவரும் அவ்வாக்கியத்தை யினித தத்தஞ்செய்துவிடுவா ராக.— அந்தவாக்கியத்தைத் திருடிக்கொண்டதால் விஷ்ணுவைக் காரணவஸ்துவென்று வேதஞ்சொல்லவில்லையென்பது சர்வசம்மத மாய் நிசசயிக்கப்பட்டது. இதனால் காரணவஸ்து சிவபெருமானே யென்றும், அவரே தியானிக்கபபட்டவரென்றும், விஷ்ணுப்பிரம் ஹாதிகள் அகாரணர்களென்றும் சாதித தூரைக்கப்பட்டது.

இதுநிற்க, "ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத" என்னுமவாககியத் தால் பிரம்ஹாதிகளிறநதகாலத்தில் நாராயணனொருவனே யிருக்கி ன்றனென்று சொல்லவநதது அறிவின்மையென்க. அந்தவாக்கி யம ஜகதசிருட்டிகாரணவிஷயமாகவநததேயன்றி லயகாரணமாக வநததல்லவென்க. சிருட்டிக்குப்பூர்வப் பிரம்ஹாதிகளில்லையென் றும, நாராயணனொருவனே யிருநதானென்றும், அதன்கருத்து வெளிப்பட்டதேயன்றி இப்பேதை கூறியமாற்றம நிரசிக்சப்பட் டது. இதனை ஏழும்பூரிரெட்டி யெழுதியிருக்குஞ சுவடியிலும் பார்த் துணர்வாராக. எப்படியாயினும் அந்தச்சுருதியில் நாராயண னேபரமென்று நிச்சயமாகையால் பிரம்ஹருத்ராதிகள் அவனிடத் திலேதானே யுண்டானார்களென்று பெறப்பட்டதெனின், மேல்யா முதகரித்த அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ரேந்திரா திகள் சிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டார்களென்று வெளிப்பட்ட தனால் நாராயணன்முதலிய நால்வர்க்குங் காரணன் பரமசிவனே யென்று நிச்சயிக்கபபட்டது. வாயுசமஹிதையில் "த்ரயஸ்தேகார ணாத்மானோ ஜ்ராதாஸ்ஸாக்ஷாந்மஹேச்வராதித்யுபக்ரம்யஸ்பஷ்டமுக் தம்தபஸாதோஷயித்வாது பிதரம்பரமேச்வரம் ப்ரஹ்மநாராயணௌ பூர்வம் ருத்ரம்கல்பாந்தரேஸ்ருஜத் கல்பாந்தரேபுநர்ப்ரஹ்மா ருத்ர விஷ்ணூஜகந்மஸ: விஷ்ணுச்சபகவான்தத்வத்ப்ரஹ்மாணமஸ்ருஜத்ப் ரபுః நாராயணம்புநர்ப்ரஹ்மாப்ரஹ்மணஞ்சபுநர்பவః ஏவம்கல்லேஷ-ு கல்பேஷ-ுப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேசுவரா: பரஸ்பரஸ்மாஜ்ஜாயந்தேபர ஸ்பரஜயைஷிண: தத்தத்கல்பாந்தவ்ருத்தாந்தமதிக்ருத்யமஹர்ஷிபி: ப்ரபவః கத்யதேதேஷாம்பரஸ்பரஸ்முத்பவாஇதி" என்கிறவாக்கியத தால் பிரமஹவிஷ்ணுருத்ராதிகள் சிவனால் படைக்கப்பட்டார்க ளென்றும், படைக்கப்பட்டவராகிய மூவரும் கற்பங்கடோறு மாறி மாறிப் பிரமனிடத்து விஷ்ணுவு முருததிரனும், விஷ்ணுவினிடத்

துப் பிரமனு முருத்திரனும், உருத்திரனிடத்துப் பிரமனும் விஷ்ணுவும் பரசிவாக்ஞாவசத்தராய்ப் பிறக்கின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டதனால் மூன்றுமூர்த்திகளும் அகாரணாகளென்றும், இவர்களைக்கடந்துநின்ற துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே சர்வகாரணரென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தநியாயங்களால் "ஏகோஹவை நாராயணஆஸீத்" என்றுரைத்தவாக்கியம் கற்பபேதத்தைநோக்கியென்றுபெறப்பட்டதனால் நாராயணனுக்குச் சர்வகாரணத்வசித்தி கூறவந்தது நிரஸ்தமாயிற்றென்க. "ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ஸமவர்த்ததாக்ரே" என்கிறசுருதியால் சிருட்டிக்குப் பூர்வம் பிரமஹதேவரொருவரே வர்த்தித்தாரென்று பெறப்பட்டதனால் அக்காலத்தில் நாராயணன்முதலியவாக ளில்லாதவர்களாய்ப் பின்பு அவராலேயே யுண்டானவர்களாக நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இங்கே பிரம்ஹதேவனே காரணனென்று கூறப்பட்டதனால் மேல்வாக்கியத்தால் நாராயணனே காரணனென்று சாதிக்கவந்தது தடுமாறிப்போய்விட்டதென்க. இப்படிச் சுருதிகளில் விரோதமாய் நாராயணனே காரணனென்றும், பிரமஹதேவனே காரணனென்றுங்கூறிய தென்னையெனின், மேலுதகரித்துக்காட்டிய வாயுசம்ஹிதாவாக்கியப்படிப் பரமசிவனாலுண்டாக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளும ஒருவரிலொருவர் கற்பங்கடோறு மாறிமாறித்தோன்றிவரு முண்மையால அந்தந்தஸ்துதிப் பிரகரணங்களில் அவரவர்களைக்காரணர்களென்று கூறியதென்க. இந்தநியாயங்களால் "ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்" என்கிறவாக்கியம் சூக்ஷுமசிருட்டியனந்தரத்தில் தேவாதிஸ்தூலசிருட்டிக்குப் பூர்வம் நாராயணனொருவனேயிருந்தானென்று சமர்த்திக்கப்பட்டதென்க. ஆகவே, அப்பிராகிருதமாகிய சூக்ஷ்மசிருட்டிக்குக் கர்த்தாவாய் நாராயணவியதிரிக்தமாகிய தேவதையொன்று வேண்டுமாகையால் பிராகுப்தசுவேதாசுவதராதர்வசிரஸ்சிகாத யுபநிஷத்துக்களில் கூறியபடியே சூக்குமசிருட்டியும், விஷ்ணுவாதி மூர்த்தித்திரய சிருட்டியும் சிவபெருமானாலேயே யுண்டாயிற்றென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. "யதாதமஸ்தம் நதிவாநராத்ரிர்நஸந்நசாஸச்சிவஏவகேவல:" என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியத்தால தமோமாத்ராவசேஷமாகிய சிருட்டிக்குப் பூர்வகாலத்தில் சர்வகாரணராகிய சிவபெருமானொருவரே யிருந்தாரென்று பெறப்பட்டதனால் மேலதர்வசிகாவாக்கிய வுண்மைப்படிப் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதிகள் அந்தச் சிவபெருமானாலேயே படைக்கப்பட்டாரகளென்று சாதிக்கப்பட்டது. இந்த வாக்கியத்தில் "சிவஏவகேவல:" என்று சிவனொருவனுக்கே சதபா

வங்கூறி "ஏவ" என்று இதரவியவச்சேதம வெளிபபட்டதனுல சதசதாத்மகமாகிய பிராகருதாபராகருதசூக்ஷ்மஸ்தூலஸ்ருஷ்டிக ளுக்குமுன்பு சிவபெருமானொருவரேயிருந்தாரென்று நிச்சயிக்க ப்பட்டுப பரமகாரணதவம் அவர்க்கே சாதிக்கப்பட்டது. சிருட்டி க்குப் பூர்வம எப்படியவரொருவரேயிருந்தனரோ, அப்படியே சர்வ சமஹாரகாலத்தும் அவரொருவரேயிருந்தாரென்றுங்கூறும சாடால சுருதியையீண்டெடுத்தெழுதுகின்றேம "ப்ரதயர்ஜ்ஜோ திருஷ்டி ஸஞ்சரோ, சாந்தகாலே ஏகஏவருத்ரோநத்விதீயாயதஸ்தே ஸப்ரம்ம விஷ்ணு ரஸோயோக்ராதந்சந்த்ரதாரகாः" எனறவாக்கியத்தால் சர்வசமஹா ரகாலத்தில உருத்திரமூர்த்தி யொருவரதவிர இரண்டாவதியாரு மிலலையெனறும, பிரமன, விஷ்ணு, சூரியன், அக்னி, சந்திரன், நட்சத்திரங்கள்முதலாக வொன்றுமிலலையென்றும நிச்சயிக்கப்ப ட்டதனுல புனருற்பவம ஒடுங்கினவிடத்தினின்றே மீளவுண்டா மென்னு நியாயததால சர்வஜகத்காரணபபிரபு சிவபெருமானேயெ ன்று சாதிக்கப்பட்டது. இதனுல சிருட்டிக்குப்பூர்வமும் பின னுமிருந்தவர ஸ்ரீ சிவபெருமானே யென்று நாட்டப்பட்டது. "ஏ கோஹவைநாராயணஆஸீத்" எனகிற வாக்கியத்தையும் "ஏகஏவருத்ர ரோநத்வீதியாயதஸ்தே" என்கிறவாக்கியத்தையும பகுத்துணருமிட த்து நாராயணரொருவரேயிருந்தாரெனறும, உருத்திரமூர்த்தியொ ருவர்தவிர இரண்டாவதியாருமிலலையெனறும பெறப்பட்டதனுல "நத்வீதியாயதஸ்தே" எனனும் விசேஷார்த்தத்தால நாராயணப பிரதிபாதகசுருதி பாதிக்கப்பட்டொழிந்ததென்க. "ஏகமேவாதவி தீயம்ப்ரஹ்மா" எனகிறசுருதியால் பிரம்ஹமொன்றேயொழிய இர ண்டாவதொன்றுமிலலையென்று பெறப்பட்டதுபோலும "ஏகஏவ ருத்ரோநத்வீதியாயதஸ்தே" என்கிற சுருதியால் உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவதியாருமிலலையென்று பெறப்பட்டத னுல் பிரமஹபத ருத்ரபதங்கள் பரியாயபதங்களாக நிச்சயிக்கப பட்டு அந்தப்பிரம்ஹம ருத்ரமூர்த்தியேயென்று சாதிக்கப்பட்ட தாகையால தத்விபரீதமாகிய நாராயணசபத வாசகசுருதியால ஜகத்காரணத்வங் கூறவந்தது நிரஸ்தமாயவிட்டதென்க.

இங்ஙனிறக, அத்துஷ்டவாசகத்தில் அவனிவேதத்மாத்திரத ததில் பிரமன், அக்னி, ருத்ரன் முதலியவர்களுண்டானாக வென்று பிரசங்கித்தனர். மேலவிவகாரங்களால நாராயணனிடத்து ஸ்தூ லசிருட்டி கற்பபேதத்தா லுண்டாமென்பதை வெளிப்படுத்தியிருக்

கின்றமையால் அதுவும் பூர்வபக்ஷமாயிற்றென்க. "நதஸ்யகச்சித்பதிரஸ்திலோகே நசேசிதா நைவசதஸ்யலிங்கம் ஸகாரணங்கரணாதிபாதிபோ நசாஸ்யகச்சிஜ்ஜநிதா நசாதிப:" என்கிற சுவேதாசுவதர வாக்கியத்தால் அந்த வுருத்திரமூர்த்திக்குப் பிரபுவானவனும், ரக்ஷகனும், லோகத்தி லொருவருமில்லையென்றும், அவருக்கு ஜன்மஸ்தானமும், காரணமுமில்லையென்றும், அவர் காரணங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவானவரென்றும், அவருக்கு உற்பத்திகாரணமானவர்களொருவருமில்லையென்றும், அவர் ஆகாசாதிபதியென்றும் பெறப்பட்டதனால் நாராயணனிடத்து ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திபிறந்தாரென்று அழவந்தது முழுமூடத்தன்மையாயிருக்கிறதெனக. இதனால் நாராயணனிடத்து உருத்திரன் பிறந்தானென்னும் வாக்கியம் திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய உருத்திரமூர்த்தியைக் குறிப்பிக்கக்கூடுமாத்திரமேயன்றித் துரியமூர்த்தியாகிய பரசிவப்பிரபுவை யொருபோதுமுணர்த்தாதென்க. "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்ஸம்ப்ரஸூயந்தே நகாரணம் காரணந்துத்யேயசம்பு:" என்று மேலெடுத்த சுருதிவாக்கியத்தால் பிரமவிஷ்ணுருத்திராதிகள் பரசிவமூர்த்தியா லுண்டாக்கப்பட்டவர்களென்று பெறப்பட்டதனால் பூர்வோத்தர சம்பந்தா சம்பந்தங்கள் தெரியாமல் பூர்வபக்ஷசுருதிகளைக்கொண்டு விஷ்ணுபாரம்யம் நாட்டவந்தது விவேகசூனியமெனக.

இதுநிற்க, சஹஸ்ரநாம வியாக்கியானத்தில் பிரம்ஹருத்ராதிகளை ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு ஹரியென்னும் பெயர்வந்ததாக நிச்சயித்துக்கூறியமுதார். அந்த வியாக்கியானஞ்செய்தவர் சங்கராசாரியராகையால் அது ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க எங்ஙனமெனின், அவர்செய்தருளிய சௌந்தரியலஹரியில் விஷ்ணு பிரமஹாதிகள் நாசமடையுங்காலத்தும் உருத்திரமூர்த்தி நாசமில்லாதவராயிருக்கின்றாரென்று கூறியவாக்கியத்தை மேலிட்டவிடத்தில் (எ) வது பக்கத்தி லுதாகரித்திருக்கின்றமையால் அவருடைய வாஸ்தவாபிப்பிராயம் வெளிப்பட்டது

"வேதபஞ்சகன் மால்புரந்தரன் வேகசண்டகு பேரனே
டாதியெண்டிசை பாலர்பொன்றவு மாதியந்தமி லாததோர்
நாதர்பொன்றில ரேதனங்கல நாணுறுந்திற மாதலால்
நீதழைந்தது யோகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே."

என்கிற வியாக்கியையானும் அதனுண்மையைத் தெளிவார்களாக.
"விஷ்ணுப்ரஹ்மாணமிந்த்ரஞ்ச யமமந்யாந்ஸுராநபி யந்தோதிக்ருஷ்ய

ஹரதே ஹரஇத்யுச்யதே புதை:” எனகிற நாமநிர்வசனத்தால் விஷ்ணு, பிரமன, இயமன, இந்திரன, தேவர்கள்முதலிய சமஸ்தமான பேரையும சமஹரிக்கிறபடியால ஹரனெனனும பெயர்வநததாக மேலோர்களால நிசசயிககபபட்டதெனறும, மேலிடஙகளில (உச) வது பக்கததிலகாட்டிய பிபபலாத வாக்கியததாற சமஸ்தமான சராசரஙகளையும தமது நெற்றிக்கணபொறியொனறினால சுட்டெரிதது விட்டு மீணடும் சிருட்டிபபதும, சிருட்டிததவைகளை ரக்ஷிபபதும், ரக்ஷிததவைகளைச சமஹரிபபதுமாகிய ஸ்வதநதிரபிரகடனமாகிய லீலைசெயகினறாரெனறு பெறபபட்டதெனறும, சாவசமஹாரகாத்தா ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தியேயெனறு சாதிககபபட்டது. பரமசிவனால ஆணையிடப்பட்ட திரிமூர்த்திகளில பிரமனுககுச சிருஷ்டியும், விஷ்ணுவுககுச சிருஷ்டியும் ஸ்திதியும, உருத்திரமூர்த்திககுச சிருட்டியுந திதியுஞ சமஹாரமுமாக அதிகாரமிருக்கையால சாவசமஹாரப்ருதுபம் விஷ்ணுவாதிதேவர்களுககு வேதஙகளில யாண்டுவ கூறுதெனக. சமஹாரகர்த்தா உருத்திரமூர்த்தியே யெனறு சமஸ்தவேதஙகளாலுஞ சாதிககபபட்டதனறியும, பிரமனைச சிரத்தையரிநததும், மன்மதனை முழுதுமெரிததும், இயமனை மார்பிலுதைத்ததும, சூரியனைபபலலையுடைத்ததும, அககினி கையைமுறிததும, சரஸ்வதியைமூககையரிநததும, இரதியை நாக்கையரிநததும, விஷ்ணுவினுடைய அவதாரஙகளில மீனைக கணணைபபிடுஙகியும், ஆமையை ஓட்டைபபறிததும், பன்றியைக கொமபைமுறிததும், சிஙகத்தைத தோலையுரிததும, வாமனனை எலும்பையுடைததும், அவைகளைத தமது திருமேனியிறறரிததது மனறிப பிரமஹ விஷ்ணுக்களுடைய சிரஙகளை மாலையாகப்பூணடும, அவர்களைச சுட்டெரிதத சாமபலை மேனிலயணிநததும, விஷ்ணுவைச சூலததிறகோதது விளையாடியும், இவவாறே சமஸ்ததேவர்களையும நிககிரகித்துவருகினறாரெனபது சாவபபிரசிததியாகையால சாவசமஹாரகாத்தா சிவபெருமானெனறு சாதிககப்பட்டது. ‘பாதேவிஷ்ணுர்விலோசனம் கடிதடேமாத்ஸ்யந்நருஸிம்ஹாஜிநம் வக்ஷேகூர்மசிர: கராம்புஜதலேகம் காநநாமாயுதம் சூலாக்ரேசவகேசவம் ச்ருதிரோமாலாஞ்சபிப்ரத்ஸதாஹ்யேவம்விஷ்ணுமயம்ஸதாசிவவபுர்ந்நத்புதை:கத்யதே” என்கிற வாக்கியததால சிவனுடையபாதததில விஷ்ணுவினுடைய கணணும, இடையில மதஸ்யமபொருநதிய சிஙகததோலும, ஹாரததில ஆமையோடும, கரங்களில ஹஸ்தஙகளில திரிவிக்கிரமனுடைய முதுகெலுமபும, சூலத்துநுனியில சவரூபமான கேசவனுடைய முடியும, மார்பில விஷ்ணுரோம

மாலையும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவென்று பண்டிதர்களால் கொண்டாடப்பட்டதென்று கூறுமாற்றானுமறிக.

ஆதிவீரராமபாண்டியர்.

"கறைகொண்டசூலத் தலையினுங்கையிற் கபாலத்தினு
நறைகொண்டபங்கயப் பொற்றாளிணையினு நாங்கள்கண்டோ
மறைகொண்டதெய்வக்கரு வைப்பெருமானுக்கு மாயவனார்
நிறைகொண்டபேருட லும்பசுஞ்சோரியு நீள்கண்ணுமே."

என்றுவரும் ஆன்றோர்வாக்கியங்களானு மறிந்துணர்வாராக. இன்னு மிந்தவிஸ்தாரத்தைப் பாகவதம், ஸ்காந்தமுதலிய புராணங்களிற் காணலாமன்றியும், பைப்பிலாதத்தானும் அறியலாமென்க. சிவபெருமானிடத்து நிக்கிரகானுக்கிரகம் பெறாதவர்கள் தேவசமூகங்களில் ஒருவருமில்லையாகவும், அவர்களு ளொருவராகிய விஷ்ணுவை நிக்கிரஹ சர்த்தாவென்று சொல்லவந்த ஏற்பாட்டிக்கு விசனப்படவேண்டியிருக்கின்றது. விஷ்ணுவால் நிக்கிரகமடைந்த தேவர்க ளொருவருமில்லையாகவும்; தேவர்களாலும், ராக்ஷசர்களாலும், மனுஷ்யர்களாலும் பன்முறை பயப்பட்டோடி யொளித்திருந்த விஷ்ணுவைச் சம்ஹாரகர்த்தாவென்று சொல்லவந்தது வீண்வழக்காய் முடிந்ததெனக. "அதகஸ்மாதுச்யதேமஹேச்வரஃ யஸ்ஸர்வாந்லோகாந்ஸம்ப்ரத்ய ஸம்யக்ஷத்பஜஸ்ரய்ஸ்ருஜத்வாஸ்யதி வாதஸ்மாதுச்யதேமஹேச்வரஃ" என்கிற அதர்வசிகாவசனத்தால் சர்வஜீவத்தையும் பக்ஷிக்கின்றவனும், ரக்ஷிக்கின்றவனும், ஸ்ருஜிக்கின்றவனும், தன்னிடத்தில் வசிக்கச்செய்கின்றவனுமாகிய காரணத்தாலேயே மஹேசுவரனென்று சொல்லப்படுவான் என்று நிச்சயமாகையால் சர்வ சிருஷ்டி ஸ்திதிலயகாரணங்கள் மஹேசுவரசப்தவாச்யனாகிய ஸ்ரீருத்திரமூர்த்திக்கே யுரிமையென்று சாதிக்கப்பட்டது. "அஜஃப்ரஹ்மாசோவிஷ்ணுர் போக்தாசைவமஹேச்வரஃ ஏவம்த்யாத்வாத்வஜோபுஞ்சந்நத்ரதோஷைர்நலிப்யதே" என்னு மிந்தமந்திரத்தால் அஜனைப்பிரமனாவென்றும், சாரம்விஷ்ணுவென்றும், புசிப்பவர் மகேசுவரரென்றும் பெறப்பட்டவுண்மையானும், சர்வகாரணத்வசித்தி வெளிப்பட்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில், சங்கத்தாரைவென்ற காலையில் ஔவையாரருளிய "ஐயமிடுமின்" என்னுந் திருவெண்பாவில் "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்" என்றுவரும் வாக்கியத்

தால் விஷ்ணுபரஞ் சாதிக்கவந்தார். ஔவையார் என்னு மருட்பெயர்சாததி எமதன்னையா ரவதரிததகாலையில் "இட்டமுடனென்றலையி லின்னபடியென்றெழுதி, விட்ட சிவனுஞ்செத்து விட்டானோ - முட்டமுட்டப், பஞ்சமேயானாலும் பாரமவனுக்கன்றோ, நெஞ்சமேயஞ்சாதே நீ." என்று ததவார்த்தததைவெளிபபடுததிய சறசாமபிரதாயத்தை யாவருமறிவாரன்றியும் "சிவாயநமவென்று சிநதிததிருப்போர்க், கபாயமொரு நாளுமில்லை-யுபாய. மிதுவேமதியாகு மிலலாதவெல்லாம், விதியே மதியாய் விடும்."என்றருளிய திருவாக்கானும "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்." என்று கூறவநதது சிவபெருமானை யுணர்த்துமேயன்றி விஷ்ணுமுதலிய தேவர்க்களையுணாததுமென்பது பரியாசாஸ்பதமாகுமென்க. "சிவத்தைப்பேணிற றவத்திற்கழகு." என்று கூறிய வாக்கியததால் தவச்சிரேஷ்டர்களால பேணத்தக்கவர் ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்று பெறப்பட்டதனால், "எல்லார்க்குமொன்றே சிவமாவதென்றுணர்ந்த, பல்லோர்ககுமுணடோபவம்." "ஆயுமிரவியுமொன்றேயனைதது யிர்க்கும், ஆயுஙகாலொன்றேசிவம்." என்று அவரருளிய வாக்கியங்களானும, "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்." என்னும் வாக்கியம் சிவபரமாகவே சாதிக்கப்பட்டது. ஆயின், "திருமாலுககடிமை செய்." என்று கூறிய தென்னையெனின், சைவத்தில் ஞானபூசையில் வைத்துப்பூசிக்குஞ் சத்தகுரவருள் விஷ்ணு வொருவராகலானும், ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளால் விஷ்ணுமுதலியவர்களை வழியடியாராகக் கூறியிருத்தலானும், விஷ்ணுபக்தி சைவர்களுக்கு நிர்ப்பாதிதமாய்ப் பெறப்பட்டதென்க.

சிவதத்வவிவேகவிருத்தி.

"திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் றபனனந்தி
செவ்வேளாதித்
தருமமுது குரவருக்குந் தனதருளா லாசிரியத
தன்மைநல்கி
வருமெவர்க்கு முதற்குருவாய் மெய்ஞ்ஞான முத்திரைக்கைம்
மலரும்வாய்ந்த
வுருவழகுங் குறுநகையுங் காட்டியரு டருஞ்சிவனை
யுளத்தில்வைப்பாம்."

திருவாசகம்.

"கானார்புலித்தோ லுடைதலையூண்காடுபதி
யானாலவனுக்கிங் காட்படுவோராரேடீ

தர், பிருங்கி, வீரபத்திரர், பிரமஹா, விஷ்ணு, இந்திரன், பாணாசுரன், இராவணன், வசிஷ்டர், வால்மீகர், பாரத்வாஜர், கௌதமர், மற்றுஞ் சிவகணத்தலைவர் முதலியவர்களைப் பரமசைவர்களாய்க் கொண்டு தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்திருப்பதாலும் ஔவையாரருளிய விஷ்ணுசம்பந்தமான வாக்கியம் சமர்த்திக்கப்பட்டதென்க. ஔவையென்பவர் சுத்தசைவசித்தாந்தப் பெருஞ்செல்வத்தினையுடையவரென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லுமன்றியும், சைவர்களல்லாத மற்றைப்புறச்சமயிகளும் அவரைச் சைவசிரோமணியென்று சொல்வாராகவும், விபரீதத்தால் வாயில்வந்தபடிப் பிதற்றவந்தது கேவலம் அறியாமையாயிற்றென்க.

இதன்றிக, அத்துஷ்டவாசகத்தில் "எண்ணெழுத்திகழேல்." என்பதை விஷ்ணுநாமமாகிய அஷ்டாட்சரத்தை யிகழாதேயென்று சொன்னதாக எழுதித்தொலைத்தார். கற்றறிந்தவர்களெல்லாம் எண்ணும், எழுத்தும் என்று பொருள் சொண்டிருப்பார்களன்றியும், அதனுண்மைதோன்ற "எண்ணுமெழுத்துங்கண்ணெனத்தகும்." என்று ஔவையாரே கூறியிருக்கின்றாராகலானும், இவர்சகோதரராகிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவதேவரும், "எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங் - கண்ணென்ப வாழுமுயிர்க்கு" என்று தெளிவுறக் கூறியிருக்கின்றாராகலானும், "மையறு - மெட்டெழுத்தை யோதிடு வாமண்ணெண்பொழுதுங், கட்டுரைக்கவென்னக் கௌதமனு, கிட்டபெருஞ் - சாபத்தியல்பு." என்று இரட்டையரால் புறக்கணித்துரைக்கப்பட்ட எட்டெழுத்தையே ஔவையார்சொல்வந்தாரென்பது அவதிவாசகமாய்முடிந்ததென்க. அவனது அஷ்டாக்ஷரமந்திரஞ்செபம் மோக்ஷசாதகமென்று கூறியழுதாரே! தனது ஊனத்தை வாயைத்திறவாமலிருக்கக்கூடாதா? சீ! சீ! தூக்கந்தம் வீசுகின்றதே! இப்பேதைக்கு அஷ்டாக்ஷரமென்பதேது? பிரணவத்தைக்கழித்தால் சப்தாக்ஷரமாகுமன்றி அஷ்டாக்ஷரமென்பது விருத்தமாகுமே! நாராயணதிநாமங்கள் மந்திரராஜமாகிய பிரணவத்தைச் சிரசிற்கொண்டநிலையே ஜபயோக்கியதையையடைந்தனவன்றி ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தைப்போல பிரணவசகிதமாகாமலே வர்த்திக்கும் விசேஷமுடையனவன்றாம். பஞ்சாட்சரமோவெனின், சமஸ்தபதார்த்தங்கட்கும் லவணம் பிரதானமாய்ப் பாலுக்கெப்படிப் பிரதானமில்லையோ, அதுபோல பிரணவங்கூடாமலே முத்திப்பிரதாயகமாமென்று சத்துக்கள் நிச்சயித்திருக்கின்றனர். "ப்ரணவம்சதந்த்ரீயம் தத்தார்

வசிரச்சிகா தேஷாம்ஏயோஜப: புத்ர ஸ்வாத்யாயஓ்நிகீர்த்திதஃ என்கிற பிரமாணவாக்கியத்தால் ஓங்காரமும், ஸ்ரீருத்திரமும், அதர்வசிரஸ்சிகையும் ஸ்வாத்யாயமாய்ச் செபிக்கத்தக்கனவென்று வெளிப்பட்டதனால் பிரணவமானது பிரத்யேகமந்திரமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டு நாராயணாதிநாமங்களுக்கு மந்திரபுஷ்டியாகச் சேர்த்துக்கொண்டதாய் பெறப்பட்டது. பிரணவமானது அக்ஷரத்திரயாத்மகபிரமஹோவாசகமாகிய மந்திரமாகலான் ஜபயோகயமைந்த மந்திரங்களிற்சேர்த்து அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது. விஷ்ணு, நாராயணாதிமந்திரங்கள் பிரணவத்தையன்னியில் ஸ்வதப்பிரமாணங்களும், முக்திஹேதுவுமாகாமையால் முமுக்ஷுக்கள் அவற்றைப் பரித்யஜிப்பாரென்க. மானவபுராணத்தில் "நாராயணாதிநாமாநி விஸ்ருஜ்யநவிசாரதஃ ஜபேச்சிவாதிநாமாநி ஸத்யோமுக்திம்யநீச்சஸி" என்கிறவாக்கியத்தால் சத்யோமுக்தியடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையுடையவர்கள் நாராயணாதி நாமங்களை விட்டு விசாரமின்றிச் சிவநாமங்களை செபிக்கக்கடவர் என்று பெறப்பட்டதனால் இவர்கள் அஷ்டாக்ஷரியினுடைய தௌர்ப்பல்யம் வெளிப்பட்டதென்க. பிரணவத்தைச் சேர்க்காதபட்சத்தில் ஜபயோக்யமும், சுருதிவிதானத்வமும் நாராயணாதி மந்திரங்களுக்குச் சம்பவிக்காமையும், பிரணவமில்லாமலே ஜபயோக்யமும், சுருதிவிதானத்வமும் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரிக்குச் சம்பவித்திருப்பதுமாகிய வுண்மையால் எங்கள் அஷ்டாட்க்ஷரி மோக்ஷவிதாயகமுடையதென்று கூறவந்தது நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இப்படிப்பட்ட தௌர்ப்பல்ய மந்திரத்தையே ஔவையார் விரும்பவந்தாரென்றுதொடுத்த வீண்வழக்கும் விட்டொழிந்ததென்க. மேல்நியாயங்களால் ஔவையார் இவாக எட்டெழுத்தைக் கூறியதில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் எண்ணெழுதவென்பதை எண்ணுகின்ற எழுத்தையென்று பொருள்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாட்சர செபத்தைக் கூறினாரெனினும் நிரப்பாதகமாய்ப்பெறப்படும். "சிவாயநம" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்துணைமையைக் கூறியிருக்கின்றாராகையால் எமதுவாசகம் பிழைபடாதென்க. 'அகஸ்த்யபராமாதிபிராத்ருதத்வா துஃஷ்யமந்த்ரஸ்யசவைதிகத்வாத் பரஸயநத்வஸ்யசவாசகத்வாத் நமச்சிவாயேதிஸதாட்யபத்வம்" என்கிற பிரமஹோத்தரகண்ட வாக்கியத்தால் அகஸ்தியர், ஸ்ரீராமபத்திரர் முதலானவர்களெல்லாம் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரசெபத்தியானபரர்களாகவே யிருந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் வேதசம்பந்தமுடையதும், பரதத்வவாசகமுமாகிய ந-ம-சி-வா-ய எனனு

மைந்தெழுத்துண்மை யினிது வெளிப்பட்டது. இதனால் ஜபயோக்ய மாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே ஔவையாக் குடன்பாடன்றி இவர்கள அஷ்டாக்ஷரியைமறந்துங் கூறினரில்லையெனக. இவ்வௌவையார் "விநாயகரகவல்" என்னு நூலில "சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவங்காட்டிச் சித்தத்தினுள்ளே சிவலிங்கங்காட்டி, அணுவிற்கணுவா யப்பாலுக்கப்பாலா ய்க், கணுமுற்றிநின்ற கரும்புள்ளேகாட்டி, வேடமுநீறும் விளங்க நிறுத்திக் கூடுமெய்த்தொண்டர் குழாத்துடன்கூட்டி, அஞ்சக்கரத்தி னரும்பொருடன்னை, நெஞ்சக்கருத்தி னிலையறிவித்துத், தத்துவநிலையைத் தந்தெனையாண்ட, வித்தகவிநாயக விரைகழல்சரணே" என்றருளினராகலிற் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரஜெபத்தியானமே மோக்ஷவிதாயகமென்று அவருடைய நிச்சயம் வெளிப்பட்டது. இன்னுமிவ்வாறு பலபிரமாணங்களுண்டாமாகலின் அவற்றைச் சற்றேனும் யோசியாது எண்ணெழுத்தென்பதற்கு அஷ்டாக்ஷரமென்றழவந்த பேரிழவு தொலைந்துபோயிற் றென்க.

இனி யவ்வழுவாசகத்தில், "சக்கரநெறிநிற்" என்கிற வாக்கியத்தால் சக்ராங்கிதம்பெற்று அவனுக்குத் தாசரென்கிற பிரபத்திநெறியில் நிற்கவேண்டுமென்று சொன்னதாக அழுவந்தார். இப்படி அன்னிய சமயநூலிலவந்து விழுந்து தலையடித்துக்கொள்ள இவர்களை யென்ன தலையெழுத்தோ அறிகிலம். சக்ராங்கிதமாகத்தனைத்தக்கூறினா ரென்னுமிடத்துத் தாமுமந்நெறிநின்றாரென்பது தானேபோதரும. ஆகவே, அவர்க்கு நாமத்தைச்சாத்திச் சூடுபோட்ட ஆசிரியர் வேண்டும். அவரியாவர்? அன்றியும், "சங்குநெறிநில்" என்றும், "நாம நெறிநில்" என்றும் ஏன் கூறாதுவிடுத்தனர்? சக்கரத்தைக் காட்டிலும் நாமம்போடுகிறது முக்கியமாமே! நாமம்போட்டல்லவோ சூடுபோடவேண்டும்? சைவத்தை நீறு நெறியென்று கூறுவது ப்ரசித்தியாமே! அதுபோல நாமநெறியென்றுகூறுவது அத்தியாவசியமாகவும், அதனை ஏன் விடுத்தனர்? அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய "நீறில்லாநெற்றிபாழ்" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் அவர் சுத்தசைவசிரோமணி யென்பது பெறப்பட்டிருக்கவும், ஐயையோ இப்படி வீண்வழக்கிட்ட விவரை யேவின துன்மார்க்கரியாவரோ அறிகிலம். சூடுண்ட பாவிகளைக் கண்ணினால்பார்ப்பதும் பெருங்குற்றமென்று சமயநூல்களுங் கூறுமாகவும் அப்பிரமாணிய சித்தமான பட்டை நாமஞ் சாத்திச் சூடுபோட்டுக்கொள்ளுகிற மார்க்கத்தையே ஔவையார் கூறவந்தாரென்பது அவதிவர்ச்சமா யொழிந்ததென்க.

இனி "சங்கசக்ரமிருதாயஸ்து குாயாத்தாபநகர்மணு ஸசூத்ரவத் பஹிஷ்கார்யஸ் ஸாவஸ்மாத்விஜகர்மண:" என்கிறவாக்கியத்தால் எவன்மிருத்திகையினலும், தபனகாரியங்களாலும் சங்கசக்ரமுத்திரைகளைத் தரிப்பானே அவன் சூத்திரனைப்போல் சமஸ்த காமங்களிலும் தியஜிக்கப்படுவானென்றும் "யதாச்மசாநகங்காஷ்டம் மநர்ஹம்ஸர்வகர்மஸு சங்கசக்ராத்யங்காஞ்ச ந்ருத்யகீதாதிகந்ததா" என்கிறவாக்கியத்தால் சுடுகாட்டிலுள்ள காஷ்டமானது சாவகர்மங்களிலும் எப்படி அயோக்யமாமோ, அப்படிப்போலவே சங்கசக்ர முத்திரைகளைத் தாங்குபவர்களும், தாசர்களென்கிறபேரால் கோணங்கிக் கூத்தாடித்திரிபவர்களும் பரித்யஜிக்கப்படுவாராக என்றும் விஷ்ணுஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டிருந்ததலால் சக்ராங்கிதமார்க்கம் சர்வோத்கர்ஷமென்று சாதிக்கவந்தது கண்டிக்கப்பட்டதென்க. "ப்ராஹ்மணேயதிமோஹாத்வா தாபயேத்வஹ்நிமுத்ரயா நகர்மார்ஹோபவேதத்ர ஸவைபாஷண்ட ஸஞ்ஜ்ஞித:" என்கிற வாயுசம்ஹிதா வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அஞ்ஞானத்தினலே சங்கசக்ராதிமுத்திரைகளைத் தரித்துக்கொள்ளுவானே அவன் காமங்களுக்கு யோக்யனுகாமற் போகிறதுந்தவிர பாஷண்டனென்றும் சொல்லப்படுவான் என்றும், "வேதேஷு யஜ்ஞபாகேஷு யஸ்யநாஸ்த்யதிகாரிதா ஸ்தாபஸித்வாச்சக்ராதீந்தாரயேத்துபுஜத்வயே" என்கிற ஸௌரபுராண வாக்கியத்தால் யாகங்களுக்கு உபயுக்தங்களாகிய வேதங்களில் எவனுக்கதிகாரமில்லையோ அவன் இரண்டுபுஜங்களிலும் சங்கசக்ராதிசின்னங்களை தரிக்கத்தக்கவன் என்றும், "ப்ராஹ்மணேயதிமோஹேந தாரயேத்தப்தமுத்ரிகா: தஸ்யதாசநமாத்ரேண குாயாதஸூாயாவலோகநம்" என்கிற ஷ்ஷ புராண வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அக்னிதப்தங்களாகிய முத்திரைகளைத் தெரியாமையால் தரித்துக்கொள்ளுவானே அவனைப் பார்த்தவுடனே அந்தப்பாவ நீங்கும்பொருட்டுச் சூரியதரிசனம் பண்ணவேண்டும் என்றும், "பூர்வஜஸ்துதநுந்தக்த்வா சங்கசக்ராதிபி: ப்ருதக் நதஸ்யநிஷ்க்ருதிர்வாபி ஸ்நாநதாநவ்ரதாதிபி:" என்கிற வஹ்நிபுராண வாக்கியத்தால் எந்தவிப்பிரன் அக்னிதப்தமான சங்கசக்ராதிகளால் தேகத்தைக் கொளுத்திக்கொள்ளுவானே அவனுக்கு ஸ்நாநதாந விரதங்கள்முதலான எந்த ஸத்கர்மங்களாலேயும் பரிகார முண்டாகமாட்டாது என்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் இவர்கள் பேரிழவுமார்க்கம் பேதிக்கப்பட்டதெனக. இன்னும் "சங்கசக்ரகதாபாச சாபதண்டாங்குசாதிபி: அங்கிதாசிரத்தயாயூயம் பவதப்ராஹ்மணுதமா:" என்கிற சூதசம்ஹிதா வாக்கியத

தால் சங்கு, சக்ரம், கதை, பாசம், தனுசு, தண்டம், அங்குசமுதலாகிய சின்னங்களைத் தரிப்பவர்கள் தாபப்பிராமணர்களாவார்களென்று கூறப்பட்டதன்றியும், காசிகண்டத்தில் "வேதபாஹ்யேஷுதந்த்ரேஷு பாஞ்சராத்ரேஷு சததவிஜா: பவந்தோதீக்ஷிதாயூயம் யுஷ்மாகம் வம்சஜாஸ்ததா அப்யேஷு சாங்கிதாயூயம் சங்கசக்ராங்குசாதிபி: பவதச்ரதகயாஸாரதகம் வேதபாஹ்யாதவிஜாதம:" என்கிற வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமாகிய பாஞ்சராத்திர தந்திரத்தில் தீக்ஷையடைந்த நீங்களும், உங்கள் வம்சஸ்தர்களும், அங்கங்களில் சங்குசக்ராங்குசமுதலிய சின்னங்களைத் தாங்கினவர்களாய் வேதபாஹ்யர்களும், பிராமணாதமர்களுமாவீர்களாக என்று ததீசிமுனிவர் சபித்ததாகப்பெறப்பட்டதனாலும் இவர்கள் சக்ராங்கிதவைபவம் பாழாய்விட்டதெனக. இப்படித் ததீசி கண்ணுவாதிகளுடைய சாபக்கிரஸ்தராய்க்கிடந்துழலும் பாஞ்சராத்திரப் பேய்கள் சாபாநுதையமாகவே சிலகற்பனைவாக்கியங்களைக்கொண்டு மந்தமதிகளை வஞ்சிப்பாராயினும் பரிபாகிகள் மயங்காரெனக. இந்த நியாயங்களால் சக்ராங்கிதமாக்கத்தையே "சக்கரநேர்நில்" என்று ஔவையாரருளியதாக அபார்த்தங்கொண்டு பிதற்றிவந்த மூடவாசகம் நிரஸ்தமாய்விட்டதெனக.

இதுவன்றிக, ஜாபாலசுருதியில், "அதாசாரம்ச்ருண்வதாக்நிரிதயாதிரா பஸ்மம்க்ருஹீத்வாவிம்ருஜ்யாங்கானி ஸம்ஸ்ப்ருசேத்ததரோபரி த்ரிபுண்ட்ரம் தாரயேதப்ராஹ்மணோமயந்தர்மோ வாணுந்தராணும்" என்கிறவாக்கியத்தால் ஆசாரத்தைவிரும்பும் பிராமணாதி சாதுர்வர்ணத்தாரும் அக்னிமந்திரத்தால் விபூதியைக் கைபாலெடுத்துச் சர்வாங்கங்களிலும் பூசிக்கொண்டு பின்னர் திரிபுண்டரமாகப் பொருந்தர்மமாய் அணியவேண்டுமென்றும், கைவல்யோபநிஷத்தில் "அத்யாச்ரமஸ்தஸ்ஸக்ருத்த்ரிபுண்ட்ரம் பஸ்மநாகரோதியோவித்வாந் ப்ரஹ்மசாரீக்ருஹீவாநப்ரஸ்தோயதிர் வாஸஸமஸ்தபாதகேப்யஉபபாதகேப்ய: பூதோபவதி" என்கிற வாக்கியத்தால் அத்தியாச்சிரமியாயிருக்கிற பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்யாசியென்கிற ஆசிரமிகளில் பஸ்மத்தினால் எவனாவது ஒருதரம் திரிபுண்டரதாரணஞ்செய்து கொள்ளுவானாகில் அவன் எல்லா மஹாபாதக வுபபாதகங்களினின்றும் விடுபட்டுப் பரிசுத்தனாவான் என்றும் பெறப்பட்டதனால் நீற்றுநெறி வேதோக்தமாகிய செந்நெறியென்று மேலோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வாமனபுராணத்தில், "சதுர்வேதபரோவிப்ர: பூதிருத்ராக்ஷவர்ஜித: யதாசண்டாளபாண்டஸ்தம் ததபாகீரதீஜலம்" என்கிறவாக்கியத்தால் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்காத பிராமஹணன் நான்கு வேதங்களை யோதினவனாயினும், சண்டாளனுடைய பாண்டத்திலிருக்குங் கங்காஜலத்துக்கொப்பாவான் என்றும், "யஸ்யபாலேநாஸ்திபூதி நாங்கே ருத்ராக்ஷமாலிகா யஸ்யலிங்கார்ச்சனம்நாஸ்தி தஸ்யசண்டாளஜீவனம்" என்கிறவாக்கியத்தால் எவனுக்கு நெற்றியில் விபூதியும், அங்கத்தில் உருத்திராக்கமும், சிவலிங்கார்ச்சனமு மில்லையோ அவன் சண்டாள சீவனத்தை யுடையவனாவானென்றும் நிஷேதிக்கப்பட்டதுபோலவே, விபூதி யணியாதவருடைய நெற்றி மூதேவி வாழ்தற்கிடமாகிய பெருமபாழையுடையது என்று திரஸ்கரித்தவராகிய ஔவையார் இவர்கள் கடுநெறியைச் சொல்லவந்தாரெனபது பேடிவாசகமாய் விட்டதென்க.

இனி, "முகேபஞ்சாக்ஷரீமந்த்ரம் ,கண்டேருத்ராக்ஷமாலிகா பாலேமமைத்ரிபுண்ட்ரச்ச ஸ்ருத்ரோநாத்ரஸம்சய:" என்கிறவாக்கியத்தால் எவனுடைய முகத்தில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும், கண்டத்தில் உருத்திராக்கமாலிகையும், நெற்றியில் பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டரமும் பிரகாசிக்கின்றனவோ அவனை ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்று சொல்லுவதற்கெவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லை என்று மேல வாமன புராணத்திலேதானே சொல்லப்பட்டிருத்தலால "வேடமுநீறும் விளங்கநிறுத்தி" என்கிற வாக்கியாதரவுகொண்டு ஔவையாருடைய சற்சமயமும் சதாநுட்டானமும் இதுவாகுமென்று புத்திமான்கள் கண்டறியாமற்போகார் உண்மையில "சக்கரநெறிநில்" என்பது அரசனுடைய ஆக்ஞாசக்கரத்தினவழி நிற்கவேண்டுமென்பது மேதாவியர் விதந்து கூறுவரென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும.

இதுநிற்க, அமமூடவாசகத்தில் ஞானம் சிவனாலும், மோக்ஷம் விஷ்ணுவாலும அடையத்தக்கதென்று ஒரு புராண வாக்கியத்தைக் காட்டியமுதார. ஞானமடைந்தவர்க்கு மோக்ஷம கைவந்த பொருளாகையால மோக்ஷாதிகாரம சிவனுக்கில்லையென்பது அவிவேகமென்க. சிவனையடைந்தவர்க்குஞானமாத்திரமேயன்றிமோக்ஷசித்தியில்லையெனின், மோக்ஷத்தைப பயக்காதஞானம அவ்வஞானமாகையால் ஞானத்தின்பொருட்டுச் சிவனையடைவதும அவலமாய்விடுமென்க. சிவனால் ஞானத்தையடைந்து பின்னர் விஷ்ணு

வால் மோக்ஷமடையத்தக்கதெனின், ஞானிகளாயினர் பிறகே விஷ்ணு வாராதனம் பிரயோஜனமாகையால் ஞானத்தின்பொருட்டு எல்லாரு சைவர்களாதல் வேண்டும். இன்னு மிவ்வாறு பலவிபரீதத்தை விளைவிப்பதாகிய அந்த ஹேயவாக்கியத்தை இவர்க்குத் தேடிக் கொடுத்த புத்திமான்யாவரோ அறிந்திலம். ஆதித்யபுராணத்தில்,—"ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தாந் பசூந்பத்வாமஹேச்வரஃ பாசைஃ ரேதைஃ பதித்வேதஃ கார்யகாரயதிஸ்வயம்" என்கிற வாக்கியத்தால் பதியாகிய மகேச்வரர் தாமே பிரமஹாதி ஸ்தம்பபரியந்தங்களாகிய பசுக்களை மலமாயாதி பாசங்களாலகட்டிக் காரியங்களைச் செய்விக்கின்றார் என்றும், "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸுரேந்த்ராத்யாஃ பசவஃ பரிகீர்த்திதாஃ தேஷாம்பதித்வாத்தேவேச சிவஃ பசுபதிஸ்ம்ருதஃ" என்கிற வாக்கியத்தால் பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலானவர்கள் பசுக்களென்றும், தேவதேவனாகிய பரமேசுவர ரொருவர்தாமே பதியென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் பாசசம்பந்திகளாகிய பசுக்களிலொருவராகும் விஷ்ணுவை மோக்ஷகர்த்தாவென்று சொல்லவந்தது அறியாமையென்க. "ஸ்வதஸ்ஸித்தம்பதித்வம்மே யுஷ்மாகம்பசுதாபிச்ச" என்கிற வாக்கியத்தால் ஓ விஷ்ணுவாதிகளே! உங்களுக்குப் பசுத்வமும் எனக்குப் பதித்வமும் ஸ்வபாவசித்தமான அநாதிதாமமென்று சிவனருளிச்செய்த வுண்மையுஞ் சான்றாமென்க.

இனி, "ஜ்ஞாத்வாதம்ம்ருத்யுமத்யேதி நாந்யஃ பந்தாவிமுக்தயே" என்கிற கைவல்யோபநிஷத்வாக்கியத்தால் சிவஞானத்தால் மிருத்துவைக்கடப்பனென்றும், சிவஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய முக்தியுபாயமில்லையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டதனால் ஞானகர்த்தா சிவனென்றும், மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணுவென்றுங் காட்டவந்த அவதிவாசகம்பாழ்த்ததென்க. "ஜ்ஞாத்வாசிவம்சாந்திமத்யந்தமேதி" என்கிற சுருதியால் சிவஞானத்தை யடைந்தவர்கள் சநநமரணப் பிரவாஹதுஸ்தரமாகிய ஸம்ஸாரதுக்கத்தினின்றும் அத்யந்த சாந்தியடைகின்றார்க ளென்றும், "ஏசம்ஜ்ஞாத்வா அம்ருதாபவந்தி" என்கிற சுருதியால் சிவபெருமானையே ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமென்றும், முமுக்ஷுஜனப்பிராப்யபதமென்றுந் தெரிந்துகொண்டவர்கள் முக்தராகின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டதனால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டுஞ் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று வெளிப்பட்டது.

"சிவமான ஞானந் தெளியவொண் சித்தி
சிவமான ஞானந் தெளியவொண் முத்தி

சிவமான ஞானஞ் சிவபரத்தே யேகச
சிவமான ஞானஞ் சிவானந்த நல்குமே.'

என்னுந் திருமந்திரவுரையானுந் தெளியக்கடவர் "ஸர்வமங்ய த்பரித்யஜ்ய ஹேயாங்விஷ்ண்வாதிகாஸ்ஸுராந் சிவஏவஸதாத்யேயஸ் ஸர்வஸம்ஸாரநாசக:" என்கிற பைப்பலாத வாக்கியத்தால பரித்யஜிக்க வேண்டிய விஷ்ணுமுதலான சமஸ்ததேவர்களையும விட்டுச சம்ஸாரதுக்க நாசன பூர்வகமாகிய முக்திப பிராபதியின் பொருட்டுச் சிவனொருவனே சாவகாலத்திலுந் தியானஞ்செய்யத்தக்கவன என்று நிச்சயிக்கப்பட்டதனால மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணுவென்று கூறவந்த வீணவாதம விட்டொழிந்ததென்க. இன்னும சுவேதாசுவத ரோப நிஷத்தில "யதாசர்மவதாகாசம் வேஷ்டயிச்யந்திமானவா: ததாசிவம விஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தேபவிஷ்யதி" என்கிற வாக்கியத்தால உலகத்தில மானவாகள எப்போது ஆகாசத்தைச சர்மமாக மேலே போர்த்துக்கொள்ளுவாகளோ அப்போது சிவனைச்சேவிக்காமல துக்காந்தரூபமாகிய மோக்ஷத்தையடைவார்களென்று பெறப்பட்டதன்றியும, "விஹாயஸாம்பமீசாநம் யஜ்ந்தேதேவதாந்தரம் தேமஹாகோரஸம்ஸாரே பதந்திஹிவிமோஹிதா:" என்கிற பாதமபூர்வத்தால பவானி பதியாகிய சிவனைப்பூசிக்காமல் அன்னிய தெய்வங்களை யாவர்பூசிக்கின்றாகளோ, அவர்கள மோகாந்தகாரளாய்க கோரஸம்ஸாரத்தில் வீழ்ந்தலைவாகளென்றும நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டுஞ் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று சாதிக்கப்பட்டது மேல நியாயங்களால சிவனால ஞானமும, விஷ்ணுவால் மோக்ஷமும் சித்திக்குமென்றெழுவந்த விபரீதஞானம விலகிவிட்டதென்க.

இதுவுமன்றோ, விஷ்ணுமூர்த்தி கபிலராகவந்தபோது புராரியாகிய சிவனிடத்தில சாங்கிய ஞானோபதேசம் பெற்றனரென்று ஸ்காந்தத்திலும, பதரிகாசசிரமத்தில் நாராயணருக்குச சிவன் வெளிப்பட்டுச் சிவகீதை பதினொரு அத்தியாயமும உபதேசித்தனரென்று கூர்மபுராணம உத்தரகாண்டத்திலும், பஞ்சவடிதீரத்தில் அகஸ்தியரிடத்தில விரஜாதீக்ஷையடைந்த ஸ்ரீராமபத்ரருக்குச் சிவன் வெளிப்பட்டுச சிவகீதை யுபதேசித்தனரென்று பதுமபுராணம் உத்தரகாண்டத்திலும், சரஸ்வதிக்கும விஷ்ணுவுக்கும் மூன்னும் பின்னுமாக ஞானவைபவ காணடத்தையும, பிருஹஸ்பதிபகவானுக்குமுக்திகாண்டத்தையும், பிரமஹம்ஸதேவருக்குப பிரம்ஹகீதையையுஞ் சிவ

ன்முறையே வெளிப்பட்டருளினரென்று சூதஸம்ஹிதையினுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கு முண்மையால விஷ்ணுவாதிகளுக்கு ஞானத்தையளிப்பவர் சிவபெருமானேயென்று பெறப்பட்டதனுல் விஷ்ணுவுக்கு ஞானமோக்ஷங்க ளளிக்குஞ் சகதியுண்டென்று நாமெந் தமதியால் சொல்லத்துணிவோம? இதுநிறக, விஷ்ணுவால் ஞானமடைந்தவாகளுண்டெனின், அவாகளேயினரென்று வெளிப்படுத்தலவேண்டும. ஒருவருமில்லையாகவும, ஞானுதிக்கம் விஷ்ணுவுக்கு கூறுவது அரபிமானமெனக கண்ணன் அருச்சுனனுக்குக கீதாவுபதேசஞ் செய்ததில்லையோவெனின், அந்தஞானம் உபமன்னிய முனிவரிடத்துப பெற்றதேயன்றிச சாவசஞதையால ஞானுதிககங் கூறுவது பொருநதாதெனக. கிருஷ்ணா ஞானுதிக்கமடைநதவராயினும ஆசாரியாதிக்கம பெருமையால அருச்சுனனுக்கு அவருபதேசிததஞானம அஸ்திரமாகிமீண்டும உததரகீதையை யுபதேசிததனா. இபபடி யிரண்டுமுறை யுபதேசிககபபெற்றும அவவருச்சுனன் கண்ணபபராக அவதரிததுச சிவாராதனததால முததியடைநத மானமியததை மேலிடஙகளில(கூகூ)வது பககத்தில கூறியிருககின்றமையால் விஷ்ணுவுககு ஞானுதிககமுண்டென்பதும இல்லையென்பதும புததிமானகள் கண்டறியாமறபோகாா. சிவபெருமானேவெனின், தக்ஷிணுமூர்த்தமாயெழுந்தருளிச் சநகாதிமுனிவாககருளியும், திருபபெருநதுறையில் குருநதடியி லெழுநதருளி வாதவூரடிகளுக கருளியும், இன்னும்பலவாறு ஞானுசிரியததலைமை தோன்ற வியைந்து சிநமயகோலங் காட்டிநின்ற வுண்மையைச் சங்கரஸம்ஹிதை, ஹாலாஸ்யமாஹாத்மிய முதலிய பிரமாணங்களால் நிச்சயிக்கக்கூடுமெனக. இதுமட்டோ, மநதிரம், யநதிரம், தநதிரம் சிற்பம, வைத்யம், ஜோசியமுதலிய சாவசாஸ்திர ஞானுதிககமுஞ் சிவனுக்கே அநதநத நூல்களில கூறபபடடதன்றி யிதரதேவதாசமபநதம் நிரஸ்தமென்க. "அஷ்டாதசாநாம்விதயாநா மேதா ஸாம்பின்னவர்தமநாம் ஆதிகர்ததாகவிஸ்ஸாக்ஷாச் சூலபாணிர்மஹேச்வரः" என்கிற வாக்கியத்தால் அஷ்டாதசவிததைககுங கர்த்தா சூலபாணியாகிய சிவபெருமானே யென்று பெறபபட்டவுணமையானுந தெளியக்கடவர். இதுகாறுங கூறிய நியாயங்களால ஞானுதிககமே விஷ்ணுவுக்கில்லையென்று வெளிப்பட்டதனுல மோக்ஷாதிககமுண்டென்று நாம் எநத ஆதரவால் சொல்லததுணிவோம; ஆயின விஷ்ணுவை ஆசசிரயிப்பவாகளடையுங கதிதானியாதெனின், விஷ்ணு

பதத்தை யடைவாகளெனபதில எமக்கொரு ஆடங்கமுமின்றெனக அதுமோக்ஷபதமல்லவோவெனின, காலதநிரயததினுமன்றாம. மோக்ஷமென்பது சாலோகம், சாமீபம, சாரூபம, சாயுஜயம் எனறு அதிகாரபேதததால சரியை கிரியை யோக ஞானங்களை அநுஷ்டிபபவர்கள் அடையுமபேறாக நிசசயமாகையால சரியைபகசே அதிகாரிகளல்லாத விஷ்ணுபக்தாகளாகிய பாஞ்சராததிரிகள் உண்மைஞானத்தாலடையுஞ் சிவப்பேற்றினை எப்படியடைவார்கள்? சிவனை ஆராதித்துப் பரமபதமாகிய உன்னதஸ்தானததைத விஷ்ணுமூர்த்தி அடைந்தாரென்று கூறும் ருகஸம்ஹிதா வாக்கியததைத மேல (கூகூ) வது பக்கத்திலெடுதது கூறியிருககின்றோம ஆகையால் மோக்ஷபதம இதுவாகுமென்று புத்திமானகள கண்டிராமற போகார. பாஞ்சராததிரிகள விஷ்ணு சாரூப்பியத்தையேபரமமுத்தியெனறுகொண்டவராகையால ஞானத்தின் பிரயோசனமாகிய சிவசாயுஜயபபேறு அவர்க்குக்கிட்டாமற போயிறறென்க. இஙகே விஷ்ணு சாரூப்பியமென்றது விஷ்ணுபதமென்றாகி இந்தராதிபதஙகள் போலாமேயனறி மோக்ஷபதமென்பது அறவேநிரஸ்தமென்க.

> "கொள்ளேன்புரந்தரன் மாலயனவாழ்வு குடிகெடினு
> நள்ளேனினதடியாரொடலலா னரகமபுகினு
> மெள்ளேன திருவருளாலேயிருககப் பெறினிறைவா
> வுளளேன்பிறதெய்வ முன்னையலலா தெஙகளுத்தமனே."

என்றருளிய ஸ்ரீமத மாணிககவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கால் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களுடைய பதங்களை முமுக்ஷுக்கள் விரும்பாரென்னு முண்மை வெளிப்பட்டதன்றியும, "கரோமித்வத்பூஜாம்ஸபதிஸூக்தோமேபவவிபோ விதிதவம்விஷ்ணுத்வம்திசஸிகளுதஸ்யா: பலமிதி புரச்சதவாம்த்ரஷ்டும்திவிபுவிவஹங்பக்ஷிம்ருககா மதருஷ்டவாதத்கேதம்கதமிஹஸஹேசங்கரவிபோ" என்றருளிய சஙகராசாரியர் திருவாக்கால் விஷ்ணு பிரமஹாதிபதங்களை யடைந்தால் பன்றியாகவும், ஹம்ஸமாகவும்பிறந்து சிவனுடைய திருவடிஞானத்தையிழககவேண்டி வருமாகலின் அபபதங்களை விரும்புவது யுகதமன்றென்னு நியாயம் வெளிப்பட்டதனால விஷ்ணுபதமே மோக்ஷஸ்தானமென்றும், மோக்ஷமளிபபவர விஷ்ணுவேயென்றும, முமுக்ஷுக்கள் விஷ்ணுபதத்தையே விரும்புவார்களென்றுஞ் சொபபனங்கண்டு பிதற்றிய சோமபேறிவாதஞ்சோர்ந்து விட்டதென்க. ஆயின், கண்டாகன்னனைக கண்ணன்பால் மோக்ஷமடைகவென்று

சிவன் சொன்னதென்னையெனின், பெற்றான் சாம்பனைத் தடுத்தாட
ராகிய உமாபதி சிவாசாரியரிடத்தில முத்திபெறுகவென்று அருளி
யதுபோலாமேயன்றிக் கண்ணனை மோக்ஷாதிகாரியென்று கொண்
டல்லவென்க. கண்ணன் சிவதீக்ஷாபரனுய்ச சிவபெருமானிடத்து
அன்புபூண் டொழுகிவந்த வுண்மையால் அவன் பெருமைதோன்ற
அங்ஙன மருளியதன்றி வேறில்லையாம். அன்றியும், கண்டாகன்ன
னென்பவன் பஸ்மருத்ராக்ஷ பஞ்சாக்ஷர சமபந்தங்களால் பரம
பவித்திரனுய் விளங்கினனென்பது பிரமாணசித்தமாகையால மோ
க்ஷரூபியாய் விளங்கும அவனுக்குக் கிருஷ்ணா முத்திகொடுத்தா
ரென்பது ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க கண்டாகன்ன
னையும், பெற்றான் சாம்பனையும் முறையே கண்ணனிடத்தும, உமா
பதி சிவாசாரியரிடத்தும் முத்திபெறுகவென்றருளியது போலவே
மூலபுருஷராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளிடத்
தில் சிவசாரூப்யம் பெறுகவென்றருளிய வுண்மையை மேலிடங்
களில் (க௮) பக்கத்தில காட்டியிருக்கின்றோமாகையால் அதனைப
பிரமாண பூர்வகமா யீண்டுதெரிப்பாமென்க "தத்ரபூர்வம்மஹாவிஷ்
ணுः பச்சிமாலயஸங்ஞிகே தபச்சசாரஸாரூப்ய ஸம்ப்ராப்த்யேதூலிநோ
ஹரி.— சாந்தோதாந்தோஜிதக்ரோதோ பஸ்மோத்தூளிதவிக்ரஹः ருத்
ராக்ஷமாலாபரணோ ருத்ராத்யாயனதத்பர — ஹ்ருத்புண்டரீகநிலயம்
விச்வாக்ஷம்விச்வதோமுகம் விச்வதः பாதபாணியந்தம் விச்வரூபமுமாப
திம் த்யாயாமாநோதிவாராத்ரம் ததாபபரமம்தபः தபஸாதஸ்யஸந்து
ஷ்டः ப்ராஹாவிர்ப்பூயசூலத்ருத்— வத்ஸவிஷ்ணோப்ரஸந்நோஸ்மி வர
ம்வரயஸுவ்ரதத் வமத்வப்ரியோஸ்மாகம் பார்வத்யாச்சவிசேஷத—
இதிதேவவசச்ருத்வா முராரிः ப்ரீதமானஸः ப்ரணம்யகிரிஜாதீசம் ஸ்ரு
ஷ்டவாந்வரமுத்தமம்— பகவந்தேவஸர்வஜ்ஞ விஸ்வேஸ்வரமஹேச்வர
ஸாரூப்யம்மஹ்யமீசாந ப்ரஸீததவசங்கர— ச்ருத்வாதுவசநம்தேவः
ப்ரோவாசமதுஸூதநம் விஷ்ணோதவேஷ்டம்தாஸ்யாமி காலேநைவந
சாஞ்சஸா— வைவஸ்வதேந்நரேப்ராப்தேஷ் யஷ்டாவிம்சதிகேகலௌ
மத்பக்தஸ்தேத்யஸம்பந்தः ப்ரதாஸ்யதிஸரூபதாம்— தாவத்காலம்தமத்
ரைவ ஸதாருமஹத்தபः தேசேஷுயத்ரயத்ராஸதி மதாலயமநுத்த
மம்— தத்ரதத்ரச்சஸம்பந்தோ குஹாம்ஸோபக்திமாந்ஸுதிः த்ராவிட
ஸ்துதிபிர்ப்பக்த்யா ப்ரீணயிஷ்யதிமாம்முதா— அத்ரகாஞ்ச்யாமபிவசீஸ்
தோதும்மாமாகமிஷ்யதி அத்ராபிபச்சிமஸ்தானே த்ராவிடஸ்துதிபிஸ்ஸ
வை— ஸ்துத்வாத்வமதமத்புத்யா த்ரஷ்ட்வாத்வத்பக்திதர்சிதம் ப்ரீண
யிஷ்யதிநுத்யாஸோ மந்மயஸ்த்வம்கதஸ்ததா — த்வச்பக்தகர்வநாசாய
மத்ஸாரூப்யமவாப்ஸ்யஸி இதிதேவோவரந்தத்வா ஜகாமாபீஷ்டமால்
யம்—" என்கிற வாக்கியங்களால் பூர்வத்தில் கந்தபச்சிமாலயமென்

கிற விடத்தில் விஷ்ணுவானவர் சாந்த சமதமாதிகளோடு கோபத்தைச் செயித்தவராய்ப் பஸ்மருத்ராக்ஷங்கள் தரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீருத்ரபாராயணஞ்செய்து ஹ்ருதயகமலவாசியும், விசுவாக்ஷரும், விசுவதோமுகரும், அநேகபாணிபாதரும், விசுவரூபருமான பரமேசுவரரை அகோராத்ரம் தியானித்துக்கொண்டு சிவசாரூப்பியமடையும்பொருட்டு அதிகமான தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் சூலபாணியாகிய பரமசிவம் அவர் தவத்தால் சந்தோஷித்தவராய் வெளிப்பட்டு ஓ குழந்தாய் விஷ்ணுவே! பார்வதி பரமேசுவரர்களாகும் எங்களுக்கு நீ மிகவும் அன்பனாகையால் நாங்கள் பிரஸன்னமானோம் உனக்கிஷ்டமான வரத்தைக்கேளென்று திருவுளம்பற்றுதலும், விஷ்ணுவானவர் மனமகிழ்ந்து சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து, ஓ பகவானே! எல்லாமறிந்தவரும், ஜகதீசுவரருமாகிய தேவரீர் உம்முடைய சாரூப்பிய பதவியைக் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவும், விஷ்ணுவைநோக்கி உன்னுடைய இஷ்டமானது காலதாமசத்தினல்லாமல் கொடுக்கப்படுமேயன்றி இப்போது சித்திக்கப்பெறாது. அஃதெப்போதெனின், வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் (உஅ) வது கலியுகத்தில் என்னுடைய பக்தனாகிய சம்பந்தனென்பவன் உனக்குச் சாரூப்பியத்தைக் கொடுக்கப்போகிறான். ஆகையால் நீ எப்பொழுதும் ஈண்டு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தால் உலகையுய்யப் பக்தி முத்தி யருள்வானாகிய சம்பந்தன் குமாரஸ்வாமி அம்சத்தினவதரித்து உத்தமமாகிய என்னுடைய ஆலயங்கடோறுஞ் சென்று என்னைத் திராவிடஸ்துதிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு இந்தக் காஞ்சியில் பசிமஸ்தானமென்கிற இந்தவிடத்தில் வருவான் அப்போது நீ என்னிடத்தில் சித்தத்தைவைத்து அவனை நானாகஅறிந்து திவ்யஸ்துதிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து உன்னுடைய பக்தஜனகாவாபஹாரநிமித்தமாய் என்னுடைய சாரூப்பியத்தை யடைவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினரென்றும், அவ்வாறே நிகழ்ந்ததென்றும், ஸ்காந்தத்தில், சநற்குமாரஸம்ஹிதையில், காளிகாகண்டத்தில், காஞ்சிமஹாத்மியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வாஸ்தவார்த்தம் வெளிப்பட்டதனால் ஞானசம்பந்தப் பிரபுவினுடைய ஆதிக்கம் விசேஷமாய்ப் பிரகாசிக்கப்பட்டது. மேல்விருத்தாந்தத்தால் பக்தபராதீனராகிய சிவபெருமான் கண்ணனைத் தனது பக்தனென்பது தோன்றக் கண்டார் கண்ணனை அவன்பால் விடுத்ததேயன்றி முக்திநாயகனென்றல்ல

வென்பது இனிது வெளிப்பட்டதனால் மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணுவே யென்றெழுதுவரும் மூர்க்கத்தன்மையை யினியொழிவாராக. இப்படியே விஷ்ணுவால் மோக்ஷமடைந்த வொவ்வொரு சரிதமும் விவகாரத்தில் அவலமாகுமென்பதுபற்றி யிவ்வளவிலே விடுத்தனமென்க. இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களால் ஞானமோக்ஷங்களை யளிப்பவர் சிவபெருமானேயென்றும், விஷ்ணுப்பிரம்ஹாதிகள் அதிகாரிகளல்லவென்றும் நாட்டப்பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, அமுழ்தேவி வாசகத்தில் "பல்லூழிகாலம் பயின்றானை யாசித்தில் - நல்லறிவு சற்றே நகும்" என்றருளிய ஔவையார் திருவாக்கால் ஞானம் சிவனால் வருமென்பது தோன்ற அவ்வாக்கியத்தை யுதகரித்தெழுதார். அந்த வாக்கியத்தால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்பட்டதேயன்றி விஷ்ணுவாதிக்கமொன்றுங் காணப்படவில்லை. அந்தவாக்கியத்தைச் சுருதிவிருத்தமாய்த் தானுதகரித்தெழுத ஹேயவாக்கியத்திற் காதாரமாய்க்கொண்டு வெளிப்பட்டாராகையால் விஷ்ணுவால் மோக்ஷமுண்டாமென்பதற் குபகரணமான வேறொருவாக்கியமும் ஔவையார் திருவாக்காகவுதகரித்தல்வேண்டும். மேலயாம் விவகரித்துக்காட்டிய நியாயப்படியே பாசபந்திகளாகிய பசுசமூகங்களி லொருவராகிய விஷ்ணுவை ஞானதிகாரியென்றே கூறுதவராகிய ஔவையார் அவரை மோக்ஷாதிகாரியென்று எங்ஙனங்கூறத் துணிவார்? விஷ்ணுவுக்கே ஞானமென்பது உண்டோ இல்லையோவென்று தடுமாறுதலிருக்கவும், அவருடைய பக்தர்களுக்கு அந்த நிரதிசயஞானம் சித்திக்குமென்பது சசவிஷாணவந்தியா புத்திரக ககனாரவிந்தவியவகாரமாய் முடியுமென்க. இங்ஙனமாகவும், ஔவையார் திருவாக்கை யாதாரமாய்க்கொண்டெழ வந்தது என்போலுமெனின், விட்டிற்பூச்சிகள் தீபவொளியைத் தமக்கிதமென்றுகருதி மேல்விழுந்து சாதல்போலவும், ஓரிடையன் தனதாடெனக்கருதி மலையடிவாரத்தி லுலவுங்கரடியை நெருங்கி அதற்கிரையாதல்போலவும், தன்னைக்கொல்லும்படிக் கரத்திற் கத்தியேந்திவரும் பூசாரியை ஆடானது இரைதரவருகிறானென்று மகிழுமாறு போலவுமாம். அந்தவாக்கியத்தால் சிவனுக்கே ஞானம் நாட்டப்பட்டதன்றி யிதர தேவதா சம்பந்தமொன்றுங் கூறினதில்லையாகலின் ஞானமும், மோக்ஷமும் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று அவர்கூறிய மற்றைவாக்கியங்களை யீண்டுதகரிப்பாமென்க.

"எண்ணிலியூழி தவஞ்செய்தவ கீசனை
யுண்ணிலைமைபெறற தூணாவு."

"ஆதியோ டொன்று மறிவைப்பெறுவது தா
னீதியாற்செய்த தவம்."

"பதியாலுள்ளே பரிந்தரனைத் தாஞேககின்
முத்திக்கு மூலமது."

"நல்லானைப்பூசிதது நாதனெனவுருகில்
நில்லாதோ வீசனிலே"

"ஒவ்வகத்துணின்ற சிவனருள பெறறக்கால்
அவ்வகதது ளானநதமாம்."

"சிந்தையுணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால்
பநதமாம் பாசமறும்."

"ஓவாசசிவனருள் பெற்றுலுணரயின்றித
தாவாதவின்பந்தரும."

"சிவனுருவந்தானுய்ச செறிந்தடங்கிநிற்கில்
பவநாசமாகும பரிந்து."

"சிந்தை சிவமாகக் காண்பவர் சிநதையில்
சிந்தித்திருக்குஞ் சிவம்."

"அழியாவுயிரை யரனுடன்வைககிற
பழியான தொன்றிலலை பார்."

என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டும் சிவசம்பநதமாகவே பெறப்பட்டதன்றி யிதரதேவதாசம்பந்தம் அறவே நிரஸ்தமாய் விட்டதனுல் விஷ்ணுவுக்கே மோக்ஷாதிக்கமுண்டென்று சாதிககவந்த மூடஞானம முரண்பட்டழிநததென்க.

இபபேதைகள் ஔவையார் திருவாக்குகளிற் பயின்றும் வாய்மைதோன்றுதவழி விபரீதங்கொண்டழிவதென்னை யெனின், "நல்லனூல் பலகற்பினும காண்பரிதே - யெல்லை யிலாத சிவம்." என்று எமதனனை யார்கூறிய வாய்மை வெளிபபட்டதன்றியும், தீக்ஷிதஸ்வாமிகள திருவாக்குண்மையையுஞ் சிநதிபபாராக.

சிவதத்துவவிவேகம்.

"த்வயிச்ரத்தாநர்தப்ரவசந்பலாந்நைவ ஸ்லபாநமேதாபாஷாஸ்யாந்நச்சவிவிதசாஸ்த்ரேஷுபட்டநாத் ப்ரஸாதாதேவைநாம்பவதபல பந்தே ஸுக்ருதிநஸ்த்தநூஸ்தேதுத்தாந்தா: கதமிவலபேரந்தமதய:"

"உன்றிருவடிக கீழுறுதியாமன்பு முன்றிருவருளினாற் கிடைப்ப
தன்றிநூற பலவுமாய்ந்ததா லுரைசெயளபபருந திறமையான்மதியான்
மன்றவேகிடைப்பதன்று மறறதனே மாதவஞசெய் திலாக்கயமை
துன்றியபுலேயோர் யாஙஙனம்பெறுவர்சோதியே கருணைவாரிதியே."

"தவச்ரீபாதாப்ஜேகதமபிச்சபக்திர்ந் ஸுலபாநிஹந்த்ரீதுக்காந்நா
ம்நிகிலபுஷார்தைகவஸதிஃவிநாபுண்யைர்ஜந்மாந்திர சதஸஹஸ்ரேஷு
விஹிதைர்ஜநச்ரேயோமாத்ரம்கலுபாஹுஃஸலிக்நீஃநலபதே"

"உலகர்சேருறுதிப்பய னெவற்றினுக்கு முறைவிடமாய்த துயாமுழுதும்
விலகுறத்துமிக்குங் கணிசசியா முன்றாள் விரைமலர்கஙியற்றுமெயப்பத்தி
யலகிலாப் பிறவிதொறும் புரிதவத்தாலல்லதெவ்வாறறினு மரிதே
நலமதொன் றடைதற்குறுமிடையூறு நாதனே பலவுளவன்றே."

"விதூதாந்தர்த்வாந்தாவிவிதபவஸம்பந்ந ஸுக்ருதாயதந்தேபோ
த்துந்த்வாம் யமநியமஸத்கர்மநிரதாஃ ததீச்சாத்யைச்சப்தாகிர்சதநு
ஸுநு ப்ரக்ருதயஃ கதம்த்வாம்ஜாநீயுஃ கலிமலிநசித்தாஹதியஃ"

"பலவகைப்பவந்தோறெய்திநெந்தவந்தோரபடர்ந்தெழுமகத்திருள்கடிந்தோர்
நலமுறு மியமநியமநறசெய்கைநயர்தளோருனைப் பெறமுயல்வார்
கலியுறு நவைசேருள ததவ ரசுரக்கமைமயர்ததீசியாதிகளா
லலமரசசபிக்கப் பட்டுளோ ரெவ்வாரறியரோ வையநின்றனையே."

இந்தவாக்கியங்களால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்பட்டதன்றியும், ததீசியாதிகளுடைய சாபத்தாற்கட்டுண்டழியுங் கலதிகள் தன்மையுமவெளிப்பட்டது. "அவனரு ளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்று எமது பரமகுருஸ்வாமிகளருளிய திருவாக்கின்படியே பரிபாகிகள் சிநதிததிருப்பாரென்க. இஙஙனமாகவும், ஔவையாருடைய வாஸ்தவாபிப்பிராயம் இன்னதென்றறியாமல் மூடத்தன்மையால் அவர்வாக்கியத்தை யுதகரித்தழவநதது நிஸ்புருஹமாய் விட்டதென்க

"த்யேயத்வேதவஸாகூநிணேமுநிகணஜ்ஞான ப்ரதாநேகுகோவந்த்ய தவேநிக்மாஸ்வபக்திவி மதக்லாந்தேஸாக்ருதாந்தாதயஃ நிதயந்தேபகவந் பிதாமஹசிரஸ்ரக்ப்நந்த மாதயந்தயோச்சூந்யத்வேச்சவராஹ ஹம்ஸவபுஷோஃபதமாக்ஷபதமாஸநேஃ" என்றருளிய ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் வாக்கியத்தால சிவபெருமானே யாவராலுந தியானிக்கததக்வரென்பதற்கு முனிவர்கூட்டங்கள் சாட்சியும், சமஸ்தாத்மாக்களுக்கும் சிவஞானத்தை யளிப்பவரென்பதற்குச் சுகர்சாட்சியும், எல்லாராலும் வநதிக்கத் தக்கவரென்பதற்கு வேதங்கள சாட்சியும,

ஸ்வபக்தஜன சத்ருஹரணஞ் செய்பவரென்பதற்கு இயமன் சாட்சியும், நித்தியரென்பதற்குப பிரம்ஹசிரோமாலிகை சாட்சியும, ஆதயந்தசூன்யரென்பதற்கு வராஹஹமஸ சரீரஙகளைததாங்கி விஷ்ணுபிரம்ஹாக்கள் சாட்சியுமென்று நிசசயிக்கப்பட்டதன்றியும, "ஆநநதயௌதார்யஸதவாங்ம்ருதி பயஹரஞ்தஸ்வல்பஸேவாதிதே ஷாத ஸங்கஷ்டாதப்யுயேக்ஷாபயஹித வசநாதுததமத்வாச்சம்போ: ஸேவ்யோவிஷ்ணுபமங்யுதருஹிண முநிஸுதாதமந்தேச்சதேவா தக்ஷ ஸ்ரீராமவேதா: பசுசிசுக வதுராக்ஷஸாஸ்ஸாக்ஷிணோநோ" என றருளிய தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் வாககியததால சமபுசபத வாசயராகிய சிவபெருமானே ஆத்யநத ரஹிதரெனபதறகு விஷ்ணுசாட்சியும, விசேஷதாதருதவ முடையவரெனபதற்கு உயமநயுபகவனா சாட்சியும, அதிகசததியுடையவ ரெனபதறகுப பிரமஹாசாட்சியும, மிருததுபயத்தை நீக்குபவ ரென்பதறகு மிருகண்டுபுததிரா சாட்சியும, ஸ்வலப சேவையாலேயே சநதோஷித தனுககிரகிபபவரெனபதறகுக குபேரன சாட்சியும, ஆபத்காலத்தி லாதரிப்பவரென்பதறகு அமிாதமதனமபணணின தேவாகள சாட்சியும், யாவற்றினும் உபேக்ஷைசெயபவரெனபதறகுத தக்கன் சாட்சியும, அபயநதநது இதவசனங்கூறுபவரெனபதறகு ஸ்ரீராமா சாட்சியும், அதிபரமாப்தரென்பதறகு வேதஙகள சாட்சியுமாயக் கொளவாமன்றிப பசுவையும, சிசுவையும், ஸ்ரீயையும, ராக்ஷசனையும உரிய சாட்சிகளாககொள்ளோமென்று பெறபபட்டதனுனும உண்மையினிது விளங்குமென்க. பசுவென்பதுகஜேநதிரனுகிய யானை, சிசுவென்பது இரணியகுமாரனுகிய பிரகலாதன், ஸ்ரீயென்பது பாண்டவ பத்னியாகிய துரௌபதை, ராக்ஷசனெனபது இராவண சகோதரனுகிய விபீஷணன் என்று நிச்சயமென்க. முன்சாட்சிகள் சிவபரமும், பின்சாட்சிகள் விஷ்ணு பரமுமாகவிளங்கலான் சாட்சிகள் பலத்தைநோககி ஞானமோக்ஷங்க ளளிககும் சாட்சிகள் பராமாதிக்கமுடையவர் சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இனியநதத துஷ்டவாசகததில், ஔவையாரருளிய நீதிச்சொற்களுககுச சைவர்கள் ஆததிசூடி, கொன்றைவேநதன் என்று இல்லாதபோவைதது வழங்குகின்றார்களென்றும், ஔவையார் கருத்தவ்வாறுனல அவவிரண்டு புத்தகஙகளினந்தத்தில் ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல முற்றும் என்று வழங்க வழக்கில்லையென்றும், இதுமாத்திரமன்றிப புறசசமயிகள்ிகிய அருகர்செய்த கணிதி

நூல்கட்கும் யானைமுகன் காபபைச் சேர்ததிருக்கின்றார்களென்றும், தம்மவர்கள் சைவநூலில பிரவேசியாமலிருக்குமபோதே அருணகிரியாருக்குக் கன்னதானமளிதத வில்லிபுத்தூரர்செய்த ஸ்ரீ மஹா பாரதத்தில் நலலாப்பிள்ளை யெனபவர் சிலபாடல்களைப்பாடிச சேர்ததுககெடுததனரென்றும, அதுபோலவே யிபபோதுஞ் சிலர் கமபராமாயணததைக கெடுக்கபபாரககின்றார்க ளெனறும் வாயிலவநதபடித் தாறுமாறாய்ப பிதற்றியழுதார்.

இதனை முறையே விவகரிககுமிடததது ஔவையாரருளிய நூல்களுககு ஆததிசூடி, கொன்றைவேநதன் என்னும் பெயாகளே யுரியனவென்பதையீண்டு நிரூபிப்போம் மேல் பலவிடங்களில் யாம விவகரிததுக்காட்டிவநதநியாயஙகளால ஔவையென்பவர் சுதத சிவ சநமார்ககமுடையாரென்பது பெறப்பட்டதன்றியும, அவருடைய உபாசனாமூர்த்தமா யெழுந்தருளியுள்ளவர் விநாயகக் கடவுளென்பதும் யாவருமறிநதவிஷயமெனக. அவரருளிய "விநாயகரகவல்" முதலிய வுண்மைநூலகளே சான்றாமாகலின் மேலுமஎடுத்து விரிபபது அநாவசியமாகும். இங்ஙனமாகவும், தமது சமயபரமாய்ப் பொதுத்தருமங்களைக்கூறி அவர் செய்துகொண்டநூலகளில் பேதைமதியாகிய இவர்க்கேனிநத வீண்விசாரம? தம்முடைய சமய நூல்களாயிருப்பின் ஒருவாறிசையும் இங்ஙனமிறக, "ஆததிசூடி" என்பனவாதிகள் ஔவையினுடைய நூல்கட்குப் புதப்பெயர்களாமெனின், நூலாசிரியராகிய ஔவையாரால் தரப்பெற்ற பழையபெயர்கள் வேறேயிருத்தல் வேண்டும்! அவைகளியாவை? அந்தநூல்கட்கு ஔவையார்கூறிய காப்புச்செய்யுள்கள யாவை? அவற்றினாநதத்தில் ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல் முற்றும் என்று வழங்கிவருமாற்றான அவைகளை நீதிச்சொல் என்றே தனித்தனிக் கூறுவாமெனின், இரண்டையும் நீதிச்சொல் என்றுவழங்குமிடத்து அவற்றின் வேற்றுமை தோன்றாது மயங்கவேண்டிவரும் காப்புகள் கூறியதில்லையெனின், அவர்க்கு நாஸ்திகத்வம் நாட்டவேண்டிவரும். காபபுகளுண்டெனின் அவைக ளெச்சமயப்பகுதி யுடையன? எக் காலதது வழங்கிவந்தன? எக்காலத்து அழிந்தன? எநத ஆதரவாலறியற்பாலது? எலலாந் தடுமாற்றமேயன்றி யுண்மை யென்பதனுக்குத துணையுங் காணப்பெறாமையால் துரபிமானத்தால் வீண்வழக்காட்டத் தொடங்கிய துஷ்டத்தனங் கண்டிக்கப்பட்டதெனக. "இயல்பலாதனசெயேல், பழிப்பனபகரேல்" என்றுவரும் நீதிவாக்கியங்களை

அந்நூன்முகத்திப்பேதைப் புலவர் கண்டாரில்லைபோலும். இது நிற்க, அந்தநூல்களின் அந்தத்தில் நீதிச்சொல் முற்றும்என்று வழங்கிவருவதனால் ஆதியில் வருவனவாகிய ஆத்திசூடி யென்பனவற்றைக் கற்பனைவயத்ததென்றார். இதென்னபேதைமை? முதற்கண்வரும் "ஆத்திசூடி" என்பவற்றிற்கு மாறாய்க் கடையில்வரும் "நீதிச்சொல்முற்றும்," என்பதையேன் கற்பனையென்று கொள்ளக்கூடாது? ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல்முற்றும் என்று பிறர் சொல்வதாமன்றி ஔவையார் கருத்தல்லவாகலின் ஆத்திசூடிமுற்றும், கொன்றைவேந்தன் முற்றும் என்றே வழங்கற்பாலதெனக் ம-ா-ா ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்டநூல்களி லிவ்வுண்மையைப் பார்த்துணர்வாராக.

ஔவையாரருளிய இரண்டு நூல்களுக்கும் அகரமுதலிய பன்னிரண்டுயிர்களும், ஆய்த மொன்றும், ககரமுதலிய பதினெட்டு மெய்களும், ககர அகரமாதிவகரஐகாரமீறான உயிர் மெய்களும் முறையேயாகியவைகளின் முதலெழுத்துக்களாய்ப் பெறப்பட்டு வழங்கிவருமென்பது சர்வசம்மதமென்க (வு) (வூ) (வொ) (வோ) என்பவைகள்மொழிக்கு முதலில் வராமையால (உ) (ஊ) (ஒ) (ஓ) என்னும் உயிரொலிகள் ஒத்துவரு முண்மைநோக்கி உயிர்களாக வேகூறிப்போந்தனர் (வெள) என்பது பொருளமைதிபெறாமையால் மொழிக்குமுதலிய வராததனறியும் அவ்வொலியொத்துவரும் உயிரொலியொன்று காணப்பெறாமையால அதனை யறவே யொழித்துவிட்டனரென்க. அன்றியும், இடையிடையே வருவனவாகிய (கௌ) (சௌ) (தௌ) முதலியஎழுத்துக்களெல்லாமும் பயனற்றனவாய்க் கழிக்கப்பட்ட வுண்மையை அந்நூல்களிற்கண்டறியாமல் மந்த மதியால இப்பேதையைப்போலொத்த எவனோவொருவன் சேர்த்ததாகிய ஔவையாரருளிச்செய்த நீதிச்சொல்முற்றும் என்பதை பெருபெரிய ஆதாரவாய்க்கொண்டு புலம்பவந்தது புண்பட்டழிந்ததெனக.

உள்ளபடியே சைவர்கள் "நீதிச்சொல்" என்பதைப்புரட்டி "ஆத்திசூடி" என்பனவாதியாய் வழங்கிவருவார்களாயின் அந்த நூலிடையே வருவதாகிய "திருமாலுக்கடிமைசெய்" என்னும் வாக்கியத்தையினாலும் வைத்திருப்பார்களா? இந்த வாக்கியமே அவர்களுக்குப் போதாந்தராதொழியவும், நீதிச்சொல் என்பதுஎன்ன விப

ரீதாரதருவதாய் நீக்கியிருப்பார்கள்? நீதிவெண்பா, நீதிநெறிவிளக்கம், நீதிசாரம் என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய நூல்களிலே பயன்று வருஞ் சைவர்கள் ஔவையாருடைய நூல்களுக்குமாத்திரம் "நீதிச்சொல" எனபதைத் தள்ளிவிட்டார்களென்று அறியாமையாற் குரைத்தெழுதது அவதிவாசகமா யொழிந்ததென்க. அரிச்சுவடி, ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன, வேழமுகம், உலகநீதி, வெற்றிவேற்கை, வாக்குண்டாம முதலிய நூல்கள் அவற்றிற்குரிய காப்புச் செய்யுள்களின் முதலேயே யாதரவாய்க்கொண்டு வழங்கிவருமுண்மையை யறியாமல ஔவையார் நூலைச சைவர்கள் புரட்டிவிட்டார்களென்று தமது பிரஷ்டத்தன்மையைக் காட்டியழுதது நிரஸ்தமாய் விட்டதெனக. இன்னும் விரிக்கிற பெருகும்.

இதுநிறக, அத்துஷ்டவாசகத்தில புறசசமயிகளாகிய அருகர் செய்தகணித நூலகட்கு யானைமுகன காப்பைச்சேர்த்தார்களென்றார். அருகரைப புறசசமயிகளென்றபோது தம்மை எச்சமயியென்றுகருதியோ அறிந்திலம் புறசசமயம ஆறினுளொன்றே பாஞ்சராத்திரமு மாகையால அதனை வேறாகககழிப்பது யுக்தமன்றெனக. கணித நூல்செய்தவர்கள அருகர்களென்று கூறினதால அவர்கள் செய்து கொடுப்பதன்முன்னர் ரிப்பேதைச சமயிகட்குக் கணித நூலிலலை போலும் கணித நூனமாத்திரமா? இலக்கண நூலுமிவர்கட்கிலலையிலலை!! எல்லாம் சைவர்களுஞ் சமணர்களுஞ்செய்து கொடுத்தனவே யன்றி வேறிலலையாகலான் "செய்நன்றியறிதல்" என்னுஞ் நியமபற்றிச சமணர்களுக்காகப்பரிந்து சைவர்களை யெதிர்த்தனர் போலும. ஐயையோ இப்படியேன் அன்னியசமய நூலில் வந்துவிழுந்து தலையுடைத்துக்கொள்ளவேண்டும்? சிவபெருமானிடத்துத் தமிழ யுபதேசிக்கப்பெற்றவர் ஸ்ரீ அகஸ்தியபகவானும், அவரைவிட்டுத் தமிழுக்கு அதிகாரிகளாக வேறே யாவரைக்கூறுவது? சமஸ்தமான நூலகட்கும் அவரேயதிகாரியாகையால கணிதநூலைச்சமணர்கள் செய்தார்களென்றழுதது தடுமாறிப்போயிற்றெனக. நவிலக்கம், பொன்னிலக்கம், எண்சுவடி முதலிய நூல்கள் சைவர்கள் செய்ததேயன்றி வேறு சமயிகள் செய்தார்களென்றழுவந்தது தடுமாறியதென்க அவ்வருகர்செய்த சூடாமணிநிகண்டில் "பிரமன்மாற்கரியோன்றனு" என்று வருவதற்கென்செய்வார்? விநாயகர்காப்பையே விபரீதங்கொண்டவர் இதனை யெவ்வாறு கொள்வரோ அறிந்திலம. எவவாறுகொள்ளினு முண்மை யுண்மையேயா

மெனக. இதுநிற்க, விஷ்ணுவை இலிங்கவடிவமாய்க்குழைத்துவிட்டவர் விஷ்ணுவை வணங்காரல்லவா? அங்ஙனஞ்செய்தவர் அகஸ்தியராகவும், அவர்செய்தருளிய நெடுங்கணக்கின் முதலில் விஷ்ணுஸ்துதியை யெப்படிச்செய்திருப்பார்? சிவஸ்துதியே "ஓம்நமஃ சிவாயஸித்தம்நம:" என்று செய்திருப்பாராகவும், யாரோவொருபேதை அதனைமாற்றி விஷ்ணுஸ்துதியை யழுக்கிவிட்ட வாஸ்தவம் வெளிப்பட்டதனால் நூல்களைப் புரட்டிப் பாவவழியில் திரிந்து பிரஷ்டராகலாய்க் கெடும்பாஷண்டிகள் இன்னாரென்று புத்திமான்க ளறியாமற்போகார.

இதுநிற்க, அம்மலபந்த வாசகத்தில் அருணகிரியாருக்குக் கன்னதானமளித்த வில்லிபுத்தூரார் செய்த பாரதத்தைச் சைவர்கள் கெடுத்தார்களென்றார். இதென்ன முழுமோசம்? கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவர் வில்லிபுத்தூராரேயன்றி அருணகிரியாரல்லவென்க. எங்ஙனமெனின், வில்லிபுத்தூரரென்பவர் தேசங்கடோறுஞ் சென்று வித்வான்களென்று அவர்களைக் காதுபங்கஞ்செய்து கொண்டு வருகையில் ஸ்ரீ அருணாசலத்தையடைந்து அங்குள்ள வித்துவான்களையும் வாதுக்கழைத்தகாலையில் இப்பாதகன் நம்முடைய காதுகளையறுத்து விடுவானேயென்று பயந்து சுவாமி சந்நிதியையணைந்து கோபுரத்தின்மேலெழுந்தருளியிருந்த அருணகிரியாரை வணங்கித் தங்கள் குறைகளைச்சொல்லிக்கொண்ட காலையில் அவர் திருவுளமிரங்கிப் பூமியில் வந்து அவனை யிங்கழைத்து வாருங்களென்று திருவுளம்பற்றுதலும் அவ்வாறே வந்தவராகிய வில்லிபுத்தூரரை நோக்கி நீருமது கல்வித்திறம்வெளிப்பட அந்தாதிசொல்லும், அதனையாம் உமது கருத்து வேறுபடாது பொருள்விரிப்போம், பின்னரியாமொரு அந்தாதிசொல்லுகிறோம், நீர் எமது கருத்துக்கு மாறுபடாதுபொருள் கூறுவீராகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும், வில்லிபுத்தூரர் "அழகரந்தாதி" நூறுபாடலை அப்போதே சொல்லுதலும், எம்முடைய சுவாமிகள் அதிலொரு வருத்தமு மின்றி யுடனுடனே பொருள்கூறிமுடித்து "கந்தரந்தாதி" என்னுநூலைத் தாம் அருளிச்செய்தலும் அதிகவருத்தத்தோடு பொருள்சொல்லிக்கொண்டே வந்து

"திதத்தத்தத திததத திதிதாதை தாததுத தித்தத்திதா
திதத்தத்தத திததி திதிதித்த தேதுத்து திததித்ததா

திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதத்தை தாதத்தத்து
திதத்தத்தத் திருதித்தி தீதீ திதிதுதி தித்தொத்தத்தே.”

என்னும் (ருச) வது பாடல் தமக்கு அறவே விளங்காமையால் சிறைகொடுக்கப்பட்டுப்போற்றியங்கி மௌனஞ்சாதித்துப் பிறகு தெளிந்து தம்முடைய கரத்திற்றாங்கி யிருந்த இருப்புக்கொறட்டைச் சுவாமிகள் கரத்தில் நீட்டுதலும் அவர் தபாரசப்பெருந்துணைச் செல்வராகையால் அதனைத் தீண்டாமல் வில்லிபுத்தூராரை நோக்கி ஓ நண்பரே! எமக்குப் பூதத்துவேஷமில்லையாகையால் உம்மையாதொரு பங்கமுஞ்செய்ய வெமக்குடன்பாடில்லையென்று கூறி, உம்முடைய காதானது எம்முடைய தானமாகப் பெற்றுப் பிழைத்தோடிப்போமென்று திருவாக்கருளி யனுக்கிரகித்தனரென்று கல்விகேள்விகளில் வல்லவர்களாகிய புத்திமான்கள் பலரும் வழங்கிவருகின்றார்கள். எல்லா வித்துவான்களையுங் காதுபங்கஞ்செய்துவந்தவர் இவ்வரைமாத்திரம் விட்டுவிட்டாரென்பது எங்ஙனமியையும்? இவரிடத்து மாத்திரம் இரக்கம்வைத்தவராயுறவாகப் பெருமைசெய்தது என்னபாவம்? புகழைவிரும்பியே தகாதகாரியத்திலுழைப்புற்று அக்கிரமஞ்செய்துவந்தவர் எங்கள் சுவாமிகளையுமப்படிச் செய்வாராயின் அதிகபுகழுண்டாகுமே! அங்ஙனஞ் செய்யாததென்னே? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றானும் வில்லிபுத்தூரரே கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவரென்று இனிது பெறப்பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, தானம்பெற்றுப்போனவராகிய வில்லிபுத்தூரர் இன்றொருகண்டம் நமக்கிருந்தது தப்பிப்போய்விட்டதென்று சந்தோஷத்தினாற் றம்மைமறந்தவராகி யிரண்டு நாழிகைக்குமுன் சம்பவித்த ஆபத்தையும் யோசித்துப்பாராமல் தம்மாளை நோக்கி இந்தச்சிவாலயம் நம்முடைய கண்ணிற்படாவண்ணந் திரைபோடுங்களென்று விதித்து அவ்வாறேபோகையில் அங்குள்ள சிவனடியார்கள் ஓடோடியுஞ்சென்று அருணகிரியார்க்கிவ்வபராதத்தைக்கூறுதலும் அவர் பயந்தவராய் நடுங்கி.

“புரத்தை நரசிங்கத்தைப் போர்வேளைக் கூற்றை
*யெரித்தவற்குத் தாதனெதிரோ—திரைத்தபுகழ்த்
தேனகட்டுஞ் சோணகிரித் தேசிகனைப் போற்றும்
வேணகெட்டுப் போமுனிவன்.’

என்னுந் திருவெண்பாவை ஆங்கருளிச்செய்தலும், சர்வாடம்பரத்

* எரித்தவன்என்பது அழித்தவன்என்று பொருளாம்.

தோடும் அகங்கரித்துச் செல்வாராகிய வில்லிபுத்தூரர் இரண்டு கண்களுங்கெட்டுக் குருட்டாழ்வாராகி ஐயோ நமக்கிந்த அவதி சம்பவித்ததே! சிவாபராதத்தின் கொடுமையாக்குமிதுவென்று உள்ளம் நடுங்கி யினி யென்னசெய்வதெனறு தேறி, மீண்டும அருணகிரிநாதரை யணைந்து அடியற்றபனைபோல அவர் திருவடிகளில வீழ்ந்து வணங்கிக்கொண்டு உய்யுநெறி கேட்கவும, அவர் திருவுளமிரங்கி விபூதியளித்துக் கண்ணை யநுக்கிரகித்து ஏதாவது சிவசமபந்தமான நூலொன்றுசெய்து உமமுடைய அபராதத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமென்று திருவுளமபற்றுதலும, விடை பெறறுக்கொண்டுபோய்த் தம்முடைய பதியை யணைந்து சிவசமபந்தமாக நூல்செய்தால நம்மவர்கள பழிப்பார்களே! என்னசெயயலாமென்று மயங்கி ஸ்ரீ மஹாபாரதம சிவோத்கர்ஷம் விசேஷமுடையதும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சமபந்தமுடையதுமாக விளங்கலான் அதனைத் தமிழில மொழிபெயர்த்து விடுவோமாயின உபயபிரயோஜனமுமாநுகூலயமாமென்று நிசசயித்து அவ்வாறே செய்துமுடித்த வுண்மையை யறியாமல் வில்லிபுத்தூரர்செய்த பாரதத்தைச் சைவர்கள் கெடுத்தார்களென்று விபரீதங் கூறியழுதது விருத்தமாயிற்றென்க. வில்லிபுத்தூரர் செய்த பாரதத்திலுள்ள சிவோத்கர்ஷங்களெல்லாம் நலலாபபிள்ளை யென்பவர் சேர்த்தாரெனறு அழுதார. நலலாபபிள்ளையென்பவர் வேறே தனித்துப்பாரதஞ்செய்திருக்கவும், அதனையறியாது இந்த நூலில் அவர் சமபந்தங்கூறுவது பெரும்பாவமென்க.

ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவோத்கர்ஷப் பிரதிபாதகமுடையதென்னும் வாஸ்தவம் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளருளிச்செய்த "பாரததாற்பரிய சாரசங்கிரகம" என்னும கிரந்தத்தா லினிது பெறபபடும். இதனைப் பாஷாந்தரங்களில் யாவர் மொழிபெயர்த்திடினும் முதனூலுக்கு விரோதங் கூடாதல்லவா? விரோதிக்குமாயின் அது கறபனையாகுமேயன்றி வேறிலலையே! ஆந்திரம, கன்னட முதலாகிய பாஷைகளில் முதனூலுக்கு விரோதமின்றிச் சைவவிஷயங்களை யிடம்வந்துழியெல்லாமினிது கூறியிருக்கவும, திராவிடமாகிய வில்லிபுத்தூரர் பாரதமாத்திரம அங்ஙனங் கூறியதில்லையென்பது எங்ஙனங்கூடும்? ஸ்ரீமஹாபாரதம் பொதுநூலேயன்றிச் சிறப்புநூலன்றுமாகலின் அது சிவவிஷயங்களைக் கூறுதென்பது விசார சூனியமென்க. மேல் கியாங்களால வில்லிபுத்தூரர் பாரதம் சைவவிஷயங்களை யிடமவந்துழிக் கூறிவருமென்றும், அப்படிக் கூறுதாகப் பிதற்றியது தூர

ஹங்காரத்தெழுந்த மூடாபிமானமென்றும் மேதாவியர் நிச்சயிப்ப ரென்க. இவவுண்மையை ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்ட பாரதத்தாற கண்டுணர்க.

இதனையறியாத புலவர் சிரோமணியொருத்தர் வில்லிபுத்தூரர் பாரதம எனறு பேரிட்டதேயொழிய முழுவிரோதமாய் இல்லாத னவற்றைச் சோத்தும், இருபபனவற்றைக கழிததும, பாட்டுபாட் டாகவும், அடியடியாகவுமபுரட்டித் தமது விபரீததவதையே வெளி யிடுவதுபோல் ஒருநூலை வெளியாககியிருககின்றனர் அது முதனூ லுக்கு முறறும விரோதமாயிருத்தலால நவீனகவியாயச சிலவற் றைச சோததுப பாரததவதைக் கெடுதத பரமபுருஷா இவரேயன்றி வேறில்லை யெனக.

"காலப்புரட்டா மதப்புரட்டோடு கலகஞ்செயுந
தாலப்புரட்டா மயிலவாகனேசன றலஞ்சுருதி
நாலைப்புரட்டிப் பரதத்துவமெனபர் தநநாரணனு
மாலைப்புரட்டுமெ வைணவப்புன்மத வாதிகளே"

என்னும் வாக்கியத்தை யீண்டுச் சிநதிககறபாலதென்க இனி அக்கவிச்சிரேஷ்டர் புரட்டிய விஷயஙகளைப பினனா விவகரிபபா மாகையால் அதனை யிங்கேநிறுதது வில்லிபுத்தூரர் பாரதஞ்செய்ய வந்த காரணததை அவர் நூலாதரவுகொண்டே சற்று விசாரிபபோ மாக.

"முன்னுமாமறை முனிவருந தேவரும்பிறரும
பன்னுமாமொழிப் பாரதப் பெருமையும பாரேன்
மன்னுமாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழஙகு
மென்னு மாசையால யானுமீதியம்புதறகிசைந்தேன்"

என்னுந் திருவிருத்தத்தால் மன்னும் - மாது - அவன் என்றுகி உமாபதியையே யுணர்த்துமன்றி, மாதவன் என்று கண்ணனை யுண ர்த்தாதென்க. எங்ஙனமெனின், இடையிடையே கண்ணன சரிதம் வருவதாக் கூறுவதைக்காட்டினும முறறுங் கண்ணன் சரிதமாகவே வரும. வேறு புராணஙகளை யேன்சொலலககூடாது? உள்ளபடியே கண்ணனிடத்தாசையாலெனின் இது விரோதமென்க. மேலிடங் களில் யாம் விவகரித்த நியாயங்களால் சிவாபராதகூதமணாத்தமெ ன்று வெளிப்பட்டதனால் சிவத்தியான விசிட்டத்தைநாடியே யித

னைக் கூறவந்ததென்க. மாது - அவன் = மாதவன் என்று வருஞ் சிவவிஷயத்தைப் பின்வருங் கவியானுங் கண்டுணர்க.

"உள்ளடி விரற்றலைகள் புறவடி புரட்டினுட
    னுயாக்கணைக் கான்முழந்தா
ளள்ளரிய வூருவுயர் தாள்வரைக ளொத்தக்கஷ
    தடமுதர மார்புதிண்டோ
ளெள்ளிவரு செவ்வக்கையொடு முலைகையிடர் நெற்றியொடு
    சூடமென வெண்ணுறுபடையால்
வள்ளலெனை யாளுடைய மாதவனு மாதவனு
    மலலமா தொடங்கியுறவே"

என்னுந் திருவிருத்தத்தில் என்னை ஆளுடைய மாது அவன் என்று தெளிவுபெறக் கூறியிருத்தலால் அதனைக் கண்ணன் மேலேற்றிக் கூறுவது விருத்தமென்க. ஐயோபாபம்! இந்த வாஸ்தவாபிப்பிராயம் இப்பேதைகளிற்கொன்று மறியாதவாபோதும் அறிந்திருப்பாராயின் மாதவன் என்பதை மாயவன் என்று மாற்றியிருப்பார்கள் இனியென்னசெய்வது மிஞ்சிப்போய்விட்டகாரியம்? யேற்றவிபரீதனு செய்யலாமென்றால் ஒத்தித்தலையெடுப்பாய் நசுக்கப்படுமாகையால் அஞ்சிக் கிடப்பாராக.

இத்துஷ்டப்பேய்கள் அந்நூலில் சிவவிஷயங்களை எவ்வளவாகக் கழித்துவிடினும் உலகப் பிரசித்தியாமென எம்மருங்கும் பிரகாசித்தலால் இவைபோலும் பாடல்கள் அநேகமா யிருக்கின்றன. "புராசனுக்கம் பங்கிந்த புராணஞ்சம்மொழிந்து வேதத் கிராதனாகியவடிவு கொண்ட கிரீசனோடு கிரீடியும்" என்றும், "எண்ணரிய ஞானமுடை யோகியர்கள் பேசவரு மெய்ந்நாபதி யானகருணைப் புண்ணியன்" என்றும், "ஆசிரியன் மறைப்படியு மெண்ணிலகோடி யாகமத்தின படியுமெழுத்தைந்துங் கூறிப். பூசினன் வடமெலாம் விபூதியாலப் பூதிபன்" என்றும், 'நீறு பட்டிலங்கு மெய்நல வொளியா னெஞ்சினி லிருள்களை யகற்றி" என்றும், "ஆறுகடவுளென்ன வருந்தவர் தமக்கு மெட்டாத, தேசவன்" என்றும், "அருந்தவமுன் புரிந்தோரி லியலைப்போன் மருராபுரிந்தா சிவசிவவென்றியவாறே" என்றும் வருவனவாகிய சிவோத்கர்ஷங்களை யிப்பேதைகள் வெளியிட்ட நூலிலேதானே காணக்கூடுமே! இதுகளை யாவர் சோதத்தனர்? விம்லிபுத்தூரார் கூறியதேயன்றி வேறில்லையாகலின் இதுபோலினனு மவர்கூறிய சிவவிஷயங்களில் அடியடியாயப் புரண்டொழிந்ததும், முதலேயெடுபட்டுப்போனதுமானவற்றை யீண்டெடுத்துக் காட்டுவாமென்க.

"நீடாழியுலகத்து" என்னும் விநாயகவணக்கச் செய்யுண் முதலிய சிலவற்றையெடுத்துவிட்டுச் சாம்பிரதாயவிரோதமான வேறு செய்யுட்களை முதலிலேதானே சேர்த்திருக்கின்றனர். அன்றியும் பாயிரச்செய்யுட்களை யறவேமாற்றிவிட்டுக் குருகுலச்சருக்கத்துள் வரும் முதலாறுபாடல்களைத் தமது நவீனகவிகளுடன் சேர்த்துப் பாயிரமாக்கிக்கொண்டனர்.

'பாவருந்தமிழாற் பேறுபெறுபனுவற் பாவலர்பாதிநா ளிரவின்
மூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுதநன்னாடு
தேவருமறையு மின்னமுங்காணாச் செஞ்சடைக்கடவுளைப்பாடி
யாவருமதித்தோர் மூவரிலிருவர் பிறந்தநா டிந்தநன்னாடு"

என்னும் பாடல் பாயிரத்ததாகவும், இது அவர்களென்னதோ வுஞ் செய்ததாகவோ முதலேபோக்கிவிட்டனர்.

'ஆக்குமா றயனு முதலாகிய வுலகம்
காக்குமாறு செங்கணன்றை கருணையங் கடலாம்
வீக்குமாற்ற னுமையவீந்த நாணமிலாப்
பூக்குமாமுத லெவனவன் பொன்னடி போற்றி"

என்றுவருங் குருகுலச்சருக்க முதற்செய்யுளில் "பூக்கு மாமுதலெவனவன்" என்பதைப் "...திபூக்கு மாமுதலெனவன்" என்று மாற்றியிருக்கின்றனர். அந்தப்பாடலில் முறையே பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களைக்கூறி அவர்களில் அதீதப்பட்ட நான்காவது மூர்த்தியைத் துதித்திருக்கவுஞ் சற்றேனும் பயமின்றிக்கூறியது கூறலென்னுங் குற்றத்திற்கிடனாய் மீண்டுங் கண்ணனையே கூறியதாக அழகுந்தது பாழாய்விட்டதென்க. இதனை விரிக்கிற்பெருகும். அன்றியும், சபாபருவம் இராஜசூயச்சருக்கத்தில் ககச-வது பாடலை நவீனமாகச் சேர்த்தனர். அது இடையர்களை வியந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால் அப்புலவர் சிரோமணியாரை இடையரென்று கொள்ளவேண்டிவந்தது. ஆயினும் அவரை யாமிடையரென்றுகொள்ளோம். அவரிடையராயின் இப்படிப்பட்ட விபரீதங்களில் முயல்வாரா? இடையராகவே பொருந்தாது கூறுதலவேண்டும். அஃதின்மையின் அவரை இடையரெனப்படுத்தியாண்டு மிசையாதென்க.

"கொச்சையிடையா மகளிருக்குங் கூத்துக்குனித்து நவநீதப்
பிச்சைநுகரு மிவனெமக்கு முன்னே பூசைபெறுவானும்

சைசசைமறையின் முறையென்னுந தருமன் புரிந்தமகமென்னும
செசசைவடிவேன் முடியாசா செஙகோலென்னுந திருவெனனும."

என்னு மிக்கவியாற கண்டுணர்க. இனி ஷை சருககம் ௧௪௨, ௧௪௫, ௧௪௪ - வது பாடல்களேயுந திருத்தியிருககின்றனா.

"ஐவகைவடிவா யெஙகுமாய்நின்ற
வசசுத னமலனனந்தன்
செயயொளிதிகழும் பஙகயக்கண்ணன
றிருமகள்கொழுநனேக காணத
துயயசெயதவததுத துருவாசமுனிவன்
சேறலுஞ சுடாகொளளைகுநத
மெய்யுறுகோயிற் றுவாரபாலகரவ்
வேதபண்டிதன் றனேவிலகக."

"விலஙகிய விருவாதமமையுமநத
வெஞுசின முனிவரன் வெகுணடு
துலஙகியகோயிற் றுவாரமவிட்டவனி
தோன்றுமின் போயெனசசபிததா
னலஙகலநதுளவ மௌலியானதுகேட்
டந்தணன் றனேயெதிாகொண்டு
கலஙகிய துவாரபாலா நினசாபங
கடப்பதெககாலமோ வென்முன்."

"என்றலுமுனிவன் பரிநதிவரெழுகா
வின்புறு மனபராயவருநத
லன்றிமும மடஙகுபகைவராய் வருந
லவலதிஙகுனபத மணுகார்
மனறலந துளபமாலேயா யென்ன
மலர்மகணமகிழ்நனு மவரைக்
கனறியமறையோன் சாபநீர்கடககுங
கருததுமறறியாது கொலெனமுன்."

இவற்றுள் முதற்பாடலில் "பஙகயககண்ணன் றிருமகள் கொழுந னேககாணத, துய்யசெய்தவததுத துருவாசமுனிவன் சேறலும்" என்பதை மாற்றி பஙகய சரணஞ்சிநதனு சிந்தையுஞகித், துய்யமாதவததுத துருவா சமுனி தொழவருகாலே" எனறும், மூன்முவதுபாடலில் "என்றலுமுனி வன் பரிந்து" என்பதைமாறறி "என்றலுமுனியுந் தொழுது" எனறுந் தமது கருக்துககிசைநதவாறெலலாம எழுதியிருக்கின்றனர். இப் படி முழுமோசஞ்செய்வா ரிவரையன்றி வேறேயாம் கண்டிலம்

துர்வாசமுனிவர் சிவாமசபூதராகையால் விஷ்ணுவைத் தொழவந்தாரென்பது விருத்தமெனக. அவரைக் காணவந்தாரென்பதே அமையும். தொழவந்தவரிடுஞ் சாபம் துவாரபாலரையபற்றாதாகலினெனக. காணவந்தவரெனவே, சமதைவிளங்கி விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் அவரிடுஞ்சாபம் பலிக்குமென்பது தோன்றுதலால் துவாரபாலரைப் பற்றியதெனபது நிரபராதகமாய்ப்பெறப்படும். பக்தர்களைப் பக்தர்கள் சபியாரல்லவா? துவாரபாலர்களும் முனிபுங்கவரும் விஷ்ணுபக்தர்களாயின் ஒருவரையொருவர் விலக்கினரென்பதும், சபித்தாரென்பதும் அவ்வமைதையாய் முடியுமென்க. சாபமெல்லாம் ஒருவரிலொருவர் வேறுபட்டவர்க்கேயாகலின் துவாரபாலர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களும், துர்வாசமுனிவர் சிவபக்தருமாய்க்கொண்டு சிவபக்தர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களை மதியாராகலின் துவாரபாலரை நோக்காது முனிவர் உள்ளே சேறலும், அதுபொறா முனிவரைத் துவாரபாலர்கள் விலக்கினரென்றும், முனிவர் கோபித்துச் சபித்தனரென்றுங் கொள்ளவேண்டியிருக்கும். ஆகவே, முனிபுங்கவருடைய சாபவழியிற் றமோகுணப் பிறந்துழலு மதிக்குள்ளாகித் துவாரபாலர்கள் படமொழிந்தாரென்பது பெறப்பட்டது. இதுபோலவே சிவபக்தர்களால் விஷ்ணுபக்தர்கள் சர்வபங்கமடைந்த விருத்தாந்தங்களை மேலிடங்களில் ஏராளமாயுரைத்திருக்கின்றோமாகையால் மேதாவியாகண்டறியாமற் போகார். இந்நியாயங்களால் "முனியுந்தொழுது" என்று மூன்றாவதுபாடலில் மீண்டுங்கூறியது மூடத்தன்மையாயிற்றென்க. இதுநிற்க, இடையே நின்ற பாடலில் "அல்லகலந்துளவமென லியானதுகேட்டநதனன்றனை யெதிர்கொண்டு" என்று வருவதனானுந் தொழவந்தாரென் றழுவந்தது தூரமாய்விட்டதென்க. சமானமானவர்களையே யெதிர்கொள்வதன்றிக் கீழிட்டவர்க்கு அமையாதாகலின் முனிவர் தொழவந்தாரெனப தீண்டுந் தோல்வியடைந்ததென்க. "எதிர்கொண்டு" என்னும் விசேஷத்தால் துவாரபாலரைச் சபித்தமுனிவர் நம்மையும் எங்கே சபித்துவிடுகின்றாரோ என்று பயந்துவந்ததாய் நிச்சயமேயன்றி வேறில்லையென்க. ஏனெனின் முன்னொருகால் அம்முனிவரா லுதையுண்ட ஞாபகமுடையராகலினென்க. முனிவரைக் கீழிட்டவராகக் கொளவோமாயின "எதிர்கொண்டு" என்பதைமாற்றி "வரவழைத்து" என்று கூறுதல்வேண்டும் அப்புலவர் சிரோமணியார்க் கிதுதோன்றாமல் விடுத்தமை தெய்வீகம் விளங்கவேண்டி யிருத்தலினென்க இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்

இனி, ஆரணியபருவம், தவநிலைச்சருக்கம் ௬௭-வது பாடலில "புள்ளுடைக்கொடியோ னிருவருங்காணப் புண்ணியன் பொருப்பிடைத் தவஞ்செய, வள்ளல்" என்பதை மாற்றி "புள்ளுடைக்கொடியோன் றருமுமைபங்கன் புண்ணியப் பொருப்பிடை" என்று எழுதி யிருக்கின்றனா இப்படியும் பேதைகளுண்டா? தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பூர்வப் பிரதிகளுக்கு மாறாக இவரெழுதிவிடுததிலேயே அது போய் விடுமா? அததுடன்போகாமல இவருடைய விபரீதமும் வெளிப்பட்டோந்ததே! பிரமவிஷ்ணுக்களுக்குங் காணுதற்கரிய பெரியவனிருக்கையை அருச்சுனனடைந்தானென்னுமம அருமையை நோக்காது தமது கவித்தன்மையைக் காட்டவந்தாரே! என்ன பிரயோசனங்கண்டார? இதுமட்டோ, ஷை சருக்கம் ௭அ-வது பாடலையும் அறவே போக்கிவிட்டனா. தோஷங்களைப பரிகரிக்கவேண்டியது ஸ்வதர்மமாகலாற முனதனை யேற்றுக்கொண்டனர்போலும், ஐயோ பாவம! இவாக்கேனிந்த வீணகொடுமை? சமணபௌததாதிகளும் இதனை நோக்கின வருநதுவார்களே!

"போகமாயவிரிநதும் போகியாயப்பரநதும்
புலன்களின் வழிமனஞ் செலுததா
யோகியாயிருநதும் யோகிகண் முதலா
முரைப்பரும் பலபொருளாய்
மேகமாய்நின்ற தத்துவமறைக்கு
மெட்டுதற்கரியதன் வடிவிற்
பாகமாய்விளங்கும் பைந்தொடியுடனே
பரிவுடன் சின்மொழி பகாநதான்"

என்னும் பாடலே அதுவாகலான் மேதாவியர் சிந்தித்துப் பார்ப்பாராக. இப்படியே, அ௭-வது பாடலையும போக்கிவிட்டனர். இவ்விபரீதமே யிவர்க்கு நித்தியாநுஷ்டானம்போலும் பாவம்! பாவம!!

"ஒரேனநதனைததேட வொளித்தருளுமிருபாதத்
தொருவனநதப்
போரேனந்தனைததேடிக் கணங்களுடன் புறப்பட்டான்
புனங்களெல்லாஞ்
சீரேனல்விளைகிரிக்குத தேவதையாங்குழவியையுஞ்
செங்கையேந்திப்
பாரேனையுலகனைத்தும் பணிவுடனேபுகழ்ந்திடத்தன்
பதிபின்வந்தாள்"

என்னும் பாடலாறகண்டுணர்க. அதிலுள்ள நயத்தைநோக்கி ஞல இவ்விபரீததது கிடமுண்டாகாதே! ஐயையோ ! இதுகலி மான்மியமென்க.

இன்னும் ஷெ சருக்கம, கOஎ - கOஅ - ககச - ககஎ - ககஅ - வது பாடல்களேயும போககிவிட்டனா

"விணணிலுறைவானவரில் யாரடிபடாதவா
விரிஞசனரியே முதலினோ
மணணிலுறைமானவரில் யாரடிபடாதவா
மனுககண முதலோாகளதலக
கணணிலுறைநாகாகளில் யாரடிபடாதவாகள
கட்செவிமகீபன் முதலோா
எணணில்பல யோனியிலும யாவடிபடாதன
விருந்துழியிருந் துழியரோ"

"வேதமடியுணடன விரிநதபலவாகம
விதஙகளடியுணடன வோரைம
பூதமடியுண்டன விநாழிகைமுதறபுகலசெய்
பொழுதொடுசெலிப் பில்பொருளின
பேதமடியுணடன பிறப்பிலியிறபபிலி
பிறஙகலரசன் றனமகளாா
நாதனமலன் சமரவேடவடிவஙகொடு
நரன்கையடி யுண்டபொழுதே"

"கைவிலுடனேயெயினா கோடிபலாசூழ்வரக
கனனிமயில பின்னர்வரவே
தெயவமறைஞாளிக டொடாநதுவர வநதுபொரு
செயயசிவவேடன முடிமேற
சைவமுறையேயிறைவர் தண்மலரினேடுறுகு
சாததியொளிாநாண மலரெலா
மெய்வடிவுகொண டனேய கரியதவவேடனினே
விழிமலா பரப்பிமகிழா."

"விழுநதருவினேயினின் மெலிந்துநாயினு
மழுந்தியபிறவியி னயருவேன்முனஞ்
செழுஞசுடா மணிப்பணித்திங கணமெளலியா
யெழுநதருளிய விஃதென்ன மாயமோ."

"ஆதியேயண்டமு மனேததுமாயொள்ா
சோதியேகொனறையந் தொாயகணமெளலியாய

வாதியேமரகத வல்லியாளொரு
பாதியேபவளமாம் பரமரூபியே."

என்னுமிவைகள சிவோத்கர்ஷங்களா யிருத்தலால் அருசுனை கொண்டனர் போலும். என்னை இவர் அருசுனையடைதலினாலேயே வாஸ்தவமபோய்விடுமோ? அருசசுனனுடைய விலலடியைப் பெருமான்பெறறகாலததில் பிரமஹாதிஸ்தமப பரியநதமான எல்லாவுயிர்களும் அடியுணடனவெனபது மூலப்பிரமாணங்களிற் பார்க்கக்கூடுமே! அதறகெனனசெய்வார்? பலலைக்காட்டிப் பசபசவென்று விழிப்பாரோபோலும். சிவபெருமானடியுண்டது "ஸர்வவியாபீசபகவாந்தஸ்மாத்ஸங்வகதச்சிவ:" என்கிற சுருதிப்படி உயிர்கடோறுந் தாம விரவி நிற்குமுண்மையை வெளிப்படுததவேயன்றி வேறிலலையாகவும, சிறுபிள்ளை பயமறியாததன்மைபோல் வரம்புகடநது விவகரிக்கவநதது வாய்கொழுபபுச் சீலையால்வடிநத கதையாய் முடிந்ததெனக.

திருவிளையாடற்புராணம்.

"பாண்டியன் முதுகிற்பட்டது செழியன்
பன்னியருடம்பினிற் பட்ட
தாண்டலைகயமைசசர் மேனிமேற்பட்ட
தரசிளங்குமரர்மேற் பட்ட
தீண்டியகழற்கால் வீரர்மேறபட்ட
திவுளிமேற்பட்டது பருமம்
பூண்டவெங்கரிமேற பட்டதெவ்வுயிர்க்கும்
போதன்மேற்பட்டவத் தழும்பு."

"பரிதியுமதியும் பாம்புமைங் கோளும்
பன்னிறம்படைத்த நாண்மீனு
மிருநிலம் புனல்கா லெரிகடுங்கனல்வா
னென்னுமைம் பூதமுங்காருஞ்
சுருதியுமாறு சமயபாணவருஞ்
சுரர்களுமுனிவருந் தொண்டின்
மருவியமுனிவர் கணங்களுமபட்ட
மதுரைநாயகனடித் தழும்பு."

"வானவர்மனிதர் நாகர்புள்விலங்கு
மாசுணஞ்சித லெறும்பாதி

யானைபல்சரமு மனைமரஙகொடிபுல்
லாதியா மசரமும்பட்ட
வூனடைகருவும்பட்டன தழும்போ
டுதித்தனவுயிரி லோவியமுந்
தானடிபட்ட சராசரசடஙக
டமகுயிராயினேன் றழும்பு.”

“தண்ணெனமாயோன் விழித்தனன் கமலச
சோதியும்யாதென வியந்தான்
விண்ணவர்பெருமான் வெருவினன்வானோ
வேறுளார்மெய்ப்பனிப் படைந்தார்
வண்ணயாழியக்கர்சித்தர் சாரணர்தம்
வடுப்படாவுடம்பினிற் பட்ட
புண்ணையாதென்று தத்தமிற்காட்டி
மயஙகினர்புகுந்தவா றறியார்.”

என்னும் பிரமாணத்தால் ஸ்ரீமந மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பொருட்டுப் பாண்டியனால் பிரம்படிபட்டு எல்லாவுயிர்களிலும் தாம் கலநதுநின்ற வுண்மையைக் காட்டினரென்பதும் சர்வப்பிரசித்தி யாமே! சிவபெருமானுக்குரிய விசேஷணத்தை யிப்பேதைபபுலவர் மாற்றிவிட்டதனாலேயே அது போய்விடுமா ? இப்படிப் பிராச்சீனப் பிரமாணஙகளெல்லாம் வெகுவாய் விளஙகிக்கொண்டிருக்கவும், அவ ற்றைநோக்காது பேதமையா லுழவந்ததென்னை ? ஆச்சரியம ! ஆச் சரியம்!! இது கலிதர்மமென்க.

இன்னுமிவ்வாறே ஷை சருக்கம் (௧௨அ) வது பாடலில் “அந்த வில்விசயனு மரன்பதம்பணிந்து’ என்பதை “அவன்பதம்பணிந்து” என் றும் (௧௨௯) வது பாடலில “ஐயனுமம்மையோடருள்புரிந்து” என்பதை “அம்மையோடருள்புரிந்து” என்றும் அவற்றால என்னமோ தமக்குச் சிலாக்கியம்வநதுவிட்டதுபோல் மாற்றியிருக்கின்றனர். அப்படி யெழுதினதால் பொருள்வேறுபா டில்லாவிடினும் அன்புவழியை மாற்றுகின்றது. அவன்என்பது இடம்வந்துழி அழகுசெய்யுமா யினும் ஈண்டுக்கூற வந்தவரழகைக்கூசாது காட்டிநின்றது. ஐயனும், அம்மையும் என்றும், அத்தனும், அன்னையும் என்றும், பிரானும், பிராட்டியும் என்றும், பரனும், பரையும் என்றும, அழகுபெறவரு மருமையை நோக்காதார் வேறென்செய்வார் ? இருந்த அழகே யன்றோ அடியிற் றோன்றும்? அதனை லெமக்கொரு பாதகமுமின் றென்க. இன்னும் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாமென்க.

இங்ஙனநிற்க, மேலிடங்களில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவராகிய எழும்பூரிரெட்டியுந தனது மலபந்தவாசகததில் பாரதவிஷயத்தைச் சற்றே வியவகரிததழுதார். அது, பகவதகீதை - ஹரிவமசமுதலிய விஷ்ணு மாஹாத்மியமுடையதாதலால் சிவசமபநதமதிற் சொல்லுவது பிசகென்றும், சிவகீதைமுதலியன பாரதாதிகிரநதங்களில வராததன்றியுஞ் சங்கராசாரியர் முதலியவர்களால் வியாக்யானஞ்செய்யாமல விடபபட்டதென்றும, மோக்ஷதனமததில் விஷ்ணுபாரமயம், விஷ்ணுமாஹாத்மியம, வைஷ்ணவ தாமமுதலிய அநேகவிஷயங்கள சொலலப்படுதலால் பாரதம் விஷ்ணுபரமேயென்றுஞ் சாதிக்கவநதார. இவறறுள், பகவதகீதாவிஷயததைப் பின்னர் விவகரிப்பாம. ஈண்டுப பாரதவிவகாரத்தில சிவகீதை வரவேண்டியதெனனை? கீதைகளினருபதமயஙகளை விளக்கினாபோலும் அருமை! அருமை!! பாரதததில வநததனுல் பகவதகீதை சிறநததெனறும, பாரதத்திலவராமையில் சிவகீதை தாழ்நததென்றுங் கொண்ட அவரேழைமதிககு விசனப்படத்தக்கதாயிருககின்றது. பகவத்கீதை இதிஹாசத்திலுள்ளதும, சிவகீதை புராணத்திலுள்ளதுமாகிய வுண்மையையுற்று நோககினுல் உத்காஷ அபகர்ஷங்கள் வெளிப்படுமாகையால் புராணஞ் சிறந்ததோ இதிஹாசஞ் சிறந்ததோவென்னும் விசாரம் ஈண்டு அத்யாவசியமாகின்றது. விரிக்கிற்பெருகும் வேதத்தின வழிநூல்களாகிய ஸ்காந்தம், பாத்மமுதலியவற்றுள்வரும் சிவகீதைபைச் சார்புநூலாகிய பாரதத்தில் வராமைகொண்டிழிவு கூறவநதது எனனபேதமை? பாரதத்தில் வருவனவெல்லாஞ் சிறப்புடையனவாய்க் கொள்வோமெனின், நளன்கதை-இராமன்கதை முதலியனவும் வருதலால் அவற்றையும் பகவத்கீதையோடொப்ப உபசரித்தல்வேண்டும் இராமன் கதையைப் படிக்காதவரில்லையேயெனின், நளன் கதையைத்தானியார் பாராட்டாதவர்கள்? சநிபிடிதத வொவவொருவரும பாராட்டியே திரிகின்றார்கள். இரண்டும ஒப்பு! ஒப்பு!! பாரதத்தில் வநததினுலேயே சிறந்ததென்றும், வராது விட்டதினுலேயே தாழ்நததென்றுங் கூறவநதது கேவலம் மூடத்தன்மையென்க. பிரமாணசித்தமா யொப்புக்கொண்டனவாகிய வேதாகமபுராண இதிஹாசங்களில் ஒன்றும் நீக்கமில்லையாகலின் புராணங்களில்வரினும், இதிஹாசத்தில் வரினும் எமக்கு விரோதமின்றென்க. பகவத்கீதையோடொத்த விசேஷ தர்மமும், நளன்கதையோடொத்த சாமானிய தர்மமும் எல்லா நூல்களினும்

வரக்காண்பது சகச தர்மமாகவும், சற்றேனும் பூகியாது பகவத்கீதையே சிறந்ததென்று பிராந்தியாற்கூறியது பாழாய் விட்டதென்க.

இங்ஙனநிற்க, இராமசுப்பிரமணிய சாஸ்திரியென்பவருந தாம் செய்த "விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம" என்னுநூலில "இதிஹாஸபுராணப்யாம்வேதம்ஸமுபப்ரஹ்மயேதித்" என்கிற ஸ்மிருதியில "அப்யரஹிதம்பூர்வம்" என்கிற நியாயத்தால் பூர்வநிர்த்திஷ்ட இதிஹாசபததிற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அாத்தமானதால் வேதோபப் பிரமஹணங்களுககுள் ஸ்ரீமஹாபாரதமே யுத்தமமுடையதென்றுர். உததம மானதை முன்வைக்கவேண்டுமென்பது அதனகருத்தாம் இதிஹாசம புராணததைக்காட்டிலும உததமமெனபது நோக்கியே "இதிஹாஸபுராணப்யாம்" என்றுவநததென்றுர். இதனே "அப்யரஹிதம் பூர்வம்"எனகிற நியாயத்தால் சாதிககவநதது பிழையாம். மறறென்னெனின்,"அஜாத்யதந்தம்"என்கிறசூத்திரத்தால்முதலில்உயிர்களும் கடையில்அகரமும் பெற்றுவரும்பதங்களேமுன்னே வைக்க வேண்டுமென்பது நோககியேசமாததிககப்பட்டதென்க இதனையறியாது உததமமானதாலென் றுரைக்கவநத வுன்மதத வுரை யுல்லங்கனப்பட்டொழிந்ததென்க. இவற்றைநோககாது தாம்சாதிக்கவந்த"அப்யரஹிதம்பூர்வம்"என்கிறநியாய ஆதரவிலே"தஸ்யைவஸாக்ஷாதவேதவியாஸகர்த்ருகத்வாத்"என்றுஸ்ரீமஹாபாரதம் இதிஹாசபததிற்கு அர்ததமான தன்றியும், அதுவே சாக்ஷாத் வேதவியாச கர்த்ருகத்துவமுமாய் விளங்குகிறதென்றும் பிரசங்கித்தனர். அதனுள் ஏவகாரஸாக்ஷாத்பதஙகள் வியர்த்தமாய்விட்டதென்க. பாரதமொன்றேயன்றி வியாசஸ்மிருதி, வியாசசூத்திர முதலியனவும் வியாசகர்த்ருகத்வமாய் விளங்குமாதலி னென்க. அன்றியும், இதிஹாசபத்திற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அர்த்தமானதுபோலவே ஸ்ரீமத்ராமாயண முதலியனவும் அர்த்தமானதால் வேதோபப் பிரம்ஹணங்களுக்குள் பாரதமொன்றிற்கே உத்தமத்வஞ் சாதிக்கவந்ததும் வியபிசாரதோஷத்தாலழிந்ததென்க. மேலிரண்டு ஹேதுக்களாலும் இதிஹாசமே சிறந்தது, பாரதமே உத்தமமானது என்று கூறும் வீண்வாதம் வியர்த்தமானதால் மேலும் அவர்கூறிய நியாயங்களே விசாரித்துக் கண்டிப்போமாக.

பாரதமே உத்தமமானதென்பதற்கு ஆதரவாய்ச் சங்கராசாரியர், இராமாநுஜாசாரியர் முதலியவர்கள் தாங்களியற்றிய பிரம்ஹ

மீமாம்ஸாபாஷ்யங்களில் பாரதவாக்கியங்களை பதேபதே யுதகரித்திருக்கின்றார்களென்றும், தீக்ஷிதரவர்கள் இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம்செய்தது போலவே பாரததாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்தனரென்றும், அப்படியே ஆநந்ததீர்த்தரென்னு மத்வாசாரியரும் பாரத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம செய்தனரென்றும், வித்யாரணியரும் பாரதாந தர்க்கதமாகிய மஹோபாக்யானத்திற்குச் சாரசங்கிரகஞ் செய்தனரென்றும் முறையே சொல்லிமுடித்தார். அவர் பேதமையிருந்தவாறென்னே? கொடிது! கொடிது!! மேற்கூறிய பாஷ்யங்களில் பாரதமேயன்றி ஸ்மிருதிகளும் உதகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே! அவைகளை இவர்பார்த்தறியாதவர்போலும். இதுநிற்க, தீக்ஷிதரவர்கள் இராமாயணத்தைபோலவே பாரதத்திற்கும் சாரசங்கிரஹம் செய்தனரென்றதனால் என்னசிலாக்கியம்? யாம் ஆக்ஷேபிதது ரைக்கவேண்டியதை எமக்கவர் ஞாபகப்படுத்தினரென்பதை நோக்கி அவர்க்குவநதனமுஞ் செய்கின்றனம். இவ்விரண்டுமன்றிப் பாகவத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கின்றனர். ஆனந்த தீர்த்தரோவெனின், அவருமபபடியே பாரதத்தோடு இராமாயணதாத்பரிய சராசங்கிரஹமுஞ செய்திருக்கினர். வித்யாரண்யரோவெனின், மஹோபாகயானமேயன்றிச் சங்கரவிஜயமாதி புராணசாரசங்கிரஹங்களுஞ் செய்திருக்கின்றாராகலான் புராண அபேக்ஷயா இதிஹாசம்சிறநததென்றும், அது ஸ்ரீமஹாபாரத மொன்றுமேயென்றும், வேதோபப் பிரம்ஹணங்களுக்குள் அதுவே உததமமானதென்றுந் தாபிமானத்தால் வியவகரிக்கவநதது நிரஸ்தமாய் விட்டதென்க.

இங்ஙனநிற்க, இதிஹாசபுராணங்களிரண்டும வேதோபப் பிரம்ஹணங்களுக்குள சமபபிரமாணமாயினும் புராணமே இதிஹாசத்தைக்காட்டிலும் உததமமானதென்பதை நிரூபிப்போம். வேதம் முதனூலென்றும, புராணம் வழிநூலெனறும, ஸ்மிருதீதிஹாசங்கள்சார்புநூ லென்றும் நிச்சயமாகையால் மூன்றும்பிரமாணமாகிச் சார்புநூலினும் வழிநூலுக்காதிக்கமும், வழிநூலினும முதனூலுக்காதிக்கமும், ஏற்படுத்கின்றது. ஆகவே, சாரபுநூலாகிய இதிஹாசம்பிரமாண யோக்யமென்பதுமாத்திரம் ஒப்பேயன்றிப்புராண அபேக்ஷயா அதிக்கிரமித்தது என்பது நிரஸ்தமென்க. என்னே "புராணம்ஸர்வசாஸ்த்ராணி பிரதமம்பிரஹ்மணாஸ்ம்ருதம் அநந்தரந்து வக்த்ரேப்யோ வேதாந்தஸ்யவிநிர்க்கதா" என்கிற ஸ்ரீமச்சபுராண

கியததால் புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரஙகளும் பிரம்ஹாவினுல் முன்னே செய்யப் பட்டதெனறும், பினனர் அவருடைய முகத்தால வேதஙகள பஹிர்க்கதமாயிற்றென்றும பெறப்பட்டதெனின், வேதஙகளுண்டாவதன முனனா புராணஙகளைப் பிரம்ஹாசெய்தாரெனபது கறபபேதமேயன்றி நிஜஸ்வரூபமன்றென்க. எஙஙனமெனின், ஷை புராணததில "வியாஸரூமஹறங்க்ருத்வாநங் கிருஹ்ணமியுகேயுகே சதுாலக்ஷபரமாணேந தவாபரேத்வாபரேததா ததாஷ்டதசதாக்ருத்வா பூலோகேஸ்மிந்பிரகாசயே அதயாபிதேவலோகேதச் சதகோடிப்ரவிஸ்தரம்" எனகிற வாககியததால நானவிபாசரூபியாய்பபிரதி துவாபர யுகததிலும சதுர்லட்சப் பிரமாணஙகளால புராணங்களைச சங்கிரகிதது அஷ்டாதசவிதமாய்ப பூமியில பிரகாசிககசசெயகினறேன், இபபோதும் தேவலோகததில சதகோடிவிஸதாரமாய்க கிடக்கின்றன என்று விஷ்ணு கூறினதாகப் பெறபபட்டதனுல மேல் பிரமஹாவினிடததுண்டாயின வென்பதற்குமாருய் அஷ்டாதச புராணங்களும வியாசரிடததுண்டாயின வென்று வெளிபபட்டது இன்னுமிபபடியே மசசரூபங்கொண்டு பிரம்ஹாவுக்கு விஷ்ணுசொனனரெனறும பலபலவிதமாயக் கூறியிருத்தலால வாஸ்தவஸ்வரூபததைக கிரகிபபது புண்ணியமிருநதாலலலது கிட்டாதென்க. "யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம் யோவைவேதாம்ச்சப்ரஹிணோதிதஸ்மை" எனகிற மநதிரததால அஷ்டாதசவிதகைகளையும, புராணங்களையும தமககு அக்கிரகுமாரராகிய பிரமஹதேவருக்குப பரமசிவம் கொடுத்தருளினுரென்றும், "ஈசாநஸ்ஸர்வவிதயாநும்" எனகிற மந்திரததால் சர்வவிதகைகளும் சிவனிடததிலே நினறு முண்டாயிறறென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ப பெறப்பட்டதனுல புராணஙகளைப பிரமஹாவுண்டாக்கினரென்பதும, விஷ்ணுவுண்டாககினரென்பதும், வியாசருண்டாக்கின ரென்பதும், மறறைமுனிவர்க ளுண்டாக்கினரென்பதும் ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமனறென்க. அவாகளை அதிகாரிகளாககூறுவது கறபபேதத்தாலென்று நிசசயிககபபட்டது இநத நியாயங்களால வேதம, புராணம, இதிஹாச முதலியவறறை முதனூல வழிநூல சார்புநூலென்று கூறுவதில் சொறபபாதகமுமின்றென்க. இஙஙே விரிக்கிற்பெருகும. இதன் விஸ்தாரத்தைப பினனா கூறபபடும சிவபுராணதாமசதவ நிராகரணப பகுதியிற்கண்டுதெளிக.

இந்தநுட்பங்களையறியாத ஷை சாஸ்திரியவர்கள் புராணஙகள் முன்னும், வேதங்கள்பின்னும பிரம்ஹாவினிடத்துண்டாயின

வென்பதை முன்னேபிறந்த மூதேவிக்கும் பின்னேபிறந்த ஸ்ரீதேவிக்கும் உவமைகூறித் திருப்தியடைந்தனர். ஆஹா என்ன புதுமை? புராணம் மூதேவியானால் இவர் என்ன ஆவார்? மூதேவிக்கு மூத்த பிள்ளையாவாபோலும். இவர் பாரதாதிகயங் கூறிவந்ததில அதற்கொரு ஹேதுவாய்ப புராணத்தையுங் கொண்டாரே! அம்மூதேவி புராணத்தை யேன்தொடவேண்டும? தொட்டாராகலின இவருடைய நூலும் மூதேவிவாசத்துக்கிருப்பிடமாகின்றது. மூதேவி எங்கிருக்கினும் இவரிடத்திருப்பதுமாத்திரம் ஸ்வதசித்தமென்க. முன்னே பிறந்ததெலலா மூதேவியும, பின்னே பிறந்ததெல்லாஞ் ஸ்ரீதேவியுமென்று கொள்வரெனின், வியாசரிடத்தில் முறையே பிரம்ஹசூத்திரமும, ஸ்ரீமஹாபாரதமும் முனனும் பின்னுமாகத் தோன்றினமையததால பாரத அபேக்ஷயா பிரமஹசூத்திரத்திற்கும் மூதேவிதவம் சித்திக்கின்றதே! ஐயோ கொடுமை? பிரம்ஹசூத்திரத்தை மூதேவியாக்கி இவர் எங்கேஜீவித்துநிறபார? இது கலிதோஷமென்க. திருஷ்டாந்தங்கூறுவதில இவரைப்போல் புத்திமானைக்கண்டெடுப்பது அருமை! அருமை!! இதுபோலவே, முன்னேபிறந்த விஷத்தையும், பினனேபிறந்த அமிர்தத்தையும் உவமை கூறினர். விஷமோ மரணத்தைக்கொடுப்பது அமிர்தமோ மரணத்தைக்கெடுப்பது விஷத்தையுண்டவர் சிவபெருமான் அமிர்தத்தையுண்டவர்கள் விஷ்ணுவாதிகள். விஷத்தையுண்டு சிவனிறந்ததில்லை. அமிர்தத்தையுண்டும விஷ்ணுவாதிகள் வாழ்ந்ததில்லை. விஷத்தையுண்டாலும் சிவன் சாகாதவரென றும, அமிர்த்தத்தையுண்டாலும் விஷ்ணுவாதிகள் சாகிறவர்களென்றும அவாகளுடைய நித்யாநித்யஙகளை வெளிபபடுத்து முபகரணமாய்விளஙகும விஷதிருஷ்டாந்தத்தை யிவராதரித்தது என்னபேதமை? விஷமும் சிவனுக்கமிர்தமாயிற்று அமிர்தமும் விஷ்ணுவாதிகட்கு விஷமாயிற்று. ஆகவே, இவர் விஷாமிர்தஙகளின் குரதமயங்கூறியது எற்றுக்கோவறிந்திலம்.

"ஸுதாமப்யாஸ்வாத்ய ப்ரதிபயஜராமிருத்யுஹரணீம் விபத்யந் தேவிச்வே விதிசதமகாத்யாதிவிஷதஃ கராளம்யத்வேளம் கபளிதவதஃ காலக்லநாந சம்போஸ்தநமூலம் தவஜநநிதாடங்கமஹிமா"

"பிரமனிந்திரன் முற்பிறதேவர்க ளுணெலா
நரைபெருந்திரை யற்றநல்லாரமு தேகொலாம்

ஒருவர்தமகிலர் நின்சிவனூண்விடம் வாழ்வனமா
திருபெருமகுழை யிட்டபொன்ஞேலையின் வாசியே.'

என்றருளிய சங்கராசாரியர் வாக்கியததால் உண்மை வெளிப் பட்டதென்க.

"வானவரு மிந்திரனு மாலயனு மேசெததுப்
போனவிடம் புன்முளைததுப் போகாதோ—ஞானபிரான்
அததனரு ணேச னன்புடனே நஞ்சையுமே
புத்தியுடன்கொள் ளாதிருந்தக கால்."

என்றருளிய குகைநமச்சிவாயர் திருவாக்கானுங் கண்டுணர்க. முன்பிறந்ததை மூதேவியநுபவமகொண்டுழலுமிவர் பிரம்ஹதேவ ரிடத்து முன்பிறநத பிராம்ஹணர்களை யெவ்வாறு கொண்டனரோ அறிநதிலம். முன்பிறந்த பிராமஹணர்களை அபகர்ஷமாகவும், பின் பிறந்த சூத்திரர்களை உதகாஷமாகவுங்கொண்டு வழிபடுவர்போலும். இவர்க்கு முன்னேபிறநததைத் தள்ளிப பின்னேபிறந்ததைக் கொ ள்வது நிஜாநுபவமென்க இதனலேயே பிரமஹதேவர் முகத்திலே வந்த சிவனைவிட்டு அவர்குதத்திலே தோன்றிய விஷ்ணுவுக்குப் பிரம்ஹத்துவங் கற்பிக்கவநதனரென்க. இனி ருக்கெஜுஸ்ஸாமங் களினும், முறைபே முதல்வேதம மூதேவியென்றும், இரண்டாவது வேதம் சிதேவியென்றுந தாரதமயங் கூறுவர்போலும். முன்வந்த வரைப் புறந்தள்ளிப பின்வநதவர்க்குப பிரியஞ்சொல்வாரிவரே போலும் முன்னேநிற்கும் நீரைத்தள்ளிப பின்னேநிற்குஞ் சேற் றைக்குடிப்பாரிவரேபோலும். முன்னேயுண்டாமன்னத்தை நீக்கிப் பின்னேயுண்டா மலத்தைக் கொள்வா ரிவரேபோலும். முன்னே செல்லும் அரசனைவிட்டுப பின்னேசெல்லும் அடிமையைக்காண் பாரிவரேபோலும். இப்படிப்பலவுளவாகலின் புததிமான்கள் பகுத் துணர்வாராக. இப்படிச்சொல்வதனல் பிரமனிடத்துப் பின்வநத வேதம் புராணததிற் றாழ்ந்ததென்பது எமது கருத்தன்றெனக. புராணத்தினும் வேதமே முற்பட்ட தென்பதை முன்னேவிசாரித் துத் தீர்மானிததோமாகையால் இவர்கூறிய தோஷம் எங்கேவேதத் துக்குமுண்டாகப்போகின்றதோவென்னும்பயத்தாலேயே இப்படிப் பரிகரிக்க நேர்ந்ததென்க. மூததவனுக்கும் இளையவனுக்குமிருக் கும் அன்யோன்யசம்பந்தத்தை நோக்காமல் இருவர்க்கும் பேதங் கற்பித்து ஒன்றுகிராஹயமும், ஒன்று அக்கிராஹ்யமுமாகக் கொள்

வது அவிவேகமென்க. இரண்டும கிராஹயமேயாகி மூநதவன்
... ன் என்று முபசாரமாததிரமே பாராட்டத்தககதெனக.
... களால புராணததைபபோலவே இதிஹாசமுமபிரமா
... இதிஹாசம புராணததிற்குச் சாரபுநூலாகையால
... ஈந்பா இதிஹாசம தாழ்ந்ததென்றும நிசசயிககபபட
... ஞாநதர்க்கதமாகிய சிவகீதைக்கு இதிஹாசாந்தாககத
... வதகீதை அதிககிரமித்தது என்று கூறுந துாவாதம நிரசி
க்கபபட்டதெனக.

ஸ்ரீ சஙகராசாரியா சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ் செயயாத
தென்னையெனின், அவர்செய்யாததினலேயே அதறகொரு குறை
வுண்டாமென்பது என்னபேதமை? பகவதகீதைக்கு மாத்திரஞ்
செய்தனரேயெனின், அது ஏகான்மவாதத்தைச்சாதித்துச் செய்த
தேயன்றி இவர்கள் பாஞ்சராததிரத்தைக கூறினதில்லை யாகலின்
அந்தவியாக்யானத்தை ஆதரவாய்கொண்டெழுவநதது அவதியாய்
முடிநததென்க. ஆண்டுகூறியது நூலதிசயமேயன்றிச சிததாநத
அதிசயமன்றேயெனின், சித்தாந்த விசேஷததால் நூலதிசயமே
யன்றி நூல்விசேஷததால சிததாநத அதிசயமில்லையாகலான் பரஸ்
பரம் பாஞ்சராததிரவிகறபமாகிய சஙகராசாரியா வியாகயானத்
தால் பகவதகீதையை நிறுத்தவநதது நிரஸ்தமென்க சஙகராசாரி
யா விசிஷ்டாதவைதபரமாயப பகவதகீதைக்கு வியாக்கியானஞ்
செய்திருநதாலொழிய அவரையெடுத்துககூறுவது அவலமென்க.

இதுநிற்க, அவா சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ் செய்யாததை
நோக்குஙகால் "இவ்வேற்றுமைபற்றி யன்றே அருசசுனறகுக கீதைநூல்
செவியறிவுறுத்த கண்ணன் யானேயுலகெல்லா மாயினேனென்றதூஉம்,
முதல்வனது விசுவரூபத்தைத் தான் காட்டியநூஉம், ஏனையவற்றைக கைவி
ட்டு என்னையே வழிபடுகவெனறதூஉம், அதனை யுறுதியாகக்கொண்ட அருச
சுனன் அவன்கூறிய கருத்துநோககிச சாஙகாறுஞ் சிவபூசைசெய்ததூஉம்,
கண்ணன்மேலிட்டபோதுகள் முதல்வன திருமுடிமேற் கண்டதூஉமென்க.
கண்ணனுபமன்னிய முனியாற சிவதீககையுற்றுத தன்னையுந் தலைவனையு
முணர்ந்தோனுகலிற் சோகம்பாவனையைததலைபபட்டோ னுதலறிக" என்று
சிவஞானசுவாமிகள் சிவஞானபோதச் சிறறுரையிற கூறியிருக்கி
ன்று ராகலான் சிவன்சொன்னகீதையில யானேயுலகெலலா மாயி
னேனென்றதூஉம், ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு எனனையே வழிபடுக
வென்றதூஉ முதலியவற்றைச் சோகமபாவனையாலென்று கூறவி

செய்யாமை கருதியே சிவகீதையைவிட்டுத் தம்மையொத்தவராகிய கண்ணனுரைத்த கீதையைக் கடைப்பிடித்தாரெனக. கண்ணன கீதையில் ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகவென்று அருச்சுனற்குக் கூறினாராகவும், அவன்சாங்காறுஞ் சிவபூசைசெய்து வந்ததென்னை? பாசுபதாஸ்திரம்பெறவேண்டிச் செல்லுங்கையில் கண்ணன் உடனிருந்தும் அவன் கண்ணனைப்பூசிக்காமல் கண்ணனிடத்துச் சிவபூசைசெய்ததென்னை? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றானுங் கண்ணன் கூறியதெல்லாஞ் சோகம்பாவனையாலேயே யன்றித் தன்னையே பரமாய்க் கருதியல்லவென்க.

"கண்டவிவையல்லேனா னென்றகன்று காணாக்
கழிபரமு நானல்லே னெனக்கருதிக் கசிந்து
தொண்டினொடு முளத்தவன்றா னின்றகலப்பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத்தோன்றுவன் வேறின்றி"

"விண்டகலு மலங்களெல்லாங் கருடதியானத்தின்
விடமொழியு மதுபோல விமலதையு மடையும்
பண்டைமறைகளு மதுநானானே னென்று
பாவிக்கச்சொல்லுவ திப்பாவகத்தைக்காணே"

என்றுவருஞ் சந்தான குரவராகியமுஞ் சான்றுமெனக. இந்த நியாயங்களால் சங்கராசாரியர் சிவகீதைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யாதுவிட்ட காரணம்வெளிப்பட்டதனால் அவர் சிவகீதா வியாக்கியானஞ்செய்யவில்லையேயென்று மந்தமதியாற் குரைத்த மட்டிவாசகம் நிரஸ்தமென்க. சிவகீதையில் ஏகான்மவாதத்தைச் சாதித்து வியாக்யானஞ்செய்வதனால் தமது சித்தாந்தங்கெடுமேயன்றிச் சிறப்படையாதென்றே அதனைச்செய்யாது விடுத்தனரென்க. அநாதி மலமுத்தராய் விளங்கும் சிவபெருமான் தாமேபரமென்றும், தாமே எல்லாமென்றுமதம்மைக்காட்டினும்வேறுபதார்த்தமில்லையென்றுங் கூறுவது ஸ்வதர்மம். சங்கராசாரியர் முதலியவர்கள் பாசபந்திகளாகலின் அங்ஙனந் தாமுங்கூறுவது பரதர்மமாமேயன்றி ஸ்வதர்மமாகாதென்க. அதுபற்றியே சிவகீதாவியாக்யானம் அவர்க்குப்பாதகமாயிற்றென்க. இன்னும்விரிக்கிற்பெருகும்.

இங்ஙனமிருக்க, ஷை ரெட்டியாரவர்கள் பகவத்கீதைமுதலிய விஷ்ணு பாரம்யங்களையும், வைஷ்ணவ தர்மங்களையுங் கூறும்பாரதத்தில் நேர்விரோதமாய்ச் சிவபாரம்யங்களையும், சைவதர்மங்களையும் எப்படிக்கூறுமென்று மறுத்தார். நல்லதிது அருச்சுனற்குப்

பாசுபதமளித்தல், கண்ணனுக்குப் பிள்ளைபபேறுதவுதல், கிருஷ்ணருககுச் சிவதீட்சை கொடுத்தல முதலிய சிவதருமங்களைக்கூறும் பாரததகில விஷ்ணுதர்மஙகள் எபபடிவரக்கூடுமென்று அதனையெதிரிட்டுநோக்கின் மேலாட்சேபம் நசிக்கு மாகையால அவருடைய மநதமதிக்கு விசனப்படத்தக்கதா யிருககின்றது.

இனி வாஸ்தவவிசாரத்தில் ஸ்ரீமஹாபாரதம் பஞ்சபாண்டவர்கள் சரிததிரமேயன்றி வேறில்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அவர்களுக்குத்தேகபநதுவும், ஆப்தருமாயிருநதபடியால் அவர்சரிதமு மிடையிடையே பாரததகில சொலலபபட்டது ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சரிதமாத்திரமேயன்றிப பீஷ்மர், துரோணர், அசுவததாமர்முதலிய ஆசிரியர்கள் சரித்திரமுஞ் சொல்லபபட்டது. ஆக இப்படிப பலசரிததிரங்களைக் கூறிவரும பாரததகில ஸ்ரீகிருஷ்ணர்சரித்திரமே பாரமயமாகக் கூறிவருமென்பது விருத்தமெனக பாண்டவாகள், கிருஷ்ணர்முதலியவர்கள் உபாசகர்களேயாய்த தங்கள் அரசதர்மங்கள் நிறைவேறும் பொருட்டும, ஆன்மலாபததின்பொருட்டும ஒரு கடவுளை வழிபடுவாராகலின் அவரைச சாதசிவமூர்த்தியென்று இனிது விளக்கும். இந்தருட்பஙகளைப்பறியாமல விஷ்ணு பாரமயங்களைக்கூறும் பாரதத்தில் சிவபாரமயம எப்படி வரககூடுமென்று விகற்பித்துரைத்த வீண்வாதங நாடிககப்பட்டனக விஷ்ணுதர்மம, விஷ்ணுபாரமய முதலியவற்றை அநதநத ஸ்துதிப்பிரகரணங்களில அவரை யுபாசியராகக்கொண்ட அதிகாரிகள பொருட்டுக் கூறியதென்க அவ்வுபாசியரை யுபாசகராக்கி அவாக குபாசியரைக் கூறுங்கால் எஞ்சனுவிருத்தியால பாரதமடங்கலும் சிவபெருமானையே பரமாய்ச்சாதித்துக் கூறுமென்க. இவற்றின் விவரணததைப பின்னர் கூறுவாமென்க.

இன்னும் ஷெ-ரெட்டியாரவர்கள் ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தை ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சிவபாரம்யங்களைச சேர்தது விஷ்ணு பராம்யங்களை அநேகமா யெடுத்துவிட்டு அவற்றை ரூடிசெய்ய ஒரு வியாக்னமுஞ் செய்து கெடுததுவிட்டாரென்றும், பங்காளவாசிகள சக்திபாரம்ய முடையவர்களாதலால் தத்சம்பந்தமாய் மூநநூறு அத்யாயங்களைக் கல்பிதாம்சமாய்சசேர்த்து நீலகண்டீயத்தை யாதரித்து அநதத் தேசத்திலே பாரதத்தை அச்சிட்டார்களென்றும், அந்தப் பிரதியாதரவாகவே இச்சென்னையிலும் அச்சிட்டார்களென்றும், இவைகள்

பிராச்சீன வியாக்யானங்களோடு விரோதிக்கின்றதென்றும், பல வாறு பிதற்றியிருக்கின்றனர். இவற்றை விசாரிக்குமிடத்து ஸ்ரீ கண்டாசாரியர் விஷ்ணுபாரமயங்களை யெடுத்துவிட்டாரெனபதும, சிவ பாரம்யங்களைச் சேர்த்தாரென்பதும் மூடத்தனமையென்க. பாரதத்தில் விஷ்ணுபாரமயம் முதலே யில்லாதிருக்கவும அதனை யெடுத்துவிட்டாரெனப தெங்ஙனமிசையும்? மேலயாம கூறியபிடியத்தால பாரதமடங்கலும சிவதாமத்தையே கூறுமென்பது ஸ்வதசித்தம். உள்ளபடியே அவர் விஷ்ணு சமபந்தமான சில அமசங்களை யெடுத்துவிட்டாரெனின், அதனை மறுத்து உண்மையை நாட்டி வேறு வியாக்கியானத்தால் ஏன சாதிக்ககூடாது? அவருள்ளபடியே விஷ்ணுதர்மங்களைக் கழித்ததுண்டெனின், கொஞ்சம் சேஷமாக விட்டுவைத்தா ரென்ப தெஙஙனஙகூடும்? பங்காளத்திலுள்ளவாகள் சக்திபாரமயமாய் முந்நூறு அதயாயங்களைச சேர்த்தாரென்றூர். இவா நாணமில்லாதவாபோலும, எஙகாவது ஒரேதொகுப்பாய் முந்நூறு அதயாயஞ் சேர்ப்பாாகளா? முந்நூறு எழுதது சுலோககாாகளே! ஒரு சுலோகஞ் சேர்த்தாலேயே திருட்டு வெளிப்பட்டுப்போமாகவும், அவர்கள் முந்நூறு அத்யாயஞ் சேர்க்கிற வரையில இவாகளெஙகே தூஙகிககொணடிருந்தனாகள? இவர்கள "பாரார்த்தோபநீதம்மதுஸூதநஸ்ய பாதாரவிந்தார்ச்சிதச்சித்ரபுஷ்பம் ததர்சகங்காதரமௌளிமத்யே பபூவவீரம் க்ருதநிச்சிதாத்மா" எனகிற சுலோகம் துரோணபாவததிலுளளதாகக கூறித திரிகினறூர்களே! அதுபோலென்று கொணடாாபோலும. இப்படி யில்லாததைக்கற பிததுரைக்கும பேதைகள இவாகளேயெனபதைப புத்திமான்கள கண்டறிவாராக. இனனும பலவுளவறறை விரிவஞ்சி விடுத்தாமென்க. இதுநிறக, ஸ்ரீகணடாசாரியர் செய்த பாரத வியாகயானம பிராசசீன வியாக்யானஙகளோடு விரோதிககினறதெனறூா. இவரெத்தனை பிராச்சீன வியாக்கியானஙகளைப பார்ததிருப்பார்? அந்த வியாககியானங்களுககுப பெயர்கள் யாவை? அந்தப பிரதிகள் எந்தேசததில் யாரிடததிருககின்றன? அவைதமமிடத்திருப்பதுபோலவே கூறிஞரே ஆசசரியம! ஆசசரியம்!! ஸ்ரீ மஹாபாரதததிறகுப் பிரவகதாகளாய்ச சொாக்க மதயபாதாளங்களில் முறையே பைல முனிவா, வைசமபாயனா, சைமினிபகவாஞகிய மூவரையும வியாச முனிவா ஏற்படுததினரென்றும், அவ்வாறே அவர்கள் அந்தந்த இடங்களில் அதனை வெளியிட்டதுமாததிரமேயன்றி ஒருவராயினும் அதற்கு வியாக்யானஞ் செய்ததில்லை யென்றும், பினனா ஸ்ரீ

கண்டாசாரிய சுவாமிகளென்பவர் பரமகாருண்ய நிதிகளாய் ஒரு வியாக்யானம் பிரதிபத ரூபமாய்ச்செய்து வெளியிட்டனரென்றும் புத்திமான்கள் பலரும் வழங்கி வருவதற்கேற்ப அந்த ஸ்ரீகண்ட வியாக்யானமொன்றுமே இமசேதுபரியந்தம் பிரசித்தமாயிருக்கின்றது. இதனையுணராது வாயில்வந்தபடிப் பிதற்றித்திரிவது பாவம்! பாவம்!! இது மாத்திரமா? சுருதிஸ்மிருதிகளிலும் இவர்கள் பேய்க்கருத்தை விரோதித்த அம்சங்களையும் கற்பனையென்று சொல்வார்களேயன்றி வேறில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களை என்ன சமாதானத்தால் திருப்தி செய்யலாம்? விவேகிகளாய்ச் சத்தியப்பிரமாணத்திற் கட்டுண்ட புத்திமான்களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லலாமன்றி இவரைப்போலொத்த கவிசிரேஷ்டர் புளுகையெல்லாம் மாற்றித் திருப்திசெய்விக்க யாவரால்தான் முடியும்? இனியிப்படி வீண்புரட்டுகளாலும், விருதாப் பிரசங்கத்தாலும் அவலமாக்கத்தை [illegible] பித்தப் பாவத்துக்குள்ளாகிக் கெடாதிருப்பாராக.

இனி ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவபாரம்யப் பிரதிபாதகமுடையதென்பதை விசாரிப்பாம். துரோணபர்வத்தில் "தேவதேவஸ்த்வசிந்த்யாத்மா அஜ்ஞய்யோவிஷ்ணுரவ்யய: ஸர்வரூபம்பவஞ்ஜ்ஞாத்வா லிங்கேர்ச்சயதி தம்ப்ரபும் தஸ்மிந்நப்யதிகாம்ப்ரீதிம் கரோதிவ்ருஷபத்வஜ:" என்கிற வாக்கியத்தால் தேவர்களுக்குத் தெய்வமாகியும், எண்ணக்கூடாமலிருக்கும் ஆத்மபாவமுள்ளவராகியும், குறைவில்லாதவராகியும் விளங்கும் விஷ்ணுவானவர் சிவனைச் சர்வரூபியாய்த் தெரிந்து மஹாபிரபுவாகிய அவரை இலிங்கத்தினிடமாய்ப் பூசிக்கின்றார். எந்தப் புருஷனானவன் சர்வசொரூபியாய்ச் சிவனையறிந்து இலிங்கத்தில் பூசிக்கின்றானோ அவனிடத்தில் பரமசிவன் அதிகமாகிய பிரீதியைச் செய்கின்றார் என்றும், "ஜந்மகர்மதபோயோகாஸ் தயோஸ்தவச புஷ்கலா: தாப்யாம்லிங்கேர்ச்சிதச்சம்பு: த்வயார்ச்சாயாம்விசேஷத:" என்கிற வாக்கியத்தால் வியாசரானவர் அசுவத்தாமரை நோக்கிக் கேளும் அசுவத்தாமரே! கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுக்கெப்படியானால் உற்பத்தி - கர்மம் - தபசு - யோகங்கள் கிடைத்திருக்கின்றனவோ அப்படியே உமக்கும் கிடைத்திருக்கின்றது அந்தக் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் சிவலிங்கத்தினிடமாய்ப் பரசிவாராதனஞ் செய்கின்றார்கள்; நீர் விக்கிரகவடிவத்தில் ஆராதனஞ் செய்கின்றீர் என்று கூறினரென்றும் இனிது பெறப்பட்டது. அன்றியும், "ஸரக்ஷநந் நபத்ச்சகேசவோத்ரஸம்பவ:" என்கிற வாக்கியத்தால் கேசவ

நாமத்தினையுடைய விஷ்ணுவானவர் சிவனு லுண்டாக்கப்பட்டவ ரென்றும், சிவபாதபக்தி யுடையவரென்றுங் கூறப்பட்டது. இப்ப டியே பாரதமடங்கலுஞ் சிவபாரம்யங்களைக் கூறிவருமுண்மையை யறியாமல விஷ்ணுபரத்வ போதகமாக அதனைத் திரிபுணர்ச்சி கொண்டு மயங்கிக கூறுவது மலவுறைப்பென்க.

எழும்பூரிரெட்டியார் மான்மிய மிவவளவினதாகவும், மேலிட ங்களில் "இதிஹாஸபுராணப்யாம்" என்கிற வாக்கியத்தைக் கொண்டு வீண்வழக்காடவெளிபபட்ட சாஸ்திரிகளமான்மியததையுஞ சற்று விசாரிபபோம் இவர் பாரதத்தில் சில அம்சங்களை விவகரித்து விஷ்ணுபரத்வங் கூறவநதவராகலின் இல்லாத பரத்வத்தையுண் டென்று சாதிக்கவந்த அவரேழை மதியைமாற்றி யுண்மையைநாட் டுவது எமக்கு ஸ்வதர்மமாயிற்றென்க. துரோணபர்வகத கைலாச யாததிராதயாயததில், "யோகிநாம்பரமம்ப்ரஹ்ம வியக்தம்வேதவிதா ம்நிதிம் காலகேயம்மஹாத்மாநம் சக்ரஸ்ஸூர்யதுணேதயாம்" என்கிற வாக்கியததால வேதவிதருக்களுக்கு நிதியும், யோகிகளுக்கு வியக்த மும, பரப்பிரம்ஹமுமாயுளளது அநதபபரமசிவம என்றும், "ஜகீ மதுஃ காரணாத்மாகம்" என்கிற வாககியத்தால் ஜகத்காரணமாகிய அந் தப பரமசிவததை யடைந்தார்க ளென்றும், "வாஸுதேவஸ்துதந்த்ரு ஷ்ட்வா ஜகாமுசிரஸாகூதிம் பார்த்தேநஸஹதர்மாத்மா கிருணந்பிரஹ் மாஸ்நாநம் லோகாதிம்விச்வகர்மாண மஜமீசாநமவ்யயம்" என்கிறவச னததால தர்மாதமாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணர் புராணபுருஷரும், உலகத் துககு முதல்வரும, உற்பத்தி நாசரகிதரும், பரப்பிரம்ஹ ஸ்வரூப ருமாகிய பரமசிவததை அாசசுனனேடு வநதித்தாரென்றும்; ஆர ண்யபர்வம, தீர்த்தயாத்திராத்யாயததில் "யத்ரவிஷ்ணுஃ பிரஸாதார் த்தம் ருத்ரமாராதயத்புரா வராம்ச்யஸுபஹூந்லேலே தைவதேஷு ஸுதுர்லபாந்" என்கிறவாக்கியததால, விஷ்ணுவானவர் அனுக்கிரகம் பெறவேண்டிப் பரமசிவத்தைப் பூசித்துத் துர்லபமான அநேகவர ஙகளைப் பெற்ருரென்றும் இனிது பெறப்பட்டது. இப்படிப் பிர மாண்ய சித்தியாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் முதலிய சிவாநுபூதிமான் கள் சிவபாரமயங்களை வெகுவாய் விளககியிருக்கு முண்மையில் அருளைகொண்டு மேற்படி சாஸ்திரியாரவர்கள குழறிவழிந்திருக் கும சமாதானஙகளைப் பரியாலோசிப்போமாக.

பகவத்கீதையில் "ருத்ராணம்சஙகரச்சாஸ்மி" என்கிற வசனத் தால் சிவனுக்கு வாசுதேவ விபூதிதவங் கூறபபடுதலால் "யோகிநாம்"

என்கிற வாக்கியத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் சிவபாரமயம் சமர்த்திக்கப்பட்டதன்றி வேறில்லை யென்றும், "நாராயணாத்மீகாருத்ர:" என்கிற மோக்ஷதன்ம வசனத்தில் நாராயண: = ஆத்மா = யஸ்ய என்கிற பஹுவ்ரீஹியினால் சிவனுக்கு நாராயண பிரேரியத்வம் கூறப்படுதலால் "ஜக்மது:" என்கிற வாக்கியத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஜகத்காரணத்வம் சிவதுல்யமாகக் கூறுவது பொருந்தாதென்றும் "ஏஷவிஷ்ணுரிதிக்யாதஅதித்யாங்கச்யபாதபூத்" என்கிறவசனத்தால் அதிதியினிடத்தில் கசியபரானுண்டுபண்ணப்பட்ட இவன் விஷ்ணுவென்றுசொல்லப்படுவான்என்றுபெறப்பட்டதனால் "யத்ரவிஷ்ணு:" என்கிற வசனத்திலுள்ள விஷ்ணுபதம் வாமனபரமாக நிச்சயிக்கப்பட்டு அவதாரபரமாய்ச் சமர்த்திக்கப்படுமன்றி மூலவிஷ்ணுபாஸ்யத்வமாகக் கூறுவது விருத்தமென்றும், அப்படி அவதாரத்தில் பூசித்ததும் வராகபுராணத்தில் சிவனைநோக்கி நான் அவதாரங்கடோறும் உன்னைப் பூசித்து உனக்குப் பிரசித்தியுண்டுபண்ணுகிறேன் என்று விஷ்ணுமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத்தைப்பாலிக்கும்பொருட்டே யென்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர்செய்த சிவபூசையாதிகளும் இது அபிமதம்பற்றியே யென்றும், அநந்த அவதாரங்களில் பிராம்ஹணாராதனஞ் செய்துவந்ததுபோல ஸ்ரீருத்ராராதனமும் தர்ம பரிபாலனார்த்தமேயன்றிச் சிவசர்வோத்கர்ஷத்தாலன்றென்றும் ஒருமுறையெழுதுதொலைத்தார்.

இதனை முறையே விசாரிக்குமிடத்தில் "ருத்ராணாம்சங்கரச்சாஸ்மி" என்கிற வசனத்தால் பெறப்பட்ட சங்கரனை விஷ்ணு விபூதியென்று கூறினவர் மேல் துரியமூர்த்தியாகியபரசிவப்பிரபுவை விசாரியாமல் வெளிப்பட்டது அறியாமையென்க. "ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணும்" என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட விஷ்ணுவைத் துவாதசாதித்தியருள் ஒருவராகிய விஷ்ணு வென்றே கூறுவரன்றி மூலவிஷ்ணுவேதானுண்டு கூறப்பட்டு வருமென்று சொல்லத்துணிவாரா? ஆதித்தியருள் விஷ்ணுநானென்பதைத் துவாதசாதித்தியருள் ஒருத்தரைக் கிரகிப்பதுபோல் உருத்திரருள் சங்கரன் நானென்பதை ஏகாதசருத்தர்களில் ஒருத்தராகக் கிரகிக்கவேண்டுமன்றிப் பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ராதி சர்வச்சிரேஷ்ட மூர்த்தியாகிய துரிய சிவத்தை யென்றுகொள்வது துராஹங்காரமென்க. இதனால் சிவபெருமானுக்கு நாராயணவிபூதித்வம் சித்திக்காதாகையால் "யோகி

நாம்'' என்கிற வசனத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரப்பிரம்ஹத்வம் ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கென்றே ஸ்பஷ்டமாய் வெளிப்பட்டதென்க.

இனி "நாராயணாத்மகோருத்ர:'' என்கிற வசனத்தால் சிவனுக்கு நாராயண பிரேரியத்வங்கூறி "ஐக்மது:'' என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தைச சிவனுக்கு அந்தரியாமியாகிய விஷ்ணுவினிடத்துக் கிரகிக்கவேண்டுமெனபது தூரபிமானமென்க. "தமீச்வராணாம்பரமம்மஹேச்வரப் தம்தேவதாநாம்பரமஞ்சதைவதம் பதிம்பதீநாம்பரமம்பரஸ்தா த்விதாமதேவம்புவநேசமீட்யம'' என்கிற சுவேதாசுவதர வாக்கியத்தால் ஈசுவரர்களுக்கெல்லாந் தலைவராகிய மஹேசுவரரும், தேவாகளுககெல்லாந் தலைவராகிய மஹாதேவரும், பதிகளுககெலலாந் தலைவராகிய பசுபதியும், பரமாயுள்ளவர்க்கெல்லாந் தலைவராகிய பராத்பரரும், சர்வஜகத்காரணரும், தியானமாக் கத்தா லுபாசிக்கப்படுபவருமாகச் சிவபெருமானை நாங்களறிகின்றோம் என்று பெறபபட்டதன்றியும், "விச்வேச்வரமுமாகாந்தம் விச்வாந்தர்யாமிணம்சிவம் நப்ரஹ்மாத்யைஸ்ஸமம்ப்ரூயாச் சக்திபிச்சாபி பார்வதீம்'' என்கிற ஆதித்யபுராண வசனததால சகல ஜகத்துக்கும் பிரபுவானவருமு, உமாதேவியார்க கிஷ்டரும், உலகங்களுக்கெல்லாம் அந்தரியாமியுமான பரசிவப பிரபுவைப் பிரம்ஹாதிகளோடு சமமாகவும, பிராட்டியாரை இதரசக்திகளோடு சமமாகவுங் கூறுதல் கூடாது என்று நிச்சயிக்கபபட்டதனால் "நாராயணாத்மகோருத்ர:'' என்கிற வசனததுக்கு அர்ததசுவீகாரமாய் நாராயணனுக்கு ஆதமா அநதரியாமியாகிய சிவபெருமான் என்று தத்புருஷ சமாசத்தைக் கிரகிபபது நிர்ப்பாதிதமென்க இன்னும் "ஸஏஷபகவாநீசஸ் ஸர்வததவாதிரவ்யய: ஸர்வதத்வவிதாநஜ்ஞ: ப்ரதானபுருஷேச்வர: ஸோஸ்ருஜத்தக்ஷிணாதங்காத் ப்ரஹ்மணம்லோகஸம்பவம் வாமபார்ச்வாத்ததாவிஷ்ணும் லோகரக்ஷார்த்தமீச்வர: யுகாந்தேச் சைவஸம்ப்ராப்தேருத்ரம்ப்ரபுரதாஸ்ருஜத'' என்கிற ஆநுசாசநீகபர்வ வசனத்தால் சாவசததாவாகியும், சாவதத் வாத்மகராகியும், நாசச்ரஹிதராகியும், சகலதத்வங்களுடைய நிர்னயங்களை அறிநதவராகியும் விளங்கும் பிரதான புருஷராகிய ஸ்ரீருதரபகவான் தனது வலதுபாகத்தினின்றும லோகசிருட்டியைச செய்யுமபொருட்டுப் பிரம்ஹாவையும,வாமபாரிசத்தினின்றுமலோகரக்ஷணாத்தமாய் விஷ்ணுவையும, பிரளயகால சம்ஹாரார்ததமாயஸ்ரீருத்ர மூர்த்தியையும் உண்டு பண்ணினரென்று பெறப்பட்டது. "சாநசசேதனக்கர்த்தா

புருஷக்காரணம்சிவஃ விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மாசசீஸூர்யச் சக்ரோதேவாச்ச ஸாங்வயாஃ ஸ்ருஜ்யதேக்ரஸ்யதேச்சைவ தமோபூதமிதம்யதாஅப்ஜ்ஞாதம்ஜகத்ஸர்வம் ததாஹ்யேகோமஹேச்வரஃ" என்கிற சாந்திபர்வ வசனத்தால ஈசானரும, உலகத்தைப பிராணமுடையதாகச செய்கின்றவரும், சமஸ்ததததையும் உண்டுபண்ணுகின்றவரும, சமஸ்தபிராணிபூதங்களிலும் வசிக்கின்றவரும், ஜகதகாரணருமாகிய அநதபபரமேசுவரர் விஷ்ணு, பிரமன, சநதிரன், சூரியன், இநதிரன பரிவாரஙகளாகிய மற்றைத் தேவர்களையுஞ் சிருஷ்டித்தும, ரக்ஷிததும், சம்ஹரிததும் வருவதனாலேயே உலகமெஙகும இருள்மூடித் தமோமாத்ரா வசேஷமாக விருக்கு மந்தவேளையில ஆதியநத சூனியராகிய அவரொருவரே நாசமின்றி யிருக்கின்றார் என்று வெளிபபட்டது. இந்தப பிரமாணப் பிரத்தியக்ஷங்களை யறியாமல் "ஜக்மது" என்கிற வசனததாற பெறப்பட்ட ஜகத்காரணதவம் சிவனுக்குச் சித்திககாதென்று குரைத்த மட்டிவாசகம் பாழ்ததென்க.

இதுநிற்க, "யத்ரவிஷ்ணுஃ ப்ரஸாதார்த்தம்" என்கிற வசனததாற் பெறபபட்ட விஷ்ணூபாஸ்யதவம அவதாரமாகிய வாமனபரமேயன்றி மூலவிஷ்ணுவைப் பாதியாதென்றா. நன்று! நன்று!! இதனால மூலவிஷ்ணூபாஸ்யாத்வமே யனறி வாமனனிடததுஞ் சிவாராதனம் பெறப்பட்டது. "ரௌத்ரம்லிங்கம்மஹாவிஷ்ணுர் பக்த்யாசுத்தம்சிலாமயம் சாருசிதரம்ஸமர்ப்யர்சய லப்தவாங்பரமம்பதம் ப்ரஹ்மஸாவஜகத்கர்த்தா யஸ்யலிங்கார்ச்சநேநது பாரதீமாப்தவாநாசு ஸபூஜ்யஸ்ஸர்வசேதனைஃ யஸ்யலிங்கம்ஸமப்யர்சய மருதஸ்ஸகலா அபிலப்தவந்தச்ரியம்பூர்ணும் ஸபூஜ்யஸ்ஸர்வசேதனைஃ" என்கிற பராசரபுராண வசனத்தால் விஷ்ணுவானா அன்பினல் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதத்தைய டைந்தார், பிரமன் பூசிததுச் சர்வகாத்துருதவமும் சரஸ்வதியையும் அடைநதான். சமஸ்த தேவர்களும் பூசித்து மிகுந்த ஐசுவரியத்தையடைந்தார்கள், ஆதலால் சிவபெருமான் சமஸ்தபிராணி பூதங்களாலும் பூசிக்கத்தககவர் என்று பெறப்பட்டது. "சிவஸ்யபூஜ்யதேலிங்கம் ஸர்வைத்தேவாஸுரைர்ந்ருபிஃ சிவோநபூஜிதக்கோவா வதந்து ப்ரதிவாதிநஃ" எனகிற வாமனபுராண வசனததால் சிவபெருமான் சமஸ்த தேவாசுர மநுஷ்யாகளாலும் பூசிக்கபபடுகின்றா. சிவனால் பூசிக்கப்பட்டவன் யாவன பிரதிவாதிகள் சொல்லட்டும என்று வெளிப்பட்டது. "யஸ்யப்ரஹ்மாச்சவிஷ்ணுச்ச த்வஞ்சசக்ரஸஹாம

ரைஃ அர்ச்சயதவம்ஸதா லிங்கம் தஸ்மாச்ரேஷ்டதரோஹிகஃ'' என்கிற ஆநுசாசநீக பர்வவசனததால் பிரமனும, விஷ்ணுவும், மற்றைத தேவர்களும் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசிககினறவாகளானுல் சிரே ஷ்டர்கள் யாவர் என்று பெறப்பட்டது. ''ததோநவபச்யத்கிரிசஸ்ய வாமே ஸ்வாத்மாநமவ்யக்தமநந்தரூபம் ஸ்துவந்தமீசம்பஹூபிர்வசோபிச் சங்காஸிசக்ரார்ப்பிதசக்ரஹஸ்தம்'' என்கிற துரோணபாவ வசனத்தால் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தவத்தைச சநதோஷித்துப் பரம சிவம அநுக்கிரஹார்த்தமாய் வெளிபபட்ட அவசரததில் அவரது இடது பாகத்தில் சங்கசக்ரதரனுய் அநேக திவ்யஸ்தோததிரங்களால் துதி செய்துகொண்டிருநத விஷ்ணுவை ஸ்ரீகிருஷ்ணா பார்த தருளினரென்று வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மைகளை மேலிடங்களில் (கூச) (கூஎ) வது பக்கஙகளில உதகரிததிருக்கும ருக்சம் ஹிதா வாக்கியத்தாலும பிரம்ஹ கைவர்த்த வசனத்தாலும் விளக்கி யிருக்கின்றே மாகையால் ''யத்ரவிஷ்ணுஃ'' என்னும் வசனத் தாற பெறப்பட்ட விஷ்ணுசபதம் மூலவிஷ்ணுவைப் பாதியாதென்று கூறிய பாதகவசனம பரிதயஜிககபபட்டதென்க. மேல் வாக்கியங்களால் பெறபபட்டனவெலலாமும் மூலவிஷ்ணுபாஸ்யத்வமேயாகையால் அவதார விஷ்ணுக்களுக்கு மாததிரம இடஙதேடிவைத்தது மௌடடியாந்தகார மென்க.

இங்ஙனமிற்க, அவதாரங்கடோறும் உன்னைப் பூசித்து உனக்குப் பிரசித்தி யுண்டுபண்ணுகிறேனென்று சிவனுக்குக் கொடுத்த வரத்தைப் பாலிககும் பொருட்டே விஷ்ணுவானவர் அவதாரங்களில் பூசித்தாரென்பதும, ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பூசித்தாரென்பதும் பேதமையிற் பேதமையென்க. மேலிடங்களில் ''விச்வாதிகோருத்ரோமஹர்ஷிஃ'' என்கிற சுருதி சிததமான உத்காஷத்தை வெகுவாய்க் கூறி யிருக்கின்றே மாகையால் ஸ்வத சித்தியமான சர்வோத்கர்ஷத்தையுடைய சிவபெருமானிடதது இராமகிருஷ்ணுதி அவதாரங்களில் செய்த ஆராதனத்தாலேயேஉத்கர்ஷம் சம்பவித்ததென்பது விதண்டாவாதமென்க. வராகபுராணத்திற்கூறிய வரதானம் அர்த்தவாத மாத்திரமாகவே கிரகிக்கபபடும் அநேக சுருதிவிருத்தமாய்ப் புராணங்கூறுதாகையால் பிரசம்சாபரமென்பதே மேலோர் துணிபென்க. இல்லையெனின், சுருதி விரோதபரிஹாரநதேட விடம் பெறுதுகலபனுமாத்திரமாகக்கண்டிக்கபபட்டொழியுமென்க. மேல் வரதானம எனபோறு மெனின், தண்ணிர்ப்பநதரை யணைநது நீரருந

தித தாகநதணிநத பிறகுநானிஙகு நீரருநதியது தண்ணீர்ப்பந்தர் வைததவனுககுப புண்ணியத்தை விளைவிககவேயன்றி வேறில்லை யென்று கூறும பேதையிற் கருதப்படுமெனக.

இன்னும பிரமஹணுராதனமபோல ருத்ராராதனமும் தாம பரிபாலன மாததிரமன்றி யதாாததமன்றென்று கூறினா இதுவு மொருவிந்தையாம மூலவிஷ்ணுவாலும் அவதாரவிஷ்ணுக்களாலும் அநதந்தக்காலங்களில சிவாராதனஞ் செய்துவந்ததுபோல பிராமஹ ணாகளுஞ சிவாராதனஞசெய்பவர்களென்பது சாவவேதசமமதம. விஷ்ணுவும் பிராமஹணாகளுஞ் சிவாராதனத்தை யுடையவர்க ளாகையால விஷ்ணுமூர்ததி பிராமஹணுராதனமசெய்தது சிவபக் தாதிக்யததாலென்று வெளிபபட்டது. துர்வாசர், நநதி, பிருங்கி, சநற்குமாரர், அகஸ்தியா, ததீசிமுதலாகிய முனிவர்களை மூலவிஷ் ணுவே அநேக அவசரஙகளில் வழிபட்டவுண்மைகளைப் பராதாதி பிரமாணங்களாற்கண்டறியலாமன்றியும் அவாகளை அவதாரங்களில் பூசித்ததும ஏராளமாகையால் தர்மபரிபாலன மாததிரமாகக் கூறு வது அபசித்தாநதமென்க அநத முனிவர்கள் விஷ்ணுவை யாராதி த்ததும அவா சிவபூஜாநிஷ்டரா யிருத்தலினென்க. “பரஹ்மணஸ் ருஷ்டிகர்த்ருத்வம் விஷ்ணோர்த்தானவமாத்தனம் ஸ்வாக்காதிபத்ய மிந்த்ரஸ்ய சிவபூஜாவிதேப்பலம்” எனகிற கூர்மபுராண வசனததால் பிரம்ஹதேவருககுச் சிருஷ்டிததொழிலும, விஷ்ணுவுக்கு அசுரஜ ஜயமும, இநதிரனுக்குச் சுவாக்காதிபத்யமும் சிவபூஜையில் வநத பலமென்று பெறபபட்ட வுண்மையை நோக்குங்கால் ஸ்ரீருத்ராரா தனமின்றி அந்தபபிரயோஜனம் பெறுவது காலத்திரயத்துஞ் சித தியாமை வெளிபபட்டதனுல விஷ்ணுவினுடைய சிவாராதனத தைத் தர்மபரிபாலனமாததிரமென்பது நிரஸ்தமென்க. ஆகவே, ஆத்மார்த்தமென்று வெளிபபட்டது. இப்படி விசாரிததறிவதொழி ந்து வாயில்வநதபடிப் பேசித் திரிவது பாவம்! பாவம்!! இவ்வுண்மை களால் ஷை சாஸதிரியாரவாகள அபார்ததங கூறிக்கொண்டு சிவ பாரம்யங்களைக் கெடுக்கத் தலைப்பட்ட விபரீதநதலைகாட்டா தொழி ந்ததாகலின் இதனை யிவ்வளவின் முடிதது மேல்முடிச்சூா முதலி யார்கூறிய சில விஷயங்களை யீண்டு விசாரிப்போம்.

இக்கவிசசிரேஷ்டர்“பிரபன்னகாயத்திரி” எனனுஞ சுவடியில் “ஸ்ரச்ரேயாங்பவதிஜாயமாநஃ” என்கிற வசன மொன்றெழுதித தங

கத்தை யுருக்குந்தோறுமமாறறதிகமாகிறுபபோல் நாராயணன் அவதரிக்க உசசிராயத்தையடைகின்றான் என்று பிரசங்கித்தனர். இதனால் மூலவிஷ்ணுவைக்காட்டிலும அவதார விஷ்ணுககளுககாதிக்க மதிகரிக்கினறது மேலசாஸ்திரிகளோ வெனின, மூலவிஷ்ணுவுக்குவநத அபகாஷத்தை அவதார விஷ்ணுக்கண்மேலேறறிப்பரிகரிக்க முயன்றார். இதனால் அவதார விஷ்ணுக்களைக் காட்டிலும் மூலவிஷ்ணுவுக் காதிக்க மதிகரிககின்றது. இநத விவகாரத்தால் ஸ்வமதபின்னவாதஞ்சிததிததலால் அனயோனயாசிரய தோஷம் சம்பவித்துப் பரிதயஜிக்கப்படுமென்க விஷ்ணுவானவர் அவதாரங் கடோறும உச்சிராயத்தை யடைகின்றாரென்பதை விசாரிக்கில் புடம்போடுந்தோறும் பொனனுககு மாற்றுயர்தல்போ லென்றும் உவமித்துக் கூறினர் இப்படியும பொருள் கூறுவாருண்டா? அந்த வாக்கியத்தாறபெறப்பட்டது சிவனுடைய ஸ்வரூபவானனை யல்லது வேறில்லை. பொனனானது பூஷணங்களாகக் காரியபபட்டகாலததில் அநுபவநீயமான சிரேஷ்டபதார்த்தமாய் ஆத்மாககளுககு இன்பம் விளைத்தல்போல் நிஷ்களமாத்திரமாயுள்ள பரப்பிரமஹும் உமார்த்தசரீர திவ்யமங்கள விக்ரஹதேஜோ ரூபமாய்சசகளீகரிதது அநுபவவேதயமாகிஆத்மாக்களுக்குப பேரினபததை விளைவிககுமஅவசரத்தை விளக்கவநத அநதவாககியத்தை ஹேபகிராஹ்பங்கொள்வது அஞ்ஞானநதகாரமென்க. இபபடி விசாரியாமல் தங்கததை யுருக்குநதோறும் மாற்றதிகமாகிறுபோல் என்று இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரஙகண்மேலேறறிக் கூறுவது அபசித்தாநதமெனக. மசசம், கூர்மம், வராகம, நாரசிஙக முதலிய அவதாரங்கள் மூலவிஷ்ணுவினுடைய முதற்புடம், இரண்டாம்புடம், மூன்றாம்புடம் என்றாகி ஒன்றிலொன்று மாற்றதிகரிததலவேண்டும. அன்றியு மநத மூலவிஷ்ணுவைப் புடம்போடுதற்கு வேறே யொருபுருஷனும் வேண்டும. மூலவிஷ்ணுவினுடைய அவதாரமாகவே பததையுங்கொள்வாமெனின், பொன்னானது பூஷணங்களாகக் காரியப்பட்டகாலத்தில மாற்றுரைகளில தாழாதுநிற்றலபோல் எலலா அவதாரங்களும் சமதுலையினிற்க வேண்டியதுபோக நாரசிஙகம், ஸ்ரீராமம முதலிய அவதாரங்களை சிறநது மச்சம், வாராகமாதிகள் அககிராஹய்மாய் அபூஜயதை யடைநதிருபபதால் பாதிக்கப படுகினறது. தஙகத்தை யுருக்குநதோறு மென்றவுவமையால் பத்தவதாரங்களும மூலவிஷ்ணுவினதாகக் கொள்ள விடமேயிராது மூலவிஷ்ணு மச்சமாகவும, மச்சம் கூர்மமாகவும, கூர்மம் வராகமாகவும் அவதரித்ததாகக்

கொள்ளவேண்டிவரும் அதவா கொள்வாமெனின், பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் ஓர்காலத்திலும் பலராமனும் கிருஷ்ணனும் ஓர் காலத்திலும் இருந்தவர்களாகக் கண்டோமாகையால் பாதகமுண்டாகி மூலவிஷ்ணுவினதாகவே நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. புடஞாயவிசாரத்தால் ஒன்றிருந்தகாலத்தில் மற்றொன்றிருத்தல் கூடாமைபற்றியே நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இவ்வளவிலொழியாது பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் சண்டைபிடித்த கதைகளை யோராளமாயறிவோமாகையால் இந்த விகற்பங்கட்கு எங்கே சமாதானந்தேடுவது?

"அரியீரைந்தவதாரச செயல்யாவுமரன்செயலராமாலறியாதகநதைகூறற் றிரிவாகுமுடல்வாலதருணமூப்பின்செயலுயிரின செயலாகுஞ் செய்திபோலும், விரிவாமைநதொழிலேயு மெம்மிறைவன்றனே மிகுபடர்க்கைமுன்னிலைத தன்மையிலுண்டாக்கும, தரியாதன்றிராமனுடன் பரசுராமன் சமர்பொருதகதையுலகிற் சாற்றுவீரே."

என்று சிவஞான தீபத்திற்கூறியவாறு விளைவயப்பட்டுப் பிறந்துழலும உயிரவர்க்கதது ளெண்ணப்பட்டுச சிவனால் காரியபபடுமுண்மை வெளிபபட்டதனால் மூலவிஷ்ணு வுயாநதவரெனறும், அவதார விஷ்ணுக்களுயாநதவாகளெனறும மேலேநது கூறியவாதங்கள் நிரஸ்தமாயிற்றெனக. இநத நியாயஙகளால மூலவிஷ்ணுவினுடைய சிவாராதன விசேஷத்தாலேயே அவதாரங்களினும உதகர்ஷம் சித்தித்த தென்பதுதானே போதரும இவ்வுண்மை விசாரமின்றி வாயில்வநதனவநதன குழறிததிரிவது அறியாமையும, அஹங்காரமுமென்க.

இதுநிற்க, ஷெ சாஸ்திரியாரவர்கள் சர்வசித்தாந்த பிரதியாத்யதவம விஷ்ணுவுக்கே யுண்டென்பதை விவகரிக்கவநதார், எஙஙனமெனின், பாரதம், மோக்ஷதனம பஞசசிததாநத நிர்ணயாததியாயத்தில், சாங்கியததுககு வக்தா கபிலரெனறும், யோகததுக்குவகதா பிரமனென்றும், அபாநதரதபர் வேதாசாரிய ரெனறும, பிரமஹபுத்திரரான பசுபதி பாசுபதஜஞானத்தைச சொன்னவரென்றும, பாஞசராததிரத்துக்குவக்தா நாராயணரென்றும், சர்வஜ்ஞானங்களிலும் பாஞ்சராததிரஞ் சிறநததென்றும, சாஸ்திரப்படியும, நியாயப்படியும் நாராயணனுதகிருஷ்டனென்றும், தமோபூதா. வாவனையறிகிறதில்லையென்றும், சாஸ்திர மறிநதவர்கள் அறிகிறார்களென்றும் கூறியிருத்தலால் நாராயண நிஷ்டதத்துவம் சாதிக்கப்பட்டுப

பாசுபதயாதி சர்வசித்தாந்தப பிரதிபாத்யா அந்தரியாமிபரமாய் அநத நாராயண ரொருவரேயென்று வெளிப்பட்டதென்றும், வேத த்திலும, இராமாயணத்திலும, ஹரிவம்சத்திலும, பாரதத்திலும முதலிலும கடையிலும் விஷ்ணுவே சொல்லப்படுகின்றாரென்று ஹரிவம்சத்திற கூறப்பட்டதென்றும், வேதத்திலுயர்ந்த சாஸ்திர மும,கேசவனிலுயாந்த தெய்வமுமில்லையென்று வியாசவசனத்தாற் பெறப்பட்டதென்றும் முறையே சொல்லிமறுத்தார.

இவற்றை விவகரிக்குமிடத்து மோக்ஷதன்மத்திற் கூறிய நாரா யண நிஷ்டத்வம ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க. எங் ஙனமெனின், சாங்கியமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட சித்தாந்தமைந் தும் ஒன்றிலொன்று முரணியனவே யன்றி வேறில்லை இப்பகுதி யனவற்றை வேதத்தி னுண்மைப பொருள்களாகக் கிரகித்தல கூடாது. இவற்றுள பாஞ்சராத்திரம ஆதிக்கமுடையதாகக் கூறப் பட்டதேயெனின், பஞ்சசித்தாந்தங்களி லொன்றாகி யேனையவற றோடு சமதுலையினிற்பதொன்றாகலின உண்மை யடக்காமென்க. ஆகவே, இவற்றி லொருசேராமல அதிகமாக்காமை வேண்டு மென்பது பெறறும. அங்ஙனமின்மையின, அதனை யுண்மை நெறி யாகக்கிரகிப்பதுகூடாது. ஆயின் அங்ஙனாதலி ததாம் போந்த ஆதிக் கத்துக்குப போக்கேதெனின, ஏனைய மாதாக்களைப்பற்று ஆதிக் காதிக்கங் கூறப்பட்டதன்றி வேதத்தி னுண்மைப்பொருள் [illegible] கப்படுஞ் சித்தாந்தமும அதுவேயென்பது நிரஸ்தம. சகல சமயா தீதாத்வைதமாய விளங்குஞ் சைவசித்தாந்தத்துண்மையை மேல் (ந-ச) பக்கங்களில விதந்துகூறி யிருக்கின்றோ மாகையால் ஆண்டு கண்டுணாக. ஆயின்மேல வாக்கியத்தாற் பெறப்பட்ட பாசுபத்ய மார்க்கத்துக்குப போக்கென்னையெனின், அது வாமபாசுபதா சார மாகக் கிராஹயமேயன்றி [illegible] பாதியாதென்க வாம, பாசுபதமும பா[illegible] பரசிவானுக்ஞைகொண்டு [illegible] கேசவாக[illegible] செ[illegible]ப்பட்டன வெ ன்றும் ஞானசிலர்க்கு அவை அக்கிராஹ்யமென்றும, சித்தாந்தசை வமொன்றே கிராஹ்யமென்றும் பலவிதத்தானுஞ் சுருதி[illegible] ய்க்கூறினோமாகையால் பாஞ்சராத்திராதிக்கங் கூ[illegible]வந்த பன்[illegible]த்த திறம பாதிக்கப்பட்டதென்க. இந்த நியாயங்களால் மேல்வாக்கியத் தாற்போந்த நாராயண நிஷ்டத்வம் பாஞ்சராத்திரமாகிய சாஸ்திரப

படியும், அதிற் கூறிய நியாயப்படியுஞ் சித்திக்குமேயன்றி இதர சித்தாந்தாபேக்ஷயா சித்தியாதென்க.

இனியும் பாசுபதபதி சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாதயர் அந்தரியாமி [illegible] அநந்தநாராயண ரொருவரே யென்றும் பிரசங்கித்தனர். விஷ்ணுவால் சொல்லப்பட்டது பாஞ்சராத்திர மொன்றே யன்றி வேறில்லை இது கொண்டே சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாதகத்வம் அவர்க்குக் கூறுவது என்னபேதமை? சாங்கியயோக சித்தாந்திகளும் இவ்வாறே கூறுவரெனின் உண்மைதோன்றுவதெங்ஙனம்? ஆகவே சர்வசித்தாந்தங்களையும் சொன்னவர் யாரோ அவரே சர்வசித்தாந்தப்பிரதிபாதக ரென்பது சித்திக்கும். இதனால் சமஸ்த சித்தாந்த[illegible]க்கும் வக்தா ஒருவரே [illegible]வேண்டும். ஒன்றி லொன்று முரணிய பல சித்தாந்தங்களை [illegible] கூறுவதென்னையெனின், ஆ[illegible] கூறினதேயன்றி வேறில்லை [illegible]ரெனக். உண்மையில் சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாதக[illegible]தலவேண மென்றிப [illegible] கூடாது. பலராகக்கூறுவது அ[illegible] மூலபுருஷனு [illegible] வாஸுதவத்தாலன [illegible] சர்வசித்தாந்தப்பிரதிபாதகத்வம் விஷ்ணு[illegible] தனக. 'அலெருஜத்ஸர்வ சா[illegible] ப்ரயோகஞ்ச ப்ரா ஞ[illegible] நாஸ[illegible]ப்பேதவிகல்பநா அங்கா[illegible] புராணம்தர்மசாஸ்த்ர[illegible] வேதோதவர்வேதோ வேதோ [illegible] வித்யாஷ்யஷ்டதா [illegible] தர்ம [illegible]ஸம்ஹிதா [illegible] மேவவதயாநா [illegible] ஸாச்வரச் சதாநித் [illegible]சாஸ்த்ராணு மாஹாத்ம்ராணிஸ்ப் [illegible]வ்யா [illegible]வதுவ் த்யாநாம்யனோதேவநிர்த்திதஃ தந்த்ரம்பாசுபதம்நா [illegible]பாஞ்சராத்ரஞ்சவ்சீநதம் யோகசாஸ்த்ராஞ்சஸாங்கியஞ்ச தந்த்ரம்லோகாயதம்ததா தந்ரம்ப்ரஹ்மநுலாந்தம தாக்கவித யாதிவே[illegible]கஸாம்" என்றற் றொடக்கத்துச் சாந்திபர்வ வசனங்களால் சர்வசாஸ்திரங்களையுஞ் சிவபெருமா னொருவரேயுண்டாக்கின ரென்றும், அவற்றின் விவரணத்தை நோக்குங்கால் கண்டநீதி, பிரயோகம், பிரமாணம், கூடஸ்தம் எனகிற நாலு விதத்தைகளென்றும், அவற்றி லுட்பிரிவுகளென்றும், வேதங்கள், ஷடங்கங்கள், மீ

மாம்சை, நியாயவிஸ்தரம், புராணம், தர்மசாஸ்திரம், ஆகியபதினாலு வித்தைகளென்றும், ஆயுர்வேதம், தநுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், அர்த்தசாஸ்திரம் என்கிற நாலுவித்தைகளென்றும் விளங்குகையால் தர்மசம்ஹிதைகளாகிய இவ்வஷ்டாதசவித்தைகளுக்கும் சிவனே வக்தா வென்றறியத்தக்கது. அன்றியு மிதனுடபிரிவாக மூந்நூறு சாஸ்திரங்களையும், ஏழுதந்திரங்களையும் [illegible] றும், அவ்வாறில் சாஸ்திரங்கணிறக தந்திரங்களை [illegible], பாசுபதம், பாஞ்சராத்திரம், யோகம், சாங்கியம், உலோகாயதம், பிரமஹதுலை, தர்க்கவித்தை என்கிற பேதங்களாய்ப் பெறப்பட்டதென்றும் இனிது விளங்கும். "ஏகார்த்தாநிபுராணாநி வேதாச்சைகார்த்தஸம்ஹிதா:" என்கிற வசனத்தால் புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரங்களும் வேதங்களும் ஏகார்த்தத்தையுடையன. இம்முறைமையலாம் மஹாதேவராகிய சிவபெருமானே [illegible] பெறப்பட்டவுண்மையால் சர்வசித்தாந்த [illegible] ஆகிய அவரொருவரேயென்று [illegible] ஜ்ஞாநாந்யேதாநிபந்த [illegible] தமபுராண வசனத்தால் [illegible] ம். [illegible] தம், பாசுபதம் ஆகிய இவனைத்தும் [illegible] லறியப்படும் ஞேயமாவான சிவபெருமான் [illegible] பட்டவுண்மையுஞ் சித்திக்கின்றன. [illegible] யுஞ் சொல்லவந்தது ஏனைய [illegible] தங்கட்கு ஆதிகர்த்தா கூறப்படாமையினால். ஆகவே, [illegible] பேதித்தபாகங்கள் [illegible], அபேதபாகங்கள் [illegible] ஞானங்களென்று நிச்சயிக்கப்படும் இவ்வுண்மைகளால் சர்வஞானங்களாலும் பிரதிபாதயராய் விளங்கும் ஞேயப்பொருளாயுள்ளவர் சிவபெருமானொருவரேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதனை. [illegible] சமஸ்த சித்தாந்தங்களையுஞ் சிவனே சொன்னாரென்றால், அவற்றில் ஒவ்வொன்றைத் தனித்தனி விஷ்ணுவாதிகள் சொன்னார்களென்றும் பேதந் தோன்றக்கூறிய தென்னையெனின், சிவபெருமான் அந்நூல்களைச் சொன்னகாலத்துப் பாஞ்சராத்திரங் கேட்டவர் விஷ்ணுவும், பாசுபதங்கேட்டவர் உருத்திரமூர்த்தியும் யோகசாஸ்திரங்கேட்டவர் பிரமதேவரும், உலகாயதங் கேட்டவர் பிரஹஸ்பதி பகவானும், என்று நிச்சயமாகையால் சர்வ சாஸ்திரங்களையுஞ் சிவபெருமான் தாமே சொன்னவரென்றும் விஷ்ணுவாதிகள் அவர்பால்கேட்டன

வற்றைத் தனித் தனிச் சொன்னவர்களென்றும், சிவபெருமானை ... விஷ்ணு ... கிகளோ பிரவக்தாக்களென்றும் சாஸ் ... த்தவாக ... இவ்வுண்மையை யறியா ... கத்தாவாகிய விஷ்ணுவுக்குச் சர்வசித்தாந்த ... பிரதிபாத்ய ... சாமாந்திய நிஷ்பலிதமா யிற் றெனக. இவ்வுறறினைவிரிவைமேல (௩௧௨) (௩௩௩) வது பக்கங்களிலும் பார்த்துணர்க்வாராக.

இனி வேதத்திலும், ... இராமாயணத்திலும், ஹரிவம்சத்திலும் பாரதத்திலும் விஷ்ணுவே ... இடையிலும், கடையிலுஞ் சொல்லப்படுகின்றான் என்று ... ஹரிவம்ச வாக்கியமொன்றால் சாதிக்க வந்தனர். "சீருத்யச்ச புரா ... பா ... ஸ்த்தம சிவமேவஸ்தாஸாம் யம் ஷ்ருதிச்ருசவா ... ஹி" ... சூதசம்ஹிதா வாக்கியத்தால வேதங்களும், புராண ... ளும், ... முதலாகிய இதிஹாசங்களும சிவபெருமானையே ... கின்றன என்று ... றப்பட்டதனால் ஹரிவம்சத்திற்கூறிய விஷ்ணுபாரம்யம பாதிக்கப்பட்ட தென்க. பாரதபட்டங்களும் எஞ்சா விருத்தியால் சிவனையே பிரதிபாதிக்கு மென்று மேல் ... கூறியபடியே பாரதாந்தர்க்கதமாகிய ஹரிவம்ச வாக்கியம் சிவபரத்வ ... கமாமேயன்றி விஷ்ணுபரத்வ சாதகமாகாதெனக. ஹரிவம்சத்தைக் காட்டிலும சூதசம்ஹிதை பவிஷ்ட ... யைபுஞ் சிந்திப்பாராக. "யோபகர்ஷோஹ ரோத்ருஷ்டச்சாம்ப வஷ்வசிலேஷுச்சபுராணேஷுஹரேஸ்ஸாக்ஷாந் ... வைஷ்ண ... வஷுபுராணேஷு யோபகர்ஷஸ்துத்ரு ச்யதே ருத்ராம்சஸ்யஹரஸ்யாஸ்ய ... ப்ருதே ... ரவகேவலம் உத்கர்ஷாய ப்புராணேஷு த்ருச்யதேசா பவேஷுச்ச ருத்ரஸ்யாஸே ... ஸவரூபேண முநேதத்வாதமநாப்பிசச உதகர்ஷோயப்புராணேஷு தருசயதேவைஷ் ணவேஷுசச அஸே ... தத்வாதமநாவிஷ்ணோர் நஸ்வரூபேணஸத்தம" எனகிற பராசர புராணவசனத்தால சகல சைவபுராணங்களிலுங் கூறப்பட்ட விஷ்ணுநிகாஷத்வம் மூலபூதனை விஷ்ணுவுககேயென் றும, வைஷ்ணவ புராணஙகளிறகூறிய சிவநிகாஷத்வம சிவவிபூதி யாகிய உருத்திர மூர்த்திக்கேயென்றும், சிவபுராணங்களிற்கூறிய சிவோத் காஷம் சாட்சாத் சிவபெருமானுக்கேயென்றும, விஷ்ணு புராணங்களிற் கூறிய விஷ்ணு உத்கர்ஷம் தத்அந்தரியாமியாகிய சிவ பெருமானுக்கேயென்றும பெறப்பட்ட வுண்மையால ஹரிவம்சத் தாற்கூறிய விஷ்ணு உத்கர்ஷம் ஸ்ரீபரசிவப்பிரதிபாத்யமென்பது நிர்ப்பாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது. "வேதைரநேகைரஹமேவவேத்

யோ வேதாந்தக்ருதவேதவிதேசசாஹம்" என்கிற கைவல்யோபநிஷத்து வாக்கியத்தால் சகல வேதங்களினும் [illegible] பிரதிபாத்[illegible], வேதங்களைச்செய்தவனும் நானே, வேதங்களை அறிந்[illegible] னென்று சிவபெருமான்கூறிய வுண்மை வெளிப்பட்டதன்[illegible] ஹரிவம்சத்தாற் பெறப்பட்ட சர்வவேதப் பிரதிபாத்யம் சிவைகநிஷ்டமென்பதே சாதிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமிறக, "பிரபன்னகாயத்திரி" என்னுஞ் சுவடியில் (௬௪) வது பாட்டில் [illegible] யென்பவன் தான் ஒரு பாண்டார[illegible] ஸர்வவேதாயத்பதமாமநந்தி ஸர்வே [illegible] மஹாத்ம்ய [illegible] வேதாயத்ரைசம்பவந்தி" என்கிற [illegible] களினும் நாராயணனுடைய பதங்களையும், [illegible] பகிமைகளையுமே சொல்லுகின்றன வென்னு முணை[illegible] கண்டித்ததாகவும், அவன் மறுத்துச்சொல்ல [illegible] ஓடிப்போய் விட்டானென்றும் பிதற்றியிருக்கின்றான். அந்தவாக்கியத்தில் எவனுடைய பதங்களையும் மஹிமைகளையுமென்று பெறப்பட்டவுண்மையால் அவ்வுண்மைதோன்ற, "ஸர்வேவேதா யத்பதமாமநந்தி தபாம்ஸிஸர்வாணி சசயத்வதந்தி யத்கச்சந்தோ ப்ரஹ்ம சர்யம்சரந்தி தத்தே பதம்ஸங்க்ரஹேணப்ரவீம்யோ மித்யேதத்" என்கிற காடகச்ருதியால் சமஸ்தவேதங்களும் யாதொருபதத்தை [illegible] செய்கின்றனவோ, சமஸ்த தபசுகளும் யாதொருபதத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ, சமஸ்தமான பேரும் யாதொருபதத்தை யபேக்ஷித்துப் பிரமசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அந்தப் பிரணவ வாச்யமான பதத்தைச் சங்கிரஹமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்றுகூறி, "தத்விஷ்ணோபரமம்பதம்" என்று முடிவு பெறுகையினாலே விஷ்ணுபதத்தைக் காட்டினும் உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதம் என்று பஞ்சமியில் கிரகித்துச் சிவலோக சாம்பிராஜ்யத்தையே முமுக்ஷுக்கள் அபேக்ஷிப்பார்களன்றி விஷ்ணுபதமென்று ஷஷ்டியில் கிரகித்துப் பக்ஷிவாகனன் பதமென்று கொள்ளாரெனக. வியாபகத்தன்மையாற் கொள்வாமெனின், வியாபக சைதன்யமாகிய பரசிவப்பிரதிபாத்யம நிர்ப்பாதித மாகையால் ஆண்டும் உண்மை சித்தித்ததெனக. பஞ்சமியாலும், ஷஷ்டியாலும் சிவபாரம்யமே சித்தித்தத்தாலே பண்டாரத்தோடுவாதித்தேனென்றும், அவன் ஓடிப்போய்விட்டானென்றும் பிதற்றவந்த துஷ்டவாசகங் கண்டிக்கப்பட்டதென்க. இன்னும், கீதையில், "வேதைச்சஸர்

வைராஹ்யமேவ வேத்ய " என்று கண்ணன் கூறினதாகவும் எடுத்துக் காட்டவந்தார். இப்படிக் கண்ணன் கூறியதெல்லாம் சோஹம்பா வனையாலென்கிற ந்யாயத்தைப் பின்னாகாட்டி யிருக்கின்றமையாகை யால் கண்ணனிடத்துச் சாவதைப் பிரதிபாதயங் கூறுவது அசங் கதமாயிற்றெனக.

இதனுடனொழியாமல் தாய்செத்தபோதே குட்டிகளுக்குப் பாலில்லாமலிறக்குமாபோல் சிவனுக்குப் பரத்வத்தை நாட்டி வைத்த சமயம் நசித்தபோதே சிவனுக்குப் புத்திரர்களான கணபதி மதமாகிய காணாபத்யமும், குமாரஸ்வாமிமதமாகிய கௌமாரமும், சக்தியின் மதமாகிய சாக்தேயமும் நசித்துப்போய் விட்டனவென்று தன் கதியைப் பிறாமேலேற்றிக் கூறியிருக்கின்றனன். சிவனிறந்தாலல்லவோ அவர் சமயமிறக்கும்? அவர் சாகாதவரென்பதை அவருடைய சம்ஹாரகிருத்யமே சாக்ஷி கூறிக்கொண்டிருக்கவும் அவர்க்கு மேலொரு சம்ஹார கர்த்தாவை எங்கே தேடிப் பிடிப்பது? படைப்பும், அளிப்பும் அழிப்பிலடங்குமாகையால் சர்வசம் ஹாரகாலத்தில் பிரமஹ விஷ்ணுக்கள் முதலாகிய சராசரப்பிரபஞ்சங்களும் நசிக்குமென்பதே சத்யம். இப்படிச் சாவைத் தலைமேற் கொண்டுழல்வார் சமயமல்லவோ நசிக்கும்? இராமனாகவும், கிருஷ்ணனாகவும் பிறந்து பலதுன்பத்தழுந்திச் செத்தகதைகள் பாரத ராமாயணாதிகள் கூறுமே! இன்னும் செகந்நாதமென்னும்பதியில் வேகாத குறைக்கட்டைப் பிணமாய்க் கிடப்பதையுஞ்சென்று பிரத்ய க்ஷமாய்ப் பார்க்கலாமே! இப்படிப்பட்ட இழிவுகதைகளை யெங்கள் சிவசாஸ்திரங்களில் எங்காவது கண்டதுண்டா? இல்லையே! சிவனை யெப்படி வேதங்கள் நித்தியராகக்கூறுமோ அப்படிப்போலவே உமாதேவியார், கணநாதர், ஸ்கந்தர்முதலியவர்களையும் நித்தியர்க ளாகவே கூறுமே! இவர்களைப் பிரதிபாதிக்கும் புராணங்களிலும் இராமனிறந்தான், கிருஷ்ணன் செத்தான் என்பதுபோல் இவர்களுக்கு எங்குஞ் சாவுகூறினதில்லையே! மஹிஷாசூரன், கஜமுகாசூரன், தாருகாசூரன் முதலியவர்களைக்கொன்று சரஸ்வதி, லட்சுமி முதலிய தேவஸ்திரீகளுக்குத் தாலிகொடுத்தவர்களிவர்களன்றோ? சத்தியலோகம், வைகுண்டமுதலிய பதங்களெல்லாம் இவர்கள் கடைக்கணிப்பாலன்றோ நிலைபெற்றுநின்றன? சிவன்கோயில்களைக் கணக்கிட்டாலும் பிள்ளையார் கோயில்களைக் கணக்கிடுவது அரிதாமே! அப்படியேயன்றோ ஸ்கந்தாலயங்களும்? சிவாலயங

களிலு மிவர்க்குப பூசையாதிகள் நடக்குமே! சிவாலயங்கள் கணக்கில ஆயிரத்தெட்டெனினும் எண்ணிறந்தனவாமே! விஷ்ணுவாலயங்கள் நூற்றெட்டேயன்றோ? இவற்றுளளும் திருவேங்கடம், பழமுதிர் சோலைமுதலியவைகள் திருடிக்கொண்ட ஆலயங்களாமே! இந்த விசாரத்தாலபதின்மடங்கு சிவாராதனமபபிஷ்டமென்பதை யென்றியார்கள்? காஞ்சியில கோணங்கிக் கூத்தாடிநின்ற விஷ்ணுவுக்குச சக்கர மளித்தவர் விகடசக்கர விநாயகராமே! பிரமஹத்தவரைக தலைபோட்டுச் சிறையிலவைத்தவர் ஸகந்தராமே! விஷ்ணுபொய சொன்னதற்காக மலைப்பாம்பாகச் சபித்தவர் தேவியாராமே! இவ வுண்மைகளையே னறியமாட்டார்? அன்றியும், ஆதித்திய புராணத்தில், "தேவீஸ்கந்தகணேசசைவ கோவ்ருஷமநந்திகேசவரம விநாயகஞ்சஸமபூஜ்ய ஸ்துதிபிசசாஸ்துவந்ஹரி: உதகஞ்சைவஜக்ராஹபில்வஞ்சஹரிரவ்ய:" எனகிற வசனத்தால விஷ்ணுவானவர் தேவியையும், ஸ்கந்தரையும், நந்திபகவானையும், விநாயகமூர்த்தியையும், பூசித்து அவர்கள பாதோதகத்தையும், பில்வத்தையுங் கிரகித்தாரென்றும், அநேகமாய ஸ்தோத்திரங்களுஞ் செய்தாரென்றும் பெறப்பட்டதன்றியும், பஹுதரமான பிரமாணங்கள் இன்னும் அநேகமுளவாகலின சைவமார்க்கமொன்றே சநமார்க்கமாகி நித்தியமாயுள்ளதென்றும், தத்ஸம்பந்தமாகிய காணாபத்ய கௌமாராதிகளுஞ் சைவமேயென்றும், தத்விரோதமாகிய பஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம், ஆருகதம முதலாகிய துஷ்டமதங்கள அவைதிகங்களான ஹேயமார்க்கங்களென்றும், அவைகள் அக்கிராஹயமாகலின் அநித்யமார்க்கங்களவைகளேயென்றும், நிச்சயிக்கப்பட்டது ஆகவே, விஷ்ணு சமபந்தமான பாஞ்சராத்திரத்துக்கும ஹானிசித்தித்தது. இதனால் தாய்செத்தபோதே குட்டிகளுக்குப பாலில்லாமலிறந்த ஞாயம் அவர்கட்கே சமர்த்திக்கப்பட்டது. விஷ்ணுபுத்திரர்களாகிய பிரமனுக்கும், மன்மதனுக்குங் கோயில்கள் குட்டிச்சுவர்களாமே! மனமததகனத்தை யுலகத்தவர் கொண்டாடிவருவதும் பிரத்தியட்சமாமே இவர்களுக்கு ஆராதனமெங்குமில்லையே! இந்தக்கதியை யிவர்கட்கித்தவர் சிவபெருமானே யன்றோ? இலக்குமிக்குத்தானெங்காவது தனி ஆலயங்களுண்டா? தேவி ஆலயங்கள் காசிமுதலிய தலங்களி லிருப்பதனறியும காஞ்சியில சரஸ்வதியும், லட்சுமியும சாய்மரை யிரட்டிக்கொண டிருமருங்கு மேலல் பூண்டுநிறகக் கொலுவீற்றிருக்குமாலயமும் பிரத்தியட்சமாமே! அவரைவழிபடுஞ் சாக்தேயம என்னுஞ் சமயமொனறும பிரசித்தியாமே! நம்பியாண்டார்நம்பிகள் ;

ஔவை, நக்கீரர், அருணகிரிநாதர், அபிராமிபட்டர் முதலியவர்கள் மேற்கூறிய சமயங்களிலவந்த மெய்யன்பர்களாமே! இந்தூணச சிறப்புகளைபறிந்தும அஹங்காரத்தாற குரைத்த மட்டிவாசகம நிரஸைதமெனக விஷ்ணுவுககு ஆலயங்களுந சமயமு முண்டாயிருப்பதைச சிவாராதனத்தாலவந்த பெருவாழ்வென்று மேலயாம பலவிடங்களிலகூறி யிருககின்றோமாகையால ஆண்டுகண்டுணாக

இங்ஙனமிற்க, ஷை சாஸ்திரியாரவாகள "வேதசாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தி" என்கிற வசனமொன்றுகாட்டி விஷ்ணுவே பரனெனகிற அர்த்தத்தை விளக்கினார். அது சுருதிவிருத்தமான பூர்வபக்ஷவாககியமென்பதை நிரூபிப்போம. பராத்பரதரோப்ரஹ்மா தத்பராத்பரதேஹரிஃ தத்பராத்பரதோஈசஃ த்ஸ்மாததுல்யோதிகோநஹி" எனகிற வைப்பலாத்ததால பரத்துககுப்பரம பிரமனென்றும, அவனுககுப பரம விஷ்ணுவென்றும, அவனுக்குப்பரம ஈசனென்றும, அவர சமானாதிகரூனியரென்றும் வெளிப்பட்டகளறியுமகூர்மபுராணததில "நப்ரஹ்மாதயைஸ மபாயாச் ச ரபிச்சாபிபாரீவநீமே நஸாதயதிஸ மமசம்பும ப்ரஹ்ம ஷ் வ தி ஸ்ஸ ர யக்ச்சி தாமஸவிஷ்டஃ கதாசிந்நைவதம்ஸ மே" என்கிற வி ர சனத்தால பிரமஹ விஷ்ணுவாதிகளோடு சிவனையு ம் திராசக்திகளோடு பார்வதியாரையும சமத்வம கூறலாகாதென்றும, சமஸ்த தேவர்கட்கும சிவனையும், சமஸ்த சக்திகட்கும பார்வதியாரையும உத்கிருஷ்டமாககூறவேண்டுமென்றும், ய ஒருவன தமோபூதனாய் அன்யதா கூறுவானோ அ தி யை பார்ப்பிக்ககூடாதவனென்றும "ஸப்வஷ் மாயய பெறு ஹி த்ர னுஞ சுருதிகளில "யஸமாதபரம்நாபரமஸ் ந்தி" என்று "நதகஸம்ச்சாபயதிகச்சதருச்யதே" என்றும வ க க ள ப பொருளைக காட்டியும உத்கிருஷ்டனுந ச லி அவன் சிவன என்று வெளிப்பட்டது இந்த வ ந்கு உ்் கிருஷ்ட சமத்வமுடைய தேவதாந்தரத்தைப பிரதி ஷேதித்துச சிவனுககே சர்வோதகாஷத்வம் சாதிககபபட்டது. இதனை அவத்தைத வயத்தான்மயங்கிககூறிய வியாசருக்குக் காசியில்புஜஸ்தமபனம் சித்தித்ததனறியும "த்தவ மேவசநம்வ்யாஸ சீநுணுரடயதார்த்தவத அஹமேவஜகத்கர்த்தா மமகர்த்தாமஹேச்வரஃ தஸ்பதேவந்திதேவஸ்ய கர்த்தாகோபிநவித்யதே" என் கிற காசிகண்டவசனத்தால விஷ்ணுவானவர் வெளிப்பட்டு ஓ வியாசனுகிய மூடர்கேள், சத்தியமாய்சசொல்லுகிறேன் சமஸ்த ஜகத்துக

கும் நானேகர்த்தன், எனக்குக்காத்தா மஹேசுவரர், தேவதேவரா கிய அவர்க்குக்கர்த்தா கிடையவே கிடையாது என்று கூறினரென்று வெளிப்பட்டதனால் அபார்த்தங்கொண்டு புலம்பித்திரியும் வாசகம் யாவும் பரிகாரமாயிற்றென்க. இன்னும் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாமெனக.

இதுகாறுங் கூறிவந்த நியாயவிசேஷங்களால் பாரதமட்டிலுஞ் சிவபாரம்யமே பிரதிபாதிக்கப் பட்டுள்ளதென்றும், துர்மதிகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் சாபவசத்தராய்ச் சிவபாரம்யங்களைக் கெடுத்தும், விஷ்ணுபாரம்யங்களைத் தொடுத்தும் அபசித்தாந்தங்களைப் புகட்டி வழங்கிவருகின்றாகளென்றும் அவர்கள் விபரீதம் வெளிப்பட்டதனால் சைவாகண்மேலேறறி அபபேதைகள்கூறுந் துர்வாதம் நிரசிக்கப்பட்டதென்க.

இனி நன்மதிவிளக்கப் பண்டோலத்தார் புத்திகோசரத்தைச் சற்றே விசாரிப்போம். இந்தபபுத்திமான் இம்மட்டோடொழியாமல் தனது மலபந்தவாசகத்தில் கம்பராமாயணத்தையுஞ் சைவர்கள் கெடுக்கப்பார்க்கிறார்களென்றார் நன்று! நன்று!! கம்பன் ஒருநாளிரவில் வீதியுலாவி வரும்போது கடைவீதியில் கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் ஒருவித்வான் செய்கின்றதைச் சற்றுநின்றுகேட்டு இந்த நூலில் நான்சொன்னதுஞ் சில இருக்கின்றன என்று கூறினனென்று வழங்கிவருஞ்சொல வழக்கால் கம்ப னிருக்கும்போதே கம்பராமாயணம் திரியபபட்டதென்று வெளியாகின்றது. அந்தநூலை யொருபெரிய பிரமாணமாகக்கொண்டுசைவர்களென்னமோஅதைக் கெடுக்கப்பாாக்கின்றாகளென்று விந்தைகூறுவது பரியாசாஸ்பதமென்க. கம்பன்வாக்கு வான்மீகியோடு சில அம்சங்களில் முரணுமாகையால் அப்பிரமாணத்வம சித்தித்தது. அதவா அதனைப் பிரமாணமாகக் கொண்டாலும் அதனால் சிவோதகாஷம் பாதிக்கப்பட்டதில்லை கம்பன் பூதிசாதனத்தனாயினுஞ் சாமான்யம வித்வச்சிரேஷ்டத்வம் சித்திக்குமேயன்றி மதசம்பந்தம் அன்வயமாகாதாகையால் அவனுடைய நூலால் சித்திக்கும உதகாஷ அபகாஷங்கள் எமக்கியாண்டும் பிரமாணமாகாதென்க பொதுப்படக்கூறிய அந்தநூலில் இந்தததுஷ்டப்பேய்கள் புகுந்து விபரீதஞ்செய்த அமிசங்களில் சிலவற்றையீண்டுதஹரிப்போமென்க.

"ஆதியந்தமரியனயாவையும்" என்பதை "ஆதியந்தமரீயென யாவையும்" என்றும், "எழுநதனன் கடகளிற்றிறையும்" என்

பதை "எழுந்தனர் கறைமிடற்றிறையும்" என்றும் மாற்றிப் பூர்வப் பிரதிகளுக்குமாருய் வெளியிட்டும், "சூலமுண்டது சூருளோ, காலமுண்டது கைக்கொள்வான, ஆலமுண்டவ னழிவாய, ஞாலமுண்டவனலகினன" என்னுங்கவியால் சூலமுள்ளது அச்சூலம் அமரரது வாழ்நாளை யுண்டுவிட்டது. அதனை விஷ்ணுமூர்த்தியினது சக்கரத்தினிடமாகவிருந்து சிவபெருமான் பெற்றுக் கும்பகர்ணனுக்குக் கொடுத்தார் என்று பொருள்கூறியுஞ் சிவபாரம்யங்களைக்கெடுக்கத் தலைப்பட்ட பாதகர்கள் பாஞ்சராத்திரிகளே யன்றி வேறில்லை அந்தக்கவியால் அதனை விடமுண்டருளிய சிவபெருமானது சக்கரத்தையேந்திய உலகமுண்ட திருமால் கொடுத்தான் என்று பொருள்கூற விடமுண்டாயினும் அன்யமதஹானி சித்திக்கிறபடியால் உபயசம்பிரதி பன்னமாகிய சாதகார்த்தத்தை மீண்டுவிரிப்பாமென்க. எங்ஙனமெனின் "ஆழிவாய்ஞாலமுண்டவ" என்று அண்மை விளியாக்கி "ஆலமுண்டவன் நலகினன்" என்று அன்வய பாவத்தாற் கிரகித்து, ஹே ராமமூர்த்தி! அதனைச் சிவபெருமான் கும்பகர்ணனுக்குக் கொடுத்தாரென்று விபீஷணர் கூறினதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது இந்தவுண்மையை யுணராமல் பாவத்தமும்பேறித் துரஹங்கார மிகுதியால் அபார்த்தங்கூறித்திரியும் ஒவ்வொன்றும் இவ்வாறே பரித்யஜிக்கப்படுமென்க. இதனுடனெழியாமல், நைஷதத்தில், "தேங்கமழ்துளவினுன் நான்முகத்தேவு நாளுந், தாங்கருங்காமவெம்மை தரிக்கிலராகியனரோ" என்பதை "தேங்கமழ்துளவனீனு நான்முகத்தேவனுளுந், தாங்கருங் காமவெம்மை தரிக்கில னாகியனரோ" என்றுமமாற்றி யிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவைத் தப்பவிட்டுப் பிரமனைக் காட்டிக்கொடுக்கப் பாரத்தினுலேயே அது விட்டுவிடுமா? "தக்சார்த்தகவில ரென்பதவரவ, ரெசசத்தாற்காணப்படும்" என்னும் பிரமாணமுகத்தால் பிரமஹதேவரைநோக்க அவர்தந்தை யுண்மை வெளிப்பட்டதனுல் "தேங்கமழ்துளவனீனு நான்முகத்தேவன்" என்றுமாற்றிக்கூறினும் விஷ்ணுவைப்பீடித்த பாதகம் விட்டதேயில்லை. இதுமட்டோ "கொன்றைவேந்தன் செல்வனடியிணை என்று மேத்தித் தொழுவோமியாமே" என்பதை "கன்றுமேய்த்த கண்ணனடிகளை-என்றுமேத்தித் தொழுவோமியாமே" என்றும், "தந்தி முகத்தெந்தை சதங்கைப் பதம்போற்றி" என்பதை "தந்திக்குமுன் வந்த தாசரதிதாளபோற்றி" என்றும் மாற்றிய பாவிகள் பயின்று வருஞ் சிறு நூல்களினுந் தங்கள் அவலட்சணத்தைக் காட்டியிருக்கின்றனர்கள். இப்படி அவர்கள் புரட்டியபாகங்கள் ஏராளமாகலின் சைவர்கள் புரட்டர்களென்றும், கம்பராமாயணத்தையுங் கெடுக்கப் பார்க்கிறார்களென்றும் வீணவாதமிட்டுரைத்த மட்டிவாசகம நிரஸ்

தமென்க. வேதத்தின் வழிநூல்களாகிய புராணங்கள் பதினெட்டனுள் பத்து சிவபரமமும், ஒன்று தேவிபரமமும், மூன்று விஷ்ணு பரமமும், இரண்டு பிரமபரமமும், ஒவ்வொன்று அக்கினி சூரிய பரமங்களுமாகி விளங்கும். இவற்றுள் சிவபுராணங்களன்றியும் இதரபுராணங்களிலும் பூர்வோத்தர பாகங்களில் ஒவ்வொருபாகம் சிவபரமமாயிருக்கும். இந்தவுண்மையால் விஷ்ணுவுக்குள்ள புராணமூன்றில் பாதிபாகம் சிவபரமமாய் விட்டதனால் சேஷித்து நின்றது மூன்றரை ஒண்ணரைபுராணம் இவர்கட்குச் சொந்தமாம் இவ்வளவுஹீனதிசையோடுங்கூடிய இவர்கள் சர்வவேதப் பிரதிபாத்யனை விளங்கும் பரசிவமூர்த்தியை நிந்தித்தும், அவனடியார்களைச் சைவப்பிரட்டர்களென்று வைதுஞ் சந்தோஷித்துத் திரிவது குருட்டரிப்பாளன் குபேரனைப் பழித்தல்போலாம். கம்பன் வாக்கு பலிஷ்டப்பிரமாண மாகாததுநோக்கி இவ்வளவில் விடுத்தனமாயினும் இனி யிரண்டாம்பாகத்தில் பாரதத்தில் கீதை முதலிய பிரமாணங்கட்குச் சிவபரம கிரஹணவிசேஷணங்களை விஸ்தரித்துக் கூறுவோமாகையால் அத்துடன் வான்மீகி யுரைத்தருளிய ஸ்ரீமத்ராமாயணப் பிரசம்சையையும் விரித்துரைப்பாமென்க. தீக்ஷிதஸ்வாமிகள்முதலிய சிவாநுபூதிமான்கள் "இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம்" என்பதாதிக்ரந்தங்களால் சிவபரமங்களை இனிது விளக்கியிருக்குமுண்மையானுந் தெளியக்கடவர்

இந்தப்பாகத்தை யிவ்வளவோடேநிறுத்தி மேலிரண்டாம்பாகத்தில் பிரணவ விஷயமுதலிய ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் பரீக்ஷித்து "நன்மதிவிளக்கம்" என்னும் போலிப்பெயர் மாய்ந்துபோக வுண்மையைச் சித்தாந்தப்படுத்திச் சிவாதிக்யங்களாகிய அரதனங்களை வரைவின்றி வாரிக்கொடுப்போ மாகையால் மெய்யன்பர்கள்யாவர் கரங்களிலேற்றுப

பத்தியாம் பொன்னிறப் பத்தியாய் வைத்து
மேலணி யென்ன விரும்பி யணிந்து
உருத்திர மணிப்பூ ணுடைமையாக் கொள்ளும்
அன்பர்க ளெவரு மதிசயித் துரைக்கச்
செம்மனத் திறமாப் பெய்தித் திருவிலாப்
பாஞ்ச ராத்திரப் பதடிக ளொழி
யுண்மையக் கெய்தி யோடி யொதுங்கப்
பூதி சாதனம் பொலிதர வுலகத்
தேத்தமின் ஞானத் தியற்கைய ராகிச்
சிவனருண் மாக்கந் தோந்துவாழ் குவரே!

சிவாதிக்யரத்நாவளி.

முதற்பாகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஶ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்த குரவே நம:

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தைவீக உலாவில

சிவாதிக்யம்.

கல்லா னிழலிருந்த கண்ணுதலார் தம்முடனே
யெல்லாரையுந் தேவரென் றுரைத்த—நல்லாயொப்
பேதுநிகரா விரும்பினையும் பொன்னினையுந்
தாதுவென வுரைக்குந் தன்மைகாண்—மீதுலவு
நீடுசுடராழிநிலத் தேரிலீரிரண்டு
பாடுசுருதிப் பரிபூட்டித்—தோடரா
நளினத்துப்பாகனடத்த வெரிவாயத்
துளவப்பகழி தொடுத்துக்—கொளுவியநாண்
சூரியரவாக மூதண்டமுந் தாங்கு
மேருவெனுஞ் சைலம் வில்லாக—வாரவமுள்
மூவருயிர்வாழ முப்புரமு நீறாக
யாவரொருத் தரிமை யோரில்—தேவர் (௧)

பழித்த பெருவேள்வி பழுதாக வாள்விட்
டழித்த விமையவர் வேறுண்டா—ரிழைத்து (௨)

வதைப்பான் வருங்கூற்றை மாறாகக் கண்டர்க்காக
வுதைத்தா ரியாரல்லா துண்டோ—வெதிர்த்த (௩)

கழற்கான் மதன்மாளக் கணைமலரால் வெய்ய
வழற்கணை யேவினா ரார்தா—னிழற்பொற் (௪)

கலையா னிடந்திட்ட கண்ணுக்கோ ராழி
விலையா நல்கினார் வேறார்—நிலையாகத் (௫)

துன்னுமொருசிலந்தி சோணாடு காவிரியும்
மன்னியரசாள வைத்தவரார்—பன்னெடுநாள் (௬)
தேடியிருவர் திரியத் தெரியாம
னீடுசுடர் வடிவாய் நின்றவரார்—ஆடலென (௭)

வங்காரஞ்செய்தே யுலகுண்ட மாலயனைச
சங்காரஞ் செய்துபின்னுந் தந்தவரார்—பங்கயன்மால் (௮)

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆபாசஞானநிரோதம்.

இஃது

"வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்"

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சோமசுந்தர நாயக ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

ஷையார் மாணவகர்

ஸ்ரீமாந்-பல்லவபுரம்

அப்பாவு செட்டியா ரவர்களால்

பரிசோதித்து

தமது

சென்னை

வித்யாபாஸ்கர அச்சியந்திர சாலையிற் பதித்து

வெளியிடப்பட்டது

Second Edition.

31 **January** *1907.*

இதன் விலை ரூபா 1.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கைலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை மஹா சந்நிதானம் **ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகஸ்வாமிகள்** கருணைகூர்ந்து, சித்தாந்தபரதந்தராகத் தடங்கிய அநேக சிவோத்கர்ஷ திவ்ய கிரந்தங்களுள், கடவுள் ஒருவருண்டென்னும் வாய்மையைச் சுருதி யுக்தி அநுபவ வாயிலாக ஆஸ்திகமத சைவசித்தாந்தவழி எளிதினுணர்த்தும் சிவபுண்ணியம் நிறைந்த "ஆபாசஞான நிரோதம்" என்னும் இந்நூல் உலகிற்பரவிவிளங்க அச்சிடற்றும் பொருட்டுப் புரிந்த பேருதவியினை யானேனும் மற்றெவராலும் எக்காலத்தும் மறக்கற்பாலதன்று. அத்தேசிகோத்தமருடைய திவ்ய திருவடிக் கமலம் நீடூழி வாழ்க. சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

ப - அ.

நெ 80 கோவிந்தப்ப நாயக்கன் வீதி, சென்னை.

வீந்தசுடலை விபூதி தரித்திருவ
ரார்ந்ததலைமாலை யணிந்தவரார்—மாய்ந்திடவே (க௯)

நாராயணருடலு நான்முக னுருடலுங்
கூராய சூலமிசைக் கொண்டவரார்—சேர (௧௦)

வெரிந்த பிறையெயிறறி னீரைந்து வாயும்
பரந்து செழுங் குருதிபாய—நெரிந்தொருவன
மான்று கிடக்க மலையான மகளுடனே
யூன்றுவிர லொன்றுடையவரார்—தோன்றியட (௧௧)

லோதவிட முண பெயர்ந்த தாமரைமேற்
கோதையாகக்குத் தாலி கொடுத்தவரார்—மாதவனைக (௧௨)

கூடியயனைக் கொடுத்தவரார் மோகினியா
ளுடுமெழிற் சாத்தனைமுன் னல்கினரார்—பாடார்ந்த (௧௩)

புத்தேளிரெனைப் புனைந்தவரா ரல்லினுமை
கைத்தாளங் கொட்ட நடங்காணபவரார்—மத்தமுறு (௧௪)

மாதிநெடு மாலுதிர மத்தனையுங் கைத்தலத்திற
பாதிதனிலே நிறையப் பண்ணினரார்—வேதமுடன் (௧௫)

றுண்ணெனவே யாழிபுகு சோமுகனைச் செற்றிடுமீன
கண்ணை யுகிராற் களைந்தவரார்—கண்ணனு (௧௬)

ராமைவடிவந்தனிலு மாதிவராகந்தனிலு
மாமுது கோட்டைக்கரத்தால் வாங்கினரார்—தூமறையும் (௧௭)

பேசரியசிம்புளாய்ப் பேராட கனையடுங்
கேசரியை வள்ளுகிராற் கீண்டவரார்—கூசா (௧௮)

தடருஞ் சலந்தரனை யன்றாழி சூட்டி
யுடலம் பிளந்தவர் வேறுண்டோ—படிவிண் (௧௯)

முழுதளந்தமாயன் முதுகெலும்பைச் செந்நீ
ரொழுகவே வாங்கினா வேறுண்டோ—பழுதெண (௨௦)

டடமலரோ னுச்சித் தலையை யுகிரா
லுடனே குறைத்தவர் வேறுண்டோ-நெடுவிசும்பு (௨௧)

முற்றும் புதைத்தலையான் மோதுஞ் சுரநதியைச
சுறறுஞ்சடையிற்சுவறுவித்து-மற்றும்
பகீரதனின் றாழிநாட் பாதமலர் போற்ற
மகிதலத்தே போதுவித்தார் மற்றார்-புகழைச (௨௨)

செலுத்தச் சிறுத்தொண்டர் தேவியறுத்தாக்கிக்
கலத்திற் படைத்த கறியைத்-தலைக்கிட்ட

சுட்டியு மாலேச சுரிகுஞ்சியு மூதது
கட்டியை நல்கு கனிவாயு-மிட்டதொரு
வாளியுகாது மருங்குமணி வடமுந
தாளிணையுஞ் செம்பொற சதஙகையுமாய-மீளப்
பிறப்பித தவாதம் பெருமபிறபபை யெலலா
மறுப்பிகக வல்லவாதா மறறா-நறைக கொனறை (உங)

யாதிதனையொழிய வாறுறு தததுவததின
மீது மகிழநதிருககும விணணவரரா-மாதிற (உச)

பொருநதி விடையாகப பூநதுழாய் மாலே
விருமபி நடததினா வேறா-அரன்பெருமை (உரு)

யின்னும பலகோடி யிலலேயோ யாமிருநது
சொனன பொழுதே தொலேயுமோ-வுனனரிய
மூவா முதலா முதலவனையு மூவுலகிற
சாவாபிறபபாாக டஙகளேயுந-தேவாக
வொகக நினேவாருக கலலவோ வோரேழு
மிகக நரகம விதிததது காண-மைககண் (உசு)

மருவாா குழலியென மற்றவளு மநதப்
பெருவாழ் வுடைய பிரானேப்-பரவியவா
தெய்வ வெழுததைநது மோதித திருநீறு
மெய்யி லணிய விதியறு-மையறு
மெட்டெழுததை யோதி யிடுவோாமண ணெப்பொழுதுங
கட்டுரைகக வெனனக கௌதமனு-ரிட்டபெருஞ்
சாபத தியலபுதரு மாமறையோா செய
பாபக கலிகாலப் பணபுகாண- கோபவிதழ் (உஎ)

மினனே யெனசசிறநதும வேதியராகிப் பிறந்து
மென்னே பெருமையிருநதவா-முனனே
மறையி னெழுததைந்தும வாயாரவோதி
நிறைய வணிநது திருநீறும்-பிறவியெல்லாம
வாட்ட வறியாமல் வாளா பிறவிதனே
யீட்டுவதே பாவ மெனவுரைதது (உஅ)

என்றறறெடுக்கததனவாகிய அருள் வாககியங்களால் உண்மை கண்டுணாவாராக இவைக்ட்குப் பிரமாணம (கசங)வது பககததில் மேல(க)முதலாகிய குறிபபுகளிலஎழுதியிருக்கிறபடியே கண்டுணர்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீசாம்பாய பரப்பிரஹ்மணே நம:

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தைவீகவுலாவிற்போந்த

பிரமாணத்திரட்டு.

(க) எஜுஸ்ஸம்ஹிதை-ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன.

(உ) பாகவதம் சதுர்த்தஸ்கந்தம்-பிரம்ஹாண்டபுராண முதலியன.

(௩) சரபோபநிஷத்து-மார்க்கண்டேயம்-கூர்ம முதலியன.

(௪) இராமாயணம் உத்தரகாண்டம்-ஸ்காந்த முதலியன.

(௫) சரபோபநிஷத்து-ஈசானசம்ஹிதை-ஆதித்யபுராண முதலியன.

(௬) சிவரஹஸ்யம்- அகஸ்தியபக்தவிலாச முதலியன.

(௭) பாஸ்கரசம்ஹிதை - பிருஹதாரண்யம் - பராசரபுராண முதலியன.

(அ-௯) சரபோபநிஷத்து - கூர்மபுராணம் — வியாசகீதை முதலியன.

(க0) சிவரஹஸ்யம் - சரபோபநிஷத்து முதலியன.

(கக) இராமாயணம் - ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன.

(கஉ) சரபோநிஷத்து-பாகவதம் அஷ்டமஸ்கந்தம் - இராமாயணம் உத்தர காண்ட முதலியன.

(க௩) பஸ்மஜாபாலம்-உபதேசகாண்டம்-கூர்மபுராண முதலியன.

(க௪-க௫) சிவரஹஸ்யம் - பிரமஹாண்டபுராணம் - கூர்மபுராண முதலியன.

(க௬-க௭-கஅ) ஆதித்தியபுராணம் சரபோபநிஷத்து - பிரமஹாண்டபுராணம் உத்தரபாகம் - அதர்வணம் - தைத்திரிய முதலியன.

(க௯) மானவீயசம்ஹிதை - ஆதித்தியபுராண முதலியன.

(உ0-உக) சரபோபநிஷத்து - வாமனபுராணம்-ஸ்காந்த முதலியன.

(உஉ) இராமாயணம் பாலகாண்டம்-பாரதம்- ஆரண்யபர்வம்-வாமனபுராண முதலியன.

(உரு) உபமன்யுபக்தவிலாசம்-சிவரஹஸ்யமுதலியன.

(உச) வேதம்-சிவாகமமுதலியன.

(உகு) ஈசானசமஹிதை-வாசிஷ்டலைங்கிய முதலியன.

(உசு) ருக்வேதம்- பாரசரஸ்மிருதி-ஜாபாலசுருதி முதலியன.

(உஎ-உஅ) ஜாபாலசுருதி-பாகவதம்-எக்ஞவைபவகாண்டம் -பௌஷ்யோத்தர புராணம-பராசரபுராணமுதலியன.

சாபமிட்டமஹரிஷிகள்; ததீசி - உபமன்யு - துர்வாசர் - கௌதமா - பராசரர் - பிரமஹா முதலியவாகளாம

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபவேநம:

௦.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆபாசஞானநிரோதம்.

வஞ்சித்துறை.

விஞ்சிய பிரணவ-குஞ்சரமுகனவிர்
செஞ்சரணிணைமலர்-நெஞ்சினினினைதுவாம்

பரமபதியாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதசிவாகமமங்களிற் பெறபபட்ட பதிஞானத்தையுணர்வது பூரவபுண்ணியமுடையாக்கே கைவலயமாகையால், அவ்வுண்மைஞானசித்தி யாவர்க்குங்கிட்டுவது அருமை! அருமை!! "நல்லனநூல பலகற்பினுங காண்பரிதே, யெல்லையிலாத சிவம்" எனவும், "எண்ணிலியூழி தவஞ்செய்தங்கீசனை, யுண்ணிலைமை பெற்ற துணாவு" எனவும போநத பிரமாணங்களாற்காணக இவ்வரிய சிவசித்தியைப பயப்பது சைவமாக்கமொன்றேயாம. (தெய்வம் சிவனேசிவனருளசமயம், சைவம் சிவதமொடு சம்பந்தமென்றுன, சைவம் வளர்க்குஞ் சம்பநத மூர்தது) என்னும் வாக்கியததால் சைவம் ஈதெனவெளிப்பட்டது எல்லாமார்க்கங்களுக்கும் அதீதப்பட்டதாய், ஒபபுயர் விலலாததாய, தன்னிலைமை யெககாலதது மாறாததாய் விளங்குஞ் சைவ மாாக்கததில பிறக்கும புண்ணியத்தைப் பெற்றும விபூதி ருதராட்சங்களாகிய சிவசாதனங்களைத் தாங்கி வாழுஞ் சாமபவாளாகிய நமமவருட்பலா தங்கள் பெருமையைத தாஙகளே யறியாதவர்களாய்க் காலங கழிக்கின்றார்கள்.

உலகம எனபது யாது ? நாம உலகில ஏனபிறநதோம ? நாம என்பது யார்? நமக்கும உலகுக்கும உளள சமபந்தம யாது ? என றின்ன விசாரததிற றலைப்பட்டவாக்கே உண்மை வெளியாகுமாகை யால மானிடராயத திரிவாரொவவொருவரும தத்தங்கடமையாகப போநத மேறகாரியததிற றலைபபடுவது அவசியகரமாம. இநத விசா ரததால முறையேமேல வினுககளுககுச சமாதானம் பிறநது, அந ததில பதிபபொரு ளொனறுணடென்பதும வெளிபபடும. அபப தியே (சிவம) எனனும மஙகலபதாாததமாய் விளஙகுவ தொனறு கலான, அபபதிப பொருளோடு சமபநதம பெறுநதா அமஙகலமு டையார் எனனபபடுவா என்பதறகளுசி யாவருஞ சுமஙகலிகளாக வேண்டுமெனபதும அமையும். இவவரிய பேறு நமமவாககு இயல பாகவே அமைநதிருபபதால் நாமிபபெரும் பேறறையுடையேம எ ன்று விசாரமுகத்தால தெளிநது மகிழுவதே நமமவா செய்யததக்க கடமையாம

சிவசமபநதிகள் என்று காட்டுவதற்குரிய விபூதி ருதராக்ஷஙக ளைத தரிககும நம்மவர் சுலபமாய் மேலவிசாரஞ செயவதற்கு அச சிவசாதனஙகளு மோாதுணையாம விபூதியெனறுலெனனே? அதை யேன் தரிககவேண்டியது ? அதறகும நமக்கு முளள சம்பநதம யாது ? எனறின்ன கேள்விகள பிறக்கவிட முண்டாதலே யுண்மை யைககாட்டி யுபகரிக்கும. இவவளவுசெய்ய அவகாசமின்றித் தஙக ளுக்குக கிடைததிருககும் பெருமபாக்கியத்தை யிழுக்கின்றவர்களே யாயினர். இவவுண்மைகளைச் சிநதித்து நம்மவா பலரும நமது நிலை மை இனைதது எனறறியுஙகால தாம் தாம பிறநததனு லடையத்தக் க பெருமபேறறை அடைகின்றவராவர். அவரபபடி அறியத்தொட ஙகின், (நலமதொன்றடைதற் குறுமிடையூறு நாதனேபலவுளவன்றே) என் றபடிப பலவிபததுககள் நமமைச சூழ்நதிருப்பது முணமையே ! "தெய்வமென்பதோா சிததமுண்டாகி, முனிவிலாததோர் பொருளது கருத லும், ஆறுகோடி மாயாசத்திகள், வேறு வேறுதம் மாயைக டொடஙகின, வாததமானுரயலவர்கூடி, நாததிகமபேசி நாததழும்பேறினர், சுற்றமென்னுந் தொலபசுககுழாஙகள், பற்றியழைததுப் பதறினர் பெருகவும், விரதமே பர மாக வேதியருஞ், சரதமாகவே சாததிரஙகாட்டினர், சமயவாதிகடத்தமதங் களே, யமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர், மிண்டிய மாயாவாதமென்னுஞ், சண் டமாருதஞ் சுழிததடிததாஅர்த, துலோகாயதனெனு மொண்டிறற்பாமபின், கலாபேதநத கடுவிடமெய்தி, யதிற்பெருமாயை யெனைப்பல சூழவும் " என னும் பரமாசாரியர் திருவாக்காற கண்டுணர்க.

இவ்விபத்துக்களில நாம் தப்புவது (அவனருளாலே யவன்றாள்வ ணஙகி) எனனும திருவாக்கினபடியே கூடுமாகையால, அவன் அரு ளவடிவமாகிய வேதசிவாகமஙகளில உறுதிப்பட்ட நிலையினிற்பதே நஙகடமையாம். (அருளுடைய பரமெனறோ வன்று தானே யானுளனென் றும் மெனககே யாணவாதி, பெருகுவினைககட்டெனறும் மென்றுறக்கட்டிப் பேசியதனறே யருணூல பேசிற்றன்றே) எனறு தாயுமான சுவாமிகள் கூறிய பிரமாணததால வேதசிவாகமங்கள் அருணூல என்று வெளிபபட்டமைகாணக. அருணூலில விதிததவழி நிறபின், அலலாத நூல்கள் புலம்பும அசபபியங்கள தலைகாட்டா தொழியும. அருணூலெனினும, பதிநூலெனினுமொககும. இநநூல்களில பதிநிசசயததை யினிது விளககவேண்டிப் பாசபசுக்களி னிலககணஙகளையும தாரதமய முகததானே பிரவசனஞ செய்யபபட்டிருத்தலின, அவ்வாபாச சிததாநதஙகளில மயக்கமுண்டாகாதவழி அவற்றை முறையேவிளககி, அவறறிலுண்டாகிய தோஷஙகளைவிலககி, நமமுண்மையைத் துலக்கிக காட்டுவோமாக.

முதல், (நாததிகமபேசி நாததழும்பேறினா) என்ற பிரமாணத்தால அநநாத்திகா இவரென்பதை விசாரிபபாம.

காணப்பட்ட உலகமொன்றே மெய். இவவுலகம மண், சலம், தீ, காற்று என்னும பகுதியுடைதது. இநத நான்கும பூதங்களென்னப்படும. இவைகளொனறோடொன்று புணாநதும, பிரிந்து மியங்கு மியக்கமே சிருட்டி திதி லயஙகளாம. இவறறிற்குவேறாய், ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது உண்டெனக்கொள்வது பிழை. பாவ புண்ணியங்களும, நரக சொர்ககஙகளு முண்டென்பது சர்வாபததம என்று கூறித் திரிபவரே நாததிகராவர்.

இநதக் கொளகையை அவலம்பித்திருக்கும் அதிகாரிகள் யாவரென விசாரிக்கின், அவா இன்னாரென்று புலபபடுவது கஷ்டம. மற்றைக்கொள்கைகளை அவலம்பிததிருககுஞ் சமயிகள பலபிராகாரமாய்ப் பிரிநது உலகமுழுதும பரவியிருப்பதுபோல் நாததிகர் என்னும ஓர் பிரிவினா உலகில காணபபடாமையால். ஆகவே, இவர்களையொரு சமயிகளாகவும, நியாயங்காட்டி மறுகக வேண்டிய பரிபாகிகளாகவும் விவேகிகள கொள்ளாரென்க இவாகள அநாமத்து ராயாகளானபடியால இவர்களைத் தெய்வநதான் திருததவேண்டும ஆன்மாவுண்டு எனறு கொளபவனுனல தான் அடையவேண்டிய லாப

த்தில் திருஷ்டியுள்ளவனுய்ப பெறுவானுகியதானும, பெறுவதாகிய பேறு மூளபொருள்களாகத் துணிநத பயததால் தனக்கபபேறு தருவானுகிய தயாமூர்ததியாணையில வசிபபன். தன்னிருபபே மோ சமானதால் இல்லாமற்போய் விடுகிற தனக்குண்டாவனவாய்ச் சொல்லும் பாவபுண்ணியஙக ளிருப்பை அவன் எம்மட்டில அங்கிகரிக்கப போகிருன்? எது எப்படியானுல் அவனுக்கென்னை? புலி, கரடி, சிங்கம், நாய், நரி, பூனை, ஆனை, கழுதை, குதிரை முதலிய சீவசநதுக்கள் நாமின்ன நிலையிலிருக்கினறேமெனவாவது, நாம் சேதனம், அல்லது அசேதனமெனவாவது அறியுஞ சத்தியினவன்றும். அறியாவிடினும, ஆகாரம, நிததிரை முதலியவறறை அவற்றி னளவறியாமலே யநுபவிபபதுஞ செய்கின்றன. நாமநுபவிக்கின்றேமெனவும் பகுததறியாவாம. இவற்றைப்போலாது, பகுத்தறியுஞ சநமததைப்பெற்றும், அவவறிவின் பிரயோசனததைப பாழாக்கி அவ்வறிவைப்பெறு தியங்கும மிருக பிராயத்தையெய்தி நாத்திகப்படுகுழியில் வீழ்ந்து அநதோ நம்மவர் அழிவது அநியாயம்! அநியாயம!!

ஆகாரம், நிததிரை முதலியனவன்றி வேறு லாபத்தையடையாத மிருகங்களையொத்து அநத லாபமேயன்றித் தங்கள் பகுப்பறிவின் பிரயோசனம இதுவென விசாரித்து அதனுரிய லாபததையடைய முயலாத அவர் வினையிருந்தவாறு கொடிது! கொடிது!! பகுப்பறிவின் பிரயோசனத்தால் மிருகங்களுக்கில்லாத ஆரோக்யஙகளைததேடி யநுபவிககின்றேமெனின், அநதந்தச் சந்மங்களுக்கு அவ்வவறறிறகு நேரும் உணவாதிகளே ஆரோக்கியமா மாதலால், அவற்றில் தான் விசேஷ ஆரோக்கியத்தைப் பகுப்பறிவால் பெறறேனென்பது விநதையென்க. அவைகளைப்போல் பிறவுயிர்களைக் கொல்லுதலும், மாத்ருகமனம் பண்ணுதலும், இச்சைபோனவழியே தன்னிடம பிறப்பாயினும், உடன்பிறபபாயினும வேற்றுமை பாராது சரிததலும், பிறர்பொருளை வெளவலுமாகிய தோஷங்களில்லாமையே யெம்பகுப்பறிவின் பிரயோசனமெனின், அன்ன காரியஙகள் செயற்பாலனவன்றுக ஏன் கொள்ளவேண்டும்? அவைகள் தீமையாவதெப்படி? அத்தீமையாலுண்டாகும் நஷ்டம்யாது? இராஜதண்டனைக் கஞ்சவேண்டிய தொன்றேயெனின், இராஜன் தண்டியாவிட்டால் அன்னவை செய்தல் கூடுமென்பதாமன்றே? ஆஸ்திக ராஜாங்கமல்லாது நாஸ்திக ராஜாங்கமாயிருந்தால் இவ்

விதி விலக்குக ளுண்டாகாவன்றோ? இதனால், நாஸ்திகனுடைய சிந்தனை முழுதும் இராஜாங்கம நாஸ்திகமானதில்லையே! என்ன வுபாயத்தால் இராஜாங்கததை நாஸ்திகமாக்கிவிடலாம! என்றிர வும் பகலும் எண்ணி யலமந்திருக்கு மென்பது தானே போதரும். பிறன் மனைவி யொருத்தி மனோரமயமான ரூபவதியா யெதிரேவர க்கண்ட காலத்து, அவளைக கைபபறறலா மென்றெழுநத தன்னு டைய அடஙகாவாசையைத் தடுபபது அரசநீதியே யாகையால் அ து தனக்கொரு பெரிய தலைநோயாய் முடிகிற தன்றோ? அந்த வி தி விலககுகளுக குட்பட்டுப பிரதயட்ச சுகததை யிழபபதாகவும் எண்ணவிடமுண்டாகிற தன்றோ? இநத இராஜாங்க நிரபபநதத் தைப் பெருத கழுதை, நாய் முதலியவைகள் யதேச்சையாய்ச் சஞ்சரிபபதால், அவைகளே இம்மை யினபமுற்றும அனுபவிக்க வுரியன வாகவுங் கொள்ளவிடமுண்டாகிற தன்றோ? இந்த நியாய ததால் மானிட ஜநமம் கழுதையிலுங் கீழிட்ட ஜந்மமாகக் கொள் ள வருமன்றோ? வீணே பகுபபறிவு என்று ஒருசநி தனககுண் டாகி, எதேச்சையாய்ச் சஞ்சரிதது உலக வினபமுறறும அநுபவி க்கப் போதாமையால், இனிப் பகுபபறிவென்பது இன்பத்தைக்கெ டுக்குமோர் தோஷ பதாரத்தம் எனறுமனறோ நாட்டவேண்டிவரு ம்? நல்லழகிது!

இன்னும், அரசாங்கம் நாஸ்திகமாகுமானல் தெய்வத்துக்கு வந்த சம்பவம் அரசனுக்கும் வருமல்லவா? தெய்வம் வேண்டாத படியே அரசனும வேண்டாதவனே யாவன் தெய்வம் உண்டென் று கொள்வதனாலன்றோ அதற்குப் பயநது பாவபுண்ணியங்களையே ற்று அரசன் குடிகளைவதைக்கின்றான்? அப்படியே அரசனிருப்ப த்ாகக் கொள்வதனாலன்றோ அவன்விதிததவைகளை மீறமாட்டாமல் நம்மெதேச்சை தலையெடுக்க விட மில்லை? இநதச் சநியுந் தொலைந் தாற்றான் நம்ம எண்ணம் பலிக்கும என்று சிநதிக்கவருந தவமேத வம்!! இநத மதத்தின் சொரூபவர்ணனை சால வழகுடைததென்ப தை யின்னும் பரியாலோசிபபாம். அரசாங்கத்தார விதித்தவைக ளைக் கடந்தா லுதையுண்டாமென்று வெளிபபட்ட நியாயத்தால், நமமரசாங்கத்தார் தெய்வநிந்தை செய்வாரைத் தண்டித்தலுமோர் விதியெனக்கொள்வது அவசியமென்று புலப்படுகின்றது. நாத்தி கப் பதுமைகளை யாட்டுஞ்சூத்திரம் அரசாகள கையிலிருபபது உ ண்மை! உண்மை!!

பொய்யாமை, கள்ளாமை, கள்வாமை முதலிய பொதுத்தரு மங்களை விதித்த நூல்கள் ஆத்திக மார்க்கங்களை யவலம்பித்து நிற பனவாம். பொய் முதலியன கடவுளருளைப் பெறுதற்கு விலக்கெ னனுந் துணிபிறபட்ட நம்ம ஆத்திகர் அக்கடவுளையே யிலபொரு ளாகப் பழிக்கு மதிபாதகரை யென்னென றழைப்பது? பொய்மு தலிய தீமைகளில் தெய்வநிந்தை தலையாகையால், தீமையிற் றலைப பட்டார் நாத்திகரென்று வெளிப்பட்டது. ஆத்திகசமயங்களுள் வி லக்கிய தீமைகளில தெய்வநிந்தையு மொன்றுதல்பற்றித் தெய்வ முண்டென்பார்க்கு விலக்காகிய கொலைகளவாதிகள் தெய்வமில்லை யென்று திரியும் நாத்திகர் கொண்டொழுகும் நல்லொழுக்கங்களாக நி சசயிக்கப்பட்டன. நாம விலக்கிய தீமைகளி லொன்றாகிய தெய்வ நிந்தையிற் றலைப்பட்டார் அந்நிந்தை நியாயமுகத்தாற் சாதிக்கப்ப டுமென்று எழுகின்றனர். இனியிவர்க்குச் சகோதரர்களாகிய கொலை ஞர், புலைஞர், கள்வர் முதலியவர்களும் தத்தஞ்செய்கைகள் நியா யமுகத்தாற் சாதிக்கப்படுமென ஏனெழமாட்டார்? இவர்கட்கெ ல்லாம் சமாதானஞ்சொல்லித் திருப்திசெய்வதென்றால் யார்திறம்? இவர்கட்குச் சமாதானஞ்சொல்பவன் அரசனேயாகையால், இவர் களில் மூத்தவனாகிய நாத்திக சிரோமணிகளும் அவ்வரசனே நியா யஞ் சொல்லத் தெரிந்தவன் மேலவிசாரத்தால தீமைகளெல்லாம் நாத்திகர் நிதிகளாக வெளிப்பட்டதறியாது, அந்நாத்திகசிரோமணி கள் தாங்களும் தருமத்திற் கட்டுண்டவரென்பது தோன்றப்பொய் கூறலாகாதெனவும், பிறர்பொருளைக் கவரலாகா தெனவும், பிறவுயி ரை வருத்தலாகாதெனவும பலசாலவித்தை காட்டுகின்றனர். கடவு ளுக்கே நாமம்போட்ட அவரைத் தேடுபவர்கள் பொய்யாமை முதலி யன கொண்டொழுகுவாரெனபது அசங்கதம்! அசங்கதம!! அவர் கள்கொள்கை கொல்லாமை முதலியவற்றை மறுக்குமுண்மையால

ஏழை யொருவனும், தனவானொருவனும ஓரிடத்தில் சந்தித் தபோது அது யாருமில்லாத விடமாகவும், தனவான் தேகவலிதப் பினவனாகவு மிருக்கக்கண்ட ஏழை தனவானைக் கொன்றுவிட்டால் அவன்மேல் தரித்துள்ள சொர்ணாபரணங்களும, அவன்கையில் வை த்திருக்கும் நிதியும் தானபகரித்துக் கொள்ளலாமென்று நினைவெ ழுமானால அத்தீயவெண்ணத்தை அந்தச்சமயத்தில் எது தடுக்கு ம? ஆருமில்லாத விடமாகையால் அரசன பயம்விட்டது. தனவா ன் தேகவலி குன்றினவனாதலால அவனையஞ்சுவதும ஒழிந்தது. இ

ஷிபஞ்சுவது ஆருக்கு ? அவனைக் கொல்லுகையில் அவன் வருந்து வனேயென்னும் இரக்கமொன்றே தடுக்குமெனின், அவ்விரக்கம் வகிப்பதால் தானடையும் பயன்யாது ? அந்தச்சமயம் இரக்கமேற் கொண்டு வாளாவிருப்பின், தனவான் கைப்பொருள் தன்கைப் பொருளாவதெப்படி ? அப்பெரு நஷ்டத்தால் தனதிம்மையின்பம் கெடுமன்றோ? தான்கெட மருந்துதின்பாருண்டா ? நெல்லுக்குப் பக்கத்தின் முளைக்கும் புல்லை ஐயோ ! இதுவும் வளரவதாகசுதே யென்று யார் இரக்கம் பாராட்டிப் பிடுங்காதவர்கள் ? சிறுமீனைப் பெருமீன் விழுங்குவதனு லுண்டாகிற தோஷமியாது ? புலியைச் சிங்கங் கொல்லுவதனாலுண்டாகிற நஷ்டம் யாது ? தனதுபுத்திரி, சகோதரி முதலியவர்கள் அதிகரூபவதிகளாகவும், தன்னையன்றி வேறு அவர்கட்குத் தாரகமில்லாதவர்களாகவும், தனவிசாரணையி விருப்பவர்களாகவும் பெற்றவொருவிடன் அவர்களைத் தாணிச்சித் தால் அவனெண்ணத்தை அப்போது அவனுக்கு மாறுபவர் யாவர்? எந்தநீதிவந்து அவனைத்தடுக்கும் ? அவன் யாருக்கு அஞ்சுவது ? பிரத்தியட்சசுகத்தை அவன் ஏன் இழப்பான் ? தனதெண்ணங் கெடாவண்ணமுயன்று முடித்துக்கொள்ளவதே தான் பிறந்ததனு லுண்டாகிய பேறெனக் கொள்ளவருதலால் அவனஞ்சவேண்டிய தில்லை ! இல்லை !! இப்படியே பிறன்மனைவியிடமுங் கொண்டு விசாரித்த தறிக. இன்னனபலவுள்ளவாதலால், இவற்றையோசியாது தாங்களும் முதியோரெனபது தோன்றப் பொய்யாமை முதலியனகொண்டொ ழுகுவாராகச் சாலங்காட்டுவது முழுமோசமெனக, இன்னவாறே பொய்முதலியனவுந் திட்டாந்தமுகத்து விசாரித்தால் வெளிப்படு மாகையால், எல்லாத்தீமைகளும் இந்நாத்திகத்தலைவர்க்கே சொந்த ஆசாரமெனபது நாட்டப்பட்டது. இதனால், கள்வரும், கொலைஞரும், பொய்யரும், குடியருமாகிய அதிகாரிகள் யாவருமே நாத்திகப் பெருஞ்செல்வரென்பது சொல்லாமேயமையும் ஆகவே, பொய்யாமைமுதலியன ஆத்திகாசாரமாதல் சுபாவசித்தமென்க. அன்னவை கடவுள் விதித்த ஆணையாகையால். இப்படியறிவதொழிந்து, அவை நாத்திகருங் கொள்ளற்பாலனவென்று வீண்பிரமங்கூறல் அசப்பியமென்க. அப்படிக் கொண்டால் தங்கள் மதங்கெடுமாகையால்.

பூதங்கள் நான்கின் விகாரத்தைத்தவிரப் பிரபஞ்சமில்லையென்று துணிகின்றவர்கள் எந்தக்காரியஞ் செய்வதும் பூதவிகாரமேயாய் முடிதலால், தாய்முதலியவர்வலைச் சேர்வதும், பிறரைக்கொல்லுவ

தும, பிறர்பொருளைப பறிபபதுமாகிய யாவும் பூதவிகார மெனறன்றி வேறுசொல்லாராகையால பூதங்களொன்றோடொன்று தாக்கியிய க்குவதனுல் என்ன தோஷ மிருபபதாகக் கொள்வது ? எல்லாம பூதங்களும், பூதகாரியங்களும், பூத விகாரங்களுமாகவே கொண்டவனுகையால். இபபடி விவகரிக்கும பூதசிததாநதியாகிய நாததிகனோடு நாம தலையடிததுககொளளவது கஷ்டம! கஷ்டம!! இவன பூதமேயெலலாமாச்சுது எனறு புலமபுவதுபோல, இவன் தமையனொருததன் பிரமமே யெலலாமாசசுது என்று மாரடிததுக் கொளளுகிறவனுண்டாகையால அவன விருததா ந்தத்தை யிடமவநதுழி விரிபபாம

இதுகாறும விவகரிததுவநத நியாயஙகளால் நாததிகரைத திருததவேண்டு மெனபது எம்ம கருததன்றும அவாதிருநதுவரேல, அபபடித திருநதககூடா தென்பதும் எம்மமுடிபனறும. ஆகவே, அன்னோராபாச நிலையை நமமவரறிநது அவர் கூறுமாயாவசனஙகளாற பிரமியாத வண்ணம செய்வது பரம தருமமென்று கொண்டமையால எமககிது செய்கை அவசியமாயிற்றென்க

இந்நாத்திககோள பிரகிருததில ஆங்கிலேய நாட்டில கொஞ்சம் தலையெடுத்திருப்பதாகத தெரியவருகிறது. அதனுல் நமக்கொருபாதகமின்றெனினும நமமதேயததுப பாலிசாகள் தததஞ் சமயநிலை யினைத்தெனறறியாத தனமையாலும, நஞசமய வுண்மைகளை யறிவதற்குப போநததமிழ், கீரவாணமுதலிய பாடைகளை யினிது கல்லாமையாலும், அஙஙனங்கற்றமேலோர்களோடு கலவாமையாலும், வயிற்று விதனதையே விதனதையாக வூணபாடை யொன்றையே கறறுவருவதனுலும், அஙஙனங கற்கப்புகுஙகால் அநதபபாடையி லன்றித தமதுசொநத பாடைகளிற் பரிஞானமிலலாத கொடுமையால் அவற்றின் றுரதம்பஙகளைககாணுந தன்மையொழிதலானும, அவ்வூணபாடையைக் கற்றுவருஙகால அபபாடையைப பயிறறுவிககு மாசிரியரெனப் போநதவூணா கூட்டுறவின்மிகுதியால் அவாவாசனை தமக்கேறப் பெறுதலாலும், அபபடியேறிவருங்கால் அவர்தமையயில் வைத்த நாட்டமேலீட்டால் அவர்குறிப்பின வழியொழுகுதல ஆவசியமெனப் புலபபடலாலும், இன்னு மிவ்வாறு சிநதிககத்தகக வேறுபல வேதுவாலும் நமம தேசாசாரங்களும, சாதி, சமயாசாரங்களும தாழ்வுடையனவாகமதித்து (நிலத்தியல்பானீர் திரிந்தற்றாகுமாந்தர்க் கினத்தியல்பதாகுமறிவு) என்னும் பிரமாணத்தின்படிக் கெடுகின்றவனுபவம்

பிரததியட்சப் பட்டிருததலால், இதைக் காணும நம்முண்மை பிந துக்கள் எவ்வளவு அநுதாபத்தை யடைநதிருககக் கூடுமென்பதை விவேகிகள் சிநதிப்பாராக.

மேல்திருக்குறளின்படி நமமவரோடு ஊணர் கலைநது வாழ்கையி ல், அவர்க்கு நம்மாசாரஙகளி லிச்சை பிறவாததெனனேயெனின், அ வாதயையை நமமவா விரும்பலனறி நநதயையை அவர் விரும்பி ஆ சரியாமை யுண்மையால், அவரிசசைக்கிடம பெறுதொழிநதது. அ. ன்றியும, அசுத்தம, சுததம என்னுமிரண்டில் அசுத்தம முன்னமே முடிந்திருபபதொன்றும, சுததம இனி அடைய முயல்வ தொன்று மாதலுண்மையால் அவர்ககுபபுண்ணியம் வழிவிட்டாலன்றித தமது ஆசாரததைக்கடநது நம்மாசாரத்தை யெங்ஙனம விரும்பக் கூடும? மேலிருப்பவன் கீழேயிழிதல் சுலபமும், கீழிருப்பவன் மேலேயேறு தல கஷ்டமுமாதல் காண்க

நமமதேசத்திற் செல்வராயுள்ளவர்கள் விபூதி, அலலது திரும ண்முதலியவற்றைத தண்டததிற கிடடாலு மிட்டார்கள அல்லது நான்சென்சு எனறுவிட்டாலும விடடாாகள் அதற்கபபுறம் தெய்வ ம் என்றால் அதைஎழுத்துக்கூட்டவே தெரியாதவராகையால், அத் தெய்வவிலக்கண மெங்ஙனமறிநதிடவல்லார்? ஆகவே, நமமபிரபுக்க ள், தெய்வம் இக்கருஙகல்லே போலுமெனததெளிநது இகழ்வதேய ன்றி வேறு அவர்யாது செயற்பாலா? இதற்குக்காரணம தத்தமது சம்யவொழுக்கங்களை யுணர்ததும் நூல்களில் பழகப்பெறாத பாவ மேயன்றிவேறில்லை அன்னோர்ககுப புத்திரரத்னஙகளாய்ப்பிறக்குந் தவமுடையாா பேறு எவ்வளவிலிருப்பணவாக நாமெடுததுரைக்கவி சையும் ? அவர்மான்மியமுரைக்க நநதரமன்றும இப்படி நம்மவர் களே கெடுகின்றாரன்றி மற்றை மததநவர் தஙநிலையினின்றும் மாறு வது காணேம ! காணேம !! ஊணர் மகமமதியர் முதலியவர்களில அ வரவர் சொநததருமஙகளிற் பிறழ்ந்து நடப்பவா ஏகதேசத்தினும ஏகதேசம் நம்மவர்களில் நமமசொநத தருமஙகளைத தழுவிநடபப வா ஏகதேசததினும ஏகதேசம. பிறமதத்தவர் தஙகள் நிலையின்மா றுமைக்கும், நமமவர் தஙகள் நிலையின்மாறுகைககுங் காரணத்தை நோக்குஙகால் பிறருடைய ஆசாரங்கள் யுக்தமும், நம்மாசாரங்கள் அயுக்தமுமாயிருதத லெனபார்போலும் இவற்றைக்காட்டிலும் பி ருகங்களிஞசாரம அதிகயுக்தமாய்க் காணபபடலால், இன்னுங்கொ ஞச காலததில அபபடியும் அவலம்பிக்க வரும்போலும்

இப்படிப பாலிசர்களும, பிரபுக்களுந தடுமாற்றத்தை யடைந்து கெடுவதெல்லாம இயலபினமைநதிருககும் நல்லவாசனையை யொழிததுக் கொண்டமையேயன்றி வேறிலலை. ஆகையால், மேல்நியாயங்களை யினிதுபரியாலோசிதது யுக்தபபடி யொழுககவேண்டுமென்பது தெளிக. எனவே, வயிறறுவிததையோடு ஒழுககவிததையுங் கறகவேண்டுமென்பது பெறறும. இபபடிபபட்ட சிறுவர்களும, பிரபுக்களுமே யிதற்குமுன்னும நநதேசததி லிருநததுண்டாயின், ஆகாயததையளாவிய நிலைகளையுடைய கோபுரஙகளால விளஙகும நமமாலயஙகளும, அவற்றிற்கான ஏாபபாடுகளு முண்டாயிருககுமா ? தெய்வததின போசொன்னுல ஓாகாசும கையினின்றும பெயராத ஓளதாாயப பிரபுககள் காலமிதுவாதலால். இக்காலததுபபிரபுககளும், சிறுவருமெனனை முற்காலத்தவரைக் காட்டிலும விவேகிகளா? முனனிலலாதவிவேகமா இபபோது நமமதேசததில வநதுகுடிபுகுநதது ? அவிவேகமேவநது குடிபுகுந்தமையால் விவேகம் ஓளிககவிடநதேடிற்று. நமமபூாவீகர்கள் புததிவிசாலத்தைக காட்டுதறகு அவர்களால கட்டபபட்ட ஆலயாதிகளே போதுமான நிதரிசனமாம் அவ்வாலயஙகளிபபோது நம்ம தேசததி லிலலாவிட்டால் நமம ஆசாரஙகள செத்தவிடம புன்முளைத திருப்பதில என்னதடை ? ஊணபாடையைக்கற்றுச் செல்வததை யார்சசிதத பிரபுக்களில் தங்கள் சமயாசாரங்களில அபபொருளகளை வினியோகிததவர் இன்னுர் என்றுசொலலுவதற்கு யாவருளா? ஊணர் மகமமதீயருள எவ்வளவு செல்வமுடையவராயிருபபினும, தங்கள் சமய நிலைகளில அபிமானமவிடாமல் அன்பு பாராட்டித தங்கள் பொருள்களைத் தததமு சமயாசாரவிசேஷஙகளில் வினியோகப படுததாதவர் வெகு சிலா. அவர்கள் தஙகள பாஷைகளையும, சமய நூல்களையும நனகு பயிலவதாலும், அன்னபயிறசி யுடையார்மாட்டு விடாப்பமுக்கம பற்றி வருதலாலும அவர்களுத தங்கள் சாதிசமயாசாரங்களில் ஊககம் மாருமை வெளிபபட்டது.

நாததிகவிசாரத்தில, ஊணர் ஆசாரஙகளை யவலம்பித்து விவகரிதத தென்னையெனின், அவராசாரங்கள் ஆததிகம்போல்வதொன்றுகக காணப்படினும்,அவை யுண்மைவிசாரததில் நாத்திகமேயாய் முடிதலினென்க. கேவலம் நாததிகர் கொண்டுவாழும் ஆசாரங்களும், அவர்களாசாரமும பெருமபாலு மொத்திருத்தல்காண்க. சிறுபான்மையே நாததிகர்க்கு வேறுபட்ட வுணமையால், அவரும்நா

த்திகராகவே நமம சிததாநதத்தை நோகக எண்ணபபடுவா. அவர்க ள்கடவுளை மாத்திரம் அநாதி நித்தமாக வொபபுகவெகாண்டு ஆன்மா வையும, பாசத்தையும இடையில தோன்றிய ஆதியாக வொபபுக் கொண்டமையால்,ஆதியுடைய பொருளகள் அநததததைபபெறுதல் திண்ணமாதல் கொண்டு, பாசபசுககளுககு அநிததந கூறுநதன் மை வெளிப்பட்டது. அவரபபடியுங் கொளளாது நரக சொாககங களில் பசுக்கள் நிததமாய்க் கிடப்பரென்றுங கூறுகையால், நித்தி ய நரகசொாககஙகளை யநுபவிகக நிததியமா யிருககு முயிர்களை ஆதியென்று கூறுதலடாது. அன்றியும், நிததியமான நரகத்தை ஆ ன்மா நிததியமா யிருநதனுபவிகக வருங்கால, கடவுளொருவருண் டென்பதற்கு இடமேயில்லை. கடவுளையொருவ னுணடெனறு கொ ள்வதெல்லாம் சுகததின்பொருட்டே யாதலுண்மையாகச, சதாநிர யததி லழுததுமொரு பொருளுணடெனில, அதைககடவுளென் று கூறுவதைக காட்டிலும வேறெருகசுமலமெனறு கொள்வது அதிககுணமாம. இனன ஆபாசஞான விவேசனத்தால, இநதமார்க கம் கடைசியில் நாததிகமேயாய் முடிதல்காண்க பாசபசுககளை இ டையில வநதனவாகக கொளகையில, இடையிலவநதன முனனில லாமையாலும, பின்னழிதலாலும் முன்னும பினனுமிலலாத நாத்தி கப் பொருள்களே யாயின. இல்லாத பாசபசுககளை யுண்டாககின மையாலும், உண்டாக்கினபிறகு நிததியநரகததில் விடுததலாலும் பயனற்றசெயலும, கொடுஞ்செயலுமுடைய வொருமூடனேடுவமி க்குநதன்மை வெளிப்படலால் அனனபொருந்தாச் செயலுடைய் தோர்பொருள கடவுளாதல செல்லாமையின், அவர் கூறுங்கடவு ளும் நாத்திகபபொருளாய முடிந்தது. ஆகவே, சொன்மாத்திரத் தால் கடவுளுண்டெனபதும், பாசமுண்டென்பதும் பசுவுண்டெ ன்பதுமேயன்றி, உண்மையில அவற்றை யில்பொருள்களாகக்கொ ண்டவோர் துணிபினதாகவே அவாமதம் வெளிபபட்டமைகாண் க. இன்ன ஆபாசங்கள பலவுளவாகலின், முறறுணர்ச்சியில இது நாத்திகமாவதில் எவ்வளவுந தடையின்றும. இது உண்மையில நா ததிகமும், விவகாரததில் ஆததிகமுமாயக் கொள்ளவருந்தன்மை யால்,நம்மதேசததிலுள்ள மாயாவாதம் போலவதொன்றுகவுங் கொ ள்ளபபடும் இவாகள் ஒருவர்க்கொருவர் அண்டை அசல் வீட்டுக் காரர்களாகையால், இன்னோசெயலயாவும அசபபியமே யாதல காண்க.

ஊண பாடையைக கறறுவரு நம்மவர் அவவூண சாததிரங்களில் அபிருசிமேலிட்டு அவர் நூலகளேயும, அவ்வூணபண்டிதர்களேயும் பழக்கங்கொண்டு வருங்கால், அச்சம்பநதமேலீட்டால் அநதஞானங் கைவருமென்பது திண்ணம் மேல்யாம் விளக்கிக்காட்டிய விசாரமுகத்தால், அதுகேவலம் நாததிகத்திற் செலுததுமென்பதறகேறப, அவர்களிற்பலர் அவர்மதநூல்களில முன்னெடு பின் முரணவாவது உண்டென்று கூறியகடவுளே மறுத்துக் கேவலம் நாததிகராய்த திரிகின்றனர். அன்னோர் நூல்களேயும, அவர்களேயும் பழக்கங் கொள்ளுங்கால் தெய்வ மொன்றுண்டென்று சொன்மாத்திரமாய்க் கூறித்திரிதலேயும விட்டு, அன்னசிரோமணிகளேபபோலவே தெய்வம் என்பது மொன்றுணடா ? தெய்வமென்றுலென்னே ? என்று பரிகசிக்க ஏன்எழுமாட்டாாகள ? அது சிததிதத பின்னர், தாயேது தநதையேது நானேது நீயேது என்றும ஏன் பிரசங்கிக்காமற போவார்கள் ? இன்னவியல்கொண்டு விளங்கும பிரகிருதாசாரத்தில், நமமதோழர் பலர் கெடுகின்றுராகையால, அவர்மாட்டுள்ள நட்புரிமையால் இன்னுங்கூடியவரையில் பிரவசனஞ்செய்வாம்.

இவ்வாபாசஞானம் ஆங்கிலேயநாட்டிற் கொஞ்சம் தலேயெடுத்திருக்கின்றது என்று யாமமேலே கூறினேமாகையால், அதன் பிரயோசனத்தைச சற்றேவிசாரிப்பாம். அவ்விடததில் அநேகபண்டிதர்கள் கல்விகேள்விகளில் வல்லவர்களாயிருப்பினும், ஆண்டு அவலம்பிக்கப்பட்டுள்ளமார்க்கம கேவலம் அஞ்ஞானகிருதமாதல்திண்ணமாகையால், ஆபாசத்தி லாடபாசமாகத் தற்போதசமாஜந் தலேயெடுக்க நேர்ந்தது. எனவே, அங்குள்ளவரிற் சில பண்டிதர்கள் கேவலம் தேகாதமவாதிகளாய்த் திரிகின்றுரென்பது வெளிப்படை. இத்தற்போதத் தலேவர்கள் தந்தறபோததகைத் திரட்டிச் சிற்சில பத்திரிகாரூபத்தாலும், நூற்பிரவசனததாலும் வெளியிட்டு வருகின்றுர்கள். நமமிநது பாலிசர்களிற் சில கேள்வியில்லாத பிள்ளேகள் மேல யாம்காட்டிய நியாயததிற்கேற்ப அவற்றை யப்பியசித்துவரு மவதிக்குள்ளாகி, நல்லவாள், பெரியவாள் என்னும் வரன்முறைகளேக்கடந்து தம்மிச்சைபோனவழி விவகரித்துக்கொண்டு தாம்கெடுவதன்றி மற்றைச்சிறுவரையுங்கெடுக்க முயன்று(தெய்வமிகழேல்) என்னும் ஆணையையுங்கடந்து திரிகினறனர். இவர்களே (முலேயுண்ணிநீருண்ணு மோட்டெருமைமூடா,சலமின்றிசசந்துரைப்பார்தர்க்கர்,பலதாரை,வட்டிலிலேபோலுமிவர்மா

யோகவாசகத்தைக, கிட்டினாகங்கிடா)என்று நம்மஆசாரியர்கள் கட்டளையிட்டுள்ள வாக்கியத்திற்போந்த மெய்யதிகாரிகளாவர். இன்ன ஆபாச குணக்ஞானே முன்னீடாகக் கொண்டு விவகரிப்பது கஷ்டம கஷ்டம்!! ஆகவே, அன்னோசெய்யும இந்திரசாலத்தைககண்டு நம மதோமுர் பலரும்பிரமியாத வண்ணமே யாமீண்டுப பிரவசனிககப போந்ததெனவறிக.

இவவாபாசகர் காணபபட்ட பிரபஞ்சமொன்றே சத்தியமென வும ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது உண்டென்பது தவறெனவும புலமபாநிற்பர். இதனால், (உலகத்தாருண்டென்ப தில்லெனபானவையத-தலகையா வைக்கபபடும)என னுந திருவாககாற பழிக்கபபட்டலகையா வரென்பது திண்ணம. உலகம= உயார்ந்தோர் என்று பரிமேலழகர் கூறியிருத்தலின், கடவுளில்லையென்று சாதித்துக் கூறும்நியாயமே லீட்டால யாமே அவ்வுயர்ந்தோராதல் ஏன்கூடாது என்பா. உலகம் =உயர்ந்தோா என்பதைப பரிமேலழகா திருவாக்காற கொண்டபடி யேஅவ்வுயர்ந்தோ ரிவரென்பதும அவா திருவாக்கானே பெறலவே ண்டும. தீயவொழுக்கஙகளுககு நிலைக்களமாய் விளஙகு மத்துனமா ர்க்கமே உரையாசிரியர் பிரவசனததாலும, நூலாசிரியர் திருவாக் காலும் கடியப்பட்டிருதத வுண்மையாக, அன்னோர் திருவாக்கைத தமக்காதரவா யெடுத்தாள்வது விளக்கில் விழுநதவியும விட்டிலின் கதியாமென்க. நியாயமின்றி மூடத்தன்மையால் விவகரித்தாலன் றோ யாம்அலகையாதல் சாலுமெனின், நியாயமென்றுலென்னே? ஒரு வன அறிவு விளங்கபபெற்றநாள் முதல நேற்று விளங்கியது இன்று ம், இன்று விளங்கியது நாளையும், மாறுபட்டுவரும அநுபவத்தை யேன் சிந்தித்திலர் ? மூன்றுகாலத்து மொன்றிலொன்று விகற்பித் தெழுந்த வொருவனுக்கு எதுநியாயம் ? அநதத்தககாலத்தில் அதுவதுவே நியாயமாய்க் கொள்ளவருமன்றே ? முன்னையது பின் னும், பின்னையது அதற்குப்பின்னும் பூாவபட்சமாதலால, அவ னே தன்னே மறுத்தவனுகிறுனன்றே ? அவன் பின்னர் கொள்ளப் போவதையே முன்னவசரங்களில் மற்றொருவர் சொன்னுல அவன் கேட்பானு ? அவன் கேளாமைகொண்டே இடித்துக்கூறிய பெரி யோர்சொல் அகௌரவத்தையடையுமா ? இந்த நியாயத்தால எது நியாயமென்று கொள்ளற்பாலது ? இவற்றையுணராது எமக்கே நியாயநதெரியுமென்று வாய்ப்பறையடித்தல் யாண்டிசையும் ? உல

கில் யார்தான் அநியாயஸ்தா? முடிச்சவிழ்க்கிறவனும நியாயஞ்சொல்லத் தெரியாதவ னலலவாகையால

உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோா என்னுஞ் சொற்பொருள்களை நோக்கின உயர்நதபொருளோடும, தாழநதபொருளோடுஞ் சமபநதித்தவர் எனறு வெளிபபடுகினறது. மககளுள உயர்நதோருந தாழ்நதோருமாகவே யிருககக்காண்டலின,மககள யாவரும உயாந்தோருமலலா. மக்கள யாவருந தாழநதோருமலலர். உயரவுநதாழவும வருநதன்மை அவரவா சாருமபொருளகளி னுயாவுதாழ்வுகளா லுண்டாவதாய் நிசசயிககபபடுகின்றது. நிலததியலபால நீா திரிந்தது போல், இனததியலபால மாநதாககறிவு திரியும் என்னும பிரமாணமே சான்றெனவறிக இதனால மககளுக்கிலலாத வுயாவு தாழ்வுகளை அவாகளுககுக கொடுககு முயாவுதாழ்வுடைய பொருளகள மக்களுக்கு வேறாகவுணடென வெளிபபடலால, அவவுயா பொருளகடவுளும, தாழ்பொருள மலமுமாதலசாலும. கடவுளிடம வகிக்கும பறறின்தாரதமயஙகளால உயாநதோா தாரதமயமும, மலததிற சாரும் பற்றின்தாரதம்யஙகளால் தாழ்நதோா தாரதமயமும வெளிப்படுமாறறால் கடவுளிடம் மிகக பறறேறினோ மிகவுயாநதோரெனவும், மலத்தின மிகக பறறேறினோ மிகததாழநதோரெனவும் பெறப்படுகின்றது இநதவிசாரததால கடவுள் சமபந்தம் அறபமுமெய்தப்பெறாத மலத்திற பெரியராகிய வவ்வாபாசகரை யுயாநதோரெனல் யாண்டமையு மென்பதை யூன்றிவிசாரிபபாராக. உலகம் = உயர்ந்தோரென்னும் பொருளைநாடி அஙகீகரிக்கபபடட பரிமேலழகர் கூற்றின்படி உயாநதோரினததில் அவாக்கிடங் கிட்டாமையால், உயர்நதோா என்னும் பொருளைததரு முலகததா ருணடென்பதையில்லையென்று கூறவநத அவவாபாசகா அலகையாதல் திண்ணம்! திண்ணம!!

ஆயின், சிவனில்லையென்று வைணவரும், விண்டுவில்லை யென்று சைவரும, இரண்டு மிலலையென்று ஏகான்மவாதியரும இபபடியே பலசமயிகளுஞ் சொல்லிவருவதால் ஒருவருண்டென்பதை மற்றையரில்லையென்பது கொண்டு யாவரும அலகையாவரே யென்பர். சிவனையாவது, விண்டுவையாவது, ஆன்மாவையாவது, மற்றைப் பொருள்களையாவது அவ்வாபாசகரைப்போ லில்லையென்பா ரொருவருமிலர். யாவு முள்பொருள்களாகவே கொண்டு ஒன்றிலொன்று தாரதம்யங்கூறுவா. இல்லையென்பதற்கும, தாரதமயங் கூறுவதற்

கும் வெகு தாரதம்ய முண்டென்பதை யோசிப்பாராக. இவருளொருவரும் இல்லையெனனும வாதிகளல்லாததுகொண்டு இல்லையென்று கூறு மவ்வாபாசகரே அலகையாதல சாலும.

உலகததாருண்டெனபதை யில்லையென்பதுபோல, இல்லையெபதை யுண்டெனபவனு மலகையாதல சாலுமெனனு நியாயத்தால் முன்காணுதவொன்றை நூதனமாய்க கண்டுரைசெய்வாரும அலகையாவரேயென்பர். அறறன்று. புகைவண்டி முதலியன முன் காணபபடாமை மாததிரமேயனறி அவை அபாவப பொருளகளன்றும். இருநதனவே வெளிபபட்ட புதுமைகாணக. உலகத்தாரில் பொருள்களாகத துணிநத முயற்கோடு கானனீா, ஆமைமயிர் முதலியன வுண்டென வொருவன்சொன்னல அவன ஏன அலகையாகான்? இத்திட்டாநதவாயிலாய் இலலாத தொருகாலத்து முணடாகாதெனவும, உளளதொருகாலதது மிலலாததாகாதெனவும நாட்டப்பட்டது முயறகோடு முதலியவறறை யுணடென லமையாதது போல் கடவுளை யிலலையென்ற லடாதெனவறிக.

இனி, யாம் அலகையாதல தவறுஎன்று அவர் கூறபபோநதமையில், யாம்என்பதறகுபபொருளாய்நிற்பதெது?எமமககருவி, புறக்கருவியென்றெழும பிரயோகங்க ளுளவாகையால், எமம எனவும, எமக்கு எனவும போநத பிரயோகஙகளுக்கு நிலைக்களமான பொருள்யாது ? எமகருவி யென்றதில எமஎனபதற்கு உடைய பொருளும,கருவியென்பதறகு உடைமையும் பெறப்படுதலால்,தேகாதிகளாகிய வுடைமைகளை யுடையவன் யாவன் ? என்வீடு, எனமனைவி, என் காணி என்று கூறுகையில் வீடு, மனைவி, காணி யென்பவற்றிற்கு என் எனறெழுமொருவன வேறுஹறபோல, என்கை, என்கால, என்மனசு என்கையில, கை, கால, மனசுமுதலியவறறிறகும அவன் வேறுதலுண்மை தேகாதிகளைக்காட்டினும, வேறு பொருளுண்டெனக் கொள்ளாத பேய்கள எம எனவும் எமக்கு எனவும பிறர் கூறறை யவலமபித்துரையாடல் என்ன பேதமை ?

இக்கருத்தேபறறித தேகம் சடமாதலால ஒன்றையும விவகரியாது எனவும், தேகி அவர் கொள்கையின்படிப் பூதககலபபாலுண்டாகிய குணமே யாதலால் அதுவும சடமாகி விவகரிக்க மாட்டாதெனவும, பின் விவகரித்த பொருள்யாதெனவும நம்மவர் கேட்கும் வினக்களுக்கு அவாகூறும விடையாது ? குணியினின்றுங குண

ததைப பிரிக்கபபடாமையால அபபடி விவகரிதது நிற்பது தேகியா கிய குணமுமலல, தேகமாகிய குணியுமல்ல வென்று கூறுவரேல, இவ்விரண்டுமல்லாத வேறு பொருள்யாதோ விவகரித்து நிற்பது ? இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் வேறுபொருளைக் கொள்ளாத வவர் மதத்தில் விவகரித்த பொருளை யெங்கேகண்டு பிடிபபார்கள் ? தேகததைககுணி யென்பதும, தேகியைக் குணமென்பதும எயம சித தாநத மன்முகலின், அவற்றைப பிரிக்கப படாதென்பதும பிழை பட்டழியும. ஆனமா தேகங்கடோறுந் திரிநதுவருதல் சததியமா கையால தேகம சடமாதலால அதன் குணமுஞ் சடமாதல் திண் ணம. குணம சடமானபோது அது ஒன்றினையுமறியாது. அறியாத தாகிய குணததை அறிவாயுள்ளதேகியாக மயங்குவது மலவுறைப பெனவறிக தேகிசிததும,தேகம் அசித்துமாயிருப்பதால் அவைகு ணியுங குணமுமாகா. தேசி, தேசம் என்கையில் தேசிகுணியும், தேசமகுணமுமாகாமையால். குணம் குணியென்பதுதாதான்மியச ம்பநதமும், தேசம்தேசியென்பது பரிககிரகசம்பந்தமும் பற்றிய ங்குமுறைமைகாண்க இநதவிசாரததால் தேகியென்பது, தேசத்து க்கு வேறாயிருகக்ுந தேசியைபபோல், தேகத்துக்கு வேறாயிருபப தொரு பொருளென்று நாட்டபபட்டது

சுண்ணாததிற்கும், மஞசளுக்குந் தனிததனியில்லாத செநநிற மாகியகுணம் அவைகலநதபோ தூண்டாகவில்லையா ? அதுபோல் பூதஙகள் நான்கில ஒன்றறகேனு மில்லாதவறிவு அவை கலநதபோ துண்டாமெனின், இல்லது வாராது, உள்ளதுபோகாது என்றபடி அவ்விரண்டினிடத்து முளதாகிய செந்நிறமே யுளதாயிற்று இல்லா ததே யுளதாயிறறெனின், கொடடியுஞ சுண்ணமுஞ் சேர்ந்தபோது அச்செநநிறம ஏன் உண்டாகாது ? ஆகவே, தனித்தனியில்லாத சி வபபு நிறமென்பது விசாரஹீனமாதலறிக. பாலினிடத்து முனகா ணுதநெய்யும்,விறகினிடதது முன்காணுததீயும் அவற்று ளில்பொரு ள்களாதல் யாண்டிசையும்? உளளபொருளகளே யுண்டாயினமைகா ண்க அன்றியும, சுண்ணமுமசடம். மஞ்சளும்சடம. அவற்றாலுண் டாகிய சிவபபுநிறமும சடம். சடத்திற் சடமுண்டாதல் சுபாவம். அவர் தேகியாககொண்டது சித்தாகையால் அது சடத்திற் காரி யப்படுவது எப்படி ? இதற்குச்சமாதானம் ஆங்கிலேயநாட்டி லாட ம்பரஞசெய்து திரியும் அன்னோராங்கிலேய தேசிகரைக்கேட்டு மகி ழ்வாராக. சடத்திலேதானே சித்துமுதிக்குமெனின், அதற்கு அவர்

காட்டும் அநுபவப் பொருளையாது ? அவர் சுண்ணத்தையும், மஞ்சளையுங்கூட்டிச் செந்நிற முண்டாக்குவதுபோல எந்தெந்தப் பொருள்களைக் கூட்டி அறிவையுண்டாக்குவார் ? எம்மோடு வாதத்திற்றலை யுடைத்துக்கொள்வதை விட்டு அறிவாகிய ஆன்மாவைமாத்திரம் காட்டுச் சரக்கையெல்லாங் கூட்டித் துறையிலேதானே யுண்டாக்கிக் காட்டவல்லரேல் அன்றோ அவர் சமயம் நிலைக்கும் ! நிலைக்கும் !! அன்றோ பிரத்தியட்ச வாதிகளாகையால் அவர்கள் சித்தாந்த உண்மையைப் பிரத்தியட்சத்திற் காட்டினு லல்லது அவர் மறுபடியுந் தங்கள் தலையை வெளியே நீட்டுவது கேவலம் அசங்கதமென்க. ஓர் சிறிய எறும்பை மாத்திரம் சிருட்டித்து விட்டடும் பார்ப்போம். அது செய்யவே வழிதேடுகின்றார்போலும்

இதுகாறும் விவகரித்த நியாயத்தால் தேகத்துக்கு வேறாக ஆன்மா இல்லையென்னுந் துணிபு துணிக்கப்பட்டதுபோல், தேகத்துக்கும், ஆன்மாவுக்கும் வேற்றுமைக்கடவு ளில்லையென்பதும் விவகாரத்தி லிழுக்கடைந்தொழியு மென்பது திண்ணம். சூரியனுடைய வொளி யுதவியின்றிக் கண்ணொன்றையுங் காணாதவுண்மையால், திருவருளுதவியின்றி ஆன்மா வோரியக்கத்தையும் பெறாதென்பது சத்தியம். இவ்வுண்மைகளைச் (சிவபாரமயப்பிரதரிசினி) யில் விளக்கியிருப்பதனாலுங் காண்க. பூதசாத்திரத்திற் புஞ்சங்களாமென மஞ்சளுஞ் சுண்ணமுஞ் சேர்ந்தமாட்சிகூறி மாழ்கியதுபோல், திருட்டிசாத்திர பரிஞான வள்ளல்களாமெனச் சூரியனொளியுதவி கண்ணுக்குவேண்டா மென்பார்போலும். சூரியனுதவி வேண்டாதவன் கண்ணில்லாதவனே யாகையால், திருவருளுதவி வேண்டாதவருங் கண்ணில்லாதவரே யாவர். ஒளியுதவி யின்றியே யாம் இரவில் சஞ்சரிக்கின்றோமெனின், அலகைத்தன்மை யுடையாரென்பது பெறப்படும் ஆண்டும், இருள் கண்ணுக்குக் காட்டாய் நின்றதென வறிக. தானே கண்ணொன்றையுங் காணாத்தன்மை யுண்மையால். கூகை முதலியன இருளைக் கண்ணுக்குக் காட்டாகப் பெற்றியங்குந்தன்மை யுண்மையால். ஒருசகாயமின்றிக் கண்ணொன்றையுங் காணாது என்னுமுண்மை மறுக்கப்படாதவரையில், கடவுளுதவியின்றி ஆன்மா தலையெடுக்காது என்னுந் துணிபு தாழாது ! தாழாது !!

இன்ன சமாதானங்களைப் பரிசீலிக்கும் புண்ணியமிலராய், ஆத்திகர் கேள்விக்கு யாம் விடைசொல்லத் தெரியாமைகொண்டே

ஆததிகா கொளகை சிததாநதப படமாட்டாதெனவும, ஆததிகர் தஙகள சிததாநதததை நியாயஞசொலலி நிலைநாட்டிஞலதான் நாத திகங கழலுமெனவும அவவாபாசகா கூறித்திரிவா. உலகமடஙக லும நிறைநதிருககு மாாககஙகள யாவும ஆததிகசமபநத முடைய னவே யாக, யாம எமம ஆததிகததை நூதனமாய நாட்டுவதற்கு ஆவசிகமயாது ? நெறபயிரைச சூழ முளைககும புலபூணடு முதலி யவறறைக களைநதெரிவதுபோல, அவராபாச நெறியாகிய நாததிக ததைக களைவது எமககுறற தொழிலாம. ஆகவே, அவாமதததை அழிததழிகக யாம விஞவிறபது யுகதமாம. யாம விஞவுஙகால அ வைகட்கு விடைசொலலத தெரியாமையால, அவா சமயமாவியகளை பறிககப்பட்டழியும. அவா சமயம பாழ்படவே, (இயலபென்றுந திரி யாமலியமமாதி யெணகுணமுங காட்டியனபாலினபமாகிப,பயனருளப பொ ருளகள பரிவாரமாகிப பணபுறவுசொபான பட்சஙகாட்டி, மயலறுமநதிரஞ சிட்சை சோதிடாதி மறறங்க நூலவணஙக மௌனமோலி, யயர்வறசசெனனி யிலவைத்தி ராசாஙகத்திலமர்நததுவைதிகசைவ மழகிதநதோ) எனனும பிரமாணபபடி யெககாலத்தும அழியாததாகிய எமம ஆததிகம நி லைபெறறே நிறகும ஆகவே, அவா நாததிகபோதந தலைகாட்டுந தோறும ஒநதித்தலையெடுபபாய் நசுககப படடழியும,

நமமாசாரியா திருவாசகொனறை யீண்டுப பரியாலோசிப்பாம (புறசசமயநெறிநினறு மகசசமயமபுக்கும புகனமிருதியழியுழனறும புகலுமா சசிரம வறததுறைகளனையடைநது மருநதவஙகள்புரிநது மருஙகலைகள் பல தெரிநது மாரணஙகளபடிததுஞ, சிறபபுடையபுராணஙகளுணாந்துமவே தசசிரபபொருளை மிகததெளிநதுஞ சென்றுறைசைவத, திறததடைவரிதிற சரியை கிரியாயோகஞ செலுததியபின ஞானததாற சிவனடியைசசோவா) எனனும பிரமாணததால பதிஞானங கிட்டுவது பரிபாகிகட் கேயனறி, அனயததிரா சித்தியாதெனபது நமம சிததாநதயாகலி ன, புறபபுறசசமய மாறனுளொனறுகிய உலகாயததநதை யவலமபித துத திரியுமனனோாககு நமம சிததாநதத அருமையை யுணாததப படாதெனவும, அபபடி யுணாததிலும அது பயனபடாதெனவும, வெளிபபட்டமை காணக. எமக கிவவிவகாரம அவவாபாசகரை நோக்கியனறுக வெளிபபடலால, அவ்வாபாசக குழியில நமமவா விழாதபடிககு இதிறபோநத நியாயஙகளை யொருதாததுக்குப் பல கரும் ஆசக்தியோடும சிநதிதது உண்மை கடைபபிடித்தொழுகு வாராக.

அவ்வாபாசகா தெய்வச செயலொன்றுமில்லை யென்பதை விளககுதறபொருட்டு வினவுங கேளவிகளைச சற்று விசாரிப்பாம. இடி விழுகிறது கடவுள செயலானால், அவர் செயலொருவராலுந தடுககமுடியாது என்னும ஆததிகர் அதைக காநதத்தைககொண்டு தடுப்பதெனனை யெனவும, அப்படியே பேதியுண்டாகிறபோதும, பெசலடிககிறபோதும முறையே ஔடதத்தைககொண்டும, பராமிடர் என்னுங கருவியைககொண்டும அவற்றினின்றும மீளவதெனனை யெனவும பலவாறு பரிக்கிப்பர் அவர் பரிகாசம பலலைவிளிநதுக கொள்ளுமபடியான சமாதானங்களைப பரியாலோசிப்பாம. இடியைத தங்கள சத்தியாற்றடுக்க முயலபவர் காநதத்தைத தேடுவதெனனை? அககாநதம யார் வீட்டுடைமை? அது இல்லாமலே அவர் ஏன தடுத்துககொள்ளககூடாது? இடிவிழாமல அவர் ஏன தடுககககூடாது? அதவா அவர் காநதத்தைககொண்டு தடுக்குமபோதும சிலசமயங்களில அவரககு அது கூடிவராததெனனை? அவர் நடுவழியில போமபோது அவர் தலையில இடிவிழுநதால என செய்வார்? அவர் சாமாததியம கொஞசம வெளிபபடடும பார்பபோம. இபபடியே, அவர் பேதிகணடகாலத்து மருநதுணபதெற்றுககு? மருநதினறியே அதைப தடுத்துககொள்ளககூடாது? நோயே யுண்டாகாதிருகக ஏன செய்துகொள்ளக கூடாது? அவரககு நடுவழியில பேதிகணடால எனசெய்வார்? மருநதுணடும அவர் சாவதெனனை? எஙகே அவர்திறம வெளிபபடடும பார்பபோம. இனிப பெசலடிககிறபோது அவர்ககுப பராமிடர் என்னுஙகருவியேதுககு? அககருவியினறியே அதை ஏன அறிநது கொள்ளககூடாது? பெசலைப அடிக்கவொட்டாது ஏன தடுககககூடாது? அதில தப்பிப்பிழைக்கலாமென்று கப்பலைக கடததிககொண்டு செலலுகையில நடுவழியில கப்பல உடைநதா லெனசெய்வார்? எஙகே அவர் தலை நீட்டட்டும பார்ப்போம. அன்றியும, அன்னகாலஙகளில அவர்கு பபிததேறியிருநதா லென்செய்வார்? அவரககுந கணகெட்டிருநதா லெனசெய்வார்? அவரககுக காதுகேளாதிருநதா லெனசெய்வார்? அவரககு வாயடைததிருநதா லெனசெய்வார்? அவரக்குக் கையுஙகாலு முடமாயிருபபி னெனசெய்வார்? அறியவும, காணவும, கேட்கவும, பேசவும, பறறவும, நடககவுமாகிய வியக்கங்களினறி யொருசாதனமு மவரககுணடாகாதே! அவரககுபபிததும, குருடும், செவிடும், கைகால முடமுமாயின மேலவி

பத்துக்களில் அவர் எப்படித் தப்புவார்? யோசித்துச் சொல்லட்டும் பார்ப்போம். பிறர் தடுத்தலா லெனின், அவரும் அப்படியாயின் என்செய்வார்? ஆகவே, அவரவர் கன்மத்துக்கேற்ற தனுகரண புவனபோகங்களை மாயையிலேநின்றும் காரியப்படுத்தி அவராணவ பாச மறும்பொருட்டுப் பெருமான் செய்யுமுறைமை யின்னபடித் தென றன்னவன் பொன்னடிக் கன்புசெலுத்தி அறிந்து பிழைப்பாராக. நம்பரமசிவன் செயல்யாவும் உயிர்கள்பொருட்டேயா தலால் அவரவர் கன்மத்தளவா யொன்றைச் செய்தலும், மீண்டும் அதனைத் தவிர்த்தலும், அவர் கடமையாதலறிக. ஆகவே, அவர்செயல் நம் கன்மத்துக் கேற்ப அவரால் தடுக்கப்படுமேயன்றி மற்றெம்மாலும், பிறராலும், யாராலுந் தடுக்க முடியாது! முடியாது!!

இப்படியே, அநாத்திகப்பாவிசர் வினவித்திரியும் வினாக்களைச் சற்று விசாரிப்பாம். உலகத்தைக் கடவுளுண்டாக்கினா ரென்றால், அக்கடவுளை யுண்டாக்கினவர்யாவர்? அவரை யுண்டாக்கினவர் யாவர்? என்றின்னபரியாசம் பேசுவார்கள். இருட்டறையிற் கிடக்கும் பொருள்களைக் கண்களுக்குக் காட்டுவது ஒளியேயாக, அவ்வொளியைக் காட்டுவது வேறெந்த வொளியாக அவர் கண்டாரகளோ அறியேம். தீபத்தைக் கொண்டு தீபத்தைத்தேடுவது அமையாமைபோல் கடவுளை மற்றொருகடவுள் உண்டாக்குதல் அமையாதெனவறிக. கடவுள் உலகத்தை யுண்டாக்கினமை தான் நிமித்தனாயிருந்தாகையால தீபதிட்டாந்தம் எப்படிப் பொருந்தும்? மாயையிலே நின்றும் உலகத்தைக் கடவுள் காரியப் படுத்தியது போலத் தீபம் எதிலே நின்றும் எதனைக் காரியப் படுத்திற்று? எனின், அப்பொருள்கள் புலப்படாமையினின்றும் புலப்பாட்டைக் காரியப்படுத்தினமைகாண்க. அன்றியும், அசேதனமாகிய மாயையே யுலகமாகக் காரியப்பாட்டை யடையுமன்றிச் சேதனமாகிய ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது காரியப்பாட்டை யொன்று மடையாதெனவறிக. இவ்வுண்மை விசாரமின்றி வீணே வினவித்திரிவது பாவிசவிகார மென்க. இவர் வாயடங்கும் பொருட்டுப் பின்வினாக்களை நம்மவர் கேட்கக்கடவர். உலகம் சுபாவமா யொருவரா லுண்டாக்கப்படாது தானே யுளதெனின், அது எங்கே யுள்ளது? மண், சலம், தீ, காற்று எனனும் நான்கும் ஒன்றிலொன்று பெரியதாய், ஒன்றுமற்றொன்றுக் கிடங்கொடுத்திருப்பதுபோல நாலாவது பூதமாகிய காற்றுக் கிடங்கொடுத்திருப்பது எது? என்று கேட்கில் அவர்தரும்விடை

யாது ? ஆகாயம அவர்க்குக காட்சியாகாமையால் அதையுடன்பாடாகக் கொள்ளார். அதனுண்மையை மீண்டுவிரிபபாம. (ஆகாயமுமகாலும் போலவசைறற, தேகாணபரிபூரணம்) என்னும பிரமாணததால ஆன்மாவுக்குண்டாகிய பெதத முததிகளி னிலககணம வெளிபபட்டது. ஆகாசததி லடஙகியிராது காறறுவீசப பெறறபோது பெத்தததுககும, அவவாகாசததில அடஙகி நினறபோது முததிககும உவமிககபபட்டது. இதனால காறறுககு வேறாய, வியாபகமாயுள்ளதொருபொருள ஆகாயமெனனும பெயாததா யுளளதெனனுமுண்மை வெளிபபட்டது. அவவாகாயம உளதெனபதை யினனும பரியாலோசிபபாம. புழுககமான வோரறையில் விசிறிகொணடு விசிறுகையில காறறு வெளியாகினறது. அந்தககாற்று எஙகிருநதுண்டாயிற்று எனறு யோசிததால அது வெளிபபடுவதறகு முனனரடங்கியிருநத தானம ஏறபடவேணடி யிருககிறது அது ஒனறினுமடஙகி யிருநத தில்லையெனின, விசிறுவதறகு முன அதறகிருபபிடமெஙகே ? விசிறியினினறு மேதாவதுமுளைததது ? அது தானேயிருநததெனின், ஏன் வீசாமலிருநதது ? வீசாமலிருததலும அதறகுச சுபாவமெனின, காறறுககுச சலனமும, நிர்சசலனமும, சுபாவமெனறு சொலலவரும. அபபோது, நெருபபுககும் அபபடியே வெமமையுந தண்மையுஞ சுபாவமென்று சொலலவரும. இனனதோஷம சமபவிபபதால் பிரததியட்ச விரோததை யபேட்சிதத அநததுாவாதம் நிரஸ்தமாம உணமை விசாரததில அது வெளியாவதறகு முன்னரடஙகியிருநத தானமோபபட வேணடியிருததலால அதுவே ஆகாயம் எனனும பெயாத்தாய் விளங்கும. அடங்கியிருநதபோது சலன மின்மையும, வெளிபபட்டபோது சலனமும அதறகுண்டான தன்மையால, அதைசசலிகக வொட்டாது தன்னிலடககி வைத்தும, வெளிபபடுததியும பிரகாசிக்கும ஓர்பொருள் வியாபபியமாகிய அக்காறறுக்கு வேறாய வியாபகமா யுளதென வெளிப்பட்டது ஆகவே, அநத ஆகாயம எஙகே தஙகியிருககின்றது ? என்னும் வினாநிகழும. இபபடியே வினாக்கள் முடிவுபெறாது நிகழுமாகையால அவைகட்கு அபபேயாகள என்னவிடை தருவாாகள ? ஆத்திகராகிய யாமோவெனின, கடவுளிடம முடிதது அவா சேதனராதலைக காட்டி அவா தஙகுவதறகுத தானம வேணடாமையை நிரூபிததல அமைவுடைததாம இநத நியாயபபடியே எலலாவற்றையு முண்டு பணணும அவரை யுணடு பணணுதறகு

வேறொருகடவுள் வேண்டியதில்லை யென்னுமுண்மை வெளிப்பட்டது எல்லாவற்றையுந் தாங்கும் அவரைத் தாங்குவதற்கும், எல்லாவற்றையும் ஆக்கும் அவரை யாக்குவதற்கும், எல்லாவற்றையுங் காக்கும் அவரைக் காப்பதற்கும் எல்லாவற்றையு மழிக்கும் அவரை யழிப்பதற்கும் வேறுகடவு ளில்லாமையால், அவராக்கப்படாதவரெனவும், காக்கப்படாதவரெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மையறியாது பாவிச்ச சேட்டையால் வெந்ததைத்தின்று வந்ததைப்பேசித் திரிதல் அச்சப்பியமாதல் காண்க.

இனி அவ்வாபாசகரை நாத்திகர் என்று நம்மவர் கூறுவது அவர்க்குப் பரிபவமாயக் கண்டலால், அந்தப்பெயரை யொழித்துக் கொள்ள அவர் வழிதேடுகின்றனர் எங்ஙனமெனின், நாத்தி என்பதற்கு இல்லை அல்ல என்னும் பொருள்களுண்டெனவும், அவ்விரண்டில் அல்ல என்னும் பொருளை தாமுரிமையாய்க் கொண்டு ஆத்திகர்கூறு மெவ்வொன்றையும் அல்ல அல்லவென்று மறுத்து வருவதெனவும், அதனால் இல்லையென்னும் பொருளை யவலம்பிக்கும் வாதம் தமக்கேலாதெனவும் இந்திரசாலவித்தை காட்டுகின்றனர். அல்ல அல்லவென்று மறுப்பதுகொண்டே அப்பொருளையுடைய நாத்திகர் என்னும் பட்டம் அவர்க்குண்டாவதெப்படி? அன்றோ கூறுவதை அல்ல அல்லவென்று மறுக்கும் ஆத்திகர்க்கு அப்பெயர் வராததென்னை? நாத்தியென்னுஞ் சொல்லுக்கு அல்ல என்னும் பொருளுண்மையே அவர் சமய வுடன்பாடாதலுக்குப் பிரமாணமென்னை? அவர் சமயப்பிரவர்த்தகருள் பூர்வத்தில் இவ்வபிப்பிராயத்தைக் காட்டினவரொருவருமில்லாமையால் நவீனபாண்டித்திய பிரகடனமாகி யுலங்கனப்பட்டழியும். பூர்வப்பிரமாணம் எமக்கு வேண்டியதில்லை யாம் கூறுவதே பிரமாணம் எனின், வேண்டாதபோது இல்லை அல்ல என்னும் பொருள்கள் நாத்தி என்னுஞ் சொல்லுக்கு உண்டென்று பிரமாணத்தையே தழுவிக்கூறியதென்னை? அவரிட்டபடி வேறு பொருளேதாவது ஏன் கூறலாகாது? (நாத்திகப்புல்லாகோணனையிற்பட்டுழல) என்றுகூறும் ஆன்றோர் வழக்குடைமையால், அதைப் பரிகரித்துக்கொள்ள முயலல் கூடிவராதகாரியமாம். ஆகவே, (மதியிலாதவனே) என்று ஒருவன் மற்றொருவனை வைதால் அதனாலுண்டாகும் அவமான பரிகாரமாய், என்னைப் புத்தியிற் சூரியனென்பதாகக்கும் அவர் கருத்தென்று வியக்குமோ

ருவனையே யொத்தவராயினர் மதியிலாதவன் என்பதற்குச் சூரிய
னையொத்த புத்திமான் என்னும் பொருள் பாராட்டி மதியுடையார்
பலரும் யாம் மதியிலாதவர் என்று வெளிப்படுவார்களா? நாத்தி
யென்னுஞ் சொல்லுக்கு அல்ல என்னும் பொருள் பாராட்டி ஆத்
திகர்பலரும் யாம் நாத்திகர் என்று வெளிப்படுவார்களா? மதியில்
லாதவனே தனக்குண்டாகிய அவமானபரிகாரமாய் அவ்வாறு கூறி
மகிழ்வன் அப்படியே இல்லையென்னும் பொருளைக்கொள்ளும் நா
த்திகனே தன்னுடைய தோஷபரிகாரமாய் அவ்வாறு கூறிமகிழ்வன்
நாத்தி என்னும் சொல்லுக்கு அல்லவென்னும் பொருளே சமயவ
ழக்கிற் பட்டத்துணையாயின், எல்லாச் சமயங்களும் நாத்திகங்க
ளாய் முடியும். யாவரும் ஒருவரையொருவர் அல்ல அல்ல என்று
மறுத்துவருமுண்மையால் அல்ல அல்ல வென்றொருவர் கூறுவதை
மற்றொருவர் மறுத்துத் தங்கள் தங்கள் சித்தாந்தங்களை நிறுத்துவ
தால், சைவர், ஸ்மார்த்தர், வைணவர் என்னும் பட்டப்பெயர்களுட
ன்வெளிப்படல்போல, பிறமதங்களை அல்ல அல்ல என்று மறுத்துப்
பின்னர் அவர் நிறுத்துஞ் சித்தாந்தத்தால் அவர்க்கு வழங்கற்பால
தாகிய பட்டப்பெயர் யாது? அதற்குப் பிரமாணமென்னை? எட்ட
கொரு கொள்கையுமின்றி, பிறரை அல்லவென்று மறுப்பதே யெ
ங்கொள்கையெனின், அப்போது கடவுளில்லை, ஆன்மாவில்லை, என்ப
வரைமாத்திரம் அவர் மறுக்காததென்னை? அதுவே அவர்கொள்கை
யாகவும் அவர் விலகரித்து வருவதென்னை? கடவுளுண்டு, ஆன்மாவு
ண்டு, கன்மமுமுண்டு என்னும் ஆத்திகமார்க்கங்களை விரோதித்து. அ
வற்றை யில்லையென்று நாட்டுவதற்கு முயல்கின்ற வக்கீல்களாய் அ
வர் திரியக்காண்டலின், இல்லை என்னும் பொருளைத்தரும் நாத்திகரா
வர் ஏன் ஆகமாட்டார்? அல்ல அல்ல என்று மறுப்பதேயன்றி
வேறு ஒருகொள்கையினுஞ் சாராதிருப்பின், இல்லையென்னும் பொ
ருள் அவர் தலையிலேறி அவர் நாத்திகராகமாட்டார் அல்லவென்று
மறுத்தல் கொண்டும் நாத்திகராகமாட்டார். அவர் அல்ல அல்ல
வென்று மறுத்துவருங்கால், உண்மைப்பொருள் தட்டத்தில் அவர்
மறுப்பு மறுக்கப்பட்டு அவர் குணப்பட்டுய்ய விடமுண்டாமாகையா
ல், அவர்களை யுண்மை விசாரஞ்செய்யும் பரிபாகிகளென்று மேலோர்
பலருங்கருதி மகிழ்வர் இப்படிக்கன்றி வாயில் வந்தபடிக்கெல்லாம்
பேசித்திரிவது கேவலம் அறியாமையென்க

இன்ன வாபாசகுளாமணிகள் கடவுள் செயலைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டாலொழிய அவரிருப்பை அங்கீகரிப்பதில்லையென வாய்வம்பாடக் கற்றுரேயன்றி அன்னோர் கொள்கையின் முடிபையாவது அவர் பிரத்தியக்ஷமாகக் காண்பதுண்டோவென்னு மாசங்கைக்குத் திருப்திகூற வகையறியாது மயங்கியே நிற்பர். என்னெனின், கடவுளொருவருண்டென்பதை அவருடைய சிருட்டியால் அறியத்தக்கது என்னும் நம்மவரைநோக்கி அவர் சிருட்டிக்கப் பார்த்தவர் யாவர்? பார்த்துவந்து சொல்லக் கேட்டவர் யாவர்? பார்த்தவருங் கேட்டவருமில்லாமையாலும், வீடு முதலியவற்றை யுண்டுபண்ணுவாரைப் பார்த்தலும், பார்த்தவர் சொல்லக் கேட்டலுங் கூடுமாகையாலும், வீட்டைக்கட்டின ஒருவனுண்டென நிச்சயித்தல்போல, உலகத்தை யுண்டுபண்ணினவனொருவனுண்டெனக்கூறுதல் பிழையென்று பிதற்றுகிற்பர். கடவுள் சிருட்டித்ததைக் காட்டு என்று தடுமாறுகின்றவன்னோர் தங்கொள்கையின்படிப் பூதங்களொன்றோடொன்று சேர்ந்து ஒருபொருளுண்டாகுங் காட்சியையாவது தாம்கண்டார்களா? பிறர்க்குக் காட்டுவார்களா? ஆலம்வித்தொன்றினின்றும் சாகோபசாகங்களாய்க் காரியப்படும் விருட்சமானது அங்குரத்தினின்றும் தளிர், இலை, அரும்பு, மலர், காய், கனி முதலிய வங்கங்களோடு விர்த்தியடையுங்கால் எந்தெந்தப் பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள் சேர்ந்து முறையே, அன்ன வேறுபாடுகளான வுருவங்களுண்டாகக்கண்டார்கள்? எந்தெந்தப் பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள் குறைந்ததனாலாவது அதிகப்பட்டதனாலாவது அன்னவேறுபாடுகள் கருகிப்போதலும், உதிர்ந்துபோதலும், பின்னமாய்ப்போதலுமாகிய தன்மையைக் கண்டார்கள்? செம்மை, வெண்மை, கருமை, பசுமை, புகைமை முதலிய வர்ணபேதங்களும், கார்ப்பு, உவர்ப்பு, கைப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு முதலிய ரசபேதங்களும்; மனிதர், ஆடு, மாடு, குதிரை, கழுதை, நாய், பன்றி, புறவு, ஆந்தை, குயில், காகம், அன்றில்; தேள், பாம்பு, அட்டை, புழு, ஈ, எறும்பு, கொசுகு, மூடுமுதலிய வுயிர்ப்பேதங்களும், அவற்றுள் ஆண், பெண், அலி என்னும் இலிங்கபேதங்களும், அத்தி, பலா, மா, கமுகு, பனை, தெங்கு, புன்னை முதலிய விருட்சபேதங்களும், கதிர், மதி, உடுமுதலிய ஒளிப்பேதங்களும், இன்னு மனந்தமாயுள்ள நானாவிசித்திர தரமான சிருட்டிபேதங்களும் எந்தெந்தப் பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகளைத் தாமே சேர்வித்துக் கண்டார்கள்? பசி, தாகம், நித்திரை, பயம்,

லஜ்ஜை, கோபம், சாந்தம், முதலாகிய பற்பல பேதங்களுமுண்டாகும் விதம் எப்படியாகப் புகுந்து பார்த்தார்கள்? மேற்கூறிய இருட்டி வேறுபாடுகளில் எதாவதொன்றைக் கண்டுபிடித்து உரைப்பாருளரேல் வெளிவரட்டும் பார்ப்போம். இதனால், கடவுள் உலகம் படைக்கையில் யாரும் பாராமையால் அதுகொள்ளத்தக்க தன்றெனக் கோணிக் கூறியது குதர்க்க மாயினமை காண்க. ஆகவே, யாவும் சடமாகுந்தன்மையால், சடங்கள் தாமே தொழிற்படாத வுண்மையால், அவற்றைக் காரியப்படுத்திய சித்தாயிருப்பா னொருவனுள னென்பது பசுமரத் தாணிபறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது

பூதங்கள் நான்கும் சடமாகையால் அவைகட்கு அறிவுடைமை கூறுந் தொன்றேயன்றி யியக்கங்கூறுமை யாண்டமையும்? அவைகளில் காற்று ஒன்றின் பிரேரணையின்றித் தானே சரித்தல்லாலெனின், இது தோஷ கிரஹணமென்பதை விளக்குதும் அறிவில்லாத பொருள் தானேயசையு மநுபவம் உலகிலுண்டா? ஒருபொருளுமில்லையாகக் காற்றுமாத்திர மசையு மெனப்படுதென்னை? இது உலகம் தானேயுளது என்பது போலவே தொன்றேயாம். உலகம் கடவுள் உண்டாக்கினால் உண்டாகுந் தன்மையேபோல காற்று அவரசைவித்தாலசையுந் தன்மைத்தேயாம் ஒருபொருளும் அவரையன்றி யசையாதென்பது சத்தியமாகையால். யாவுஞ்சடமும் அவர் சித்துமாகு முண்மையால். (அடிக்கின்றகாற்றேநீ யாராலேதான் பேராதேசுழல்கின்றுயென்பேன) எனவும், (அவனன்றியோரணுவு மசையாது) எனவும் போந்த ஆன்றோரநுபவ வுரையானுந் தெளிந்திடுக. இதனால் உலகம் சுற்றிவருகிறது என்பதும் சுற்றிவரச் செய்வானொரு முதலை யபேக்ஷித்த திருத்தலாலென்பது தெளியத் தக்கதாம். உலகம், சித்தும், அசித்துமாகிய விருபகுதியுடைத் தாகையால், அவற்றுள் சித்து அறிவித்தாலறியவும், அசித்து அசைவித்தாலசையவும் விளங்குந் தன்மையினவாம். சேதனத்தை அறிவிக்கவும், அசேதனத்தையசைவிக்கவும் வல்லபெரியோன் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனுய விளங்குந்தன்மை யுண்மையால், அவனுடைய ஞானக்கிரியைகளையன்றி ஒருபொருளும் தானேஅறியவும், அசையவுங் கூடாதபடியால், அறிவில்லாத சடமாகியகாற்று தானே வீசுகிறது என்பது சர்வாபத்தமெனவறிக. சேதனனுக்கு அறியுந் தன்மையாகிய ஞானமும், அசேதனத்துக்கு அசையுந் தன்மையாகிய கிரியையும் உரிய

சத்திகளாயினும், ஒற்றுமெய்கள் உயிரொலியையன்றித் தலைகாட்டாவாறுபோல சிவனுடைய ஞானக்கிரியைக ளியக்குவித்தாலன்றித் தாமே யியங்கப்பெறா வெனவறிக.

இனி யிவ்வந்தசிரோமணிகள் கூறும் அசங்கமார்க்கத்தை உயிர்கள் மயங்கிக் கெடாதவழி நம்மாசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கு முண்மையை யீண்டு வெளிப்படுத்துவாம்.

"இந்திரபுரோகிதனியம்புமொரு நூலின்
றந்திரமெனு தறிவினோடருளிலாமல்
சந்தனைபுயத்துமண மாலைகடயங்க
வுந்தியுலகத்து ளுலகாயதனுரைப்பான்."

இ-ள். தேவராஜனாகிய இந்திரனுக்குப் புரோகிதராகிய பிரகஸ்பதிபகவான் அவனைமயக்கும் பொருட்டுக் கூறிய நூலினுடைய தந்திர மென்றறியாமல், அப்படியறிவதற்குமேலானஞானமும், திருவருளுங் கைகூடாமையால், சந்தனம்பூசிய தோளினிடத்து வாசனையுடைய மாலைகள் தூங்க வுலகத்தில் வெளிப்பட்டு உலகாயதன் அதனையே மெய்யென்று மயங்கிக் கூறுகிறான். எ-று.

தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவான் மயக்கத்தைத்தரும் அந்த நூலையேன கூறினரெனின், நூறு அசுவமேதஞ் செய்பவர் இந்திரபட்டத்துக்குவருவர் என்பது பிரமாணமாகையால், அப்படி இந்திரபட்டத்தை யடைந்தவர்க்கு அவர்கள்செய்த அசுவமேதங்களால் அடையத்தக்க பயனதுவே, அதனின்மேலிட்ட பயனையடைவது மேலிட்ட புண்ணியமில்லாமையால் கூடாமையால், அன்னபுண்ணிய மில்லாத வவ்விந்திரர்க்கு அப்புண்ணிய முடையவர்க்கே யெய்தற்பாலதாகிய பதிஞானம் சித்திக்க விடம்பெறாமைநோக்கி, அவர் பரிபாகத்துக்கேற்ப அவரடைதற்குரிய போகநுகர்ச்சியையே வற்புறுத்தி யுணர்த்தினமைகாண்க. அவர்புண்ணியம் அதற்குமேலிட்டசித்தியை யடையுமாறு வழிவிடாத வுண்மையால் தேகமே ஆத்மா, போகமேமோக்ஷம் என்னும் ஞானமே ஆண்டுணர்தற்பாலதாயிற்று. அதற்குமேல ஆன்மாவென்றுவது, கடவுளென்றுவது வேறுபொருள்க ளுண்டெனக்கூறின், அவ்வான்மா எக்காலத்துள்ளது? என்ன விலக்கண முடையது? அதற்கு இத்தேகம் எப்படிவந்தது? ஏன்வந்தது? யாவர் கொடுத்தனர்? அவரிலக்கண மென்

ஷே ? அவரென்றுள்ளவர் ? அவருக்கும் ஆன்மாவுக்குமுள்ள சம்ப ந்தம யாது ? அவரால் ஆனமாவடையும் பயன்யாது ? ஆன்மாவுக் கு ஒருகாரியததை அவா ஏன் செய்கினறனர் ? அதற்கு ஆவசிக மென்னே ? அவா செய்யாக்கால ஆன்மாவுககுண்டாகும நஷ்டம் யா து ? அவரபபடிச் செய்வதனுல அவருக் குண்டாகும் லாபம் யா து ? எனறின்ன விசாரம் பிறகக விடமுண்டா மாகையால், அப்ப டி விசாரிககையில உணமைஞானம கைவரபபெறு மாகையால், அப படி அது சிததிககையில முததிகைவலய மாகுமாகையால, அபபடி ப்பட்ட சத்திநிபாததததைப பயப்பதாகிய பதிபுண்ணியம அவ்விந திரர்ககுக கிடடபபெறுதபோது கேவலம் சாமானியதரமாகிய பாச புண்ணிய பததாளாயுளள வவாககு அவரதிகா ரானுகுணமாகவே, அவா செயதுள்ள புண்ணியத்துக கீடான போகததைத யநுபவித் துத் தொலைககச செயயவேணடிய நிமித்தமே அவவாசாரியா பரி மித கருணையால அவர்ககு அவவுபதேசததைச செய்வதெனவ றிக. அபபடிக்குபதேசியாது பதிஞானததை யுணாத்தப புகுவரே ல், அதில அபிருசிமேலிட்டுச சொாககபோகததில வெறுபபுண் டாகி அதை நுகருந்தன்மையி லிழுககுண்டாமாகையால அது செ ய்யாராயினர். இவவுணமையை அருச்சுனறகுக கணணன் கீதை யுபதேசிததவேர டொக்குமெனறு நமமபெரியோர கூறியிருக்கின றனர். உலகாயதனைப் போலவே புண்ணியபாவஙகளும, சொர்க்கந ரகங்களும், சீவபரஙகளும், பூசை, ஹோமம, ஜபம், தியானமுத லிய கனமஙகளும் பாரமார்த்தததில பொய்பபொருள்களென்று அந்தககீதையிற கூறபபட்டிருக்கு முண்மையால். (விவகாரததில் வே ண்டுது மூலகம், பரமாாததததிறபகரரம) எனபது அவா கோளாத லு ண்மையாகையால இருதிறததவாக்கும முடிபொரு ளொத்திரு ததலால அவ்விருவரும நாத்திகராதலி லிழுககெனனே ? நாத்தி கராதல் நோககியே இருவரையுஞ்சோதது நமமாசாரியா ஸ்ரீவாசக த்தில கடிநதிருததல் காண்க. மாயாவாதிகளாவார கடவுளொரு வருள ரெனவும், அவரே நாம எனவுங் கூறுகையில், நம்மையன றிக கடவுளென்று மொருமுதலிலலை யென்னுஞானததை நாட்ட லால் கடவுளுககபாவமும, நாம என்னுஞ் சீவபபொருள் கடவுளி டத்து அததியாச மாததிர மென்கையால சீவனுக் கபாவமுமுண் டாதல் திண்ணமாகிக் கடவுளை நோக்கச்சீவனும, சீவனைநோக்கக் கடவுளு மில்பொருளகளாய் நிச்சயிககபபடுந துணிவால கடவு ளேயும்,சீவனேயு மிலபொருளகளாகத் துணிநதவோா யாாக்கும அது

என்று ஏாபபடுகையால், அவவிரு பொருளகளையும முதலேயிலலே யெனறு கூறிததிரியும உலகாயததேோடு ஏன் அது ஒததாகா து ? இரண்டுமொன்றே யாதல் திண்ணம! திண்ணம!! நாததிக மா ாககமொன்றே வேறு வேறு பிராகாரஙகளா யுலகிறபரவிப பாவிக ள சேருமபடுகுழிகளாகப பிரகாசித திருககின றன. சமணம, பௌத்தம, சாஙகியம முதலிய யாவும நாததிகஙகளேயாத லுண மை யாகையால்.

இந்த விசாரததால, மேல்மதங்களை விளககவநதது கொண் டே பிருகஸ்பதியும, கண்ணனும் முறையே உலகாயதனும, மாயாவா தியுமாத லையாதெனக அனனோர் சிவபாதபகதியிறசிறநத சீமா னகளாத லுண்மையாகையால சூதசமஹிதையில வியாழபகவானு க்கு முத்திகாணடததையும, சைவபுராணம, மஹாபாரத முதலியவ றறில கண்ணனுககுப் பாசுபதாநுட்டான மநதிரத்தையும உபதேசி ததாகக கூறபபட்டிருக்கும் பிரமாணம பிரதயட்ச கடிதமாகுந் தன்மையால அன்னோர் வேறு சிததாநதங்களை யுணாத்தினமை அ வவசசித்தாநதங்களுககு அநுககிரஹாகமெனவறிக வேதததிலும் அநுக்ரஹாகமாகப பலவேறு சிததாநதஙகள உணாததபபட்டிருத தல் நிதரிசனமாத லுண்மையாகையால அபபடியுணர்ததினமை கொணடு வேதததுககுத தோஷமுண்டாகாவாறுபோல் அவ்வேதத் தைப்போலவே அவவேதாாததஙகளை அதிகாரிகளை நோக்கி யநுககி ரஹித்தருளிய பிருஹஸ்பதி, கிருஷ்ணர் முதலியோாக்குந தோஷ முண்டாகாமையைத தெளிநதிடற் பாலதென்க. இபபடி விசாரித் தறியும புண்ணிய மெய்தபபெறறவர் அவ்வாபாச நூற்களை மெய் யென மயஙகிக் கெடாராகையால, நம்மவர் யாவரும இவறறைநன் கு சீாதூககிக கெடாதவழி அதனுபாசத்தை யினனும் விசாரிததுத் தெளிவுபெறக கூறுகிறபாம.

அவ்வுலகாயதன் பூதங்கள் நான்கன்றி வேறுபொருளுண்டாக வஙகீகரியாதபோது அவை யொன்றோடொன்று புணாதலே சிருட் டியென்று கொண்ட அவனேழை மதியைச சறறே பரியாலோசிப் பாம். முதல், அநநானகு பூதஙகளுஞ சடமாத லுண்மையாகையால், அவை யொன்றோடொன்று புணருமென்பது பொய்யா யொழிநத து. காற்றுக்குரிய சலனமுஞ் சேட்டிபபித்தாலன்றிப பயன்படாத வுண்மையை மேல்விவகரித்து முடித்தோமாகையால் அறிவில்லாத

னவாகிய பொருள்கள் தாமே யொன்றோடொன்று சேர்ந்தியங்கு மென்று கூறுந்துர்வாதம் நிராகரிக்கப் பட்டது.

"ஒருவனொடொருத்தியொன்றென்றுரைத்திடுமுலகமெல்லாம்
வருமுறைவந்துநின்று போவதுமாதலாலே
தருபவனொருவன்வேண்டுந் தான்முதலீறுமாகி
மருவிடுமநாதிமுத்த சித்துருமன்னிநின்றே."

என்னுந்திருவாக்கால் அவன் அவள் அது என்று சுட்டப்படு மிப் பிரபஞ்சமெல்லாம் உபாதானத்தினின்று மலவேதுவாற் றோன்று முறையானே தோன்றி, நிற்கு முறையானே நின்று, ஒடுங்குமுறையானே யொடுங்குவதுமாகிய காரியமாயிருத்தலின் அநாதி முத்தத்துவத்தையும், சித்ரூபத்தையும் பொருந்திநின்று சிருட்டிப்பவனும், சங்கரிப்பவனுந் தானேயாகித் தருமவனொருவன் வேண்டும் என்று பெறப்பட்டது.

இதையினிது பரியாலோசிக்கில், "ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒருகர்த்தாவை யுடையது தோன்றி நின்றழியுங் காரியமாதலின். எங்ஙனம், கடம்போல் அஃதொக்கும், மாதாபிதாக்கள் காரணமெனின், அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி வேண்டியகாலத்து உண்டாகாமையினாலும், வேண்டாதகாலத்து உண்டாதலாலும், ஆணிச்சிக்கப் பெண்ணாகுதலாலும், பெண்ணிச்சிக்க ஆணாகுதலாலும், இருவகை யிச்சையும் அன்றியில் அலியாயும், குரூபியாயுந் தோன்றுதலாலும், உற்பத்தி ஆனதும் ஆகாததும் உடனே உணரப்படாமையினாலும், ஒருவர் பண்ணக் காணாதிருக்கவும் மாதாவுதரத்தில் மாதங்கடோறும் உருவாய் வளர்ந்து கருப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனந் தோன்றுதலாலும், கடோற்பத்திக்குத் தண்டசக்கராதிகள்போல மாதாபிதாக்கள் சுதந்தர மின்மையாலும், அஃதன்றியும், உற்பிஜ்ஜ தோற்றங்கள் மாதா பிதாக்கள் சையோகமின்றியே வித்துக்காரணமாக உண்டாகையினாலும், அன்னோர் காரணமென்பது கூடாது. அஃதொழிய கும், சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்க ளுண்டாதலின், உண்டாந்தமுதர சரீரங்களுக்குப் பூர்வபீசம் காரணமெனின், பாம்பின்னுடைய கல்லும், கல்லின்வாயிலே தேரையும், நாரதி தேகங்களிலெப் பிரகாதலியவைகளும், மரங்களில் தோன்றுங் கிருமிகீடம் புல்லு புகலாநிற்தலானவைகளும், காளான் முதலானவைகளும், நிலத்திற் றுண்டா

றோன்றும் கிருமியாதி வடிவங்களும் ஆகிய சுவேதஜத தோற்றங்களு கருப பூர்வசரீர பீஜம் காரண மலலாமையால விந்தே காரணமென் பது கூடாது சுவேதஜத தோற்றஙகளும பூபூதபாதிப பிரபஞசத் தினினறும உற்பவிக்கையால அவையே சரீரோறபததிக்குக் கார ணமெனின், சுவேதஜோறபததிககுச் சராசர வுருவமிரண்டுங் கார ணமாகையினுலும், மறறுமுள்ள மூவகையோனிகட்கும் அபபூபூத ராதி காரணமென்கை காணபபடாமையினுலும் அதுகூடாது. அங் ஙனமனறு, ஒருதீபத்தில ஒருதீபமாகப பாரம்பரியததில அனேக தீபம் உண்டாயினும அததீபததினது தாகசததி அககினியின்கட் காணபபடுகையால அதறகுககாரணம அககினியே யாறுறபோலத் தேககுணங்கள் பூபூதராதிசரததில கிருமி புழுமுதலியவும, அசரத் தில காளான முதலியவுங காணபபடுகையால அவைகட்குப பிருதி வியாதி சாதுாபபூதமே காரணமெனின், அபபடிததோன்றுவிதத தென்கை ஓாகாலததும, ஓரிடததும, ஒருவராலுங கண்டோமென கை கேடகப படாமையினுலும, அதுகூடாது. ஆயினும், அங்ஙன மன்று விளககு உண்டாவதறகு முன்னே அககினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்கவேண்டுமே யலலாமல விளககு உண்டானதின்பின்பு அதுவும இருகக, வேறொருவிளககை அகனிதோன்றுவிகக வேண்டு வதிலலை அதுபோல, தேகாதிகள இலலாதகாலத்திலே சாதுாபபூதம் தேகததைதத தோனறுவிக்க வேணடுமே யலலாமல இபபொழுது தோனறுவியாதெனில, இபபொழுதும பிருதிவியாதிகளில சுவேதஜ வுருவம தோன்றுகையினுலும, அஃதன்றிக காஷ்டத்தில் அக்னி யை, அகனியில விளக்கை ஒருவன் தோன்றுவிததுப பின்பு ஒரு வி ளககில ஒருவிளககைத தோனறுவிககுதலன்றி காஷ்டததுககும, அககினிககும, விளககுககுந்தானே யொன்றைத தோன்றுவிததல கூடாமைபோல சராசரப பிரபஞ்சங்கள ஜடமாதலின அவைகளை மாயையினின்றுந தோன்றுவிததவன் ஒருகாததா வுணடெனக கொளக" என நமமபெரியோா பலாகூறியிருககு முண்மையானு ம, சிததாயிருபபா னொருவனையன்றி அசிததாயுளள பிரபஞசங வ ரிப்பு படுமெனனுந துாவாதநதொலைநது போயிற்றென்க.—இ டியென்கை,

பாம். முத அவை யெ தூ. காறற வுண்[illegible]

"ரின்வநதெழுகொப்புணீரது வாயெழுநசிகழ்பூதமு ாரின்வேறுணர்வா யெழாவவைபூதமாகியுதிததிடும ரினூறடைகாய் செறிநதவைசேரவேறு சிவப்பெழும ாரினிற்பிரியர்துபுநதிபழிப்புடமபு கிடக்கவே"

என்னுந் திருவாக்கைப் பரியாலோசிக்கில், நீரினிடத்தே தோன்றுங் குமிழிகள் நீரேயன்றி வேறொரு பொருளாகாத தன்மைபோல் பூதங்களில் தோன்றுங் காரியங்கள் பூதங்கணமாத்திரமாயமைதல் சாலுமன்றிச் சடத்துவமாகிய பூதத்துக்கு வேறாகிய சித்தாயுதித்த லமைவுடைத்தன்றாம். அன்றியும், சுண்ணாம்பு, வெற்றிலையும், பாக்குமாகிய மூன்றுங் கூடியபோதுண்டாகிய செந்நிறம், அவற்றினின்று நீங்காததுபோல பூதசையோகத்தா லுண்டாகிய அறிவு அவற்றை நீங்காதிருத்தலைவிட்டுத் தானிருந்த பூததேகத்தைப் பிணமாகவிட்டுப் பறந்தோடிப் போவதென்னை? என்று வெளிப்படுமுண்மை நியாயங்களால், கேவலம் ஜடமாகிய பூதங்களுக்குப் பாரம்ய நாட்டலாமென்றெழு மோகஞானம் நசுக்குண்டதெனவறிக. சாணம் ஜடப்பொருளாக வுண்மையாச, அதில் சித்தாகிய புழுக்களுண்டாதல் பிரத்யட்சமாமெனின், ஜடமாகிய சாணத்திலுண்டாகியது புழுவாகிய ஜடதேகமேயன்றி, அத்தேகதாரியாகிய ஆன்மசித்தல்ல வென்றாகித்தடங்குக. ஆன்மா அத்தேகத்தையதிட்டித்திருப்பதென்றென வத்தேகத்துக்கு விஜாதிகமாகிய வறிவுடைமையை நோக்கி வாய்மூடிக் கிடப்பாராக. ஜடமாயுள்ள பொருள்களுள்ளும் கடத்திற்படமும், படத்திற்கடமும் பிறவாதெனின், கேவலம் ஜடத்திற் கேவலம் சித்துப்பொருளுதித்தல் யாண்டிசையும்? ஆகவே, அசித்தாயுள்ளமரம், மண்முதலியவற்றைப் பேருருவாக்கி அதில் அறிவு நிகழ்ந்த தன்மையைக் காட்டுவாராயின், அவர் புன்மதம் நன்மதமாம். எதோ சற்றே வெளிவரட்டும் பாரப்போம். இது நிற்க, பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணம் இவைகளில் செந்நிறம் நீங்காததுபோல தேகத்தைவிட்டு அதன்குணமாகிய அறிவு நீங்கினதே கிடையாதெனவும், அத்தேக மியங்குதற் குபகரணமாயுள்ள நரம்பு, மூளை, இரத்தமுதலியன தத்தம் நிலையில் சதிமாறியதுகொண்டு இயக்கங்கெட்டதெனவும், அதை மறுபடியும் பழையபடியாக்க முயலுமிடத்து மறுபடியும் முன்னியக்கம் அத்தேகத்துக்குண்டாகுமெனவும், அப்படிச் செய்யக் கற்றிருந்தபேர்களே முற்காலத்திற் பெரியோரெனப் பேர்பெற்று இறந்தவரை யெழுப்பினர் எனவும் அவர் புலம்புவர் அன்றியும், அதைத்திட்டாந்தமுகத்து விளக்கவேண்டிச் செம்பிற் களிம்பேறியபோது அதினுடைய பிரகாசமழுங்கியும், அக்களிம்பு நீங்கியபோது முன்போலப் பிரகாசித்துங் காணப்படுந் தன்மையே போதுமானதென்றும் புகலாநிற்பர். இதனை முறையே பரியாலோசிக்கில், பூதக் கூட்டுறவிலுண்டா

கிய அறிவு சரீரத்தைவிட்டு நீங்காது அதனிடத்திலேதானே தாதா ஸமியப்பட்டுப் பிரிவறமழுங்கி யிருப்பதும், அப்படி யதிலிருந்து பின் செய்யு முயற்சியால் மறுபடியும் வெளிப்படுவதொரு சாத்தியமா ன காரியமாயின் மானிடராய்ப் பிறந்தவர்க்கு இதைக்காட்டிலும் அறியவும், செய்யவுமான பெருத்தகாரியம் உலகில் வேறொன்றுங் கிடையாதென்பது சத்தியம். ஆகவே, உலகந்தோன்றிய விதுகாறு ம் இந்த வித்தையேன் ஒருவர்க்குங் கைவந்திலது? அநேக விசித் திரதரமான காரியங்களைச் செய்து வெளிக்குக் கொண்டுவந்த வெ ண்ணிறந்த பண்டிதர்கள் மண்ணுக்கிரையாயினரே! ஐயோபாவமே! அவர்களநியாயமாய் மடிந்துபோனது எவ்வளவு பெரியநஷ்டம்? தம்பேரையே சொல்லத்தெரியாத மஹாமூடர்கள் பலர் நிறைந்திரு க்கு மிவ்வுலகில் ஷெ பண்டிதர்கள் சிலரிருந்தால் போதுமே! அவ ரால் உலகி லெவ்வளவு உபகாரமுண்டாம்? ஐயோ அநியாயமே! அவர்களை மண்ணுண்டுவிட்டதே! அவர்வாயில் மண்விழுந்துவிட் டதே! இப்போது கத்திக கழிவாராயினும் மண்விழப்போகிறதே! மண்ணைத்தெள்ளிக் கையில் வைத்திருப்பவன் மஹாதேவனென்ப தும் அறியார்களே! சொற்பதர்களாய வீணே அகங்கரித்து வாய் வம்பாட்டலொழிந்து, இனியாவது விரைந்து வழிதேட வகையுள்ளதே ல் வாய்திறக்கட்டும் பார்ப்போம் அன்றோ கூறும் பெரும்பிசசான வரை கிளிஞ்சில் வெள்ளிகொண்டு வருவேனெனவும், கானனீர் பரு குவேனெனவும், முயற்கொம்பு முழம்போடுவேனெனவு மூரணிக் கூறு மூடர்கூற்றேயாய முடிதலால் விவேகிகள் சங்கத்தில் அவர் நகைக்க வுடம்படுத்த ஞமலிகளே யாவர் தெய்வத்துக்கு அபாவ ங்கூறுவார் பாவ முதிர்ச்சியிற் பழுத்துப் பக்குவமான வதிகாரிக ளாய்க் கிடைக்கவருவது தூலபத்தினுந் தூலபம் அவருள்ளுமஏ ழைஜனங்கள் மயங்க வெடுத்தெறிந்து வைத்து வீண் குதர்க்கம்பே சக் கற்றவர் அதினுந் தூலபம். இவ்வளவு தூலபத்தில் ஜநித்த அ ரியஜநமங்கள் இன்றோ நாளையோவென்று போங்காலத்தை யெதிர் பார்த்திருப்பதால் அதை யப்படியாக வொட்டாது தடுத்துக்கொ ண்டு நிலைத்திருக்க வழிதேடிக்கொள்வரேல், இப்போதெடுத்த தங் களுண்மைநிலையை நாட்டி யுலகத்துக்கு உபகரித்து வருதல் கூடு மே! உலகம் பிழைக்க வவதரித்தருளிய செந்நாபபோதர் முதலிய வான்றோரறிவினுந் தம்மறிவு மிக்கதென மதித்துச் செக்குஞ் சிவ லிங்கமுமென வறியாது நக்குநாய்போல வமமுதியோரைப் பழித் துத் தலைகிறிந்து சாக வழிதேடு நடைப்பிணங்க ளட்டைபிருந்தவா

று அந்தோகொடிது! கொடிது!! இந்தவிசாரததால, சரீரததினுடையகுணம அறிவென்பது அபததமெனவும, அவவறிவு தேககுணமாகாமையால அது இறநததேகததினகண மீட்டுமுண்டாகாதெனவும, அபபடியுண்டாகக காணுமநுபவம காலததிரயாபாவ சிததமாகையால் அநுபவவேதயமாகாத வோா சிததாநததததை நாட்டமுயலல பிரதயக்ஷததை யபேக்ஷிக்கும நாஸதிகததுககுத தலைநோயாய் முடியுமெனவும, நமம ஆசாரியாளாயுளள ஞாநசமபநதாதிகள தெயவததனமையால இறநத சரீரஙகளில உயிரை மீட்டும் வருவிததனரெனவும, அப்படிவருவித்தலும அவரவா கனமமிருநதபடியாமெனவும பெறபபட்டது அவவாசாரிய ஙிதிகள் தஙகள் சாமாததியததால மூலிகா பிரயோசஙகளால தேகததின தாமமாகிய அறிவை யுண்டாககினராயின, அபபடி யிறநதவரையெலலாம என உண்டாககா தொழிநதனாகள? தெயவததனமையால உயிாபபித்த காலையிலும் கனமம காரணமாய் நிறறலால, எலலாவுயிரையு முயிாபபிததல செலலாதொழிநதது இவவுணமையில அருமையெமேறகொணடு சுட்டவெலுமபு பெணணுருமாவெனவும, அதைப பூதசாததிர பண்டிதாகள பொருநதககேளாரெனவும பொஙகிவழிதல்போங்காலத்துப புதுநலபபெருககாம சுட்டவெலுமபு என்பெண்ணாகாது? தெயவம துணைசெயயுமாறலை அனறியும், அறிவு அதனகுணமலலாத வுணமையால இது, செததபிணஙகளை மூலிகாபபிரயோகததா லுயிாபபிகக என முடியாதென வாசாரமபணஙகூறுநதானறேனறித் தமபிரானகள பிததுரைபோலவதனறும. எலலாமுடையானாகிய பரமன றிருவருள்பெறறு வாழும எமமபெருமககளயாதுதான செய்யவல்லவராகார்? அவரால யாவும முடியும! முடியும்!! கடவுளிசசையின்படி.

இநதவிசாரமுடிவால, அசித்தாகிய தேகததுககுச் சிததாகிய அறிவு தாமமாகாத வுண்மைவெளிபபட்டது. இதறுல தேகததின் பிரகாசமாகிய அறிவு, செமபின்பிரகாசம களிமபால மறைககபபட்டதுபோல் அததேகததி னியககவிகாரததா லுண்டாகிய தோஷத்தால மகனபபடுமென்பது தோஷ கிரஸ்தமாய் முடிநததெனக. செமபோ ஜடம்,களிமபு நீககததில அதிறகாணபபடும ஒளியும ஜடம் இபபடிககனறி ஜடமாகிய தேகததினுளி சிததுப் பொருளாதலயாண்டிசையும? செமபிற களிமபுநீஙகத துலககி அதனபிரகாசத்தை வெளிபபடுததுமாபோல தேகத்ததில அதன மாகதிரப பிணமா

னகாலத்தில துலககி அதனெளியா யிருபபது அறிவாயிருககக் கண்டவருளரேல் வாய்திறவாமல மூலையிற பதுஙகுவதேன? இவவரிய விஷயததில வீணேதலையை நுழைத்துவிட்டு அகபபட்டுககொண்டு அவதிபபடுவதெறறுக்கு? இனன சூககும விசாரஞசெய்ய மதிநுட்பம போதாத மநதிகள் (வாழவேவலலைவாமி வலககைதாவென்னுயிர்க்குத, தோழனீயுன்னையொப்பார் சொல்லிடினிலலைகண்டாய்) எனறபடித் தம்பினததவரைததழுவி அவாகளிபபெய்துமாறு ததராபித்தாவென்று வாய்கருவநதனவெல்லாம் வகையறியாதுகூறித தமநாததிகததை நாட்டமுயலுஙகால் குருடனுககொளி பகையானுற்போல நமம ஆத்திகபோததநில் அருளையேமறகொண்டு மேல்விழுநது வலிநது வீண்பிரசங்கஙகளால தமபோதத்தைதக காட்டவெழுவா. அபபேயாகளை முனனீடாககி விவகரிபபது விவேகிகளுக்க கழகனறும. குடியனொருவன குடிதது வெறிகொண்டு தள்ளாடிவிழுநது வருகையில அவனை எதிரதது நீகுடிப்பது தவறென்று புததிகூறத் தொடஙகுமொருவனுக் குண்டாவ தவமானமே யாம. மறறையா குடியில்கெடாதவண்ணம உரியதோஷங்களை யெடுததுக் காட்டுதனமாததிரமே அவசியமாதலபெறும அதுபோல அந்நாத்திகபபுலலர் துர்பபோதங்களான் மயங்கி நமமவர் கெடாதவண்ணமே நம்மநூலகள் பலவற்றுள்ளும் பிரவசனம பண்ணபபட்டிருப்பதனல், அன்னவாறே மீண்டும் விவகரிபபதாயிறறு

இவ்வாபாசகர் (செயவோரினறிச செய்வினையின்மையின்) என்னு ந திருவாக்கைச சிநதியாது பூதங்கள் தாமேகாரியபபாட்டை யடைகின்றனவென்று கூறு மவலசிததாநத மினைதகதென்னுமழகை யின்னும விளங்கக்காட்டுவாம. மண், சலம், தீ, காறறு என்னும் பூதங்கள் நான்கும் நிததியமென்று கொண்ட வன்னோர் அவை யொன்ருேடொன்று புணாந்துண்டாகிய காரியோற்பததிக் கிரமத்தையும் விளங்கக் கூறுவது அவசியமாம.

பூதங்கள் நித்தமாய்க் காரியங்களுதிக்கு முபாதான மாத்திரமா யமையுமெனின், அவ்வுபாதான பேதமாகிய பிருதிவி, அபபு, தேயு, வாயுக்களில் எநதப்பூதம் முதலிலியங்கிற்று? மேற்போந்தநான்கில், காற்றின் வியாபகசலன சையோகததால் மற்றைமூன்றும் தொழிற்பட்டியங்கின வெனின், காற்று என்றுள்து, அன்றே அதற்குச் சலனமுள்து, என்றுசலனமுளது, அன்றே அது விரவிச்சலிப்ப

தால் மற்றைப பூதங்க ளியங்குந்தன்மை வெளிப்பட்டது. ஆகவே சாதுர்பபூ தோபாதானத்தினின்றும, அவையுள்ளவன்றே அவற்றிற்காரியப்படும சிருட்டியுண்டானமை பெறப்படுகின்றது. அப்படியாயின், அசசிருட்டியின் கிரமத்தை விசாரிப்ப தவசியமாம. முதலில, அக்காற்று வீசியபோது காரியபேதங்களாய்த் தோன்றும் நானாகாரமாயுள்ள சிருட்டிகளில் எந்தெந்தப் பதார்த்தங்கள் தோன்றின ? அநந்தமாயுள்ள சிருட்டிபேதத்தில மானிடோற்பத்தியை முன்விசாரிப்பாம. மானிடசன்மத்தில ஆண, பெண், என்று மிரண்டுவிதம ஏறபட்டு ஒன்றைவிட டொன்றுக்குப பிரயோசனமின்மை வெளிப்பட்டது. ஆணும பெண்ணுங கலந்தே சிருட்டிநடந்து வருவது அநுபவமாகையால. இவவிரண்டையும ஷெ நானகு பூதங்களுஞ் சேரந்துண்டாககின வெனனுங்கால், முதலுண்டானது ஆணு ? அலலது பெணணு ? ஆணெனனில, பெணணெப்போதுண்டாயிற்று ? பெண்ணெனனில, ஆணெபபோதுண்டாயிற்று ? ஆணையும் பெண்ணையும ஒன்றிலொன்று காரணகாரியமாக அப்பூதஙக ளுண்டாககினவா ? அலலது அவவிரணடையுந தனிததனிக் காரணஙகளாகவே யுண்டாககினவா ? ஆணும பெண்ணு மிருநதாலலலது சிருட்டி நடவாதென்று அறிநதே அபபடி யவைகளை யுணடாககினவா ? அலலது அநாமததாய் அவைகள அபபடித தமமிடததிலுணடாக இடநதநதுநினறனவா ? இவற்றுள, ஆணும பெணணுமாகிய வேறுபாடுகளைச் சடமாகிய பூதஙகள் தாமே தநதனவென்பது சர்வாபததமெனவறிக. பூதகாரியமாய்க கூறும பெளதிக சரீரஙகளில் இயககததைப் பெறறுநிற்கும ஆனமாவைத தேகததிற்கு வேறாய தோர சைதன்யபபொருளென வறியாது அததேகததின் குணமென்றே அவ்வாபாசகர் கூறுநிற்பா. பூதம காரணமும, பெளதிகம காரியமுமாகையில் பூததததைககாட்டிலும பெளதிகமே விசேஷத்தையடைநதது பூதததுக்கிலலாதவறிவு பெளதிகததினிடத்திற காண்கையால. பூதகாரியமாகிய பெளதிகததிறகுனே யெலலாவறிவின் விளககமுமுணடாகி இது செய்தற்பாலது, இதுதவிாததறபாலது, எனபபகுததறியும பெற்றிமைததாய பலநியாய விளக்கம வெளிபபடுகின்றது. அநத நியாயததுககேறப, யுக்தாயுகதமான காரியசிததிகளுணடாவதும, கெடுவதும அநுபவசித்தம அறிவாகிய குணத்தைப் பெற்றுநிறகும் பெளதிகததிலேதானே யாவும செவவேநடபபது கூடாமையாக, அறிவினமணமே வீசபபெறாத கேவலம ஜடமாகிய பூததததினிடத்தில நியாயமணங்கமழ்ந தினிது பிரகாசிக்கும இ

ப்பிரபஞ்ச காரியங்கள் நடக்குமென்பது என்னவிந்தை ? ஆகவே, ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டுருவங்களும் பூதங்களால் காரியப் படாது ஜடமாகியபூதங்கள் தாமேயுள்ளனபோல் அவைகட்கு வேறாய் அநாதிநித்தமா யிருந்தமையால், அவற்றாலுத்தரோத்தரா சிருட்டிநடந்து வருகின்றனவென் றுரைத்தல்வேண்டும். அப்படிக்கொள்ளுமிடத்து, ஆணும்பெண்ணுமாகிய சரீரங்களைப் பௌதிகமென் றலடாதாயமுடியும் அப்போது பிருதிவிமுதலிய பூதங்கள் ஜடபூதமும், ஆண் பெண்முதலிய பூதங்கள் சிறபூதமுமென்று கொள்ள வரும். அப்படிக்கு மப்பேயா கூறுவராகையால், அன்னோ ருணர்க்கேட்டை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம் அவ்வநந்தசிரோமணிகள் ஆண், அல்லது பெண் தனித்தாவது, அல்லது ஒன்றிலொன்று காரியமாயாவது, அல்லது இரண்டுங் காரணமாயாவது மூலபூதங்களில் பிறப்பதை யங்கீகரிக்கையில், அந்தப்படிக்கே பின்னும் அவ்வேறுபாடுகள் அப்பூதங்களில் முறையே பிறக்கக்கண்டுநின்னை ? கடவுளுண்டு, ஆன்மாவுண்டு என்னுஞ் சாதுக்களைநோக்கி நீங்கள் கடவுளைக்கண்டதுண்டா ? ஆன்மாவைக் கண்டதுண்டா ? என்று கேட்டுத் திரியுமன்னோ கூரியபுத்தியில் பூதங்கள் ஆண்பெண்ணுருவங்களைத் தாமேயுண்டாக்கினவென்றபடி நாமெப்போதாவது கண்டதுண்டா என்று ஏன்புலப்படவில்லை ? கடவுளும், ஆன்மாவும் இல்லாத பொருள்களாகையில் காட்டுவதும், காண்பதும் கஷ்டமாகலாம் காணக் கூடுமான பூதசிருட்டியை யேன் ஒவ்வொருவரும் காணக் கூடாது ? பிறர்க்குக் காட்டக்கூடாது ? ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களையும் விசாரிக்கிறபோது அவற்றினிலக்கணங்கள் வெளிப்படுந்தன்மை யுண்மையால், மூலபூதங்களினின்றும் பௌதிகங்களாகிய தேகங்கள் தாமேயுண்டாவது அநுபவசித்த மல்லாமையால் பூதங்களுக்குத் தேகங்களைத்தாமே யுண்டாக்குந்தன்மை யுண்டெனக்கூறுவது மூடர்கூற்றாய் முடிந்தது. இப்படியே, பசு, பட்சி, கிருமி, கீடம் புல், பூண்டு முதலியவற்றினுங் கண்டுதெளிக. இந்தவிசாரத்தால் அசித்தாகிய பூதங்களையும், பௌதிகங்களையும், சித்தாகிய ஆன்மாவுக்கு வினைக்கீடான போகார்த்தமாய்ப் பரமபதியாகிய சிவன் மாயையினின்றுங் காரியப்படுத்திக் கொடுத்தருளின னென்பது பசுமரத்தாணி யறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது.

'அ... மதென்னில் வேறுபுறத்தறிந்தமைகண்டிலம்
செறி...றுடலத்தெனிற சயமானபோதுடநேருமோ

குறிகொளாதுடல்வாயுவானது கூடிடாமையினென்னினீ
பிறிதராதுயிர்நிற்கஞானமுற்கமெனப்பிறவாததே"

என்று வெளிப்பட்ட நம்மாசாரியார் திருவாக்கால், பூதங்களே அறிவாகையில், புலப்படக்காணும் நீர், தீ, காற்றுக்களில் அது புலப்படாத தென்னையெனவும், பௌதிகத்தில் அறிவு காணப்படுமெனில், சவமாய்க்கிடந்தபோது காணப்படாத தென்னையெனவும், வாயுப்பிரிந்தமையாற் காணக்கூடாத தெனனில், வாயுப்பிரியாத உறக்கத்திற் காணப்படாத தென்னையெனவும் வினவிமறுக்குந் தன்மை யுண்மையால், அறிவு தேககுணமாகாமையும், தேகமாகிய பௌதிகம் பூதகாரியமாகையால், பௌதிகமாகிய தேகத்துக்கும், அதற்குக்காரணமாகிய பூதத்துக்கும் வேறாயதோர் பொருளாயுள்ளது அறிவென்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. உறக்கத்தில் அறிவுகாணப்படாமை, தேகத்தில் நரம்பு, மூளை, இரத்தமுதலியன தத்தமந்நிலையிற் கதிமாறியதே காரணமென அன்னோர் கூறுவர். இந்தவிடையே தேகம்பிணமாதற்கு யாது காரணம் என்பார்க்கும் அன்றோ கொடுக்கவுள்ளதாகையால் அதைச்சற்றே யோசிப்பாம். மேலிடத்தில் தேகம் பிணமாகிறவிஷயத்தில் அவர்கொள்கையை மறுத்து விவரித்துரைத்தேமாகையால், ஈண்டு உறக்கத்தைப்பற்றியமாத்திரமே விவகரிப்பாம். உறக்கம் என்பது பெருங்கேட்டைத்தரும் மறதி. ஜாக்கிரத்தில், அற்பமறதி யொருவனுக்குள்தேல், அவனை யெவ்வளவு ஆபாசமுடையானாக்கொள்ளவிடந்தருகின்றது? அம்மறதியை நிவர்த்திப்பண்ணிக்கொள்ளுந்தன்மை சாவசுதந்தரத்தன்மையுடையனாக மதிக்கும் அவ்வாதப்பக்ஷிகள் இன்றுவரையேனுங்கண்டுபிடித்தெய்தப்பெற்றிலவாயின? உறங்குங்காலத்தில், அன்னோர்முகத்தில் பாம்பேறினாலும், ஒருவர் காறியுமிழ்ந்தாலும் அறியுந்தன்மையின்றே! அதனையெவ்வளவு அநர்த்தமுண்டாம்? ஆத்திகராகிய யாமோவெனின், ஜாக்கிர சொப்பனசுழுத்திகளை முறையே பரனது சிருட்டித்திசங்காரங்களாகக்கொண்டு (கனவினயனுநனவினயனும், வினையினயனைப்பொய்யெனவேண்டா) என்னும் அநுபவவுரைப்படித் தழுவிநிற்குந் தகுதியுடையேமாகையால், யாவும் எமக்கு வினைபோகமாய முடிதலகாணக இன்னவிசாரமில்லாத குருட்டுப்பக்ஷக்கள் குழாத்துக் கூடன்மினென்ன நம்மவர் கூறுஞ்சுபோதங்களை யினிது சிந்திக்கக் கடவோமாக. இன்னும் அவ்வந்த பரம்பரையார் கூறியிருந்தகல வருமவாக்கியங்களைப் பரியாலோசிப்பாம்.

'அறிவுடற்குணமென்னிலானையதாதி யாநதமெறுமபதா
வுறுமுடற்பெரிதானவறறிலுதிதிடுமே பெரிதாகவே
சிறுவுடறசெறிஞானமுஞசிறிதாயிடுமெபரிணாமமும
பெறுமுடறசிறிதாவதென் பெரிதாவதென்சிலபேசிடே''

எனனுமவாக்கியத்தால் அறிவென்று வேறொரு முதலில்லை, உடற குணமே அறிவாகுமென்று ஒருவன் சொன்னால, ஆனைமுதல எறுமபிறுதியாக வுடலகளில பெரியவுடலகளில பெறியவறிவும், சிறியவுடல்களில சிறியஅறிவும் உண்டாகாமைககு அபபேதையாது கூறவலலானெனவும, பரிணாமததையுடைய யானையுடறகு அறிவுசிறிதாயும, சிறியவுடலையுடைய மானிடாககு அறிவு அகணடமாயும உண்டாதலெனனையெனவும பெறப்பட்டு, அறிவுதேகததுககு வேறாயதோர சைதன்யப பொருளென்பதும, அபபடிததாழ்நது முயாநதும பிரகாசிததல அவவுடற்களின மனனியவுயிரககுறற கனமததின்படி யென்பதும நிசசயிககபபட்டது. சரீரம வளருநதோறும அறிவுவளரவும, அது தளருநதோறும அறிவு தளரவுங் காணுமநுபவததாலும, சரீரத்தைபபிரிநது ஆனமாநிறகக காணபபடாமையாலும, அவவறிவு சரீரததின் காரியமேயெனனில, பிருதிவிசேடணமாகிய விநதனம பெருகுநதோறும பெருகிச சுருஙகுநதோறுஞ சுருங்கி, அதனில வேறுபட்டதாகி, இநதனமிலலாதவழி யிலலையாகினற அககினி இநதனகாரியமாகி, அவவிநதனததுட னொன்றாகாவாறுபோல் அறிவுசரீரகாரியமாகிச சரீரததுடன ஒனறாகாமைதெளிக. கடாவைபபோலப பருததமாத்திரததானே அவன் பருமனுககேறப அறிவுபிரகாசியாது மானைபபோலச் சிறுதத வுடலுடையார் பலா அறிவின பிரகாசம் அதிகமாய்ப பெறறிருததலகொண்டும அறிவினைததெனபதை யூகித தடஙகுவாராக

"அஙகியானது தானுமொனறை யணைநதுநினறு நிகழ்ந்திடும
பஙகியாதுயிர்தானுமிபபடிப பறறியலலதுநினறிடா
தெஙகுமாாதயிலதனதயுணடெழுநீபமானதெரிந்திடும
அஙகதாமுடனினறு கனமமருநதியாருயிராவதே"

எனனுமவாக்கியததைப பரியாலோசிக்கில, நெருப்பான தோரிநதனததைப பறறிநினறு தனவடிவைககாட்டுந தன்மையன்றித் தனித்துநினறு தன்வடிவைக்காட்டுந தன்மையுடைததன்று. அப்படியே ஆனமாவு மொருருவைககூடியல்லது நிறகமாட்டாது, தகளியெ

ங்குன்றாத வெண்ணெயைப் பருகியோங்கிய தீபமானது எரியாநிற்கும். அப்படியே, ஜன்மத்தாலெடுத்துக்கொண்ட காயத்தினின்றாங் கன்மத்தைப்புசிப்பது ஆன்மாவென்றறிகவென்று புலப்படட்டின் யாயமுகத்தால் திரியைக்காயத்திற்கும், எண்ணெயைக் கன்மத்திற்கும், தீபத்தை ஆன்மாவுக்கு முவமித்தறிகையில், ஆன்மாவாகிய அறிவு தேகத்தின் குணமென்பதும், அல்லது தேகத்துக்குவேறாயதோர் பொருளென்பதும் தெற்றெனவிளங்கும். இந்தவிசாரத்தால் உடல்வளர அறிவுவளருமென்றும், உடலதேய அறிவுதேயுமென்றும், அறிவென்பது தேகத்துக்கு வேறாயதொரு முதலல்லவென்றும், சொப்பனங்கண்டு பிதற்றித்திரியுஞ் சோமபானாதம சோரந்து விட்டமைகாண்க. திரி, எண்ணெய், தீபம் இம்மூன்றும் ஒன்றிலொன்று விஜாதிகப் பொருளாதல்போல, தேகம், கன்மம், அறிவு இம்மூன்றும் விஜாதிகப் பொருள்களேயாம். திரியின் குணம் தீபமல்லாததுபோல தேகத்தின்குணம் அறிவாகாதெனவறிக. எண்ணெய் தீபத்தைப் பிரகாசப்படுத்தாநிற்பதுபோலக் கன்மம் ஆன்மாவைத் தேகத்திற் போகாதத்தம் பிரகாசப்படுத்தாநிற்பதுமறிக இதனால், தேகத்துக்குவேறாக அறிவென்பதொருமுதல் காணப்பட்டவாறே கன்மமென்பதொன்றும் அவ்விரண்டுக்கும் வேறாய்ப் பிரகாசியாநிற்பதெனவறிந்திடுக. இக்கன்மப்பகுதியைப் பின்னர் விசாரித்துத் தெளிவிப்பாம்.

இதுமட்டோ, பாவத்தழும்பேறித் தென்றிசையானுக்கென்று கொழுமையதிகரித்து வளருங்கடாக்களனைய வத்தூரத்தர் வீழ்ந்து கிடக்கும் படுகுழிகளினின்று மன்னோர் வெளிப்பட விரும்பின், அவர் ஆதரவாயப்பற்றி யேறுவதற்குத் தாரகமாய் விளங்கும் ஏணிபோல்வதாகிய நம்மனோ அருமைத் திருவாக்குண்மை யித்திறப் பகுதியுடைத்தென வியக்குந்தரமன்றும்.

> "காரணம்மவையென்ற தென்னைகடாதி போனிகழ்காரிய
> நேரணிந்துசமைந்து நின்றிடுமென்பதும்மதுநோகிலோம்
> போரணைந்திடு மொன்றோடொன்று பொருந்துமாகிலவருந்தியும்
> நீரணைந்தொரு தீயினின்றது கண்டதாயினிகழ்த்திடே"

இ-ள். உருவங்களுண்டாவதற்குப் பெண்ணும் ஆணுங் கூடலே காரணமென்று நீ கூறியதென்னே? மண்ணினிடத்துக் கடமுதலியன தோன்றுதல்போல் பூதகாரணத்திற் பெண்ணுமாணுந் தா

மே காரியப்பட்டுத் தம்மிற் கூடிக்கூட்டத்தே யுருக்கள் சமைந்திடுமென்று நீ சொல்லுந்தன்மை யாமங்கீகரிப்பதில்லை. ஏனெனில் நீ கூறிய பூதங்கள் நான்கும் தம்மில் ஒன்றுக்கொன்று சத்ருபாவத்தால் மாறுபடுந் தன்மையுண்மையால் எங்ஙனமெனின், நீருந் தீயும் ஒன்றையொன்று விழுங்கி அபாவப்படுத்துந் தன்மை யுண்மையால். அவ்விரண்டு மோரிடத்திற் கூடியிருக்குந் தன்மை நீயுன்காட்சியளவையிற் கண்டதுண்டாயின் யோசித்துக் கஷ்டப்பட்டாவது சொல்வாயாக எ-று

இதைப்பரிபாலிக்கில், நீரும், தீயுந் தம்மிற் கூடாமை யநுபவமாகையாலும், அப்படி நடிக்குந்தன்மை அவைகள் ஜடங்களாகையால் தம்மில் செல்லாமையாலும், விவேகத்திற்பொருந்த முடிந்த வுண்மையில், அவற்றைப் பாகப்படுத்திக்கூட்டி முடிப்பானொருவனுளனென்பது சொல்லாமேயமையும் ஆயின், சித்தர்கள் நீரிலே விளக்கெரித்தலும், சமுத்திரத்திலே வடவாமுகாக்கினி நிற்றலு முண்டேயெனின், சித்தர்களென்னை, குளத்தில் நீரை நிறைத்தக்கினியினொடு அப்படியே அதில் திரியையிட்டுத், அதில் தீயைமூட்டி எரிந்ததுண்டா? அந்த நீரை மூலிகைகளால் பாகப்படுத்திய பின்னரேயெரிப்பதன்றி வேறு வகையில் செல்லாமைகண்டறிக. வடவையோவெனின், சமுத்திரத்தில் நாலுமலைகளுக்கு நடுவில் நிற்பதெனப் பிரமாணிகர் கூறுகிறபடி காட்சியளவையிற் கட்டுண்டு திரியு மவர்களுக்கு அவ்வக்கினி சமுத்திரத்திலிருப்பதே காட்சிப்படாமைகொண்டு அதையொருபோது அங்கீகரியாராயின், மலைகள் சூழ்நிற்பதென்றெனக்கூறுவதும் அநாங்கீகாரமாய முடியுமாகையால், மேலிடை சமுத்திரத்தினெருப்புண்டென்று கொண்டாரை மாத்திரமே நோக்கிக்கூறியதென்றும். அன்றியும் அவ்வக்கினி நிற்பது சிவனுடைய ஆணையாலென்பதும் அறிக (தொல்லையாவிருசுடர் நாளுஞ்சுழல்வதுஞ் சூழ்முந்நீர், நிலையாயிருப்பது நீள்வானசரப்பது நீடுசெம்பொற், சிலையானமேருச் சலியாதிருப்பதுஞ் சேடனுச்சி, யலையாதிருப்பது மம்பலத்தாடிதன் னாணையிலே) என்னுந் திருவாக்காற் கண்டறிக. சமுத்திரத்தின் மத்தியில் அவ்வனலிருப்பது கொண்டே கரையற்றதாகிய கடல் தன்னிலை பிறழாது நிற்பதும் அறிக அது இடையிலிருப்பதால் நான்குபக்கங்களிலும் நீரைமீறவிடாமல் காந்தம் இரும்பைப்போகவிடாமல் தடுப்பதுபோல் காத்துக்கொண்டிருப்பதெனவறிந்திடுக. அது சிவனாணையாகையால். அவர் திருவுள்ளப்படிக்குச் சலத்தை நிலைகடத்தவேண்

டில் அவ்வனுக்குள்ள வாகாஷண சக்தியைச் சற்றே மட்டிடச்செ யவர். சலத்தையும், தீயையும் தன்னுடைய பிரயோசனமாக வாரு மொருவனுக்கு எதை யதிகரித்துக் கொள்ளவேண்டுமோ, எதைக்கு றைத்துக் கொள்ளவேண்டுமோ அந்தப்படிக்கெல்லாஞ் செய்வதுகூ டுமன்றி, அவைதாமே அவனுடைய பிரயோசனப்படிக்கெல்லாம் நி கழப்பெறுமென்பது செல்லாமைபோல, சிவனுடைய வாணையால ன்றிக் கடல் கடத்தலும் அனலடங்கலும் கூடாமைகாண்க.

மேல்விஷயத்தை மறந்துச் சமாதானங் கூறவகையுளதேல் சொல்லுதிபார்ப்போம். கண்மூடித்தனமாய்த் திடீரென்று சொல்ல விசையாதாயினும் வருந்தியாவது சொல்லுக என்று கூறியதியாதெ னின், நீரையும், தீயையும் ஒன்றுசேர்த்துப்பார்த்து அவையங்ஙனஞ் சேர்ப்பித்தபோது அவையொன்றோடொன்று சேர்ப்பித்தாலன்றிச் சேராமையும், சேருங்காலையில் இரண்டுமுதலு மொப்பக்காணப்ப டாமையுங் கண்டு நமதுகொள்கை பூதங்கள் தாமேசேருமென்பது ம், சேர்ந்து அவற்றின்றன்மை கெடாமல் சீவிக்குமென்பதுங் கெட் டுத் தலைகூடாத தென்னையென்று அவனவருந்தியே நிற்குந்தன்மை யுண்மையால். இதனால், உன்னால் சமாதானஞ்சொல்ல முடியாதா கையால் நான்கேட்ட கேள்விக்கு விடையளிக்க வகையின்றி அழு மூஞ்சியா யெம்மைப்பார்த்து நாணிப் பதுங்குவாயென்பது முடிந் ததைக்காண்க.

இனிப் பூதகாரியமாகிய பிரபஞ்சத்தில் ஆணும்பெண்ணுமாக விரவிநிற்குந் தன்மையைவிசாரிக்கில், அவ்வேறுபாடுகளுண்டாந்த ன்மை யிழுக்கடையும். காரணத்தி லவ்வேறுபாடு காணப்படாதவு ண்மையால். “இயல்புகாணிவை யென்னின் வேறிசைபெண்ணொடாணிருத ன்மையுஞ், செயல்கொளாவிவா செய்திகாரணமாகவந்து செனிப்பதென், இ யல்பதாமுடல் பூதகாரியமாவதும் மிலையாகுமான, மயலதாமவினையாலொரு த்தன வகுத்ததன்மையினவந்ததே” என்னுந் திருவாக்கால் இப்படிப்பி றப்பதெல்லாம் பூதவியல்பென்று நீகூறின், இயல்பு ஒருதன்மைப்ப ட்டிருப்பதன்றி வேற்றுமைப்பட்டு ஆண், பெண்ணென்னு மிரண்டு தன்மையால் சிருட்டிநடப்பது கூடாது அன்றியும், முதலுண்டான படிக்கேயாவது ஆணும் பெண்ணுமா யுருக்கள் மூலபூதத்தினின்றே பிறந்து வருவதுஞ் செய்யாது, அவ்வேறுபாட்டினின்றுமே உத்த ரோத்தர சரீரங்கள் காரணகாரியமாகப் பிறந்துவருவதென்னை ? இ தனால் நீகூறியபூதவியல்பும், பூதகாரியமுமே சிருட்டிக்குக் காரண

மாகாமை வெளிப்பட்ட நியாயத்தால், நீயிதற்றுவதெல்லாம் உன்னைப் பற்றியிருக்கும் மலத்தழும்பாலாய மயக்கமேற்கொண்டேயென்று அறிந்தனமாகையால், அம்மயக்கந் தெளியும்படிக் கனாநந்துக்கீடாகமே ஆண் பெண்ணுருக்களைப் பெற்றொழுகிய வுமையிடத்தனுக்கும் சிவன் தனது ஆண்டகைமைப்பால் விரவிக் காரியத்தை நடத்துவானென்றக்கண்டு தெளிகவென்று பெறப்பட்டது.

இதனால், அநாதியே கர்த்தா நாயகியோடுகூடிய போகத்தை விரும்ப, அதுகாரணமாய் உலகினைக்கண் ஆண் பெண் காரியப்பட்டு, அதுகாரணமாக அப்படியே வருக்கங் காரியப்பட்டிருத்தலணியப் பட்டது. கர்த்தாவாகியசிவன், நாயகியை நீங்கி யோகிருந்தகாலையில், உலகம் நடவாதவுண்மையே யிதற்குச் சாட்சியெனவறிக.

இன்னபல நியாயங்களால் நாத்திகம் என்னும் பாழ்வலையிற் சிக்கிப் பறக்கவொண்ணாது கேவலப்பட்டு வருந்தும் பட்சிகணமாட்டு நம்மாலன்றோ காட்டியகருணைக்கு யாதுகைம்மாறு செய்தற்பாலது? அவனது திருவடிகளுக்கன்புசெலுத்தி அன்றோ பெருங்கருணையைச் சிந்திப்பதன்றி அங்ஙனஞ் செய்ய நேர்கின்று, பாலன்னத்தைத் தனக்குருணனைப்படைக்கவரும் ஞமலியைப் பாதகப் போது உருமிக்கடிக்கவருஞ் ஞமலிக்கொருந்து அந்நேரம் அந் நியாயத்திற்றிவது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! (என மதுரகவிக்குறிப்புமே) என்றபடிப்பல்முறை நம்பெரியோர் அருளவாயிலினை அங்ஙஞ் சாரமேயீட்டவத் பாதத்துவருவரேல், என்றவர் சேர்கதிக் குணமடையக் கூடுமாகையால், அவைமாட்டிரங்கி யின்னும் நம்மாசாரியர்கள் அருளிச்செயல்களாகிய உண்மைப்போதங்களை யீண்டு விரித்துரைப்பாம்.

> "காணொணாக் கரணங்களுக்குயிர் கண்டிடாமையினின்றனிற்
> காணுமோ கடங்கண்ட கண்ணிணை கண்டிறப் பதங்கண்ணதே
> காணொணாதுயிர் தானும்பிப்படி கண்டிடுங் கரணங்களைக்
> காணொணாக் கரணங்களுக்குப் பிருணமையாவதுங் கண்டிடே"

என்னுந் திருவாக்கைப் பரியாலோசிப்பாம். பாற்றிய கரணங்களாகிய நேத்திரமுதலியவற்றால் ஆன்மாவைக் காணப்படு கூடாமையால், காட்சிப்படாத வதுகொண்டே அவ்வான்மாவை யில்லையென்று நீ துணிவது தவறும். தேகமானது தன்னைக்கண்டதாகிய கண்ணைத் தான் காணவற்றோ? கண்மாத்திரமே தேகாதிகளைக் காணுநிற்

க்கும் காட்சியளவையாகிய கண்ணுக்குக் காணவொண்ணுதென்று வு
யிருமித்தன்மைத்தேயாம். உயிர்சேதனமாகையால் கரணங்களைக்
கண்டுநிற்கும் கரணங்களைத் தேகமறியாதவாறு கரணங்களு மவ்
வான்மாவைக் காணமாட்டாது. ஆகையால், ஆன்மா வுண்டென்று
துணிவாயாக என்றுபெறப்பட்டது இத்திருவாக்கால் ஆன்மாவெ
ன்பதொரு பொருளுண்டாயின், அது ஏன் கண்ணுக்குப் புலப்ப
டாது என்று வினவித்திரியு மவர்கூற்று நிற்றமைகாண்க இந்தவா
தரவால், அன்றோ ஆன்மா கண்ணுக்கு ஏன் புலப்படாதெனப்புகி
க் கண் தேகத்துக்கு ஏன்புலப்படாது என்னுங்கடாநிகழும் கண்
ணுக்குள்ள காட்சித்தன்மை தேகத்துக்கின்மையால் அக்கண்ணைத்
தேகங்காணுதெனின், அங்ஙனங்காணுத்து தேகத்தின் குழுவா? ஏனை
யின் குழுவாவென்னுங் கடாநிகழும். தேகத்தின் குழுவெனின், அ
தனால், கண்ணென்ப தொருபொருளுக் கபாவஞ் சொல்லுதல் யாண்
டுசையும்? தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்குங் கண்ணைத் தான்
பார்க்குஞ்சத்தியற்ற வதன்குறைபைப்போக்காது தேகமே யுள்பொ
ருள், கண் இல்பொருளென்றல் முடாதெனவறிக இப்படியே, ஆன்மா
கரணங்களைக் கண்டுகொண்டிருந்தும். ஆன்மாவைக் கரணங்கள் காண
ப்பெற்றில. கரணங்களை விரவிக் காணுமான்மாவை அக்கரணங்கள்
காணுத்குறைவு அக்கரணங்களிடத்தனவேயாக, அவற்றுற் காணப்
படாமைகொண்டே ஆன்மாவுக் கபாவஞ்சொல்லத்தகுமா? இதனால்,
ஆன்மாவுண்டென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. தேகத்தினுற் காணப்ப
டாமையால் கண்ணுக்கு அபாவஞ்சொல்ல விசையாததுபோல கண்
முதலிய கரணங்களாற் காணப்படாமையால் ஆன்மாவுக்கு அபாவ
ஞ்சொல்லுதல் தோஷகிரஸ்தமாய் முடிந்தது அப்படியே, ஆன்மா
சிவத்தைக் காணப்பெறுகிலது சிவம் ஆன்மாவைக்கலந்து உபகரி
யாநிற்கும் தன்னைவிரவி யுபகரிக்குஞ் சிவத்தைக் காணும் வலிமை
தானெய்தாதது தன்குற்றமென வுணராது தாமையுள்பொருள், அ
ச்சிவம் இல்பொருளென்றுய் மடாபாப்புடிந்தது முறையே தேகம்
கண் முதலியகரணங்கள், ஆன்மா, சிவம் என்னும் பொருள்கள் ஒ
ன்றினொன்று நேற்றமுடையனவாக வெளிப்பட்டமையால் தேகத்
தைக்கண்ணும், கண்ணைக்கரணங்களும், கரணங்களை ஆன்மாவும்;
ஆன்மாவைச்சிவமும் அறிதல் வெளிப்பட்டது இதைப்பிரகடன
மாய்ப் பார்க்கில் சிவத்தை ஆன்மாகாணுது ஆன்மாவைக் கரணங்க
ள் காணு. கரணங்களைக் கண்காணுது. கண்ணைத் தேகங்காணுது. இந்
த விசாரத்தால் யாவும் உள்பொருள்களாதல் துணியப்பட்டது. இ

நத வுணமை நியாயஙகளால ஆன்மாகிடையாது, சிவமகிடையாது எனறு வாய்மதம பேசுவாரவாயில மணவிழுநததெனை வறிக.

கண்ணொருபொருளைப பாாககையில கண்ணே பாாக்கிறதென்பது அடாது. காதொருபொருளைக கேடகையில காதே கேடகிறதெனபது அடாது மனம ஒருபொருளை நினைககையில மனமே நினைககிறதெனபது அடாது இபபடியே பலவுஙகொள்க. ஆன்மாவென்ப தொருபொருளே கண்ணினவழியாகபபாாததும, காதினவழியாககேடடும, மனததின வழியாக நினைததும, இஙஙனமபலபாஹயாநத ரேந்திரியஙகளின வழியாய அவவவவிஷயஙகளை நுகாந்தும் வ நததனமையுண்மையால, ஆனமாவுக்கபாவஞ சொலலுதல் தவறும ஆனமசையோக மில்லாதவழிக் கணணொனறையுஙகாணுது காதொன்றையுங கேளாது. மனமொனறையு நினையாது. இஙஙனமாக, காணும் புருஷனைக கைவிட்டுக காணும வாயிலகளைப் பார்ததுப பலவை யிளிததுததிரிதல கேவலம அசஙகநமுடைததாம. ஆகவே, கணணினவழியாக ஆனமாபாாபபது நேததிரககாட்சியும, காதின்வழியாககேட்பது சுரோததிரககாடசியும, மனத்தின்வழியாக நினைபபது மானசககாடசியுமாம் இபபடியே வாயிறகாட்சி, ஆக்கிராணககாட்சி முதலிய பாகுபாடுகள வெளிபபடுதல கண்டு தெளிக.

இநத விசாரததால காட்சியளவையால நிரூபிககததகக சித்தாந்தம ஆஸ்திகமாகவேமுடிநது, ஆனமாவே காணுகிறதெனனு முண்மை வெளிபபடுதலால, இதனையறியாது, கண்ணால ஆன்மாவைக் காணககூடாததென்னை யெனறெழுஙகடாக்கள அவலபபட்டொழிந்தமை காண்க. கண் அசிததாயிருபப தொருபொருளாய், அதனிடததில் சிததாயுள்ள ஆன்மாவிரவி அதைவாயிலாககொண்டு ஒருபொருளை நுகருநதனமையறியாது, ஆனமாவைவிட்டா லொன்றையு மறியாததாகியகண ஆனமாவைககண்டிலது என்பது பேதமையிற் பேதைமையாய் முடிதலால, அனனோர்கோள் முற்றுங் குணமினமையாகவே முடிந்தமைகாண்க. இதுகாறும் விசாரித்துவந்த வுண்மைநியாயஙகளால் ஆன்மாவென்ப தொருபொருளும், அதைததன்னுணையிற் செலுததி யாண்டுவருமபதியாகிய வொருபொருளும உண்டெனை நாடடப்படடதாகையால், மேலிடங்களில பின்விசாரிப்பதாகக் கூறியிருநத கன்மம் என்னும்பொருளை யினிவிவகரித்துத்தெளிவிப்பாம.

" அநாதியேலமைவினறெனின் மலமாயைகனமமணுசசிவ
னநாதிகன்மமணுககளசெயயவறிநது கன்மமுடறசெயா
வநாதிகாரியமாமுடறகளசேதனம்மணேயாவறிந
தநாதிடாதியமைககவேணடு மமைபபிஞெமெநாதியே "

எனனுமபிரமாணததால யாவும அநாதியே யாகிறபோது ஒரு வனிருந்து ஒன்ருெடொனறைக கூட்டவேணடுவது அவசியமன்றெ னனுமிடத்து, ஆணவமலமும கனமமலமும, மாயாமலமும, ஆன மாவும, சிவனும அநாதிபபொருளகளாஞலும, கனமததை ஆன்மா க்களசெய்ய, அநதககனமம தாளுய் அறிநது ஆனமாககளுககு உட லெயெடுததுக கூட்டமாட்டாது. அநாதியே காரியபபட்டு வருமுடற் கள அசேதனமாகையால ஆனமாவை அறிநது கூடமாட்டா ஆகையால், அநாதியாகியசிவன ஆனமாவையுங கனமததையும, அத ற்குப பொருநதின வுருவையுங கூட்டலவேண்டும. இபபடிககூட்டுந தனமை அவைகளுளள வநாதியேயாகையால், யாவும அநாதியென பது மெயயென்று நிசசயிககபபட்டது

இதனைப பகுததுணருங்கால பதிபசுபாசம எனனும மூன்றில பதியேசிவனும், பசுவே ஆனமாவும் என்று வெளிப்படுப பாசம என்பது ஆணவம, கனமம, மாயையெனனும மூன்று பிரிவினைப பெற்று விளங்கும பதியெனனுங்கால தனககுமேலொரு நாயகமில லாத தென்று வெளிபபடும். ஆகவே, அது சுததமாயிருபப தொரு பொருளென்பது வெளிபபடை. அசுததமிருநதாலே பதிவேண்டும அதை யொழிததறபொருட்டு தானே யொழிததுக் கொளளக்கூ டாதோவெனின், ஒழிததுக் கொளளுந் தன்மையிருநதால முத லிலேதானே அது தனககுச் சகசமாந தன்மையை யொழியும. கண ணைபபறறி நிறகுமிருளை அககண்ணே யொழிததுககோடல யாண் டமையும? அதை யொழிபபது கதிரொளியேயாதல கண்டுதெளிக. கண்ணுக்கு இருளையொழிததுக கொள்வது கூடாமைபோல அசுத் தத்தையுடைய தொருபொருள அதனைததானே யொழிததுக கொ ள்ளுதல கூடாது. இதஞல,அசுததமுடைய தொருபொருள பதியா காமையால் சுத்தபபொருளே பதியாதல்சிததம ஆகையால் பதிப பொருள் சுததபபொருளெனபது நிசசயம இநதவுண்மை யறிநதே வேதசிவாகமஙகளில பதியாகிய சிவனை நின்மலன் என்று விதநது ரைககும். இனிப்பசுவென்பது பாசசமபநதமுடைததுஎன்று பொ ருளபடும. ஆகவே, பாசமாகிய விலங்கிற்பட்டுவருநது மிழுக்குடை

மையால அசுததமுடைய தொருபொருளாயப பதிபபொருளாதல செலலாமை பெறறு விளஙகுவ தொனறெனல வெளிபபடை. இனி பபாசமெனபது அசுததமும, ஜடமுமாகிய பொருளாயத தனிதது நிலலாது கண்ணைபபறறி நிறகு மிருளைபபோல ஓாபொருளைபபறறி நிறபதொனறாம. இநதமூனறில பதியும பசுவும சேதனபபொருள் களும, பசு அசேதனப பொருளுமாதல நிசசயம. மேலிரணடும சே தனமானல் ஒனறுககு அசுததமும, மறறொனறுககுச சுததமுமவ ரக காரணமெனனை யெனின, இரண்டும சேதனஙகளேனும ஒன றுக்குப் பேரறிவும, மறறொனறுககுச சிறறறிவு முடைமையால பே ரறிவுடைய பொருளை அசுததந தீணடாமையும, சிறறறிவுடைய பொருளை அசுததந தீண்டினமையும பெறபபடடது கணணும, ஆ திததனும ஒளியுடைய பொருளகளேனும, ஆதிததன பேரொளியு டையாதலால அவனை யிருள சேராமையும, கணணனது அறப வொளியுடைய தாகையால அதை இருளசோநது மயககினமையும வெளிபபடடது. இநத நியாயஙகளால சுததாகளா யிருபபாரிருவா தாரதமயஙகளும, அவரை அசுததம பறறுதமுறைமையும, பறறு முறைமையும நிரூபிககபபடடது.

இனி அவவசுத்தமாகிய பாசததைச சறறுவிசாரிபபாம இது ஆணவம, மாயை, கனமம எனனும மூனறு பிரிவினையுடையது இ வறறுள, ஆணவமொனறே ஆனமஞானததை மறைநதிருககும வ லிமையுடைத்து எஙஙனமெனின, நீரை அநந சுததநதோனறாந படி அதிறகலநது அநதநீரையும, தனனையும பிரிககககூடாதபடி வி ளஙகும அழுககுப்போலவதாம அஙஙனஙகலநது நிறகு மழுககாகி ய தோடததைமாறறி அததுடனே தானுமொழிநது போவதாகிய தேறறுஙகொடடையே மாயைககு நிதரிசனமாம. எனவே, ஆணவ மாகிய அழுககைமாறறி அதனோடே தானுமகலுந தனமையுடைய து மாயையெனறு ஏறபடடது இதையினனும மூவமிகஙகளால, கோடிபபுடைவையிலுள்ள அழுககைச சாணம, உவாமணமுதலிய வழுககுகளைக கொணடு மாறறுவதும பொருநதும அன்றியும, தே கததிலவநத பிணியைமாற்று மௌடதமாததிபமாகவு மஙகிகரிகக பபடும இதைபபரியாலோசிககில தேகததிலநோயுளளபொழுது அநநோ யையுந தேகததையுமவேறு பிரிக்கக்கூடாத சநதாபபததில் அநநோ ன்பததைச செயயுமாபோல், ஆன்மாவினிடதது ஆணவமகலந்து துன்பததைச செயயா நிற்கும. அநதநோயை மாறறு மௌடதம

போல் மாயையவ் வாணவத்தைப் போக்கும். ஆகவே, ஆணவமும், மாயையும், நோயு மௌடதமுமாக வோதப்பட்டன. இவ்வுண்மையால் ஆணவமே மாயை, மாயையே ஆணவமென்று மயங்கிக் கூறுவார் கோளுமிருந்தது இன்ன பலதிட்டாந்தத்தால் நிரூபிக்கப்படும் ஆணவமாயா ஸ்வரூபங்களையறியாது ஆணவமே மாயையெனவும், மாயையே சத்தியெனவும், சத்தியே சிவமெனவுங் கூறி அபேதப்படப் புலம்பு மவதிஞானத்தைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம். மேல்விசாரத்தால் ஆணவம், மாயைகளினுடைய ஸ்வரூபங்களின்றன்மைதென வோதப்பட்டமையால் அவ்விரண்டும் வேறு வேறு முதல்களென்பது நிர்மாணிக்கப்பட்டது. அப்படியே சத்திசிவஸ்வரூபங்கள் மாயையில் வேறுபட்டவுண்மையை நோக்கின், மாயை தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களாகக் காரியப்பாட்டையடையுஞ் சடப்பொருளாதலுண்மை சத்தி, சூரியனில் வேறாகாத பிரகாசம்போல சிவனில் வேறாகாத குணமாத்திரமாயமைந்த வபின்னப்பொருளாதலுண்மை. ஆகவே, சத்தியுஞ் சிவனும், குணமுங்குணியுமாதல் பெறப்பட்டது. சத்தாகியசிவனில் வேறாகாத சத்தனது அறிவெனவுஞ் சிற்சத்தியானது தேகாதிகளாகக் காரியப்படுஞ் சடமாகிய மாயையி லொன்றாந்தன்மை பெ ஙஙனமிசையும்? மாயையாகிய ஜடப்பொருளும், சத்தியாகிய சித்துப்பொருளும் ஒருபொருளாதல் சாலாமையின் இரண்டுமொராதலிழுக்காம் அன்றியும், ஈண்டுச் சத்தியெனப்படுஞ் சத்தனில் வேறாகாத தொன்றாதல்போல, மேல் ஜடமென்றதும் மாயையில் வேறாகாத வதன் குணமாத்திரமாகிய தொன்றும் எனவே, ஜடம் மாயையின் சத்தியென்பது அமையும் சிவத்தின் குணமாகிய சித்தே சிவசத்தியென்பதுபோல குணகுணிமாத்திரமாயமைந்த சத்திசிவங்களைப்போல குணமுங்குணியுமாகவே ஜடசத்தியையும், அதனில் வேறாகாத மாயையையும் அங்கீகரிப்பர் விசாரித்துணர்ந்த மேலோர். இவ்வுண்மையால் ஜடமாகியகுணத்தைச் சத்தியாகப்பெற்ற குணியாகிய மாயாசத்தியைச் சத்தனாகியசிவனில் வேறாகாத குணசத்தியாகக் கூறுவது பொருந்தாது பொருந்தாது. சிவம், சிவசத்தி, மாயை, மாயாசத்தி யென்பனவற்றில் முதலிரண்டுங் குணியுங் குணமுமாதல் போல, பின்னவையுங் குணியுங் குணமுமாதல் திண்ணம் இவற்றையினிது பரியாலோசிக்கில் பின்னே பெறப்பட்டமாயை அதன் குணசத்தியால் அறிவு அறவேயில்லாததாய்க் கிரியையை அப்பிரகாசமாய்த் தன்னிடம் பெற்றதாய் விளங்கும். முன்னே பெறப்பட்ட சிவம் அதன் குணசத்தியால் அறிவுந்தொழிலும் பிரகாசமாய்த்

தன்னிடமுடையதாகி, அவ்விரண்டில் அறிவுநிற்க, தொழிலால் மே ற்போந்த மாயையினிடம் அப்பிரகாசமாய் நிற்குந்தொழிலை யியங் கப் பண்ணுநிற்கும். எனவே, பிரகாசப்படுத்தாநிற்கு மென்பது வெ ளிப்படை. அறிவுநிற்க, என்றதனால், கிரியையை அப்பிரகாசமாய்ப் பெற்றமாயையை யியங்கப்பண்ணுதல்போல அறிவை அப்பிரகாச மாய்ப்பெற்ற ஆன்மாவை யியங்கப்பண்ணுமவதரம் எடுத்தாளற்பா லதெனவறிக இந்தவிசாரத்தால், மாயை, மாயாசத்தி, சிவம்-சிவசத் தி இவற்றினுண்மை வெளிப்பட்டமையால், மேலிரண்டுபொருள்களு ம் இயங்குஞ் சத்தியையுடையதும், இயக்குஞ்சத்தியையுடையது மாகி வெளிப்பட்டா நிற்கும். இதனால், மாயை சிற்சத்தியாதலும், சிவ மாதலுங் கேவலம் அசங்கதமாயிற்றென்க. இந்த நியாயங்களால், ஆணவமே மாயையென்பதும், மாயையே சிவசத்தி யென்பதும் நிர சிக்கப்பட்டது. ஆயின், வேதசிவாகமங்களில் மாயையைச் சிவனது சத்தி யென்று கூறுவது யாதெனின், அது பரிக்கிரகசம்பந்தம் பா ராட்டியென்க. சத்தியென்பது அபின்னமெனவும், பின்னமென வும் பெறப்பட்டுச் சத்தனில் வேறாகாததும், வேறாகியதுமாகி விளங் கும். எங்ஙனமெனின், சித்திரமெழுது மொருவனுக்கு அவனுடை யகையானது அபின்னசத்தியாகி, அந்தக்கையில் தாங்கியிருக்கும் இறகானது பின்னசத்தியாதல் வெளிப்பட்டது சித்திரக்காரனுக்கு வேறாகாதகையும், அக்கையிற் பற்றியிருக்கு மிறகுமாகிய விரண்டு மவனது சத்திகளேனும், அச்சத்திகளிரண்டு மொன்றாதல் செல்லா மையே சிவனது பின்னாபின்ன சத்திகளுக்குக்கூறு நிதரிசனமாம். இந்நியாயத்தால் மாயையைச் சிவனது சத்தியென்றது பொருந்து மாகி, அதுசிவசத்தியில் அபேதமென்றது அடாதாகி, மேலோர் கூறு ந்துணிபினதென வெளிப்பட்டது இதைப்பிரமாண முகத்தால் விசாரிக்கில் “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே, ஸ்வாபாவகீ ஜ்ஞா னபலக்ரியாச” என்னுஞ் சுருதியால் பராசத்தியாகும் ஏகமாகிய வச்சிவசத்தியானது ஞானக்கிரியா சத்திகளாகப் பிரகாசிக்கின்றன வென்று பரனது தாதான்மிய சத்தியின் பகுதிவெளிப்பட்டது. அ ப்படியே அப்பரனது பரிக்கிரகசத்தியை விசாரிக்கில் “வாசுதேவ: ப ரா: ப்ரக்ருதி:” என்னுஞ் சுருதியால் விஷ்ணுபகவான் பிரகிருதியா யுள்ளவரென்று பெறப்பட்டமையால், பிரகிருதிரூபமாகிய வச்சத்தி யையுடைய சத்தனொருவன் வேறுள னென்பது சொல்லாமேயமை யும். பிரகிருதியைச் சத்தியென்றுரையாட லடாதாகையால். விஷ்

னுபகவான் கேவலம் சேதனராக, அவரைச்சடமாகக் கூறியதென்னையெனின், அவரும் மற்றையுயிர்களும் ஆணவமாயாதிகளை நோக்கச் சேதனர்களேயன்றிச் சிவனை நோக்கக் கேவலம் ஜடர்களேயாம். அப்பரன்றனது கருணையாலன்றோ மாயையிற் புணர்த்தாதபோது ஓர்சேட்டையுமற்றிருந்த வுண்மையால். ஆகவே, பரனுக்குமாயையோடு சேதனர்களும் பரிக்கிரகசத்தியாதல் பெறப்பட்டது. மாயையுஞ் சேதனனுந் தனித்தனி வேறு பொருள்களாகக் காணப்படாம லிந்தனமும் வன்னியும்போல விரவிநிற்கு மொருமைப்பாட்டா லன்னது மன்றோனு மத்துவிதமாகிப் பரனுக்குப் பரிக்கிரகசத்திகளாத லிழுக்கா தெனவறிக. சிவன்பரிபூரணனாகையால் சத்திகளுக்கு வேறுயதோர் பொருளாயத் தானு நில்லான். ஆகவே, சேதனன் சத்தியுபகாரத்தைத் தனது மலநிவிர்த்தியின் பொருட்டுப் பெறுமாறும், சிவன் சேதனனது மலநிவிர்த்தியை யச்சத்தியா லுபகரிக்குமாறும் விரவிநிற்றல்காண்க. இதனாலிருவர் சைபோகமு முபகாரத்தைப் பெறவுந் தரவுமென்றோப்பட்டமையால், சத்திசத்தர்கடன்மை வெளிப்பட்டது "அரிபிரைந்தவதாரச்செயலயாவுமானசெயலா மாலறியாத கந்தைகூற்ற, றிரிவாகுமுடல்வாலதருண மூப்பின்செயலுயிரின் செயலாகுஞ் செய்திபோலும், விரிவாமைந்தொழிலையு மெம்மிறை வன்றனே மிகுபடர்க் கைமுன்னிலைத் தன்மையிலுண்டாக்குந், தரியாதன்றிராமனுடன் பரசுராமன் சமர்பொருத கதையுலகிற்சாற்றுவீரே" என்னும் பிரமாணத்தால் விஷ்ணுவின் தசாவதாரச்செயதிகளும் சிவனது கிருத்தியங்களென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. தேகத்திலுண்டாகிய பாலய கௌமார யௌவன வயோதிகங்க ளத்தேகத்தி லான்மாநீங்கியவழி யமையா. அப்படியே, ஆன்மாக்களிடம் நிகழுஞானக்கிரியைகள் சிவனையன்றியமையாது. விஷ்ணு சேதனர்களி லொருவரேயாகலி னவருடைய ஞானக்கிரியைகளுஞ் சிவனையன்றி யமையாது. ஆகவே, தசாவதாரங்களும் சிவனியக்குவித்தலை யபேக்ஷித்தமை நிரூபாகிதமாய்ப்பெறப்பட்டது. அவ்வுண்மையை விஷ்ணுவி னவதாரங்களாகிய பரசுராமனும், தசரதராமனுஞ் சண்டையிட்டு முரணியதே சான்றுரைக்கும். விஷ்ணு நிமலருடம், அவர் விபூதிக ளவ்விருவருமாயி னொருவரோடொருவர் சண்டையிட்டு மாயவதென்னை? இரண்டுருவு மொன்றனகாலத்து மலத்தாக்குடைமையானும், சிவன் சேட்டிப்பித்தால் சேட்டிக்குந் தன்மையெய்தலானு மன்றோபால அது நிகழ்ந்தமையறிக. விஷ்ணுவோபகவென்பது திண்ணமாகி, விவிதவினைக் குட்படுத லுண்மை

யாகையால் அவ்வினையை யவாக்கூட்டித் தொலைப்பிக்கு முகத்தா லேயவதரித்து வந்த சந்மங்களி லவ்வினையைப் பகிர்ந்து, முறையே தசரதராமன் பக்கல சாந்தவினையைத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யெனனும வழிகளால சிவன் மாறறிவருகையி லபபரன் பரசுராமனை யதிட்டித்து, அவனைப் பரிக்கிரகசத்தியாகக் கொண்டு தண்டித்தும, பரசுராமன பக்கல சாந்தவினையைத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையெனனும வழிகளால சிவன் மாறறிவருகையி லபபரன தசரதராமனை யதிட்டித்து, அவனைப் பரிக்கிரகசத்தியாகக் கொண்டு தடிந்து முபகரித்தல சாலும இப்படியே விஷ்ணுவினுடைய வொவ்வோரவதாரங்களினு மேனையவுயிர்களிடத்துங் கண்டுகொள்க

மேலவிசாரத்தால விஷ்ணு பரிக்கிரகசத்தியானபடியே விதியுருத்திரர்களும சிவபெருமானுக்குப பரிக்கிரகசத்திகளாகு முறைமையைப் பிரமாணபூர்வகமாய் விசாரிப்பாம். “ஜ்ஞான மப்ரதிமம் யஸ்ய வைராக்யஞ்ச ஜகத்பதேஃ, ஐஶ்வர்யஞ்சைவதாமஸ்ச ஸஹஸித்தஞ் சதுஷ்டயம்” என்னும் வசனத்தால உலகத்துக்குப பதியாயவிளங்கும பிரமஹதேவருக்கு அதிகமாகிய ஞானமும, வைராக்யமும ஐசுவரியமும் தாமமும சுவபாவசித்தமென்று பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெருநலத்தை யுடையவராகிய சிருட்டிகர்த்தாவும, அவருக்குத் தந்தையெனனுங கௌரவத்தை யுடையவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியும், அவ்விருவர் கிருத்தியங்களு மவத்தைகொண்டொழிய வழிக்கு மாற்றலுடையவராகிய வுருத்திர மூர்த்தியுமாகிய மூவர்களில பிரமஹதேவர் பரமசிவனது ராஜஸமெனவும, உருத்திரமூர்த்தி தாமசமமெனவும, விஷ்ணுமூர்த்தி சாத்விகாம்சமெனவுங் கூறும மைத்திரேயோபநிஷத்வாக்கியத்தை யீண்டெடுத்துவாம. “அதயோஹ கலு வாவாஸ்ய ராஜஸோம்ஶோ ஸௌஸயோயம்ப்ரஹ்மா, அதயோஹ கலு வாவாஸ்ய தாமஸோம்ஶோ ஸௌஸயோயம்ருத்ரஃ, அதயோஹ கலுவா வாஸ்ய ஸாத்விகோம்ஶோ ஸௌசயோயம் விஷ்ணுரிதி” என்பதனாற்காண்க. இப்படியே “ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாப்ரஹ்மாந் ப்ரதாநா ஆத்யசக்தயஃ, ததச்சதேவா மைதரேயாந யூநாதக்ஷாதயஸ்ததஇதி” என்னும விஷ்ணுபுராண வசனத்தால் அநதபபரமசிவனுக்குப் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்கள் சக்திகளாவரென்று பெறப்பட்டது. இன்னும, கூர்மபுராணத்தில “சக்தயோ ப்ரஹ்மவிஷ்ணவீசா புக்திமுக்தி பலப்ரதாஃ, ஸர்வேச்வராஸ் ஸர்வவந்த்யாச் சாச்வதாநந்த போகிநஃ, அந்யாச்ச சக்தயோதிவ்யாஸ் தத்ரஸந்தி ஸஹஸ்ரசஃ, இஜ்யந்தே விவி

ஹைர்யஜைஞ் சாகராதித்யாதயோமராஃ, ஸாவாஸாமேவ சக்திநாம்ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாதமிகாஃ, ப்ரதாநாஸ் ஸம்ஸ்ம்ருதாதேவாஃ சக்தயஃ பரமாத்மநஃ, அப்யஃ பரஸ்தாத்பகவாந் பரமாத்மா ஸநாதநஃ, கீயதே ஸாவசக்த்யாத்மாச் சூலபாணிர் மஹேச்வர இதி" என்னும் வசனத்தால் பிரமஹ விஷ்ணு ருத்திரர்கள் புக்திமுக்திபலங்களைக் கொடுப்பவர்களாயும், சர்வேசுவரர்களாயும், சர்வசத்தியர்களாயும், சர்வசுவதந்தரப் போகத்தைப் புஜிப்பவர்களாயுமுள்ள பிரமஹத்தின் சத்திகளெனவும், இதரர்களாயுள்ள சத்திகளும், மேலசத்திகளாகிய இந்திரன், சூரியன் முதலியதேவர்களும் நாநாவிதமான யஞ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுகின்றார்களெனவும், சர்வசத்திகளுக்கும் பிரதானைகளாயுள்ள பரமாத்மாவின் சத்திகளானவை பிரமஹ விஷ்ணு சிவாதமிகமான தேவர்களாக ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்களெனவும், இந்தச்சத்திகளைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமாயுள்ள பகவானும், பரமாத்மாவும், சநாதனரும், சர்வசத்தியாத்மகரும், சூலபாணியும், மஹேசுவரருமாகக் கானம்பண்ணப்பட்டவரே பரமபதியாகிய சிவபெருமான் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இதுகாறுஞ் செய்தவிசாரத்தால் சத்திகளின்பேதம் பெறப்பட்டு அவற்றுள் சேதனர்களோடு மாயையும் பரிக்கிரகசத்தியாதல் துணியப்பட்டமையால் பரிக்கிரகசத்தியாகிய மாயை ஆணவநோயைப் போக்கு மௌடதமாத்திரமெனல் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆணவம் நோயும், மாயை யௌடதமுமானபோது அந்நோயையுடையவன் ஆன்மாவென்பதமையும் அமையவே, அம்மருந்தை யப்பிணியாளனுக்குக்கொடுத்து நோயைத்தீர்க்கும் வைத்தியன் சிவனென்பதும்பெறும். நோயுடைய பிணியாளன் றனைப்பிணித்திருக்கு மந்நோயவருத்தத்தாலழிந்து அறிவுசோர்ந்து கிடத்தலானும், அந்நோயைத்தவிர்க்கு மௌடதங்களவனைத்தேடிச் சென்றுபகரிக்குமாற்றல்பெறாத ஜடப்பொருள்களாகலானும், அந்நோயாளிக்கு மருந்தைப்பற்றித்துபசரித்து துண்ணச்செய்து பகரிப்பான் வைத்தியனே யாதல்போல, ஆன்மாவாகிய நோயாளியைப் பற்றிவருத்து மாணவமாகியநோயைத்தவிர்த்துபகரிக்கும் பொருட் டௌடதமனைய தனுகரணாதிகளை மாயையினின்றுங் காரியப்படுத்திக்கொடுத்து வைத்தியனாகிய சிவனே அந்நோயைத் தவிர்ப்பன். ஆணவரோகம், மாயாகாரியங்களாகிய வௌடதப்பிரயோக மாத்திரத்தானே நிவிர்த்திபெறுமோவெனின், பிரக்ஞைபற்றுக்கிடக்கு மந்நிலையினின்று மவனைத் தேற்றிச் சற்றே

பிரக்ஞை யுண்டுபண்ணுகையால், அதனபின்னா வேறுபத்தியபரி காரங்களு முளவாம. இப்படியே மாயையாற் பிரதிபந்தஞ் செய்யும நந்தரஞ் சற்றேயறிவுவிளங்கப்பெற்ற வசசேதனன் சிவனது ஆணை வடிவமாகிய வேதசிவாகமங்களென்னும் வைத்திய நூலிற பெறபப டும் பத்தியபரிகாரங்களைப் பெற்று ரோகநிவிர்த்தி யடைவனென்ப து திண்ணம்! திண்ணம!! இந்த வுண்மை விசாரத்தால ஆணவமா யைகளின றன்மை வெளிப்பட்டமையால் மேல்கன்மம என்னுமல மினைத்தென்பதையுஞ் சற்றுவிசாரிப்பாம. கன்மம என்பது நெல்லு க்கு முளைபோலவ தொன்றும. நெல்லினிடத்துத தவிடு, உமி, முளை, என்னும வேறுபாடுகளுண்டாதலின, அவற்றுள் தவிடு ஆணவத்து க்கும, உமி மாயைக்கும உவமிக்கப்பட்டபடியே முளை கன்மத்துக் குவமிக்கப்படுமெனவறிக. முளையில்லையேல அந்தவித்துக்குச் சீவிப பின்றும நெல்லினிடத்து இந்தமூன்றுந் தொன்மைச் சுபாவமாதல போல ஆன்மாவினிடத்து மும்மலங்களுஞ் சுபாவமாதலகண்டறிக. மேலுவமையால கன்மமில்லையேல பிறவியில்லையென்று வெளிப்பட் டது. ஆகவே, பிறவிக்குக்காரணம் கன்மம என்பது அமையும் அந் தக்கன்மம என்றுவந்தது என்று கடாவுங்கடாக்களுக்கு இறைதரப பட்டமையு மிதனுனேபோதரும். இவ்வுண்மையறியாதார் முனசெ ய்தபாவத்தா லிப்பிறவியில துன்பமாயி னமமுறபிறவியில் பாவம்வரக் காரண மெனனையெனவும, அதற்குமுற்பிறப்பி லாஜிததெனி ன பபோது மதுவந்தகாரண மெனனையெனவுங்கடாவி முதலில பாவம் வந்தவாறென்னையென மயங்குவா. பாவ மிடையில வந்ததன்றும். எ ன்று ஆனமாவுண்டு, அனறேமலத்திரய முண்டாகையால கன்மத்தி னகாரியமாகிய பாவபுண்ணியங்களு மநாதியேயுண்டென்று கொள் ளப்பட்டன. "வினையிலேகிடந்தேனைப் புகுந்துநின்று போது நான்வினை க்கேடனென்பாயபோல, வினையறுனென்றுன்னையறிவித்தெமபிரானுறைய்க் கு" என்ற திருவாக்கானுமுணாக. இந்தக் கன்மத்தால்வரு மநுபவ மெனைத்தென யோசிக்கையில், ஆனமா யாதாமொரு சரீரத்தையெ டுக்கையி லதனைக்கூட்டி முடிப்பதேயாம. இதனால, கன்மமில்லையே ல் மாயாபோகமுண்டாவதும அமையாது. மாயை யநாதியேயாயினு ம், அதுகாரியப்பட்டுத் தேகபோகங்களாய் வருகையில் கன்மத்தி ன்முறைப்படி வருகையால் கன்மமே தேகபோகநுகர்ச்சிக் கிடா னபிறவிகளைத் தருமெனபது சொல்லப்பட்டது. மேலிடங்களி லாணவமாயைகளை நோயுமௌடதமுமாக வுவமித்தபடியே யீண் டுககன்மத்தைப பத்தியமாக வுவமிப்பதேசாலும. நல்ல பத்தியத்

தால் ரோகநிவிர்த்தியும், கெட்டபத்தியத்தால ரோகவிர்த்தியுமுண் டாதல நுபவமாகையால. கெட்டவினையால பிறவியநந்தமும, நல்ல வினையால் பிறவியொடுக்கமு முண்டாதல உவமித்தறிக. ஓரான்மா தேகத்தை யெடுக்கையில் எடுக்குந்தேகத்தைக் கூட்டுவதும, எடுப் பதற்குமுன் விடுந்தேகத்தைத் தவிர்ப்பதுங் கன்மமேயாகையால், விடுவதாகிய மரணத்தையும, எடுப்பதாகிய ஜநநத்தையுந் தருங்கார ணமாயுள்ளது கனமமெனனுந்துணிவு நன்குகாணப்பட்டது அந் தக்கன்மம ஆன்மாவுக குடலைத்தருங்கா லந்தந்தவுடற்கேற்றம வடிவு, நிறம, சாதி, ஒழுககம, நெறி, உணவு, சுகம, துககம, ஆயுள் எனறி னனவேறுபாட்டால போகத்தை யூட்டுமாகையால அது அநாதியே யமைந்திருக்குந் தன்மையையனறி யமையாமை வெளிப்பட்டது "இன்னவினையினன தலத்தினனபொழுதினனதனு, லினனபடியாயபொரு ந்துமென்றிசைத்தே - யன்னவினை, யன்னதலத்தன்னபொழுதன்னதனாலன் னபடிப, பின்னமறககூட்டுமெபிரான்" என்னும ஆனறோரநுபவ வுரையா னுங்காண்க. இதனால வினையையன்றி யொருபோகமு முண்டாகா தெனவும், அந்தவினையும சிவனாணையி னிகழுமெனவும பெறப்பட் டது. எங்ஙனமெனின், சூத்திரதாரியால பதுமையாடுகையில பது மைக்கும்,அவனுக்குமிடையில் சூத்திரமொன் றியங்குகையால் சூத் திரமன்றிப் பதுமையாடாமையும, சூத்திரதாரியையனறிச சூத்திர மியங்காமையும் வெளிப்பட்டது. இதனால கன்மத்தா லான்மா தே காதிகளை யெடுக்குமேனும், கன்மஞ்சடமாகையால் அதுசிவனையன் றி யமையாதெனவறிக மேல்விசாரத்தால கன்மமென்பதொருபொ ருள் சிவனுககுத் துணைக்காரணமா யிருப்பதொனறாக நிச்சயிக்கப் பட்டது ஆகவே, அதுசிவனுடைய சத்திபேதங்களில் பரிக்கிரகமா த்திரமாகவேகொள்ளப்படும கன்மம் நித்தமு மநாதியுமாயின், தநு கரணாதிகள் வந்தபிறகே யவற்றின்சார்பா லான்மா கன்மங்களை யார ஜிக்குந்தன்மை யுண்மையா லத்தனுவாதிகளை யடைவதன்முன்ன ரே யான்மாவுககுக் கன்மம எனபதொன் றெங்கிருந்து வரக்கூடுமெ ன்னுஞ் சங்கையுண்டாதலால் மேல்சமாதானத்தை யோசிப்பாம். ஆ னமாவை யநாதியேபற்றிய தொருமலமாய்ப் பின் செய்கை ரூபத்தா லியக்கப்பாட்டை யடைவதொன்றாய் வெளிப்படுந் தன்மையேசா லும். அப்படியநதக்கன்மம நிகழப்பெறுங்கால் சிவனுடைய சத்தி யாகிய கிரியையென்னுங் கன்மத்தையன்றி யமையாது அதுசெய்த லும, பின்னது செய்வித்தலுமே யிலக்கணமாக வுடைமையாந்தன மையுண்மையால. கனமம், மாயை, ஆணவமென்னுமூன்றுஞ் சடங்

களும, ஆன்மா சிறறறிவுஞ சிறுதொழிலு முடையதுமாகு மிலக்க ணப பெறறியனவாகுந தனமையால ஜடஙகளாகிய வமமூன்றுங கிரியைமாததிர முடையனவாகி அத்துணையுந தாமே யியங்குமாறற லபெறுது சிவனியககுவிததா லியங்கும ஆன்மா கிரியைமாததிரமே யன்றி ஞானமுமுடையதாகி அததுணையுந தானேயியஙகுமாற்றல பெறுது சிவனுரதுசேட்டிபபால அறிநது மசைநது மியங்குமென வறிக. அசேதனஙகளுககுக கிரியைமாத்திரமும, சேதனததுக்குக் கிரியையோடு ஞானமு மிலக்கணமாகுநதனமையால அவை தாமே யியங்கபபெறுவாகலின அவறறை யநதநதபபடி யிசைநதியங்கபப ணணுவான் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனுகிய சிவனுதல துணியபபட்ட து அவன நினமலனுகையால "எல்லாமுனனடிமையே யெலலாமுனனு டைமையே யெலலாமுன்னுடையசெயலே" என்னுமபிரமாணமே யிவவு ண்மையை நிறுததும. அடிமையென்றது ஆன்மாவையும், உடை மையென்றது மலமாயாதிகளையும, செயலெனறது ஆனமாவினது ஞானககிரியைகளின் சேட்டையையும், மலததிரயஙகளினது கிரி யையின் சேட்டையையுமே யெனவறிக. இநதவுண்மையால் கனம மொன்றைக கூட்டுகையிலுஞ சிவனையன்றி யமையாமையால, எல லாஞ சிவச்செயலெனறது அமைதல திண்ணம! திண்ணம!!

இந்தக் கன்மமலம தூலம, சூக்ஷ்மம, அதிசூக்ஷ்மம என்று மூவகைப்படும இவற்றுள, வினைகள தூலமும், வினைகட்குப பின் பலனுய் வருகிற புண்ணியபாவங்கள் சூக்ஷ்மமும, இபபுண்ணிய பா வங்கட்குப பின்பலனுய்வருகிற இன்பதுன்பஙகள் அதிசூக்ஷ்மமும என்றுசொல்லப்படும். இவை ஆகாமியம், சஞசிதம, பிராரப்தம எ ன மூன்றுபேதமாக விரியும் இருவினைகளே ஆகாமியமாகவும, பு ண்ணியபாவஙகளே சஞ்சிதமாகவும், இன்பதுனபங்களே பிராரபத மாகவுங் கொள்ளபபடும். ஆகாமியம பயிரிடுதலை ஒககும. சஞசிதம் அப்பயிரால் உண்டாகும பலத்தைக களஞ்சியததிற் கட்டிவைததலை ஒக்கும் பிராரபதம களஞ்சியத்திலே வைததததைச சிறிதுசிறிதாக எடுத்துப் பொசித்தலை ஒககும. இந்தக்கனமங்கள் ஆன்மாக்கள நி னைத்தபடி ஒருபோதும பயன்படா. ஒருவன் முன்னாப்பனையும, பி ன்னாக்கீரையும உண்டாககினுல் பின்னர் உணடாககிய கீரை பதி னைந்து நாளைக்குட் பிரயோசனமாகும முன்னருணடாககிய பனை பதினைநது வருடத்தின்பின் பிரயோசனமாகும அதுபோல ஆன மாக்கள் முன்பு செய்த கன்மம் முன்னேபயனபடாமல வெகுசன

னத்தின்பின் பயன்படுதலும், பின்பு செய்த கன்மம் உடனே பய ன்பட்டு வருதலும் மரபாம்.

இவை ஆதி தைவிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதி ஆத்மிகம் என்னுந் தாபத்திரயங்களாக வுயிர்களுக்குப் பொசிப்பாகும். இவற்றுள், தெய்வத்தால் வருவன ஆதி தைவிகம். அவை மாதாவின் கருப்பத்திலும், சனனமரணங்களிலும், சுவர்க்க நரகங்களிலும் உண்டாகு மின்பதுன்பங்கள் நீர்-தீ-காற்று முதலிய பூதங்களால் வரும் இன்பதுன்பங்கள் ஆதிபௌதிகம் சரீரத்தாலும், மனத்தாலும்வருவன ஆதிஆத்மிகம் ஒருவன் களஞ்சியத்திலே கட்டிவைத்த நெல்லானது தீப்பட்டு வெந்ததுபோல ஞானாசாரியருடைய திருநோக்கத்தினாலே சஞ்சிதந்தொலையும். உணவுக்கு வைத்தநெல்லானது குறித்தகாலத்திலேயுண்டு முடிந்ததுபோலப் பிராரப்தம் உடம்புடன் அழியும் விதைத்துவைத்த நெல்லு மழையின்றி எரிந்ததுபோல ஆகாமியம் நின்மல ஞானத்தினாலே அழியும். "சஞ்சிதந்திருநோக்காற் போம் பிராரத்தந் தனுவோடேகும், விஞ்சுமாகாமியந்தான் விளங்குஞானத்தினாற்போம், செஞ்சயானசெய்தவெல்லாஞ் சிவனசெய லெனறுணாந்தால், மஞ்சனே வினைத்திறங்கள் வந்துணைசசந்தியாவே.' என்றதனாலுங்காண்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இதுகாறும் விவகரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் தேகான்மவாதியாகிய வுலகாயதன் கூறநீரிந்தது இவன் சிவபரங்களே யின்மைப்பொருள்களாகக் கூறிய வாபாசத்தையே நவநவமாயெடுத்து வியவஸ்தை முகத்தாற் கண்டித்துப் பதார்த்தத்திரயங்களி னுண்மையைக் கரதலாமலகம்போல் விளங்க வுரைத்தோமாகையா லினி யேனையவாபாஸ மதங்களையு மொறுவாறு சங்க்ஷேபமா யெடுத்துக்காட்டிப் பூர்வபட்சஞ் செய்வாம்

மேலிடத்தில் ஸ்ரீவாசகத்தையே பிரமாணமாயெடுத்துக் காட்டி, அந்தவாதரவுகொண்டே புறச்சமயிகளி னுபாசங்களைக் கடியத்தொடங்கினோமாகையால் "நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறினா' என்றவசனத்திற்குப் பிறபோந்த வசன பரியாலோசனையானே யேனையவாபாஸங்களையும் விளங்கவுரைப்பாம்.

அவை (சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக்குழாங்கள், பற்றியழைத்துப்பதறினா) எனவும், (விரதமேபரமாகவேதியருஞ், சரதமாகவேசாத்திரங்காட்டின

ர்) எனவும், (சமயவாதிகட்டத்தம் மதங்களே யமைவதாக வரற்றிமலைந்தனர்) எனவும் வருவனவாம். இவற்றை முறையே விசாரிக்கின், முதற்போந்த வசனம் தேகவாதத்திற்றானே முடிந்தது (நவிலினிமம்மனைமக்களுக்கொருத்துணை நாமலதில்லையென்றே. கவலையுற்றரனை யுணர்மறந்தனையுனைக் காலனார் கொடுபோகிற, குவலயத்தடைந்திவரை நாடொறும் புரந்திடுவையோ குறிக்குங்கால், சவலைநெஞ்சமே சிவனலாதுயிர்க்குயிர்தானுமோர் துணையாமே) என்னு முண்மை விளக்கத்தாற் கண்டிக்கப்பட்டொழியும். வைதிகராயுள்ளோர் கேவலங் காமட்டாளாய் வாஜபேய முதலிய வநந்த காமியங்களிலுழன்று ஞானகாண்டமாகிய வுபநிடதங்களைச் சிவாகமவழித்தாந்த பரியாலோசனையானே யுணர்தலின்றி மருட்சிபூண்டு திரிகின்றாராகையால் (சுருதிவழியொழுகினார்கள் சுவர்க்கத்தார்) என்னு முண்மைக்கநுகுணமான வவ்விரண்டாம் வசனத்திற்போந்த மதமுங் கண்டிக்கப்பட்டொழியும். மூன்றாவது வசனத்திற்போந்த வெல்லாச் சமயங்களும் (தம்மை யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற் புணராமை கேளாம்புறன்.) என்னு முண்மைவிளக்கத்தாற் சிறப்பழிந்திழியும். மேல் (மிண்டிய மாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்தார்த்து) எனவும், (உலோகாயதனெனு மொண்டிறற்பாம்பின் - கலாபேதத்தகவிடமெய்தி) எனவும் போந்த வாக்கியத்தவயங்களிற் பெறப்பட்ட சமயங்களிரண்டு மவைதிகங்களாகிய நாத்திகங்களேயாம். மாயாவாதியானவன் பாசபசுக்களை யில்பொருள்களாகவும், பதியாகிய தன்னையே யுள்பொருளாகவுங் கொண்டு மலைந்தபடி யுலகாயதன் பாசத்தை மாத்திரமே யுள்பொருளாகவும், பதியையும், பசுவையு மில்பொருள்களாகவு மலைந்து கூறுந் தன்மையா லிருவரும் நாத்திகராவதி லென்னதடையுளது? தேகான்மவாதியாகிய உலகாயதனைமாத்திரம் நாத்திகனென்று கூறி யேகான்மவாதியாகிய மாயாவாதியை யங்ஙனங்கூறா தொழிவது விவேகத்தாழ்ச்சியாம். இப்படியே பௌத்தாதி மதங்களிடத்துங் கண்டுகொள்க. இவ்வுண்மையைச் (சமரஸஞானதீபம்) என்னு நூலில் யாஞ் செவ்விதின் விளக்கியிருக்கின்றோமாண்டுங் கண்டடங்குக. இவ்விரண்டுசமயங்களுந் துல்லியமாவது கண்டேயன்றோ விவ்விரண்டையு மொருசேரக்கூறி ஸ்ரீமத், ஆசாரியஸ்வாமிகளும் பழித்தனர்? ஏனையபுறச்சமயங்களை நோக்க விவைதாமே யுயிர்களைமருட்டி வஞ்சிப்பனவாகலி னிவற்றுட் பின்னையதாகிய வுலகாயதத்தையே முன்னாகக்கூறிக் கடிந்தொழித்தோமாகையா லினியிங்கே முன்னையதாகிய மாயாவாத சொரூப மினைத்தென்பதையுங் காட்டிப் பூர்வபட்சஞ்செய்வாம்.

இம்மாயாவாதம் அஸததியவாதமென்னும் பொருளைத்தருவ தொன்ருகலின் மிச்சாவாதமெனவுஞ் சொல்லப்படும். இதனுண்மையை (உத்தமவாத தூலவாதூலம்) என்னுநூலின்வழி விரிவாயெடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கின்ருே மாயினு மின்னுஙகொஞ்ச மீண்டு விவகரிப்பாம்

நாத்திகவாதம், மிச்சாவாதம், அஸத்யவாதம், பிரச்சன்னபௌத்தவாதம் என்னும பரியாய நாமஙகளையுடைய மாயாவாதநதானே பிரகிருதத்தில (வேதாந்தவாதம்) என்றுலகில் மூடஜனங்களால வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. அத்வைதவாதமெனவுங கூறுகினறனர். வேதாந்தமாவதும், அதவைதமாவதுஞ் சித்தாநதமெனனுஞ் சைவததுக்கேயுரிய பரியாயநாமஙகளாதல சிவஞானபோதமுதலிய வுண்மைநூல்களின்வழி விளங்கும். இவ்வுண்மையறியாதார் ஏகான்மவாதம், அகமபிரமவாதம், அதயாஸவாதம், ஆரோபவாதம், பிராநதிஜநயவாத மென்றற்ருெடககத்துப் பலபெயர்களையுடைய வச்சூனியவாததுக்கே மேற்போந்த வேதாந்தமுதலிய பெயர்களை யிட்டு அபார்த்தங் கூறிப்புலம்பித்திரிவர். அமமதத்தினுபாசம் வருமாறு. பிரமமொன்றேயுள்ளது என்பதைச் சாதிப்பான்ருெடங்கி வேதத்தைச் சான்று கூறுவர். வேதமோவெனின், ஜீவபரங்களையும, அவற்றின் ஸம்பநதங்களையுங கூறுவதால் ஏகவாதத்தின றலையிலிடிவிழுந்தழியும் ஒன்றெனச் சாதித்தல் பரமார்ததமும, இரண்டெனச்சாதித்தல் விவகாரமுமெனப் பினனுங்கூறுவர். அவ்விவகார பரமார்த்தங்களே யவர் மதத்திற் போந்திடும பெதமுத்திகளாகும். பெத்தமுத்திகளிரண்டு மோரபொருளுக்கே காலவேறுபாட்டா லுண்டாமென்பது நியாயமுகததாற் போதரலால் அவர கூறும்பிரமமாகிய வொன்றற்கேயன்ருே வவையுரியவெனச் சாதிக்கப்படும ? பெத்தமுத்திகளும, அவறறைக் கொண்டதொரு பொருளும், அங்ஙனம் வேறுபடுத்தியகாலமு மென்பனவாதி விவகாரங்கள பெறப்படுமுண்மைககுமுன்னா அவர்கூறும ஏகமெங்கே போகுமோ வறிந்திலம். பிரமம் பிரமேயமும், வேதம் பிரமாணமும், பிரமமொன்றேயெனவறிந்துரைத்த பொருள் பிரமாதாவும, அறிந்தவறிவு பிரமிதியுமென வெளிபபட்ட நியாயமுகத்தால் ஏகவாதஞ் சீவிக்கவிடம் பெற்றதெங்கே ? ஏகமாகியதன்னையன்றி யெலலாம மிச்சையெனக்கண்டதனுல் வேதமுமிச்சையாகி அதனுற் சாதிக்கப்போநத வறிவாகிய தானும மிச்சையாதலி லிழுக்கென்னே ? இவ்விபரீத ஞா

னா் யாணடும பயனசெயயாதெனக மேறகூறிய விவகாரபரமாாத்
தஙகளிரணடு நிததமாய் விளஙகலி னவிருதனமையும பிரமசுபா
வமென நாடடப்படும பிரமநதானே விவகாரததையும, பரமாாதத
ததையும பெறறு விவகாரமிருநதபோது பரமாாததமும், பரமாாத
த மிருநதபோது விவகாரமுமொழிநது நிஜாநுபூதியி னிலவுநதன
மை அனறோ பிரஸஙகமாதலால விவகாரபபிரமம, பரமாாததபபிர
மமெனனும பகுதியால் எமதுபரியாஸததுக் குளளாகி யலக்கணுறற
ழியு மதிசய முரைபபரிது! உரைபபரிது!! ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய
காாய காரணங்களாகிய பஞசகிருதயம நிததமெனக்கோடலும, அ
வறறை விவகாரமெனககூறலும அவா மதமானபோது எஙஙனே ப
ஞசகிருதயஙகடகு முடிவுணடாகி விவகார பிரமமொழிநது, பரமா
ாதகபிரமநதானே நிலைககும? விவகாரமொழிநதிடுகையாற பரமாா
ததமெனபது மறறுத தனது ஸ்வபரபபிரகாச நிலையி லவ்வேகமாகி
ய பிரமம அமைதலுமென்றோகூடும? இனிபபரமாாதத மெனபது
தானென்னை? கணடவாயாவா? தன்னையனறிப பரமாாததத்தில
வேறுகாணாத வொருவன் பரமாாதத ஞானம பகர்வதெங்ஙன்? பக
ாசசி விவகாரமாயிறறே! தன்னில வேறுனாககன்றோ பகாதல கூடு
ம? பரமார்ததஙகழன்று விவகாரததில வநதபோது முனபரமாாத
தத்தை விவகரிததமெனின், விவகாரததிற பரமாாததமினறுகையா
ல் பரமார்ததஸ்வரூபமபாழபட்டழியும. சுழுததியநுபவததைச் சா
க்கிரத்தில விவகரிபபதுபோலா மெனின், கேவலசகலத தாககால
வை நிகழ்தலால விவகரிதத பொருளுககு வேறான சகல கேவலஙக
ள சிததிததவாறு பரமாாததததை விவகாரததிற பிரதிபாதிககும
பொருளுககு வேறான பொருள்களனறோ சிததிக்கவரும? சுழுததி
ஜாககிரஙகள் அநுபவமும், ஆணவமாயா துவநதஙக ளவவநுபவத
தை யூடடுவனவும, அவறறையுடைய தொருபொருள் முறையேயு
ண்டுழல்வது மானபடியே யன்றோ விவகார பரமாாததங்களிலுங்
கொள்ளவரும? பாசததோடு விரவியுண்டாகு மநுபவததால் விவ
காரமும, பதியோடு விரவியுண்டாகு மநுபவததால் பரமார்ததமும்
பசுவாகிய சிற்றறிவுக்கு நிகழுந்தனமையால் மூன்றுபொருள்களுந்
தததங்கதிமாறாது விவகார பரமாாததங்களிலும நிலைக்கும்! நிலைக்
கும!! இப்படிககன்றிய பரமாாததததிற் றன்னையே தான்கண்டு சு
கிபபதெனனும் அவலஞானம நிலையாது! நிலையாது!! தன்னைததா
ன கணடநுபவித்தலுக கோருபமானங் காட்டல்வேண்டும. கண்ணு

னது தன்னைக்கண்டு சகிக்கின்றதோ வறிவானது தன்னையறிந்து சு-கிக்குமா? கண்ணாடியின் முன்னின்றிக் கண்ணானது தன்றிலக்கணத்தைக் காணுமாறுபோல அறிவானது திருவருளின் முன்னின்றித் தன்றுண்மையிலக்கணத்தை யறிந்திடுவது கூடாது! கூடாது!! இவ்வுண்மைகளால் தன்னிற்றன்னைத் தானேகண்டநுபவித்த லென்னும் பரமார்த்தம் தலைமயக்கெய்தியது காண்க.

பதியைவிட்டுத் தானே யொருதனி முதலுண்டென்று சாதிக்கப்புகும் அம்மதத்தினர் கூறுநியாயங்களை யினிது பரியாலோசிப்பாம். காணப்படுவனவற்றைக் காண்பதும், கேட்கப்படுவனவற்றைக் கேட்பதும் எந்தவறிவோ, அந்தவறிவே தானென்றறியத்தக்கதென்பர். பார்க்கப்படுகிற வினைத்தும் பொய், அல்லது மிச்சையென்று வாதித்துத் தலையுடைத்துக்கொள்வது அவர் மதமாயின், அவர் பார்த்தது பொய்யானதொன்றையே யல்லவா? இல்லாத பொருளைப் பார்த்தாரென்கையால், அவர் பார்த்ததே யில்லையென்னவன்றோ முடியும்? அதனால், பார்த்தபொருளு மில்லாததாகவே யன்றோ முடியும்? அதுபோல, கேட்டபொருள் பொய்யாகும்போது கேட்டதும் பொய்யாகுமல்லவா? அப்படியே கேட்டதொருபொரு ளிருந்ததும் பொய்யாகுமல்லவா? இவ்வுபமான வாயிலாக வுபமேயமாகிய தானாகிய வறிவுண்டென்று சாதிக்கப்பட்டமையின் முழுநாத்திகம் பெற்று அவர் புன்மதம் அழியும்! அழியும்!! பின்னும்மப்பேய்மதத்தினர் கூசாது பேசும் பிழைகளையும் பெயர்த்தெறிவாம். ஏகமாகிய பிரமம் தேகாதி பிரபஞ்சமாக விரிந்ததன்மை பொன்னானது பலபணியாயிருந்த தன்மைபோலு மென்பார் "செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின்" என்றபடி ஒருவன்செய்யப் பொன்னானது பலபணியாகுமதொழிந்து தானே யாவதெப்படி? இதனால், பிரமம் பிரபஞ்சமாகக் காரியப்பட்டது மொருவனாலாயிருத்தல்வேண்டும். செய்பொருளும், செயப்படுபொருளுமாகப் பிரமத்தையும் பிரபஞ்சத்தையுங் கொள்ளவருங்கால் செய்பொருளாகிய குலாலனினுண்டாகாது செயப்படுபொருளாகிய பாண்டங்கள் மண்ணினுண்டானவாறுபோல பிரமத்தினின்றும் பிரபஞ்சமுண்டாகாது பிரமத்தில் வேறான மாயையிற் பிரபஞ்சமுண்டாகுந் தன்மை சாதிக்கப்படும். சிலம்பியிடத்துண்டாகு நூலுபமானத்தால் செய்பொருளாகிய சிலம்பியினிடத்துச் செயப்படுபொருளாகிய நூல்வரக்கண்டோமெனின், நூல்வந்தது சிலம்பியினது தேகத்தன்றித் தேகியாகிய வான்மாவி-

தி னிடத்தன்றென்பதை யூகிக்கின் மேலாட்சேபம் நசிக்கும ! நசிக்கும !! சிலம்பி திட்டாநதத்தா லதனிடததுண்டான நூலை அத்யாஸமென லட்ாதபடிப பிரமத்தினிடத் துண்டாகும பிரபஞ்சததையு மத்யாஸமெனல கூடாமையறிக. அத்யாஸமென்றும், மிசசையென்றும், கற்பிதமென்றும் பலவாறு புலமபிப் பிராநதி ஞானம் பேசித்திரிவார உடனே மறந்து காரணகாரிய வாதத்தை யபேட்சிததல் கேவலம் மூடத்தன்மை யென்க

மேலே விசாரிததுக் கழித்த பரமார்தத விவகாரங்களை யின்னுங்கொஞ்சம் பரியாலோசிபபாம். பரமார்த்தமென்பது உலகநதோன்றாது நான் பிரமமென் றறிந்திருப்பது. விவகாரமென்பது நான்பிரமமென் றறிவதிழநது உலகந் தோன்றிககொண்டிருப்பது பரமார்த்தத்திலே நின்றும் விவகாரத்துக்கு வருதலும், விவகாரத்திலே நின்றும் பரமார்த்தத்துக்குப் போதலுமாகிய விரண்டநுபவங்க ளொருவனிடததுக் காண்கையா லவ்விரண்டி லொன்று மெய்யும், மற்றொன்று பொய்யுமாதல் கூடாது. பரமார்த்தத்தி லிருந்து தானே விவகாரத்துக்கு வருத லேற்றமையாலும், பிரமததிலிருநதுதானே யுலகம் காரியபபட்டதென்று கூறுகையாலும பரமாாத்தமாகிய பிரமம் சத்தியமானபடி விவகாரமாகிய வுலகம் வெறும் பொய்யாய்த் தோன்றுகையால் பரமார்த்த மதற்குறபத்தி காரணமாகாதெனின், சிலம்பி திட்டாந்தத்தாற் பிரம மூலகுக்குபாதானமா மென்றதிழுக்காம். பரமாாத்த விவகாரங்களை விசாரிக்கப் புகுந்து உலகுக்குபாதானம் பிரமமென்ற தொடிந்தமையா லவ்வுபாதானம் வேறியாதென்னு மாசங்கை நிகழும. மேல், ஸித்தாந்த முறைமைப்படிப் பிரமத்திற்கு வேறான மாயையேயன்றோ வவவுபாதானமென்றல் நிலையுதல் பெறும் ? அன்றியும, விவகாரமென்னுமிடத்தி லறியாமை துக்கவசத்தனுகுஞ் சீவன்றனே பரமார்த்தத்திற் போந்த சுத்தவறிவாகிய பிரமமென்றனு நிலையாது சுத்தவறிவாகிய பிரமமொருமுதலும், மலினவறிவாகிய சீவனொருமுதலும், அம்மலினமாகிய பாசமொரு முதலு மென்பதேதுணிபு.

இங்ஙனநிற்க, சித்தாகிய பிரமத்தி லசித்தாகிய பிரபஞ்சந்தோன்றுதற்குக் காரணம் பகருமிடத்து அங்ஙனந்தோன்றுத லியல்பென்றுகூறுவர். வன்னிக்குஷ்ண மியல்பாதனேக்கு நியாயத்தாற்பிரமத்தியல்பெனப்படும் பிரபஞ்சம் பிரமத்தைப்போலவே சத்தாதல் பெ

றும். அஃதசத்தென்ப தவர்க்கு மொப்பாகையா லதனைப பிரமத்தி ப ன்று பேசியது பேதிகைப்பட்டது. ஒளியினிடத் தியல்பாக வு டாயிருக்குங் கருமைபோலன்றோ யாம் கூறுவதெனின், ஒளியி னிடத்துக் கருமையியல்பன்று. (அங்கியானதுதானுமொன்றை யணைந் து நின்றுநிகழ்ந்திடும், பங்கியாதுயிர்தானுமிப்படிபற்றியல்லதுநின்றிடாது" என்றபடி யொளியானது தனித்து நிறறலின்றிக் காட்டமுதலிய வொன்றைப பற்றி நிகழுநதன்மைதது. அதுபற்றி யொளியை வர் ததிப்பித்த காட்டமாதிகளி லுண்டாங காரியமாக வன்றோ கருமை யினுண்மையை மேலோர் கழுறுநிற்பர்? ஒளியின்கண் ணியலபாக வு ண்டாமென்றகருமை மீண்டு மவ்வொளியிலேதானே யொடுங்குவ தி ன்மையால், பிரமத்திலே யொடுக்கங் கூறப்படும் பிரபஞ்சத்துண் மைக் குபமான நிதரிசனமாதல் சாலாது. இன்னும், சுத்தமாயுள்ள பிரமம் அசுத்தத்தைப பொருந்தின காரணத்தை வினவுங்கால் ஆ காயத்தை மேகம்வநது கூடிய சம்பநததனைச சான்றுரைபபர். அ ஙஙனமேல், முத்தியடைந்தோர் மீண்டு மசுத்தமெய்துவ ரென்பது வலிததம. இதுகாறுங் கடிந்துரையாடிய நியாயங்களால் பநதத்தை ப் பிராந்தியென்றும், காரியமென்றும் இயல்பென்றும் பலவாறு வெ றிகொண்டு பிதற்றியதை மறுததோமாகையால், மீண்டுமவர் பிரமம் விளையாட்டாக வுலகமாயிற்றென்னும அவிவேகததையும் வெளியாக் கித் திருத்துவாம். விளையாடலென்பது விழைவை யபேட்சித்த தொ ன்றாகையால் (வேண்டுதல்வேண்டாமையிலான்) என்ற திருவாக்கை வி ரோதித்தழியும். ஸ்ருஷ்டியை யபேட்சித்த விளையாடலென்னு மப்ப ரனது விழைவு அந்தஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வமுண்டாகாமையால் வெறு பபேயன்றோ நைஜமெனக் கூறலமையும்? இதனால், விழைவு வெறு ப்புகளை யுடைய சுகதுக்க வடிவமான வினையிருமையிற்பட்ட தொ ருபொருளெனவே யன்றோ அபபிரமம் பீழையுற்றழியும? விளையா டடென்பது துக்கரகிதமா யிருபபதொன்றாக, பிரமந்தேகமாகிய விலங்கிற்பட்டுச் சீவனுகி யிருவினைப்பாசத்தான் மொததுண்டு வரு நதுமேல் அந்தோ வெபபடியோ வதனை விளையாட்டென்று கோடல மையும்? லீலையென்று கூறிய பின்னே காலைவாங்கிக்கொள்ளு ம ன்னோருபாதியெனவு மதனைப் பிரமத்துக்கேற்றி யுபாதியுற்றழிவர்.

இம்மட்டேயன்றிப் பலநிறமணிகளூடு சரடொன்று நுழையு மாபோல் யோனிபேதங்களாகிய வுடல்கடோறு மப்பிரமம் நுழைந்தி ருக்குமென்று மவர்கூறி மகிழ்வர். நூலும், மணிகளும் விஜாதிகளா

ம் மணிகளூடு சூடு தானேயேறாது இப்படியே பிரமமுந் தேகாதிகளுமே விஜாதிய பொருள்களாம். தேகாதிகளிற் பிரமந் தானே புகமாட்டாது பிரமனு சித்தாதலாற் புகுமெனின், அது பந்தமாய் முடிதலிற் புகுந்தபொருள் பிரமமாகமாட்டாது புகுந்தது தானியாதெனின், சுத்தவறிவாகிய பிரமமென்னுது மலினவறிவாகிய வானமாவெனப்தே மேலோர் துணிவு மற்றொருபமானத்தை யோசிப்பாம். கண்ணாடியில் நிழல் தோயவற்றின்றாற்போலச் சரீரத்திற் பிரமந்தோயவற்றிறகு மெனப்படுதொன்று. கண்ணாடியிற் போந்த பிரதிபிம்பங் காரணமாக வந்தக்கண்ணாடி சலித்திடினன்றோ பிரமத்தின் பிரதிபிம்பங் காரணமாக வதற்கிடமாகிய விந்தவுடல் சலித்தல் கூடும்? உடலுக்குப் போகக்குவரவுகளுண்டாகையா லந்நிகழ்ச்சி பிரதிபலனைச்சேபாகத் தானுண்டாமென்பது ஸாவாபத்தமாம். அன்றியும், கண்ணாடி -பிம்பம்- பிரதிபிம்பம் எனபவற்றின் விசாரமு மேகவாதத்தை யிடிக்கும். மேல், காந்தமசைவற்றிருக்க வதனசந்நிதியி லிரும்புசலித்தத் தனமைபோலப் பிரமம் விகாரமற்றிருக்க வதனசந்நிதியி லுடலபோகக்குவரத்தைச் செய்யாநிற்கு மென்பர். பிரமம் அகண்டிதமாகையால் அதனுடைய சந்நிதியல்லாதவிட மோரிடமு மில்லையாகையால் கடபடாதியாயுள்ளவை யெல்லாம் போகக்குவரத்தைச் செய்யவேண்டும் அங்ஙனமின்றி யுடன்மாத்திரமே சேட்டித்தலால் பிரமசந்நிதியி லெல்லாஞ்சேட்டிக்கு மென்ற திழுக்காய முடியும். சேட்டிப்பிக்கும் பிரமத்தையன்றி வேறுபொருளைக்கொண்டால் அத்வைதஹானி யுண்டாகிறதென்றறுக்கங்கொண்டாடுமன்றோ சேட்டிக்கும்பொருளை யதற்கு விஜாதியாகக் கண்டுபிடித்தவருமையே! அருமை!! சேட்டித்தபொருளும் சேட்டிப்பித்த பொருளுமொன்றே யெனின், தன்மைவேறுபட்டுயாவுதாழவுகளுண்டாயினமைக்குக் காரணம் புகறதல்வேண்டும் அன்றியும், காந்த மிரும்பையீர்ப்ப தொன்றொழிய விடுவதன்று அப்படியே பிரமசந்நிதியி லுடலுக்கு வரத்துமாத்திரமே யன்றிப் போக்குவரையாடல் பொருந்தாது காந்தமு மிரும்புமென்னுந் துவிதமுண்டாதலானு மேகவாத மெடுபட்டுப்போம்.

இதுநிற்க, சொப்பனத்திற் பயகம்பனாதிகளை யடைந்தவன் விழித்தவிடத்தப் பொய்யாகத் தெளியுமாபோலச் சுகதுக்கா நுபவங்களை பிரமத்துக் குண்டாகாதென்று பேசிமகிழ்வர் மூன்றவஸ்தைகளி லிரண்டு மெய்யாகுகையில் ஒன்று பொய்யாமெனப்படுதெங்ஙனம்? அது

பவத்துக்கு வராமையாலெனின், சொபபனஞ சாககிரததி லநுபவ
மாகாததுபோ லநதசசாககிரஞ சுழுததியி லனுபவமாகாமையால் அ
துவும்பொயயாகவருமே அதனல சொபபனமொன்றுதானே பொய்
யெனபது பொருநதாது அநதசசுழுததி கனவுநனவுகளிற காண
படடாமையா லதுவும பொயயாம. இபபடி யெலலாம பொய்யாயவி
டுகையால அவததாததிரயம என்பது வெறுஞசொலலாயமுடியும
இனனுந தனனையீனறெடுதத மாதாபிதாககளிறநதகாலையில மீணடு
மவாகளைக் கணடநுபவிபபது கூடாமையால அனறோ தனனைப்பெ
ற்றதும, வளாததது, அவாிருநதாரெனபதும பொயயாகவேயன்
றோ கொளளவரும ? காலவேறுபாடடா லுணடாகுந திாிவுகளைக்க
ணடு உள்பொருளுக கபாவஞ சொலலுதல கூடாது. (புலலாகிபபூடா
யப் புழுவாய்மரமாகி எனவும, (ஆனையாயககீடமாய) எனவும ஸ்ரீ வாசக
ங்களாற போநத பல்பிறவிக ளிபபோதொருவனுக்கு அனுபவததுக்
கு வராமையா லவறறைப பொய்யெனறு கூறுதல்எஙஙனஙகூடும ?
நேறறுண்டுகளிதத தொருபொருளை யினறு மறநது ஞாபகததுக்
குக கொணடுவராமையா லவனுண்டுமகிழ்நதது பொயயாமாறு எங்
ஙன ? காசியிலிருநது மதுரைககுவநத வொருவனுககு அநதக காசி
யானது தோறறன மாததிரமேயன றி யனுபவததுககு வராமையால்
அந்தபபதிககபாவமும, அநதபபதியிலவனிருநது அநுபவிதத விஷ
யஙகளுக்கபாவமுங கூறுதல் யாண்டிசையும? இபபடிபபடட நியாய
ஙகளால கனவைபபொயயெனறு கூறுதல கூடாது. (கனவின்பய
னுநனவின்பயனும, வினையினபயனவை பொயயெனவேணடா) எனனுந
திருவாககின்படி அவததைகளின போககுவரவுகள வினையின்போக
மாகவே முடிதலா லவறறாலுண்டாகிய சுகதுககஙகளியாவு முண்
மையெனறே நாட்டபபடடன கனவினகண் ணுண்டாமநுபவமபூ
தம, பூதஸாரமெனனுந தேகஙகளைத்தாஙகி ஆனமா நரகசொாககங
களை யநுபவிககுமாபோ லுண்டா மோாதன்மைததென்று எலலா
வைதிகநூலகளுஞ சொலலும. சொபபனமாகிய யாதனாசரீரததி லு
ண்டாகுமநுபவததைப பொயயாககுகையில, அபபடியேயனறோ ந
ரகசொாக்காநுபவஙகளும வெறும்பொய்யென்று நாட்டவேண்டி
வரும ? தூலசூக்குமமெனனு மிரண்டுதேகஙகளை யிடமாககொ
ண்டு ஆன்மா பிராரப்தாநுபவம பண்ணுவதுண்மை யெனறறியாத
மதிக்குறைவேயனறோ தலைமயக்கேறிப பிதறறுகிறபது ? இன்னும்
விரிக்கிற பெருகும்

இம்மட்டோ, புறறினிடத்தே கயிறுகிடக்கக்கண்டு இரவில் பாம்பென்றுபயந்து விடிந்தபோது பாம்பு பொய்யென்று கண்டதுபோல் சுகதுக்கங்களா லுண்டாகிய வநுபவம அநதப்பிரமத்துக் குண்டாகமாட்டாதெனறு ஙியாயமணம் வீசப்பேசுவா. புற்று, பாம்பு, பிரமை, பிரமையின்மை, இரவு, பகல இத்யாதிகளைக் கண்டபின்னா இவவுபமானதிஷ்டமாகிய பிரமசுபாவததை யேகமென்று கூறுதல் யாண்டிசையும ? பிரமித்துந தெளிநது மியங்குற்றதனமை பிரமசுபாவமாத லெங்ஙன் ? புற்று, கயிறு, இவ்விரண்டுஞ்சடம். பிரமையாருக்கு ? தேகத்துக்கெனின, அதுவுஞ் சடமாகும் ? அறிவுக்கெனின், அறியாமையாற் பிரமிததது அறிவாவதெப்படி ? சீவனும் அறிவு, சிவமுமஅறிவெனபதா லீண்டுப் பிரமித்தவறிவு சீவனேயெனின, அபபோது சீவனுக்குப பிரமிககுநதன்மையும, சிவத்துக்கு அஃதியாண்டு மிசையாமையும பொருநதும. இதனால், சீவனுக்குப பிரமையினின்றுந தெளிவுண்டாதல் தானேயமையாமையும் சிவம் தெளிவித்தபின்னரே தெளியுந்தன்மையுங கூறவரும் இன்னுமிரண்டும வேறு வேறு முதல்களென்பதும் போதரும். சீவனைத் தெளிவிககும பிரமம் பிரமித்தல் பொருநதாமையின், கயிற்றரவுதிட்டாநதங் கட்டுரைக்க வநதது காலைவாரிக்கொணடது. இனிச சாக்கிராதி யவததைக ளுண்டாமுண்மையைக் கொஞ்சம யோசிப்பாம். அவர் கூறும்பிரமம் அகண்டிதமாகையால நனவு, கனவு, சுழுத்திக ளிலடங்குவதெபபடி ? அசித்தாயுளள வுடலுக்கென் றவருங கூற மாட்டார். அறிவும், உடலுமொழிநதபோது அவத்தையாருக்கு? கருவிகரணங்க ளதிகமா யியங்குதலாலுங குறைநதியஙகுதலாலுமேயவத்தைகளின் போககுவரவுண்டாமெனின், கருவிகரணஙகள் தேகத்தைப்போற சடமாகையா லவைதாமே யியங்கா. தநு, கரணம், புவனம், போகம் இத்யாதிகளை வினைக்கீடாக வுயிர்களுக்குச் சிவங்கூட்டு மென்பது உண்மைநூற் றுணிவாகையால், கரணசையோகத்தாற் கட்டுண்டுமெலிநது அவததைக்குள்ளாவது பிரமமாகாது. தேகத்தைப்போலவே பெருமாளுற் கூட்டப்பட்டதாகிய கரணததையொருமுதலாகக் கருதிக்கொண்டு காரணம்பேசவநதது பூரணம்பெறாதொழிநதது. இன்னவவததைகளான் மொத்துண்டு வருநதுவது அறிவாகிய பிரமமன்றெனவும், தேகநதானே சுகதுக்க வேறுபாடுகளைக் கொண்டுழலாநிற்பதெனவும், அவையென்போலவெனின், கண்ணாடியிறறோன்றிய நிழலினது கண்ணிலே யொருவன் கூர்ச்சி

கொண்டு கடாவின விடத்துக் கண்ணாடியுடைவதொழிந்து கண்ணுக்குலையமவராத தன்மைபோலெனவுஞ் சமாதானங்கூறி நீண்டு நதமமறியாமையை வெளியாக்குகிறார். கண்ணாடியிற் கண்ட நிழல் தோற்றமாத்திரமேயன்றி வேறில்லை அந்தக் கண்ணாடியிற் காணப்பட்ட கண்ணினது நிழலையாது? கண்ணாடிக்கு முன்னிற்பவனதேயன்றோ? கண்ணாடிக்குள் காணப்படுங் கண்ணினது நிழல் தோற்றமாத்திர மென்றறிந்தபின்னர் அந்தநிழலாகிய கண்ணை யூறுபடுத்த முயல்வது எற்றுக்கு? கண்ணாடியோ ஜடம் அதற்கறிவில்லாமையால் சுகதுக்கங் கூறுவது கூடாது. உள்ளே காணப்படுங் கண்ணினது நிழலோ முதலேயில்லாதது. அதனிடத்துச் சுகதுக்கவிசாரஞ்செய்வதும் சாவாஸங்கத்தம் கண்ணாடியைக் கூர்ச்சிகொண்டு கடாவுதலொழிந்து கையாற்குத்துவாராயிற் கண்ணாடியுடைந்த நஷ்டமும், கையிற்றுருக்கி யிரத்தங்கண்ட துன்பமு மவனேயெய்தா தொழிவனா? சிங்கமொன்று ஓர் கிணற்றருகிற்சென்று தன்னிழலதனுட் டோன்றக்கண்டு அந்நிழன்மீது பாயுமெனினச்சிங்கமேன் பல்லையிளித்துக்கொள்ளமாட்டாது? இன்னகாரியம் அறியாமையுடையவோர் சீவனிடத்தேயன்றோ நிகழும்? அறிவுடையார்செய்கையீதாகாமையி னிவ்வுபமானத்தா லுபமேயத்தைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம். பிரமம் தேகத்திற் பிரதிபலனமுற்லாற் கண்ணாடியே தேகமும், அதற்கண்டோன்று நிழலேசீவனும், பிரதிபிம்பத்துக் கேதுவாகிய பிம்பமே பிரமமும் என்றுகொள்ளவரும். கண்ணாடியின் பிரதிபிம்பத்தைக்கண்ட பிரமம் அதையுண்மையென்று பிரமித்து அந்தப் பிரதிபிம்பத்தை யெதிர்த்ததாகவு முடியும். கண்ணாடிக்கும் நிழலுக்குஞ் சேதமின்றி யெதிர்த்தபொருளுக்கே சேதமுண்டாவதுபோல் எதிரிட்டபிம்பமாகிய பிரமத்துக்கே கேடுஸம்பவித்ததாகவுங் கொள்ளவரும். கண்ணாடியும், பிம்பப்பொருளும் விஜாதிகளாதல்போல் தேகமும், பிரமமும் விஜாதிகளாக வேண்டும். உருவமுடையதொருபொருளே பிரதிபிம்பத்தை யடையுமாபோலப் பிரமமு முருவத்தை யுடையதாயிருந்தே பிரதிபிம்பித்ததாகவேண்டும். கண்ணாடிப் பிரதிபிம்பங்களுக்குப் பிம்பம் வேறாயிருந்தாற்போலப் பிரமமுட னுயிர்களுக்கு வேறான கண்டப்பொருளாதல்வேண்டும். கடாகாச மகாகாசங்களைப்போல வுடலுக்குள்ளும் வெளியும் பிரமந் தோய்வுற்றிருக்குமெனின், ஒருபடித்தாதலன்றித் தன்மைதுன்றுவது கூடாது அவ்வாகாயமிரண்டும் பேதியாமையால். ஆகாயத்தைக் க

டமொன்றுங் கண்டிதமாக்கியவாறு பிரமத்தைத் தேகோபாதியாற் கண்டித்தலையும்! அமையும்!! அங்ஙனங் கண்டித்தபொருளும் பிரமத்துக்கு வேறானதொன்றென நாட்டவரும். கடாகாசமகாகாச வுபமானத்தாற் பிரமத்தின் திகாமிசம் பருவரலெய்தாமையும், அற்பாமிசம் பருவரலெய்தினமையுங் கூறவரும். ஆகாயத்துக்கின்பது ன்பங்களெய்தாவாறு பிரமத்துக்கு மாகுமெனின், மகாகாசத்துக் கே யன்றிக் கடாகாசத்துக்கு மஃதின்மையின், பிரமத்துக்கேயன்றிச் சீவனுக்குஞ் சுகதுக்கங்களில்லாமை கூறவரும். அங்ஙனமேல், (டலலாகியபூடாயப புழுவாயமரமாகி) என்றபிரமாணப்படி யிருவினையிற் பட்டுவருந்து நமக்கோகதியை யென்னென்று கூறுவது? ஒருவனுக்குக் காலிற்றளைபூட்டி வருத்துகையில் அதிகபாகத்தாற் பிணிக்கப்பட்டாமையும், அற்பபாகத்தாற் பிணிக்கப்பட்ட [illegible] கண்டு எந்தவளவிற் சுகதுக்கங் கூறலாம்? ஓர் துளிப்பிணியாற் றேகபாதிக்கும் பெரிய பாற்குடமொன்றைப் பரிசோதி[illegible] [illegible] பாலைச் சுத்தமாகக்கொள்ளலாம்? இவ்வா[illegible] [illegible] மாயாவித்தபாபாதிகளால் அசுத்த[illegible] [illegible] [illegible] நிருபாதிகமாயிருக்குமென[illegible] [illegible] [illegible] சாயத்து இங்ஙனமிறக, ஆகாயத்தை [illegible] [illegible] [illegible] பவாகாயத்தினின்றுந் தோன்றும் வாயுவ[illegible] [illegible] [illegible] யாவரித்தியாப்போப திஸை பப்பிரமத்தினின்றுந் [illegible] [illegible] விவேகஞானமுகற்றுகிறதுமென்று கூறுவர். ஆகாயம்-மேகம்-காற்று என்பவற்றினிலக்கணங்களையும், பாகுபாடுகளையும் விசாரித்துழி யேகமாயுள்ள பிரமத்தின்கதி யெடுபட்டுப்போவதனறியும், அது மலவிஸர்ஜனத்தைப்பெறுதெனப்படும் விதத்திகின்றது. எங்ஙனமெனின், அந்த விவேகஞானம் பிரமத்துக்கு முன்னுள்ளதாயின் அது மயங்கவிடமில்லை. இடையிலுண்டானதெனின், முன்னில்லது பின்னுள்ளதாகாது. ஆகாயமுள்ளபோதே காற்றுமதனிலடங்கிநிற்பதுபோலாமெனின், காற்று ஆகாயத்தில் வியாப்பியப்பொருளன்றிக் குணப்பொருளன்று. சூரியனுக்குஒளி குணப்பொருளாவதுபோற் பிரமத்துக்கு ஞானங் குணமாகும் சூரியன் ஒளியால் இருளைப்பற்றுமாபோல் பிரமம் விவேகஞானத்தா லஞ்ஞானவிருளைத் துரத்தும். சூரியனிருளைத்துரத்துவது மவ்விருள் தன்னையாவரித்தன்று அப்படியே பிரமம் அஞ்ஞானவிருளைத் துரத்துமென்பது மவ்விருள் தன்னைமூடியன்று. இந்நியாயங்களால் மாயோபாதியைப் பிரமத்துக்கேற்றி

யது மாட்சிபெற்றிலது குணிகுணங்களை யத்துவிதமெனக் கொள்ளுஞ் சைவர்போலாது ஏகமெனக்கொள்ளும் மட்டமாபாவாதிகள் ஆகாயம், காற்று என்பவற்றை யுபமானங்கோட்டு மலங்கதமாயின்று ஆகாயம், காற்றென்பனவைகளைக் காரணகாரியமாகக் கூறுமனன்றோ ரங்ஙனமாகாத பிரமத்தையும், விவேகஞானத்தையு நிதரிசனமாகக்கொண்டது பெரும்பேதமையே! ஆகாயமுங்காலுங் காரணகாரியங்களன்று வெலகமுகாய் நீளாதெனனுந் தருக்கத்தால் ஆகாயம் வாயுவாகவும், வாயு வன்னியாகவும், வன்னி யப்புவாகவும், அப்புமண்ணாகவுந் திரிபமாட்டா. பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சதன்மாத்திரைகளினின்றுந் தோன்றினவாகச் சிவாகமங்கள் வேதத்தின் பொருளைவிரித்தலாலவையொன்றினொன்று வியாபகவியாப்பிய ஸம்பந்தம் பெற்றுவிரவிநிற்கும். இதனால், அவ்விரண்டுங்கொண்ட ஆகாயங் காற்றென்பவைகளினுபமானத்தைப் பரிபாலோசித்து உபமேயங்களாகிய பிரமம், விவேகஞானங்களென்பவற்றை வியாபக வியாப்பியங்களாகிய விரண்டு வேறுபட்ட பொருள்களென்று நாட்டுதலையும். இப்படியும் ஏகாத்மவாதம் சிரிப்புண்டு போதுமா? ஐயோபாவம்!

இனியொரு ஜாலவித்தைப்பிரகாசிப்பர். அதனையுங் கொஞ்சம் பேசி யொழிப்பாம். ஒருகம்பள மெதிரிலிருப்பதைக் காட்டுவர். அதிலோவ்வொரு மயிராகப்பிடுங்குவர். இஃதென்னென்று கேட்பார். மயிரென்று விடைபகர்வாரை நோக்கி யெல்லாமயிரையும் பிடுங்கிவிட்டால் கம்பளமெங்கேயென்பார். இப்படியே தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களையு மோவ்வொன்றாகப்பிரித்து விசாரித்தும் முதலற்றுப்போகையால் எல்லாவுபாதிகளையு மிதுநானல்ல விதுநானல்லவென்று நிபதிகளையுமிடத்துச் சேடித்தது பிரமந்தானென்றுகாட்டி, அதையே நானென்றநுஸந்தானஞ் செய்யவேண்டியதென்று நாட்டி, மயிர்ஞானத்தையே நீளவோட்டிமகிழ்வர். கம்பளங்காரியம். மயிரேகாரணம். காரியம்பிரிந்ததன்றிக் காரணங்கெட்டதில்லை. மீண்டுமந்தமயிரையெல்லாஞ் சேர்த்துக் கம்பளமாக்குதல்கூடும். காரணங்கிடைக்கையாற்காரியமுண்டாகிவரும் வீட்டைப்பிரித்தவொருவன் அதிலுள்ள சாமான்களையெல்லாந் தனித்தனிவைத்திருந்து மீண்டுமந்தச் சாமான்களைக்கொண்டு பழையபடியே வீடு புதுக்குவானெனின் னெங்ஙனே மயிர்ஞானந் தலைகாட்டுவது? யாதாயினுமோர் யந்திரத்தைப்பிரித்து வேறுவேறாகச் சாமான்களைக் கழற்றிவைத்தவன் மீ

ண்டுமூட்டிய டமையபடிசசெய்கையா லெங்கேகாரணங்கெட்டது? பொனனுறசெய்யபபட்ட வளையமொனறை யழிததகாலையிலதையேமீண்டும வளையமாக்குகையாலும், முன்வளையமாயிருந்த பொன்னளவிலேதானே பல்வேறு வகைப்பட்ட சிலபூஷணங்கள காரியபபடுமாகையாலுங் காரணததுக் கபாவஞ்சொலவதுகூடாது அநதப பிரதமகாரணநதானே யாங்கூறும பிரமமெனின், பிரமஞ்சிததும், உலகம் அசிததுமாகையால விரோதம்பெறும் ஸாவவிகாரஙகளும அசிததாயுளள மாயையாகிய பரமகாரணததிற் றோன்றினவெனவும, அதுநிததமெனவும், அநதமாயை பரிச்கிரகமாத்திரததது பரனுககெனவும அறிவதேவிவேகிகள் மரபாம். அன்றியும, சிததாகிய பிரமம் அறிவும, அசிததாகியமாயை அறியாமையுமாககாண்டலா லறிவறியாமைக ளொன்று கூடுவதுகூடாது. ஒளியு மிருளுமொன்று கூடாதவாறு. இருளல்லாத சுதத வொளிககும, ஒளியல்லாத சுததவிருளுககு மொருபயனும வேண்டற்பாலதன்று. இருளோடுகூடி யிருளையநுபவிததும, ஒளியோடுகூடி யொளியையநுபவிதது மவையிரண்டுமுதலு மாகாமறறணியே யொருமுதலாய் நின்றகண்ணினது தன்மையே அவர்கூறும பிரமத்துக் கேறறபபடுகையால் அதனைப பிரமமென்பதொழிந்து அறிவாயுளளபதியோடுகூடி யிதுபதியென்றறிநதும, அறியாமையாயுளள பாசததோடுகூடி யிதுபாசமென்றறிநது மிரண்டுமுதலுமலலாமற றணியே யொருமுதலாய் நிறகுமபசுவென்று கூறுவதே யுண்மைநூற்றுணிவு.

இது நிறக, ஸாவவுபாதிகளும கழன்றவிடத்து அந்தப் பிரமத்துககுணடாகும் பிரயோசனம யாதெனின், தன்னிலே தன்னைத்தானே கண்டுகொண்டு சுகிததிருபபதாமென்று கூறுவர். உபாதிகள் ஜடமாகையால் தாமேகழலா. உபாதியிற்கிடப்பவன் தானே கழறறிகொள்ளான. யூபததிற்கடடபபட்டிருக்கும பசுவானது தானே கட்டையவிழததுக் கொள்ளமாட்டாதாற்போல. கட்டுண்ணுதவொருவனே யககட்டை யவிழ்ததுவிடுமாபோல மாயோபாதிகளை யக்திலலாத வொருவனே யுடையவனுககுக் கழறறவேண்டும? அன்றியும, தனககுவேறான தொருபொருளைக் கண்ணுவது கண்டநுபவிததலன்றித தன்னைத்தானே காணுதல கூடாமைபோல் ஆனமாவானது தனககு வேறாயுள்ளதொருபொருளைக் கண்டநுபவிததலன்றித் தன்னைததானே கண்டநுபவியாது. கண் கண்ணைக்காணுமேல் தான் தனனைக காணுதல்கூடும. தன்னைத தரிசிததலும், தலைவனைத

தரிசித்தனுமாயுள்ள நிலைகளைக்கூறுஞ் சைவத்தின்கண் ணித்தோட மமையாதோ வெனின், தலைவன்றரிசிப்பித்தாலன்றித் தன்னையுந் தலைவனையுங்காணுதல் கூடாதென்று சைவநூல்கள் கூறுகையாலத் தோடமேறாதென்க. (காணபாரார கணணுதலாய காட்டாககாலே) என் னுந் திருத்தாண்டகத்தாற் கண்டுணர்க. இன்னுந் தன்னைத்தானே யநுபவித்தலென்பது நாயகியொருத்தி நாயகனைக்கூடி யநுபவியாம ல தன்னைத்தானே யனுபவித் தினபநுகாந்திடல் போலுமாம. (பேரி ன்பமான பிரமக்கிழத்தியுட - ஞேரின்பத்துளளானை யுளளபடி -பேரினபங- கணடவரேகண்டார கடலுயிரத்தவின்னமுத - முண்டவரேயுணடார சுவை) என்னுந் திருவாக்கானே யவவுண்மைபோதரும். இவவுண்மைநியா யங்களால் ஜகஜீவபரங்களை மிசசையெனக்கொண்டு தத்துவமசியா தி மகாவாககியங்களுககு அபாரத்தங்கூறித் திரியுமாபாசகரது நிலை மை வெளிபபட்டமையா லன்னோர்தூறறுஞ் சைவதூஷணத்தையு மொருவாறு பரிகரித்து உபரதியடைவாம.

அந்தப் பாழ்ஞ்சமயப படுகுழியிலவீழ்ந்து மேலேறிவரமாட டாமற் றியங்குமன்னோர் சாதுககளவைககண் ணோரிடுங் கண்டனங் களை யினிதுபரியாலோசித்து வாயமைகணடுய்யுமாறு புண்ணியங் கைககூடாமையாற் பாலனனத்தை யூட்டவருமொருவனை நாயானது கண்டு உருமுவதைபபோல், அபபெரியோரது போதஙகளில விபரீ த புத்திபண்ணி நிந்தித்துழன்று எரிவாய்நிரயத்துக காளாகின்ற னா எங்ஙனமெனின், (குதாககவாதவிபஞ்சனி) என்னுஞ் சைவபபிரப ந்த மொனறில விளக்கியிருககு நியாயஙகளை யறியும விவேகமின்றி மண்டைபிளககக்கத்தி மாணழிந்து நாணிழந்து நலஙகெட்டோா தனமையை யீணடு விளககிககாட்டுதும.

சைவா—பதி-சத்து. இஃது ஏகமாகியும, சதரத்தாகாமலும, அ சத்தாகாமலும என்றுமொருபடித்தாகவே யிருககுந்தன மைத்து.

மாயாவாதி. சத்து - காலத்திரயத்தும அழிவின்றியிருபபது. எனனுமிரண்டு வித்தாநதஙகளு மிருதிறத்தவரால தனித் தனிககூறபபட்டன இவறறுள முன்னையதாகிய சைவர் கூறறிற் பின்னையதாகிய மாயாவாதககூறறு விரோதித்தி லது என்றும், இபபடியே சைவர்கூறு மேனையமுடிவுக ளும, மாயாவாதமேயாகுமெனவும புலமபவநத வமமாயா

வாதியை மதமடங்கும்பொருட்டு மாட்டி யெமது சொரூ
பத்தைக் கொஞ்சங்காட்டி அப்பேயாது அஞ்ஞானவிரு
ளையோட்டிக் காதைப்பிடித்தாட்டி மெய்யுண்மைநிலை யி
தென்காட்டி யுபகரிப்பாம்

மேல், சைவர்கூறிய சித்தாந்தத்தால் சத்தாகிய சிவத்துக்கு விஜாதிகளாக அசத்துஞ் சதசத்துக்களுஞ் சத்தைப்போலவே அநாதிநித்தியங்களா யுள்ளனவென் றேற்படுகின்றது. சத்தாயுள்ள சிவம் நின்மலமானைபோ லொன்றொருபயனுமே வேண்டாது. அசத்தாயுள்ள பாசம் ஜடமாகையாலதுவுமொருபயனைவேண்டாது சதசத்தாகிய பசுவுக்கே பாசம் விலகவேண்டியபடியா லிந்தவிசாரம் அவசியமாதல்பெறும். தன்னிலக்கணமும், தலைவனிலக்கணமும், தனக்குந் தலைவனுக்குமிடையாகின்ற பாசவிலக்கணமும் அறிந்து மலத்தினின் றுங்கழன்று சிவனையணைந்து இன்பநுகரவேண்டிய சிரப்பாடு பசுவினுடையதாகச் சைவநூல்கள் கூறுவதனையும் ஏகமாகிய பிரமம் தன்னை யேகமென்று விசாரிப்பதெற்றுக்கு? பிரமத்துக்கு வேறு பொருளிருந்தாலன்றோ விரண்டென்னு மெண்ணுக்கேனு மிடமுண்டாகும்? இரண்டாவது பொருளே யில்லாதபோது ஏகமென்னுஞ்சொல லெங்கிருந்து பிறந்தது? ஏகமென்னுஞ் சொல்லொன்று பிரமத்துக்கிரண்டாவதாக முளைத்ததே புதுமையாம். இப்படியே பிரமம்-சத்து என்பனவாதிபோக ளமைந்தமையும் புதுமையே! இவை விவகாரத்தால வந்தபேரென்பார்கள். விவகாரத்துக்கு மதுவே நியாயமாகியலக்கணுண்டாயழியும் அன்றியும், காலத்திரயத்து முள்ளது சத்தென்பது கேவலம் ஆபாசமாம். சத்தேயன்றோ வுள்ளது? அதனோடு காலத்திரயமுளதாகப் பெற்றதென்னை? சதொருமுதலும், காலமொரு முதலுமாகின்றமையால் ஏகமெடுபட்டுப்போம். என்றுஞ்சத்தாகியசிவ மொருபடித்தாயிருக்குந் தன்மைத் தென்னுஞ் சைவமுடிபோவெனிற் காலம் பாசத்தில் வேறானதன்றென்னுந் துணிவா லிழுக்கடையாது இன்னமுரண்கொண் டழிவுற்ற மாயாவாதம் சைவசித்தாந்தத்தி லொப்பமுடிந்த சமரசமாதல் சாலாது இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—பசு - ௩ சதசத்து. இஃது ஜநமரணப்பட்டு வருந்துந்தன்மைத்து.

மாயாவாதி,—சத்சத்து - ஒவ்வொருகாலத்துளதும், ஒவ்வொ ருகாலத் திலதுமானது.

இவ்விருகூற்று மொன்றெனச் சாதிக்கவேண்டி ஆன் மா ஜநநப்பட்டபோது தோற்றமாயுள்ளதாகலின் ஒவ்வொ ருகாலத் துளதென்றும், அது மரணப்பட்டபோ து தோற்றமாயிலதாகலின் ஒவ்வொருகாலத் திலது என்வும் அறிவுகெட்டுரைக்கு மாயாவாதியை மறுதலிக் கச் செய்வாம்.

சைவநூல்கள் ஆன்மா ஜநநப்பட்டதைப் போர்த்தத்தை யெ டுத்ததென்றும், மரணப்பட்டதைப் போர்த்ததை விடுத்தென வுங் கூறும் எடுக்கப்பட்டதும், விடப்பட்ட தூலதேகத்துக்கு வேறாக வைத்தெடுக்கதும், விடுத்துமாகிய வான்மா ஸ்திரத்வமா யுளதென்பது தீர்மானமாகையால், ஒவ்வொருகாலத்துளதும், ஒ வ்வொருகாலத்திலதுமாவதென்று ஆன்ம விலக்கணங்கூறு மாயா வாதத்தோடெங்ஙனே சைவஞ் ஸமானம்பெறும்? உள்ளது இல்ல தாவதும், இல்லது உள்ளதாவதுங் கூடாமையா லுள்பொருளொக் காலத்து முளதும், இல்பொருளொக்காலத்து மில்லதுமாகவே மு டியும். ஜநநப்பட்டபோது தேகத்திற் கூடியுளதும், மரணப்பட்ட போது தேகத்தை நீங்கியுள்ளதுமாகிய விருப்பு மாறுமையா லுள பொருளாகிய வான்மா வெப்போது முளதென்பதே தீர்மானம். ஒருதேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்தவான்மா வேறுதேகத்தை யுடனே வி னைக்கீடாக வெடுத்துக்கொள்ள லுண்டாகையாலும், எடுத்தெடுத்து, விட்டுவிட்டு முழன்று திருவருளான மலங்கழன்றபோது சிவ னோடு வேறறக்கலந்து சிவாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு நித்தியமாக விருப்பதொன்றாகையாலும் ஆன்மாவென்று முளதென்பது சாதிக் கப்பட்டது. பரமார்த்தத்தி லில்லதும், வியவகாரத்திலுள்ளது மென் று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரதிபாதிக்கு மாயாவாதமும், சத்தோடு சே ர்ந்து சத்தாயும், அசத்தோடுசேர்ந்து அசத்தாயுஞ் சத்துமசத்து மாகாமல் சதசத்தா யுள்ளதென்று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரதிபாதி க்குஞ் சைவசித்தாந்தமு மொன்றாவது எங்ஙனங் கூடும்? அசத் தோ டொருகாலத்துஞ் சத்தோடொருகாலத்துஞ் சேர்ந்திடு முண் மையா லிரண்டுகாலத்து மான்மா நித்தியமென்பது பெறப்படுதலா ல ஒவ்வொருகாலத் துளது மில்லதுமென்று பிதற்று மஸப்பத்

தோடொன்று' ஒன்று'' அசத்தோடு சேர்ந்தது பெந்தமும், சத்தோடுசேர்ந்தது முத்தியுமாகையால் இவ்விரண்டையு முடைய தொருபொருளை யோர்காலத்துள்ளது, ஓர்காலத்திலல்லது என்று கூறுவது சர்வாஸங்கதம். ஜீவனது மலத்தையே விவகாரமெனவும், மலநிவிர்த்தியையே பரமார்த்த மெனவுங்கொண்டு புலம்பும்பாமத் தைப் பசுமார்க்கமென்று மேலோர் நிச்சயித்தலால், அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய பதிஞானங் கைகூடப்பெறாத பதிகமார்க்கமெனப் படாதே தீர்மானம்.

சைவர்,—பாசம்-அசத்து. இஃது பொய்யாகித் தோன்றி நின்ற றழியுந் தன்மைத்து.

மாயாவாதி,—அசத்து, சொன்மாத்திரையாயுந் தோற்றமாத்தி ரையாயுந் தனக்கெனப் பொருளொன்றின்றித் தோற்றுவது.

இவ்விருகொள்கையு மொன்றேயெனச் சாதிக்கவெழு வார் அதுகூடாது பொய்யாகியென்றது உருத்திரியுங் காரியப்பாட்டை யென்றறிக. கடகமா யிருந்தபொன் சரப்பளியாகுங்கால் முன்னிருந்த தோற்றம் மறைந்த தாலும், மீண்டுமது கடகமாகுங்காற் சரப்பளித்தோற்ற மறைந்ததாலுங் காரியத்திரிவையே பொய்யென்றல் சாலும். அதுபோலுவமித்தறிக அன்றியும், ஒளிக்குமுன் னிருளை முனைத்துத் தோன்றாதவாறுபோற் சத்தாகிய சிவத்துக்கு முன்னா அசத்தாகியபாச முனைத்துத் தோன்றாமையாலு மதனைப் பொய்யென்றல் பொருந்தும். கதிரொளியினது சத்திக்குமுன்ன ரிருட்சத்தி யடங்கிக் கிடந்ததன்றி யவ்விருளாகியமுதல் அறவே நசித்ததின் றெனவறிக இப்படியேயன்றோ விருட்சத்திக்கு முன் னா னேத்திரப்பிரகாசசத்தி யடங்கிக் கிடக்கும்? நேத் திரப்பிரகாச சத்தி யிருட்சத்திக்கு முன்னர் தலையெ டுக்காததுகொண்டு அதற்கபாவஞ் சொல்ல முடியாதாற் போலவே யன்றோ சத்தின்பிரகாசத்துக்கு முன்ன ரப் பிரகாசத்தை யடைந்திருப்பதுகொண்டு அசத்தென்னு மோர் முதல்கிடையாதென்று சொல்லப் பண்டிதரா யுள்ளோர்க்கு நாவெழுமாட்டாது? சத்துக்கு முன்னர்

சத்தும், அசத்துககு முன்னர் சதசததுந் தலைபெடுக்காமையா லைறறை யில்பொருளொன்றல கூடாது! கூடாது!! அவவவற்றின் சத்திகளேயன்றி முதலகெடாதிருக்கு முண்மையால் காரணத்தா லுண்மையுங் காரியத்தா லின்மையுமாகு மிலககணங் கண்டபின்ன ரவவசததுக கபாவஞசொலலுதல யாண்டு மிசையாதெனவறிக. மேலிட்டததிற கம்பளம்-மயிர் முதலிய வுபமானங்களைக் காரியகாரணங்களாக விளக்கி யுண்மையை நிறுததியபடியாலு மீண்டுணாததப புகுநத அசத்தினதுதன்மை வெளிபபடும் இநதவிசாரத்தாற பொய்யாகியென்று அசததைப பிரஸ்தாபிததவுண்மை வெளிபபடலா லினிததோன்றி நின்றழியுந தன்மைததுஎன்பதையு முறையே விளஙக வுரைபபாம்

அசததென்னும் பாசம உபாதானமாயிருநது அதினினறும பிரபஞசகாரிய முண்டாவதனையே தோறறமெனவும, அநதக்காரியம தனது வியாபகததிலியஙக விடஙகொடுத்திருபபதனையே திதியெனவும், அது தன்னி லொன்றுபட்டொடுஙகி மறைவதனையே லயமெனவுஞ சைவ நூலகள கூறுகையால, தோன்றுதல், நிலைபெறுதல், அழிதல் என்னு முத்திறப்பாகுபாடுகளு மினைத்தென வெளிப்பட்டன. காரியமுண்டானபோதும், காரியம் நிலைதிரிநதபோதும், காரியம அழிநதபோதும உபாதானமாகிய காரணமழிநததின்றாகலின், அவவுபாதானமாகிய அசத்தை யபாவபபொருளென்றல சாலாது அஃதபாவபபொருளாகுமேற் புனருறபவ மொடுஙகினவிடத்தினின்று மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்க மழியாநிறகும. காரியமுங் காரணமுமழிநது அபாவமாகுகையில், எண்ணிறநத கற்பங்களையிசைக்கும வேதாகமஙகளுககு அபபிராமாணியத்வமுணடாம. பிரமம் நிததமாகையா லதனிடததி லதயாஸமாகத தோனறிநினறு மறைநதுவருமுலகததையே கறபபேதஙகளால வேதாதிகள் கழறுவதெனின, மேலிடததி லதயாஸவாதத்தையும, காரணகாரியவாததததையு மினிது விளககிச சகசிவ பரஙகளினது விஜாதித்தன்மையை விரிததுளளே மாகையால அது கூடாது. பிரமததையே யுலகஸ்ருஷ்டிககுப் பரமகாரணமாக வேதாதிகள் கூறுவதினறோவெனின, அதனுண்மையை விரிபபாம நிலங்குளிாநதவழி யதனிடததிட்ட விததினிடத்திருநது அங்குர முண்டாயினமையால பிரமமே ஜகதகாரண மெனறலமையும. நிலம, வித்து, அங்குரம எனனும பாகுபாடுகளை வி

சாரிக்குங்கால், நிலத்திலிருந்து வித்திலவழி அங்குரந்தோன்றுமா றெங்ஙனம்? நிலமிலவழியும் வித்தினின்றும் மங்குரந்தோன்றுமா றெங்ஙனம்? அங்குரமாகியகாரியம் வித்திலுண்டானதா? அல்லது நிலத்திலுண்டானதாவென்று யோசிக்கையில் வித்தினிடத்ததேயாகி யெப்படி நிலத்திலுண்டான தென்றுகூற லமையாதோ, வப்படியே யன்றோ வுலகமாகியகாரியம் மாயையிலுண்டானதேயாகிய பிரமத்தினிடத்ததென்று கூறுதல பேதிக்கப்பட்டழியும்? பிரமம், மாயை, உலகம் என்னும் பாகுபாடுகளை விசாரித்து உபமேயமாகிய விவற்றினுண்மையை மேற்காட்டிய வுபமானவாயிலாகத் தெளிந்திடுக அங்குரம வித்திலுண்டாயிற் றென்றாலும், அல்லது நிலத்திலுண்டாயிற் றென்றாலும் எப்படிப்பொருந்தி யுண்மைக்குக் கெடுதி நேர்ந்திலதோ, அப்படியே யன்றோ வுலகம் மாயையி லுண்டாயிற றென்றாலும், பிரமத்திலுண்டாயிற றெனறாலும் பொருந்தி யுண்மைக்கொரு கெடுதியுமுண்டாகாது நிலையுதலபெறும். இப்படி விசாரித்தறிவதொழிந்து சைவநலத்தோ டொப்புடையதாக வவ்வாபாசகர் கூறு மவலசித்தாந்தத்தை யினிக்கொஞ்சம் விசாரித்து ஒழிப்பாம.

அசத்து - சொன்மாத்திரையாயுள்ளதென்பர். இது சொன்மாத்திரையாயுள்ள சசவிஷாணத்தோடன்றோ ஒக்கும்? சசவிஷாணம் என்பது முயற்கொம்பாகையால, அது தனுகரணபுவனபோகங்களாய் விரிந்த பிரபஞ்சத்தோ டெங்ஙனே வொப்பிட வுரித்தாம? அனுபவ வேதயமாகிய வோர்பொருளைச் சொன்மாத்திரையாகக்கூறுத லெங்ஙனே பொருந்தும? சசவிஷாணம் அநுபவத்துக்கு வராமலும், தனக்கென வோர் முதலிலலாமலு மிருப்பது கொண்டே யன்றோ சொன்மாத்திரையா யுள்ளதென்று யாவருமங்கீகரிப்பர்? அங்ஙனமல்லாத பிரபஞ்சமாகியவசத்தைச் சொன்மாத்திரத்தது என்று கூறுவது சோமபேறி வாதமாகவே முடிந்தது. இனித்தோற்றன்மாத்திரையா யுள்ளதெனபதனையும விசாரிப்பாம். இது மருமரீசிகை யெனனும் கானறசலத்தோ டுவமிக்கப்படும். கானலிற்சலம் தோற்றன்மாத்திரமாயுள்ளதன்றி அதுவும அனுபவத்துக்கு வராது. இவ்வுபமானதிருஷ்டமாகிய பிரபஞ்சம் அனுபவ வேதயமாவ தொன்றுகையால, விரோதம் பெற்றழியும் இன்னும் கானலிற் சலமுண்டாவது சூரியனது உஷ்ணசையோகத்தாற் கண்ணினது குற்றமாம. இங்கே போந்த கானற்சலத்தில் கானல் ஒன

று, சலம ஒன்று, கண்டகண்ணென்று, கணகுறறமொன்று, காரண மாய்நினற கதிரொளியொனறு, அதனுஷ்ணமொனறு எனனும ஷ விதமுண்டாகையால் அசத்துககபாவங்கூறிப பிரமமொனறேயெ னசசாதிக்கு முபமேய மெஙஙனே நிலைக்கும். ? அன்றியும, ஒருப மேயததைச சாதிததற்கு ஒன்றிலொன்று முரணிய விரண்டுவமா னஙகளைக் காட்டிய வறியாமையும் வெளிபபட்டது முயறகொம்பு சொன்மாததிரையாயுள்ளதும், கானறசலம தோற்றன்மாததிரையா யுள்ளது மாகின்றமையால, சொன்மாத்திரையாயுளளது தோறறன மாததிரததததாவதும், தோறறன் மாததிரையாயுளளது சொன்மாத திரததததாவதுங் கூடாமையா லிவ்விரண்டுபமானஙகளையும் அசத்தா கிய பிரபஞச நிருபணததிலவெடுததுக கொண்டது கேவலம அஸ ங்கதமாகவே முடிநதது. இனனபேரவதியின முடிநத வஸதுநிரு பணம சைவஸிததாநததேதா டொபபமுடிநததாகக கூறவெழு ம வஞானமு மடியோடே சாயநததெனவறிக

சைவர்,—தோனறிநினறழிவதாகிய அசதது காரியமும, அநாதிநித தியமாகிய மாயை காரணமும ஆம

மாயாவாதி,—காரணமெததன்மைததோ அததனமைத்தாகவேயன் றோ காரியமிருக்கவேணடும ? அநாதி நிததியமாகியமா யையில, தோனறிநின்றழிவதாகிய அசதது காரியபபடு மாறெஙஙனம ? அதாவது=அநாதிநித்தியமல்லாத பிர பஞசங காரியபபடுமாறெஙஙனம ?

அநாதியி லாதிபிறபபது கூடாதெனவும், அநாதியில நாதியே பிறககவேண்டு மெனவும விபரீதமாக வினவு வதனமுன்னர் காரணத்திற் காரியமுண்டாவது கூடா தெனவுங காரணமே பிறககவேண்டு மெனவுமனறோ அ வா கடாவுதல்வேண்டும ? ஒவவொருபொருளுந தொழி லுங் குணமுங்கொண் டியஙகுகையில,தொழிலியககததா லுண்டாகும விகாரததையேயன்றோ காரியமென்ற லமை யும ? அஙஙன மியஙகுகையில் அவவவறறின குணஙகெ டாம லிருப்பதையேயன்றோ வுரியவிலக்கணமெனறு கூ றுதல் கூடும் ? காரணமாகிய மாயை ஜடமாயுள்ளது. அ ப்படியே யன்றோ வதன் காரியமாகிய பிரபஞச பேதஙக ளுமஜடமாயிருககினறன ? இரண்டிடங்களினுந தன்மை குனறாமையாற் காரண மெததன்மைததோ காரியமு மத

தன்மைத்து என்னுஞ் சித்தாந்தியார் கூற்று நிலைபெயர்ந்திலது. அநாதியிலநாதியே பிறக்கவேண்டுமெனின், ஓர்பொருள் தோற்றமின்றியிருந்த காலத்தை யநாதியெனவும், அந்தப்பொருள் காரியப்பாட்டை யடைந்த காலத்தை ஆதியெனவுங் கூறுவதால் அநாதியிலாதி பிறந்ததாகக்கொண்டு குரைப்பது மதியீனமாம். இங்கே விசாரிக்கத்தொடங்கியது அநாதி, ஆதியென்னுங் காலங்களி னிகழுமோர்பொருளையே யாகையா லஃதிரண்டிடத்துந் தன்மைகுன்றாம லிருக்கக்கண்டு ஏன அடங்கிலர்? அநாதியென்பதும், ஆதியென்பதும் அஸத்தாகிய பாசத்தினிலக்கணமன்றென வெளிப்பட்டமையால், அநாதி ஆதியாகுமாவென்று கடாவியமத்தங் காலைவாரிக்கொண்டது.

இனி நித்தியமாகிய மாயையினின்றும் அநித்தியமாகிய பிரபஞ்சந் தோன்றுமாவென வினவியதையும் விசாரித்தொழிப்பாம். நித்தியாநித்தியங்களி னிலக்கண மீனதென விசாரியாமையே யன்றோ விம்மூடவினாவுக் கிடஞ்செய்தது? சொர்ணம் நித்தியம். பூஷணம் அநித்தியம். கடகம், பதக்கம், குண்டலமாதி வேறுபாடுகளாற் சொர்ணமொன்றுதானே பூஷணமென்று பேர்பெற்றமையால் அவ்வேறுபாடுகளுக்கே யன்றி அவற்றைக்கொண்டியங்கிய பொருளாகிய சொர்ணத்துக்கு எங்கே முன்னும் பின்னும் அநித்தியஞ் சித்தித்தது? இதனால், நித்தியத்தில் அநித்தியம் பிறந்ததில்லை யென்பது சாதிக்கப்பட்டது. வேறுபாடுகளாகிய விகாரத்துக்கேனும் அநித்தமுண்டே யெனின், அந்தவேறுபாடுகளு மடங்கியிருப்பதன்றி யறவே யொழிந்தனவன்றாம். அறவே நசித்தனவெனின், மீண்டு மந்த ஸொர்ணத்திலிருந்து வரமாட்டா. விகாரித்துவருந் திரிவால் அதை யநித்தமென்றல் சொன்மாத்திரமாம் விகாரித்தபோதும், அதற்கு முன்னுமிருந்த சுபாவ வேறுபாட்டை விளக்கவேண்டியே அநித்தம், நித்தம் என்னும் வழக்குகளுண்டாயினமை யறிக. நித்தப்பொருள்களே யன்றி அநித்தப்பொருள் கிடையவே கிடையாவென்பது சைவநூற்றுணிவாகையால் இந்தவுபமானத்தா லுபமேயம் வெளிப்படலால், அஸத்திலக்கணமறியாது அரற்று மஞ்ஞானிகள் கூற்றழிந்தது! அழிந்தது!!

சைவர்,—கதிர்முன் இருள் முனைத்துத் தோன்றாதவாறுபோலச்
சத்தின்முன் அசத்து விளங்கி நில்லாது.*

மாயாவாதி,—அசத்து இருள்போல அபாவபதாாததமே யன்றித திரவியமலலவென்பது ஸ்வதசித்தம.

இருளை அபாவமென நாட்டறகு அமமாயாவாதி பினனுங் கூறுவான. (யாதொரு வஸ்துவையும ஒளியைககொண்டு பார்தத பின்னரே நனகுதெளிகின்ருே மாதலானும, அவ்வொளியைக் கொண்டு இருளைககாண வெனருல, இஃதுகாணபபடவிலலை யாதலானும பேரொளியுடைய தேயுபபொதுமையின் அபாவமேயிருளெனறு தெள்ளிதிற்றுணிதறபாற்று) என்று அவன பிதற்றும பேதமையைக கொளுசங பரியாலோசிப்பாம. ஒளியினது சததிவியாபகத்தில வியாபபியமுற்று இருட்சததியடஙகிக் கிடககுமுறைமையை மேலிடததில யாட விரிததுளளே மாகையால ஒளியைககொண்டு இருளைககாண்பது கூடாது. சூரியனொளியைககொண்டு நடசததிர வொளியைக காணககூடாதவாறுபோல. பானுவொளியைககொணடு தாரகையொளியைக காணககூடாமையா லததாரகையொளிக்கு அபாவஞசொல்வதெபபடி ? பாநுவொளியினது அபாவமே தாரகையொளியெனறுஞ சொல்லுமாறெஙஙனம ? ஒளியைககொண்டு பார்க்கததக்கவை அநதத்தேயுபபொதுமையி னொளிககுக கீழிட்ட அபபுபபிருதிவிகளின காரியகோடிகளேயனறி அதறகுமேலிடட வாயுவாகாயஙகளாகா. காற்று, ஆகாயம, திககு, மனம, ஆனமா, சிவம இத்யாதி பதாாததஙகள் ஒளிக்கு விஷயமாகாமையால அவற்றை யொளியினது அபாவப்பொருள்க ளென்றல யாண்டமையும் ? இவ்வுண்மை கண்டபின்னர் ஒளியினது அபாவமே யிருளென்று கூறுதலெஙகே நிலைககும் ? தேயுப்பொதுமையி னொளிககு இருள் அபாவப்பொருளென்றபடி யேனைய நான்கு பூதஙகளி னபாவப பொருள்க ளெவையாகவவா கூறுவாரோ தெரியவிலலை பெயரும, உருவம, நிறமுஙகொண்டு கண்ணுககு விஷயமாகு மோர்பொருளை யிலபொருளாகச சாதிகக வவர்மனம நாணிலைபோலும். அன்றியும, தாமெடுததுக்கொண்ட வுபமானவாயிலாக வுபமேயத்தை யெப்படிச்சாதிபபா ரென்பதுந தெரியவிலலை. தேயுபபொதுமையி னொளி கண்டபபொருளாகையால அதனபாவப்பொரு ளிருளென்று அவர் கோடல் ஒருவாறிசையும். அகண்டமாகிய சத்தொளியினிடத்துப பாசமாகிய விருளுண்டாமாறு எங்ஙனம ? ஒளியானது ஓரிடத்துளளதும,ஓரிடத்திலலதுமாயினனறி இருள்சீவிக்க விடமினருகையால, அங்ஙனமேயன்ருே சததசததுககளிடத்துங கொளளவேண்டியிரு

க்கின்றது? அசததாகிய வபாவபபொரு ளுண்டாதற்குச சத்தாகிய வதிட்டானபபொருள கண்டிதமாகுஙகால அது சசசிதாநநதாதி நிரதிசய லடசணமுடைய பரதத்வப பொருளாதல கூடாது! கூடாது!! இனனும் விரிககிற் பெருகும்.

சைவர்,—சதது, அசதது, சதசதது என்பவற்றுள் சதசதத்தாற் சததானது அநநயமா யறியததககதும, அசததானது சுட்டியறியததக்கதுமாம்.

மாயாவாதி,—அறிபவனுகிய சதசத்து சததை அநந்யமாகக்கண்ட போது, அறிவானும் அறியபபடுபொருளும் வேறல்லவாம.

மேலிடத்தில அசத்து ஜடமாகையா லஃதொன்றினையுமறியாது. சத்து நினமலமுடையதாகையா லதுவுமொன்றை யறிவது வேணடாது சதசதது அசததை விரவிய குறறததா லவ்வசததைதச சுட்டியறிநதும், அவவசத்தின ருநதநீககத்தின பொருட்டாகச சத்தையறிநதும், அங்ஙன மறிகையில அசசததநநயமாயிருந தறிவிக்கவறிநது முபகாரத்தைப பெறுமெனறு யாம கூறியிருக்கினருே மாகையால அநநயமாயறிவதும, அநநயமாயிருந தறிவிப்பதுமாகிய விரண்டுபொருள்களை யொன்றேயெனச் சாதிததல கூடாது. இவ்வுண்மைபறறியன்றே வேதாதிக ளவவிரண்டி னநநயததை யேகமென்னுது அததுவிதமெனக கூறிறறு? அவ்வநநயததை (ஒன்ருகாம விரண்டாகாம - லொன்று மிரணடு மின்ருகாமல) என்று இலக்கணங்கணடு பெரியோா கூறிய வகையானுஙகாண்க. கதிரொளியுங் கண்ணொளியுந தம்முள் விரவியறிவிததும், அறிநதும வருகையால அவை யேகமாகாது அததுவிதமாகிய வநநய விலக்கணததைப பெறறிருக்கு முண்மையே யெடுததுக்கொண்ட வுபமேயததைச சாதிக்கு முபமானமாக முடியும. இவவுண்மை ஒற்ருெவியுயிரொலிகளின வியாபபிய வியாபக தருமஙகளாலும விஸ்தரிக்கபபடும். இபபடியறிவதொழிநது அறிபொருளே யறியப்படுபொருளு மாகுமெனறு பிதற்றியது பேதைமையாய் முடிநதது. இன்னும விரிககிறபெருகும்.

சைவர்,—உலகம் பிரளயகாலத்திற் றனக்குக்காரணமாகிய மாயையி லொடுங்கிநின்று மீண்டுஞ் சிருட்டிகாலத்திற்றோன்றும்.

மாயாவாதி,—மாயை தூலமா? சூக்குமமா? சூக்குமமாயின், அதிற் சூக்குமமே யன்றித் தூலமெங்ஙனந் தோன்றும்? நெலகமுகாய் நீருமாறெங்ஙன? அல்லது அது தூலமாயின், அது இருந்ததற்கு இடமெங்கே? மாயை அநாதியானபடி அதற்கிடமாகத் தேடப்படுவதொன்றும் அநாதியாகுமன்றோ? காலமும், இடமும் அநாதியாகவே, அதிற்சலிக்கும் வாயுவும், ஏனைய பூதங்களும் அநாதிநித்தியமாகுமன்றோ? அப்போது திரிபதார்த்தங்களே அநாதிநித்தியமென்றலெங்ஙனங் கூடும்?

மாயாவாத மதங்கொண்டாற்று மம்மதிகேடர்கூற்றை யினிமாற்றுவாம். மாயையைத் தூலம், அல்லது சூக்குமம் என வொருவிதமாகவே யாவர் சொன்னாலுஞ் சொல்லவரன்றி யிரண்டுவிதமாகவுஞ் சொல்லாரன்றோ? அங்ஙனமாகுகையில் இருதிறக்கொள்கையையும் வருவித்துச் சைவரைமுன்னிலையாக்கி மறுத்து விவகரித்த தென்னை? இதனால் சைவர்கொள்கை இன்னதென்று தெரியாமல் விவகரித்ததாகவே யன்றோ முடியும்? மாயையைச் சூக்குமமெனவாவது, தூலமெனவாவது சைவர் கூறார்! கூறார்!! அது வியாபகப்பொருளாகையால். மாயையை யுபாதானமாகக்கொண்டு பிரபஞ்சகாரியத்தைக் கூறுஞ் சைவசித்தாந்தப்படியே பிரமத்தை யுபாதானமாகக்கொண்டு மாயாவாத சித்தாந்தமும் பிரபஞ்சகாரியத்தைக் கூறுகையால் அம்மாயாவாதி கேட்ட கேள்விகள் அவர் தலையிலேதானே விழுந்தனவென்றறிக. பிரமம் சூக்குமமா? தூலமா? சூக்குமமெனில் அதிற் றூலப்பிரபஞ்சந் தோன்றுமாறெங்ஙனம்? தூலமெனில் அதற்கிடமெங்கே? அப்பிரமமுள்ளவன்றே அது தங்குமிடமுமுண்டாகுகையால் பலமுதல்களுக் கிடஞ்செய்யுமோர் மதமாகி யேகவாதஞ்சத்தித்த லெடுபட்டுப்போமன்றோ? மாயை ஜடம். அதிற்காரியப்பட்டு மீண்டு மதிலடங்கும் பிரபஞ்சமுஞ் சட

ம் சடத்திறசட முண்டாவதைக்கூறுஞ் சைவசித்தாந்தம்போலாது சித்தாகிய பிரமத்தில் அசித்தாகிய பிரபஞ்சத்தோற்றங்கூறு' மாயாவாதமேயன்றோ வலக்கணுற்றழியும்? தூலசூக்குமங்களை மாயை, பிரமமென்பவைகட் கிலக்கணமன்றாகையா லவற்றை வீணேவருவித்துக் கடாவுவது கூடாது! கூடாது!!

சைவர்,—ஆன்மாவினது அறிவு மலத்தான் மறைப்புண்டு மயங்கா நிற்கும்.

மாயாவாதி,—பாசம் ஜடம் அதன் ஸம்பந்தமாகிய மலமுஞ்சடம். ஜடமாகிய பாசம் அறிவை யெங்ஙனம் மறைத்தல் கூடும்? அநாதியே அறிவைமறைத்த பாசமு மநாதியாகுங் காலந்தப்பாசம் அந்தத்தைப் பெறுமா றெங்ஙனம்? அந்தத்தைப்பெறின், அது ஆதியாவதன்றி அநாதியாமா றெங்ஙனம்?

பாசம் ஜடம் என்பது திண்ணமே! அதனால் அது அறிவை மறைக்காதென்பது கூடாது. ஜடம் என்பதற் கிலக்கணந்தா னென்னை? அறிவில்லாமையே யன்றோ? பாசத்துக்கு அறிவில்லாமையேயன்றி அசைவில்லாமை யிலக்கணமன்றாகையால், அவ்வசைவாகிய கிரியையோடு கூடியதென்பது தீர்மானம். ஜடமாகிய பாசம் கிரியையோடு கூடியதும், சித்தாகிய ஆன்மா கிரியையுடன் ஞானத்தோடு கூடியதுமாகையால் ஜடந்தன்மையால் பாசம்பங்காதென்று பிதற்றியது நிரஸ்தம். விஷமென்பது ஜடம். அது சித்தாகிய வுயிரைச் சம்பந்தித்து வெதுப்புந் தன்மையேயன்றோ பாசபசுக்க ளிடத்திலுங் கொள்ளத்தக்கது? இனிப் பாசநிவிர்த்தியைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். பாசம் சிவசீவர்களைப்போலவே அநாதிநித்தியமென்பது சித்தம் அந்தப்பாசம் யாண்டும் அந்தத்தைப்பெறாது. (முத்தியிலுமூன்று முதலுமொழியக்கேள்) எனவும், (பாசங்கெடாமல்) எனவுங் கூறிய பெரியோர் திருவாக்குகளுஞ்சான்றாம். ஸ்ரீ சிவபெருமானது திருமிடற்றிலடங்கிய விஷமானது முதல்கெடாமலும், சத்தியடங்கியிருக்குந் தன்மையேயன்றோ பாசவிசேஷமாகிய முத்திக்கெடுத்துக்கொண்ட நிதரிசனமாம்? இன்னுங் கதிரொளிக்கு முன்னர் மூண்த்துத்தோன்று

தடங்கிக்கிடக்கு மிருளுமன்றோ மோட்ச நலமாகிய பாசவொழிவை யினிதுவிளக்கும்? இவ்வுண்மைதேராது விபரீதம் பேசியது வீணபிரஸங்கமாய்முடிந்தது. சைவ நூல்களின் முடிபுணர்ந்து சழக்குரைபேசுஞ் சண்டிகளோடு விவகரிப்பது கஷ்டம்! கஷ்டம்!!

சைவர்,—இல்லாத ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிக்கப்பட்டவா றெங்ஙனே? அங்ஙனங் கற்பிக்கப்பட்டவை மீண்டுங் கழலுமென்ப தெங்ஙனே? பின்னர் கழலத்தக்கவை முன்னர் கற்பனையானவா றெங்ஙனே?

மாயாவாதி,—நிழலினது ஆரோக்கியம் வெய்யலிலிருந்தவனுக் கன்றோ தெரியும்? அங்ஙனமிராதவனுக்கு அதனது அருமை புலப்படுமா? இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் நன்குபுலப்படுமா? விவகாரத்திலேனுஞ் சகசீவ ரங்கள் கற்பிக்கப்படாவிட்டால் அவற்றின் பிரதியோகியாகிய பிரமலட்சியம் அறிவிலிகட்கு நன்குபுலப்படுமா? இங்ஙனம் பிரமலட்சியம் வரைப்படுத்துணர்த்துவான கற்பிக்கப்பட்ட அபாவமாகிய ஜகஜீவரங்கள் பின் விசாரணைசெய்தவழி நிலைநிற்குமா?

பிரமம் ஒன்றேயுள்ளதும், அதற்கிரண்டாவது கிடையாதென்பதும் மாயாவாதிகள் துணிபன்றோ? ஜகஜீவபரங்கள் மூன்றும் ஏகமாகிய பிரமமாகாவன்றோ? இரண்டு எனனுஞ் சொல்லுக்கே யிடங்கொடாத பிரமத்துக்கு முன்னர் ஜகம், ஜீவன் பரம் என்னும் விவிதங்கள் முளைத்தவாறெங்ஙனே? என்று பல வினாக்களை யெம்மனோர் வினவியது யுக்தமே! இங்ஙனமாக, நிழலினது ஆரோக்கியம் வெய்யலிலிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும் எனவும், இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் புலப்படுமா எனவும் பிரஸ்தாபித்துச் சமாதானங் கூறிக்கொண்ட அவர் தடிப்புத்திக்கு நாமென்ன செய்யலாம்? அவர் கூற்றின்படியே வெய்யலினது அபாவம் நிழலும், ஒளியினது அபாவம் இருளுமாகின்றனவன்றோ? இவ்விரண்டுங் கண்ட பொருள்களாகையால் அது பொருந்தும். பிரமம் அகண்டிதமாகையால் அதன்பாவமே ஜகஜீவபரங்களென்றல் இழுக்காம். வெய்யில், நிழல் என்கையில் அந்த நிழல் ஓர்மரம்-அல்லது வேறுபொருளை யாசிரயித்திருந்தா

டாவதனறிக தானே யுணடாகாது வெய்யில் - மரம் - இடம் - நிழல இவறறிறகு வேறுயுள்ள வொருவனே ஆரோக்யததை யனுபவிககவுரியவன். இவவுபமான நருஷடமாகிய பிரமததினிடததில அவவாபாசகா கூறறு எஙஙனஞ்செல்லும? மரததினது நிழல வெயயிலிருநதபோது பூமியிலிடததுண்டாகையால பிரமததினது நிழலது இருநதபோது எதனிடத்திலுணடாயிறறு? மரததினது நிழல மரமிருநதபடியே தழைநது கிளை முதலியவறறோ டுணடாகின்றமையால, அபபடியேயனறோ பிரமசுபாவததுககு வேறுகாமல பிரமததினிழ லுணடாகவேணடும? பிரமததினிழலெனறு சொணடமாயாரோ யுரைததது ஜகஜ்ஜீவபரஙகளே யாகையால, இநத நிழல பிரமசுபாவததுக்கு வேறானதனறோ வேணடும அனறியும, ஜகம எனபது கேவலஜடபபொருளும; ஜீவன என்பது கிஞ்சிஜ்ஞதவாதி யுபாதியுடையதும, பரம எனபது ஸாவஜ்ஞதவாதி யுபாதியுடையதுமாகு மிலக்கணஙகளோ அனறோ கூறிவைததுண்டாகையால, இமமூனறையுமுடைய சுபாவசீலததாகவே அதிஷ்டானமாகிய பிரமமுமதிசயிக்கபபடும ஜகஜ்ஜீவபரஙகள் மூனறும ஆபாவமாகிய நிழலாகுமசாா அநதநிழலினிடததுணடாகும ஆரோக்யததை யெநதபபுருஷனே அனுபவிக்கததக்கவன? ஏகமாகிய பிரமமொனறையே சாதிககவெழுநது அதுவிகாரமிலலாதது, உருவமிலலாதது, குணமிலலாதது, மலமிலலாதது எனபனவாதி யிலக்கணஙகளைக கூறிவிட்டுப, பின்னா ஜகஜ்ஜீவபரஙகளாகிய விகாரஙகளையும, நிழலுண்டாகறகேதுவானவுருவததையும, ஜடதவம-கிஞ்சிஜ்ஞதவம-சாவஜ்ஞதவம எனனும குணஙகளையும, உபாதிவசபபட்டு வருநதுநறமலமான பநதததையும அவா கடைபபிடிக கொழுநது கூறறு அநதோ கெடது' கொடிது" இது எனபோலுமெனின், [illegible] ணடாவை நான அறிபேறு கட்டிவகாலபோல [illegible] று விலைக்காட்டு இ [illegible] பூமியிற கோடிமூடக அவிவேகி யொருவன [illegible] கோமம இபபடியே அவா காட்டிய ஒளியிருள்களி [illegible] மான விசாரமுகதது அவசபபடடழியும' அழியும"

இது நிறக, நிழலினது ஆரோக்யம வெய்யலி லிருநதவனுக்கனறு தெரியும் எனறு அவாகூறிய நியாயம வெயயாற் சிரிக்கததக்கதனறும. ஒருவன பூாவஜநம விசேடததால சகல சௌக்யஙகளையும குறைவினறி யனுபவிக்கததக்க பாக்யவா னிருக்கையில் அவனுக

ம் ஆநந்த ஸௌக்யத்தினருமை புலப்படுமாறு இடையில் துக்கமு
முண்டாகவேண்டுமென்று இழுவெடுக்கவந்த அம்மாயாவாதியை
யென்ன செய்தாலுந் தீருமா? கன்மங் காரணமாகவே ஸௌக்யா
ஸௌக்யங்கண் முதலிய போகங்களுண்டாகு மென்று வேதாதிக
ள் கூறுமுண்மையை யறியாத கொடுமையால் அவர் பிதற்றியது பெ
ரும்பேதைமைத்தே! ஒருவன் செல்வவானாகவும், ஒருவன் தரித்திர
வானாகவும், ஒருவன் எசமானனாகவும், ஒருவன் அடிமையாளாகவு
ம், ஒருவன் தண்டிகை ஏறுபவனாகவும், ஒருவன் அதைச்சுமப்ப
வனாகவு முண்டாயிருக்கும் விசித்திரம் பாரென்று எழுப்பு வினாக்க
ளுக்கு இப்படிக் கடவுள் சிருட்டியாவிட்டால் உலகம் நடக்குமா
என்று சமாதானங் கூறும் ஊனா மகமதியர் செய்கையைப்போலப்
மாயாவாதியுரைப்பது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! கன்மமென்பதொரு
பொருளை யங்கீகரியாமையால் ஊனா முதலினோர் அங்ஙனம் பித
ற்றுதல் ஒக்கும். (அநந்தூறிதவென வேண்டா வினை-பொறுத்தானே
ரோகானிடை) என்னும் பிரமாணத்திற் கட்டுண்டு விகாரத்திலேனு
மியாம் வைதிகர் என்று கூறித்திரியும் மாயாவாதிகள் அங்ஙனம்
பிதற்றுத லெங்ஙனங் கூடும்? அன்றியும் பிரமலட்சியம் அறிவிலி
கட்குப் புலப்படுமா என்று வினவினோராகலின், அவ்வறிவிலிகள் யா
ர்? ஜகஜீவபரங்கள் நிழலாய் முடிந்தமையால் அவற்றை யனுபவி
க்கும் புருஷர் வேறுவேண்டும். அவர் ஜகஜீவபரங்களிற் சிலரேயெ
னின், நிழல் வேறுதேடவேண்டும் ஜகம், பரம் என்பவைகட்குங்
கதிதேடவேண்டும். ஒன்றுமில்லாத பிரமத்திற் கற்பிக்கப்பட்ட ஜ
கஜீவபரங்களைப் பின்னர் விசாரித்தழி யில்லாமற் போய்விடுமென்
றுரையாடிய அவரெழுமதியையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். அவற்
றை விசாரிப்பவர் யாவர்? ஜகமா? ஜீவனா? பரமா? அதிட்டான
பிரமமா? அனுபவத்திற் சிலாகளை விசாரிக்கையால் ஜீவன் தன
னை விசாரிந்து தன்னையும், தன்னோடு விசாரிக்கப்படும் பரம-ஜக
ம் என்பவைகளையும் அபாவமாக்கிக்கொள்ளும் பெருமை சாலவுமு
ருடைத்தே! அதிட்டானபிரமம் விசாரிக்கின்றதெனின், விசாரியெ
னப்படு பெறும். அல்லாமலும் பரமே தன்னிழலை யடைந்தனுபவிக்
கும் புருஷர்களை விசாரித்து அபாவமாக்குதல் கூடும் இப்படி வி
ரோதம் பெற்றழியு முபமானங்களா லவர் காட்டப்போந்த வுபமேய
மாகிய பிரமத்தன்மை நிலைக்காமையால், கேவலம் பசுப்பிராயாக
வென்றே அவரை நிராமணிக்கவேண்டியது. மரம், மரத்தினிழலை

அதையடைந்தனுபவிப்பவர் என்னும் பகுதிகள் விசாரித்தழி நிலைபெறுதல்போலவே யன்றோ பிரமமுதலிய பதார்த்தங்களும் விசாரணையிற் கெடாது நிற்கும்? மரம் அழிந்தபோதன்றி நிழல் அழியாதாகையால், பிரமம் அபாவமான காலத்தன்றி அதனாலுண்டாகும் ஜகஜ்ஜீவபரங்களும் அபாவமாகாவென்னவறிக. வெய்யில் மிகுந்த வேளையிடத்தில் நிழலில்லாதபோது அங்கு மரமில்லையென்று தீர்மானிக்கிறபடியே யன்றோ ஜகஜ்ஜீவபரங்கள் அபாவமாகிற காலத்திலவைற்றினதிட்டானமாகிய பிரமமும் அபாவமாயிற்றென்று தீர்மானிக்க வேண்டியது? ஒன்றுமே யில்லாமற் போய்விடுகிற சூனியவாதமாக முடிந்த அம்மாயாவாதம் எங்ஙனே நிலைக்கும்? இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—பால் தயிரானதுபோல் பிரமம் பிரபஞ்சமாகப் பரிணமித்ததுண்டெனின், மீண்டுந் தயிர் பாலாயிடினன்றோ பரிணமித்த பிரபஞ்சம் பிரமமாயிடும்?

மாயாவாதி,—தயிரைப் பசுவுக்கு ஊட்டினால் மீண்டும் அது பாலாகும்.

தயிர்மாத்திரந்தானோ பசுவுக்கு ஊட்டினால் பாலாகும்? எந்த வஸ்துவேனும், பண்டமேனும் பசுவுக்குணவாகுங்கா லவையும் பாலாகுமாகையால் தயிரைமாத்திர முரைத்தது தவறாகும். பால்மாத்திரமே யன்றி வேறு பொருள்கள் தயிராகாமையால் விருத்தோபமானங்கொண்டதும் விரோதித்தது. இன்னும், தயிரைப்பசுவுக்கு ஊட்டி அதை மாத்திரம் பிரித்துப் பாலாகவெடுத்தல் கூடுமோ? ஓரிடையன் தயிருண்டிருந்தபோது அவன் வயிற்றைக்கிழித்துச் சோதித்த பண்டிதர்கள் எருமைப்பால் இவ்வளவென்றும், பசுவின்பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துரைத்தனரென்று அம்மாயாவாதி யோரிடத்திற் கூறியிருக்கிறபடியே ஓர் பசுவினிடங் கறக்கும் பாலில் தயிரிலுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும், மற்றையுணவுகளாலுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துக்காட்டுதல் கூடுமோ கூடாதோ தெரியவில்லை. இடையன் வயிற்றில் தயிரைக்கண்டு இன்னின்னபாலின் சம்பந்தமுடையது இத்தயிரெனக் கூறினதொழிந்து அந்தந்தக் கூறுகளைத் தயிரிலிருந்து பாலாக்கிக் காட்டினதுண்டா? இவராவது தயிரைப் பாலாக்குவாரா? வேறு நல்லபால் எளிதிற்கிடைக்கை

பால் தயிரை மீண்டும் பாலாக்குவ தவசியமன்றெனின், அநுபவத்துக்கு வந்திராத விஷயத்தை யாசரிப்பது கூடாது. இங்கே யெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் பிரமம், பிரபஞ்சம் என்பவற்றை விளக்குவ தொன்றாகையா லின்னுங் கொஞ்சம் அதை விசாரிப்பாம். பிரமம் பிரபஞ்சமாயிற்று. பால் தயிராயிற்று. பாலானது பிரைக்குற்றத்தா லன்றோ தயிராயிற்று? தனக்கிரண்டாவதில்லாத பிரமம் எந்தக்குற்றத்தாற் பிரபஞ்சமாயிற்று? தயிரைப் பசுவுக்கூட்டினா லன்றோ மீண்டும் பாலாகும்? பிரபஞ்சத்தை யெவ்வாறுசெய்தா லது மீண்டும் பிரமமாகும்? பிரபஞ்சந் தானாகவிசாரித்தாற் பிரமமாகு மென்பாரோ போலும். பால், தயிர்களுக்கு அவற்றைப் பரிணமிக்கச் செய்பவன் வேறானாற்போலப் பிரமம், பிரபஞ்சமென்பவைகளுக்கும் அங்ஙனஞ் செய்பவன் வேறாகவேண்டும். அஃதின்மையின், அவரெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் அவரைத் தெருவில்விட்டது.

சைவர்,—மாயையிலுண்டாகும் பிரபஞ்சம் மாயையிற்றானே யொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்படும்.

மாயாவாதி,—மரத்திலுதிர்ந்த விலைகள் அம்மரத்திற்றானே யொடுங்கி மீண்டும் வருவதுண்டோ? இங்ஙனங்கேட்ட உலகாயதனை நோக்கி அம்மரத்திற்குக் காரணமாகிய பிருதிவியி லொடுங்குமென்று சைவநூல்கள் கூறுவதென்னை?

இந்த வினாவிடைகளால் அம்மாயாவாதிக்கு ஆதாரவுண்டானதாகப் பொங்கி யெழுந்தனர். எங்ஙனமெனின், மரத்திலுதிர்ந்த விலை மரத்திலொடுங்காமல் மண்ணிலொடுங்கலால், அப்படியே மாயையிலுண்டான பிரபஞ்சம் அம்மாயையி லொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமான பிரமத்திலொடுங்குமென்று கூறவிடமுண்டாகையால். இன்னும், பாலிலுண்டான தயிர் அந்தப்பாலிலேதானே யொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமாகிய பசுவினிடத்தே யொடுங்குமென்று கூறவிடமுண்டாகையால். மேலுண்மையை விசாரிப்பாம். சிவஞானசித்தியார் - சுபட்சம், முதற்சூத்திரம் (மாயையிலுள்ளவஞ்சம் வருவதுபோவதாகு - நீயதிங்கில்லையென்னி னிகழ்ந்திடுமுயலிற்கோடு, போயுகுமிலைகளெல்லா மரங்களிற்புகக்குப்போதி, ஞாயிடுமதுவுமென்னிற் காரணங்கிடக்கவாமே.) என்னும் வாக்கியமே அவரெடுத்துக்கொண்ட வாதரவாயுள்ளது. இந்தவாக்கியத்தில் (மாயையிலுள்ளவஞ்சம் வருவதுபோவதாகு, நீயதிங்கில்லையென்னி னிகழ்ந்திடுமுயலிற்கோடு) என்பது சித்தாந்தி

யார் கொள்கை (போயுகுமிலைகளெல்லா மரங்களிற்புகுப்போதி, ஞாயி மதுவும) என்பது உலகாயதன்கொள்கை (எனனிற் - காரணங்கிடக்கவாமே) என்பது சித்தாந்தியார் துணிவு. இவற்றுள், (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு மரத்திற்குக் காரணமாகிய மண்ணில அம்மரத்திலிருந்துதிர்ந்த இலைகள் ஒடுங்குமென்று கூறுவதும், அப்படியே மாயைக்குக் காரணமாகிய பிரமத்தில அம்மாயையிலிருந்துண்டான பிரபஞ்ச மொடுங்குமென்று கூறுவதுஞ் சைவசித்தாந்திகள் கூற்றாக வம்மாயாவாதி கண்டுபிடித்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு (அங்ஙன முதிர்ந்த விலைகள் சத்திரூபகாரணமாய் நிலைபெறுடைமையினது மீளத்தோன்றுதற்குரிய பிறகாரணங்களெல்லா மதனோடொருங்குகூடியவழி யவ்வாறே தோன்றும், அல்லுழித் தோன்றாதாகலினது பற்றிக்கடாவென்னை?) என்று திராவிட பாஷ்யகாரர் தமது பொழிப்புரையிற் கூறியிருக்கு முண்மையை யறிந்தடங்குக. இதனால், பிரபஞ்சம் அதற்குக் காரணமாகிய மாயையிலொடுங்காமல் அம்மாயைக்குக் காரணமாகிய பிரமத்திலொடுங்குமென்று சைவர் கூறுவரென்ப பிரமித்தாடிய சழக்குரை சரிந்துபோயிற்று. இனி (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு மரத்திலுதிர்ந்த விலை அதற்குக் காரணமாகிய மண்ணிலொடுங்குமென்று மாயாவாதி பொருள்கொண்ட வலங்கத்தைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். பிரபஞ்சம் அதற்குக்காரணமாகிய மாயையி லொடுங்கிமீண்டுங் காரியப்பட்டு வரும் என்பதை நாட்டவேயன்றோ (காரணங்கிடக்கவாமே) என்று ஆசாரியர் கூறினார்? காரணங்கிடக்க வென்கையா லுபாதானமும், ஆமேயென்கையா லதிற்காரியந்தோன்றி வருகையும் பெறப்படுதலறியாது காரியங்களொடுங்குதலையே யாண்டுரைத்ததாகப் பிதற்றியது என்னபேதமை? அதவா அவர்கொண்டபொருளின்படி நோக்கினும், மரம் இலையைத் தந்ததுபோல மாயை யுலகத்தைத்தரலும், இலை மண்ணிலொடுங்குமாபோல உலகம் பிரமத்திலொடுங்கலும் பெறப்பட்டு ஒடுங்கினமண்ணிலே நின்று மிலைகள் மீளத் தோன்றுமைபோலவே யன்றோ வொடுங்கின பிரமத்திலே நின்றும் பிரபஞ்சம் மீளத்தோன்றமாட்டாது? இந்த வுபமானத்தாற் பிரபஞ்சம் பிரமத்தி லடங்குவதொழியத் தோன்றுவதொன்றல்ல வென்றேற்படுகையால் உலகம் பிரமத்திலுண்டாகின்றதென்னும் அம்மாயாவாதக்கோள் மாட்சி யிழந்தொழிந்தது. ஒடுங்கின விடத்தினின்றுமே மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்கத்தால் பிரபஞ்சம் மாயையிலொடுங்கியும், மாயை பிரமத்தி லடங்கியும் வருதலா லப்படியே யன்றே

மீண்டும் அடங்கியமாயையும், ஒடுங்கிய பிரபஞ்சமும் முறையே ய
வற்றிற் கதிஷ்டானங்களாகிய பிரமம், மாயையென்பவைக ளிடத்தி
ருந்து வெளிப்பட்டுக் காரியப்பட்டும் வருமென்று சைவசித்தாந்த
நூல்கள் கூறும்? இன்னும், மரத்துக்குக் காரணம் மண்ணென்று அ
வர் கொண்டதுந்தவறுடைத்தே! வித்திலவழி மண்ணினிடத்து மரந்
தோன்றாதாகையால் இந்தவுபமானத்தால் மரங்காரியமும், வித்து
காரணமு மாகின்றமையால், வித்தினிடத்தன்றோ மரமொடுங்கவே
ண்டுமெனின், வித்தினது ஸ்தானத்தி லுபமேயமாய நின்றமாயை ய
வ்வித்தைப்போற் சூக்ஷ்மப்பொருளாகாது கடலைப்போல வியாபகப்
பொருளாய நிற்றலி னஃதொருங்கே முழுதும் வித்தைப்போற் பரி
ணமித்து விடமாட்டாது. ஒருவித்தி லோரமரமே பரிணமிக்கும்
ஏகமாகிய மாயையி லெண்ணிறந்த வண்டங்க ளுண்டாவதன்றி
மேலுமேலு மளவிறந்த வண்டப்பத்திக ளுண்டாவதற் கிடைந்த
காரணத்தன்மையு மெஞ்சிக் கிடத்தலால், அத்தகைய மாயையி
லுண்டாகு மண்டங்க ளம்மாயையிலே தானே யொடுங்க விட
முண்டாகும். கடலினிடத்துண்டாகு மளவிறந்த வலைகள் அந்தக்
கடலினிடத்தே தானே யொடுங்குமாபோல அலைகளாகிய காரியங்
க டோன்றி யொடுங்கு மிடத்தை நோக்க வெஞ்சி யுள்ளவிட மேந்
காட்டு கதிகமாக வந்தக்கடலி னிடத்துக் காண்கையா லத்தகைய
கடலினிடத்திற்றோன்றிய வலைக ளதிற்றானே யொடுங்குமென்பதற்
கிழுக்கென்னோ? இவ்வாறான வரும்பொருள் கிடப்பவேயன்றோ
காரணங் கிடக்கவாமே யென்று சைவத்தலைவருங் கூறினர்?. கா
ரணமாகிய கடல் கிடக்க, அதிற் காரியமாகிய வலைக டோன்றி யொ
டுங்கி மீண்டுங்காரியப்படுதல் ஆம் என்று பொருள் விரவிக்கிடத்தலு
மொன்று. மேலிடத்திற் காட்டிய வித்தியார வாக்கியத்தில் மரத்தி
லுதிர்ந்த வில்லையைப்போல மாயையிற் பிரபஞ்ச முண்டாமென்றது
உலகாயதன் காட்டிய விபரீதவுபமானமேயன்றிச் சைவசித்தாந்தி
யார் கொண்டவுபமானமன்று. அவன் மதத்தை யநுவதித்துச் ச
மாதானங் கூறிய பகுதியே யதுவாம். அதனால், சைவநலம் கெடமா
ட்டாது. சைவர் கூற்றுப்பமான நிலைபெறுவிடின் மாத்திரமே யாம்
யோசிக்கவேண்டியது. புறச்சமயிகள் புலம்பலுக் கெல்லாம் யாமே
னோ மாரடித்துக்கொள்ள வேண்டுமே? அதுபற்றியே யன்றோ (அல
லாழித்தோன்றுதாகலி னதுபற்றிகூடாவென்னே ?) என்று நஞ்சைவ பர
க்ஷபகாருடம் பிரஸ்தாபித்தருளினர்? கடலையும், காற்றையும், அலை

யையும் உவமித்துக் கடலிற் காற்றாலலையுண்டாகி யொடுங்குவதுபோல [illegible] சிவனாலுலகமுண்டாகி யொடுங்குமென்று சைவ [illegible] த்திச் சிலம்பி திட்டாந்தங்கூறி அபின்ன நிமி [illegible] அம்மாயாவாதிமதத்தை யோசித்த லொன [illegible] மையை விளக்கும். உபாதானமும், நிமித்தமுஞ் சில [illegible] பின்று. காரியமாகிய நூலைத்தருதல் அவர் மதமாகவின்று பேதிக்குமாறு யாம் கடாவுவே மன்றோ? சிலம்பியினது தேகம் ஜடமும், அதிற்போந்த தேகி சித்துமாகையால் நூல் காரியப்பட்டது தேகத்திலா? அல்லது தேகியினிடத்திலா? என்றபோது தேகத்திலென்றே வெளிப்பட்டு அவர் சாதிக்கவந்த அபின்ன நிமித்தோபாதானம் அடியோடே சாய்ந்துவிடுகிறதன்றோ? அதுபோல சைவர் கூறு முபமானமும் மறுக்கப்பட்டாலன்றோ சைவநலந் தாழ்வுபெறும்? எதிரியினது மதாநுசாரமான வுபமானங்களை மறுக்கவேண்டியதே யன்றி வேற்று மதத்தினர் குதவித்தம் பேசி விளக்கும் அவ்வதிட்டாந்தங்களை யொருபொருளாக மதித்து எந்த மதவாதியாயினும் பதிலுரைப்பது அவசியமன்று அங்ஙனம் பதிலுரையாமையால் அவன் மதந் தாழ்வுறாட்டாது. பிரமத்தில் மாயைக்கு உற்பத்தி கூறு மாயாவாதியையுஞ் சைவசித்தாந்தியைக் கேட்டபடியே வினவுதல் கூடுமன்றோ? எங்ஙனமெனின், மரத்தி லுதித்த விலை மரத்திலொடுங்காது அம்மரத்துக்குக் காரணமாகிய மண்ணிலொடுங்குதல்போல பிரமத்திற் றோன்றியமாயை பிரமத்தி லொடுங்காமல் அந்தப் பிரமத்துக்குக் காரணமாகிய வேறெதி லொடுங்குகின்றது என்று கடாவுதலையாம். இப்படி யொருவன் வினவுவது எமக்கபிமதமன்று. மரத்தையும், இலையையும் அவர்மதத்தி லுபமானங்களாகக் கொள்ளாமையால் அவர் கொண்டிருக்குமோ ருபமானத்தையே யன்றோ மறுத்தல்வேண்டும்? அப்படியே யன்றோ சைவரிடமுங் கொள்ளத்தக்கது? தன்மதத்துக்குப் பின் வரப்போகிற கதியை அம்மாயாவாதி நோக்காமல் எதிரி மதத்தை மாத்திரமெடுத்துப் பேசியது என்ன பேதமை? இப்படிப்பட்ட பல நியாயங்களால் மாயையிலேதானே பிரபஞ்ச முண்டாகி யொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்பட்டுவருமென்னுஞ் சைவ முடிவு சாதிக்கப்பட்டது.

ஆயின், வித்திலொடுங்காது அதிக்கிரமிக்கும் மரத்தையும், அந்த வித்தையும் பிரபஞ்சத்துக்கும், மாயைக்குஞ் சைவநூல்களுவமை கூறியதென்னையெனின், வித்திலே நின்றுந் தோன்று மரம்

பூமி யாதாரவிலன்றித தானே தோன்றமாட்டாதாறபோல மாயை யிலே நின்றாந தோன்றா முலகம சிவனுதாரவி லன்றித் தோன்றமா ட்டாதெனபதை விளககுதற் பொருட்டே யன்றி, எதிலே நின்றாந தோன்றிறதோ வதிலேதானே யோரொரு ளொடுஙகு மெனபதை விளககுதற பொருட்டன்றும் இவவுண்மை கண்டபினனா வீலா விவாததது கிடமுணடாகாமையால், அவரது அறியாமையை யின்னுங் கொஞசமெடுத திசைபபாம. அவா பாலினுண்டான தயிா அநதபபாலிலேதானே யொடுஙகாமல அநதப பாலுககுக் காரணமா கிய பசுவினிடததே யொடுஙகுமெனறு கூறிககொணடன ரன்றோ? தயிரைப் பசுவுக குணவாக வூட்டுவது ஸமபிரதாயமன்று. கதாசித் தாக வூட்டுவ துணடாகையால, பசுவுககு மாததிரமே யன்றி அநத பபசுவின் றயிரை யெருமைககும, பனறி முதலாகிய தாழ்நத மிரு கஙகளுககு முணவாக்குஙகா லது மீணடும பாலாகுமெனககூற வருமன்றோ? எருமைககும, பனறிக்கு முணவான பசுவினறயிர வெ ருமைப்பால, பனறிப் பாலாகவே யன்றோ திரிநதுண்டாகும? பசு வின்பாலாத லின்றாகையால, பிரபஞசம பிரமமாயிடுமெனறது பெ ரும்பேதமையே! அநதப பசுவினறயிா மானிடாககே யன்றோ முக் கியமாக வுணவாகினறது? அவரிடததி லது எபபடியாகினறது? இந்தப் பிரஸங்கத்தால தயிரானது பசுவினிடதவொடுஙகி மீணடு ம பாலாகுமென்பதை மறுததோ மாகையால், அவா விபரீதமித் தோடேமாய்ந்தது.

மேல, பால தயிராகப பரிணமிததது பிரமம் பிரபஞ்சமாகிய தென்பதற்கு மாததிரமே யுபமான மாகுமனறி அந்தப்பிரபஞ்சம் மீணடும பிரமமாயிடு மெனபதற குபமானமாக மாட்டாதெனின, அதறகுள்ள வுபமானநதான யாது? அஙஙனங காட்டியவிடதது ப் பூஜயமாகவே யாம கொளவோம பிரமம பிரபஞசமாக விரிநத தெனபதற்குப் பால தயிரகளைக்கொண்டதே தவறு. பாலுந தயி ரும பரிணும ஸமபநதம் பெறறமையால் அபபடியே யுபமேயத தையுங் கொளவது அவசியம அஙஙனங்கொணடு மறுததனை அ வருமெமாப்புக்கொண்டே ஸமாதானஞசொல்லவநது தடுமாறிபபோ யின ராகையால, அது அஸங்கதமுறறழியு மென்பதே வஸ்ததம பொன்னுனது பூஷணமாகுஙகால அநதபபூஷணம மீணடும பொ ன்னாய் விடுவதுண்மை யாகையால், அதுவே பிரமததின் விகாரமா கிய பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்பதற்கு யாமெடுததுக

கொண்ட வுபமானமெனின், அதுவுந் தவறுடைத்தாம். பொன்னும் அதன் விகாரமாகிய பூஷணமும் ஒரு தன்மை பெற்று விளங்கலா லது கூடும். பூஷணத்திரிவில் பொன்னுருவங் கெடாமை விதித்தம். பிரபஞ்சத்திரிவில் பிரமசுபாவங் காணாமையாற் பிரபஞ்சம் பிரமமாகமாட்டாது. பால் தயிரானபோது பாலின்றன்மை தயிரிலில்லாமற் போனதுபோல பிரமம் பிரபஞ்சமானபோது பிரமத்தன்மை பிரபஞ்சத்தி லில்லாமற்போயிற்று. பாலைக்காட்டிலும் தயிர் கௌரவங் குறையப் பெற்றதுபோலவே பிரமத்தை நோக்கப் பிரபஞ்சம் இழிவெய்தாநின்றது. உயர்ந்த பொருளும், இழிந்த பொருளுமாகிய பிரமம், பிரபஞ்சமென்பவைகட்குப் பொன்னையும், பூஷணத்தையு முவமைகொண்டு பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாய் விடுமாபோல பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்று சாதிக்கத் தலைப்பட்டது அஸாமஞ்சஸமாய் முடிந்தது. இப்படியே அவர்காட்டு மெவவேவா ருபமானமும் பேதிக்கப்பட்டு ஏகவாதத்தின்றலையி லிடிவிழுந்தழியுமாகையா லினியேனு மவர் மதமடங்கிக்கிடப்பாராக. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—ஒன்றேயாகிய பிரமம் பல யோனிகளிற்புகுந்து பல பிரமங்களாயுடைந்ததென்னை? அது நின்மல முடையது என்று நீவிர் கூறுமாற்றம் தான் யோனிவாய்ப்பட்டழிதலாற் பொய்ப்பட்டதென்னை?

மாயாவாதி,—சிவாகமங்கள் பதார்த்தங்கள் மூன்றே யென்றும், அவை பதிபசு பாசங்களே யென்றும் பிரதிபாதித்தற்குப் பொருளென்னை? பசுக்கள் பலவுளவென நீவிர் கூறுவதென்னை? பசுக்கள் பலவாயின், திரிபதார்த்தங்களென வரையறுத்த லெற்றுக்கு? பரமார்த்தத்தில் ஒற்றுமை நோக்கி ஒன்றென்றும், விவகாரத்தில் பலவாய் விஜ்ரும்பித்துக் காணப்படுகின்றமையால் பலவென்றுங் கூறியதெனின், இதுவே பிரமவிசாரத்திலுங் கொள்ளாததென்னை? அக்னி ஒன்றா? பலவா? அக்னி பற்பலவாக விஜ்ரும்பித்தக்கால் அதனது அபின்னத்துவமேனும் பரிசுத்தமேனுங் கெடுமா?

இந்த ஸமாதானத்தைப் பரியாலோசிக்குங்கால் பெருநகைப்பையே விளைக்கின்றது. பதி யேகமும், பசுக்கள

பல்வும், பாசங்கள் மூன்றுமாகப் பிரதிபாதிக்கப்படுஞ் சைவசித்தாந்தத்தில் இம்மூவித விஜாதிகளையும் பதார்த்தத்திரயங்க ளென்று கூறுதலமையும் தமிழ்ப்பாஷையி னெழுத்துக்கள் உயிரெழுத்தும், மெய்யெழுத்துமென் னிரண்டுவகைப்படுமென்று கூறி, அவற்றுள் உயிரெழுத்து பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்து பதினெட்டுமாகும் என விரித்தோதுவதா லுண்டாகிய குற்றமியாது? இப்படியேயன்றோ சைவசித்தாந்த விவரணத்தைக் கொள்வர் மேலோர்? திரிபதார்த்தங்களில் பசுவென்பது அந்த ஜாதியினது சமஷ்டி வாசகமாகக் கொள்ளப்பட்டதன்றி வியஷ்டியாக விசாரிக்கையி லெண்ணிறந்தனவாக வெளிப்படும் இஃதொழிந்து பசுவென்பது ஏகமேயெனவும், அஃது விவகாரத்திற் பலவாகிப் பரமார்த்தத்தி லொன்றேயாக விருக்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமையால், பிரமம் ஒன்றே யுள்ளதெனவும், விவகாரத்தில் அஃதொன்றே பலசீவர்க்க ளாகுமெனவும், அவை மீண்டும் பரமார்த்தத்தி லொன்றேயாய்விடுமெனவுங்கூறு மாயாவாதத்தோடு எங்ஙனே யொற்றுமை பெறும்? இருவர் பிரசங்கமும் வேறு வேறு அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருக்கின்றமையால், அநேகம் பொருள்களை மூன்றென்று சைவர் கூறியபடியே அநேகம் பொருள்களை ஒன்றொன்று யாம் கூறினோமென்று அவர் தொடுத்த வீணவழக்கு அபஜயத்தை யடைந்தது. ஒன்றுயுள்ளது ஏன பலவாயுடைந்தது என்பதற்கு என்ன ஸமாதான முண்டாயிற்று? ஒருபொருடானே பலவாயுடைந்து காரியப்பட்டனவென்று சைவநூல்கள் பசுவைக் கூறியதுண்டா? பெத்தமுத்திக ளிரண்டுகாலங்களிலும் பசுக்கள் பலவுள்ளனவெனவும், அவை திரிபதார்த்தங்களென்னுஞ் சமஷ்டிகளி லொன்றி லடங்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுகையால், விவகாரபரமார்த்தங்களை யேகமாகிய பிரமத்துக்குக்கூறி யிஷ்டம்போல விவகரித்துவரு மாயாவாதி மதந்தானே மாட்சிபெறாதொழிந்தது. இனியொன்றாயுள்ள அக்னி பலவாக விஜிரும்பித்தபோது அபின்னத்வமும், பரிசுத்தத்வமுங் கெட்டனவாவென்று சமாதானந் தேடிக்கொண்டதையுஞ் சற்றே யோசிப்பாம். ஒன்றாயுள்ள வக்னி பலவாக விஜிரும்பித்ததெனைகையி லவ்வொன்றினிடத்தும், பலவற்றினிடத்தும் உஷ்ணசக்தி, தக்தசக்தி, பிரகாசசக்தி முதலியன வொருபடித்தாகவேயிருக்கக்கண்டோம் ஏகமாகிய பிரமமே யப்படிப் பலவாகுமெனின்

வேகத்தினிடத்தும், பலவற்றினிடத்தும் பிரமசுபாவம் நீங்காதிருக்கவேண்டும் பிரமத்தின் விகாரமென்று அவர் கூறும் உயிர்கள் சுகதுக்க ரூபிகளாய் வினைவயப்பட்டு மொத்துண்டு வருந்துகின்றவாகலும், உலகம் கேவல ஜடப்பொருளுமாகி விளங்கலால் பிரமத்தின் அபின்னத்துவமும், பரிசுத்தத்துவமும் அவற்றினிடத்துண்டோ இல்லையோ வென்பதை விவேகிகளே யோசிக்கவேண்டியது. இதனால் ஜகஜ்ஜீவர்கள் ஏகமாகிய பிரமமன்றெனவும், பிரமத்தைப்போலவே யவ்விரண்டு பொருள்களும் விஜாதித்வமெய்திய நித்தப்பொருள்களெனவுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இது காறும் விவகரித்து முடிவு செய்த பரிஷ்காரத்தால் சைவநிந்தையிற் றலைப்பட்டழிந்த ஜண்டியொருவனால் வெளிப்பட்ட (பேதவாததிமிரபாநு) என்னும் ஆபாசத்திரட்டு அடியோடே மாய்ந்துவிட்டது. பேதவாதமென்பது மத்துவமதமாகிய த்வைதஸித்தாந்தமென லறியாது பேதம், அபேதம், பேதாபேதங்களாகிய முடிவுகளைக் கடந்து அத்வைதமெனுஞ் சிறப்புரிமை பூண்டு விளங்குஞ் சைவசித்தாந்தத்தையே பேதவாதமெனக் கொண்டெதிர்க்கவந்த பாஸ்கரனுக்குப் பலபலவென்று பல்லுடைந்து, குப்புறவீழ்ந்து குலைகுலைந்தோட நேரிட்ட புதுமையை நாடி அங்ஙனஞ் செய்தருளிய (ஆபாசஞானநிரோதம்) என்னு மிந்தச் சிவசூரியனையேயன்றோ வீரபத்திரமூர்த்தியெனத் துதித்து விரும்பாநிற்பர் மேலோர்? மேலே கூறப்பட்ட மூவிதவாதங்களும் புறப்புறச்சமயம் ஆறாகவும், புறச்சமயம் ஆறாகவும், அகப்புறச்சமயம் ஆறாகவும், அகச்சமயம் ஆறாகவும் விளங்கும். இவற்றுள் உலோகாயதம், சமணம், நால்வகைப் பௌத்தம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறப்புறச் சமயங்களாம் மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், ஸாங்கியம், மீமாம்ஸம், தார்க்கிகம், யோகம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறச்சமயங்களாம். சைவம் பாசுபதம், காளாமுகம், பைரவம், வாமம், மஹாவிரதம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகப்புறச்சமயங்களாம். சிவாத்வைதம் - அல்லது சிவைக்யவாதம், சிவஸங்கிராந்தவாதம், சிவஸமவாதம், பாஷாணமோக்ஷவாதம், அவிகாரவாதம், பேதவாதம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகச்சமயங்களாம். இவ்விருபத்து நாலுசமயங்களுக்கும் அதீதப்பட்டது சைவசித்தாந்தமென்னுமுண்மை சிற்றம்பலநாடிகள் செய்தருளிய தத்வப்பிரகாசம் என்னு நூலின்வழி யினிது விளங்கும். இங்ஙனமாக, புறப்புறச்சமயியாகிய உலகாயதன் முதலினோரும், புறச்சமயியாகிய மாயாவாதி முத

யினொருஞ் சைவசித்தாந்தத்தை யெதிர்ப்பது பேராச்சரியத்தை யேயன்றோ வுண்டுபண்ணுகின்றது? சர்ப்பத்துக்கு முன்னர் சிங்கமே தலைநிட்டாதென்றால் மூட்டு, கொசுகு முதலியன தலையெடுத்து வெளிப்படுவது எவ்வளவுபேதமை? தீபத்தை யணைக்கவெழுந்து அதில் விழுந்து சாகும் விட்டிற்பூச்சிகள் கதியே ஸம்பவிக்கையால் ஐயோபாவம்! என்று அவர்கள் விஷயத்தில் அநுதாபமே யுண்டாகின்றது. ஆனாலுஞ் சிறிய பாம்பாயினும் பெரியதடிகொண்டடிக்கவேண்டுமெனனும் பழமொழிப்படியே ஷை மதஸ்தர்களில் அப்போது கொஞ்சந் தலைவிரித்தாடுங் கலிங்ஙணர்களாகிய உலகாயதன், மாயாவாதி முதலினோரைப் போதுமானவரையில் விசாரித்துக்கொண்டோம் இவருள்ளும் ஏகாத்மவாதியாகிய மாயாவாதியை அதிகமாக விசாரித்துக்கொண்டோம் உலகாயதன் இளையவனும், மாயாவாதி மூத்தவனுமாகையால். இம்மாயாவாதியினது மதங் கிளைத்து வேரூன்றிவிட்டதென்ன வெளிப்பட்ட உத்தமவாதம், சர்வமதசித்தாந்த விளக்கவினாவிடை, திருக்குதிரிசியவிவேகம் எனனும் ஆபாசத்திரட்டுகளை முறையே உத்தமவாத தூலவாதூலம், சித்தாந்த பூஷணம், திருக்குதிரிசிய விவேக கண்டனம் என்னுங் கோடரிகளால் வெட்டி யெறிந்துவிட்டோம்

இன்னு மிம்மாயாவாதம் பலவிதமான பரிபாசத்துக்குள்ளாகி யலக்கணுண்டழியும்! அழியும்!! எங்ஙனமெனின்? அம்பட்டனொருவன் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னை யெப்படியோ சம்பாதித்து அதைத் தன்னுடைய அடப்பத்தில் வைத்திருந்தான். ஓர் நாள் அவன் அரசனுக்கு க்ஷவரஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் அரசன் அவனைப்பார்த்து ஊர்க்ஷேமம் எப்படி யிருக்கிறதென்று வினவினன் அதற்கு எவ்வளவு ஏழையாயிருந்தாலும் எலுமிச்சங்காயளவு பொனனுக்குத் தரித்திரமா? என்று அம்பட்டன் பதில் கூறினன். அதைக்கேட்ட வரசன புன்சிரிப்படைந்து மறுநாள் அவன க்ஷவரஞ்செய்ய வருகையில அவனுக்கோர் வேலையிட்டு வெளியே போகச்செய்து அவனடப்பத்தைச் சோதிக்கையில அதில் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னிருக்கக்கண்டு அதையெடுத்துக்கொண்டனன். பின்புவந்த அம்பட்டன விடை பெற்றுக்கொண்டு அடப்பத்தையு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் மறுநாள் க்ஷவரத்துக்கு வந்தனன் அப்போதும் க்ஷேமவிசாரஞ்செய்தனன். அதற்குஉலகமுழுதுங் கஞ்சிக்கு அலைகிறதென்றனன். இதையறிந்த வரசன அறபாகஞ

டைய செல்வத்தின் பெருமை யினைத்தென்று அறிந்து வியந்தனன் இதுநிற்க, வேறொரு விசித்திரமு முண்டு. பூனையானது ஏதாவதொன்றைத் திருடியுண்கையில் அதற்குக் கண்ணை மூடிக்கொள்வது சுபாவம். அங்ஙன மூடிக்கொள்ளுகையில் தன் கண்ணுக்கு ஒருவரும் புலப்படாமையால் இவ்விடத்தி லாருமில்லையென்று பயமற்றுத் திருடியுண்ணும். அங்குள்ளவர்கள் பார்த்து உதையாமற் போகார்களாகையால், அப்போது திடீரென்று விழித்து இதுதானோ வுலகம் என்று மருண்டு ஓடும். இவ்விரண்டு விருத்தாந்தங்களாலும் அறியாமை மேலிட்ட ஜந்மங்களுடைய தன்மையே வெளிப்பட்டது. அம்பட்டனுக்குத் தன்னனுபவமே யுலகமெங்கு மிருப்பதாகவுண்டாகிய வுணர்ச்சியும், பூனையானது தனக்கு யாருந் தோன்றாமையால் யாருமே கிடையாதென்றுண்டாகிய வுணர்ச்சியும் நம்மாயாவாதப் பெருஞ்செல்வர்களுக்கே யன்றோ பொருந்து முபமானங்களாயின! மாயாவாதியானவன் உலகம் தானினைத்தபோதே யுண்டென்றும், நினையாத போது இல்லையென்றுங் கூறுகின்றமையாலும், சுழுத்தியில் பிரபஞ்சம் உண்டாற் காட்டென்று கேட்கின்றமையாலும் அவன்கூறு ஞானத்தை அம்பட்ட ஞானமென்றும், மாஜால ஞானமென்றும் விவேகிகள் கூறுவர். தன்னிடம் பொன்னிருந்த போது உலகமெங்கும் பொன்னிருந்ததெனவும், தான் கண்ணை மூடிக்கொண்ட மாத்திரத்தானே யாருமில்லையென்றும் அம்பட்டனும், பூனையுங் கொண்டபடியே யன்றோ தானினைத்தபோதே யுலகமுண்டென்றும், தான் கண்ணை மூடித் தூங்குவது கொண்டே யுலகங் கிடையாதென்றும் அம்மாயாவாதி மயங்கிக்கூறுகின்றான்! இத்தகைய மாயாவாதியின் சிறப்பை யின்னுங் கொஞ்சங் கூறுவாம். ஓரிடையன் மாடுமேய்த்துக்கொண்டிருந்து ஓர் ஏரிக்கரையின்கீழ் நல்ல நித்திரை வந்து தூங்கிவிட்டனன் அப்போது பெருமழையுண்டாகி வெள்ளம் பெருகியோடிற்று அந்த வெள்ளத்தில் அவ்விடையன் றலைமயிரவிழுந்து அலைந்து கொண்டிருந்தது இடியும், மின்னலும், காற்றும் அதிகரித்து வருஷிக்கு மந்த மழையை அவனது பெருந்தூக்கஞ் சட்டை செய்யவில்லை இந்த நிலையில் அவன்றூங்குகையில் அந்தவழியேபோன அம்பட்ட னொருவன் அவ்விடையனது தன்மையைக்கண்டு அருகணைந்து அவனைப் புரட்டிப்பார்த்தனன் செத்த பிணமல்லவென்றும், தூக்கத்தின் பெருமை அது வென்றும் அம்பட்டன் றெளிந்து அவ்விடையன் றலையிலும், முகத்திலும் வளர்ந்

து காடுபெற்றி யிருந்த ரோமராசிகளைக் களைந்து அவனைப் புரட்டிப் புரட்டிச்சர்வாங்கமும் க்ஷவரஞ்செய்துவிட்டுப் போயினன. அன்று கழித்துமறுநாள் விழித்துக்கொண்ட அவ்விடையன் விழித்தவுடன் தன்னுடைய முகத்திற் கையையிட்டுத் தாடியை யுருவப்போனான். தாடியில்லை. மீசையைப்பார்த்தான். அதுவு மில்லை குடுமியைப் பார்த்தான். அதுவுமில்லை இப்படி யெங்குங்காணாமையால் அவன் தன்னிற் சந்தேகங்கொண்டு அழுதுதொடங்கினன். (நான்றான் நானல்லவோ? இது—நல்லூரிலே யேரிக்கரையல்லவோ? கோனன்றான் கோனனல்லவோ? என்னைக—கொண்டழித்தது வேறு யாரைக்கொண்டணைந்தாரோ? நான்றான் நானல்லவோ?) என்று புலம்பிய விசேடத்தைக் கொஞ்சம் விரித்துரைப்பாம். அவ்விடையன் தாடி குடுமி முதலிய வடையாளங்களில்லாமற்போகவே தன்னிடத்திற் றனக்குச் சந்தேகமுண்டாயிற்று. நானாயிருந்தால் எனக்குக் குடுமி, தாடி முதலியன விருக்கவேண்டுமே! அவையில்லாமையால் நான் - நானல்லபோலிருக்கிறது நான் படுத்திருந்தவிடம் நல்லூர் ஏரிக்கரையாச்சுதே! அது தண்ணீரில்லாத ஏரியன்றோ? இதோ விருக்கிற ஏரி தண்ணீர் கொண்டிருக்கிறதாகையால் அந்த ஏரிதானோ இது வேறு ஏரிதானோ? தாடி முதலியவற்றோடு கூடிய என்பேர் கோனனாச்சுதே! அவையில்லாமல் இப்போது காணப்படுகின்றவன் கோனனன்றோ அல்லவோ? தெரியவில்லை. தாடி முதலியவற்றோடு தண்ணீரில்லாத ஏரிக்கரையினிற் படுத்துக்கொண்டிருந்த கோனன் என்னும் பெயரையுடைய என்னைக்கொண்டழித்து அவ்வடையாளங்களில்லாத வேறு யாரையோ தண்ணீர் நிரம்பிய விந்த ஏரியின்கீழ் யாரோ கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டார்கள் என்று தேம்பித்தேம்பி யழுதுகொண்டிருந்தான் என்னும் விசேடம் நம்மாயாவாத ஞானிகளுக்கே யன்றோ பொருந்தும்? பிரமம் தன்னை மறந்து விட்டதனாலன்றோ தான் பிரமந்தானோ அல்லவோ என்று சந்தேகமுண்டாகிச் சீவத்தன்மை யெய்தி முன்னிருந்த வடையாளமாகிய பிரமநிலை பெயர்ந்து அழுதுகொண்டிருக்கின்றது? இப்படியும் பிரமத்துக்கு அவஸ்திகளுண்டாகுமா? இவைகளேயன்றி ஆற்றிலிறங்கிக் கரையேறித் தங்களை யெண்ணிப் பார்த்துக்கொண்ட பதின்மர்களில் அங்ஙனம் எண்ணிவந்த வொவ்வொருவருந் தனித்தனித் தங்களை விட்டு எண்ணிய வறியாமையால் தம்மி லொருவனை ஆறுவிழுங்கிவிட்டதென்று மருண்டு ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டழுத

கதையுமேயன்றோ நமது பிரமத்தின் குருக்களாகிய மாயாவாதிகள் பெருமையை யினிது விளக்கும்? மூடர் பதின்மருடைய கதையாகிய விகற்பமானதைப் பிரமத்தினிடத்தேற்றி அப்பெருந்தகையாளரே கூறிக்கொள்ளுவதுண்டாகையால் யாம் விசேடித்துரைப்பது அவசியமன்று. இவரை மாயாஜாலஞானிகளென்பது வேறுவிதத்தாலுஞ் சாதிக்கப்படும். "கேசித்த்வைத மாச்ரித்ய பிடாலப்ரதி மாநரா:, ருத்ரேண ஸாம்ய மங்யேஷாம் வதந்தி ப்ரவிமோஹிதா:" என்னும் சூதஸம்ஹிதா வசனத்தால் சிலபேர் அத்வைதமெனனும் அபேதவாதத்தை யநுசரித்து மாயாஜாலச்சிரேஷ்டர்களாகி ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியோடு ஏனையதேவர்க்களையுஞ் சமானமாகப் பிரமித்துப் பிதற்றுகின்றார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. இதனால் அத்வைதமென்னும் ஏகாத்மவாதத்தை யநுசரிப்பது கொண்டே ஸ்ரீசிவபெருமானோடு ஹீனதெய்வங்களையெல்லாம் சமானங்கூறத்தக்க வஞ்ஞானமுண்டாகிறதெனவும், அந்த ஞானசித்தியந்தரமே அவர்கள் பிரமித்துப் பிதற்றுகின்றார்களெனவும் ஏற்படுகின்றது. இவ்வத்துவிதம் இன்னபொருளைக் கொண்டதென்றறிக. சைவபரமாக வதை விவகரிக்குங்கால் அன்னப்பொருள் விளங்கும். அசைவமஞ்ஞுத்து விளங்கு மவ்வத்துவிதத்தை யநுசரிப்போர் மாயாஜாலசிரேஷ்டரென்றதென்னையெனின், பூனையானது சுவர்முதலிய விடங்களிலிருந்து தாவும்போது இந்தப்புறந்தாவுமோ, அந்தப்புறந்தாவுமோ என்று சந்தேகத்தை யுண்டுபண்ணுவதுபோலவே அவர் பக்ஷத்தவநிர்ணயம் பண்ணுகையில் அது சிவனோ, விஷ்ணுவோ என்று மப்பக்கத்திலே தானே முடியும் பூனைக்கு எந்தப்புறங் குதித்தாலுஞ் சுகசமாவதுபோல் இவர்களுக்கும் எந்த தெய்வத்தைச் சொன்னாலுஞ் சுகசமாய முடிந்திடுவதால். இவர்கள் சைவருமன்று, வைஷ்ணவருமன்று. உபயப்பிரஷ்டர்களென்பதே தீர்மானம். சிவநிந்தையைச் சகிக்காமல் வியவஸ்தைப்படுத்திப் போலியத்துவிதமாகிய ஏகாத்மவாதத்தைக் கண்டிக்கும் சூதஸம்ஹிதையை மாயாவாதநூலென்று மருண்டு கையாண்டுவரும் அவ்வவிவேகிகள் வினையிருந்தவாறு ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அத்துவிதம் என்னுஞ்சொல்லானது அவருக்கெப்படி யுரிமையெனக்கொண்டு குழப்பிவருகின்றார்களோ அப்படியே சூதஸம்ஹிதையையுந் தடமதாக அவர் குழப்பிய பெருங்கூச்சலிட்டு வருகின்றனர். இன்னோர் விஷயத்தில் யாமெடுத்துக்கொண்ட பிரயாஸத்துக் களவின்றுகையா லிம்மட்டிலுபரதியடைந

தார். இவரினு முத்தவனாகிய பராசராத்திரிக்குப் போதும் போது மென்று சொல்லும்படி சிவபாரம்யபிரதரிசினி, சிவதத்வசிந்தாமணி, சிவாதிக்யரத்நாவளி, சைவசூளாமணி என்னும் நூல்களின்வழி அதிகமான ஸ்நானங்கள்செய்து திருப்தியடைந்திருக்கின்றோமாகை யாலிங்கேயொன்றும் அவன் விஷயத்தில் யோசிக்க விடமுண்டாக வில்லை. ஏனைய சமயிகள் பிரபாவங்களைச் சிவஞான சித்தியார் பர பட்சமுதலியவற்றுற் செவ்விதி னறிபவர்மெனக் இதுகாறும் பிரஸ்தாபித்துக் கிடந்த ஆபாசஞானங்களையன்றி வேறு ஆபாசஞான மும் முண்டாகையால், அதையுஞ் சொஞ்சம் விசாரித்துப் பரிஷ்காரப் படுத்துவாம்.

திரிபதார்த்த பிரதிபாதக போதமாகிய சைவசித்தாந்த வுணர்ச்சி கைவரப்பெறும் அதிகாரிகளைப்பற்றியே யீண்டு விசாரிப்பதாம். இந்தச் சைவசித்தாந்தம் சரியை - கிரியை - யோக - ஞானங் களென்னும் நாலுவிதமான சிவபணிகளைக் கொண்டதென்றும். இந்த நால்வகை யநுட்டானமுடையவருஞ் சைவரேயாவர் சிவனடியா ரெனப்படுமிவர்கள் ஒருவரையொருவர் சிவமாகவேகொண்டு வழிபடுவது இவருக்கின்றியமையாத முக்கிய கடமையாம். நால்வகை யநுட்டாதாக்களும் வேடத்திலுஞ் செய்கையிலு மொத்திருப்பாராகையால் ஒவ்வொருவருந் தாரதம்யம் விசாரியாது சைவ வேடம் பூண்ட யாவரையுஞ் சிவ பாவனையாகவே வழிபடல்வேண்டும். சிவ ஸாந்நித்யமுண்டாகுமிடங்கள் தாவரமாகிய சிவலிங்கப்பெருமானிடத்தும், ஜங்கமமாகிய சிவனடியாரிடத்துமே யென்று சைவ நூல்கள் கூறுகையால் இரண்டிடங்களிலுஞ் சிவபாவனையே யதிகரித்தல் வேண்டும். சிவனடியார்க ளிடத்தில் யோக்யதை யில்லாதவழி அவரை வழிபடுதல் கூடாமையால் அதைப்பற்றியன்றோ யாம்விசாரிப்பதெனின், சிவலிங்கப்பெருமானிடத்தும் யோக்யதை யுண்டோ வில்லையோ வென்று உடைத்தன்றோ பின்னர் பார்க்கவேண்டி வரும்? உடைபட்டுக் கல்லாக வெளிப்படுஞ் சிவபிரானிடத்தில் அன்புசெய்ய யோக்யமுண்டாகாமையால் சிவாலய சேவை வேதாகமங்களில் விதித்தது அவலமாக வன்றோ முடியும்? இப்படிப்பட்ட வீண் விசாரஞ் செய்யத் தலைப்படு மொருவனைக்காட்டிலும் அயோக்யர்கள் வேறுகிடைக்க மாட்டார்களாகையால் தன்னுடைய தோஷத்தை யே முதலிலொழித்துக் கொள்ளவேண்டியது தன்னிடமுள்ள குற் றமொழிந்தால் தான் நிர்த்தோஷியாய் விடுகிறானாகையால் வேறிட

த்து மலினங்கள் தனதுள்ளததிற பதியவிடமிராது. துரியோதன
ன் தனனைபபோலவே யுலகமுழுதும பாவிகளே அதிகரிதநிருககி
ன்றாகளெனவும, தருமநந்தனா தமமைபபோலவே யுலகமுழுதும
நலலவர்களே அதிகரிததிருககின்றார்களெனவும பிரஸ்தாபித்த வு
ண்மை ஸ்ரீமகாபாரததததிற கூறப்பட்டிருககும விசேடத்தானுமறிக.
அன்றியும, ஏகலவனென்னும வேடன் துரோணுசாரியைபபோலொ
ரு மரப்பாவை செய்துவைத்துக்கொண்டு அதனது அயோக்யதை
யை விசாரியாது அதையே துரோணராகபபாவிதது வழிபட்டுவ
ந்த விசேடததால ஆசாரியராகிய துரோணரிடங் கற்கவேண்டிய வ
ரிய வித்தைகளை யெல்லாங் கற்று அதிக ஸமபனனனுனதன்றியும்,
மூலபுருஷராகிய துரோணுசாரியரை யோர்காலததில காணநேரிட்டு
அவர் விருமபியபடியே குரு தட்சணையாகத் தனது கட்டை விர
லைத் துண்டித்து அவருககுத் ததததம் பண்ணினனென்பது முதலி
ய இதிகாசவிருததாநதங்க ளநநத முண்டாகையால் சிவனடியா
ரிலக்கணத்தைப் பரிட்சிக்கவேண்டு மென்பது கேவலம் அஸங்கத
மாய்விட்டது. சேரமான் பெருமாணுபனுர் உழமண் சுமநதுவநத
வண்ணனைச் சிவனடியாராககக்கண்டு வழிபட்டமையானும், கலிக்க
ம்பநாயனுர் - ஏனுதிநாயனுர் - மெய்பபொருணுயனுர் முதலிய பரம
ஞானிகளெல்லாங் கேவலம் வேடங்களையே மெய்பபொருளென
வழிபட்டமையானும், இயற்பகைநாயனுர்-மானககஞ்சாற நாயனுர
முதலினோர் மனைவியைக் கேட்டவாககும், மகளாரது கூநதலைக்கே
ட்டவர்க்கும வேடமாததிரத்தானே மகிழ்நது அங்ஙனங்கேட்ட வ
யோகயதையை நாடாமல் கேட்டபடியே கொடுததருளினமையானு
ம் சிவனடியாரைப பரிட்சிததுப பாாத்தே வழிபட வேண்டுமென்
பது செல்லாது ஒருவரை யொருவர் பரிட்சிகக முயலுங்கால் பரி
ட்சிக்கத் தொடங்குபவன் தன்னைப் பரமயோக்யனுகவும, தன்னிட
த்திலெல்லாச் சைவநலங்களு நிரம்பி யிருப்பதாகவு மதித்தே வெ
ளிப்படுவதால், தன்னிடத்திற றன்னை யறியாமலே குடிகொண்டிரு
க்கும் அமங்கலங்களை யெல்லாம யோசிக்கமாட்டான். அபபடியே
பரிட்சிக்கப் படுபவனுங் கொண்டிருப்பா னுகையால் அவனுக்கு இ
வன் குற்ற முடையவனும், இவனுக்கு அவன் குற்றமுடையவனுமா
க முடிந்து ஒருவரை யொருவர் துவேஷிப்பதே பயனுக முடியுமன்
றிக் குணமுண்டாவது கஷ்டம் ! கஷ்டம் !! சிவனடியா ரிலக்கண
ம் விசாரிக்கத்தொடங்கிய பலவஸித்தி யுடனே கைகூடி விடுவதால்,

நிர்விசாரமுடைய சாதுக்களே யன்றோ வேடமாத்திரத்திற் குழைந்து அன்பு வழியிலொழுகுஞ் சிவனடியாராகவங்கீகரிக்கத் தக்கவராவர்? அன்பு என்னும் அரியபேறு கிடைக்கப் பெறாமையே பல தீமைகளி லொருவன் செறிந்தழியவிடஞ் செய்கின்றது. சைவவேடம்பூண்டு சிவநேசமிகுந்தவனாக வெளிப்பட்டு யாவராலு நன்கு மதிக்கப்பட்டவனாகிய வோர் சைவன் தனது பெண்டு பிள்ளைகள், தாய்தந்தைகள், பிராத்ரு பந்துவர்க்கங்கள் முதலிய தேகஸம்பந்திகளிடத்தில் எந்தச் சைவ லக்ஷணங்களைப் பரீக்ஷித்தோ அவர்களை யுயிரிற்குயிராயிருந்து ஓம்புதல் செய்கிறான்? எவ்வளவு போதனங்களவரா லுண்டான விடத்தும் அவற்றை யோர் பொருளாகப் பாராட்டாமல் அவரிடந் தான் வைத்திருக்கும் அன்பு அல்லது பாசம் காரணமாகவே யன்றோ அவர்களைத் தன்னிலு மினியவராகக்கொண்டு உபசரித்தும், பாதுகாத்தும் வருகிறான்? உண்மையான சிவனடியார் வந்து தன்னை யொன்று கேட்பினுந் தனது மைந்தர் மனைவிகளுக்குக் கொடுத்துச் சேடித்தாலன்றோ அன்னோர்க்கு ஏதாவதியன்றதை யுதவுகின்றவனாகிறான்? பாசங் காரணமாகவேயன்றோ மைந்தர் முதலினோரைச் சிவனடியாரினு மேலாகப்பார்க்க நேரிடுகின்றது? இந்த நியாயத்தால் சிவவேடத்தாரைப் பரீக்ஷிக்க முயல்வதெல்லாம் அன்பில்லாத குறைவென்றே ஏற்படுகின்றது. துட்டுவிரயமில்லாமல் விபூதியும், உருத்திராக்கவடமும், பில்வ முதலிய பத்திரங்களுங் கிடைப்பதுகொண்டு சைவவேடம்பூண்டு சிவபூஜையின் முதிர்ந்து சைவப் பழமெனத்திரிவது கொண்டே தன்னைச்சிவனடியாராக வொருவன் மதிப்பது கூடாது! கூடாது!! தன்னை மதிப்பது மாத்திரங் கூடாதன்றி யேனையவிடங்களை மதிப்பது யுக்தந்தான். இப்படியே யொவ்வொருவருந் தம்மை மதியாமலும், ஏனையவிடங்களை மதித்தும் வழிபட்டு வருவதுண்டெனின், யாவரும் நிரகங்காரிகளாகிக் குணப்படுவார்களன்றோ? சாத்தன் தன்னையிழித்துக் கொண்டு கொற்றனை மேலாகமதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டுகிறபடியே கொற்றனுந் தன்னை யிழித்துக்கொண்டு சாத்தனை மேலாக மதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டிக் குணப்படுவதிலென்ன தடையுள்ளது? முடிவாக அன்பே சிவவேடத்தை வழிபடுதலுக்குக் காரணமென் றேற்படுகையால் சிவவேடத்தாரைத் தாரதம்மியமாகக் காண்பவர் அன்பில்லாத பாவிக ளென்றே நிச்சயிக்கவேண்டியது. அன்பில்லாமல் எவ்வளவு நூல்களைக் கற்றாலும், எத்தனை தவம் சிவ

சிவ வென்று கதறினாலும், நாளெல்லாமிருந்து சிவபூஜை செய்தாலும் என்னபலனுண்டு? இத்தனையும் பெருமைக்கும், பேருக்குஞ் செய்வதாக முடியுமன்றி வேறில்லை. சிவவேடம் பூண்ட வொருவரை அவரைப்போற் சிவவேடம்பூண்ட மற்றொருவர் வந்தனம் புரிந்த காலத்தில் அதை யேற்றுக்கொண்டவர் பிரதிவந்தனஞ் செய்வது அவசியம். ஒருவர் அன்பு பாராட்டியபடியே மற்றொருவரும் அன்புபாராட்டவேண்டிய வுரிமையால். ஒருவேளை பிரதிவந்தனஞ் செய்யாதொழியின், அது அங்ஙனஞ்செய்யாதவரது அன்பின்குறைவேயாமன்றி முதலிற் செய்தவருக்கு உண்டாகுந்தாழ்வு யாது? இவர் அவரை வழிபட்டது சிவவேடம் பாராட்டியே யாகையால் அங்ஙனம் பாராட்டி வழிபட்ட நல்லன்பைக்கூடிய சிவப்பிரஸாத முண்டாவதிலு மென்னதடை? இவ்வுண்மை தேராது தான்செய்த வந்தனத்துக்குப் பிரதிவந்தனங் கிடையாதபோது பெருந்துக்கமுற்று முன்வந்தனம் பண்ணியதாமே பின்னர் பலவாறு நிந்தித்துழல்வாரெனின், அவரை நாம் என்னென்றழைக்கலாம்? அன்பு காரணமாகாமற் பெருமை காரணமாக வேடம் போட்டுக்கொண்டதனாலன்றோ வீணதுக்கத்துக் கிடஞ்செய்தது? கேவலம் வேடமாத்திரத்தானும், அதனுடன் செயற்குணங்களானும், அவற்றோடு நிச்சயம்-அநுபவம் என்னும் ஞானவிசேடங்களானுஞ் சிவனடியார் தன்மை வெளிப்படும். இவை யொன்றின்மேலொன்றேறிய படிகளாக வேற்பட்டமையால் ஒன்றின் பினொன்று பரிபாகவிசேடத்தா லொருவனுக்குச் சித்திக்குமென்பது முண்மை.

இவ்வரிய நியாயங்களால் சிவவேடத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஒருயோசனையுஞ் செய்யாமல் ஒருவரையொருவர் சிவமாகக்கொண்டுவழிபடவேண்டுமென்பது சாதிக்கப்பட்டது. (சங்கநிதிபதுமநிதியிரண்டுந்தந்து தரணியொடுவானாளத் தருவரேனும், மங்குவாரவர் செல்வமதிப்பேமல்லேம் மாதேவர்க் கேகாந்தரல்லராகில், அங்கமெலாங் குறைந்தழுகித் தொழுநோயராயாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங், கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்டீர் யாம் வணங்குங் கடவுளாரே) என்னும் பரமாசாரியர் திருவாக்கின் விசேடத்தைக் கண்டபின்னரும் அடியார் வேடம்பூண்டொழுகும் பெரியோரிடத்து எங்ஙனே தாரதம்யங் காண்பது கூடும்? இழிந்த குலத்தவரிடத்திலுந் தாரதம்யங் காணாது வழிபடவேண்டுமென்று வெளிப்பட்ட பிரமாணத்தை யநுசந்தித்த பின்னர் நானே யுயர்ந்தஜாதியெனவும், என்

னிற் சூழ்ந்தவரே யேனையஜாதியினரெனவுங்கூறித் தன்னினத்தவி ரைமாத்திரமே தழுவி யுபசரித்தும், ஏனையவருணத்தில் வந்தவர் எவ்வளவு சுத்தர்களாயிருப்பினும் அவர்களைப்பொருளாகமதியாமல் ஜாதியையே முக்கியமாகப்பாராட்டியும் அவ்வமாகத்தினுழன்றுந் தன்னையும், தன்ஜாதியில்வேடம்போட்டுத்திரிகின்றவரையுமே யுயர்ந்த வடியாரகவெனவும், சைவரெனவுங் கூறிக்கொண்டு திரிகின்ற வர்கள் சைவர் ஆகா! ஆகா!! திருவிளையாடற் புராணத்தில் அந்தணர்வீதி, அரசர்வீதி, வணிகர்வீதி, வேளாளர்வீதி என்னும் பிரிவால் நால்வருணத்தவர் சிறப்புங்கூறப்பட்ட பின்னர் சைவர் வீதி என்று வேறுபிரித்து யாவர் சிறப்புத்தோன்றவோ கூறப்பட்டுள்ளது? அவர்க்குச் சாதியென்னை? சிவதீக்ஷையடைந்து சமஸ்காரிகளாய் விளங்கும் எல்லாச்சாதியினரு மென்பதே துணிவாகையால் சிவனடியார்களிடத்தில் சாதிநலம் பாராட்டுவது கூடாதென்பே யன்றோ ஏற்படுகின்றது? ஏனையஜாதிகளைநோக்க வேளாளஜாதியிற்றானே சைவநலமதிகரித்திருப்பதனால் அவரையே சைவர் என்று மிகுதிபற்றி யுலகம் வழங்கிவருகின்றது வேளாளராவார் சுத்தகுலத்தவர் நால்வருளொருவராகையால் அவர்பால் அன்னியஜாதி நிந்தை விசேடிப்பதின்று. அன்னோர்பேரை யிரவல்வாக்கொண்டு உயரவேண்டி முயல்கின்றவர்களே நிந்தித்துழலா நிற்பர். இவ்வுண்மைகளானுஞ் சாதி யெம்மட்டில நிலைபெறுமென்பதை யோசிக்கவேண்டியது. இன்னும் விசாரிக்கிற சாதியென்பது தேகத்தை யபிமானித்ததொன்று சமயமென்பது ஆன்மலாபத்தைப் பயப்பதொன்று. நான் ஜாதியி லுயர்ந்தவன் என வொருவன் வெளிவரினு மவன் றன்னிலுயர்ந்தஜாதி வேறுகிடையாது என்று சொல்ல விடமில்லை சுத்தகுலஸ்தராகிய முதல நால் வருணத்தவரு மொருவரிலொருவர் தாழ்ந்தவரென்பது யாவரு மொத்துக்கொண்ட விஷயமாகையால். எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டபோதிலுஞ் சூத்திரன் வைசியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் வைசியன் க்ஷத்திரியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் பிராமணன் ஞானி

அதிககிரமிப்பதில்லை. மேல்
க்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது
வருணத்தவா சிறப்பே நிலைபாதபோது இவரிற்சூழ்ந்த வனுலோமர்,
பிரதிலோமர் முதலியவர்களுடைய சிறப்பு எங்கே நிலைக்கும்? சம
யமோவெனின், ஒவ்வொன்று விசேடமே பெறும். சைவஸித்தாந்
திமுத லுலகாயதனீறாக வொருவருந் தங்கள் சமயத்தை மற்றொரு
சமயத்துக்குத் தாழ்ந்ததாக வொப்புக்கொள்ளார்களாகையால். ஒ
வ்வொருவருந் தங்கள்தங்கள் சமயமே யுயர்ந்தசமயம் எனக்கொ
ண்டிருந்ததலால் சமயத்தை யபிமானித்தல் ஒருவாறு பொருந்தும்.
தனக்கு மேலிட்ட சமயம் கிடையாது என்று துணிவுகோடலால். இ
ங்ஙனமன்றி, தனக்குமேலொருஜாதியுண்டென்று கொண்டபின்ன
ர் ஒருவன் ஜாதி யகங்காரங்கொள்ளலா லென்னபயன்? உயர்ந்தஜா
தியுடைய வொருவனைநோக்கத் தானேதன்னைத் தாழ்ந்தஜாதியு
டையவனாக வங்கீகரித்தடங்குவதால். தேகத்தை யிடமாகக்கொண்
ட ஜாதிநல மத்தேகத்தோடுதானே யழியும். ஆன்மாவை யிடமாக
க்கொண்ட சமயநலம் மேலுக்குமே லபிவிர்த்தியே பெறும் சமயம்
என்பது, காலம்-பருவம் என்று பொருள் தரலால் அதை யபிமானி
த்தல் உசிதமென்று அப்பதத்தினடியாகவே சித்திக்கின்றது. புறப்
புறச்சமயத்தினின்றும் புறசமயத்தினும், புறசமயத்தி னின்றும்
அகப்புறசமயத்தினும், அகப்புறச்சமயத்தி னின்றும் அகச்சமய
த்தினும், அதினின்றும் அதீதசமயத்தினும் புகுந்து ஒன்றுக்கொ
ன்று சாதகமாகமுடிந்த சமயங்களைப் பருவபேதத்தா லொருவ ன
பிமானித்தல் பெரும்பயனாகவே முடிந்தது. கறுப்புநாயை வெள்ளை
நாயாக்க முடியாதாற்போல விழிந்தஜாதியிற்பிறந்தவ னுயர்ந்தஜா
தியாக விடமில்லை. கேவலங்கடையனாகிய வுலகாயதன் புத்தனாகவும்
சமணனாகவும், வைணவனாகவும், சைவனாகவுந்திரித லொரு பிறப்பி
லேதானே கூடுமாகையா லுபகாரவடிவமாகிய சமயங்களை யபிமானி
த்தல் ஸாமஞ்சஸமே பெறும். உலகாயதனுக்கே யோகமுண்டாகிற
போது, ஏனையவுயர்ந்த சமயிகள் பிரயோசனமடைவாரென்பது
சொல்லவும் வேண்டுமோ? (அறுவகைச்சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர்பொரு
ளாய்) என்ற வசனத்தாலுஞ் சாதியைநோக்கச் சமயத்தினேற்றம்
வெளிப்பட்டது. (விரிவிலாவறிவினோர்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே-யெரிவி
னாற்சொன்னாரேனுமெம்பிராற் கேற்றதாகும்) என்ற பிரமாணத்தானும்
அது விளங்கும். எல்லாசசமயிகளும ஜாதியினுஞ் சமயமே யதிக
மென்று கொண்டிருப்பதாலும், அங்ஙனஞ்செய்தலால் முடிவில

சைவவிருத்தியுண்டாவதாலும் ஜாதியைவிட்டுச் சமயத்தையபி னிதநிலை சாலபுடைதது. சைவராயுள்ள பலஜாதிமாக்கள் கூடி ம்கையில, அவா பிரிநது ஒருவா ஜாதியை மறறொருவ ரிகழ்நதுமே சத தொடங்குவ ரெனி னெங்ஙனே சமயம் விரதநி யடையும்? மய விர்த்திககு ஹானியுண்டு பண்ணுவதாகிய ஜாதியகங்காரம வசியம உததமனுக்கு ஒழியத்தக்கதே! சமயக் கேட்டுக்குக கா ணமாய்முடிநத ஜாதியேற்றமபகாரநிடுவாரைச சமயாபிமானிகளெ ன்று கூறுவ தெஙஙன்? இவறறைச சீர்தூக்கின், ஜாதியை யபி னிதொருவன் றருக்குறல் குணமோ, அல்லவோ வென்பது விள ்கும! விளஙகும!! இதுகாறும் யாம கூறிவநத நியாய விளககதத ஜாதியாசாரஙகளை விடடுவிடவேண்டு மெனவாவது, எலலாம் ஒ ஜாதி யெனவாவது, ஜாதிபேதங் கிடையாதெனவாவது காலத யததும அமையாது. அந்தநதஜாதியாரும, தங்கடங்க ளாசாரங் ற்றுழாது ஒழுகவேண்டுமெனபது, தத்தஞசாதியுயர்வைத் கண்மட்டிலே பாராட்டுவதன்றி யேனையஜாதிகளை யிழிவுகூறி ம தல் கூடாதென்பது எமது முககியகருத்து ஜாதி குலம பிறப் ளோ டொப்பவே கலவி, செல்வமுதலியவற்றால அகஙகரிததலு சமயவிரததிக்கு ஹானிதேடுவதாக முடிதலால அதடொடகளு னும் பற்றொழிநத சுத்தராகவேண்டியது.

கல்வி, செல்வம், விவேகம என்பவை தனிததனி வேறுப பொருள்களாம. இவைமூன்றும் பூர்வகன்மவிசேடங்களாலெ வனுககுண்டாகுமன்றிவேறிலலை அவரவர் வினைக்கீடாக வெ ளொனறேனும, இரண்டேனும், இவைமூன்றுமேனுங கைகூ இவைமூன்றுந தீமைநன்மையென்னு மிரணடிடஙகளினு மு யாகநிறகும. தீமையினுதவியாகுங்கால் அநதககல்வியுஞ் செ ம் புத்தியும அவலமாகவே முடியும். நன்மையி னுதவியாகுங் வைமுழுதுஞ் சபலமாகவே முடியும். இதனு லிம்மூன்று மொ னுக்குக் கைகூடப பெற்றகாலத்து மிவற்றின் மேலாயதொரு பிரஸாதமன்றோ சிததிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது? அச்சிவப் தமுடையார்க்கு இவைவேண்டுமென்பது மூசிதமன்று. நாத் க்குக் கல்வி, செல்வம், புத்தி இமமூன்று மிருந்தால் அவன் ஒ செய்யமாட்டான்? சிவநிந்தைவிற் பழுத்து உலகங்கெடச்செ னன்றோ? அப்படியே யூணமகமதியருஞ்செய்வாரன்றோ? கல்

தங்க ளிருந்தும அவை யனறோ மாட்டுத் தீமையே விளைத்த
டு கறறவரெனறு பிறரைபபுகழ்தலும, நான் கற்றவனெனறு தற்
கழ்ச்சி செய்தலும அவலமேயாம. (கறக கசடறக கறபவைகற்றபின்
நிறக அதற்குததக) என்ற வுண்மை நிலையிற்பெயராது சிவநேசம வி
து பறறியொழுகுமேலோரையே கற்றவரென்றும், அறிஞரென
கொண்டு வழிபடுவா மேலோா (சாத்திரம்பல பேசுஞ சழககர்காள
திரமுங்குலமுஙகொண் டென்செய்வீர், பாததிரஞ்சிவமெனறு பணிதி
ன், யாததிரையி லருளுமாற்பேறரே.) எனவும, (வேதமோதிலென் சா
ங கேடகிலென, நீதிநூலபல நித்தல்பயிற்றிலென.) என்வும, (காலை
ன்று கலந்துநீர மூழ்கிலென, வேலைதோறும விதிவழி நிறபிலென்) என
போநத வருளவாககியங்களால் ஜாதிநலம, விருதாகல்வி, வாசா
னம, வெளிபாசாரமுதலிய வாபாசஙகள கடியப்பட்டிருந்ததனு
ண்டாக ஆதிசைவம, மஹாசைவம், அநுசைவம், அவாநத
சைவம, பிரவரசைவம், அநதயசைவம் என்னும பிரிவுகடோன்றச
வநலததுக குரியாரைச சாதிஸம்பநதம் பாராட்டிச் சைவநூல
கூறுகினறுணவனறோ ? இவர் சமஸ்காரததா லுததமோதத
நன்மை யடைந்தவரெனபது முண்மையன்றோ ? இவருள் ஆ
சைவர், மஹாசைவராதி மேலவருணததவர் தங்களிற கீழிட்ட
சைவாபால் அபகாஷதவமே யன்றி ஸமதவம பாராட்டி வ
அகிறு. அப்படியே அவாநதர சைவராகிய வேளாளருந தம்மி
ழிட்ட சைவாபால ஸமதவம பாராடடா தொழிவர். இஙஙன
இவவவாநதர சைவராகிய வேளாளா தம்மின் மேலிட்ட வே
சைவரைநோக்கி அவாஜாதி நலமபாராட்டுதல் கூடாதெனவு
ம்ஸ்காரிகளாய்விடடபினனா தமமிற றாழமயஙகிடையாதெ
நிந்திததுழலவா தமமின்மேலிட்டவரைத தங்களுக்கு ஸம
ங் கொண்டுதாழுயா வெண்ணுவது போலவே தமமிற்..கீழிட்
ரையும ஸமஸ்காரதிருஷடியால் தங்களுககு ஸமமாககிகொ
அவரோடொத்துவாழவெண்ணுமலவரையவமதித்தும, நிநதித்
வருவது எவ்வளவு பெருந்தாழ்வு ? அநதணா முதலியோரும்
ளாரும், அவரிற் கீழிட்ட போகளும ஜாதிகிரநதியொழியாமல்
ளா அடைநதிருக்கும ஸம்ஸ்காரங்களேயுஞ சாதியுயாவுககே
மெயனக்கொண்டு ஒருவரோ டொருவரிகலிவருவதால், அன்
தாங்களடைந்த ஸமஸ்காரத்தா லெய்தற்பாலதாகிய ஸமான
மை யடையார் ! அடையார் ! ! அந்தணர் முதலியவரோ
னறுகூ. வேளாளராதியோர் எண்ணுமாபோலவே வேளாளரிற்